முகவுரை

வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பன்முறை படித்து, ஆய்ந்து, தன்மயத்துவம் அடைந்தவரே வடமொழி நூல்வரலாற்றினை எழுதத் தகுதியுடையவர் ஆவர். மிகச் சில நூல்களையே அவ்வாறு யான் படித்தேனேயன்றி எல்லாவற்றையும் அவ்வாறு படித்திலேன். பலவற்றையும் ஒருமுறையே படித்துளேன். ஆகலின் இந்நூலை எழுதுதற்கு எனக்குச் சிறந்த தகுதி இல்லை என்பது திண்ணம். அவ்வாறு இருப்பினும் இந்நூலை எழுதியதற்குக் காரணம் மாணவர் ஒவ்வொரு நூலையும் முழுதும் படித்த பின்னரே சிறுபகுதியின் கருத்துக்கள் அவர்க்கு நன்கு புலப்படும் என அறிதற்கும், நூல்களை அவர் அடிக்கடி படிக்கவேண்டும் என அறிதற்கும், அக்கருத்துக்களைத் தம் அநுபவத்தோடு ஒட்டி ஆராயவேண்டும் என நினைத்தற்கும், இந்நூல் சிறந்த ஸாதனம் ஆகக் கூடும் என்பதே. ஒவ்வொரு நூலையும் ஆய்ந்து படிப்போர் இந்நூலுட் கூறப்பட்ட சில கருத்துக்களோடு மாறுபடவுங் கூடும். தக்க காரணங்களைக் கொண்டு அவர் அவற்றை மாற்றிக்கொள்ளின், அஃது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தரும்.

கூறப்பட்ட கருத்துகளுக்குப் பெரும்பான்மையும் மேற்கோள்கள் கீழ்க்குறிப்பிற் கூறப்பட்டன.

அச்சில் ஏறிய இன்னும் பல நூல்கள் எனக்குக் கிடைக்காமையாலும், கைப்பிரதியிலேயே இருக்கும் பல நூல்களை எனக்குப் பார்க்க இயலாமையாலும், இந்நூல் அவற்றைப் பற்றிக் கூறுதல் இதற்கு ஒரு குறையே ஆகும். அக்குறையைப் பின்வரும் அறிஞர் நீக்குவது அவருடைய கடமை ஆகும்.

வடமொழியில் வேதங்கள் முதல் காவ்யங்கள் இறுதியாக உள்ள நூல்களும், அவற்றைப்பற்றி மாக்டானல், கீத், விண்டர் நீட்ஸ், வைதயா, கிருஷ்ணமாசார்யர் முதலியோர் இயற்றிய

முகவுரை

வரலாற்று நூல்களும், ஆங்காங்குள்ள நூல்களில் மஹாமஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், V. A ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் முதலியோர் எழுதிய முகவுரைகளும், இந்நூலிற்கு இயைபுபட்ட இன்னும் மற்ற நூல்களும் ஈண்டு உபயோகப் படுத்தப்பட்டன. குறியீடுகள் எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாய் அறியப்படுமாகலின், அவற்றைத் தனியே குறிப்பிடவில்லை. சில தமிழ் நூல்களும் இங்குப் பயன்படுத்தப் பட்டன. அவற்றைக் கொண்டு சில நூல்களின் காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

வடமொழியில் எழுதப்பட்ட நூலைத் தமிழில் எழுதினால் பலர்க்கும் பயன்படும் எனக் கூறி, என்னைத் தமிழில் இந்நூலை எழுதச் செய்து, அதனை யூனிவர்ஸிடிப் பதிப்பாக அச்சிடச் செய்தவரும், அண்ணாமலை யூனிவர்ஸிடி வைஸ்சான்ஸெல்லரு மான ஸ்ரீமான் M. ரத்னஸ்வாமிக்கு எனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இந்நூலைச் சிவகாமஸுந்தரியம்மை நடராஜராஜப் பெருமான் இவ்விருவர்தம் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அண்ணாமலைநகர்
20—12—1946

P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரி.

பொருளடக்கம்

வடமொழிநூலவரலாறு

பொருளடக்கம்

பொருளடக்கம்

2

பிற்பகுதி

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	இராமாயணத்திலுள்ள ரஸங்கள்	317—319
	இராமாயணத்தின் காலம்	321—323
	இராமாயணத்தைப்பற்றிய மேனாட்டறிஞரது கொள்கைகள்....	323—325
49.	மஹாபாரதம்	326—339
	பாரதம் மஹாபாரதம் என்ற சொற்களின் இருக்கம்	330—331
	மஹாபாரதத்துள்ள ரஸங்கள்	331—334
	மஹாபாரதத்தின் காலம்	334—336
	மஹாபாரதத்தைப்பற்றிய மேனாட்டாரது கொள்கைகள்	337—339
50.	இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலிருந்து அறியப்பட்ட சில செய்திகள்	340—341
51	கி. பி. முதல் ஐந்து நூற்றாண்டில் வடமொழி நிலை	342—344
52.	ஒரே கவியின் நூல்களின் பௌர்வாபர்ய விவேசனம்	345—356
53.	பத்யகாவ்யங்கள்	357—513
	காளிதாஸன்	359—394
	காலம்	359—361
	இருப்பிடம்	362—363
	காளிதாஸனைப்பற்றிய செய்திகள்	363—371
	குமாரஸம்பவம்	371—375
	குமாரஸம்பவமும் மஹாபாரதமும்..	376
	குமாரஸம்பவமும் பத்மபுராணமும்	376—377
	மேகஸந்தேசம்	377—379
	ரகுவம்சம்	379—385
	ரகுவம்சமும் பத்மபுராணமும்	385—387
	ருதுஸம்ஹாரம்	388—394

பொருளடக்கம்

3

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	23	இந்திரா—	இந்திர—
22	6	குறிக்கின்றனா	குறிக்கின்றன
25	10	षाड्विंशदक्षरा	षट्त्रिंशदक्षरा
37	13	தேவதைவளுள்	தேவதைகளுள்
63	20	-रिप्रेथि-	-रिप्रेभि-
77	7	ஸுகரகாலம்	ஸுதரகாலம்
150	16	பரபாடகங்கள்	பரபாடகங்கள்
,,	21	பரபாடஙகள்	பரபாடகங்கள்
179	13	ஸோமேந்திரின்	க்ஷேமேந்திரின்
204	10	ஸுதாசஞ்சாரயா	ஸூதாசஞ்சாரயா
253	12	ஶைசவரமீமாமஸா	ஶைசவரமீமாம்ஸா
258	15	ஸூதஸாரம்	ஸூதாஸாரம்
270	7	அவைதஸித்தி—	அத்வைதஸித்தி—
329	4	ஸம்ருதி	ஸம்ருதி
333	3	அஹங்காரமின்யை	அஹங்காரமின்மையை
358	2	ஸௌந்தராநந்தம்	ஸௌந்தரநந்தம்
,	22	सौन्दरानन्दम्	सौन्दरनन्दम्
408	14	வளிதில	எளிதில
,,	16	यया	यथा
439	2	பின்னர்	———
549	8	ரூபகஙகன	ரூபகங்கள்
621	17	அவனது	அவனது
682	9	அதிகாரசஸம்பத	அதிகாரஸம்பத

வடமொழிநூல்வரலாறு

॥ गैर्वाणीग्रन्थानुचरितम् ॥

அத்தியாயம் 1

வேதத்தின் இலக்கணமும், வகையும், சூத்திரவகையும்

வடமொழிநூல்வரலாறு இருபகுதியை உடையது: வைதிகப்பகுதி ஒன்று, பிறபகுதி மற்றொன்று. வைதிகப் பகுதியில் வேதங்கள் சூத்திரங்கள் இவற்றைப்பற்றிய வரலாறு கூறப்படும். எஞ்சியவை பிற்பகுதியிற் கூறப்படும்.

வேதம் என்பது மந்திரத்தையும் பிராம்மணத்தையுங் குறிக்கும்[1] மந்திரங்கள் தேவதைகளை விளித்தற்கு உதவுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் ருக்குக்களாக[2] இருக்கின்றன. மந்திரத்தின் இலக்கணம் சொல்லால் எளிதிற் கூற முடியாமையால், இது மந்திரம், இது மந்திரமன்று என்பது வேள்வியறிவு கொண்ட ருத்துவிக்குகளிடமே[3] அறிதல் வேண்டும். ஆயினும் வேள்வியில்[4] நிகழும் செய்தியை நினைப்பூட்டுவது மந்திரம் எனப் பிறகாரவத்தார் அதற்கு இலக்கணங் கூறுவர்.

மந்திரங்கள் மெய்ம்மறந்து ரிஷிகளால் பாடப்பட்டமையாலும், அவை பெரும்பாலும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டமையாலும், அவற்றை மனக்கண்ணாற் கண்ட ரிஷிகளைக் கவிகட்கு ஒப்பிடலாம்.

1. मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयम्; तच्चोदकेषु मन्त्राख्या (जै. 2, 1, 32); शेषे ब्राह्मणशब्दः (*ibid* 2, 1, 33)
2. ருக்கு = ऋक्; तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था (जै. 2, 1, 35)
3. ருத்துவிக்கு = ऋत्विक्
4. मन्त्राणां प्रयोगसमवेतार्थस्मारकतया अर्थवत्त्वम् (मी. न्या. 111)

பிராம்மணங்களோ மந்திரங்கட்கு உரைபோன்றவை. அவை பெரும்பாலும் வசனநடையில் உள்ளன. அவை மந்திரங்களின் பொருளையும் பயனையும் சிறப்பு முதலியவற்றை யுங் கூற வந்தனவேயன்றி, தேவதைகளை வருணித்தற்கு வந்தன வல்ல. ஆகலின் மந்திரங்களின் பொருளும், அவை எவ்விடத்து எவ்வாறு வழங்கவேண்டும் என்பதும் தெளிவாய் அறியப்பட்ட காலத்தில் பிராம்மணங்கட்கு அவசியம் இல்லை. அவற்றைப் பற்றி எப்போது ஐயம் நிகழ்ந்ததோ, அப்போது ரிஷிகளால் மனக்கண்ணால் பிராம்மணங்களுங் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

பிராம்மணங்களின் முதற்பகுதி மந்திரங்களின் பொருள் முதலியவற்றைக் கூறும்; இரண்டாம்பகுதி வானப்பிரஸ்தா களின் தருமத்தைக் கூறும். ஆதலின் அது ஆரணியகம் எனவுங் கூறப்படும். மூன்றாம் பகுதி ஒருவன் ஆசிரியனை யடைந்து ஆன்மாவின் தன்மை யறிந்து வீடுபெறும் உபாயத்தைக் கூறும். அதற்கு உபநிடதம் எனவும் பெயருண்டு. பிராம்மணகாலம் மந்திரகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதாயினும், மந்திரமும் பிராம்மண மும் சேர்ந்தது வேதம் எனக் கூறுதல் தவறாகாது.

மந்திரங்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும், யஜுர்வேத ஸம்ஹிதையிலும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலும், அதர்வவேதஸம் ஹிதையிலும் காணப்படுகின்றன. ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும் அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும் அவை பெரும்பாலும் ருக்ரூப மாகவும், யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் அவை வசனரூபமாகவும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையில் அவை ஸாமரூபமாகவும்[1] இருக் கின்றன. மந்திரங்களின் முறை யஜுர்வேதத்திலும் ஸாம வேதத்திலும் யாகங்களில் வழங்கப்படும் மந்திரமுறையை ஒட்டியது; ருக்குவேதம் அதர்வவேதம் இவற்றிலோ அவ்வா

1. गीतिषु सामाख्या (जै. २, १, 36); ருக்கு இசை யோடுகூடின் ஸாம படிவ [illegible]

றின்று. அதர்வவேதமந்திரங்களுள் பெரும்பகுதி ருக்வேத மந்திரங்களைப்போன்று பழையன ஆயினும், அதர்வ ஸம்ஹிதையை வேதம் எனப் பெயர்கொடுத்து வழங்கியது பிற்காலத்ததே.

ஒவ்வொரு வேதத்தின் பிராம்மணங்களும் வெவ்வேறு பொருளைக் கூறும். ருக்வேதபிராம்மணங்கள் ஹோதாவின்[1] தருமத்தையும், யஜுர்வேதபிராம்மணங்கள் அத்வர்யுவின்[2] தருமத்தையும், ஸாமவேதபிராம்மணங்கள் உத்காதாவின்[3] தருமத்தையும் கூறும். இங்குள்ள முறை யாகங்களின் நிகழும் செய்திகளின் முறையையே ஒட்டியது. இவையே பாரத வர்ஷத்தில் வசனநடையில் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் பண்டையன வாகும். அவற்றிலிருந்து மக்களின் வருணப்பிரிவு[4] நன்கு அறியப்படுகின்றது.

மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் இருப்பினும், பல்வகைப் பட்ட யாகங்களில் தொடக்கம்முதல் இறுதிவரை செய்ய வேண்டியவற்றைக் குறிப்பாகக் காட்ட ஸூத்திரரூபமான சிற்சிறு வாக்கியங்கள் கொண்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குச் ஸ்ரௌதஸூத்திரம்[5] எனப் பெயர். அவ்வாறே ஔபாஸநாக்னியில் செய்யுஞ் சடங்குகளைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குக் கிருஹ்யஸூத்திரம்[6] எனப் பெயர். இவற்றைத் தவிர்த்து மக்களின் பொதுதர்மங்களைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குத் தர்மஸூத்திரம்[7] எனப் பெயர்.

---

1. ஹோதா = होता ; யாகத்தில் தேவதைகளை அழைக்க மந்திரங் கூறுபவர்.
2. அத்வர்யு = अध्वर्युः ; யாகத்தில் ஹோமம் முதலியன செய்பவர்.
3. உத்காதா = उद्गाता ; யாகத்தில் தேவதைகளைப் புகழ் ஸாமங்களைப் பாடுபவர்.
4 வருணப்பிரிவு = वर्णविभागः
5. श्रौतसूत्रम् 6. गृह्यसूत्रम् 7. धर्मसूत्रम्

அத்தியாயம் 2

ருக்வேதஸம்ஹிதை — அதன் பகுப்பு

ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு அஷ்டகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுளது. ஒவ்வொரு அஷ்டகத்திலும் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் பல வர்க்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுளது. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் பெரும்பாலும் ஐந்து ருக்குக்கள் உள்ளன; ஆயினும் சிலவற்றுள் மூன்றுமுதல் எட்டு ருக்குக்கள் வரை இருக்கின்றன. முதல் அஷ்டகம் முதல் எட்டு அஷ்டகம் முடிய முறையே 1337, 1137, 1209, 1286, 1263, 1640, 1262, 1281 ருக்குககளைக் கொண்டன. இதனை நோக்கின் ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு ஆண்டுகளில் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும் எனறும், ஒவ்வொரு ஆண்டில் கற்கப்பட்ட பகுதியை ஒவ்வொரு அஷ்டகமாகக் கொண்டனர் என்றும் ஊகிக்க இடன் இருக்கிறது. ஸம்ஹிதையும் பிராம்மணமும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளிற் பொதுவாக அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன என்பது ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

அதே ஸம்ஹிதை வேறுவகையாய்ப் பத்து மண்டலங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுளது. ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல ஸூக்தங்களாகவும், ஒவ்வொரு ஸூக்தமும் பல ருக்குக்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மண்டலப்பிரிவே வரலாற்று முறைக்கு ஒட்டியது எனவும், அம்மண்டலங்களுள் பல ஒரு காலத்துத் தனித்தனியாகக் குடும்பங்களால் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன என்றும், பின்னர் அவை தொகுக்கப்பட்டன என்று கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ்வாறே மாதவபட்டா

1. द्वादशवर्षाणि वेदब्रह्मचर्यम् (आ. गृ. 1, 19, 2)

ருக்குவேதானுக்கிரமணிகையில் கூறியது நோக்கத்தக்கது.[1] ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவது பின் வருமாறு:—

இரண்டாவது மண்டலம் முதல் ஏழாவது மண்டலம் முடிய, ஒவ்வொரு மண்டலத்துள்ள மந்திரங்களும் ஒரே ரிஷியாலோ, ஒரே குடும்பத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்டன. அவை பெரும்பான்மையும் அக்கினி, இந்திரன், விச்வேதேவர், அச்வினிதேவதைகள், வருணன் முதலிய தேவதைகளை முறையே துதிக்கின்றன. அவ்வத்தேவதையைத் துதிக்கும்போது அனேகமாய் ஒரே சந்தஸ்[2] வழங்கப்பட்டுளது. இக்காரணங்களால் அவை தனித்தனியாக அந்தந்த குடும்பத்தில் பலநாள் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். பின்னர் ரிஷிகளால் அவை ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஒன்றன்பின் மற்றொன்றை வைத்ததற்குக் காரணம் இரண்டாவதில் குறைந்த ஸூக்தங்களிருத்தலும் மேன்மேலுள்ள மண்டலங்களில் முறையே ஸூக்தங்கள் மிகுதியாக இருத்தலும் ஆகும் என்பர்.

அக்காரணம் பெரும்பான்மையும் பொருத்தமுடைத்து என்பதும், முற்றிலும் பொருத்தமுடைத்து எனக் கூறத் தகாது

1. पश्यन्ति तांस्तानुद्दिश्य कामानिह महर्षयः ।
ये ये सूक्तेषु दृश्यन्ते ते च भेदस्य हेतवः ॥ (5, 6, 29)
तथा दर्शनकालस्य भेदश्चैषां विभेदकः ।
स च भेदो ब्राह्मणेषु मन्त्रेष्वपि च दृश्यते ॥ (5, 6, 30)
मण्डलान्यृषयो दृष्ट्वा सर्व एव समागताः ।
विन्यासं ददृशुः पश्चादिति वृद्धेभ्य आगमः ॥ (5 8, 21)

2. छन्दस्

அத்தியாயம் 2

என்பதும் கீழ்க்காட்டிய அட்டவணையால் அறியப்படும்.[1]
அதன்பின்னர் முதன்மண்டலத்தின் பிற்பகுதியாகிய 51–191

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
I. முதற்பகுதி	50	काण्वायनमेधातिथिः
இரண்டாம்பகுதி	141	
	51—57	सव्य
	58—64	नोधा. (गौतम·)
	65—73	पराशरः (शक्तेः पुत्रः)
	74—93	गौतमः (रहूगणस्य पुत्र·)
	94—99 } 101—115 }	कुत्स (अङ्गिरस· पुत्रः)
	100	ऋज्राश्वादयः राजर्षयः
	116—126	कक्षीवान्
	127—139	परुच्छेप
	140—164	दीर्घतमस
	165—191	अगस्त्य·
II.	43	गृत्समदः, गार्त्समदाश्च
III.	63	विश्वामित्र, वैश्वामित्राश्च
IV.	58	वामदेवः
V.	87	बुधग. विष्ठिरश्च
VI.	75	भरद्वाज·
VII.	104	वसिष्ठ
VIII.	103	मेधातिथि, अन्ये काण्वायनाश्च

ஸூக்தங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும், அப்பகுதியில் ஒரு ரிஷியாலோ ஒரே குலத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்ட ஸூக்தங்கள் ஒருங்கு இருக்கின்றமையான. அதன்பின்னர் முதல் மண்டலத்தின் முற்பகுதி தொடக்கத்திலும், எட்டாம மண்டலம் இறுதியிலும், சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும், இவற்றுள் எது முன்னாச் சேர்க்கப்பட்டது என்றும், தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும், என் அவ்விரண்டுஞ் சேர்க்கப்பட்டன என்றுங் கூற இயலாது. அவ்விரண்டற்கும் ஒற்றுமை பல உள்ளன —(1) இரண்டற்கும் ரிஷி காண்வாயனர்: (2) இரண்டிடத்தும் பிரகாதை[1] என்ற சந்தஸ் வழங்கப்பட்டுளது: (3) இரண்டிடத்தும் ஒரே வாக்கியமோ,[2] ஒரு பொருட்கொண்ட

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
IX	114	मधुच्छन्दः, वैश्वामित्राश्च
X	191	त्रित', देवश्रवाः (यमपुत्रः), कवपः, नाभानेदिष्ठः, सुमित्र., सूर्या, आरुणः, दुव., वैरूप' परमेष्ठी, श्रद्धा, शास. (भार-द्वाजः)
மொத்தம்	1029	

இவற்றுள் எட்டாம மண்டலத்திலுள்ள 11 ஸூக்தங்கள் வாலகில்யங்கள். எஞ்சிய 1018 ஸூக்தங்களுள் பெரும்பகுதி தேவதாஸ்துதியே ஆகும். சிற்சில தானஸ்துதிகளும், யமயமீ ஸம்வாதம், இந்திர-இந்திராணீ-ஸம்வாதம் முதலியனவும், உலகஸ்ருஷ்டியைப்பற்றியனவும் ஆகும்.

1. प्रगाथा ; அதன் இலக்கணம் :
चत्वारिंशदक्षरा पङ्क्ति । यदि मध्ये द्वादशाक्षरौ अभित अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्ति । सा बृहत्या वा ककुभो वा उत्तरा चेत् ता प्रगाथामाचक्षते ।

2 इन्द्रं सोमस्य पीतये (I 16, 3, VIII 17, 15 · 92, 5 : 97, 1.)

வாக்கியங்களோ[1] காணப்படுகின்றன; (4) இரண்டிடத்தும் ஒரே தொடர் அடுத்தடுத்து கூறப்படுதல் காணப்படும்.[2]

பின்னர் ஸோமதேவதையைப்பற்றிய ஸூக்தங்களை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்பதாவது மண்டலம் ஆக்கப்பட்டது. ஈண்டு முன்னாக் காயத்திரிசந்தஸ்ஸில்[3] உள்ள மந்திரங்களும், பின்னர் அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸில்[4] உள்ள மந்திரங்களும் பின்னர் அதிக எழுத்தைக்கொண்ட சந்தஸ்ஸில் உள்ள மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. ஒன்பதாம் மண்டலத்திலுள்ள மந்திரங்கள் முன் மண்டலங்களைக் கண்டவராலே காணப்பட்டன. ஆகலின் ஒன்பதாம் மண்டலம் இறுதியில் இருப்பினும், அதனில் உள்ள மந்திரங்கள் பிற்காலத்திற் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளல் தகாது. ஒருகாலத்து முதன் மண்டலம் தொடங்கி, ஒன்பதாம் மண்டலம் முடிய ஸம்ஹிதை இருந்திருத்தல் வேண்டும். சில காலத்திற்குப் பின்னாப் பத்தாம மண்டலம சேர்த்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளுதற்குக் காரணங்கள் பின் வருமாறு :—(1) இங்குள்ள மந்திரங்களைக் கண்டவா முன்னருள்ள மந்திரங்களை அறிந்திருத்தல். (2) ஒரே தேவதையைப் பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்ட ஒன்பதாம் மண்டலத்தின் பின்னா பல தேவதைகளைப்பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்டிருத்தல். (3) முதன் மண்டலத்தில் எவ்வளவு ஸூக்தங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவே ஈண்டும் இருக்கை. (4) உஷஸ் முதலிய தேவதைகளைப்பற்றி ஸ்துதியின்மையும், குரோதம், சிரத்தை இவற்றைப்பற்றியுண்மையும். (5) முன் மண்டலங்களிற

1 अपामीवा बाधते (I 35, 9)
अपसेधन्रक्षसः (I 35, 10) } अपामीवामपस्त्रियमपसेधत दुर्मतिम् (VIII 15, 10)

2 VIII 34-38 ஸூக்தங்கள்

3. गायत्री छन्दः

4. अनुष्टुप् छन्दः

கூறப்படாத யமயமீஸம்வாதம், சூதாடியின் நிலை, புரூரவஸைப் பற்றிய கதை, புருஷஸூக்தம் முதலியன இங்கு இருத்தல். (6) சொல்வழக்கில் சிலவற்றின் கெடுதலும் சிலவற்றின் புகுதலும் :—(a) திதஉ,[1] தேவாஸ:,[2] ஸீம்[3] இதுபோன்ற சொற்களின் வழக்குக் குறைவுபடுகை (b) ரகரத்தின இடத்தில் லகரம் வழங்குகை (c) லக்ஷ்மீ,[4] காலம்[5] முதலிய சொற்களின் தோன்றுகை

இந்த ஸம்ஹிதை, ருக்வேதப்ராம்மணத்திற்குப் பின்னரும் ஆரண்யகம் உபநிஷத் இவற்றிற்கு முன்னரும் தொகுக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது மாக்டானல் என்ற மேனாட் டறிஞரின் கொள்கை. அதற்குக் காரணம் ஸம்ஹிதையிலுள்ள பதங்களின் எண் ப்ராம்மணத்திற் குறிக்கப்பட்ட எண்ணி லிருந்து மாறுபடுகையே யாம்.

இந்த ஸம்ஹிதை அக்காலம் முதல் இன்றுவரை மாறாது ஒரே விதமாய் இருத்தற்குக் காரணம் பதபாடம்,[6] கிரமபாடம்,[7] ஜடைபாடம்,[8] கனபாடம்,[9] ப்ராதிசாக்யம்,[10] அநுக்ரமணிகை[11] முதலியன தோன்றியிருத்தலே ஆகும்.

1. तितउ 2. देवासः

3. सीम् என்பது எங்கும், எப்போதும், ஏ, இவன், இவள், இது என்ற பொருளிலும், பாதபூரணத்திற்கும் முன் ஒன்பது மண்டலங்களில் ஐம்பது இடத்தில் வழங்கப்பட, பத்தாவது மண்டலத்தில் ஒரே முறை வழங்கப்பட்டுளது.

4. लक्ष्मीः (X 71, 2) சிறப்பு என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுளது.

5. कालः 6. पदपाठः 7. क्रमपाठः 8. जटापाठः 9. घनपाठः

10. प्रातिशाख्यम् 11. अनुक्रमणिका

அத்தியாயம் 3

மந்திரகாலத்துச்செய்திகள்

மண்டலங்கள் ஸம்ஹிதையாக தொகுக்கப்படுதற்கு முன்னமேயே ஆங்காங்குள்ள மந்திரங்களால் பல செய்திகள் அறியப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்கினிஹோத்திரம் செய்யப்பட்டது என்பதும்,[1] யாகங்கள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும்,[2] யாகங்களில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரம்மா முதலிய ருத்விக்குகள் பலர் இருந்தனர் என்பதும்,[3]

1. उषो यदग्निं समिधे चकर्थ (ऋ. वे. I 113, 9)
   गृहंगृहमुपतिष्ठाते अग्निः (I 124, 11)
2. त्रिः सप्त यद्गुह्यानि (I 72, 6)
   यज्ञस्यज्ञस्य केतुम् (X 1, 5)
   (गृहंगृहं, यज्ञस्यज्ञस्य இவை பதபாடத்தில் ஒரு பதமாகக் கூறப்பட்டது காண்க.)
   प्रातःसावे माध्यन्दिने सवने, तृतीये सवने (III 29)
3. त्वमध्वर्युरुत होतासि पूर्व्यः प्रशास्ता पोता जनुषा पुरोहितः
   (ऋ. वे. I 94, 6) [पुरोहितः = ब्रह्मा]
   तवाग्ने होत्रं तव पोत्रमृत्वियं तव नेष्ट्रं त्वमग्निदृतायतः ।
   तव प्रशास्त्रं त्वमध्वरीयसि ...... (II 1, 2)
   अध्वर्युभिः पञ्चभिः सप्त विप्राः प्रियं रक्षन्ते (III 7, 7)
   अहं होता ... आर्ष्येयं वा ब्रह्मा ... (X 52, 2)
   उद्गातेव शकुने साम गायसि (II 43, 2)

உத்காதா ஸாமங்களை இந்திரன் முதலியோரைத் துதிக்க வழங்கினர் என்பதும்,[1] ஸாமங்கள் பல்வகையாகப் பகுக்கப்பட்டன என்பதும்,[2] அதர்வா என்ற ரிஷி பல்லிடங்களில் கூறப்பட்டனர் என்பதும்,[3] யாகத்தில் வழங்கப்பட்ட அக்கினி அரணி கடைந்து எடுக்கப்பட்டது என்பதும்,[4] மற்றுமுள்ள யாகச்செய்திகள் பிறகாலத்தில் உள்ளவாறு மந்திரகாலத்தே இருந்தன என்பதும் நன்கு அறியப்படுகின்றன.

அக்கினியைக் கடைவதில் அதர்வா சிறந்தவர் எனக் கூறப்பட்டது.[5] தேவர்களுக்கு இருவகைப்பட்ட பகைவர்

1. ... सामभिः स्तूयमानाः । इन्द्रं इन्द्रियैमरुतो मरुद्भिः ...
[ऋ. वे. I 107, 2]
इन्द्राय साम गायत [VIII 87, 1]
प्रमंहिष्ठाय गायत ... अग्नये [VIII 92, 8]
2. सामगा इव गायत्रं च त्रैष्टुभं चानुराजति [II 43, 1]
ता गायत्रेषु गायत [I 21, 2] रथन्तरे [I 164, 25]
गायत्रं गीयमानम् [VIII 2, 14]
3. [ऋ. वे. I 80, 6; I 83, 5]
4. अरण्योर्निहितो जातवेदा [III 29, 2]
दशाक्षिपं पूर्व्यंसीमजीजनत् [III 23, 3]
अग्निं मथ्नन्ति [VI 15, 17]
5. इममुत्यमथर्ववदग्निं मन्थन्ति वेधसः [VI 15, 17]
अग्निर्जातो अथर्वणा विदद्विश्वानि काव्या [X 21, 5]
यज्ञैरथर्वा प्रथमः पथस्तते [I 83, 5]

இருந்தனர் — ஒருவகையினர் வேதத்திற் கூறப்பட்ட கொள்கைப்படி நடப்பவர்; மற்றொருவகையினர் அக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையற்றவர்[1] முதல் வகையினர் விருத்திரர்[2] எனப்பவர், அவர் பதினுபிரவர்[3] எனக் கூறப்பட்டது. பதினுபிரவர் என்பது எண்ணிக்கையற்றனர் என்ற பொருளிற் கூறப்பட்டதாக உரையாளர் கூறுவர் மற்றொரு வகையினர் தாஸர் எனப்பவர் அவரைத் தஸ்யுக்கள் எனவுங் கூறுவர். அவர் அக்கினியை வளர்க்காதவர் என்றும், யாகஞ் செய்யாதவர் என்றும் அக்கொள்கைகளில் நம்பிக்கையற்றனர் என்றும், சொல்லாற் பிறரைத் துன்புறுத்துகின்றவர் என்றும், அவர்களுக்குப் பணி என்ப் பெயரும் உண்டு என்றும் கூறப்படுகின்றது.[4]

1 त्वं ताँ इन्द्रोभयाँ अमित्रान्दासा वृत्राण्यार्या च शूर वधीः ...
[ऋ वे. VI 33, 3]
यया दासान्यार्याणि वृत्राकरोवज्रिन्त्सुतुका नाहुषाणि [VI 23, 10]

2 वृत्राणि — விருத்திரர்

3 दश वृत्राण्यप्रतिवर्हिष्मते नि सहस्राणिनर्हये [I 53, 6]

4 न्यक्रतून्ग्रथिनो मृध्रवाच पणीँरश्रद्धाँ अवृधाँ अयज्ञान् ।
प्रप्रतान्दस्यूँरग्निर्विवाय पूर्वश्चकारापराँ अयज्यून् ॥ [VII 6, 3]

அத்ரியர் என்பதற்கு உரையாசிரியர் அப்பெயர் கொண்ட ஒரு சிலர் எனக் கூறினார். ஆனால் ஆத்ரவன் என்பவன் இரவில் விழித்துக்கொண்டு கடவுளைத் தியானஞ் செய்பவனும், பிறரின் துன்பத்தைத் தீர்ப்பவனும், தாராளமான சிந்தையுடையவனும், இனிமேல் மோட்சத்தை அடைபவனும் ஆவான் என வெண்டிடாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது (Sacred Books of the East Vol IV, p 194) அதனை கொண்டே அத்ரியர் என்பது வேதத்திற் கூறப்பட்ட பலவசுவினைக் குறிக்குமோ வென்ற ஐயம் உண்டாகின்றது

ஒருபோது இந்திரன் தன் வலியால் 30000 தாஸர்களை கொன்றான் என்றும், ஒருபோது ஐந்து லக்ஷம் அநுசரர்களை யுடைய வர்சினை என்பவனை கொன்றான் என்றும் கூறப்பட்டது[1] இந்திரன் ததீசியின் 810 எலும்புகளால் விருத்திரர்களை வென்றான்.[2]

இம்மையில் மனித வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறப்பட்ட செய்திகள் நோக்கற்பாலன —

கிராமணி, நிருபதி என்ற சொற்கள் அக்காலத்தில் நாட்டை அரசன் ஆண்டான் என்பதையும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு தலைவன் இருந்தான் என்பதையும் அறிவிக்கும்[3] ஒற்றர் உடல்வலியுள்ளோராயும், துரோஹமற்றோராயும், பிறர் செயலை நன்கு அறிய வல்லோராயும் இருத்தல் வேண்டும்[4] எனக் கூறப்படுதலால் இராசசிய தந்திரம் எவ்வாறு இருந்தது என்பது அறியப்படும். மனம், வாக்கு, செய்கை இவற்றால் மக்கள் ஒத்து வாழவேண்டும்[5] வேண்டும்போது

1 अन्वापयद्दभीतये सहस्रात्रिंशत हयैः । दासानामिन्द्रो मायया [ऋ वे IV 30, 21]
उत दासस्य वर्चिनः सहस्राणि शतावधीः ।
अधि पञ्च प्रधीँरिव ॥ [IV 30, 15]

2 इन्द्रो दधीचो अस्थभिर्वृत्राण्यप्रतिष्कुतः ।
जघान नवतीर्नव ॥ [I 84, 13]

3 दक्षिणावान्ग्रामणीरग्रमेति । तमेव मन्ये नृपतिम् [X 107, 5]

4 इषिरासो अद्रुहः स्पशस्वस्य सुदृशो नृचक्षसः [IX 73 7]

5 संगच्छध्वं संवदध्वं सं वो मनांसि जानताम् [X 191, 2]

உதவாதவன் நேசனல்லன்.[1] செல்வம் சக்கரநேமிக்கிரமமாக ஒருவனிடமிருந்து மற்றொருவனிடஞ் செல்லுந் தன்மையான், செல்வமுள்ளபோதே ஒருவன் வேண்டுவோர்க்கு அதனை உதவ வேண்டும்.[2] தேவர்க்கும், விருந்தினர்க்கும் உணவு அளிக்காது தானே உண்ணுபவன் பாவி ஆவான்.[3] உழவன் உழவுத்தொழிலானும், பிராமணன் ஆசிரியத்தொழிலானும் பொருளை அடைந்தனர்.[4] பொருள், பிறப்பு முதலியவற்றில் ஒற்றுமைப்பட்டோர் செய்கையினும் ஒற்றுமைப்படுவர் என நினைத்தல் தகாது.[5] பொய் கூறுதல் பிறர்க்குத் துரோகஞ் செய்தல், பிறரைச் சபித்தல் முதலியன பாவச்செயலாகக் கருதப்பட்டன.[6] பிராமணன், க்ஷத்திரியன் என்ற பிரிவு முன்னரே உளது.[7]

1 न स सखा यो न ददाति सख्ये [ऋ. वे. X 117, 4]

2. पृणीयादिन्नाधमानाय तव्यान्द्राघीयांसमनुपश्येत पन्थाम् ।
ओ हि वर्तन्ते रथ्येव चक्रान्यमन्यमुपतिष्ठन्त रायः [X 117, 5]

3 मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य ।
नार्यमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादी ॥ [X 117, 6]

4. कृषन्नित्फाल आशितं कृणोति ।
वदन्ब्रह्मा वदतो वनीयान् ॥ [X 117, 7]

5. समौ चिद्धस्तौ न समं विविष्टः सम्मातरा चिन्न समं दुहाते ।
यमयोश्चिन्न समा वीर्याणि ज्ञाती चित्सन्तौ न समं पृणीतः ॥ [X 117, 9]

6 इदमापः प्रवहत यत्किंच दुरितं मयि ।
यद्वाहमभिदुद्रोह यद्वा शेपे उतानृतम् ॥ [I 23, 22]

7. ब्रह्मद्विषे [VIII 53, 1] क्षत्रियान् [VIII 56,1]

விவாஹச்சடங்கு அனேகமாய் இப்போது நடக்குமாறே அப்போதும் நடந்தது. கணவன் மனைவியிடம் அன்புடன் இருப்பின், அவள், குறைவற்று விளங்குவாள்[1] இருவரும் மனமொத்து இருத்தல் வேண்டும்[2] அவ்வாறு இருப்பின் மனைவியர் உடலை அலங்கரித்துக்கொண்டும், மனக்களிப்புடனும் இருப்பர்.[3] இருவரும் பிறரது செயலை நன்கு அறிய ஞானமுடையவர் ஆவர்.[4] பல மனைவியரை ஆண்மக்கள் மணப்பினும், அவரால் துன்புற்று வாழ்ந்தனர்.[5] அம்மனைவியர் ஒருவருக்கொருவர் துன்பம் விளைவித்துக் கணவனைத் தம் வசமாக்க முயன்றனர்.[6] ஒருவரது பெயரை மற்றொருவர் கூறவும் விரும்பார்.[7] கணவன் பிறரை நேசியாமல் தன்னையே நேசிக்கு

1. अनवद्या पतिजुष्टेव नारी [ऋ. वे. I 73, 3]
2. दम्पती समनसा कृणोपि [V 3, 2]
   समञ्जन्तु विश्वेदेवा. समापो हृदयानि नौ ।
   संमातरिश्वा संधातासमुदेष्ट्री दधातु नौ ॥ [X 85, 47]
   இதனையே பிற்காலத்திலே கவிஞர்கள் தம்முடைய ஒவ்வொரு நூலிலும் வற்புறுத்தலைக் காண்க.
3. समनेव योषाः कल्याण्य: स्मयमानासः [IV 58, 8]
4. शुम्भमाने दम्पतीव क्रतुविदा जनेषु [II 39, 2]
5. संमातपन्त्यभितः सपत्नीरिव [I 105, 8]
6 यया सपत्नीं बाधते यया संविन्दते पतिम् [X 145, 1]
   सपत्नीमिपराधम पतिं मे केवलंकुरु [X 145, 2]
7 नह्यस्या नाम गृभ्णामि (X 145, 4)

மாறு மூலிகாப்பிரயோகங்களை வழங்கினா.[1] கணவன் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு சொத்துக்களை இழப்பினும், அவனிடம் கோபிக்காது அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதிலும், அவன் நண்பரைக் கூட்டி வரின் அவர்க்கு மனவேறுபாடின்றி உண வளித்தலிலும் மனைவி ஈடுபட்டனள் என்றும், சொத்தை இழந்த பிறகு கணவன் அவற்றையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்தினன் என்றும் அறியப்படுகின்றது.[2] சூதாட்டத்தில் தோல்வியுற்றவனது மனைவியையும் வெற்றிபெற்றவன் துன்புறுத்தினன்.[3]

தம்பதிகட்கு ஆண்மகன் பிறந்த பிறகு கணவன் இறப்பின் அவனுடைய மனைவி, விரும்பின் உடன்கட்டை ஏறினள்.[4] உடன் கட்டை ஏறாது விதவையாக இருந்தவரும் உண்டு.[5] ஆண்மகன் பிறவாது கணவன் இறப்பின், கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறு வதினின்றும் தடுக்கப்பட்டு தேவரால் ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்றவரும் உண்டு. அப்போது அவர் விதவையின

1. अहमस्मि सहमानाथत्वमसि सासहिः ।
उभे सहस्वती भूत्वी सपत्नीं मे सहावहै ॥ (ऋ. वे. X 145, 5)
2. न मामिमेथ नजिहीळएषाशिवा सखिभ्य उत मह्यमासीत् ।
अक्षस्याहमेकपरस्यहेतोरनुव्रतामपजायामरोधम् ॥ (X 34, 2)
3. अन्ये जाया परिमृशन्त्यस्य यस्यागृधद्वेदने वाज्यक्षः ॥
(X 34, 4)
இவ்வாறன்ன செயலை வியாசர் மகாபாரதத்தில் வருணித்ததை நோக்குக.
4. आ नः प्रजा जनयतु प्रजापतिराजरसाय समनक्त्वर्यमा ।
अदुर्मङ्गलीः पतिलोकमाविश ...... (X 85, 43)
5. आ पुत्रासो न मातरं विभृत्राः (VIII 43, 3)
कस्ते मातरं विधवामचक्रत् (IV 18, 12)

விரதத்தையே கைக்கொண்டனர். நல்ல ஆண்மகன் பிறத்தற்காக தேவருடன் சேரும்போது உல்லாஸத்துடன் இருந்தனர்.[1] ஆகலின் விதவைவிவாஹம் மந்திரகாலத்து இருந்தது எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துமா என ஆய்தற்குரியது. அன்றியும் பெண்டிரை மணத்தல் யாகம் முதலியன செய்தற்கும் மக்களைப் பெறுதற்குமே எனக் கருதப்பட்டது.[2] உடன்பிறந்தாள் உடன் பிறந்தானோடு புணர்தல் பாவச்செயல் எனக் கருதப்பட்டது.[3] ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் இருவருங் காதலி அலித்திருந்தனர்.[4]

1. विधवेव देवरं मर्यं न योषा कृणुते सधस्थ आ (ऋ. वे. X 40, 2)

இதனை इयं नारी पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।
धर्मं पुराणमनुपालयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि ॥

(अ. वे. 543, 1)

என்ற அதர்வவேதமந்திரத்திலும், மநுஸ்மிருதியிலும் காண்க. இதன் உட்கருத்து யாதெனின், மக்களின்றி உலகம் நிலைகாணமையாலும், ஒவ்வொரு குடியும் ஆண்மக்களால் வாழையடிவாழையாய் வளர்ந்துவந்ததாலும், ஒவ்வொரு பெண்மகளும் ஒரு ஆண்மகவையேனும் பெறவேண்டும் என்பது ஆபஸ்தம்பவிதி என்பதே.

उदीर्ष्व नार्यभि जीवलोकं गतासुमेतमुप शेष एहि ।
हस्तग्राभस्य दिधिषोस्तवेदम्पत्युर्जनित्वमभिसम्बभूथ ॥

(ऋ. वे. X 18, 8)

2. इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन सर्पिषा संविशन्तु ।
अनश्रवोऽनमीवाः सुरत्ना आरोहन्तु जनयो योनिमग्रे (X 18, 7)

3 पापमाहुर्यः स्वसारं निगच्छात् (X 10, 12)

4. उत नः कर्णशोभना पुरूणि धृष्णवाभर (VIII 67, 3)

தகப்பனார் தேடின சொத்து ஆண்பிள்ளைக்கே உரியது. பெண் பிள்ளையும் இருப்பின், அவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்ததாகும்[1] ஒருவனுக்குப் பெண் பிள்ளை மாத்திரம் இருப்பின், அவளை மணஞ்செய்விக்கும்போது அவளுக்குப் பிறக்கும் முதற்பிள்ளை தனது என மணமகனைக் கேட்டுக்கொண்டு அவனைத் தன் மகனாகக் கொண்டு தன் சொத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பதும் உண்டு[2]

தேவர்களுக்குள் குழந்தையோ சிறுபிள்ளையோ இல்லை.[3] இந்திராணியின் கணவனாகிய இந்திரன் பிறர்போல கிழத் தன்மை அடைந்து சாவதில்லை.[4] சூரியகிரகணத்தைப்பற்றியும்,[5]

1 न जामये तान्वो रिक्थमारैक् चकार गर्भं सनितुर्निधानम्

(ऋ. वे. III 31, 2)

स नं पितेव सूनवेऽग्ने सूपायनो भव (I 1, 9)

भुजे वयो न पित्र्य सहे (VIII 20, 13)

2 शासद्वह्निर्दुहितुर्नप्त्यं गाद्विद्वाँ ऋतस्य दीधितिं सपर्यन् ।

पिता यत्र दुहितु सेकमृञ्जन्त्संशग्म्येन मनसा दधन्वे ॥ (III 31, 1)

3 न हि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारक ।

विश्वे सतो महान्त इत् (VIII 30, 1)

4 इन्द्राणीमासु नारिषु सुभगामहमश्रवम् ।

नह्यस्या अपर चन जरसा मरते पतिर्विश्वस्मादिन्द्र उत्तर ॥

(X 86, 11)

अजर प्रहोतारम् (VIII 88 7)

5 यत्त्वा सूर्य स्वर्भानुस्तमसाविध्यदासुर (V 40 5)

எண்ணிக்கை பத்துப்பத்தாய்[1] எண்ணப்பட்டதைப்பற்றியும் கூறப்பட்டது காண்க.

இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் வழங்கப்பட்ட வஸிஷ்டர்,[2] விச்வாமித்திரர்,[3] அகஸ்தியர்,[4] இக்ஷ்வாகு,[5] இராமன்,[6] வேநன்,[6] யயாதி,[7] கண்வர்,[8] பராசரர்,[2] பரதன்,[3] இவர்களின் பெயர் கண்டுக் காணப்படுகின்றன.

ஸுதாஸன் என்றோர் அரசன் இருந்தான். அவனுடைய தகப்பன் பிஜவனன்;[9] அவர்க்குச் சிலகால் விச்வாமித்திரர் புரோஹிதராய் இருந்தார்.[10] பின்னர் அவர் பரதர்களுக்குப்

1. आ विंशत्या त्रिंशता ..... (ऋ. वे. II 18, 5-6)
2 प्र ये गृहादममदुस्त्वाया पराशरः शतयातुर्वसिष्ठः (VII 18, 21)
3. विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेदं भारतं जनम् (III 53, 12)
विश्वामित्रो यदवहत्सुदासम् .... (III 53, 9)
4. अगस्त्यस्य नद्भ्यः सप्ती युनक्षि रोहिता (X 60, 6)
5. यस्येक्ष्वाकुरुप व्रते रेवान्मराय्येधते (X 60, 4)
6. प्र तद्दुःशीमे पृथवाने वेने प्र रामे वोचमसुरे मघवत्सु (X 94, 14)
7. ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते (X 63, 1)
8. अभिरत्रिं भरद्वाजं गविष्ठिरं प्रावन्नः कण्वं त्रसदस्युमाहवे (X 150, 5)
9. सुदासः । अर्हन्नग्ने पैजवनस्य (VII 18, 22)
10. महाँ ऋषिर्देवजा देवजूतोऽस्तभ्नात्सिन्धुमर्णवं नृचक्षाः ।
विश्वामित्रो यदवहत्सुदासमप्रियायत कुशिकेभिरिन्द्रः ॥ (III 53, 9)

புரோஹிதர் ஆனார்.[1] பரதர் ஸுதாஸருக்குப் பகைவர். ஸுதாஸர் அப்போது வஸிஷ்டரைப் புரோஹிதராகக் கொண்டவர். ஸுதாஸன் பரதரை வென்றனன்.[2] பருஷ்ணிநதிக் கரையில் ஸுதாஸன் வஸிஷ்டர் வஸிஷ்டபுத்திரர்கள் இவருடைய உதவியால் பத்து அரசர்களை வென்று அவர் பருஷ்ணிநதியைத் தாண்டாதவாறு செய்தனன்.[3] அப்போது அவனுக்கு த்ருத்ஸுக்கள் உதவியாயிருந்தனர்.[4] அப்பத்து அரசர்களும் யாகஞ் செய்யாதவர்.[5] ஆகலின் பரதர் அப்பத்து அரசர்களுள் ஒருவர்

1. कुशिकस्य सूनु. (ऋ. वे. III 33, 5)
यद्ङ्ग त्वा भरताः सन्तरेयुः (III 33, 11)

2. दण्डा इवेद्गो अजनास आसन्परिच्छिन्ना भरता अर्भकासः.
(VII 33, 6)

3. दुराध्यो ३ अदितिं स्रेवयन्तोऽचेतसो विजगृभ्रे परुष्णीम् [VII 18, 8]
एवेन्नुकं सिन्धुमेभिस्ततारेवेन्नुकं भेदमेभिर्जघान ।
एवेन्नुकं दाशराज्ञे सुदासं प्रावदिन्द्रो ब्रह्मणा वो वसिष्ठाः ॥
(VII 33, 3)

4. यत्र राजभिर्दशभिर्निबाधितं प्रसुदासमावतं तृत्सुभिः सह
(VII 83, 6)

5. दश राजानः समिता अयज्यवः सुदासमिन्द्रावरुणा न युयुधुः
(VII 83, 7)

எனக் கூற இயலாது. அப்பதினமரும் ச்ருதன், கவஷன், விருத்தன், அநு, த்ருஹ்யு, பூரு, சம்பரன், துர்வசன், யது, கோ ஆவர்.[1]

பஞ்சஜநா:, பஞ்சக்ஷிதய:, பஞ்சக்ருஷ்டய:, பஞ்சஜாதா: என்ற பிரயோகங்கள் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.[2] இவை

1. सुदास इन्द्रः सुतुकाँ अमित्रानरन्धयन् ... [ऋ. वे. VII 18, 9]
श्रुतं कवषं वृद्धमप्स्वनुद्रुह्युं निवृणग्वज्रबाहुः (VII 18, 12)
जेष्म पूरुं विदथे मृध्रवाचम् (VII 18, 13)
पुरः सद्य इत्थाधिये दिवोदासाय शम्बरम् ।
अध त्यं तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)
निगव्यवोनवोद्रुह्यवः ... (VII 18, 14)
गव्यवः என்பதற்கு गोकामाः என சாயணாசிரியர் பொருள் கூறியுள்ளார். अनवः, द्रुह्यवः என்பவற்றிற்கு அநுவைச் சேர்ந்தார், த்ருஹ்யுவைச் சேர்ந்தார் என அவரே கூறியிருத்தலின், அதனையொட்டியே गव्यवः என்பதற்கு கோவைச் சேர்ந்தார் எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது என் கொள்கை.

2. अदितिः पञ्च जनाः (I 89, 10)
इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)
यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनां वसु (I 176, 3)
एषा स्या युजाना पराकात्पञ्च क्षितीः परि सद्यो जिगाति । (VII 75, 4)
अस्माकं द्युम्नमधि पञ्च कृष्टिषु ... (II 2, 10)
त्रिषधस्था सप्तधातुः पञ्च जाता वर्धयन्ती (VI 61, 12)

நாலு வாணததா, நிஷாதா இவவைவரையுமேனும், கந்தர்வா, பிதிரா, தேவா, அஸுரா, ராக்ஷஸா இவவைவரையேனும் குறிக்கும் எனத தன முன்னோா கூறியதாக யாஸ்கா நிருக்தத்தின் கூறுகின்றா. இதிலிருநது அவருடைய காலத்திலே அவை எவரைக குறிக்கினறனா எனபது தெளிவாய் அறியப்படவில்லை யெனத் தோன்றுகின்றது. நிஷாதா என்ற ஜாதி ருக்வேதமந்திர காலத்து இருந்ததா என நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அஸுரர் என்பது ருக்வேதத்தில் தேவரலலாதவரைக குறிக்காமையான், அவவைவருள ஒருவா அஸுரா எனக் கூறுதல் பொருந்துமா என ஆராய்தறகு உரியது. அச்சொற்கள் பூருக்கள், துாவசா, யதுக்கள், அனுககள், த்ருஹ்யுக்கள் இவரைக் குறிக்கலாம் என மாக்டானல் கூறுகின்றனா.[1] அதுவும் பொருநதும் எனத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில் இந்திரனுக்குப் பாஞ்சஜன்ய[2] என்ற ஒரு விசேடணம் இருககின்றமையான், அச்சொற்கள் இந்திர னால் ஆதரிககப்படும் ஐவகை மக்களைக் குறித்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். மலைப்பிரதேசம் (குறிஞ்சி), கடற்பிரதேசம (நெய்தல்), காடு (முல்லை), வயல்கொண்ட பிரதேசம் (மருதம்), பாலைவனம் (பாலை) இவ்வைந்திணையும் ஆங்குள்ள மக்களையும் குறிக்கும் என்பா தமிழருள் சிலா. இவ்வாறுள்ள இடங்கள் ருக்வேதியா வசித்த இடத்தில் உள்ளன. ஆயினும் அப்பகுப் பைத தான் அவை குறிக்கும என்பதற்கு மறறொரு சான்று இருப்பின் நலம்.

மனுவிற்கு உசனராகிய காவயா புரோஹிதராகக் கூறப் பட்டனா.[3] பிற்காலத்தில் அவரை அஸுரகுருவாகக கூறுவா.

1. A History of Sanskrit Literature by A A. Mac. Donell p 153
2. चर्षीपो न शवसा पाञ्चजन्यो मरुत्वांनो भवत्विन्द्र ऊती ।
[ऋ. वे. I 100, 12]
3 उशना काव्यस्त्वा निहोतारमसादयत्
आयजिं त्वा मनवे जातवेदसम् ॥ (VIII 23, 17)

ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில் சித்திரன் என்ற அரசன், மேகம் நீரைப் பொழிவதுபோன்று, பொருளை எல்லோர்க்கு வழங்கினன்.[1]

ருக்வேதகாலத்தில் உழவு, ஆடு மாடு இவற்றை வளர்க்கை, தச்சு, கொல்லு, மருத்துவம், வேட்டை முதலிய தொழில்கள் ஆளப்பட்டன என்பது இந்திரன், ஸவிதா, ருத்திரன், அச்வின் தேவதைகள் முதலியோரைப் பற்றிய ஸூக்தங்களால் நன்கு அறியப்படும்.

நிஷ்கம்[2] முதலிய சொற்களால் நாணயங்கள் வழங்கப் பட்டன என்பதும், ஹிரண்யகர்ணம், மணிக்ரீவம்,[3] அஞ்சி[4] முதலிய சொற்களால் பல்வகை அணிகள் செய்யப்பட்டன என்பதும், சூதாட்டம், ஸங்கீதம், நிருத்தம் முதலியன மகிழ்ச்சி யூட்டும் ஸாதனங்களாக இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

போர்க்களத்தில் சண்டை செய்யும்போது இறப்பவர் நல்லுலகை அடைவர் எனக் கருதப்பட்டது.[5]

1. चित्र इद्राजा राजका इदन्यके यके सरस्वतीमनु ।
पर्जन्य इव ततनद्धि वृष्ट्या सहस्रमयुता ददत् ॥
[ऋ. वे. VIII 22, 18]

2 निष्कं वा घा कृणवते (VIII 47, 15)

3. हिरण्यकर्णं मणिग्रीवम् (I 122, 14)

4 गोमातरो यच्छुभयन्ते अञ्जिभिः (I 85, 3)

5 ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरासो ये तनूत्यजः ।
ये वा सहस्रदक्षिणास्ताँश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ (X .154, 3)

அத்தியாயம் 4

ருக்வேதசாகைகளும், ஆங்குள்ள சந்தஸ்ஸுக்களும், மந்திரப்பொருளறியும் வழியும்.

ருக்வேதத்துள் 21 சாகைகள் உள என தாமஸூத்திரங்களிலும் மஹாபாஷ்யத்திலும் கூறப்பட்டுளது. சரணவ்யூஹத்தில் சாகலம், வாஷ்கலம், ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், மாண்டூகேயம் என ஐந்து சாகைகளே குறிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், சாகலம் இம்மூன்றற்கும் உள்ள பேதம் சிறிதே. சாகலத்தில் இல்லாத பதினொரு ருக்குக்கள் ஆச்வலாயனத்திலும், பத்து ருக்குக்கள் சாங்காயனத்திலும் இருக்கின்றன. புராணங்களில் சாகலம், வாஷ்கலம், மாண்டூகம் இம்மூன்றுமே குறிக்கப்பட்டன. மாண்டூகத்திலுள்ள விசேஷம் யாது என அறிய சாதனம் இல்லை. வாஷ்கலத்திற்கும் சாகலத்திற்கும் இரண்டே பேதம் உள:—(1) வாஷ்கலத்தில் எட்டு ருக்குக்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன (2) முதல மண்டலத்தில் சில மந்திரங்களின் முறை பிறழ்ந்திருக்கின்றது. ஆகலின் தற்போது அத்தியயனஞ் செய்யப்படுவது சாகலம் ஒன்றே.

ருக்வேதத்துள வழங்கப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்குள் காயத்ரீ,[1]

1. गायत्री —(1) चतुर्विंशत्यक्षरा—त्रिपादा—अष्टाक्षरपादा च
(2) क्वचित् चतु पादा षडक्षरपादा च ।

உஷ்ணிக்,[1] அநுஷ்டுப்,[2] ப்ருஹதீ,[3] பங்க்தி,[4]

1. उष्णिक् — अष्टाविंशत्यक्षरा—त्रिपादा—पूर्वौ अष्टाक्षरौ, उत्तमो द्वादशाक्षरः। यत्र मध्ये द्वादशाक्षरः सा ककुप्। यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुर उष्णिक्। क्वचित् चतुःपादा सप्ताक्षरा च।

2. अनुष्टुप् — द्वात्रिंशदक्षरा – चतुःपादा – अष्टाक्षरा च, क्वचित् त्रिपादा, मध्ये अष्टाक्षरा, अभितो द्वादशाक्षरा च – इयं च पिपीलिकामध्या इति आख्यायते।

3. बृहती — षड्त्रिंशदक्षरा – चतुःपादा; त्रयः अष्टाक्षराः द्वादशश्च उपोत्तमः। यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुरस्ताद्बृहती। यत्र द्वितीयः सा उरोबृहती। यत्र उत्तमः सा उपरिष्टाद्बृहती। क्वचित् चतुःपादा नवाक्षरपादा च। क्वचिच्च त्रिपादा द्वादशाक्षरपादा च।

4. पङ्क्ति — चत्वारिंशदक्षरा पञ्चपादा अष्टाक्षरपादा च अथवा चतुःपादा – (a) यत्र पूर्वौ अष्टाक्षरौ उत्तरौ द्वादशाक्षरौ सा आस्तारपङ्क्ती (b) यत्र पूर्वौ द्वादशाक्षरौ उत्तरौ अष्टाक्षरौ सा प्रस्तारपङ्क्ती (c) यत्र मध्ये अष्टाक्षरौ अभितः द्वादशाक्षरौ सा संस्तारपङ्क्ती (d) यत्र मध्ये द्वादशाक्षरौ अभितः अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्ती। यत्र विष्टारपङ्क्ती बृहत्या वा ककुभो वा उत्तरा भवति ता प्रगाथामाचक्षते॥

த்ரிஷ்டுப்,[1] ஜகதி[2] முதலியன ஜகதிக்குமேல், ஐம்பத்திரண்டு ஐம்பத்தாறு அக்ஷரங்கள் கொண்ட அதிச்சந்தஸ்ஸுக்களும் உள

இந்த சந்தஸ்ஸுக்கள் முதலில் உயிர்களின் எண்ணிக்கையை மாத்திரம் கொண்டு வகுக்கப்பட்டனவே யன்றி அவற்றின் குருலகுத்தன்மையையும்[3] கொண்டு வகுக்கப் பட்டனவல்ல என்னில் ப ளிகதேசத்து ஏனைட அவெஸ்தா நூலில் குருலகுத்தன்மை கருதப்படவில்லை அவ்வாறே ருக் வேதத்து முற்பகுதியிலும் இருக்கிறது ஆயினும் ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் குருலகுத்தன்மையும் கருதப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது அவற்றிலிருந்து பிற்காலத்து நூல்களில் வழங்கப்பட்ட விருத்தங்கள் வந்திருத்தல் கூடும்

ருக்வேதத்தில் திருஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் சுமார் 3920 ருக்குக் களும், காயத்திரி சந்தஸ்ஸில் சுமார் 2450 ருக்குக்களும், அநுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸில் சுமார் 820 ருக்குக்களும் இருக்கின்றன இவ்வாறிருந்தும் பிற்காலத்தில் அநுஷ்டுப் சந்தஸ்ஸுக்குத் தான் வழக்கு இருக்கின்றது

மந்திரப்பொருளறியும்வழி —கி பி 14-வது நூற்றாண்டில் ஸாயணாசாரியரால் எழுதப்பட்ட பாஷ்யத்திலிருந்தே ருக்வேத மந்திரப்பொருளை அறியலாம் என்பது வில்ஸன்[1] என்ற மேனாட

1 त्रिष्टुप् — चतुश्चत्वारिंशदक्षरा – चतु पादा – एका
दशाक्षरपादा च पञ्चपादापि भवति चत्वार
अष्टाक्षरा एक द्वादशाक्षर ॥

2 जगती — अष्टाचत्वारिंशदक्षरा – चतु पादा – द्वादशाक्षर
पादा च । पञ्चपादापि भवति, त्रय अष्टाक्षरा
द्वौ द्वादशाक्षरा ॥

3 நெட்டெழுத்தும் ஸம்யுக்தாக்ஷரத்திற்கு முன்னுள்ள குற் றெழுத்தும் குரு மற்ற குற்றெழுத்து லகு

1 H H Wilson

டறிஞரின் கொள்கை. ஆனல் கமார கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் யாஸ்கா எழுதிய நிருக்தத்தில் பல ருக்குக்களின் பொருள்கள் கூறப்பட்டன. ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் ப்ரவிருத்தி-நிமித்தம் பல்வகையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், ஒரே ருக்கைப் பலவகையாக அவ்வாகாலத்தே பொருள் கொண்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பலவிடங்களில் நிருக்தத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும் ஸாயணபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும் ஒன்றாக இல்லை. ஸாயணருடைய காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த மாதவபட்டர்[1] (வேங்கடாரியரது புதல்வர்) எழுதிய ருகர்த்ததீபிகையும்[2] அவருக்கு முன்னர் இருந்த ஸ்கந்தஸ்வாமி[3] இயற்றிய பாஷ்யத்தின் ஒரு பகுதியும் அச்சில் வந்திருக்கின்றன. ருக்வேதத்திற்கு ஒற்றுமைப்பட்ட நூல் பாரஸீகரின் ஜெண்ட் அவெஸ்தா ஆகும். அந்நூற்பயிற்சியால் ருக்குக்களின் பொருள் அறிதலுங் கூடும். மேற்கண்ட நூல்களின் பயிற்சி மாத்திரம் மந்திரப்பொருளை அறியப் போதாது. ருக்வேத ஸம்ஹிதையை அடிக்கடி படித்தல் வேண்டும்; அங்குள்ள சொற்களின் அகராதி இயற்றவேண்டும். ஒரு சொல் எத்தனைப் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று கவனித்தல் வேண்டும். எப்பொருள் எங்குப் பொருந்தும் என ஆராய்தல் வேண்டும். இண்டோயூரோபியன்பாஷாசாஸ்திரத்தின் அறிவும் உண்மைப்பொருளை அறியப் பயன்படும். ருக்வேத மந்திரங்களைக் கண்ட ரிஷிகள் பெரிய கவிகள் போன்றிருத்தலான, காவியங்களின் நுண்ணிய கருத்தை அறியப் படிப்போன், எவ்வாறு சுவையில் ஈடுபட்டு இருக்கவேண்டுமோ, அவ்வாறே

1. माधवभट्टः கி. பி. 11-ஆவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 12-ஆவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.
2. ऋगर्थदीपिका
3. स्कन्दस्वामी கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஏழாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.

மந்திரங்களின் உட்கருத்தை அறிய முயலுகிறவன் அவற்றோடு ஈடுபடுதல் வேண்டும். தற்போதுள்ள பழக்கவழக்கங்கள் அக்காலத்துப் பழக்கவழக்கங்களினின்று மாறுபட்டிருத்தல் கூடுமாதலின், இக்காலத்து வழக்கத்தைக்கொண்டு அம்மந்திரப் பொருள்களை அறிய முயலுதல் தகாது. அவை எந்நாட்டிற் காணப்பட்டனவோ அந்நாடு அப்போது எவ்வாறு இருந்தது என அறிதல் வேண்டும். அம்மந்திரங்களைப் போற்றல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றை இகழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றைப் படிக்கத் தொடங்காது, அவற்றின் உண்மைப்பொருளை அறியவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் பலர் ஈடுபட்டு ஸம்ஹிதையைப் படித்து அவர் தங்கருத்தை ஒத்துநோக்கிப் பொதுநோக்கத்துடன் ஆராயின், பல மந்திரங்களின் உண்மைப்பொருள் புலப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மித்திரரும், வருணரும் ஒரு வேள்வியில் இருக்கும்போது வானத்திற் செல்லும் ஊர்வசியைப் பார்த்தனர்; அப்போது அவ்விருவரின் ரேதஸ் கீழே விழ, அதன் ஒரு பகுதி கும்பத்திலும் விழ, அவற்றிலிருந்து வஸிஷ்டரும் அகஸ்தியரும் பிறந்தனர்.[1] இதனால் அகஸ்தியர் மைத்ராவருணி என்றும், கும்பஸம்பவர் என்றும் கூறப்படுகின்றனர் என்பது விளங்கும்.

1. उतासिमैत्रावरुणो वसिष्ठोर्वश्या ब्रह्मन्मनसोधिजात ।
द्रप्सं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन ...... ॥ [ऋ. वे. VII 33, 11]
सत्रेह जाताविषिता नमोभिः कुम्भे रेतः सिषिचतु. समानम् ।
ततो ह मान उदियाय मध्यात्ततो जातमृषिमाहुर्वसिष्ठम् ॥
(VII 33, 13)
विद्युतो ज्योतिः परिसञ्जिहानं मित्रावरुणा यदपश्यतां त्वा ।
तत्ते जन्मोतैकं वसिष्ठागस्त्यो यत्त्वाविश आजभार ॥ (VII 33, 10)

பஞ்சஜனர்[1] பஞ்சக்ஷிதியர்[2] எனப் பல்லிடத்து வழங்கப் பட்டுளது. அதற்கு யாஸ்கர் நிருக்தத்தில் இருவகையாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், நிஷாதர் என ஒருவகை; கந்தர்வர், பித்ரர், தேவர், அஸுரர், ராக்ஷஸர் என மற்றொரு வகை. இப்பொருள்கள் பொருந்தா என முன்னரே கூறப்பட்டது. அஸுரர் என்பதற்குப் பிரயோக விருத்திரா என யாஸ்கர் கூறியிருப்பின் இரண்டாம் பொருள் பொருந்துமோ வெனின், 'பஞ்சஜனங்கள் எனது விளித்தற்கு அருளட்டும்',[3] 'இந்திரன் பஞ்சக்ஷிதிகட்கும் அருள்புரிகிறான்',[4] 'எந்த இந்திரன் கையில் பஞ்சக்ஷிதிகளின் செல்வம் இருக்கின்றதோ',[5] 'மனிதர்களாகிய பஞ்சக்ஷிதிகளை போதிப்பிக்கும்'[6] முதலிய பிரயோகங்களை ஊன்றி நோக்கின் அஃதும் பொருந்துமெனத் தோன்றவில்லை. எனெனில் விருத்திரர், ராக்ஷஸர் இவர்களின் நன்மைக்குப் பகைவனாகவே இந்திரன் பல்விடங்களிலும் கூறப்பட்டனனேயன்றி அவர்களுக்கு நண்பனாகக் கூறப்படவில்லை; அன்றியும் கந்தர்வர் முதலியோர் மானிடர் ஆகார். பிறப்புப்பற்றி பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்ற பகுப்பு ருக்வேதத்தில் முதல் ஒன்பது மண்டலங்களிற் கூறப் படாததால் அப்பகுப்பு அப்போது இல்லை என்று கொள்ளக்கைய

1 पञ्च जनाः (I 90, 10, VIII 32, 22; X 53, 4-5

2 पञ्च क्षितय. (I 7, 9; I 176, 3, VII 79, 1)
पञ्चकृष्टयः (II 2, 10)

3. पञ्च जना मर्म होत्रं जुषन्ताम् (X 53, 5)
पञ्च जना मर्म होत्रं जुषध्वम् (X 53, 4)

4 इरज्यति । इन्द्र. पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)

5. यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनाम् (I 176, 3)

6. पञ्च क्षितीर्मानुषीर्बोधयन्ती (VII 79, 1)

மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் கொண்டு பஞ்சஜனர் என்று சொல் பூருவர், துர்வசர், யதுவர், அனுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள் என்ற ஐவரைக் குறிக்கும் என்பர். ஆனால் ஒரு மந்திரத்தில் நர்யனையும், துர்வசனையும், யதுவையும், துர்வீதியையும், ரதம் என்பவனையும், எதசம் என்பவனையும் இந்திரன் காப்பாற்றியதாக உள்ளது[1] மற்றோர் மந்திரத்தில் துர்வசனையும், யதுவையும், உக்கிர தேவனையும், நவவாஸ்தவனையும், பிரகத்ரதனையும், துர்வீதியையும் அக்னி கொண்டுவரட்டும் என உளது[2] மற்றோர் மந்திரத்தில் இந்திரன் திவோதாஸரைக் காப்பாற்றியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.[3] மற்றோர் மந்திரத்தில் பூரு தன்னைக் காப்பாற்ற அக்கினியை வேண்டியதாக உளது[4] மற்றோரிடத்தில் இந்திரன் திவோதாஸனைக் காப்பாற்ற துர்வசனிடம் யதுவையும் அடக்கியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.[5] இவற்றை நோக்கின் மேனாட்டார் கொள்கையும் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை விசுவாமித்திரின் ஸ்தோத்திரம் பாரதஜனத்தைக் காப்பாற்றுகிறது எனக் கூறியிருக்கின்றமையால், அம்மந்திரங்கள் பாரத நாட்டில் காணப்பட்டன என்பது வெளிப்படை. வஸிஷ்டர்,[6]

1. त्वमाविथ नर्यंतुर्वशं यदुं त्वं तुर्वीतिं वय्यं शतक्रतो ।
त्वं रथमेतशम् ..... (ऋ. वे I 54, 6)

2 अग्निना तुर्वशं यदुं परावत उग्रादेवं हवामहे ।
अग्निर्नयन्नववास्त्वं बृहद्रथं तुर्वीतिं दस्यवे सहः (I 36, 18)

3 त्वं तदुक्थमिन्द्र .... प्रावो दिवोदास चित्राभिरूती (VI 26, 5)

4 पूरुर्गीर्तावसे (V 17, 1)

5 पुरं मघ इत्थाधियेदिवोदासाय शम्बरम् ।
अपत्य तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)

6 वसिष्ठं ह वरुणो नाव्याधात् [ऋ वे VII 88, 4]

விசவாமிததிரா,[1] சயவனா,[2] பாதவாஜா,[3] மாநதாதா,[3] நஹுஷன,[4] ஆயு,[4] யயாதி,[5] ஜமதகநி,[6] புருரவஸ,[7] வேநன,[8] ராமன,[9] இகஷவாகு,[10] முதலிய பெயாகள வழஙகபபடடமையால அநதநத மணடலததில அபபெயா கொணட மநதிரஙகள அவரவாகாலததிறகுப பிறகு சேரககபபடடிருததல கூடும இககொளகையை ஸாயணாககு முனனா ருககவேததிறகு உரை செயத மாதவபடடா கைககொணடது நோககததககது ஆகலின அசசொறகள அவறறுற குறிககபபடட மககளைக கூறவிலலை எனற கொளகை ஆராயததறபாலது

1 विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेदं भारतं जनम् (ऋ वे III 53, 12)

2 युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः (I 117, 113)

3 याभिः सूर्यं परियाथः परावति मन्धातारं क्षैत्रपत्येष्वावतम् ।
याभिर्विप्रं प्र भरद्वाजमावतम् ॥ (I 112, 13)
मन्धातु (VIII 39 8)

4 त्वामग्ने प्रथममायुमायवे देवा अकृण्वन्नहुषस्य विश्पतिम् (I 31, 10)

5 मनुष्वदग्ने अङ्गिरस्वदङ्गिरो ययातिवत् (I 31, 17)
ययातेर्ये नहुष्यस्य बर्हिषि देवा आसते (X 63, 1)

6 गृणानो जमदग्निना (IX 62 24)

7 महे यत्त्वा पुरूरवो रणायावर्धयन् (X 95 7)

8 & 9 प्र तद्दुःशीमे पृथवाने वेने प्र रामे वोचम् (X 93 14)

10 यस्येक्ष्वाकुरुप व्रते रेवान्मराय्येधते ।
दिवीव पञ्च कृष्टयः ॥ (X 60 4)

அத்தியாயம் 5

ருக்வேததேவதைகள்

உலகங்கள் பூலோகம், அந்தரிக்ஷலோகம், த்யுலோகம், என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன[1] ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில தேவதைகள் உள. சிலர் மூன்று உலகங்களிலும் உள்ளவர். அவர் அக்கினி, இந்திரன் முதலியோர்.[2] ஒவ்வொரு உலகத்திலும் பதினொரு தேவதைகள் இருந்தனர் என ஒரு மந்திரம் கூறும்.[3] மூன்று உலகங்களிலும் 3339 தேவதைகள் இருந்தனர் என்று மற்றொரு மந்திரம் கூறும்.[4] நிருக்தகாரர்கள் பூலோகத்தில் அக்கினியும், அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாயுவோ இந்திரனோ, த்யுலோகத்தில் சூரியனுமே தேவதைகள்:

1. परो दिवा पर एना पृथिव्या परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति (ऋ. वे. X 82, 5)

2 यदिन्द्राग्नी अवमस्यां पृथिव्यां मध्यमस्यां परमस्यामुत स्थः (I 108, 9)

3 ये देवासो दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश स्थ ।
अप्सुक्षितो महिनैकादश स्थ (I 140, 11)
... त्रयश्च त्रिंशच्च मनोर्देवा यज्ञियासः (VIII 30, 2)

4 त्रीणि शता त्री सहस्राण्यग्निं त्रिंशच्च देवा नव चासपर्यन् (III 9, 9)

ஏனைய தேவதைகளெல்லாம் அவற்றின் பிரிவே ஆகும்[1] எனக் கூறினர் தேவர்களுள் குழந்தையோ, இளைஞர்களோ இலை.[2]

தேவர்கள் பித்ருதேவர்கள் என்றும், கர்மதேவர்கள் என்றும், தேவர்கள் என்றும் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பித்ருதேவர்கள் வசுக்கள், ருத்திரர்கள், ஆதித்யர்கள் என மூவகைப்பட்டனர் என்பதும் அவர் தேவர்களைக் காட்டிலும் குறைந்த பதவியில் இருந்தனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றது.[3] ரிபுக்கள் ஸுதன்வரிஷியின் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து தங்களின் செயல்களால் இந்திரனின்

1. तिस्र एव देवता इति नैरुक्ताः, अग्निः पृथिवीस्थानः, वायुर्वेन्द्रो वा अन्तरिक्षस्थानः, सूर्यो द्युस्थानः। तासा महाभाग्यादेकैकस्या अपि बहूनि नामधेयानि भवन्ति, कर्मपृथक्त्वाद् वा।
(निरु. 7, 5)

2. नहि वो अस्त्यर्भको देवासो न कुमारकः।
विश्वे सतो महान्त इत् (ऋ. वे. VIII 30, 1)

3. त्वमग्ने वसूँरिह रुद्राँ आदित्याँ उत।
यजास्वध्वरं जनं .... ॥ [I 45, 1]
आदित्या रुद्रा वसवः .... यज्ञमवन्तु देवाः (III 8, 8)
इन्द्रं नो अग्ने वसुभिः सजोषा रुद्रं रुद्रेभिरावहा बृहन्तम्।
आदित्येभिरदितिम् .... (VII 10, 4)
இம்மந்திரத்தில் மூன்றும் வேற்றுமை அப்பொருளில் கூறப்பட்டது காண்க.

கடமை அடைந்து தேவர்கள் ஆயினர்.[1] அவர்கள் கர்ம தேவர்களைச் சார்ந்தவர் ஆவர் இந்திரன் முதலியோர் தேவர்கள்ஆவர் இவர்களின் தாரதம்மியத்தைத்தைத்திரீயோபநிஷத்தில் கூறியது காண்க பித்ருக்களின் ஆநந்தத்தில் 10000 மடங்கு உடையது கர்மதேவர்களின் ஆநந்தம், அவர்களின் ஆநந்தத்தில் 100 மடங்கு உடையது தேவர்களின் ஆநந்தம் இந்திரன், வருணன், அக்கினி, அச்வினிதேவதை இவர்கட்கு இந்திராணி, வருணானி, அக்கினாயி, அச்வினி என மனைவிகள் இருந்தனர்.[2]

பூலோகதேவதைகள் அக்கினி, ப்ருதிவி, தவஷ்டா, வநஸ்பதி முதலானோர்

அந்தரிக்ஷலோகதேவதைகள் வாயு, வருணன், ருத்திரன், இந்திரன், மருத, ஸவிதா, யமன், உஷா, அபாம்நபாத், ப்ருகஸ்பதி முதலானோர்

தயுலோகதேவதைகள் சூரியன, விசவேதேவ , அச்விநா தேவதைகள் முதலானோர்

1 इन्द्रस सख्यमृभव समानशुमनोर्नपातो अपसो दधन्विरे ।
सौधन्वनासो अमृतत्वमेरिरे विष्ट्वी शमीभि सुकृत सुकृत्यया ॥
(ऋ वे III 60, 3)

यत्सवत्समृभवो गामरक्षन्यत्सवत्समृभवोमा अपिंशन् ।
यत्सवत्समभरन्भासो अस्यास्ताभि शमीभिरमृतत्वमाशु ॥
(VI 33 4)

2 उत ग्राव्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य १ ग्राय्यश्विनीराट् ।
आ रोदसी वरुणानी . . ॥ (V 46 8)

ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்ட சிறந்த தேவதைகள் அக்கினி, ஸவிதா, இந்திரன், வருணன் முதலானோர் ஆகும். அவரெல்லாம் மனிதர்களைப்போல் வருணிக்கப்பட்டனர். ஒரே பண்பு பலரிடத்தும் காணப்படுகின்றது. இருளைப் போக்கும் பண்பு அக்னியிடத்தும், ஸவிதாவிடத்தும், உஷஸிடத்தும் உளது. சிலவிடத்து இரண்டு அல்லது பல தேவதைகள் ஒருங்கு விளிக்கப்படுதலின், ஒன்றன் பண்பே இருவரின் அல்லது பலரின் பண்பாகக் கூறப்பட்டுளது. உதாரணமாக, அக்கினியும் இந்திரனும் ஒருங்கு விளிக்கப்பட, அக்கினியை வஜ்ரமுடையவனாக வருணிக்கப்பட்டுளது.[1]

- இத்தேவதைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் தனித்தனியாக விளிக்கப்படுதலின், ஸ்வதந்திரமான பல தேவதைகளிடம் உலகியல் உளதாகச் சிலர் நினைத்தனர். அக்கொள்கையைப் பாலிதீயிஸம்[2] என்ற சொல்லால் வழங்கினர். தேவதைகள் பலராயிருப்பினும், அந்தந்த காலத்தில் விளிக்கப்பட்ட தேவதையே சிறப்புற்றது என மோக்ஷமூலர்[3] நினைத்தனர். அக்கொள்கையை ஹீனோதீயிஸம்[4] என்ற சொல்லாற் குறித்தனர். 'ஒன்றையே பலவாகக் கூறுகின்றனர்.[5]' என்றும் 'தொடக்கத்தில் பூதங்களின் பதியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பர் ஒருவரே இருந்தார்'[6] என்றும் பொருள்கொண்ட தொடர்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் இருத்தலின், கடவுள் ஒருவரே, அவ

1. वज्रवाहूअस्माँइन्द्राग्नी अवतं शचीभिः (ऋ. वे. I 109, 7)
2. Polytheism.
3. Maxmuller.
4. Henotheism.
5. एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति (I 164, 46)
6. हिरण्यगर्भ. समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् (X 121, 1)

ராணியில் தேவதைகள் அவரவரது கடமையைச் செலுத்துகின்றனர் என அறியக்கிடக்கின்றது என்றனர் மாக்டானெல்[1]; இதனை மானோதியிஸம்[2] என்ற சொல்லால் வழங்கினர்.

பூலோகத்தில் வேள்வி முதலியவற்றில் அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படும் பொருளே தேவதைகளுக்கு உணவு ஆகும் எனவும், ஆங்குச் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்கள் அவர்களுக்குப் பலத்தையும் உற்சாகத்தையும் உண்டுபண்ணும் எனவும் கூறப்பட்டுளது. ஆகலின் இப்புவியில் வேள்வி முதலியன அவசியம் நடைபெறல் வேண்டும். வேள்வி செய்தற்கு மனிதர்க்குப் பொருளும் வேகாத்தியயனமும், உடல்வலியும் மனவலியும் வேண்டும்.[3] அவை தேவதைகளின் அனுக்கிரகம் இன்றி வாரா. ஆகலின் மனிதர்க்குத் தேவதைகளின் உதவியும் தேவதைகளுக்கு மனிதரின் உதவியும் வேண்டும். இதனைப் பின்வரும் ருக்குகளில் ருக்வேதம் கூறும்:—

यदङ्ग दाशुषे त्वमग्ने भद्रं करिष्यसि । तवेत्तत्सत्यमङ्गिरः
(I 1, 6)

निश्वं तद्भद्रं यदवन्ति देवा बृहद्वदेम विदथे सुवीराः
(II 35, 15)

यः सुन्वते पचते दुध्र आचिद्वाजं दर्दर्षि स किलासि सत्यः ।
वयं त इन्द्र विश्वह प्रियासः सुवीरासो विदथमावदेम ॥
(II 12, 15)

1. Mac-Donell.
2. Monotheism.
3. *Cf.* अर्थी विद्वान् समर्थो यजेत

மனிதர்க்குப் பொருள் வேண்டுமாயின் நிலம் நன்கு விளைதல் வேண்டும்; அதற்கு மழை வேண்டும்; மழை பெய்ய அதனைத் தடுப்பதை நீக்கல் வேண்டும். அவ்வாற்றல் இந்திரனிடம் இருக்கிறது. மழையை உண்டாக்குவதற்கும், மழை பெய்யின் பயிர்களிலிருந்து தானியத்தை உண்டாக்குவதற்கும், அத்தானியத்தைச் சமைப்பதற்கும், உண்ட தானியத்தைச் சீரணஞ் செய்வதற்கும் அக்கினியின் அனுக்கிரகம் வேண்டும். அறிவு முதலியவற்றிற்கு வருணன், பிரகஸ்பதி இவர்களின் அனுக்கிரகம் வேண்டும். ஆகலின் தேவர்களும் மனிதர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிபுரிகின்றனர் என்பது வேதக்கொள்கை ஆகும்.

தேவதைகளுள் மிகுதியாக வருணிக்கப்படுகின்றவர் வருணன், இந்திரன், அக்கினி, ஸவிதா, ஸோமன், ருத்திரன் விஷ்ணு, மருத்துக்கள், அச்வின்தேவதைகள், ரிபுக்கள் முதலியோர். அவற்றைப்பற்றித் தனித்தனியாகப் பின்னர் கூறப்படும் :—

வருணன் — ருக்வேதத்தில் வருணனுக்குப் பலவகையான ஆற்றல்கள் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுளது. அவரே பேரரசன்,[1] அவரது ஆணைப்படியே சூரியன் தன் வழியிற்சென்று பிரகாசிப்பான்;[2] சந்திரனும், நக்ஷத்திரங்களும் இரவிற் பிரகாசிக்கும்;[3] நதிகள் ஒரே வகையாக ஓடும்;[4] ஜலத்திற்கு அரசன் அவரே,[5]

1. सम्राट्
2. उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय पन्थाम् [ऋ. वे. I 24, 8]
3. अमी य ऋक्षा निहितास उच्चा नक्तं ददृशे कुहचिद्दिवेयु. ।
अदब्धानि वरुणस्य व्रतानि विचाकशच्चन्द्रमा नक्तमेति ॥ (I 24, 10)
4. ऋतं सिन्धवो वरुणस्य यन्ति (II 28, 4)
5. यासा राजा वरुणो ... ता आपे (VII 49, 3)

பறவைகள், கப்பல்கள் இவற்றின் கதியை அவரே அறிவர்;[1] பிறர் செய்த செயலையுஞ் செய்யப்போகுஞ் செயலையும் அறிவர்;[2] பூமியையும், ஸ்வர்லோகத்தையும் இடம் பிறழாதபடி செய்தனர்;[3] வேள்வி செய்வோனையும், அவன முன்னோரையும் செய்யப்பட்ட பாவத்தை நீக்குவர்;[4] அறியாது பாவஞ் செய்தேன் எனக் கூறுவோரை மன்னிப்பர்.[5] தற்போது பிரஜாபதிக்கு எக்கெக்க ஆற்றல் இருப்பதாக நினைக்கிறோமோ அவை எல்லாம் வருணனுக்கும் இருந்தது எனவும்[6] ஆரிய கிரேக்கர் முதலியோர் ஒருங்கிருந்த காலம் முதல் வணங்கி வந்த தேவதைகளுள் வருணன் ஒருவர் எனவும்[7] மாக்டானல் கூறுவர். ஜெண்ட் அவெஸ்தா என்ற பாரஸீகநூலில் வழங்கப்

1. वेदा यो वीनां पदमन्तरिक्षेण पतताम् ।
वेदं नावः समुद्रियः ॥ (ऋ. वे. I 25, 7)

2. अतो ... अभिपश्यति । कृतानि या च कर्त्वा (I 25, 11)

3 यस्तस्तम्भ रोदसी चिदुर्वी (VII 86, 1)

4 अवद्रुग्धानि पित्र्या सृजानो वया वयं चकृमा तनूभिः (VII 86, 5)

5. यत्किञ्चेदं वरुण दैव्ये जनेऽभिद्रोहं मनुष्याश्चरामसि ।
अचित्ती यत्तव धर्मा युयोपिम मानस्तस्मादेनसो देवरीरिष. ॥
[ऋ. वे. VII 89, 11]

6 A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell p 77.

7. ibid p. 75.

பட்ட அஹுரமஸ்தா என்பவரும் வருணனும் ஒருவர் என்பர்[1] ஆதலால் அஹுரமஸ்தா பிறரைப் படைத்தார் எனக் கூறப்பட்டதேயன்றி, அவரைப் படைத்தவர் யார் எனக் கூறப்படவில்லை. ருக்வேதத்திலோ வருணனுக்குத் தாய் அதிதி[2] எனக் கூறப்பட்டுள்ளது[3] ஆகலின் அவருடைய கருத்து ஆராய்தற்குரியது

1 இவ்வாறு கூறுபவர் தாரு என்பவர் (Sacred Books of the East Vol IV p XXX) அவ்வாறுதான் என்று உறுதி எனக்கு வரவில்லை. வேண்ட அவெஸ்தாவின் ஆதி மொழிபெயர்ப்பைப் படித்தால் அஹுரமஸ்தா என்பவர் பிரமனுக்கு ஒத்தவராய் இருப்பாரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. நல முழுவதும் பலவற்றையும் ஒத்திருக்கின்றது. மித்திரனைப் போலவே அஹுரமஸ்தாவும் அர்ஜுனன் போலவே ஏராளமானவர்களும் இருக்கின்றனர். அஹுரமஸ்தா அக்கினியையும் சொர்க்கத்தையும் அகோசரத்தையும் படைத்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது (Sacred Books of the East Vol XXIII pp 334, 6 10, 17, 32 34, 139 230 248 358) அவரை வழிபடுவோருக்கு பேய்களைத் துரத்துவார் என்கிறது (I drive away death Sacred Books of the East Vol IV p 240) அவ்வாறு உருவான வருணன் பட்டவில்லை ஆயினும் வருணனைப் போலவே குடிமக்கள் சகதேர் முதலியோருக்கு அவர் சேவையும் வழியையும் காட்டினார் என்றும் சொல்கிறது (Sacred Books of the East Vol XXIII, p 194) மித்திரனும் அவரும் வரும் என வேண்டப்பட்டுள்ளது (So mayMithra and Ahura the two great gods come to us for help—Sacred Books of the East Vol XXIII p 354)

2 अदिति

3 अदितिर्न उरुष्यत्वदितिः शर्म यच्छतु ।

माता मित्रस्य रेवतोऽर्यम्णो वरुणस्य च ॥ (ऋ वे VIII 47 9)

इमे चेतारो अनृतस्य भूरेर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।

इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शग्मासः पुत्रा अदितेरदब्धाः ॥

(VII 60, 5)

பிற்காலத்தில் வருணன் தண்ணீர்க்கு மாத்திரம் அதிபதியாகக் கொண்டாடப்படுகின்றனர்.

இந்திரன — அந்தரிக்ஷலோகத்து தேவதைகளுள் இந்திரன் சிறந்தவர். அவர் விருத்திரனைக் கொன்றதாகவும், விருத்திரர்களைக் கொன்றதாகவும் பலவிடத்துங் கூறப்படுவர். விருத்திரர்கள் என்பதற்குப் பகைவர் எனப் பொருள் என்பர் ஸாயணர். ஆகலின் விருத்ரஹா, விருத்ரஹந்தா, விருத்திரக்கின: என அவர்க்குப் பெயர் வழங்கும். வெரெத்ரக்ன என்ற ஒரு தேவதை பாரஸீகத்து ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர் பகைவரை வெல்லுகிறவர் என்பதும், ஸ்வர்க்கத்து தேவதைகளுள் நற்படைகளோடு கூடியவர் என்பதும் அஹுரமஸ்தாவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர் என்பதும் கூறப்பட்டன.[1] ஆனால் இந்திரன் என்ற ஒரு தேவதையை அஹுரமஸ்தா வெருட்டினன் என அந்நூல் கூறும்.[2] ஆங்குத் தேவர் என்ற சொல் அஹுரமஸ்தாவின் கொள்கைக்கு மாறுபட்டவரைக் குறிக்கின்றது.

அவ்விருத்திரனை தேவர்களுக்குப் பகைவனாகப் புராணங்கள் கூறினும், அவன் மேகங்களை மழைபெய்யாமல் தடுத்த ஒரு பொருள் ஆகும் என்பதே ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்டதாக ருக்வேத மந்திரங்களின் பொருளைக் கூறும் யாஸ்கரின் நிருக்தம் கூறும்,[3] விருகதிரன், த்ருபீசன், உரணன், அச்வன்,

1. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 230-248, 327 etc.
2. Sacred Books of the East Vol. IV, p. 139.
3. वृत्रं नेदीयसम् (VII 12, 28) = अपवर्जनीलं मेघम् (ஸாயணர் உரை)

சுஷ்ணன், பிப்ரு, நமுசி[1] ஆகிய ஏழு தானவரையும், விருபிசுதன், அநாசனி, அஹீசுவன் முதலிய தாஸரையும்[2] இந்திரன் கொன்றனர் சம்பரனின் 81 அல்லது 100 கோட்டைகளை அழித்தது நாற்பது ஆண்டின் பின்னர் அவனைக் கண்டு கொன்று, திவோதாஸனைத் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்தனர்[3] வர்சியின் அநுசரர் லக்ஷம் அல்லது ஐந்து லக்ஷம் தாஸர்களை அழித்தனர்.[4]

1 आ दर्षते शवसा सप्त दानून् [ऋ वे X 120, 6]
अध्वर्यवो यो वृत्रं जघान (II 14, 2)
अध्वर्यवो यो दृभीकं जघान . (II 14 3)
अध्वर्यवो य उरणं जघान (II 14, 4)
अध्वर्यवो य स्वश्नं जघान य शुष्णमशुषं यो व्यंसम् ।
य पिप्रुं नमुचिं यो रुधिक्रां तस्मा इन्द्रायान्धसो जुहोत ॥
(II 14 5)

2 य सर्विन्दमनर्शनिं पिप्रुं दासमहीशुवम् ।
वधीदुग्रो रिणन्नप । (VIII 32, 2)

3 नव यो नवतिं पुरो बिभेद बाह्वोजसा ।
अहिं च वृत्रहावधीत् ॥ (VIII 93, 2)
अध्वर्यवो य शतं शम्बरस्य पुरो बिभेद . (II 14 6)

4 उत दासस्य वर्चिनः सहस्राणि शतावधीः ।
अधि पञ्च प्रधीँरिव ॥ (IV 30, 15)
यो वर्चिनं शतमिन्द्रः सहस्रमपावपत् (II 14 6)

குத்ஸர், ஆயு, திவோதாஸர் இவர்கள் மூவரின் பகைவரைக்
கொன்றனர்[1] மக்களைத் துன்புறுத்திய பதினாயிரம் விருத்திரர்
களைக் கொன்று அவர்களை மகிழ்வித்தனர்[2] இச்செயல்களைப்
புரிய அவர்க்கு எழு மருத்கணங்கள் உதவி செய்யும் ஆகவே
அவர்க்கு மருத்வான்[3] என்ப பெயர் வழங்கும் அவர்க்கு
ஆற்றலை ஊட்டுதற்கு சோமயாகங்களில் சோமம் அளிக்கப்படும்,
சாமங்கள் கானஞ்செய்யப்படும்[4] அடிக்கடி யாகங்களில்
விளிக்கப்படுவதால் அவர்க்குப் புருஹூதன்[5] என்ப பெயர்
வழங்கும் கோட்டைகள் போன்ற மேகங்களை உடைத்தலால்
புரந்தரன்[6] என்ற பெயர் உண்டு சசிபதி என்ற பெயரும்
உண்டு[7] மலைகள் போன்ற மழைபெய்யா மேகங்களை அவர்
உடைத்ததாகக் கூறப்படும்[8] மழை பெய்தபிறகு மேகத்தால்
மறைவுபட்ட விடியற்காலம் சூரியன் இவை மக்களின் கண்

1 अध्वर्यवो य शतमासहस्र भूम्या उपस्थेर्वपज्जघन्वान् ।
कुत्सस्यायोरतिथिग्वस्य वीरान्यावृणग्भरतासोममस्मे ॥
(ऋ वे II 14 7)

2 यत्कारवे दश वृत्राण्यप्रति नहिष्मते नि सहस्राणि नर्हय
(I 53 6)

3 मरुत्वाँ इन्द्र वृषभो रणाय पिबा सोमम् (III 47 1)

4 इन्द्राय साम गायत (VIII 87 1)

5 नि शुष्ममिन्दवेषा पुरुहूत जनानाम् ।
यो अस्माँ आदिदेशति (IX 52 4)

6 पुरन्दर पपिवाँइन्द्रो अस्य (V 30 11)

7 शचीपते (VIII 14 2)

8 य पर्वतान्व्यकुपिताँअरम्णात् (II 12 2)

களுக்குப் புலப்படுதலால், அவற்றை அவர் சிருஷ்டித்ததாகக் கூறப்படும்.[1] அப்பொழுது ஆகாயம் தெளிவாய்ப் பார்க்கப் படுதலால், அந்தரிக்ஷத்தை அவர் அளந்ததாகக் கூறப்படும்.[2] அவர் வலனுடைய குகைகளிலிருந்து கோக்களை விடுவித்ததாகவும்,[3] தாஸவர்ணத்தைக் கீழ்ப்படுத்தியதாகவும்,[4] அவருடைய ஆணையில் குதிரை, மாடு, ரதம், கிராமம் இருந்தன[5] ஆகவும், அவர் அபாலையின் தோல்வியாதியைப் போக்கினர்[6] ஆகவும் கூறப்பட்டன.

ருக்வேதகாலத்தில் இந்திரன் வருணனுக்குச் சிறந்தானாகக் கூறுதற்கு இடமின்று. பிற்காலத்தில் வருணனுக்குச் சிறப்பு குன்ற, இந்திரனுக்குச் சிறப்பு மிகுந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது என்னலாம்.

ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கடவுள் அஹுரமஸ்தா, மஸ்தா, அஹுர என்ற சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றனர். ஆங்குள்ள மஸ்தா என்ற சொல்லும் வடமொழி மஹித என்ற சொல்லும் ஒருபொருட்கிளவியாயிருத்தல்[7] கூடும்; அவ்வாறே அஹுர, அஸுர என்ற சொற்களும் ஆகும். ஆங்கு அஹுர என்பது விசேஷணச்சொல்லாகவும் மஸ்தா என்பது விசேஷியச்சொல்லாகவும் இருக்கலாம். ருக்வேதத்திலும் அஸுர என்ற சொல்

1. यः सूर्यं य उषसं जजान (ऋ. वे. II 12, 7)
2. यो अन्तरिक्षं विममे (II 12, 2)
8 यो गा उदाजदपधा वलस्य (II 12, 3)
9. यो दासं वर्णमधरं गुहाकः (II 12, 4)
5. यस्याश्वासः प्रदिशि यस्य गावो यस्य ग्रामा यस्य विश्वे रथासः (II 12, 7)
6. अपालामिन्द्रत्रिष्पूत्व्यकृणोः सूर्यत्वचम् (VIII 80, 7)
7. ஒருபொருட்கிளவிகள் — एकार्थकशब्दाः

விசேஷணமாகவே வழங்கப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் கடவுளர்க்குப் பகைவர்களாகத் தேவர் எனப்பட்டவென்றாவிற் கூறப்பட்டனர். ஆகலின் அஸுரர் தேவர் என்ற சொற்களுடைய பொருளின் வரலாறு நன்கு ஆராய்தற்குரியது.

அஸுர என்ற சொல் பலமுள்ளவன் என்ற பொருளோடு அக்கினி[1], இந்திரன்[2], வருணன்[3], ஸோமன்[4], வஸுக்கள்[5], மித்திராவருணர்[6], வாயு[7], ருத்திரன்[8],

1. घृतप्रसत्तो असुरः .... अग्निः (ऋ. वे. V 15, 1)

2. तमु त्वा नूनमसुरप्रचेतसं राधो भागमिवेमहे
महीव कृत्तिः शरणा त इन्द्र प्रते सुम्ना नो अश्नवन् (VIII 79, 6)

3. त्वं विश्वेषां वरुणासि राजा ये च देवा असुर ये च मर्ताः (II 27, 10)

4. सोमो मीढ्वाँ असुरो वेद भूमनः (IX 74, 7)

5. यद्वाभिपित्वे असुरा ऋतं यते छर्दिर्येम विदाशुषे ।
वयं तद्वो वसवो विश्ववेदस उपस्थेयाममध्य आ ॥ (VIII 27, 20)

6. इमा वा मित्रावरुणा सुवृक्तिमिषं न कृण्वे असुरा नवीयः (VII 36, 2)

7. पृषद्योनिः पञ्चहोता शृणोत्वतूर्तपन्था असुरो मयोभुः (V 42 1)

8. रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)

उत वो दिवो असुराय (V 41, 3) என்றவிடத்து சாயணாசாரியர் असुराय என்ற சொற்கு प्राणापहर्त्रे रुद्राय यद्वा द्युलोकसम्बन्धिने असुराय प्राणदात्रे सूर्याय वायवे वा எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். प्राणापहर्त्रे रुद्राय என்பதற்குப் பிரதியாக प्राणदात्रे रुद्राय எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது (V 42, 11) என்றவிடத்து असुरम् என்பதற்கு அவர் கூறும் பொருளாலே விளங்கும்.

பர்ஜந்யன்[1], ஸவிதா[2], மருத்துக்கள்[3] முதலியோருக்கு அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டது. சிலவிடத்து அச்சொல்லே பலத்தைக் கொடுப்பவன் என்ற பொருளையுங் கொண்டது. அஸுரரான தேவர்களுக்கும் மேலானவன் என்ற வழக்கும் உளது.[4] தேவரல்லாதார்க்கும் அஃது அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டுளது;[5] தேவரல்லாதார் என்பது தேவரைப் போன்றவரும் தேவரிடத்தினின்று வேறுபட்டவருமான விருத்திரா முதலியோரைக்குறிக்கும். சிலவிடத்து விசேஷியச் சொல்லின்றி விசேஷணச்சொல்லாகிய அஸுர என்பது மாத்திரம் ருக்வேதத்திலும்[6] அஹுர என்பது மாத்திரம் ஜெண்ட் அவெஸ்தாவிலும்[7] வழங்கப்பட்டன. ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் அஸுர: என்ற சொல் விசேஷியமின்றி வழங்கப்படின், அஃது அதேவரையுங் குறிக்கும் என்றும், பத்தாம் மண்டலம் 124 ஸூக்தத்திலுள்ள அஸுர: என்ற சொற்கு அவ்வாறே பொருள்கொள்ள இடன் இருக்கின்றது என்றும் மாக்டானல் கூறுகின்றார்.[8] அந்த ஸூக்தத்தில் 'அஸுரரான

1. अर्वाङेतेन स्तनयित्नुनेह्यपो निषिञ्चन्नसुरः पिता नः (ऋ.वे. V 83, 6)
2. हिरण्यहस्तो असुरः सुनीथः (I 35, 10)
3. ते जज्ञिरे दिव ऋष्वास उक्षणो रुद्रस्य मर्या असुरा अरेपसः (I 64, 2)
4. परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति (X 82, 5)
5. अनायुधासो असुरा अदेवाः (VIII 85, 9)
6. या इन्द्र भुज आभरः स्वर्वाँ असुरेभ्यः (VIII 86, 1)
7. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 6, 10, 17 etc.
8. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell pp. 112, 113.

தேரர்க்கு' என்றும், 'அவர் மாயையின்றி அஸுரர் ஆயினர்' என்றும் பொருட்கொண்ட இருதொடர்களில்[1] அச்சொல் காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது தொடரில் அவர் என்பது அக்கினி, ஸோமன், வருணன் இவரைக் குறிக்கின்றமையால், அச்சொற்குப் பலமுள்ளவன் என்றே அங்கு பொருளாகக் கொள்ளலாம் எனத் தோற்றுகின்றது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதை முழுமையிலும் அஸுர என்ற சொற்குப் பலமுள்ளவன், பலத்தையளிப்பவன், உயிருள்ளவன், உயிரையளிப்பவன் முதலிய பொருளில் ஒன்றைக் கொளல் தகும். அச்சொல் அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு அடைமொழியே எனக் கொளலுந் தகும். ஒருகாலத்து இந்திரன் முதலியோரைக்காட்டினும் விருத்திரர் பலமுள்ளவராயிருக்க, அஸுரர் என்ற சொல் விசேஷியமின்றிப் பரிகாசமாய்த் தேவர்களான விருத்திரர் முதலியோரைக் குறிக்க வழங்கப்பட, பின்னர் அச்சொல்லே விசேஷியச்சொல்லாய்த் தேவதைகளின் பகைவரைக் குறித்தலாயிற்று எனக் கூறல் தகும்.

அஸுர' என்ற சொல் எவ்வாறு விசேஷணமாக ருக்வேதம் முதலிய நூல்களில் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்ற என்ற பொருளில் தேவ: என்ற சொல்லும் விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது.[2] அது விருத்திரர் முதலியோர்க்கும் அக்கினி முதலியோர்க்கும் முன்னாய்ப் பொதுவாய் வழங்கப்பட, பின்னர் விசேஷியச்சொல்லாய்ப் பரிகாசத்துடன் தம் பகைவரைக் குறிக்க அக்கினி இந்திரன் முதலியோரால் வழங்கப்பட, அச்

1. शंसामि पित्रे असुराय (ऋ. वे. X 124, 3)
निर्माया उ त्ये असुरा अभूवन् (X 124, 5)
2. अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् (I 1, 1)
रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)

சொல் அவர்களது பகைவரை ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் குறிக்கின்றது. ஆகலின் ஸம்ஸ்கிருதமொழியில் பலமுள்ளவன் போன்ற பொருளைக்கொண்ட அஸுரன் என்ற சொல் தேவர்கட்குப் பகைவனைக் குறிப்பதாகப் பிற்காலத்து எவ்வாறு ஆயிற்றோ, அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்றவன் என்ற பொருளைக் கொண்ட தேவன் என்ற சொல் அக்கினி முதலியோரின் பகைவனைக் குறிப்பதாக ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் ஆயிற்று.[1]

தானு என்ற சொல் ருக்வேதத்திலும் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவிலும் வழங்கப்பட்டுளது. ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் தானுக்கள் அஹுரமஸ்தாவை வழிபடுவோர்க்கு விரோதிகளாகக் கூறப்பட்டனர்.[2] ருக்வேதத்தில் தானு என்பது நபும்ஸகலிங்கத்திலும் புல்லிங்கத்திலும் வழங்கப்பட்டுளது. நபும்ஸகலிங்கமாயிருக்கும்போது[3] அதற்குப் பணம் என்றும் மழை என்றும் ஸாயணாசாரியர் பொருள் கூறினர். அதனை நோக்கின் அச்சொல் கொடைப்பொருளைக் கொண்ட தாதுவிலிருந்து[4]

1. One who hates the Daevas and obeys the laws of Ahura (Sacred Books of the East Vol. IV, pp. 249).

2. Grant us this, O good most beneficent Ardvi Sūra Anāhita, that we may overcome the assemblers of the Turanian Dānus (Sacred Books of the East Vol. XXIII, pp. 71).

   There you destroy the victorious strength of the Turanian Dānus (*ibid* pp. 189.)

3. सं या दानूनि येमथुः (ऋ. वे. VIII 25, 6)

   आदित्या दानुनस्पती (II 14, 6 & I 136, 3)

   पृथिर्दिव्येन दानुना (X 43, 7)

4. दा = கொடுத்தல்

வநதிருததல கூடும புலலிஙகததில ஒருமையில அசசொல விருததிரனுககு விசேஷணமாகவும, பனமையில விசேஷியமாய விருததிரன முதலிய எழுவரைக குறிததும வழஙகபபடடது[1] இதனை நோககின அசசொல வெடடுதல எனற பொருளைக கொணட தாதுவிலிருநது வநதிருததல கூடும[2] ஆனால ஓரிடதது[3] தானு எனற சொல விருததிரனின தாயைக குறபபதாக ஸாயணாசாரியா கொளகினறனா அதனை அவனின இயறபெயராகக கொளளாது அவடகு அடைமொழியாகக கொளளின பொருநதும அவவாறாயின தானு எனபதறகுத துனபுறுததுகினறவன எனபது பொருளாகும அசசொலலிலிருநதே ஸவாாததததிதபரததியததைக கூடடி தானவ[4] எனற சொலலை வருவிததல கூடும அசசொறகும

1 येन वृत्रमवाभिनद्दानुमौर्णवाभम् (ऋ वे II 11, 18)
यो अहिं जघान दानुम् (II 12, 11)
किमादुतासि वृत्रहन्मघवन्मन्युमत्तम ।
अत्राह दानुमातिर ॥ (IV 30, 7)
आर्दयते शवसा सप्त दानून् (X 120, 6)

2 दान् — வெட்டுதல

3 उच्चैरासूरधर पुत्र आसीद्दानु शये सहवत्सा न धेनु (I 32 9)

4 निमायिनो दानवस्य माया (II 11 10)
निर्गतिमिन्द्रो अपजर्गुराण प्रतिश्वसन्तमव दानव हन् (V 29, 4)
என்ற दानवम् என்பதற்கு दनो पुत्रम् என ஸாயணாசாரியர் கூறிய பொருள் பொருந்தவில்லை, அவரே விருத்திரனின் [illegible]

துன்புறுத்துகின்றவன் என்பதே பொருளாகும். மருத்துக்களை வருணிக்குமிடத்து வரும் ஸுதானவ:[1] என்பது சுபங்களிக்கத்து தானு என்ற சொல்லோடு வந்த அன்மொழித் தொகையாகும். துன்புறுத்துகின்றவன் என்ற பொருளில் வரும் தானு என்ற சொல்லும் ஜெண்ட்அவெஸ்தாவில் வழங்கப்பட்ட த்ராஹு என்ற சொல்லும் ஒன்றே என அறிதல் கூடும்.

அக்கினி[2] — பூலோகத்து தேவதைகளுள் அக்கினி பிரதானமானவர். அனேகமாய் ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் முதன் முதலில் அக்கினியே வருணிக்கப்படுவர். அவ்வக்கினி ஒவ்வொரு உலகத்திலும் ஒவ்வொரு உருவத்துடன் தோன்றுவர்:— தயு லோகத்தில் சூரியனாகவும், அந்தரிக்ஷலோகத்தில் மின்னலாகவும், புவியில் அக்கினியாகவும் இருப்பர்.[3] வேள்விகளிலும் காருஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி என்ற மூன்று உருவங் கொள்ளுவர். அவ்வக்கினி வேள்விகளில் அரணிக் கட்டையைக் கடைந்து எடுக்கப்படும்.[4] கைவல்லமையாலன்றி அரணியிலிருந்து அவர் எடுக்கப்படாமையால், அக்கினி-

1. धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे
(ऋ. वे. I 85, 10)

सुदानवः = शोभनानि दानूनि येषां ते

2. अग्निः என்ற சொல் தமிழ் மொழியில் அக்கி என வழங்கப்படும்.

3. अग्ने यत्ते दिवि वर्चः पृथिव्यां यदोषधीष्वप्स्वा यजत्र ।
येनान्तरिक्षमुर्वा ततन्थ त्वेषः स भानुरर्णवो नृचक्षाः ॥ (III 22, 2)

4. अरण्योर्निहितो जातवेदाः (III 29, 2)
उत स्म यं शिशुं यथा नवं जनिष्टारणी (V 9, 3)

Skt—7

தேவதைக்கு ஸஹஸஸ்புத்திரன்[1] என்ற பெயரும், முதன் முதலில் வருணிக்கப்பட்ட தேவதையாதலின் ஸநச்ருதன்[1] என்ற பெயரும், ஹோமம் செய்யும்போது புகை கிளம்புகின்றமையால் தூமகேது[2] (புகைக்கொடியோன்) என்ற பெயரும், செல்வத்திற்குக் காரணமாதலின் ரயீணாம்பதி[3] என்ற பெயரும், இல்லறத்தை நடத்துதற்குச் சிறந்த தலைவராதலின் க்ருஹபதி[4] என்ற பெயரும், ராக்ஷஸர்களை அழிக்கச் சிறந்த துணையாதலின் ரக்ஷோஹா[5] என்ற பெயரும் அடிக்கடி வழங்கும். ஸோமயாகத்தில் இந்திரனுடன் சேர்ந்து விளிக்கப் படுவதுமுண்டு. தேவதைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ் எல்லாம் அக்கினியிலே ஹோமம் செய்யப்படும். அக்கினியே அவற்றை அவ்வத்தேவதைக்குக் கொண்டுபோவர். ஆதலின் அவர் தேவதைகளின் தூதன்[6] எனக் கூறப்பட்டனர். வேள்விகளில் தேவதைகளை அவரே கூட்டி வருகின்றார்.[7] தேவர்கள்

1 अग्नि सूनु सनश्रुत सहस (ऋ वे III 11, 4)

2 धूमस्ते केतुरभवत् (V 11 3)

3 आ॰ अग्निर्भुवद्रयिपती रयीणाम् (I 60 4)

4 दमूना गृहपतिर्दमे (I 60, 4), दम என்ற சொல் பிற்காலத்தில் दम्पती என்ற தொகைச்சொல்லிலே வழங்கப்பட்டுள்ளது

5 पाहि नो अग्ने रक्षसः पाहि धूर्तेरराव्णः (I 36 15)

6. प्र त्वां दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् (I 36 3)

7 इन्द्रं नो अग्ने वसुभिः सजोषा रुद्रं रुद्रेभिरा वहा बृहन्तम् ।
आदित्येभिरदितिं विश्वजन्यां बृहस्पतिमृक्वभिर्विश्ववारम् ॥
(VII 10, 4

செய்த வேள்வியில் அவர் ஹோதா ஆக இருந்தனர். இறந்த ஜீவாகளை நல்லுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.[1] சிவப்பு முதலிய வர்ணங்கொண்ட இருகுதிரைகள் அவரது ரதத்தை இழுக்கின்றன.[2] ஜவாலை அவர்க்கு மயிர்முடியாகக் கூறப்பட்டது. அக்னயீ என்பவள் அவருடைய மனைவி.[3] பகைவரை அழித்தறகும், உணவுப்பொருள்களை வளாத்தற்கும், நீண்ட ஆயுளை அளித்தற்கும் நல்ல புத்திரர்களைப் பெறுதறகும் அக்கினியின் அனுக்கிரகம் வேண்டும். ஒரே அககினி மூவுலகததில் மூன்று உருவத்துடனும, வேள்விச்சாலையில் மூன்று உருவததுடனும் இருத்தலை வருணிப்பதன் நோக்கம் கடவுளும் அவ்வாறே ஒருவரே என உணர்ததற்கு என்பர் சிலர். ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் அக்கினி தேவதையாக வருணிக்கப்பட்டுளது.

ஸவிதா — புவியில் உஷஸ் தோன்றியபின்னர் ஸவிதா பிரகாசிக்கின்றனர்.[4] அததேவதையின் கை, கண், நாக்கு, ரதம் முதலியன எல்லாம் தங்கமயமாய் இருக்கும். நல்ல பிரகாசத்துடன் வானததின் அடியிலிருந்து உச்சிக்கு வருதலும், உச்சியிலிருந்து கீழ் வருதலும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டன. ஸவிதா வானததில் தோன்றுவதால் இருளைப் போக்குவா; நிசாசரரின் செயலை நீக்குவா; பாவஞ்செய்தற்கு இடனைக் குறைப்பர்; நோயை நீக்குவர்; மக்கள் முதலியோர்க்குப் பிராணனை அளிப்பர்; அவரவரது வேலையைச் செய்யத தூண்டுவர்; அவ்வாறு தூண்டுவதால் அவரவரை மகிழ்ச்சியடையச் செய்வர்; அரிவை வளர்த்து, பொருளை

1. ऋ. वे. X 16, 4
2. श्यावा रथं वहतो रोहिता वोतारुषा ह चक्रे विभृतः (II 10, 2)
3. ऋ. वे. V 46, 8
4. अनु प्रयाणमुषसो विराजति (V 81, 2)

மிருவித்து, மக்களைத் தாது, செ ட ளைப் ருசஜைப் போக்கி மக்கள் ஈன்னிலையில் இருக்குமாறு செய்வா[1] ஸவிதாவைப் போன்ற தேவதைகள் மித்ரன், ஸூர்யன், பூஷா ஆகும் ஸெண்ட அவெஸ்தாவில் மித்திரன் அஹுரமஸ்தாவிற்கு அடுத்த சிறந்த தேவதையாய்க் கூறப்பட்டனர், சிறந்த ஆயுதங்களோடு கூடியவராய் நிலங்கட்கு அதிதேவதையாயும், கூறப்பட்டனர்[2]

ஸோமன்[3] — ருக்வேதத்தின் பிரதானதேவதைகளுள் ஸோமனும் ஒருவர் ஒன்பதாம் மண்டலம் முழுவதுமுள்ள ருக்குகளுக்குத் தேவதை அவரே அவர் ஸோமயாகத்தில் ஹோமஞ் செய்யப்படும் ஸோமரஸத்திற்கு அபிமானி தேவதை மலையிலிருந்து ஸோமக்கொடி எவ்வாறு பருந்தால் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதும், பத்து விரல்களால் எவ்வாறு

1 तत्सवितुर्वृणीमहे वयं देवस्य भोजनम् ।
श्रेष्ठं सर्वधातमं तुरं भगस्य धीमहि ॥ (ऋ वे V 82, 1)
स हि रत्नानि दाशुषे सुवाति (V 82, 3)
अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् ।
परा दुःष्वप्न्यं सुव (V 82, 4)

2 I invoke Mithra the lord of the rolling country side, a god armed with beautiful weapons (Sacred Books of the East Vol IV p 214) Mithra the lord of wide pastures (Sacred Books of the East Vol XXIII p 120)

3 ஸோம என்ற சொல் ஸெண்ட அவெஸ்தாவில் ஹோமா என வழங்கப்படுகின்றது

/

அக்கொடி பிழியப்பட்டது[1] என்பதும், அந்த ஸோம ரஸம் நீண்ட ஆயுளையும்[2] பிறவாமையையும்[3] தரும் என்பதும் ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே ஜெண்ட் அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்பட்டுளது.[4] ஸோமயாகத்தில் ஹோமப் செய்யப்படும் பொருள்களுள் ஸோமமே சிறந்தது. விருத்திரனை அழிக்க இந்திரனுக்கு ஆற்றல் கொடுப்பது அதுவே. அக்காரணம் பற்றியே கௌணவிருத்தியால்[5] ஸோமனே விருத்திரஹந்தாவாகப் பலவிடங்களிலும் கூறப்படுவர்.[6] அவரின் சிறப்பு வெகுநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது.[7] ஸோமனைக் குறிக்க இந்து என்ற சொல் வழங்கப்பட்டமையாலும், அச்சொல்லுக்குச் சந்திரன் என்ற மற்றொரு பொருள் இருந்தமையாலும், காலக்கிரமத்தில் ஸோமன் என்ற

1. तमीमण्वीः समर्य आगृभ्णन्ति योषणो दश । स्वसारः पार्ये दिवि (ऋ. वे. IX 2, 7)
2. रयिं नश्चित्रमश्विनमिन्दो विश्वायुमाभर (IX 4, 10)
3. श्रियं वसाना अमृतत्वमायन् (IX. 94, 4)
4. We sacrifice unto the enlivening Haoma, who makes the world grow; we sacrifice unto Haoma who keeps death far away. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 20.)
5. गौणी वृत्तिः
6. वृत्रहा देववीतमः (IX 25, 3 & IX 28, 3)
   स वृत्रहा वृषा सुतो वरिवोविददाभ्यः । सोमो वाजमिवासरत् (IX 37, 5)
7. तं गाथया पुराण्या पुनानमभ्यनूषत (IX 99, 4)

சொற்குச் சந்திரன் என்ற பொருளும் வந்தது.[1] அதர்வ வேதத்தில் சில இடங்களில் சந்திரனைக் குறிக்க ஸோம: என்ற சொல்லே வழங்கப்பட்டுளது.[2] கிருஷ்ணயஜுஸ்ஸில் சந்திரனின் கலைக்குறைவிற்குக் காரணம் தேவர்களும் பிதிரர்களும் ஸோமனின் அமிருதத்தைக் குடித்தலே எனப் பிராம்மணங்கள் கூறும். சந்திரனை ஸோமராஜன் என உபநிஷதங்கள் கூறும். பிற்காலத்தில் சந்திரனும் ஸோமனும் ஒருபொருட்கிளவி ஆகும்.

ருத்திரன் — ருத்திரன், ருத்திரர்கள் எனக் கூறப்படும் பெருந்தேவதைகளைக் காட்டினும், வேறுபட்டவர். ருத்திரர்களோடு ருத்திரன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] மூன்று ஸூக்தங்களும்[4] ஆங்காங்குள்ள சிற்சில ருக்குக்களும ருத்திரனைப்பற்றிக் கூறும். அவர் ஜடை, கூர்படை, வல்வில், விரைவிற்செல்லும் அம்பு, துன்பத்தைப் பொறுக்கும் உடல்வலி மனவலி இவற்றை உடையவர்.[5] அவர் வராஹர்[6] எனக

1. अथो नक्षत्राणामेषामुपस्थे सोम आहितः (ऋ. वे. X 85, 2)

   என்றவிடத்து नक्षत्र என்ற சொல் ग्रहचमसங்களைக் குறிக்குமாயினும், அவை நக்ஷத்திரங்களைக் குறிக்கின்றன என மயங்கி, सोम என்ற சொற்குச் சந்திரன் எனப் பொருள் கொண்டிருத்தல் கூடும்.
2. सोमो मा देवा मुञ्चतु यमाहुश्चन्द्रमा इति (अ. वे. XI 8, 7)
3. शं नो रुद्रो रुद्रेभिर्जलाषः .... शृणोतु (ऋ. वे. VII 35, 6)
4. I 114; II 33; VII 46.
5. इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः क्षिप्रेषवे देवाय स्वधाव्ने ।

   अषाळ्हाय सहमानाय वेधसे तिग्मायुधाय भरता शृणोतु नः ॥

   (VII 46, 1)
6. வராஹர் என்ற சொற்குச் சிறந்த உருவு கொண்டவர் அல்லது பன்றிபோன்ற உடல்வலியுடையார் என்பது பொருளென்பர் ஸாயணாசாரியர்.

கூறப்படுகின்றனர். பிரம்மத்வேஷியான சருவைக் கொல்ல அவர்க்கு வில்லை அம்பிருணமஹர்ஷியின் புதல்வி நாணேற்றியதாகக் கூறப்பட்டாள்.[1] மருத்துக்கள் அவரது புதல்வர்.[2] அவர் சிறந்த வைத்தியர்.[3] அவர் தம் குளிர்ந்த கையால் தொட்டாலே நோயெல்லாம் தீரும்.[4] ஆகலின் அவர்க்கு ஜலாஷபேஷஜன் எனப் பெயர் உண்டு.[5] மக்கள் விலங்கு எல்லோரின் பிணியையும் தீர்ப்பர்.[6] அவர் கொடுக்கும் இனிய மருந்தால் நூறாண்டு ஜீவிக்கலாம், நன்மக்களையும் பெறலாம். ஜ்வரத்தையும் கிருமிகளால் உண்டாகும் வியாதிகளையும், பாபங்களையும், சத்ருக்களையும் போக்க அவர்க்கு ஆற்றலுண்டு.[7] அவ்வாறே ஒருவர்க்கு வியாதி வாராமல் தடுப்பதற்கும், ஒருவர் பாபம் செய்யாதிருக்குமாறு செய்வதற்கும் அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு.[8] அவர் கோபித்து பெற்றோரையும் மக்களையும் கொல்லா

1. अहं रुद्राय धनुरा तनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हन्तवा उ (ऋ. वे. X 125, 6)
2. आ ते पितर्मरुतां सुम्नमेतु (II 33, 1)
3. भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (II 33, 4)
4. क्व स्य ते रुद्र मृळयाकुर्हस्तो यो अस्ति भेषजो जलाषः (II 33, 7)
5. शुचिरुग्रो जलाषभेषजः (VIII 29, 5)
6. यथा शमसद् द्विपदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं ग्रामे अस्मिन्ननातुरम् । (I 141, 1)
7. त्वादत्तेभी रुद्र शंतमेभिः शतं हिमा अशीय भेषजेभिः ।
व्यस्मद् द्वेषो वितरं व्यंहो व्यमीवाश्चातयस्वा विषूचीः ॥ (II 33, 2)
8. पर्षिणः पारमंहसः स्वस्ति विश्वा अभीती रपसो युयोधि (II 33, 3)

நீக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றனர்[1] பரந்த இவ்வுலகத்தை அவர் ஆள்கின்றனர் எனக் கூறப்படும்[2] மனிதர்க்கு இருக்க இடத்தையும் தேவதைகட்கு சாம்ராஜ்யத்தையும் அளிக்கின்றனர் பொன்போல் விளங்குகின்றனர் தேவர்களுக்குச் சிறந்த இருப்பிடம் அளிக்கின்றனர்[4] ஸோமதேவதையோடு சேர்த்து விளிக்கப்படுகின்றனர் ஆங்கு வழிபடுவோரை வருணபாசத்திலிருந்து விடுவிக்குமாறு வேண்டப்படுகின்றனர்.[5] சிவ என்ற சொல் ருத்திரனுக்கும்,[6] இந்திரனுக்கும்,[7] அக்னிக்கும்[8] விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது காலக்கிரமத்தில்

1 मा नो महान्तमुत मा नो अर्भकं मा न उक्षन्तमुत मा न उक्षितम् ।
मा नो वधी पितरं मोत मातरं मा न प्रियास्तन्वो रुद्र रीरिष ॥
(ऋ. वे. I 114, 7)
एवा बभ्रो वृषभ चेकितान यथा देव न हृणीषे न हंसि ।
हवनश्रुन्नो रुद्रेह बोधि बृहद्वदेम विदथे सुवीरा ॥ (II 33, 15)

2 तिग्ममेको बिभर्ति हस्त आयुध .... (VII 29, 5)

3 स हि क्षयेण क्षम्यस्य जन्मन साम्राज्येन दिव्यस्य चेतति । (VII 46, 2)

4 य शुक्र इव सूर्यो हिरण्यमिव रोचते । श्रेष्ठो देवाना वसु (I 43, 5)

5. प्र नो मुञ्चत वरुणस्य पाशात् .. (VI 74, 4)

6 स्तोमं वो अद्य रुद्राय शिक्वसे क्षयद्वीराय नमसा दिदिष्टन ।
येभि शिव .... (X 92, 9)

7 स न इन्द्र शिव सखा ... (VIII 82, 3)

8 ओं .. शिवो दूतो विवस्वत (VIII 30, 3)

அவ்விசேஷணச்சொல்லே ருத்திரனைக் குறிக்க விசேஷியச் சொல்லாய் மாறிற்று. அவ்வாறே ஈசாந: என்ற சொல் வாயுவிற்கும்[1] விசேஷணமாய் வழங்கப்படினும், பிற் காலத்தில் ருத்திரனைக் குறிக்கும் விசேஷ்யச்சொல் ஆயிற்று. பிற்காலத்தில் ருத்திரனுக்கு ஸம்ஹாரத்தொழில் மாத்திரம் உண்டு எனக் கருதுகின்றனர். த்ரியம்பகர் என்பது ருத்திரனைக் குறித்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் அவர் புஷ்டியைக் கொடுத்த லோடு மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கின்றனர்.[2]

மருத்துக்கள் — மருத்துக்கள் கணதேவதைகள் ஆவர். அவர் இருபத்தொருவர் என்றும், நூற்றெண்பதின்மர் என்றுங் கூறப்படுவர். அவர்களின் தகப்பன் ருத்திரர்;[3] தாய் ப்ருச்னி;[4] இந்திரன் விருத்திரர்களைக் கொல்லச் செல்லும்போதெல்லாம் மருத்துக்கள் உடன் செல்வர். ஆகலின் ஸோமயாகத்தில் இந்திரனோடு அவர்க்கும் ஹவிஸ் கொடுப்பது உண்டு.[5] சில வேளை அக்கினியுடனும் அவர்கள் வருவது உண்டு.[6] அவர்கள்

1. त्वष्टुर्जामातरं वयमीशानं राय ईमहे ।
सुतावन्तो वायुं द्युम्ना जनासः ॥ (ऋ. वे. VIII 26, 22)
2. त्र्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।
उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥ (VII 59, 12)
3. रुद्रस्य सूनवः सुदंससः (I 85, 1)
4. दधिरे पृश्निमातरः (I 85, 2)
5. वृष्णे मरुत्वते तुभ्यं राता हवींषि (III 35, 7)
6. मरुद्भिरग्न आ गहि (I, 19)

தங்களுடைய பேராற்றலால் ஸ்வர்க்கத்தில் இடப் பெற்றனர்.[1] மேகங்களை உடைக்குந் தன்மையும், அவற்றிலிருந்து நீரை வெளிப்படுத்துந் தன்மையும், அதனால் உலகிற்கு நன்மையுண்டாக்குந் தன்மையும் இந்திரனிடம் போன்று இவர்களிடமுங் கூறப்பட்டன.[2] உலகமெல்லாம் அவரிடமிருந்து பயப்படும்.[3] கோதமரின் தாகத்தைத் தணிக்க நீரூற்றினை ஓரிடமிருந்து வேற்றிடத்திற்கு மாற்றினர்.[4] விருத்திரர்களைக் கொல்ல இந்திரன் செல்லுகையில் அவர் அணிகளைப் பூண்டு,[5] படைகளை யேந்தி,[6] ஸோமத்தைப் பருகி, வாத்தியத்தை அடித்துக்கொண்டு ஒப்பற்ற செயல்களைச் செய்வர்.[7]

1. तेऽवर्धन्त स्वतवसो महित्वना नाकं तस्थुरुरु चक्रिरे सदः
(ऋ. वे. I 85, 7)

2. बाधन्ते विश्वमभिमातिनमप वर्त्मान्येषामनु रीयते घृतम् (I 85, 3)
वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः, प्रच्यावयन्तो अच्युता चिदोजसा (I 85, 4)

3. भयन्ते विश्वा भुवना मरुद्भ्यः (I 85, 8)

4. जिह्मं नुनुद्रेऽवतं तया दिशासिञ्चन्नुत्सं गोतमाय तृष्णजे
(I 85, 11)

5. प्र ये शुम्भन्ते जनयो न सप्तयो यामन्रुद्रस्य सूनवः सुदंससः
(I 85, 1)

6. वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः (I 85, 4)

7. धमन्तो वाणं मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे
(I 85, 10)

விஷ்ணு — விஷ்ணு மூன்று அடிகளால் பூலோகம் அந்தரிக்ஷலோகம் ஸுவர்லோகம் மூன்றையும் அளந்து,[1] மூன்று உலகங்களின் எல்லையைத் தெளிவாக வகுத்து, மூன்று உலகிலுள்ளோரையுந் தாங்கி நிற்பர்.[2] இந்திரன் விருத்திரனைக் கொல்ல ஆற்றல் உண்டாம்படித் தன் பலத்தில் ஒரு அம்சத்தைக் கொடுத்தனர்.[3] தேவத்தன்மையடைய விரும்பும் மக்கள் அவர் இருக்குமிடத்துச் சென்று சுகமாக வாழ்வர்.[4] விஷ்ணு இந்திரனுடன் சேர்ந்து விளிக்கப்பட்டு ஸோமத்தைப் பருகவும் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்கவும் யாகஞ்செய்வோர்க்குப் பணத்தைக் கொடுக்கவும் வேண்டப்படுகின்றார்.[5] அவரது இருஅடிகளை மாத்திரம் பொதுமக்கள் அறிவர். மூன்றும் அடி

1. य इदं दीर्घं प्रयतं सधस्थमेको विममे त्रिभिरित्पदेभिः
(ऋ. वे. I 154, 3)

2. य उ त्रिधातु पृथिवीमुत द्यामेको दाधार भुवनानि विश्वा
(I 154, 4)

3. तमस्य विष्णुर्महिमानमोजसांशुं दधन्वान्मधुनो विरप्शते ।
देवेभिरिन्द्रो मघवा सयावभिर्वृत्रं जघन्वाँ अभवद्वरेण्यः ॥ (X 113, 2)
सखे विष्णो .... हनाव वृत्रम् (VIII 89, 12)

4. तदस्य प्रियमभि पाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति ।
उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥
(I 154, 5)

5. इन्द्राविष्णू हविषा वावृधानाग्राद्वाना नमसा रातहव्या ।
घृतासुती द्रविणं धत्तमस्मे .... (VI 69, 6)

அவரது கண்ணிற்குப் புலப்படாது.[1] அத்திருவடியை ஸூரிகள் மாத்திரம் ஞானக்கண்ணுற்று பார்க்கின்றனர்.[2] அவர் முற்காலத்தவர் என்றும், புதிதுபுதிதாகத் தோன்றுகின்றவர் என்றும் ஸுமஞ்ஜானி என்றும்,[3] யுவா என்றும், குமாரர் என்றும், சக்கிரத்தைப்போல் ஸம்வத்ஸரத்தை 360 நாட்களாகச் சுழற்றுகின்றவர் என்றும்[4] கூறப்படுகிறார். அவர் பருத்தவர் என்றும் பேருடலன் என்றும் கூறப்படுதலால் மஹாவிஷ்ணு என்ற பெயர் அக்காலத்தொட்டே வழங்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.[5] விஷ்ணு என்ற சொல் அக்கினிக்கு விசேஷணமாகப் பலவிடத்தில் வழங்கப்பட்டது.[6] அஃதே அக்காலத்தே விசேஷியமாய் வழங்கப்பட்டு மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்தது என்னலாம்.

1 द्वे इदस्य क्रमणे स्वर्दृशोभिख्याय मर्त्यो भुरण्यति ।
तृतीयमस्य नकिरा दधर्षति वयश्च न पतयन्तः पतत्रिणः ॥
(ऋ. वे. I 155, 5)

2. तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः ।
दिवीव चक्षुराततम् ॥ (I 22, 20)

3. यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति
(I 156, 2)

4. चतुर्भिः साकं नवतिं च नामभिश्चक्रं न वृत्तं व्यतीँरवीविपत् ।
बृहच्छरीरो विमिमान ऋक्वभिर्युवाकुमारः प्रत्येत्याहवम् ॥
(I 155, 6)

5. बृहच्छरीरः (I 155, 6); महस्ते विष्णो (I 156, 3)

6. विष्णुर्गोपाः .... ।
अग्निष्टा विश्वा भुवनानि वेद (III 55, 29)

அச்விநிதேவதைகள் — இவர் இரட்டையர். இவரும் கிரேக்கதேசீய—தையோஸ்கோராஇ[1] என்பவரும் ஒருவரெனக் கொண்டு, இவர் இந்தோயூரோபீயனகாலத்தவர் என்பர்.[2] உஷஸ் தோன்றுவதற்குப் பின்னும் சூரியன் தோன்றுவதற்கு முன்னும் உள்ள இருள் கலந்த பிரகாச நிலையை இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் சிலர்.[3] சூரியோதயத்திற்கு முன்னர் உதயமாகும் சுக்கிரனும், சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பின்னர் அஸ்தமிக்கும் சுக்கிரனும் இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் வேறு சிலர். இவ்விருவர்க்குத் தகப்பன் விவஸ்வான் என்றும், தாய் ஸரண்யூ என்றும், அவ்விருவரும் குதிரையின் உருவங் கொண்டபோது இவ்விருவரும் பிறந்தனர் என்றுங் கூறப்படும்.[4] அச்விநீ இவர்க்கு மனைவியாகக் கூறப்பட்டது.[5] ஸூர்யா என்பவளுக்குக் கணவராய்க் கூறப்பட்டனர் இவ்விருவரும்.[6] ஆகலின் ஸூர்யா என்பவளும் அச்விநீ என்பவளும் ஒருவராயிருக்கக்

1. Dioskouroi
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell, p. 84.
3. एषो उषा अपूर्व्या व्युच्छति प्रिया दिवः । स्तुषे वामश्विना बृहत् (ऋ. वे. I 46, 1)
   अभूदु भा उ अंशवे हिरण्यं प्रति सूर्यः । व्यख्यज्जिह्वयासितः (I 46, 10)
4. अपागूहन्नमृतां मर्त्येभ्यः कृत्वी सवर्णामददुर्विवस्वते ।
   उताश्विनावभरद् यत् तदासीदजहादु द्वा मिथुना सरण्यूः ॥ (X 17, 2)
5. उत ग्ना व्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य ग्नाय्यश्विनी राट् (V 46, 8)
6. सूर्याया अश्विना वरा (X 85, 8)

கூடும். இவர்களுக்குத் தாய் ஸிந்து[1] என்றுங் கூறப்பட்டுளது. தம்மை வழிபட்ட விச்வகனின் இறந்த மகனைப் பிழைப்பித்தனர். நோயால் பீடிக்கப்பட்டுத் தகப்பனது வீட்டில் கிழத்தனத்தை அடைந்த கோஷைக்கு நோயைப் போக்கி, யௌவனத்தை ஆக்கி, அவள் மணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு செய்தனர்.[2] வயது முதிர்ந்த சயவனரைக் குமாரர் ஆக்கினர்.[3] குருடரான கண்வர்க்கும், செவிடரான நார்ஷதர்க்கும் கண்ணையுங் காதையும் அளித்தனர்.[4] புஜ்யு கடலில் மூழ்காது படிக் காத்தனர்.[5] கால் ஒடிந்த விச்பலைக்கு இரும்புக்கால் செய்வித்தனர்.[6] இது போன்ற பல செயல்களை அவ்விரு

1 या दस्रा सिन्धुमातरा (ऋ. वे. I 46, 2)

2. युवं नरा स्तुवते कृष्णियाय विष्णाप्वं ददथुर्विश्वकाय ।
घोषायै चित्पितृषदे दुरोणे पतिं जूर्यन्त्या अश्विनावदत्तम् ॥
(I 117, 7)

3. युवं च्यवानं जरसोऽमुमुक्तम् (VII 71, 5)
युवं च्यवानं सनयं यथा रथं पुनर्युवानं चरथाय तक्षथुः
(X 39, 4)
युवं च्यवानमश्विना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रथुः शचीभिः
(I 117, 13)

4 युवं श्यावाय रुशतीमदत्तं महः क्षोणस्याश्विना कण्वाय ।
प्रवाच्यं तद्वृषणाकृतं वां यन्नार्षदाय श्रवो अध्यधत्तम् (I 117, 8)

5. युवं भुज्युमर्णसो निः समुद्राद्विभिरूहथुर्ऋज्रेभिरश्वैः (I 117, 14)

6. सद्यो जङ्घामायसीं विश्पलायै धने हिते सर्तवे प्रत्यधत्तम्
(I 116, 15)

வருஞ் செய்தனர். அவற்றை ரிக்வேத முதல் மண்டலம் 112, 116, 119 ஸூக்தங்களில் காணலாம். தீங்கு வாராமல் இருப்பதற்கும், வந்த தீங்கு நீங்குவதற்கும், மக்கட்கு நன்மை பயப்பதற்கும் அவ்விருவரையும் வேண்டுவது வழக்கம்.[1] அக்கினி தோன்றுவதற்கு அரணிகளைக் கடையும்போதும் அவர் விளிக்கப்படுகின்றனர்.[2] அக்கினி இந்திரன் முதலிய தேவர் களுடன் ஸோமம் பருகுதற்கும் இவ்விருவரும் வேண்டப் படுகின்றனர்.[3] பல்லிடங்களிலும் ஸோமத்தைப் பருக விளிக்கப்படுகின்றனர்.[4] ஆயினும் இவ்விருவர்க்கும் ஸோம யாகத்தில் பாகம் இல்லாமல் இருக்க, ச்யவனரை அவா இளைஞர் ஆக்கியபின்னர் அவருடைய தபோபலத்தால் அவ்விருவர்க்கும் ஸோமத்தில் பாகம் கிடைக்குமாறு அவர் இந்திரனை வற்புறுத்தியதாக மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வம் அச்வமேதபர்வம் இவ்விரண்டிலும் கூறப்பட்டுளது.[5]

இக்காலத்தில் அச்விநௌ, நாஸத்யௌ, தஸ்ரௌ என்ற சொற்கள் பரியாயபதங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் அச்வின்தேவர் இருவருள் ஒருவர்க்கு நாஸத்யன் எனப் பெயர் என்றும் மற்றொருவர்க்கு தஸ்ரன் எனப் பெயர் என்றும்

1. पातमस्मानरिष्टेभिरश्विना सौभगेभिः (ऋ. वे. I 112, 25)
2. विमदेन यदीळिता नासत्या निरमन्थम (X 24, 4)
3. अग्निनेन्द्रेण वरुणेन विष्णुनादित्यै रुद्रैर्वसुभिः सचा भुवा ।
   सजोषसा उषसा सूर्येण च सोमं पिबतमश्विना ॥ (VIII 35, 1)
4. अयं वां मधुमत्तमः सुतः सोम ऋतावृधा ।
   तमश्विना पिबतं तिरो अह्न्यं धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥ (I 47, 1)
5. म. भा. अनु. 261 अश्व. पर्वणि. 9.

பிருகத்தேவதாநுக்ரமணியாசிரியர் கூறினர் என ஸாயணாசாரியர் கூறுகின்றனர். வேதங்களில் இரண்டு தேவதைகளை ஒருங்கு விளிக்கும்போது ஒவ்வொரு தேவதையைக் குறிக்குஞ் சொல்லையும் இருமைவிகுதியோடு வழங்குதலும், வேறு சொற்களை இடையிட்டு வழங்குதலும், ஒன்றையே இரண்டையுங் குறிக்க வழங்குதலுங் காணலாம். இம்முறை பற்றாது மயங்கி அச்சொற்களெல்லாம் பரியாயச் சொற்களாகப் பின்னர் வழங்கியிருத்தல் கூடும்.[2] இவ்வாறிருக்க, ஸாயணாசாரியரே பலவிடங்களில் தஸ்ரௌ, நாஸத்யௌ என இச்சொற்களை விசேடணச்சொற்களாகக் கொண்டு, அழகுவாய்ந்தவர், உண்மையின்மையற்றவர் எனக் கூறுதல் வியப்பிற்கு இடந்தருகின்றது.

பிருகஸ்பதி — பிருகஸ்பதி இந்திரனுடனும், தனிமையாகவும் விளிக்கப்படுகின்றனர்.[3] இந்திரனின் செயல்க

1 नासत्यौ चैव दस्रौ यौ तु तावश्विनाविति

[ऋ वे 541, 03, भाष्यम्]

2 दस्रा युवाकवः सुता नासत्या वृक्तबर्हिषः (ऋ वे I 3 3)

युवां गोतमः पुरुमीळ्हो अत्रिर्दस्रा हवतेऽवसे हविष्मान् ।

दिशं न दिष्टामृजूयेव यन्ता मे हवं नासत्योप यातम् ॥ (I 183 5)

दस्रा हि विश्वमानुषङ्मक्षूभिः परिदीयथः (VIII 26, 6)

नासत्या कुह चित्सन्तौ (I 184 1)

3 बृहस्पत इन्द्र वर्धतं नः (IV 50 11)

னெல்லாம் அவரிடம் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.[1] பிரம்மணஸ்பதியும் பிருகஸ்பதியும் ஒருவரே என்பர். அவர் ஆங்கிரஸ: எனவுங் கூறப்படுவர். ராக்ஷஸர்களையும் அவர்களது சேனைகளையும் போரில் கொன்று தம்மைக் காக்க அவர் வேண்டப்படுகின்றனர்.[2]

அபாம்நபாத் — அந்தரிக்ஷதேவர்களுள் அபாம்நபாத் ஒருவர். அவர் கோட்டைக்குள் யுவாவாயப பெண்டிராலும் ஜலத்தாலும் சூழப்பட்டு வசிக்கின்றனர்.[3] அவர்க்கு மூன்று பெண்டிர் உணவு அளிக்கின்றனர்.[4] அவர் அவ்வாறே ஸெண்ட்அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.[5] மேகத்

1. यो अद्रिभिद्प्रथमजा ऋतावा बृहस्पतिराङ्गिरसो हविष्मान्
(ऋ. वे. VI 73, 1)

मन्वृत्राणिविपुरो दर्दरीति (VI 73, 2)

बृहस्पतिः समजयद्वसूनि महो व्रजान्गोमतो देव एषः (VI 73, 3)

2. बृहस्पते परिदीया रथेन रक्षोहामित्राँ अपबाधमानः ।
प्रभञ्जन्त्सेनाः प्रमृणो युधाजयन्नस्माकमेध्यविता रथानाम् ॥
(X 103, 4)

3. आमासु पूर्षु परो अप्रमृष्यं नारातयो विनशन्नानृतानि (II 35, 6)
तमस्मेरा युवतयो युवानं मर्मृज्यमानाः परि यन्त्यापः (II 35, 4)

4. अस्मै तिस्रो अव्यथ्याय नारीर्देवाय देवीर्दिधिषन्त्यन्नम् (II 35, 5)

5. Apām Napāt, the tall lord, the lord of the females, the bright and swift-horsed. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 71); to Apām Napat, the tall lord and to the water made by Mazda (*ibid* p. 6)

தன் இருக்கும் பின்னர் அபாம்நபாத்தாகக் கூறியிருக்கலாம் என்பர்.[1] ஆகலின் அவர் இந்தோ இரானியன்தேவதை ஆவர்.

தரிதன் — இவர் அபாம்நபாத்தைப்போன்று இந்தோ இரானியன்தேவதைகளுள் ஒருவர். நோய் முதலியவற்றை முதன்முதலில் போக்கியவர் இவர் என ஸெண்ட் அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டுளது.[2] ருக்வேதத்தில் சிற்சில ருக்குக்களில் இவர் ஆப்த்யா எனக் கூறப்பட்டுளது.[3]

உஷஸ் — உஷஸ் என்பவர் பெண்தேவதை. சூரியோதயத்திற்கு முன்னருள்ள நிலை; உஷஸ்ஸைப்பற்றிக் கூறும் ஸூக்தங்களில் நன்கு வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அத்தேவதை பறவைகளையும் நாற்காற்பிராணிகளையும் எழுப்பும்.[4] ஸோமயாகத்தில்

1. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell p 92, Sacred Books of the East Vol. XXIII p 6, foot-note 1.

2. Thrita it was who first of the healers, of the wise, the happy, the wealthy, the glorious, the strong, the Paradhātas drove back sickness to sickness, drove back death to death, and first turned away the point of the sword and the fire of fever from the bodies of mortals. (Sacred Books of the East Vol. IV p. 227.)

3. त्रिताय तद्विभावर्याप्त्याय परावहानेहसः. (ऋ. वे. VIII 47, 14)

4. यच्च गोषु दुष्वप्न्यं यच्चास्मे दुहितर्दिवः ।

त्रिताय तद्विभावर्याप्त्याय परावहानेहसः ॥ (VIII 47, 14)

அகதேவரைககு இடன இல்லை. கீய சொப்பனததால் உண்டாா துயரைப போகக அததேவதை வேண்டப் படுகின்றது [1]

ரிபுககள — ரிபுக்கள் எனபவா வாஜன, விப்வா, ரிபு' என்ற மூவா ஆவா [2] அவா ஸுதனவாவின புததிரா, ப்ல முளளவா.[3] வியககததசச பல செயல்களைச செயது இநதிரனை மகிழ்விதது தேவததனமையை அடைநது [4] ஸோமததைப பருகத தகுதி அடைநதனா [5] அசசெயலகளாவன — வயது முதிரநத தாய தநதையரை இளைஞா ஆககினா.[6] தவஷடா, சமஸததை நானகாகச செய எனக கூற, அவவாறே செய தனா.[7] இறநத தேனுவை உயிரபபிததனா.[8] பனனிரணடு

1 प्रबोधयन्तीरुषस: ससन्तं द्विपाच्चतुष्पाच्चरथाय जीवम्
(ऋ. वे. IV 51, 5)

2. ते वाजो विभ्वाँ ऋभु (IV 33, 3)
ऋभुर्विभ्वा वाज इन्द्रो नो अच्छेमं यज्ञं रत्नधेयोप यात (IV 34, 1)

3 इहोप यात शवसो नपात सौधन्वना ऋभवो माप भूत (IV 35, 1)
ऋभवो रयिं न स्ववस स्वपस सुहस्ता (IV 33, 8)

4 ताभि: शमीभिरमृतत्वमाशु (IV 33, 4)

5. ते वाजो विभ्वाँ ऋभुरिन्द्रवन्तो मधुप्सरसो नोऽवन्तु यज्ञम्
(IV 33, 3)

6. पुनर्ये चक्रु पितरा युवाना (IV 33, 3)

7. विभ्राजमानाँश्चमसाँ अहेवावेनत्त्वष्टा चतुरो ददृश्वान् (IV 33, 6)

8. यत्संवत्समृभवो गामरक्षन् (IV 33, 4)

நாள் அகோஹ்யருக்கு அதிதியாக இருந்தனர்[1] அசுவினி தேவதைகட்குத் தேரைச் செய்தனர்[2] இந்திரனுக்கு இரண்டு குதிரைகளை மேதையாற் படைத்தனர்[3] தேவர்க்குக் கவசத்தைச் செய்தனர்[4] த்யாவாபிருதிவியை நன்கு பிரித்தனர்.[5]

அதிதி — அதிதி என்பவள் ஒரு பெண் தேவதை அவட்கு மித்திரன், வருணன் முதலிய எட்டு பிள்ளைகள் உளர்[6] அவள் உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மை அளிக்கின்றாள் என்ற காரணத்தால் விசுவஜந்யா எனக் கூறப்படுகிறாள்[7] சுகத்தை அளிக்கவும்

1 द्वादश द्यून्यदगोह्यस्यातिथ्ये रणन्नृभवः ससन्तः (ऋ वे IV 33 7)

2 रथं ये चक्रुः सुवृतम् (IV 33 8)

3 ये हरी मेधयोक्था मदन्त इन्द्राय चक्रुः (IV 33 10)

4 ये अश्विना (IV, 34, 9)

5 य ऋधग्रोदसी, (IV 34 9)

6 अष्टौ पुत्रासो अदितेर्ये जातास्तन्वस्परि ।
देवाँ उप प्रैत्सप्तभिः परा मार्ताण्डमास्यत् ॥ (X 72, 8)
इमे चेतारो अनृतस्य भूरेर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।
इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शग्मासः पुत्रा अदितेरदब्धाः ॥
(VII 60 5)

7. अदितिं विश्वजन्याम् (VII 10, 4)
विश्वमान्नो अदितिः पात्वंहसः (X 36, 3)

பாபத்தைப் போக்கவும் வேண்டப்படுகின்றாள்.[1] ஆதித்திய ராய்க் கூறப்பட்ட வருணன் முதலியோர் இண்டோ யூரோ பியன் தேவதைகளாய் இருந்ததலாலும், அதிதிக்கு ஒத்த தேவதை வேறு நாட்டில் இல்லாமையாலும், ஆதித்யர் என்ற சொல் அதிதி என்ற சொல்லினின்று வந்ததாக நினைக்கப்பட ஆதித்தியர் அதிதியின் பிள்ளைகள் எனக் கூறப்பட்டிருத்தல் கூடும் என மாக்டானல் கூறுகின்றனர்.[2] அவ்வாறு கூறுதற்குத் தக்க பிரமாணம் அவர் கூறவில்லை. ருக்வேதத்தில் ஆதித்தியர்கள் என்ற சொல் பிறதேவதைகளைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆகவின்றே வருணன் ஆதித்தியர்களுடன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றான்.[3]

திதி — திதி என்பவளும் ஒரு பெண்தேவதை. ஓரிடத்து அதிதி, வருணன், மித்திரன் முதலியோருடனும், மற்றோரிடத்து ஸவிதா, பகன் முதலியோருடனும் விளிக்கப்படுகின்றாள்.[4]

உஷஸ், அதிதி, திதி, இவரைப்போன்ற பல பெண் தேவதைகள் விளிக்கப்படுகின்றனர். அவருள் சிறந்தவர் தயௌ:, ப்ருதிவீ, ராத்ரி, இளா, ஸரஸ்வதீ, பாரதீ முதலியோர். தயௌ:, ப்ருதிவீ என்ற இருவரும் ஒருங்கே

1. शं नो अदितिर्भवतु (VII 35, 9)
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell pp. 102, 103.
3. आदित्येभिर्वरुणः (VII 35, 6)
4. आरोहथो वरुण मित्र गर्तमतश्चक्षाथे अदितिं दितिं च (V 62, 8)
त्वमग्ने वीरवद्यशो देवश्च सविता भगः ।
दितिश्च दाति वार्यम् ॥

விளிக்கப்படுகின்றனர்¹ அவ்வாறே இளா, ஸரஸ்வதி, பாரதி என்ற மூவரும்² இம்மூவரும் ஸோமயாகத்தில் விளிக்கப் படுகின்றனர்³ அம்மூவரையும் கூர்ந்து நோக்கின், இளா பூலோகதேவதையாகவும், ஸரஸ்வதி அந்தரிக்ஷலோக தேவதையாகவும், பாரதி ஸ்வர்லோகதேவதையாகவும் தோன்றுகின்றது அவ்வாறாயின் இந்த ஸரஸ்வதியும் வேதத்தில்⁴ கூறப்படும் ஸரஸ்வதி நதியும் வேறாதல் வேண்டும்

சிலவிடத்து தேவதைகள் இரட்டையாக விளிக்கப் படுகின்றனர் அவர் மித்ராவருணௌ, இந்திராக்னீ, இந்திரா-வருணௌ, ஸோமாருத்ரௌ, த்யாவாப்ருதிவீ முதலானோர் ஈண்டு இருவர்க்கும் ஒத்த சிறப்பே உளது சிலவிடத்து சில

1 ते हि द्यावापृथिवी विश्वशंभुवा . (ऋ. वे I 160 1)

2 इळा सरस्वती मही तिस्रो देवीर्मयोभुवः ।
बर्हिः सीदन्त्वस्रिधः ॥ (I 13, 9)
आ भारती भारतीभिः सजोषा इळा देवैर्मनुष्येभिरग्निः ।
सरस्वती सारस्वतेभिरर्वाक् तिस्रो देवीर्बर्हिरेदं सदन्तु ॥
(VII 2, 8)
सरस्वती साधयन्ती धियं (II 3, 8)

3 भारती पवमानस्य सरस्वतीळा मही ।
इमं नो यज्ञमा गमन्तिस्रो देवीः सुपेशसः ॥ (IX 5, 9)

4 पावका नः सरस्वती वाजेभिर्वाजिनीवती (I 3 10)

தேவதைகட்கு அதிக சிறப்பும் அவருடன் வரும் தேவதைகட்குக் குறைந்த சிறப்பும் உளது; அப்போது அவ்விருவரையும் தவந்தவமாகத்தானோ, உம்மைப்பொருள்கொண்ட விபாததோடு சேர்க்கப்பட்ட, தனிச்சொற்களாலோ குறிக்காது, சிறப்பில் தேவதைகளை மூன்றும் வேற்றுமையால்[1] விளித்தல் வழக்கம். சிலர் கணமாகவே விளிக்கப்படுகின்றனர். அவர் மருத்துக்கள், ருபுக்கள், விச்வேதேவர்கள், வஸுக்கள், ருத்திரர்கள் ஆதித்தியர்கள் முதலியோர் ஆவர்.

பத்தாவது மண்டலத்தில் ப்ரஜாபதி ஒரு தனிதேவதை ஆகக் கூறப்பட்டனர். முன்னருள்ள மண்டலங்களில் ஸவிதா, ளோபன் முதலிய தேவதைகட்கு அச்சொல் விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் சிரத்தை, குரோதம் முதலியனவும் தேவதைகளாக வழங்கப்பட்டன.

யமன் விவஸ்வானின் மகன் என்பதும், பிதருக்கள் இருக்கும் உலகத்திற்கு அரசன் என்பதும், அவர் வீட்டை இரண்டு நாய்கள் காக்கின்றன என்பதும், அவரும் யமியும் இரட்டையாகப் பிறந்தனர் என்பதும், யமி அவரை மணக்க விரும்ப, அது தகாது என்று அவர் மறுத்தனர் என்பதும் பத்தாம் மண்டலம் 10, 14 ஸூக்தங்களிற் கூறப்பட்டன. ஸெண்ட் அவெஸ்தாவிலும்[2] உலகதர்மத்தைக் காக்கும்படி அஹுரமஸ்தாவினால் முதன்முதலில் ஏவப்பட்டவர் யிம என்றும், அவர் விவங்கத என்பவரின் மகன் என்றும் உளது. ஆகலின் யமன் இண்டோஇரானியன்தேவதை ஆகும்.

1. मरुद्भिरग्न आ गहि (ऋ. वे. I 19, 1)

शं नो रुद्रो रुद्रेभिः .... (VII 35 6)

2. Sacred Books of the East Vol. pp. 11-21.

அக்கினி, இந்திரன், ஸவிதா முதலிய தேவதைகளின் வர்ணனையை நன்கு நோக்கின், மக்கட்கு வேண்டிய பொருள்கள் அவர்களுடைய உதவியாலே கிடைக்கவேண்டியிருந்ததலின், எவ்வெப்போது எவ்வாறு அவர்களது உதவியை வேண்டினரோ, அவ்வாறே அவர் அவரை வருணித்தனர் என்பது அறியப்படும். அவ்வாறு வருணித்தவர் இல்லறத்தாரே என்பதும், அவர் முதலில் செல்வம், உடல்நலனை, மக்கட்பேறு இவற்றை வேண்டினர் என்பதும், பின்னர் பகைவரால் தமக்குக் கேடு நிகழாதவாறு காப்பாற்றவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும், நோயால் வருந்தியபோது நோயை நீக்கவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும் நன்கு புலப்படும். அப்போது அவரை மக்கள் போன்று உடலுடையார் என்றும், ரதத்தில் வருகின்றார் என்றும், ஸ்தோத்திரத்தால் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார் என்றும் வருணித்தல் பொருத்தமே ஆகும்.

அத்தியாயம் 6

ருக்வேதியின் மதக்கொள்கைகள்

பிராணிகள், உடல் ஜீவன்[1] இரண்டையும் உடையவர். உடல் அழியும். ஜீவனுக்கு அழிவு இல்லை. மக்களின் உடல் அழிந்தபின்னர் ஜீவனை அக்கினியும் யமனும் வேற்றுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.[2] அவர் மக்கள் அளிக்கும் உணவால் அங்கு இருப்பர்.[3] அவர் பித்ருயாணம்[4] தேவயானம் என்ற இரண்டு வழியால் நல்லுலகிற்குச் செல்வர். பித்ருயாணத்தின் எல்லை பித்ருலோகம். அங்கு அரசன் யமன்.[5] தேவலோகத்தின் எல்லை ஸ்வர்லோகம். அங்கு ஸூரிகள் விஷ்ணு

1. जीवाज्योतिरशीमहि (ऋ. वे. VII 32, 26)
   इमे जीवाविमृतैराववृत्रन्नभूत् (X 18, 3)
2. जातवेदस्ताभिर्वहेनं सुकृतामु लोकम् (X 16, 4)
   परेयिवांसं .... वैवस्वतम् .... (X 14, 1)
3. जीवो मृतस्य चरति स्वधाभिः (I 164, 30)
4. पन्थामनु प्रविद्वान्पितृयाणं द्युमदग्ने मामधा नो विभाहि (X 2, 7)
   परं मृत्यो अनु परेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देवयानात् (X 18, 1)
5. उभा राजाना स्वधया मदन्ता यमं पश्यामि वरुणं च देवम् (X 14, 7)

வின பரமபதததையே நோககியிருபபா[1] பாபிகள அவவிரு வழியிலுஞ செலலார[2] இதனல அவா நரகததிறகுச செலவா எனக குறககபபடடிருததல கூடும

ஜீவாதமா கரமபலனை அனுபவிககும, பரமாதமா அதனைப பாாததுககொணடிருககும[3] உலகமெலலாம தானே எனற அறவு ஒருவா பெருதவரையில ஸமஸாரபநததில இருநது விடுதலை அடையாா அதைப பெறறவுடன கடவுளின திருவடியை அடைவா[4] அவவாறு மோகூம அடைய விருமபியவா அககாலததே உளா[5] கடவுள ஒருவரே அவரை இநதிரன எனறும, ருததிரன எனறும பலவகையாக பககள கூறுவா[6] இவறறை நோககின அததுவைதமககொளகை அககாலததே கொளளபபடடது எனபது விளஙகும

1 तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः (ऋ वे I 22, 20)

2 ऋतस्य पन्था न तरन्ति दुष्कृतः (IX 73 6)

3 द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते ।
तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥
(I 164, 20)

4 न वि जानामि यदिवेदमस्मि निण्यः संनद्धो मनसा चरामि ।
यदा मागन्प्रथमजा ऋतस्यादिद्वाचो अश्नुवे भागमस्याः ॥
(I 164 37)

5 मुमुक्ष्व (I 140 4)

6 इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान्
एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति (I 164 46)
अहमिन्द्रो वरुणस्ते (IV 42 3)
सुपर्णं विप्राः कवयो वचोभिरेकं सन्तं बहुधा कल्पयन्ति
(X 114 5)

கடவுள் ஆதியற்றவர்.[1] முதன்முதல் அவ்யாகிருதத்தினின்று ஜகத்து உண்டாயிற்று.[2] வியாகிருதாவஸ்தையில் பரம்பொருள் ஹிரண்யகர்ப்பராய் உலகிற்கு அரசராய் இருந்தவர்.[3]

இந்திரன் தன் தாய்தகப்பனரைக் கொட்டித்தான் என்றும்,[4] தக்ஷன் அதிதியையும் அதிதிதேவர்களையும் படைத்தார் என்றும், தக்ஷன் அதிதியினிடம் உண்டானான் என்றும்[5] கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொருவரும் தாமே மகனாகப் பிறக்கின்றனர் என்ற கொள்கையைக் கொள்ளின் தக்ஷன் அதிதியைப் படைத்தான் என்பதும், அதிதி தக்ஷனைப் படைத்தாள் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் ஆகா.

---

1. को ददर्श प्रथमं जायमानम् .... (ऋ. वे. I 164, 4)
2. देवानां पूर्व्ये युगे सतः सदजायत (X 72, 1)
3. हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् (X 121, 1)
   यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव (X 121, 3)
4. यन्मातरं च पितरं च साकमजनयथ .... (X 54, 3)
5. अदितिर्ह्यजनिष्ट दक्ष या दुहिता तव ।
   तां देवा अन्वजायन्त भद्रा अमृतबन्धवः ॥ (X 72, 5)
   अदितेर्दक्षो अजायत दक्षाद्वदितिः परि (X 72, 4)

அத்தியாயம் 7

ருக்வேதகாலம்

ருக்வேதஸம்ஹிதையின் காலத்தைப்பற்றி மோக்ஷமூலர்,[1] லோகமான்யதிலகர், யாகோபி,[2] விண்டர்நிட்ஸ்,[3] ஸி. வி. வைத்யர் முதலியோர் தத்தம் கொள்கையைக் கூறியுள்ளார்.

மோக்ஷமூலர்கொள்கை —

பௌத்தமதம் கௌதமபுத்தரால் நிறுவப்பட்டது. அம்மத நூல்களை நோக்கின் அவர்காலத்திற்கு முன்னரே ருக்வேதத்தின் மந்திரபாகம், பிராமணபாகம், உபநிஷத்பாகம் இவை இருந்திருத்தல் வேண்டும். வேதாங்கங்களின் காலமும் கௌதமபுத்தரின் காலமும் ஒன்றே. ஆகலின் ஸூத்திரகாலம் 600 கி.மு.-200 கி.மு., பிராமணகாலம் 800 கி.மு. 600 கி.மு., ஸம்ஹிதாகாலம் 1000 கி.மு.-800 கி.மு., மந்திரகாலம் 1200 கி.மு.-1000 கி.மு. ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையீடுள்ள காலம் 200 ஆண்டுகள். அவ்வாறு அவர் கொள்ளுதற்குக் காரணம் யாதென அறியக்கூடவில்லை.

விண்டர்நிட்ஸ்கொள்கை —

அக்காலத்தை 500 ஆண்டுகளாக்கி, மந்திரகாலம் 2500 கி.மு.-2000 கி.மு., ஸம்ஹிதாகாலம் 2000 கி.மு.-1500 கி.மு., பிராமணகாலம் 1500 கி.மு. 1000 கி.மு., ஸூத்திரகாலம் 750 கி.மு.-500 கி.மு. என விண்டர்நிட்ஸ் [illegible] அவர்.

1 Max muller
2 Jacobi
3 Winternitz
4 C V Vaidya

ஸி. வி. வைத்யாவின் கொள்கை —

ருக்வேதம், ஸாமவேதம், கிருஷ்ணயஜுர் வேதம் இவற்றின் ஸம்ஹிதைகள் குருபாண்டவப்போருக்குச் சற்று முன்னர் கி. மு. 3100-இல் இயற்றப்பட்டன என்றும், பிராமணங்களின் காலம் கி. மு. 3000–கி. மு. 2000 என்றும், ஸூத்ரங்கள் கி. மு. 1900–கி. மு. 800 என்றும் ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர்.[1]

ருக்வேதத்தில் இரண்டாம் மண்டலம் முதல் ஏழாம் மண்டலம் முடிய ஆறு மண்டலங்கள் ஒரு ரிஷியாலோ, ஒரு குடும்பத்தின் ரிஷிகளாலோ காணப்பட்டவையாம், தனியாக ஒன்பதாம் மண்டலம் அதன்பின் சேர்க்கப்பட்டு, பின்னர் ஆறு ஸம்ஹிதையாகச் சேர்க்கப்பட்டதாகக் கூறி ஐம்பது முன்னே கூறப்பட்டது [illegible] பாகத்திற்குப் பின்னர் ஸம்ஹிதாகாலம் என்று கொண்டது பொருத்தமுடைத்து. பிராமணங்கள் பத்திருக்கின்ற [illegible] முதலியவற்றைக் கூறுகின்ற, பிராமணகாலம் [illegible] காலத்திற்குப் பின்னர் இருந்தது வேண்டும் என்பது பொருந்தும், அதுபோல் பிராமணகாலத்திற்குப் பின்னர் ஸூத்ரகாலம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது பொருந்தும்.[1] பின்னரும் இருந்தது கூடும் [illegible] இருந்தது கூடும், [illegible] இருக்கக் கூடும் ருக்வேத ஸம்ஹிதை ருக்வேதத்தின் பாகத்திற்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டது என [illegible] [illegible]

2. History of Sanskrit Literature Vol. 1 by C. V. Vaidya pp. 1–128 2 6, 3–6.

1 A History of Sanskrit Literature by A. A. Macdonell p 50.

அவ்வாறே பிராம்மணகாலத்திற்குப் பின்னரே ஸூத்ர காலம் என்பதும் ஆராய்தற்கு உரியது. ஸ்ரௌதஸூத்ரங்கள் பிராம்மணகாலத்தை ஒட்டியே இருப்பினும் இருக்கலாம்.

லோகமான்யதிலகர், யாகோபி இவ்விருவரின் கோள்கை :—

ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட கிருத்திகை நட்சத்திரத்தின் நிலையிலிருந்து மந்திரகாலம் 6000 கி.மு. எனக் கூறுகின்றனர் லோகமான்யதிலகர். அக்காரணத்தை ஒத்துக்கொண்டு வேறொரு காரணமுங் கூறி மந்திரகாலம் 4500 கி.மு.–3000 கி.மு., ஸம்ஹிதாகாலம் 3500 கி.மு.–2500 கி.மு. எனக் கூறினர் யாகோபி. மற்றொரு காரணம் ஆவது :—கலியாணகாலத்தில் வதூவரர்களால் செய்யப்படும் அருந்ததிதர்சனம் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் கூறப்படாமையான், அருந்ததி துருவநட்சத்திரத்தின் அருகில் காணப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அக்காலம் 2500 கி.மு. ஆகும். ஸூத்திரத்தில் அது கூறப்பட்டமையான் அக்காலத்தில் அருந்ததி கண்ணிற்குப் புலப்படாதிருத்தல் வேண்டும். திலகரும் யாகோபியும் இப்பொருளைச் சொல்லும் வாக்கியத்திற்கே ஏனையோர் வேறுபொருள் கூறுவர். எப்பொருள் சிறந்தது என அறிய தக்க சான்று காணப்படினே, நாம் திண்ணமாய் ஒருபொருளை கொள்ளல் தகும்.

ஆசியாமைனர்தேசத்தில் 1400 கி. மு.-இல் நிகழ்ந்த போரின்பின்னர்ச் செய்யப்பட்ட மன்சமாதானப்பத்திரத்தில் மித்திரன், வருணன், இந்திரன், நாஸத்யர் இவர்தம் பெயர் காணப்படுகின்றமையான், இதற்கு முன்னர் வைதிகர் ஆங்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டும். ருக்வேதமந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு முன்னரே பல்வகைப் பட்ட ஸாமங்கள் இருந்தன என்பதும், பல்வகை யாகங்கள் செய்யப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை.

ஆரியப் பாரதநாட்டில் தென்புறத்தில் வைதிகமார்க்கம் கி.மு. 300க்கு முன் நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்பது சாஸனங்க

அத்தியாயம் 7

ளாலும், தமிழிலக்கியவிலக்கண நூல்களாலும்,[1] சூத்திரகாரர்களான போதாயனர் ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர் தென்னாட்டினர் என்ற கொள்கையாலும் அறியப்படும்

---

1 எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே (தொல் எழுத் 102)

மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள் (தொல் பொருள் 89)

அந்தி யந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கில் (புறநா 2)

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும் (புறநா 9)

நற்பனுவல் நால்வேதத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை
நெய்ம்மலி யாவுதி பொங்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூபம் நட்ட, வியன்களம் பலகொல் (புறநா 15)

அத்தியாயம் 8

ருக்வேதியரான ஆரியரின் இருப்பிடம்

ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட ஆரியரின் இருப்பிடத்தை இரண்டு ஏதுக்களால் அனுமானிக்கலாம் — ஆங்கு வருணிக்கப் பட்ட நாட்டு நிலை ஒன்று, பொருள்கள் மற்றொன்று.

ஓரிடத்து 21 நதிகளும்,[1] ஓரிடத்து ஸரஸ்வதி, ஸரயு, ஸிந்து இம்மூன்றும்,[2] ஓரிடத்து கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, சுதுத்ரி, பருஷ்ணி, அஸிக்னி, மருத்விருதா,[3] விதஸ்தா, ஆர்ஜிகீயா, ஸோமா என்ற பத்தும்,[4] ஓரிடத்து ஸிந்து, கோமதி இரண்டும்,[5] கூறப்பட்டன. பருஷ்ணிக்கரையில் அச்வமேதம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது.[6] த்ருஷத்வதி, ஸ்ரஸ்வதி, ஆபயா இந்நதிக்

1. त्रिः सप्त सस्रा नद्यो महीरपः .... (ऋ. वे. X 64, 8)
2. सरस्वतीसरयुः सिन्धुः .... (X 64, 9)
3. மருத்விதா என்பதும் விபாசா என்பதும் ஒரே நதியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் ஸி. வி. வைத்யா. (History of Sanskrit Literature by C. V. Vaidya Vol. I, p 90)
4. इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रिस्तोमं सचता परुष्ण्या ।
   असिक्न्या मरुद्वृधे वितस्तयार्जीकीये शृणुह्या सुषोमया ॥
   (X 75, 5)
5. त्वं सिन्धो कुभया गोमतीम् (X 75, 6)
6. सत्यमित्त्वा महेनदि परुष्ण्यव देदिशम् ।
   नेमापो अश्वदातरः शविष्ठादस्तिमर्त्यः ॥ (VIII 64, 15)

கரைகளில் அக்கினி பிரகாசிக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றது.[1] ஸப்தஸிந்துக்கரையில் ஆரியர்க்கு நன்மை உண்டாக்க இந்திரன் வேண்டப்படுகின்றான்.[2] ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் அஹுரமஸ்தாவினால் இயற்றப்பட்ட பதினாறு சிறந்த தேவதைகளுள் ஹப்தஹிந்தவ என்பது ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுளது.[3] இவற்றை நோக்கின் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவினைச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டவரும் ருக்வேதத்தைச் சிறந்த நூலாகக் கொண்டவரும் ஒருகாலத்தில் ஸிந்துநதிப்பிரதேசத்தில் இருந்து முன்னோர் மேற்கிலும் பின்னோர் தென்கிழக்கிலும் சென்றனர் என்னலாம்.

ஹிமயமலையின் சிகரங்களுள் மூஜாவானே வர்ணிக்கப்படுதலாலும், விந்தியமலை வருணிக்கப்படாமையாலும், மரங்களுள் அச்வத்தம் வருணிக்கப்படுகிறதேயன்றி வடம் வருணிக்கப்படாமையாலும், விலங்குகளுள் சிங்கம், விருகம், அச்வம், பசு இவை வருணிக்கப்பட்டனவேயன்றி, புலி வருணிக்கப்படாமையாலும், தானியங்களுள் யவையும், பறவைகளுள் ஹம்ஸமும் கூறப்பட்டமையாலும், உலோகங்களில் தங்கம், அயஸ் இரண்டுமே கூறப்பட்டமையாலும், மிகுதியாக வருணிக்கப்பட்ட ஸோமம் இமயமலையிலே காணப்படுகின்றமையாலும், ருக்வேதத்தியரான ஆரியர் ஸிந்துநதிப் பிரதேசத்திலிருந்து கங்கை யமுனை சேர்கின்ற இடம்வரை வசித்தனர் எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது.

---

1. दृषद्वत्या मानुष आपयाया सरस्वत्या रेवदग्ने दिदीहि (ऋ. वे. III 23, 4)
2. योवार्यांत्सप्तसिन्धुषु (VIII 24, 27)
3. Sacred Book of the East Vol. IV, p. 9.

அத்தியாயம் 9

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பெயர்கள்

அதர்வவேதம் என்ற பெயர் பின்னர் வந்ததாகும். அதற்கு முதன்முதலில் வழங்கப்பட்ட பெயர் அதர்வாங்கிரஸ் என்பது அஃது அதர்வவேதத்துள்ள ஒரு மந்திரத்தாலும்[1] ஆசுவலாயனகிருஹ்யஸூத்திரத்தாலும்[2] அறியப்படும். அதர்வா என் ஒரு ரிஷி புஷ்கரத்தில் அக்கினிமதனம் செய்தார் என்பதும்,[3] அதர்வாக்கள் இந்திரனுக்கு ஸோமத்தைத் தயாரித்தனர் என்பதும்[4] ருக்வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இருளில் விழித்து கடவுளை நினைத்து மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புபவனை ஆதர்வன் எனக் கூறு என ஜெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டுள்ளது[5] அங்கிரஸ் என்பவர் அக்கினிக்குப் பிரீதிபாத்திரம் எனவும்,[6] இந்திரனே ஆங்கிரஸர்களைக் காப்பாற்று[7] எனவும்

1 यस्मादृचो अपातक्षन्यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखं स्कम्भं तं ब्रूहि कतमः स्विदेव सः ॥ (अ वे X 7, 20)

2 ऋचो यजूंषि सामानि अथर्वाङ्गिरसो ब्राह्मणानि कल्पान् गाथानाराशंसीरितिहासपुराणानि (III 2, 6)

3 त्वामग्ने पुष्करादध्यथर्वा निरमन्थत (ऋ. वे VI 16, 13)

4 अभितो मधुना पयोऽथर्वाणो अशिश्रयुः (ibid XI 11, 2)

5 Cf Sacred Books of the East Vol IV, Vendidad XVIII 6.

6 प्रियमेधवदत्रिवज्जातवेदो विरूपवत् ।
अङ्गिरस्वन्महिव्रत प्रस्कण्वस्य श्रुधी हवम् ॥ (ibid I 45, 3)

7 आङ्गिरसान् ब्रह्मणा विप्र जिन्व (ibid VI 36, 5)

ருக்வேதம் கூறும். அதர்வா, ஆதர்வணர், அங்கிரஸ், ஆங்கிரஸர் இவர்களை ருஷியாகக் கொண்ட மந்திரங்கள் ருக்வேதத்திலும் அதர்வவேதத்திலும் காணப்படுகின்றமையால், ஆதர்வணர் ஆங்கிரஸர் இவர்களாற் காணப்பட்ட மந்திரக்கூட்டத்திற்கு அதர்வாங்கிரஸ: என்ற பெயர் வழங்கியது என்னலாம்.[1] வழங்குவோனுக்கு நன்மை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அதர்வன் எனப் பெயர் என்றும் எதிரியோர்க்குத் தீமை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அங்கிரஸ் எனப் பெயர் என்றும் ப்ளூம்பீல்ட் என்ற பேராசிரியர் கூறுவர்.[2]

ஆதர்வணவேதம் என மற்றொரு பெயர் உண்டு என்பது சாந்தோக்யஉபநிஷத்தினின்றும்[3] ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்திரத்தினின்றும்[4] மஹாபாஷ்யத்தினின்றும்[5] அறியப்படும். ப்ருகுவிஸ்தா: ப்ருக்வங்கிரஸ: என்ற பெயர்களும் உண்டு என்பது கேனோபநிஷத்தினின்றும் ருக்வேதஸம்ஹிதை அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றினின்றும்[6] அறியப்படும்.

1. ऋ. वे. X 120, 1-9; X 173, 1-5
   अ. वे. VI 87, 1-5; V 2, 1-9
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell p. 189.
3. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (7, 1)
4. आर्थवणस्य वेदस्य (II 11, 12)
5. नवधा आथर्वणः (म. भा. I 1, 1)
6. अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः
   (ऋ. वे X 14, 6; अ. वे. XVIII 1, 58)

முண்டகோபநிஷத், மஹாபாரதம், கௌடல்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் முதலியவற்றில் அதர்வவேதம் என்ற பெயர் வழங்கும்.

பிரம்மவேதம் என்ற பெயர் கோபதப்ராஹ்மணத்திலும், அதர்வவேதத்திய கிருஹ்யஸூத்ரத்திலும் காணப்படும்.

1 ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डक I 1 5)
ऋग्वेदं सामवेदश्च यजुर्वेदश्च पाण्डव ।
अथर्ववेदश्च तथा सर्वशास्त्राणि चैव ह ॥ (म भार सभा 11 32)
अथर्ववेदेतिहासवेदौ च (कौ अर्थ 1 3)

அத்தியாயம் 10

அதர்வவேதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட செய்திகள்

வெகுகாலமாக யாகங்களில் வழங்கப்படும் அக்கினியை அரணிகடைந்து எடுத்தனர் என்பதும், உபநயனம் விவாகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் அக்கினியை அவ்வாறு எடுக்கவில்லை என்பதும் அறியப்படும். ருக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட மந்திரங்களிலிருந்து இருகன்தனே யாகங்கள் செய்ய உரிமைப்பட்டவன் என்பதும், அவன் விவாகம் செய்துகொள்வதற்கு வேதாத்தியயனம் செய்திருக்கவேண்டும் என்பதும், வேதாத்தியயனம் செய்வித்தற்கு முன்னர் உபநயனம் செய்வித்திருக்க வேண்டும் என்பதும் அறியப்படும். யாகங்களில் வழங்கும் அக்கினிக்குச் சிரௌதாக்கினி எனவும், விவாகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் அக்கினிக்குக் கிருஹ்யாக்கினி எனவும் பெயரெனத் தோன்றுகின்றது. சிரௌதாக்கினியில் யாகங்கள் செய்யப்படும்போது வழங்கவேண்டிய ருக், யஜுஸ், ஸாம இவைகளெல்லாம் ருக் வேதத்திலும், யஜுர்வேதத்திலும், ஸாமவேதத்திலும் கூறப்பட்டன. கிருஹ்யாக்கினியில் உபநயனம் முதலியன செய்யப்படும்போது வழங்கப்படவேண்டிய ஹோமமந்திரங்கள், உபஸ்தானமந்திரங்கள், ஜபமந்திரங்கள் முதலியன அதர்வ வேதத்தள் கூறப்பட்டன.

ஒருவனுக்கு மக்கள் பிறதற்கு முன்னர் அவன் உடலின் வலிமையுடனும், நீண்ட ஆயுளுடனும், தக்க ஐச்வரியத்துடனும், ரோகமின்றியும் இருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் ஒருவர் நன்னிலையில் இருப்பதைப் பிறர் பொறுது அவர்க்கு வேண்டிய நிமையை விளைவிப்பது மக்களாயிருப்பவர்க்கு இயற்கை. ஆகலின் பிறர் தமக்குச் செய்யுந் தீமையைத் தடுக்கவேண்டிய உபாயங்களை அறிந்து அவற்றைச் செய்யவேண்டும். மனக் கவலையின்றிச் சுகமாக இருக்க நாட்டில் அமைதி வேண்டும்.

நாட்டைப் பகைஞர் அழிக்காமல் இருக்க அரசன் முயல வேண்டும் அரசனுக்குத் தக்க உதவியை மக்கள் புரிய வேண்டும் நாட்டின் அமைதியும் மக்களின் தேகவலிமையும் மாத்திரம் ஒரு குடும்பத்திற்குப் போதா குடும்பத்தில் கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருக்கவேண்டும் இருவரும் மனமொத்திருப்பின், அவ்விருவர்க்கும் பிறக்கும் மக்கள் மேன்மையுற்ற தன்மையோடு இருப்பர் அம்மக்கட்கு ஜாதகர்மம், உபநயநம் முதலியன செய்யவேண்டும், பிறகு அம்மக்கட்கு விவாகம் நிகழ, பின்னர் தாய்தந்தையர் இறந்தால் நிகழலாம் அவர் பிரேதமாய் இருக்கும்போது செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை மகன் செய்து அவர் பிதிர்லோகஞ் செல்லுமாறு செய்யவேண்டும் பின்னர் அவர்க்குச் சிராத்தம் செய்யவேண்டும் சிலர் இவ்வுலகத்திலேயே மோட்சத்தை அடைதல் கூடும் அவர்க்கு ஜீவன்முக்தர் என்பு பெயர் அவர் பித்தர்போல் திரிவர் அவர் செல்லும் இடமெல்லாம் செழிக்கும்

உடல்வலிமை, நீண்ட ஆயுள், ஐசுவரியம் இவற்றைப் பற்றிச் சுமார் 55 ஸூக்தங்களும்,[1] ரோகங்களைப்பற்றியும்

1 इन्द्रो युनक्तु बहुधा वीर्याण्यस्मिन् यज्ञे सुयुज स्वाहा

(अ वे V 26, 11)

नर्ये प्रणानभि समीमीते दीर्घायुत्वाय शतशारदाय

(ऋ वे V 28, 11)

बृहस्पते सवितर्वर्धयैन ज्योतयैन महते सौभगाय (VII 17 1)

भद्रादधि श्रेय प्रेहि बृहस्पतिं पुर एता ते अस्तु (VII 9, 1)

प्र चेष्यग्ने प्र च वर्धयेममुच्चै तिष्ठ महते सौभगाय (II 6, 2)

அவற்றைப் போக்கக்கூடிய மந்திரம், ஔஷதி, மணி இம் மூன்றையும் பற்றிய 60 சூக்தங்களும்[1] உள்ளன. மனிதரிடையில் இருக்கும் ஒருவன் இறந்ததாகப் பிறர் சடங்கு செய்வது உண்டு, அதற்கு அபிசாரம் என்ப பெயர்[2] அபிசாரச்சடங்கால

1 सप्त च या सप्ततिश्च सयन्ति ग्रैव्या अभि ।
इतस्ता सर्वा नश्यन्तु वाका अपचितामिव ॥ (अ वे VI 25, 2)
(ग्रैव्या = गण्डमाला)
अश्वत्थो देवसदनस्तृतीयस्यामितो दिवि ।
तत्रामृतस्य चक्षण देवा कुष्ठमवन्वत ॥ (VI 95 1)
दर्भवृक्ष मुञ्चेम रक्षसो ग्राह्या अधि येनं जग्राह पर्वसु ।
अथो एन वनस्पते जीवाना लोकमुन्नय ॥ (II 9, 1)
रोहण्यसि रोहण्यस्थ्नश्छिन्नस्य रोहणी ।
रोहयेदमरुन्धति ॥ (IV 12 1)
मज्जा मज्ज्ञा सधीयता चर्मणा चर्म रोहतु ।
असृक् ते अस्थि रोहतु मास मासेन रोहतु ॥ (IV 12, 4)

2 अभिचारा मारणार्थ शत्रुभि क्रियमाणानि कर्माणि ,
अभिचारकर्मभिरुत्पादिता पिशाच्य कृत्या
(अ वे XIX 9 9 भाष्यम्)
मरण व्यसन चैव बन्धन च विशेषत ।
प्रणिपातोन्मत्तता वा दैवोपहतिरेव च ।
पुत्रादिधननाशश्च गृहे दोषान् बहूनपि ॥
एतानि सर्वाणि कानिचिद्वा तेषा मध्ये यथा शत्रोर्भवन्ति तथोद्देशेन
यद् अभिचारकर्म ... (अ वे XVI, 2 भाष्यम्)

எழுப்பப்பட்ட பிசாசத்திற்கு க்ருத்யா எனப் பெயர். இவற்றைப்பற்றியும், இவற்றால் உண்டாம் தீமையைப் போக்கும் விதத்தைப்பற்றியும் 30 ஸூக்தம் கூறும்.[1] சுமார் 730 ஸூக்தம் கொண்ட அதர்வஸம்ஹிதையில் சுமார் முப்பது ஸூக்தமே அபிசாரத்தைப்பற்றிக் கூறினும், அவ்வேதம் அபிசாரத்தைப் பற்றியது எனப் பாரதவர்ஷத்தில் தென்னாட்டார் கருதியது வியக்கத்தக்கது. அதற்குக் காரணம் அவ்வேதம் படித்தவர் தென்னாட்டிற்கு வாராமையே ஆகலாம். நாட்டின் மக்கள் ஒருமனத்தராய் இருக்கவேண்டும் எனச் சில ஸூக்தங்கள் கூறும்.[2] பகைவரின் ஸேனையை அழிக்கவேண்டும் என்றும்,[3]

1. इदमिन्द्र शृणुहि सोमप यत् त्वा हृदा शोचता जोहवीमि ।
वृश्चामि तं कुलिशेनेव वृक्षं यो अस्माकं मन इदं हिनस्ति ॥
(अ. वे. II 12, 3)
दूष्या दूषिरसि हेत्या हेतिरसि मेन्या मेनिरसि ।
आप्नुहि श्रेयांसमति समं क्राम ॥ (II 11, 1)

2. सं वो मनांसि सं व्रता समाकूतीर्नमामसि ।
अमी ये विव्रता स्थन तान् वः सं नमयामसि ॥ (VI 94, 1)
अहं गृभ्णामि मनसा मनांसि मम चित्तमनु चित्तेभिरेत ।
मम वशेषु हृदयानि वः कृणोमि मम यातमनुवर्त्मान एत ॥
(VI 94, 2)

3. अमी ये युधमायन्ति केतून् कृत्वानीकशः ।
इन्द्रस्तान् पर्यहार्दाम्ना तानग्ने सं द्या त्वम् ॥ (VI 104, 3)
इन्द्रो मन्थतु मन्थिता शक्रः शूरः पुरंदरः ।
यथा हनाम सेना अमित्राणां सहस्रशः ॥ (VIII 8, 1)

பகைவரின் அம்புகள் தம்மிடத்தில் விழாது காத்தல் வேண்டும் என்றும்,[1] பகைவர் பயங்கிப் படைகளை வழங்க ஆற்றலற்றவர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்றும்[2] சில சூக்தங்கள் கூறும். வெற்றி யடைந்த அரசன் தன் நாட்டை அடையும்போது செய்யவேண்டிய சடங்கைச் சில கூறும்[3]. ஆக அரசனைப் பற்றிய சூக்தங்கள் சுமார் 55 ஆகும்.

நாட்டுமக்கள் சுகமாய் வாழத் தானியங்கள் மிகுதியாய் உண்டாதற்கும்,[4] நாட்டில் சுகம் பெரும்பான்மையும் பசு, விருஷபம் இவற்றால் உண்டாகலின் அவற்றின் பெருமையைக்

1 मा नो विदन् विव्याधिनो मो अभिव्याधिनो विदन् ।
आराच्छरव्या अस्मद्विषूचीरिन्द्र पातय ॥ (I 19, 1)

2 अग्निर्नः शत्रून् प्रत्येतु विद्वान् प्रतिदहन्नभिशस्तिमरातिम् ।
स सेनां मोहयतु परेषां निर्हस्तांश्च कृणवज्जातवेदाः ॥ (III 1, 1)
इन्द्र चित्तानि मोहयन्नर्वाङाकूत्या चर । (III 2, 3)

3 आ त्वा गन् राष्ट्रं सह वर्चसोदिहि प्राङ् विशां पतिरेकराट्
त्वं वि राज (III 4 1)

4 वेदाहं पयस्वन्तं चकार धान्यं बहु ।
सम्भृत्वा नाम यो देवस्तं वयं हवामहे यो यो अयज्वनो गृहे ॥
(III 24, 2)
उदुत्सं शतधारं सहस्रधारमक्षितम् ।
एवास्माकेदं धान्यं सहस्रधारमक्षितम् ॥ (III 24 4)

கூறுதற்கும்,[1] வியாபாரம் செழித்தற்கும்,[2] தேவதைகளை வேண்டும் ஸூக்தங்கள் உள. குடும்பத்தில் எல்லோரும் மனமொத்திருத்தலையும்[3] கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருத்தலையும்[4] கணவன் மனைவியிடம் வெறுப்புற்றிருக்க அவனது எண்ணத்தை மாற்றி அவன் அவளிடம் அன்புற்றிருக்கச்செய்தலையும், மனைவி கணவனிடம் வெறுப்புற்றிருக்க

1 अनड्वान् दाधार पृथिवीमुत द्यामनड्वान् दाधारोर्वं१ न्तरिक्षम्

(IV 11, 1)

यूय गावो मेदयथा कृश चिदश्रीर चित् कृणुथा सुप्रतीकम् ।
भद्र गृहं कृणुथ भद्रवाचो बृहद् वो वय उच्यते सभासु ॥

(IV 22, 6)

2. ये पन्थानो बहवो देवयाना अन्तरा द्यावापृथिवी सञ्चरन्ति ।
ते मा जुषन्ता पयसा घृतेन यथा क्रीत्वा धनमाहराणि ॥

(III 15, 2)

3 सहृदय सामनस्यमविद्वेष कृणोमि व ।
अन्यो अन्यमभि हर्यत वत्स जातमिवाघ्न्या ॥ (III 30, 1)
अनुव्रत पितु पुत्रो मात्रा भवतु संमना ।
जाया पत्ये मधुमतीं वाचं वदतु शन्तिवाम् ॥ (III 30, 2)
समानी प्रपा सह वोऽन्नभाग समाने योक्त्रे सह वो युनज्मि

(III 30 9)

4 सवंननी समुष्पला बभ्रु कल्याणि सं नुद ।
अमुं च मां च सं नुद समानं हृदयं कृधि ॥ (VI 139, 3)

அவள் அவனை நேசிக்கச்செய்வதற்கும்[1] விரும்பிய செல்வங்களை வேண்டியும் வாக்குகள் உள. பிள்ளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் கூறும் மந்திரமும்,[2] கர்ப்பம் கலையாது முதிர்ச்சியடைய மந்திரமும், கர்ப்பம் ஆண் ஆகப் பிறக்க மந்திரமும்,[3] சுகப் பிரசவத்திற்கு மந்திரமும்,[4] குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யும் ஜாதகர்மத்தின் மந்திரமும்[5] காணப்படும்.

உபநயனத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் 11, 16, 17 ஆவது காண்டங்களில் கிரிவாயும், மக்கள் நீண்ட ஆயுளுடன் நோயின்றி வாழவேண்டியும் அநேக தேவதைகளை வேண்டும் மந்திரங்கள் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டன. விவா

1. शोचयामसि ते हार्दिं शोचयामसि ते मनः ।
वातं धूम इव सध्र्यङ् मामेवान्वेतु ते मनः. (VI 90, 2)
मह्यं त्वा मित्रावरुणौ मह्यं देवी सरस्वती ।
मह्यं त्वा मध्यं भूम्या उभावन्तौ समस्यताम् (VI 90, 3)
सं चेन्नयाथो अश्विना कामिना सं च वक्षथः ।
सं वां भगासो अग्मत सं चित्तानि समु व्रता (II 30, 2)

2. पर्वताद् दिवो योनेरङ्गादङ्गात् समाभृतम् ...... (V, 25)

3 यथेयं पृथिवी मही भूतानां गर्भमादधे ।
एवा ते ध्रियतां गर्भो अनु सूतुं सवितवे ॥ (VI, 18)

4 वषट् ते पूषन्नस्मिन्त्सूतावर्यमा होता कृणोतु वेधाः ।
सिस्रतां नार्यृतप्रजाता वि पर्वाणि जिहतां सूतवा उ ॥ (I, 11)

5. अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यहमादित्यैरुत विश्वदेवैः (IV, 30)

ஓத்தில் வழங்கும் மந்திரங்கள் 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன. பெண்ணிற்குத் தக்க கணவன் வரவேண்டும் என வேண்டும் மந்திரம் உளது.[1] திருஷ்டிதோஷத்தால்[2] வருந் துன்பத்தைப் போக்கப் பல மந்திரங்கள் உள.[3] தாய்தந்தையர் இறக்க அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகிருத்தியங்கட்குள்ள மந்திரங்களும், அவர் பிதிரரானபின்னர் அவர்க்குச் செய்யும் சிராத்தத்தில் வழங்கும் மந்திரங்களும் விரிவாய் 18 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன. விராத்யன் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படும் ஜீவன்முக்தனின் நிலை 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டது. அவ்வாறு சில பெரியார் நாட்டில் இருந்தால்தான் கிருகஸ்தர்கள், பிரமசாரிகள் நன்னிலையில் இருப்பர் எனக் குறித்தற்கு விராத்யமஹிமை விவாஹகாண்டத்திற்குப் பின்னரும் உபநயநகாண்டங்கட்கு முன்னரும் வைக்கப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது.

யாகங்களில் பிருமமாவும் அவரைச் சேர்ந்த மூவரும் கூறவேண்டிய மந்திரங்கள் 20 ஆவது காண்டத்தில் உள்ளன. அவை பெரும்பாலும் ருக்வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. தக்ஷிணையைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுவனவும் யாகங்களில் பிராமணாச்சம்ஸியால் உரைக்கப்படுவனவுமான குந்தாப ஸூக்தங்கள்[4] ருக்வேதத்திற் காணப்படவில்லை.

---

1 आ नो अग्ने सुमतिं संभलो गमेदिमां कुमारीं सह नो भगेन .
(II 36)

2. அதிருஷ்டி என்பது இக்காலத்தில் திருஷ்டி என வழங்குகின்றது.
Cf. अदृष्टि स्यात् असौम्येऽक्षिण (अमरकोश) -

3 ये बध्यमानमनु दीध्याना अन्वैक्षन्त मनसा चक्षुषा च ।
अग्निष्टानग्रे प्र मुमोक्तु देवो विश्वकर्मा प्रजया संरराण . . ॥
(II 34 3)

4. Translation of Aitarīya brāhmaṇa by Dr Martin Haug, p 430 foot note

அத்தியாயம் 11

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின பகுப்பு

அதர்வவேதஸம்ஹிதையினது சௌனகசாகையில் இருபது காண்டங்கள் உள. ஸம்ஹிதை என்ற சொற்கு ஒருங்கு சேர்க்கை எனப் பொருளாதலின், ஆங்குக் காணப்படும் மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் செய்யப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னரே இருத்தல் வேண்டும். அவையெல்லாம் ஒரே காலத்திற் காணப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களிற் பெரும்பான்மையும் ரோகநிவிர்த்தி, புஷ்டி, அரசன்வெற்றி, நாட்டினமைதி இவற்றைப்பற்றிய மந்திரங்கள் இருத்தலால் அவை முதலில் ஸம்ஹிதையாகச் செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும்; உபநயனத்தைப் பற்றிக் கூறும் பதினேழாங் காண்டமும், விவாஹத்தைப் பற்றிக் கூறும் பதினான்காங் காண்டமும், வ்ராத்யமஹிமையைக் கூறும் பதினைந்தாங் காண்டமும், பிதருமேதத்தைக் கூறும் பதினெட்டாங் காண்டமும், சாந்தியைக் கூறும் யஜுஸ்ஸை உடைய பதினாறாங் காண்டமும் தனித்தனியாக இருந்திருத்தல் கூடும். அவை முன் பதின்மூன்று காண்டங்களோடு பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். ஆனால் உபநயனத்தைப்பற்றிய காண்டம் பதினான்காங் காண்டமாக வைக்கப்படாது பதினேழாங் காண்டமாக வைக்கப்பட்டிருத்தற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கிருஹயாகங்களிற் செய்யுங் கர்மாக்களைக் கொண்ட இப்பதினெட்டு காண்டங்கொண்ட நூலுக்கு வேதம் எனப் பெயர் கொடுக்கப்படாமையால், புருஷஸூக்தத்தைக் கொண்ட பத்தொன்பதாங் காண்டமும் ஸோமயாகத்தில் பிரும்மாவின் வருக்கத்தினர் கூறும் மந்திரங்களைக் கொண்ட இருபதாங் காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களும் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன எனக் கொள்ளவேண்டுமா என்ற ஐயம் வருகின்றது. முதற்காண்டம், இரண்டாங்காண்டம், மூன்றாங்காண்டம், நான்காங்காண்டம் இவற்றில் முறையே ஒவ்வொரு ஸூக்தத்திற்கும் நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு ருக்குகள் உள்ளன. ஐந்தாங்காண்டத்தில் அவ்வாறு முறையின்றி, ஸூக்தங்கள் எட்டுமுதல் பதினெட்டு ருக்குகளையுடையன.[1] அன்றியும் ருக்குகளின் எண்ணிக்கை மேன்மேல் அதிகரித்து வருகின்றது. ஆகலின் இவை ஐந்து காண்டங்களாக முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

1 காண்டம் I (168 ருக்குகள்) — 37 ஸூக்தங்கள் – அவற்றுள் 30, 4 ருக்குகளையும் 1 ஐந்து ருக்குகளையும் 2 ஆறு ருக்குகளையும் 1 ஏழு ருக்குகளையும் 3 எட்டு ருக்குகளையுங் கொண்டன.

காண்டம் II (207 ருக்குகள்) — 36 ஸூக்தங்கள். — அவற்றுள் 22, 5 ருக்குகளையும் 5 ஆறு ருக்குகளையும் 5 ஏழு ருக்குகளையும் 4 எட்டு ருக்குகளையுங் கொண்டன.

காண்டம் III (227 ருக்குகள்) — 31 ஸூக்தங்கள் — அவற்றுள் 13, ஆறு ருக்குகளையும் 6 ஏழு ருக்குகளையும் 6 எட்டு ருக்குகளையும், 2 ஒன்பது ருக்குகளையும் 3 பத்து ருக்குகளையும், 1 பதினொரு ருக்குகளையுங் கொண்டன.

காண்டம் IV (325 ருக்குகள்) — 40 ஸூக்தங்கள் — அவற்றுள் 20 ஏழு ருக்குகளையும் 11 எட்டு ருக்குகளையும், 3 ஒன்பது ருக்குகளையும் 3 பத்து ருக்குகளையும், 2 பன்னிரண்டு ருக்குகளையும் 1 பதினாறு ருக்குகளையுங் கொண்டன.

காண்டம் V (375 ருக்குகள்) — 31 ஸூக்தங்கள் — அவற்றுள் 7 பதினொரு ருக்குகளையும் [illegible] 9 12 ருக்குகளையும், மும்மூன்று 13, 14 15 ருக்குகளையும், இவ்விரண்டு 8, 17 ருக்குகளையும், ஒன்று 18 ருக்குகளையுங் கொண்டன.

முதல் ஐந்து காண்டங்களும் ஓரிடத்தில் வழங்கிவர, மற்றோரிடத்தில் ஆறு முதல் பத்து முடிய ஐந்து காண்டங்களும் தொகுக்கப்பட்டு வழக்கில் இருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனில் ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து ஆகும் காண்டங்களில் முறையே 13, 10, 5, 5, 5 அநுவாகங்கள் உள்ளன. ஆனாலும் 6, 7, 8 காண்டங்களில் முறையே ஒவ்வொரு அநுவாகத்திலும் பெரும்பான்மையும் ஆறு, பத்து, பத்து ருக்குகள் உள்ளன.[1]

காண்டம் VI — 68 ஸூக்தங்கள் —இவற்றுள் 51 ஆறு ருக்குகளையும், 6 ஏழு ருக்குகளையும், 5 எட்டு ருக்குகளையும் 3 ஒன்பது ருக்குகளையும், 1 பத்து ருக்குகளையும் 2 பன்னிரண்டு ருக்குகளையும் கொண்டன
(349 ருக்குகள்)

காண்டம் VII — 28 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் 18 பத்து ருக்குகளையும், ஒவ்வொன்று 5 8 9 13, 14 ருக்குகளையும் 2 பன்னிரண்டு ருக்குகளையும், 3 பதினொரு ருக்குகளையும் கொண்டன
384 ருக்குகள்)

காண்டம் VIII— 25 ஸூக்தங்கள் —இவற்றுள் 12 பத்து ருக்குகளையும், ஒவ்வொன்று 4 [illegible], 24, 26 28 ருக்குகளையும் ஈரிரண்டு 6, 8, 13 16 ருக்குகளையும் கொண்டன
(293 ருக்குகள்)

காண்டம் IX — 15 ஸூக்தங்கள்.—இவற்றுள் ஒவ்வொன்று 9 13, 14, 17, 25 26, 28 31, 38 ருக்குகளையும் ஈரிரண்டு 10, 22, 24 ருக்குகளையும் கொண்டன
(313 ருக்குகள்)

காண்டம் X — 10 ஸூக்தங்கள் — இவற்றுள் ஒவ்வொன்று 25 26 27, 31, 33 34 35 ருக்குகளையும், இரண்டு 44 ருக்குகளையும் கொண்டன
(349 ருக்குகள்)

1 6 7, 8 காண்டங்களிலும் பின்னருள்ள காண்டங்களிலும் கண்டு குறிக்கப்பட்ட ஸூக்தங்களின் எண்ணிக்கை ஸாயனாசார்ய [illegible]

பின்னர் அவ்விரண்டும் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்டு, உபநயனம் விவாஹம் இவற்றிற்குப் பயன்படும் மந்திரங்கொண்ட 11, 12, 13, 14 காண்டங்களும் ஜீவன்முகத்தரைப் பற்றிய 15 ஆம் காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.[1] தீய சொப்பனம் முதலியவற்றுக்குள்ள சாந்தியைப் பற்றியும் உபநயனத்தில் பாலனது நீண்ட ஆயுளைப் பற்றியும் கூறும் மந்திரங்களை

பாண்டுரங்க பண்டிட் அவர்கள் ஸூக்தங்களைப் பின்ன முறையில் ஸாயணாசாரியரிடமிருந்து வேறுபட்டனர். ஒரு ஸூக்தத்திலுள்ள ருக்குக்களின் ஒரு பகுதிக்கு ஒரு விநியோகமும் மற்றொரு பகுதிக்கு வேறு விநியோகமும் இருப்பின், அவை வெவ்வேறு ஸூக்தங்களாகக் குறிக்கப்பட்டன. இரண்டு ஸூக்தங்கட்கு ஒரே விநியோகம் இருப்பின் அவை ஒரே ஸூக்தமாகக் கூறப்பட்டன. உதாரணமாக ஆறாங்காண்டத்து முதல் ஸூக்தத்தில் முதல் மூன்று ருக்குக்கள் ஒரு ஸூக்தமாகவும், ஏனைய மூன்று ருக்குக்கள் ஒரு ஸூக்தமாகவும் பதினேழாங் காண்டத்தில் மூன்று ஸூக்தம் ஒரு ஸூக்தமாகக் குறிக்கப்பட்டது. காண மாக்டானல் முதலியோர் பதிப்பாளரின் ஸூக்தக்குறிப்பைக் கொண்டு தங்கருத்தைக் கூறுவர் (A History of Sanskrit Literature p 189)

1. காண்டம் XI — 30 ஸூக்தங்கள் — அவற்றுள் 17 பதினோர் ருக்குக்களையும் 4 ஏழு ருக்குக்களையும் 3 ஆறு ருக்குக்களையும், 2 பதினோர் ருக்குக்களையும் ஒவ்வொன்று 13, 14, 18, 31 ருக்குக்களையும் கொண்டன
(314 ருக்குக்கள்)

காண்டம் XII — 11 ஸூக்தங்கள் — ஒவ்வொன்று 5 6, 8 11 14, 15, 16 53, 55, 60, 63, 73 ருக்குக்களைக் கொண்டன.
(304 ருக்குக்கள்)

காண்டம் XIII — 9 ஸூக்தங்கள் — ஒவ்வொன்று 5 6, 7, 8, 13 17, 26, 46, 56, 60 ருக்குக்களைக் கொண்டன
(188 ருக்குக்கள்)

காண்டம் XIV — 2 ஸூக்தங்கள் — ஒன்று 64 ருக்குக்களையும், மற்றொன்று 75 ருக்குக்களையும் கொண்டன
(139 ருக்குக்கள்)

காண்டம் XV 18 ஸூக்தங்கள் — 219 ருக்குக்கள்

கொண்ட 16, 17-ஆம் காண்டங்களும், பிரேதகாமா, பித்ருகாமா இவற்றைப்பற்றிக் கூறும் மந்திரம் கொண்ட 18-ஆம் காண்டமும் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். பிரேதகாமாவும் பித்ருகாமாவும் கிருஹ்யாக்கினியிலே செய்யப்படுவதால், அவை இவ்வேதத்தில் இருத்தல் பொருந்தும். 14-ஆம் காண்டமும் 18-ஆம் காண்டமும் அதர்வவேதத்தில் இருத்தல் ஒருவாறு பொருந்தாது என மாக்டானல் கூறுதல் ஆராய்தற்குரியது.[1]

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்கள் முதலிலும், பின்னருள்ள ஐந்து காண்டங்கள் அதன் பின்னரும், பத்தொன்பது இருபதாம் காண்டங்கள் இறுதியிலும் தொகுக்கப்பட்டன என்பர் மாக்டானெல்.[2] ஒன்றுமுதல் ஏழு காண்டம் முடிய முதற்பகுதி யெனவும், எட்டு முதல் பன்னிரண்டு வரை இரண்டாம் பகுதி யெனவும், பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு வரை மூன்றாம் பகுதி யெனவும், இறுதியில் பத்தொன்பது இருபது காண்டங்கள் இணைக்கப்பட்டன எனவும் விண்டர்நிட்ஸ் கூறுவர்.[3] இக்கூற்றுக்களெல்லாம் சௌனக-சாகைக்கே பொருந்தும். பைப்பலாதசாகைக்குப் பொருந்தாதென்பது தற்போது டாக்டர் ரகுவீரரால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூலால் விளங்கும். தற்போது வெளிவந்துள்ள 18 காண்டங்களிலும் சௌனகசாகையில் 15, 16, 17 காண்டங்களிலுள்ள ஒரு மந்திரமும் காணப்படவில்லை; 18-ஆம் காண்டத்தில் உள்ள ஒரு ருக்கு எட்டாம் காண்டத்தில் காணப்படுகின்றது;[4]

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 188.
2. A History of Sanskrit Literature pp. 187-8.
3. A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 122.
4. ये ते पूर्वे परागता अपरे पितरश्च ये ।
तेभ्यो घृतस्य कुल्यैतु शतधारा व्युन्दती ।

20-ஆம் காண்டத்திலுள்ள இரண்டு ஸூக்தங்களும்,[1] ஏழாம் காண்டத்திலுள்ள ஒரு ஸூக்தமும், ஓர் ருக்கும்,[2] பத்தொன்பதாம் காண்டத்துள்ள 29 ஸூக்தங்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அன்றியும் பைப்பலாத-சாகையின் 2, 3-ஆம் காண்டங்களில் மாத்திரம் சௌனகசாகையின் 2, 3-ஆம் காண்டங்களில் உள்ள மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையுங் காணப்படுகின்றனவேயன்றி, ஏனைய காண்டங்களில் சௌனகசாகையின் பல காண்டங்களிலுள்ள மந்திரங்கள் கலந்தே காணப்படுகின்றன. சௌனக-சாகையின் ஒவ்வொரு மந்திரங்களும் ஆங்கு உள்ளன.

1. XX 107, 14.
2. VII 33 and VII 51, 1 (Bombay Edition)

அத்தியாயம் 12

அதர்வவேதம் — நான்காம் வேதம் — காலம்

த்ரயீ என்ற சொல் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் இம்மூன்றையுமே குறித்தலால், ஒரு காலத்தில் அதர்வ வேதத்தை வேதமாகக் கருதாதிருந்தனர் எனக் கூறல் தகும். ச்ரௌதாக்னியிற் செய்யும் யாகங்களைப் பற்றிய ருக்குக்களையும் யஜுஸ்ஸுக்களையும் ஸாமாக்களையும் கொண்டவையே வேதம் எனக் கொள்கை இருந்திருப்பின், அதர்வவேதத்தை வேதமாகக் கூறாதது பொருந்தும். அவ்வாறே கொண்டனர் என்பது ருக்ஸம்ஹிதையாலும்[1] யஜுர்வேதஸம்ஹிதையாலும்,[2] ஐதரேய ப்ராம்மணத்தாலும்[3] விளங்கும். சில ஸ்மிருதிகளிலும் ஹோதா ருக்வேதத்தாலும், உத்காதா ஸாமவேதத்தாலும் அத்வர்யு யஜுர்வேதத்தாலும், பிரும்மா மூன்றாலும் யாகங்களைச்

1. ருக்வேதத்தில்,
ऋचस्सामानि जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत
(ऋ. वे. X 10, 9)
என்றவிடத்து அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

2. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் यद्वै यज्ञस्य साम्ना यजुषा क्रियते शिथिलं तत्, यदृचा तद् दृढम् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

3. ஐதரேயப்ராம்மணத்தில் त्रयो वेदा अजायन्त, ऋग्वेद एवाग्नेरजायत, यजुर्वेदो वायोः, सामवेद आदित्यात् ..... अथ केन ब्रह्मत्वं इति! त्रय्या विद्यया इति ब्रूयात् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

செய்விக்கின்றனர் என்று உளது. யாகங்களைக் குற்றமறச் செய்விக்கும் பொறுப்பு பிரும்மாவினிடம் இருத்தலின் யாகங்களை வெளியிலிருந்து பிறர் கெடுக்காதவாறு செய்தலும், யாகத்தில் யாருக்கேனும் நோய் வரின் அவற்றைப் போக்குதலும், காலக்கிரமத்தில் பிரும்மாவின் பொறுப்பாக ஆயிருத்தல் கூடும். அவற்றைக் கவனிக்க அவர்க்கு அதர்வ மந்திரங்களில் அறிவு வேண்டியிருத்தல் கூடும். ஆகலின் ஒரு காலத்திற்குப் பின்னர் பிரும்மா அதர்வவேதமும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். நான்கு வேதங்களையுஞ் செவ்வனே அறிதல் பலர்க்கு இயலாமையாலும் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் அவ்வவற்றில் தனிப்புலமை வாய்ந்தவராக ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர் இருந்திருத்தலால், பிரும்மாவிற்கு அதர்வ வேதத்தில் தனிப்புலமை இருத்தல் வேண்டும் என்ற நியதி வந்திருத்தல் கூடும். அப்போது பிரும்மாவாற் கூறவேண்டிய மந்திரங்கள் ருக்வேதயஜுர்வேதங்களிலிருந்து தொகுத்து அதர்வமந்திரங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதர்வ வேதத்துச் சௌநகசாகையிலுள்ள 20 ஆம் காண்டம் இதனைத் தெளிவாய் அறிவிக்கின்றது. ஆனால் அக்காண்டத்தில் உள்ள குந்தாபஸூக்தங்கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை. அதன் பின்னர் வேதங்களைக் கணக்கிடும்போது அவற்றை நான்கு ஆகவே கணக்கிடுதல் தகும். அதர்வவேதத்துள்ளும் தைத்திரீயாரண்யகத்துள்ளும் சதபதப்பிராமணத்

1 यस्मादृचो अपातक्षन्यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखम् ॥ (अ वे X 7 20)
तमृचश्च सामानि च यजूंषि च ब्रह्म चानुव्यचलन् । (XV 6 8)
ऋचा कुम्भ्यधिहितार्त्विज्येन प्रेषिता ।
ब्रह्मणा परिगृहीता साम्ना पर्यूढा ॥ (XI 3 14 16)

துள்ளும்,[1] உபநிஷத்துக்களிலும்[2] அதனை நான்காவதாகக் கணக்கிடப்பட்டுளது.

பெரும்பான்மையும் அதர்வமந்திரங்கட்கு உபயோகம் கிருஹ்யகாமாக்களிலேயாதலால் கிருஹ்யஸூத்திரங்களிலெல்லாம் அதனை நான்காம் வேதமாகக் கூறப்படும். ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் அதனைக் கூற அவச்யம் இல்லாமையால் காத்தியாயன-லாட்டியாயன-ச்ரௌதஸூத்திரங்களில் அதர்வாவின் பெயர் கூட கூறப்படவில்லை. சாங்காயனம் ஆச்வலாயனம் இவற்றன் ஒருமுறை கூறப்பட்டது. தாமஸூத்திரங்களில் அது குறிக்கப்பட்டுளது. அதர்வமந்திரங்களை வழங்குதல் சிறந்ததன்று என ஆபஸ்தம்பர் கூறுவர். அதர்வமந்திரங்கள் என்றதனால் அபிசாரமந்திரங்களையே அவர் கருதியிருத்தல் கூடும்; ஏனெனில் புஷ்டிகாமாக்களில் இன்றும் ஆபஸ்தம்பிகள் அதர்வமந்திரங்களை வழங்குதல் வெளிப்படை. மஹாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் அதனை நான்காம் வேதமாகவே கூறப்பட்டுளது.

கோபதப்பிராம்மணத்தில் அதனைப் பிரும்மவேதம் என்றும், நான்கனுள் அஃதே சிறந்தது எனவும் கூறப்பட்டது காண்க. நான்கு வேதங்களைக் குறிக்க வந்த பதஞ்சலிபகவான் அதர்வவேதவாக்கியத்தை மஹாபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திற் கூறுதலால், அதர்வவேதமே நால்கனுள்ளும் சிறந்தது என அவர் கொண்டனர் எனக் கூறல் தகாது, அவரும் அவருடைய முன்னோரும் அதர்வவேதத்தை முன்னரும் அதன் பின்னர் ஏனைய வேதங்களையும் படித்தனர் எனக் கூறுதலே தகும்.

1. ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरसः
2. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (छान्दोग्य. VII)
ऋग्यजुस्सामाथर्वाणश्चत्वारो वेदाः (नृसिंह.)
तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डकम्)

அதர்வவேதத்தை வேதமாகக் கருத 20-ஆங் காண்டத்தில் ருக்வேதத்திலிருந்து ஸோமயாகங்களில் பிரும்மவர்க்கம் கூறும் மந்திரங்கள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன என்பர். ஏனைய காண்டங்களிலும் ருக்வேதமந்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சுமார் மூன்றிலொன்று ருக்வேதம் பத்தாம் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று முதல் மண்டலத்திலும், ஆறிலொன்று எட்டாம் மண்டலத்திலும் ஏனைய எஞ்சிய ஏழு மண்டலங்களிலும் உள்ளன.

அதர்வவேதத்தின் 18-ஆங் காண்டத்திலும் ருக்வேதத்தின் 10-ஆம் மண்டலத்திலும் யமயமீஸம்வாதம், பிரேதகிருத்ய மந்திரங்கள் இவை இருக்கின்றன. பிதிர்லோகத்தில் அரசனாகிய யமன் மிகவும் தூய்மையுடையவன் என்பதைக் குறித்ததே யமயமீஸம்வாதத்தின் உட்கருத்து. அவ்வாறுள்ளவன் ஜீவன்களைப் பிதருலோகத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லுகின்றான் எனக் கூறுதல் பொருந்தும். யாகஞ் செய்தோரைத் தவிர்த்து ஏனையோர் இறப்பின், அவருடைய உடல் கிருஹ்யாக்கினியால் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்படுவதால் பிரேதகிருத்திய மந்திரங்கள் முதலில் அதர்வமந்திரங்களாகவே இருந்திருத்தல் கூடும். பின்னர் ருக்வேதஸம்ஹிதை தொகுக்கப்படும்போது அவை பத்தாம் மண்டலத்துள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே உபநயனஞ் செய்விக்கப்பட்ட மாணவனுக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டும் மந்திரமும்[1], யாகத்தினிடையில் நோயுண்ட யஜமானனைச் சுகப்படுத்தக் கூறும் மந்திரமும்[2] புஷ்டி வேண்டிக் கூறப்படும் மந்திரமும்[3], ஸேனையின் ஐயத்தை

1. ऋ. वे. X 137 1-7.
2. ऋ. वे. X 60, 12
3. ऋ. वे. X 128, 1-9

வேண்டியும்,[1] அரசனைப் போருக்குத் தகுதியுடையவன் ஆக்க வேண்டியும்[2] கூறும் மந்திரங்களும் அதர்வ மந்திரங்களாயிருந்து ருக்வேதத்தில் பத்தாம் மண்டலத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அவ்வாறே ஸூர்யாவின் மணத்தைக் கூறும் மந்திரமும்[3] ஆகும்.

அதர்வவேதத்தின் ஆறாம் காண்டத்தில், மூன்று ஸவனத்தைப் பற்றிய மந்திரமும்[4] யாகத்தில் தவறினால் செய்யவேண்டிய ப்ராயச்சித்தமந்திரமும்[5] முதலியனவும் உள்ளன. அவ்வாறே ஏனைய காண்டங்களிலும் சிறிது உளது.

ஆகவே அதர்வமந்திரங்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பத்தாம் மண்டலம் சேர்க்கப்படுவதற்கு முன்னரே இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், சிற்சில மந்திரங்கள் சிற்சில கூட்டத்தினிடம் இருந்தன என்பதும் அறிதல் கூடும். சில மந்திரங்களில் வ்யாக்கிரம்,[6] சங்கு,[7] ஜங்கிடம்,[8] த்ரிககுத[9] முதலிய

1 ऋ. वे. X 84, 1-7

2. „ X 17, 31-5

3. „ X 85

4. अ. वे. VI 47-48

5. अ. वे. VI 114

6. एना व्याघ्रं परिषस्वजानाः सिंहं हिन्वन्ति महते सौभगाय ।
(अ. वे. IV 8, 7)

7. शङ्खेनामीवाममतिम . . . . . (अ. वे. IV 10, 3)

8. दीर्घायुत्वाय...जङ्गिडं बिभृमो वयम् (अ. वे. II 4, 1)
जङ्गिडः वृक्षविशेषो वाराणस्यां प्रसिद्धः (सायणभाष्यम्)

9. यद्वैत्रिककुदं नाम ते पिता (अ वे. IV 9, 8)

சொற்கள் வழங்கப்பட்டமையாலும், அச்சொற்கள் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் காணப்படாமையாலும், அதாவது வேதஸம்ஹிதை ஆரியர்கள் பாரதவர்ஷத்தின் கிழத்திசையிலுள்ள வங்கத்தின் அருகில் வந்தபோது தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இமய மலையில் உற்பத்தியாகிச் சமுத்திரத்தில் சேர்கின்றன என்பது கங்கை முதலிய நதிகளுக்கே பொருந்தும்.[1]

சில மந்திரங்கள் மிகப் பழமையனவாகவும் சில மந்திரங்கள் பிற்காலத்தனவாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். உதாரணமாக நோய்களைத் தீர்க்கும் மந்திரங்களில் பல பொருளிலும் உருவத்திலும் ஜெர்மனி, ருஷியா முதலிய நாட்டுக்களில் உள்ளவாறே இருக்கின்றன என்பர்.[2] ஆகலின் அவையெல்லாம் இன்டோ-யூரோபீயன்-காலத்தன எனக் கூறல் தகும். நீண்ட ஆயுளை அடைய ஜங்கிடமணியை அணிவோம்[3] போன்ற மந்திரங்கள் பிற்காலத்தன என்னலாம். அவ்வாறே சிற்சில தேவதைகளைப் பற்றிக் கூறும் மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக வருணன் பெரியவர், எல்லோருடைய செய்கையை அறிவர், பகைவரைப் போக்குவர், இப்பூமி வருணனது வசத்தில் இருக்கிறது முதலியவற்றைக் கூறும்

1. हिमवतः प्र स्रवन्ति सिन्धौ समह सङ्गमः (अ. वे. VI 24, 1)

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 186.

मज्जा मज्जा सन्धीयता चर्मणा चर्म रोहतु ।

असृक् तेअस्थि रोहतु मांसं मांसेन रोहतु (अ. वे. IV, 12, 4)

Bone to bone
Blood to blood
Limb to limbs
As if they are glued

} Merseberg magic incantation
A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 128.

3. अ. वे. II 4, 1.

ஸூக்தம்[1] பொருளில் ருக்வேதஸூக்தங்களை ஒட்டி இருக்கின்றது, ஆகலின் அது பழையது. ஜலத்திற்கு அதிபதி[2] எனக் கூறும் ஸூக்தம் பிற்காலத்தது. ருத்திரர் ஜலரோகத்தைப் போக்குவர் என்பது ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்டதை ஒத்திருக்கிறது,[3] ஆகலின் அது பழையது. அவர் மகாதேவர்,[4] அவர் பசுபதி[5] எனக் கூறுவன பிற்காலத்தன ஆகும். அஸுர என்ற சொல் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பலமுடையன, உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டது, தேவர்களுக்குப் பகைவன் என்ற பொருளில் அங்குக் கூறப்படவில்லை. ஈண்டுச் சிலவிடத்துப் பலமுடையன உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளிலும், சிலவிடத்துத் தேவர்க்குப் பகைவினான் என்ற பொருளிலும் அச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. முற்கூறிய பொருளைக்கொண்ட அஸுர என்ற சொல்லைக் கொண்ட மந்திரங்கள் பழையன[6] எனவும், பிற்கூறிய பொருளைக் கொண்ட அச்சொல்லைக் கொண்ட

1 अ वे IV 16, V 11 etc

2 वरुणोपामधिपति स मावतु (अ वे V 24 4)

3 या ते रुद्र इषुमास्यदङ्गेभ्यो हृदयाय च ।
इद तामद्य त्वद् वय निर्षूचीं वि वृहामसि॥ (VI 90, 1)
इद रुद्रस्य भेषजम् (VI 57, 1)

4. स रुद्र स महादेव (XIII 105 4)

5 सुखाय ते पशुपते (XI 2, 5)

6 महत् तद् वृष्णो असुरस्य नाम (IV 8, 3)
अपो निषिञ्चन्नसुर पिता न (IV 15 12)

மந்திரங்கள் பிற்காலத்தன[1] எனவுங் கொள்ளல் தகும். பிற கூறிய பொருளிலேயே அச்சொல் அதர்வவேதத்தில் வழங்கப் பட்டது என மாகடனெல் கூறுவது ஆராய்தற்குரியது.[2] ருக்வேதத்தில் அச்சொல் பலமுடையோன், உயிர்கொடுப் போன் என்ற பொருளிலே பத்து மண்டலத்துள்ளும் வழங்கப் பட்டதாகக் கொள்ளல் கூடும் என முன்னரே கூறப்பட்டது மூன்று வேதத்தை மாத்திரங் கூறும் மந்திரம் பழையது[3] எனவும், நான்கு வேதத்தைக் கூறும் மந்திரம் பிற்காலத்தது எனவுங் கூறலாம்.

---

1. यथा चक्रुर्देवासुरा. (अ. वे. VI 141, 3)
अनेनेन्द्रो मणिना वृत्रमहन्ननेनासुरान् पराभावयन्मनीषी ।
(VIII 5, 3)
2. A History of Literature by A. A Mac Donell p. 112
3 ऋचं साम यदप्राक्षं हविरोजो यजुर्बलम् ।
एष मा तस्मान्मा हिंसीद् वेदः पृष्टः शचीपते ॥ (अ. वे. VII 57, 1)
यस्मादृचो अपातक्षन् यजुर्यस्मादपाकषन् ।
सामानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखम् ॥ (X 7, 20)

அத்தியாயம் 13

அதர்வணஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள்

அஸுரர்கள் திதியின் புத்திரர்கள்; அவர்கள் இருக்குமிடம் அந்தரிக்ஷலோகம்; அவர்கட்கு யாகத்தில் பாகம் இல்லை; ஸ்வர்க்கலோகத்தில் மூன்று பாகம் அவருடையன;[3] அவற்றிற்கு உதன்வதீ, பீலுமதீ, பிரதயௌ எனப் பெயர்.[3] அஸுரர்களுக்கு இந்திரனே ஸம்ராட்.[4] ஸப்தரிஷிகள் என்ற வழக்கு அக்காலத்து உண்டு.[5] மக்கட்குப் பிராமணனே பதி என்றும்,[6] அவனை ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது என்றும் கூறப்

1. दितेः पुत्राणामदितेरकारिषमवं देवानां बृहतामनर्मणाम् ।
तेषा हि धाम गभिषक् समुद्रियं नैनान्नमसा परो अस्ति कश्चन ॥
(अ. वे. VII 8, 1)

2. तीर्त्वा तमांसि बहुधा महान्त्यजो नाकमाक्रमता तृतीयम् ।
(IX 5, 1)

3. उदन्वती द्यौरवमा पीलुमतीति मध्यमा ।
तृतीया ह प्रद्यौरिति यस्यां पितर आसते ॥ (XVIII. 2. 48)

4. सम्राडस्यसुराणाम् (VI 87, 3)

5. अभयं नोस्त्वृवंन्तरिक्षं सप्त ऋषीणां च हविषाभयं नो अस्तु ।
(VI 40, 1)

6. ब्राह्मण एव पतिर्न राजन्यो न वैश्यं ।
तत् सूर्यः प्रब्रुवन्नेति पञ्चभ्यो मानवेभ्यः । (V 17, 9)

பட்டுளது.[1] எழுவாரதனை ஒருவாக்கொருவர் பேசின் அவர் நண்பர் ஆவர் என்ற கொள்கையும், ஒருவரோடொருவர் எழுடி பின் சென்ருல் அவர் நண்பராவர் என்ற கொள்கையும் இருந்தன.[2] மக்கட்கு 101 வகைப்பட்ட லக்ஷ்மி உண்டு எனவும், அவருள் சிலர் நன்மையைப் பயக்குவர் எனவும், சிலர் தீமையை விளைவிப்பர் எனவும், தீமையை விளைவிப்பவர் தம்மைவிட்டு நீங்கவேண்டும் என வேண்டப்பட்டனர்[3] எனவும் கூறப்பட்டது.

பிரேதங்கட்கு புதுத்துணி போர்த்தினர்;[4] அவற்றை மயானத்திற்கு இரட்டைமாட்டுவண்டியில் எடுத்துச் சென்றனர்;[5] அக்கினியால் சுடுதல், மண்ணிற் புதைத்தல், வெளிப்புறத்தில் எறிதல் இவற்றுள் ஒருவகையால் பிரேதங்களை அடக்கஞ்செய்தனர்.[6] முதலிரண்டு வகைகள் பாரதவர்ஷத்தில் இப்போதும் ஆரியர்களிடத்தில் உள. மூன்றும் வகை பார்ஸிய

1. न ब्राह्मणो हिंसितव्यो३ग्निः प्रियतनोरिव ॥ (अ. वे. V 18, 6)
2. सप्तपदः सखासि (V 11, 10)
3. एकशतं लक्ष्म्यो३ मर्त्यस्य साकं तन्वाऽजनुषोधि जाताः ।
   तासां पापिष्ठा निरितः प्रहिण्मः शिवा अस्मभ्यं जातवेदो नि यच्छ ।
   (VII 120, 3)
   प्र पतेतः पापि लक्ष्मि .... (VII 120, 1)
4. एतत् त्वा वासः प्रथमं न्वागन्नपैतदूह यदिहाबिभः पुरा ।
   (VIII 2, 57)
5. आ प्र च्यवेथामप तन्मृजेथाम् ...... (XVIII 4, 49)
6. ये निखाता ये परोप्ता ये दग्धा ये चोद्धिताः । (VIII 2, 34)

சீடத்தில் உளது. இறந்த மறுநாள் அப்பம், பொரி இவை எள்ளுடன் கலந்து பிரேதம் முதலியவற்றுக்கு அளிக்கும் வழக்கம் அப்போதே இருந்தது[1]. மனைவி உடன்கட்டை யேறுதல் பண்டைய வழக்கம் எனப்பட்டது[2]. பிரேத ஜீவர்களை மாதலீ, யமன், பிருகஸ்பதி இவர் பித்ருலோகத்திற்குக் கூட்டிப் போகின்றனர்[3].

இதிஹாஸம், புராணம், காதை முதலியன அக்காலத்தே இருந்தன[4]. பேச்சை ரஸமுள்ளதாகவும் ரஸமில்லாததாகவும் வகுத்திருந்தனர்[5]. பகிஸ மூன்றுப மாகா உணவுடன்

1 अपूपपिंहितान् कुम्भान् यास्तें देवा अधारयन् ।
ते तें सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतश्चुत ॥ (अ वे XVIII 3 8)
यास्तें धाना अनुकिरामि तिलमिश्रा स्वधावती ।
तास्तें सन्तु विभ्वी प्रभ्वीस्तास्तें यमो राजानुमन्यताम्
(XVIII 3 9)

2 इयं नारीं पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।
धर्मं पुराणमनुपालयन्ती (XVIII 3 1)

3 मातली कव्यैर्यमो अङ्गिरोभिर्बृहस्पतिर्ऋक्वभिर्वावृधान ।
याश्च देवा वावृधुर्ये च देवास्ते नोवन्तु पितरो हवेषु ॥
(XVIII 1, 47)

4 तमितिहासश्च पुराण च गाथाश्च नाराशसीश्चानुव्यचलन् ।
(XVIII 3, 11)

5 प्राश प्रतिप्राशो जह्यरसान् कृण्वोषधे (II 27 1)

கண்டிருந்தனர்.[1] வருஷத்தை ஆறு ருதுக்களாகப் பிரித்திருந்தனர்.[2] சிலவிடத்து கிழக்குதிக்கின் அதிபதி அக்கினி என்றும், தெற்குதிக்கின் அதிபதி இந்திரன் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[3] மற்றோரிடத்தில் தெற்கின் அதிபதி யமன் என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[4] பசு, எருது இவற்றின் பயனை அறிந்து அவற்றைப் போற்றக் கூறுதல் மிகவும் போற்றத் தக்கது. எந்த கோசத்திலிருந்து வேதத்தை எடுத்தோமோ அங்கேயே அதை வைப்போம் என்ற பொருள்பட ஒரு மந்திரம் உளது. அதனால் அக்காலத்தே வேதம் எழுதப்பட்டிருந்தது எனக் கொளல் தகும்.[5] வேதத்தைத் தாயாகவும் அதனைத் துதிப்பின், ஆயுள், கீர்த்தி, ஐசுவரியம் முதலியன மிகும் எனக் கருதப்பட்டது.[6] மக்கள் ஒத்துவாழவேண்டும் என்றும், அவ்வாறு வாழ்ந்தால் பகைஞரை அழித்து சுகமாக வாழலாம்

1. अहोरात्रैर्विमितं त्रिंशदङ्गं त्रयोदशं मासं योनिर्मिमीते
(अ. वे. XIII 3, 8)

2. XII 1, 36

3. प्राची दिगग्निरधिपति. ...... (III 27, 1)
दक्षिणा दिगिन्द्रोऽधिपति. .... (III 27 2)

4. ये दक्षिणतो जुह्वति ...... ।
यममृत्वा ते पराञ्चो व्यथन्ताम् ...... ॥ (IV 40, 2)

5 यस्मात् कोशादुदभराम वेदं तस्मिन्नन्तरव दध्म एनम्
(XIX 72, 1)

6 स्तुता मया वरदा वेदमाता प्र चोदयन्ता पावमानी द्विजानाम् ।
आयुं प्राणं प्रजां पशुं कीर्तिं द्रविणं ब्रह्मवर्चसम् ॥ (XIX 71, 1

என்றும் பலவிடங்களிற் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது.[1] நக்ஷத்திர தேவதைகள் இருபத்தேழும் கிருத்திகை தொடங்கி பரணி இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.[2] சூரியன், சந்திரன், ராகு முதலியன கிரஹங்களாகக் கருதப்பட்டு, சுகத்தைக் கொடுக்குமாறு வேண்டப்பட்டன.[3] ஆர்யன் என்ற சொல் பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைச்யன் இம்மூவரையே குறித்ததாகத் தோன்றுகின்றது.[4] பிராமணன், க்ஷத்திரியன் இவற்றோடு வழங்கும் ஆர்யன் என்ற சொல் வைசியனையே குறிக்கும்.[5]

1. सं ज्ञानीध्वं सं पृच्यध्वं सं वो मनांसि जानताम् ।
.... ॥ (अ. वे. VI, 64)

2. सुहवमग्ने कृत्तिका रोहिणी चास्तु भद्रं मृगशिरः शमार्द्रा ।
पुनर्वसू सूनृता चारु पुष्यो भानुराश्लेषा अयनं मघा मे ॥
पुण्यं पूर्वा फल्गुन्यौ चात्र हस्तश्चित्रा शिवा स्वाति सुखो मे अस्तु ।
राधे विशाखे सुहवानुराधा ज्येष्ठा सुनक्षत्रमरिष्ट मूलम् ॥
अन्नं पूर्वा रासतां मे अषाढा ऊर्जं देव्युत्तरा आ वहन्तु ।
अभिजिन्मे रासतां पुण्यमेव श्रवणः श्रविष्ठाः कुर्वतां सुपुष्टिम् ॥
आ मे महच्छतभिषग् वरीय आ मे द्वया प्रोष्ठपदा सुशर्म ।
आ रेवती चाश्वयुजौ भगं म आ मे रयिं भरण्य आ वहन्तु ॥

(XIX 7, 2-5)

3 शं नो ग्रहाश्चान्द्रमसाः शमादित्यश्च राहुणा (XIX 9, 10)

4. तयाहं सर्वं पश्यामि यश्च शूद्र उतार्यः । (IV 20, 4)

5 प्रियं मा दर्भ कृणु ब्रह्मराजन्याभ्यां शूद्राय चार्याय च ।

(XIX 32, 8)

குஷ்டம் எல்லா நோய்களுக்கும் மருந்தாகும் என முதன் முதலில் இக்ஷ்வாகு அறிந்தனர். பிரஹ்லாதன் மகனாகிய விரோசனன்,[2] வேனன் மகனாகிய ப்ருது[3] இவர்களின் பெயர் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வாறே வைசிரவணனான குபேரனது பெயரும் காணப்படும்.[4]

பிரும்மத்தைக் குறிக்கக் கேனோபநிஷத்தில் காணப்படும் யக்ஷ என்ற சொல் ஈண்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது.[5] விருந்தினன் சுரோத்ரியனாய் இருப்பின், அவர்க்கு முன்னர் யஜமானன் உண்ணக்கூடாதென விதிக்கப்பட்டுள்ளது.[6] ஒருவன் இறந்தபின் ஸ்வர்க்கத்தில் தன் மனைவி மக்களோடு சேர்வதாகக் கருதப்பட்டது.[7] இப்போது வழங்கும் ய:பதி. என்பதற்குப் பிரதியாக அங்கு யஸ்பதி என வழங்கப்பட்டது.[8] மெய் இடையிடாமல் இரண்டு உயிர்கள் மிகுதியாய் வழங்கப்பட்டன.

1 यं त्वा वेद पूर्व इक्ष्वाको यं वा त्वा कुष्ठ काम्यः (अ वे XIX 39, 9)

2 तस्या विरोचनः प्राह्लादिर्वत्स (VIII 13 1)

3 तां पृथी वैन्योऽधोक् तां कृषिं च सस्यं चाधोक् (VIII 13, 11)

4 तस्याः कुबेरो वैश्रवणो वत्स आसीत् (VIII 14, 10)

5. महद् यक्षं भुवनस्य मध्ये तपसि क्रान्तं सलिलस्य पृष्ठे ।
तस्मिन् छ्रयन्ते य उ के च देवा वृक्षस्य स्कन्धः परित इव शाखाः ॥
(X 7, 38)

6 एष वा अतिथिर्यच्छ्रोत्रियस्तस्मात् पूर्वो नाश्नीयात् (IX 8, 7)

7 स्वर्गं लोकमभि नो नयासि सं जायया सह पुत्रैः स्याम (XII 3, 17)

8 अ वे II 2, 1

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — அதன் வரலாறு

வசனநடையிலுள்ள வேதவாக்கியங்கட்கு யஜுஸ் எனப் பெயர். அவற்றை ஸம்ஹிதையிற் கொண்ட வேதத்திற்கு யஜுர்வேதஸம்ஹிதை எனப் பெயர். அவ்வேதத்திற்கு 101 சாகைகள் இருந்தன என்பர் மஹாபாஷ்யகாரர்.[1] அவற்றுள் சில சாகைகளே இப்போது அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. அவை இரண்டு வகையாகக் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மந்திரங்கள் மாத்திரமும், பிராம்மணங்களில் பிராம்மணங்கள் மாத்திரமும் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும், பிராம்மணங்களிலும் அவ்வாறே மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் காணப்படுகின்றன. முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவற்றைச் சுக்லயஜுர்வேதம் என்றும், பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவற்றைக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குவர்.

அவ்வாறு இருத்தற்கு வாயுபுராணமும் விஷ்ணுபுராணமும் பின் வருங் காரணங் கூறுகின்றன :— "பாதராயணவியாஸர் யஜுர்வேதத்தை வைசம்பாயனருக்கும்,[2]

1. एकशतमध्वर्युशाखाः (महाभाष्ये 1, 1, 1)
2. अस्मिन्युगे कृतो व्यासः पाराशर्यः परन्तपः ।

... ...

ऋग्वेदश्रावकं पैलं जग्राह विधिवद्द्विजम् ।
यजुर्वेदप्रवक्तारं वैशम्पायनमेव च ॥ (वा. पु. 60, 11, 14),
(वि. पु. 3, 5)

विव्यास वेदान्यस्मात्स तस्माद् व्यास इति स्मृतः ।
वेदानध्यापयामास महाभारतपञ्चमान् ।
सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुकं चैव स्वमात्मजम् ।
प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥ (म. भा. आदि. 64, 130–132)

அவர் தன் சிஷ்யர்களுக்கும் உபதேசஞ் செய்தனர். ஒருகாலத்தில் வைசம்பாயனர்க்கு பிரும்மஹத்திதோஷம் வர, அதனைப் பாகித்துக்கொள்ள அவர் தன் சிஷ்யர்களை வேண்டினர். அவர்களுள் ஒருவரான யாஜ்ஞவல்க்யர் தானே அதனை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூற, அதனைக் கேட்டு வைசம்பாயனர் கோபங்கொண்டு, யாஜ்ஞவல்க்யர் தன்னிடம் கற்றுக்கொண்டதைக் கக்கிவிடும்படி அவர்க்குக் கூற, அவர் அதனைக் கக்க, ஏனைய சிஷ்யர்கள் தித்திரி உருவங் கொண்டு கக்கப்பட்ட பொருளை உட்கொண்டனர்.[1] ஆகலின்

1 शिष्यानथ समानीय स वैशम्पायनोऽब्रवीत् ।
ब्रह्मवध्या चरध्वं वै मत्कृते द्विजसत्तमा ॥
याज्ञवल्क्य उवाच—
अहमेव चरिष्यामि तिष्ठन्तु मुनयस्त्विमे ।

... ...

एवमुक्तस्तत क्रुद्धो याज्ञवल्क्यमथाब्रवीत् ।
उवाच यत्त्वयाधीत सर्वं प्रत्यर्पयस्व मे ।
एवमुक्त स रूपाणि यजूंषि प्रददौ गुरो ।
रुधिरेण तथाक्तानि छर्दित्वा ब्रह्मवित्तम ।
तत स ध्यानमास्थाय सूर्यमाराधयद्द्विजा ।

... ...

तानि तस्मै ददौ तुष्ट सूर्यो वै ब्रह्मरातये ।
अश्वरूपाय मार्ताण्डो याज्ञवल्क्याय धीमते ।
यजूंष्यधीयन्ते यानि ब्राह्मणा येन केन च ।
अश्वरूपाय दत्तानि ततस्ते वाजिनोऽभवन् ।
ब्रह्महत्या तु यैश्चीर्णा चरणाच्चरका स्मृता ।
वैशम्पायनशिष्यास्ते चरका समुदाहृता ॥ (वा पु 61 15-23)
यजूंष्यथ विसृष्टानि याज्ञवल्क्येन वै द्विज ।
जगृहुस्तित्तिरा भूत्वा तैत्तिरीयास्तु ते तत ॥ (वि पु 3, 5, 13)

அச்சிஷ்யர்களில் மூலமாய் வந்த சாகைகட்குத் தைத்திரீய சாகை எனப் பெயர் வந்தது. ப்ரும்மஹத்திதோஷத்தை ஏற்றுக் கொண்ட காரணம் பற்றி அவர்க்குச் சரகர் எனப் பெயர் வந்தது.

யாஞ்யவல்க்யர் சூரியனை உபாஸித்து அவருடைய அருளால் யஜுர்வேதத்தை அறிந்தனர். குதிரையின் உருவங் கொண்டு அவர் அதனை அறிந்துகொண்டமையால் அவர் சிஷ்யர் கட்கு வாஜினர் எனப் பெயர் வந்தது.

* பாணினி இயற்றிய அஷ்டாத்யாயியில் தித்திரி, வைசம்பாயனர், கலாபி முதலியோர் வேதவாசிரியர்களாகக் கூறப் பட்டனர்.[1] வைசம்பாயனரின் சிஷ்யராகக் கடரும், கலாபியும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டனர்.[2] வரதந்து, கண்டிகர் முதலியன ரிஷிகளின் பெயராயிருத்தலின், தித்திரி என்பதும் ஒரு ரிஷியின் பெயராயிருத்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் தைத்திரீயசாகை என்பது வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான தித்திரியால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகை எனக் கொள்ளலாம். அப்போது காடகஸம்ஹிதை என்பது கடரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகையின் ஸம்ஹிதை எனக் கொள்ளல் தகும். தற்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட காடகஸம்ஹிதையில் ஒவ்வொரு ஸ்தானத்தின் முடிவில் சரகசாகையைச் சேர்ந்த காடகத்தில்[3] என்ற வழக்கும் கிருஷ்ணயஜுர்வேதீய-தைத்திரீயஸம்ஹிதாபாஷ்யம் என்ற ஸாயணாசாரியர் வழக்

1. तेन प्रोक्तं (4, 3, 101), तित्तिरिवरतन्तुखण्डिकोखाच्छण् (4, 3, 102); कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्च (4. 3, 104)
2. वैशम्पायनान्तेवासी कठः, कठान्तेवासी खाडायनः, वैशम्पायनान्तेवासी कलापी (महाभाष्यम् 4, 3, 104)
3. इति श्रीयजुषि काठके चरकशाखाया .... प्रथमं स्थानकम् ।

இய சொல்லும்[1] அக்கொள்கையை வலியுறுத்தும். இக் கொள்கையைக் கொள்ளின் வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்கள் தித்திரிப்பறவை யுருவங் கொண்டனர் என்பதும, அவர்கள் அக்காரணம் பற்றித் தைத்திரீயர் எனக் கூறப்பட்டனர் என்பதும், கிருஷ்ணயஜுர்வேதமும் தைத்திரீயமும ஒன்று என்பதும், பிற்காலத்தில் தித்திரி என்ற சொல் ஒரு ரிஷியின் பெயர் என்பதை மறந்து பறவையின் பெயர் எனச் சிலர் நினைத்தமை யால் வந்த கொள்கை என்பதும புலப்படும்.

யாஞ்யவல்கியரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைச் சுக்லயஜுர்வேதம் என்றும், வைசம்பாயனரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குகின்றனர். இவ் வழக்கு ஸாயணாசாரியரது காலத்திற்கு முன்னரே வந்திருத்தல் கூடும் என்பது அவருடைய பாஷ்யத்தால் விளங்கும்.

முதலில் யஜுர்வேதம் என்ற பெயரே இருந்தது என்பதும யாஞ்யவல்கியரின் வேதம் சுக்லயஜுர்வேதம் எனப் பின்னர் பெயரிடப்பட்டது எனபதும், அதனபின்னரே கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும என்பதும் வெளிப்படை.

சுக்லயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் எவ்வாறு வந்தது என ஆராய்தல் வேண்டும். சூரியனுடைய அருளால அறியப் பட்டமையின அப்பெயர் வந்தது என்பர் சிலர். அவ் வேதத்துள் ஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபாகமும், பிராமணங் களில் பிராம்மணபாகமுமே இருக்கின்றமையால் அப்பெயர் வந்தது என்பர் மற்றோர். அதற்கு மாறுபட்டது கிருஷ்ணயஜுர் வேதம் ஆகும. இங்கு ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம் இரண்டி லுள்ளும் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் காணப்படுகின்றன.

1. इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्ण-यजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये ..... ।

யஜுர்வேதசாகைகளுள் காணப்படும் மந்திரங்கள் ருக்வேதம், அதர்வவேதம் இவற்றுள் காணப்படும் ருக்குக்களாகவும், அவற்றிற் காணப்படாத ருக்குக்களாகவும், யஜுஸ்களாகவும் உள்ளன.[1]

யஜுர்வேதத்தில் 101 சாகைகள் இருந்தன என்றும்,[2] அவற்றுள் 15 வாஜஸநேயிசாகை என்றும்[3] வாயுபுராணங் கூறும். வைசம்பாயனரின் சாகை 27[4] என விஷ்ணுபுராணங் கூறும். ஆயினும் தற்போது கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்துள் கட-சாகை, மைத்ராயணீயசாகை, தைத்திரீயசாகை இம்மூன்றே பாரதவர்ஷத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன என்பர். மைத்ராயணீயசாகைக்குக் காலாபசாகை என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அவற்றுள் கடசாகை காச்மீரத்திலும், மைத்ரா-யணீயசாகை ஆர்யாவர்த்தத்தின் மத்திய பாகத்திலும், தைத்திரீயசாகை நர்மதைக்குத் தெற்கிலுள்ள நாட்டிலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. சுக்லயஜுர்வேதத்துள்

1. पुनरूर्जा निवर्तस्व पुनरग्न इषायुषा ।
पुनर्नः पाहि विश्वतः ॥ (तै. सं. 1, 5, 3, 3)
सह रय्या निवर्तस्वाग्ने पिन्वस्व धारया ।
विश्वप्स्निया विश्वतस्परि तै. सं. [1, 5, 3, 3]
(இந்த ருக்குக்கள் ருக்வேதம் அதர்வவேதம் இவற்றுள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.)

2. शतमेकाधिकं कृत्स्नं यजुषां वै विकल्पकाः [वा. पु 61, 26]

3. इत्येते वाजिनः प्रोक्ता दश पञ्च च स्मृताः [वा. पु. 61, 26]

4 यजुर्वेदतरोश्शाखाः सप्तविंशन्महामुनिः [वि. पु. 3, 5, 1]

காண்வசாகையும் மாத்தியந்தினசாகையுந்தான் வழக்கில் உள்ளன. அவற்றுள் காண்வசாகை தக்ஷிணதேசத்திலும், மாத்தியந்தினசாகை ஆரியாவர்த்தத்தின் கீழ்ப்பக்கம் நடுப்பக்கம் இவற்றிலும் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. இம்மூன்று சாகைகளும் வால்மீகிராமாயணத்திற் குறிக்கப்பட்டது காண்க[1]

1 कौसल्या च य आशीर्भिर्भक्त पर्युपतिष्ठति ।
आचार्यस्तैत्तिरीयाणामभिरूपश्च वेदवित् ॥
... ...
ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवा ।
नित्यस्वाध्यायशीलत्वान्नान्यात् कुर्वन्ति किञ्चन ॥
[रा. अयो. 32, 15-8]

¹ காடகஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 53 ஸ்தானகங்களும் உள்ளன. இரண்டாம் காண்டத்திற்கு

काठकसंहितायां विषयाः ॥

इठिमिका नाम प्रथमो ग्रन्थः

1. पुरोडाश	10. आग्नावैष्णवम्
2. अध्वरम्	11 मारुतम्
3 ज्योतिरिकम्	12. पयस्स्थानकम्
4 ब्रह्म	13 पशुबन्धम्
5 यजमानम्	14 वाजपेयम्
6. अग्निहोत्रब्राह्मणम्	15. श्रीराजसूयम्
7. आलोभी	16. अग्निवीशिका
8 द्विशस्स्थानकम्	17. ध्रुवक्षिति
9 उत्सीदनम्	18. चमाः

मध्यमिका नाम द्वितीयो ग्रन्थः

19. सावित्रा	25. इषु
20 अपेतवीतम्	26 धिष्ण्यम्
21 पञ्चचूडम्	27. वाचस्पति
22 स्वर्गम्	28 आयुष्यम्
23. दीक्षितम्	29 दीर्घजिह्वी
24 स्वार्गीति	30 पार्थिवनम्

மத்யமிகா என்ற பெயர் உள்ளமையால் 13 சூத்ரங்களைக் கொண்ட நான்காவது காண்டம் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டது எனக் கூறல் தகும்.

ओरिमिका नाम तृतीयो ग्रन्थः

31. पुरोडाशब्राह्मणम्	36. चातुर्मास्यानि
32. यजमानब्राह्मणम्	37. सवाः
33. सत्राणि	38. सौत्रामणी
34. एकादशिनी	39. यदक्रन्दः
35. प्रायश्चित्तिः	40. हिरण्यगर्भः

अश्वमेधाद्यनुवचनानि नाम पञ्चमो ग्रन्थः

41. पन्थानुवचनम्	48. पेत्वानुवचनम्
42. गणानुवचनम्	49. रोहितानुवचनम्
43. अनुवचनम्	50. सोमानुवचनम्
44. मेपानुवचनम्	51. नमस्कारवचनम्
45. मितानुवचनम्	52. अलिंबन्दानुवचनम्
46. जीमूतानुवचनम्	53. शादानुवचनम्
47. इन्द्रानुवचनम्	

सावित्रा (19), अपेतवीतम् (20) முதலிய சூத்ரங்களின் பெயர்கள் அவற்றைத் தொடங்கும் சொல்லால் வழங்கப்பட்டன என்பது நோக்கத்தக்கது.

* மைத்ராயணீயஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 54 ப்ரபாடகங்களும் உள்ளன. இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆம் காண்டங்கள் முறையே மத்யமகாண்டம், உபரிகாண்டம், கிலகாண்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டன. இதை நோக்கின்

* प्रथमकाण्डः

1. दर्शपूर्णमासौ
2. अध्वरः
3. ग्रहाः
4. यजमानब्राह्मणम्
5. अग्न्युपस्थानम्
6. आधानम्
7. पुनराधानम्
8. अग्निहोत्रब्राह्मणम्
9. चतुर्होतारः
10. चातुर्मास्यानि
11. वाजपेयः

मध्यमकाण्डः

1-4. काम्या इष्टयः
5. काम्याः पशवः
6. राजसूयः
7-13. अग्निचितिः

उपरिकाण्डः

1-4. अग्निचितिब्राह्मणम्
5-10. अध्वरादीनां त्रयाणां विधिः
11. सौत्रामणी
12-16. अश्वमेधः

खिलकाण्डः

1. पुरोडाशनाम्रणम्
2. गोनामिक
3-4. राजसूयब्राह्मणम्
5-8. अध्वरादीनां त्रयाणां विधि.
9. प्रवर्ग्य
10-14. याज्यानुवाक्याः

நான்காம் காண்டம் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இங்குள்ள காண்டம் ப்ரபாடகம் இவற்றின் முறை காடக ஸம்ஹிதையின் காண்டம் ஸ்தானகம் இவற்றின் முறையை ஒத்தது.

தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் 7 காண்டங்களும் 44 ப்ரபாடகங்களும் உள. புனைப்பதிப்பில் வேதத்தின் மூலத்தைக் கூறுமிடத்து அஷ்டகம் எனவும், பாஷ்யத்தில் காண்டம் என்றும் வழங்கப்பட்டுளது. அன்றியும் வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் அஷ்டகமென வழங்கப்படினும் பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட காண்டம் என்ற வழக்கே தகுந்தது என்ற கீழ்க்குறிப்பும் உளது.*

* प्रथमकाण्ड :

1-5. सौम्यकाण्डम्

6-7. याजमानकाण्डम्

8. मन्त्रकाण्डम् (राजसूय., सौत्रामणी . . .)

द्वितीयकाण्डः

1-6. विकृतिबोधकं काण्डम्

तृतीयकाण्डः

1-5. औपानुवाक्यकाण्डम्

तुरीयकाण्डः

1-7. अग्निकाण्डम्

पञ्चमकाण्डः

1-7. अग्निकाण्डब्राह्मणम्

षष्ठकाण्डः

1-6 सोममन्त्रब्राह्मणम्

सप्तमकाण्ड

1-5. सोमयागविकृतिकाण्डम्

சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்த காண்வசாகை, மாத்தியந்தினசாகை இரண்டனுள்ளும் 40 அத்தியாயங்கள் உள.* இரண்டு சாகைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகச் சிறிதே என்பர். இந்த ஸம்ஹிதைகளில் முன்னர் முதல் பதினெட்டு அத்தியாயங்களே இருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனில் இப்பகுதியிலுள்ள மந்திரங்கள்தான் சதபதப்பிராம்மணத்தில் விசாரிக்கப்படுகின்றன. அன்றியும் இம்மந்திரங்களே பெரும்பாலும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் பத்தொன்பது முதல் இருபத்தைந்து முடிய பின்னர் இணைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இருபத்தாறு முதல் கிலம் என உவ்வடபாஷ்யம் கூறும். காத்யாயனர் இயற்றிய ஸர்வாநுக்ரமணியிலும் அவ்வாறு கூறப்பட்டுளது என்பர். பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முதல் முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் வரை உள்ள மந்திரங்கள் தைத்திரீய-பிராம்மணத்திலும், தைத்திரீய-ஆரண்யகத்திலும் காணப்படுகின்றன.

* I. 1–2. दर्शपूर्णमासमन्त्राः

3. आधानाग्निहोत्रादिमन्त्राः

4–8. अग्निष्टोममन्त्राः

9–10 वाजपेयराजसूयमन्त्राः

11–18. अग्निचयनमन्त्राः

II. 19–21. सौत्रामणी

22–25. अश्वमेधः

III. 26–35. पुरुषमेधः, सर्वमेधः, पितृमेधः

36–39. प्रवर्ग्यः

IV. 40. ईशावास्योपनिषत्

யஜுர்வேதஸம்ஹிதையிலுள்ள காண்டங்களை ஸௌம்ய காண்டம், ஆக்னேயகாண்டம், வைச்வதேவகாண்டம், ப்ரஜாபதிகாண்டம் (ஸ்வாயம்புவகாண்டம்) என நான்காகப் பௌதாயனர் பிரித்து தம் கிருஹ்யசூத்திரத்திற் கூறுவர்.[1]

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபிராமணங்களின் முறை யாகங்களில் அத்வர்யுவால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய முறையை ஒட்டியது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதைமந்திரங்களின் முறைக்கும் யஜுர்வேதஸம்ஹிதைமந்திரபிராமணங்களின் முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நோக்கத்தக்கது.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் ஒன்றே ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் உபநிஷத். ஏனையவெல்லாம் அவ்வவ்வேதப்பிராமணங்களின் இறுதியிலே காணப்படும்.

---

1. आध्वर्यवं ग्रहा दाक्षिणानि समिष्टयजूंषि अवभृतयजूंषि वाजपेयश्शुक्रियाणि सत्रा इति सब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि सौम्यानि ।
अग्न्याधेयमग्निहोत्रमग्न्युपस्थानमग्निचयनं सावित्रं नाचिकेतं चातुर्होत्रीयं वैश्वसृजारुणा इति ब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि आग्नेयानि ।
राजसूय. पशुबन्धः इष्टय नक्षत्रेष्टय अश्वमेधः पुरुषमेध. सौत्रामण्यच्छिद्राणि पशुहौत्रमुपनिषद इति सब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि वैश्वदेवानि ।
स्वायम्भुवं काण्डं काठके कठिनम् ...... [बौ. गृह्य. III, 1]

அத்தியாயம் 16

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளிலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

தேவாஸுரரின் வரலாறு :—

ருக்வேதத்தில் தேவன், அஸுரன் என்ற சொற்கள் ஒளியுடையோன் அல்லது ஒளிகொடுப்போன், பலமுள்ளவன் அல்லது உயிர்கொடுப்போன் என்ற பொருளில் மித்ர அக்கினி முதலியோர்க்கு அடைமொழிகளாக வழங்கப்பட்டன. த்வஷ்டா இந்திரனுக்கு வஜ்ரத்தைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டது.[2]

யஜுர்வேதத்திலே ப்ரஜாபதி தேவரையும் அஸுரரையும் படைத்தார் என்றும்,[3] தொடக்கத்தில் அஸுரர்கள் பலமுள்ளவர்களையும்,[3] தேவர்களைக்காட்டிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாயிருந்தனர் என்றும்,[4] தேவர்கள் செய்த யாகங்களை

1. अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम् । (ऋ. वे. 1, 1, 1)
वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यद्गभीरवेपा असुरः सुनीथः (1, 35, 7)
ईडांवा॰ एषो असुर प्रजावान्दीर्घो रयिः पृथुबुध्नः सभावान् (4, 2, 5)
2. त्वष्टा यद्वज्रं सुकृतं हिरण्ययं सहस्रभृष्टिं स्वपा अवर्तयत ।
धत्त इन्द्रो नर्यपांसि कर्तवे ...... (85, 9)
3. प्रजापतिर्देवासुरानसृजत ...... सोऽसुराननु यज्ञोऽपाक्रामत (तै. सं. 3, 3 7, 1)
4. कनीयांसो देवा आसन्भूयांसोऽसुराः (5, 3, 11 1)

அவர்களும் செய்தனர் என்றும், இருவர்களுக்கும் போட்டி இருந்தது என்றும்,[2] அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிட்டனர் என்றும்,[3] இந்திரனுக்கு விஷ்ணு உதவினர் என்றும்,[4] தேவர்கள் அஸுரர்களை வென்றனர் என்றும்[5] கூறப்பட்டது. த்வஷ்டாவின் மகன் ஆன விச்வரூபன் தேவர்களுக்குப் புரோஹிதன் ஆக இருந்தான். அவன் அஸுரர்களின் மருகனாதலின் யாகபாகங்கள் தேவர்களுக்கு உரியன என வெளிப்படையாகவும், அஸுரர்கட்கு உரியன என இரகசியமாகவும் சொல்லினன். இதனை இந்திரன் அறிந்து அவனுடைய தலைகளை வெட்டினன்.[6] அதைக் கண்டு கோபங்கொண்டு த்வஷ்டா இந்திரனுக்கு ஸோமத்தில் பாகங்கொடாது ஸோம யாகஞ் செய்ய இந்திரன் பலாத்காரமாக ஸோமத்தைக்

1. देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत (तै. स 3, 2, 2, 2)

2 देवासुरा एषु लोकेष्वस्पर्धन्त (2, 6 1, 3)

3 देवासुरा संयत्ता आसन् (1, 5 1, 1)

4 अथाब्रवीद् वृत्रमिन्द्रो हनिष्यन्त्सखे विष्णो वितरं वि क्रमस्व [3 3 11, 3]

5 यज्ञस्य वै समृद्धेन देवा सुवर्गं लोकमायन्
यज्ञस्य व्यृद्धेनासुरान्पराभावयन् [1, 6, 10 2]

6 विश्वरूपो वै त्वाष्ट्रः पुरोहितः देवानामासीत्
स्वस्रीयोऽसुराणाम् . स प्रत्यक्षं देवेभ्यो भागमवदत् परोक्षमसुरेभ्य
तस्मादिन्द्रोऽबिभेत् . तस्य वज्रमादाय शीर्षाण्यच्छिनत्
[2, 5, 1, 1]

கொள்ள, எஞ்சிய ஸோமத்தால் இந்திரனைக் கொல்லும் மகன் பிறக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இந்திரனாற் கொல்லப் படும் மகன் பிறக்க என்ற பொருளைக் கொடுக்கும் மந்திரத் துடன் தவஷ்டா ஹோமஞ் செய்தனன்.[1] அம்மகன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்டான். தேவர்கட்கு தூதன் அக்கினி என்றும் அஸுராகட்கு சுக்கிரன் என்றும்,[2] தேவாகட்குப் புரோகிதன் பிருகஸ்பதி என்றும் அஸுராகட்குச் சண்டா-மாக்கௌ[3] என்றுங் கூறப்பட்டது. தேவாகளைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிக்கு ஹவ்யவாஹனன் என்றும்[4] அஸுராகளைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிகது ஸஹரக்ஷா[4] என்றும் பெயர். ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் தேவர்களைப் பகைவராகவும்[5] அஸுராகளைச் சிறந்தவராகவும கூறப்படுகின்றமையால், பாரஸீகர்கள் அஸுரர்களை வணங்கி னா எனக் கூறலாம்.

1. त्वष्टा हतपुत्रो वीन्द्रं सोममाहरत् तस्मिन्निन्द्र उपहवमैच्छत तं नोपाह्वयत पुत्रं मेऽवधीरिति, स यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपिबत् तस्य यदत्यशिष्यत तत्त्वष्टाहवनीयमुपप्रावर्तयत् स्वाहेन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति [तै. सं. 2, 4, 12, 1]
2. अग्निर्देवानां दूत आसीदुशना काव्योऽसुराणाम् [2, 5, 8, 5]
3. बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीच्छण्डामर्कावसुराणाम् [तै. सं. 6, 4, 10, 1]
4. त्रयो वा अग्नयो हव्यवाहनो देवानां कव्यवाहन पितृणा सहरक्षा असुराणाम् [तै. सं. 2, 5, 8. 6]
5 I drive away the Varenya Dævas. (Sacred Books of the East Vol. IV X, 14)

தேவதைகளின் நிலை —

ருக்வேதத்தில் ருத்திரன் ஜ்வரங்களைத் தீர்க்கும் சிறந்த வைத்தியன் எனவும்,[1] அவன் கொடுக்கும் மருந்துகள் மனிதர் நூறு ஆண்டு ஜீவித்திருக்கப் பயன்படும்[2] எனவும் கூறப்பட்டது. அசுவினிகளோ வானவைத்தியர்களாகக் கூறப்பட்டனர் என்னலாம். யஜுர்வேதத்திலோ அசுவினிகளே தேவர்களின் வைத்தியர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்.[3] ஆகவே வைத்தியத்தொழில் ருத்திரனை விட்டு அக்காலத்து நீங்கியது போலும். ருத்திரன் அசாந்தன் எனவும்,[4] க்ரூரன் எனவும்[5] பிநாகஹஸ்தன்[6] எனவும் க்ருத்திவாஸஸ் எனவும்[6] கூறப்படுகிறான். அஸுரர்க்கு இரும்பாலும் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் இயற்றப்பட்ட முப்புரங்கள் இருந்தன வென்றும், அப்புரங்களை அழித்து அவ்வஸுரர்களை ருத்திரன் கொன்றனர்.[7]

1 भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (ऋ वे 2, 33 4)
अमीवाश्चातयस्वा विषूची (2 33, 2)

2 त्वादत्तेभीरुद्र शंतमेभि शत हिमा अशीय भेषजेभि (2 33, 2)

3 अश्विनौ वै देवानां भिषजौ (तै स. 2, 3, 11 1)

4 रुद्रोऽशान्त (7 5, 11, 1)

5 रुद्रो वै क्रूर (6, 1, 7, 7)

6 एष ते रुद्र भाग .. पिनाकहस्त कृत्तिवासा (1 8 6 2)

7. तेषामसुराणां तिस्र पुर आसन्नयस्मय्यवमाथ रजताथ हरिणी
रुद्रोऽग्रामृतन् स तिस्र पुरो भित्त्वैभ्यो लोकेभ्योऽसुरान् प्राणुदत (6, 2, 3, 1)

எனறும கூறபபடுகினறது பசுபதி[1] எனறும கணஙகளுககுப பதி[2] எனறும கூறபபடுகிறான இதனால ருததிரன ஸமஹார கா எனற எணணம இககாலதது வநதது எனனலாம பரஜாபதி உலகததைப படைபபவராகவும, விஷணு உலகததைப பாதுகாபபவராகவும கருதபபடடனா எனவுங கூறலாம

ஜலததிறகுப பதியாகவும அரசனாகவும வருணன கூறப படுகினறான[3] ருகவேதததில அவனுககுக கூறபபடடவை யெலலாம ஈணடுப பிரஜாபதிககுக கூறபபடடன எனபா

ஏனைய செயதிகள —

தேவாகளுககு மககள இருநதனா எனகக கூறப படுகினறது[4] தேவாகள கிழககுதிககையும, பிதிரா தெறகினையும, மனுஷயா மேறகினையும, ருததிரா வடககினையும தஙகள திககாகக கொணடனா[5] பிராமமணன பிறககுமபோதே ரிஷிகள, தேவாகள, பிதிராகள இவாகளுககுக கடனபடடவன ஆகினறான. அககடனகளை வேதாததியயனததாலும, யாகஞ

1 येपामीशे पशुपतिं पशूनाम् [तै स 3, 1, 4, *2]
प्राजापत्या वै पशवस्तेपां रुद्रोऽधिपति (3, 1, 5, 1)

2 रुद्रस्य गाणपत्यात् (4 1 2, 2)

3 आपो वरुणस्य पत्नय (5 5 4, 1)
आप शस्योना भवन्तु । यासा राजा वरुण (5, 6, 1, 1)

4 ते देवा अकामयन्त ते प्रजामविन्दन्त (6, 2, 8 1)

5 देवमनुष्या दिशो व्यभजन्त प्राचीं देवा दक्षिणा पितरं प्रतीचीं
मनुष्या उदीचीं रुद्रा (6, 1, 1, 1)

செய்வதாலும், மக்களைப் பிறத்தலாலும் ருஷிகளினின்றும்¹ தேவர்களின் விருப்பப்படி இந்திரன் வியாகரணம் இயற்றினான்² தேவகாரியங்களைச் செய்யும்போது உபவீதியாகவும் பிதிர் காரியங்களைச் செய்யும்போது பிராசீனாவீதியாகவும் மனுஷ்ய காரியங்களைச் செய்யும்போது நிவீதியாகவும் ஒருவன் இருக்க வேண்டும்³ விசுவாமித்திரரும் ஜமதக்கினியும் வசிஷ்டரோடு போட்டிபோட்டனர்⁴ பிராமணன் வைத்தியனாக இருத்தல் தகாது⁵ எண்கள் பத்துப்பத்தாக எண்ணப்பட்டன லக்ஷம் பத்துலக்ஷம், கோடி முதலிய எண்களைக் குறிக்கத் தனிச் சொற்கள் இருந்தன⁶ இந்திரனுக்குப் பிருஹஸ்பதி தேவஷ்ப

1 जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यं प्रजया पितृभ्यं (तै स 6 3 10, 5)

2 ते देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुरु
तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत् (6 4 7, 3)

3 निवीतं मनुष्याणां प्राचीनावीतं पितृणामुपवीतं देवानाम् (2 5, 11, 1)

4 विश्वामित्रजमदग्नी वसिष्ठेनास्पर्धेताम् (3 1, 7 3)

5 ब्राह्मणेन भेषजं न कार्यम् (6 4 9 2)

6 एकस्मै स्वाहा विंशत्यै स्वाहा त्रिंशते स्वाहा (7 2 17 1)
शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहाऽयुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा प्रयुताय स्वाहार्बुदाय स्वाहा न्यर्बुदाय स्वाहा (7 2 20 1)

வந்ததாகவும், அதனைப் பூமிக்கும், மரத்திற்கும், பெண்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்ததாகவும்[1] அதற்காக அவர்க்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வரன் கொடுத்ததாகவுங் கூறப்பட்டுளது.

யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் குருபஞ்சாலதேசங்கள் குறிக்கப்படுகின்றமையான் அக்காலத்தில் ஆரியர்கள் சுதுத்ரி, யமுனை இவற்றின் நடுவில் இருந்தனர், என்னலாம். சுக்ல-யஜுர்வேதஸம்ஹிதையின் 16, 30 அத்தியாயங்களில் அநுலோமர் பிரதிலோமர் இவர்களைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறப்பட்டமையான ருக்வேதத்திற் கூறப்பட்ட நான்கு வர்ணங்கள் நன்கு பிரிவடைந்தன. ஸர்ப்பபூஜையும், ருக்வேதஸம்ஹிதை அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றிற் காணப்படாத இஷ்டகா மந்திரங்களும் புதிதாய்த் தோன்றின என்னலாம்.

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகள் ருக்வேதஸம்ஹிதை, ஸாம-வேதஸம்ஹிதை, அதர்வவேதஸம்ஹிதை இவற்றிற்குப் பின்னர் வந்தன எனக் கூறல் தகும். ஆயினும் ஆங்குள்ள மந்திரங்களெல்லாம், ருக் ஸாம இவற்றின் பின்னரே காணப்பட்டன எனக் கூறல் தகாது. யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகள் யஜுர்வேதப்பிராமணங்களுக்கு முன்னர் தோன்றியவை எனப் பலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் பிராம்மணத்தைப்பற்றித் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிலும்[2] ஏனைய சாகஸம்ஹிதைகளிலுங் கூறப்பட்டமையால், எல்லாம் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலுங் கூடும்.

1. स पृथिवीमुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रतिगृहाणेति ... स वनस्पतीनुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णीतेति ... स स्त्रीषंसादमुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णीतेति ...
(2, 5, 1, 1-4)

2. इदं ब्राह्मणं ब्रूहि (3, 1, 9, 4)

உலகத்துள்ள மதசாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கும், மதங்களில் தேவதாத்தியானம் இன்றியமையாது எனக் கொள்வதற்கும் யஜுர்வேதஸம்ஹிதையறிவு பயன்படும் என்பர்.[1]

---

1 A History of Indian Literature by M Winternitz p 166)

அத்தியாயம் 17

ஸாமவேதஸம்ஹிதை

எவ்வேதத்து ஸம்ஹிதையில் ஸாமாக்கள் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றனவோ, அந்த ஸம்ஹிதைக்கு ஸாமவேத ஸம்ஹிதை என்று பெயர். கானம் பண்ணப்பட்ட ருக்குகளுக்கு ஸாமங்கள் எனப் பெயர்[1]. செய்யுள்வடிவங் கொண்ட வேதவாக்கியங்கட்கு ருக் எனப் பெயர் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது.[2] பல சந்தஸ்ஸில் ருக்குக்கள் காணப்படுமாறு ஸாமங்களும் பலவகையாக உள்ளன. சில ருக்குக்கள் ஒரே வகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன ; அவற்றை ஏகஸாமி[3] என்ற பகுதியிற் காணலாம். சில ருக்குக்கள் பலவகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன ; அவற்றைப் பகுஸாமி[4] என்ற பகுதியிற் காணலாம். பலவகைப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்களிலுள்ள ருக்குக்கள் ஒரேவகையாகவும் கானஞ் செய்யப்படலாம்[5].

1. गीतिषु सामाख्या [जै. सू. 2, 1, 36]; ऋच्यध्यूढं नाम
2. तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था [जै. सू. 2, 1, 35]
3 एकसामि
4. बहुसामि
5. तत्सवितुर्वरे°णियोम्
भार्गो° देवस्य धीमाहीऽ॰
धियो¹⁰ यो नः प्रचो॰ऽ 1212

ஒவ்வொருவகை ஸாமவிற்கும் ஒவ்வொரு பெயர் இடப்பட்டது என்று தோன்றுகின்றது

சாகைகள் — ஸாமவேதத்தில் ஆயிரம் சாகைகள் இருந்தன என மஹாபாஷ்யத்திலும்[1] ஏனைய நூல்களிலும் கூறப்பட்டன ராணாயனீயசாகை, ஸாத்யமுக்ரிசாகை என்ற இரண்டும் குறுகிய ஏகார-ஒகாரங்களைக் கொண்டன என்றும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டது[2] ராணாயனீயசாகை மஹாராஷ்டிரத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்படுகிறது என்பர்[3] கௌண்டில பெருமபகுதியில் கௌதுமசாகையும்[4] சிறுபகுதியில் ஜைமினீய

हुम् आऽ2 । वायो । आऽ 3 4 5 என்பதற்கு गायत्र साम என்பபெயர் இதற்கு गायत्री छन्दस् இல் இருக்கிறது
त्रिष्टुप् छन्दस् இல் உள்ள

बृहस्पते परिदीया रथेन
रक्षोहामित्राँ अपबाधमान ।
प्रभञ्जन्सेना प्रमृणोयुधा जय
नस्माकमध्यविता रथेन ॥ இதற்கும் அதே गायत्र साम இடப்பட்டது

1 सहस्रवर्त्मा सामवेद [महाभाष्ये 1 1 1]

छन्दोगाना सात्यमुग्रिराणायनीया अर्धमेकारमर्धमोकार चाधीयते [महाभाष्ये 1 2 एओङ्]

3 A History of Sanskrit Literature by A A. MacDonell p 173

4 कौथुमशाखा

சாகையும்[1] அத்யயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. கௌதும சாகை கூர்ஜரதேசத்திலும் அத்யயனஞ் செய்யப்படுகிறது என்பர். தென்னாட்டில் தற்போது கௌதுமசாகை இரண்டு வகையாக உள்ளன. ஒருவகை புல்லஸூத்ரத்திற்[2] கண்ட முறையை ஒட்டியும் மற்றொரு வகை அதனின்றும் சிறிது மாறு பட்டும் வழங்குகின்றன.[3] பின்னுள்ளதைப் பழைய பாடம் என்றும், முன்னுள்ளதைப் புதிய பாடம் என்றுங் கூறுவர். கௌதுமசாகைக்கும் ஜைமினீயசாகைக்கும் முக்கியமான வேறுபாடு பாடதிராகாலத்திலே எனத் தோன்றுகிறது.

கௌதுமசாகையில் ப்ரக்ருதிபாகம்[4] என்றும் விக்ருதி பாகம்[5] என்றும் இருவகுப்புக்கள் உள. ப்ரக்ருதிபாகம் வேய கானம்[6] ஆரண்யகேயகானம்[7] என இருபகுப்பினைக் கொண்டன.

1. जैमिनीयशाखा
2. फुल्लसूत्रम्
3. புல்லஸூத்ரத்தின் முறையை ஒட்டி தென்னாட்டில் அத்யயனம் செய்வித்தவர் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருவையாற்றில் இருந்த கிருஷ்ணஸ்வாமி ச்ரௌதிகள் ஆவர். மற்றொரு வகையை அத்யயனஞ் செய்வித்தவர் அவர் தகப்பனார் ராமச்சந்த்ர ச்ரௌதிகள் ஆவர். அவர் திருவிசநல்லூரில் இருந்தார். கிருஷ்ணஸ்வாமி ச்ரௌதிகளின் உருவம் திருவையாற்றில் தர்மஸம்வர்த்தனி கோயிலில் முன்மண்டபத்தூணில் தற்போது உளது.
4. प्रकृतिभागः
5. विकृतिभागः
6. वेयगानम्
7. अरण्येगेयगानम्

விக்ருதிபாகம் ஊஹகானம்[1] ரஹஸ்யகானம்[2] என இரண்டு பகுப்பினைக் கொண்டன. ப்ரக்ருதி, விக்ருதி என்ற பெயராலே ப்ரக்ருதிபாகமே முன்னர் இருந்தது என்பதும் அஃதே வேத பாகக் கருதப்பட்டது என்பதும், அதனை அத்தியயனஞ் செய்தலே நியமம் என்பதும், விக்ருதிபாகம் யாகங்களில் ப்ரக்ருதியிலிருந்து வகுத்துக்கூறிய ஸாமங்களைக் கொண்டது என்பதும், அதனை அத்தியயனஞ் செய்தல் நியமமில்லை என்பதும், அப்பகுதி பிற்காலத்துத் தொகுக்கப்பட்டது என்பதும் அறியத்தக்கது. ஸாமம் என்பது கானம்பண்ணப்பட்ட ருக். ஆகலின் ப்ரக்ருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் பூர்வார்ச்சிகம்[3] என்ற நூலிலும் விக்ருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் உத்தரார்ச்சிகம்[4] என்ற நூலிலுங் காணப்படுகின்றன. சுமார் 1549 ருக்குக்கள் ஸாம வேதத்தில் கானஞ் செய்யப்பட்டன; அவற்றுள் 75 ருக்குக்கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை என்றும் ஏனைய ருக்வேதத்தின் எட்டு ஒன்பது மண்டலங்களில் உள்ளன என்றுங் கூறுவர். சில ருக்குக்கள் பூர்வார்ச்சிகம் உத்தரார்ச்சிகம் இரண்டிலுமுள்ளன. அவற்றுள் உத்தரார்ச்சிகத்துள்ள ருக்குக்களின் பாடம் ருக்வேதத்துள்ள ருக்குக்களின் பாடத்தை ஒத்திருக்கின்றது: பூர்வார்ச்சிகத்தில் உள்ளனவற்றின் பாடம் சிறிது வேறுபட்டுளது.

பூர்வார்ச்சிகத்துள் ஆறு ப்ரபாடகங்கள்[5] உள; முதல் ஐந்தனில் பப்பத்து தசதிகள்[6] உள; ஆறாவதில் ஒன்பது தசதிகளே உள. உத்தரார்ச்சிகத்தில் ஒன்பது ப்ரபாடகங்கள்

1. ऊहगानम्
2. रहस्यगानम्
3. पूर्वार्चिकम्
4. उत्तरार्चिकम्
5. प्रपाठक
6. दशति

உள. ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு மூன்று அத்தியாயங்கள் காணப்படுகின்றன. பூர்வார்ச்சிகத்துள் பன்னிரண்டு தசதிகள் அக்கினியையும், முப்பததாறு இந்திரனேயும், பதி ஞென்று ஸோமனேயும் தேவதையாகக் கொண்டன. வேய கானததில் ஆக்நேயம்,[1] ஐந்த்ரம்,[2] பாவமானம்[3] என்ற பகுதி களும், அரண்யகேயகானத்தில் ஆர்க்கபர்வம்,[4] த்வந்த்வபர்வம்[5] வ்ரதபாவம்[6], சுக்ரியபாவம்[7], மஹாநாம்நீபர்வம்[8] என்றபகுதி களும் உள்ளன. இறுதியில் பாருண்டஸாமம் உளது.

காலம்.—ருக்வேதஸம்ஹிதையிலே ரதந்தரம்,[9] ப்ருகத் ஸாமம[10] முதலிய வகைகள் கூறப்பட்டமையால், ருக்வேத மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகத தொகுக்கப்பட்ட காலத்திறகு முன்னரே ஸாமங்கள் கானம் பண்ணப்பட்டன என்பதும் யாகங்களில் வழங்கப்பட்டன வன்பதும் வெளிப்படை. அவை ஸம்ஹிதையாகத தொகுக்கப்பட்ட காலம் யஜுர்வேத ஸம்ஹிதைககு முன்னரே இருததல் கூடும். ப்ரகிருதி ஸாமங்கள் முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருததல் கூடும். அதன் பின்னா விக்ருதிஸாமஙகள் தொகுக்கப்பட்டிருததல் வேண்டும்.

அதன சிறப்பு.—ஸாமங்களிலிருந்து தேசியவரலாறுகள் மிகுதியாக அறியப்படாவிடினும், பாரதவர்ஷததில் தொடக் கததில் கானம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதும், அது யாகங் களில் வழங்கப்பட்டது என்பதும், செய்யுளைக் கானஞ் செய் தால் செய்யுளில் இல்லாத சில சொற்களைச் சேரததல் அவச்யம் என்பதும், ஸ்வரததில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது

1. आग्नेयम्
2. ऐन्द्रम्
3. पावमानम्
4. अर्कपर्व
5. द्वन्द्वपर्व
6. व्रतपर्व
7. शुक्रियपर्व
8. महानाम्नीपर्व
9. रथन्तरम्
10. बृहत्साम

பதத்தைத தவறாகப் பிரிப்பினும்[1] அது தவறாகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், கீதியே தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டிபது என்பதும், கீதிகள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும், கீதியில் சில சொற்களைப் பலதடவை கானஞ் செய்யலாம் என்பதும், அவ்வழக்கு இண்டோயூரோபியன பாஷை வழங்கிய காலத்தே இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும் ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்படுகின்றன.

அத்தியாயம் 18

பிராம்மணங்களின் பொதுத்தன்மை

மந்திரங்களையும் பிராம்மணங்களையும் கொண்டது வேதம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மந்திரங்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஹிதையில் உள்ளன. ஏனைய பிராம்மணங்களில் உள்ளன. அவை விதி,[1] அர்த்தவாதம்,[2] நாமதேயம்[3] *முதலியன ஆக இருக்கும். பிராம்மணங்கள் பெரும்பாலும் யஜுஸ் ஆகவே இருக்கும். மந்திரங்கள் தேவதைகளைப்பற்றிய துதிகளானமையால், அவை எங்கு எதற்காக எப்படி வழங்கப்படவேண்டும் என்பது ருத்விக்குக்களிடமிருந்து அறிதல் வேண்டும். அவை பிராம்மணங்களில் தான் கூறப்பட்டன. ஆகலின் யாகங்களில் ருத்விக்காக இருக்க விரும்புகின்றவர்கள் அவசியம் பிராம்மணங்களைப் படித்தல் வேண்டும். யாகங்களைப்பற்றிப் பிராம்மணங்கள் வருணிக்கின்றமையால், அவற்றை* யாகீயசாஸ்திரம்[4] *என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். உண்மையாக அவற்றை ஆயுமிடத்து அவற்றிலிருந்து நாட்டின் நிலை, மக்களின் மனநிலை, மக்களுள் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளும் அன்பு பகை முதலியன, நூலாராய்ச்சி முதலிய பல செய்திகளை ஒருவன் அறியலாம்.*

பிராம்மணம் என்ற சொல்லின் நிர்வசனம் யாது எனின், பிரம்ம *என்ற சொல்லிலிருந்தேனும்* பிராம்மண *என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் அது வந்திருக்கலாம் என்பர்.* பிரம்ம *என்ற சொற்கு மந்திரம் என ஒரு பொருள் உண்டு. பிராம்மணம்*

1. विधिः
2. अर्थवादः
3. नामधेयम्
4. यागीयशास्त्रम्

மநதிரததைபபறறிக கூறலின, பிரமமததோடு இயைபுபடடது பிராமமணம எனக கூறபபடடது, அலலது யாகததிதளள ருதவிககுககளுள பிரமமா எனபவா ஒருவராகலாலும, அவா யாகததைபபறறி எலலாவறறையும அறிநதவராய இருகக வேணடுமாதலாலும, அவாககு வேணடியவறறைக கூறும நூல பிராமமணம எனக கூறபபடடது எனனலாம, அலலது பிராமமணாகளதான யாகததில ருதவிககுககளாக இருகக வேணடும என்ற நியதி இருநதிருததலின, அவாகளுககு வேணடிய நூல பிராமமணம எனபபடடது எனறுங கூறலாம, இவறறுள முதனமையிற கூறபபடடதே சிறநததாகும

மநதிரநதானே யாகஙகளில வேணடும, பிராமமணஙகள எறறுககு என ஐயம நிகழலாம மநதிரஙகளின பொருளும, விநியோகமும நனகு மககளால அறியபபடட காலததில பிராமமணஙகள வேணடாம, சிறிது ஐயம நிகழநதபோது, அநத அநத மநதிரததின பினனரே அவறறைப பறறிப பிராமமணஙகளைக கூறுதல தகும அவவாறு கிருஷ்ணயஜுாவேத ஸமஹிதைகளில உளளது பினனா ஐயஙகள பலவகையாகத தோனற, அவறறைப போகக, ஸமஹிதையை விடடுத தனியாக பிராமமணஙகள தோனறியிருததல கூடும அதனபினனா ஒவவொரு சாகையிலும மநதிரபாகததையொடடிப பிராமமணபாகம வேணடும என்ற எணணம வநது பிராமமணஙகள பெருகின எனனலும பொருநதும

பிராமமணஙகளே ஸமஸகிருதமொழியின பழைய வசன நூலகள ஆகும அவறறிலுளள வசனநடை மிகப பழமையாய உளளது முறறுவினைகளைக கொணட சிறு சிறு வாககியஙகளை அவை கொணடன தொகைமொழிகள (ஸமஸதபதஙகள) மிகுதியாக இலலை இருபபினும இரணடு மூனறு மொழிகளுககுமேல தொகை ஆனதாகத தோனறவிலலை ஸமஹிதையில வழஙகபபடட லேட[1] பிரயோகஙகள இஙகு மிகுதியாய

1 लेट्

இல்லை. காதைகள்[1] உள்ளன. அப்பிராம்மணங்களில் முதற் பகுதி யாகத்தில் வழங்கிய மந்திரங்களைப் பற்றியும், இடைப் பகுதி வானப்பிரஸ்தநிலையில் வழங்கவேண்டியவற்றைப் பற்றியும், கடைப்பகுதி ஸம்ஸாரவிதாமத்தைப் பற்றியும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மோக்ஷம் அடைவதற்குள்ள ஸாதனங்களைப் பற்றியுங் கூறும். கடைப்பகுதிக்கு உபநிஷத் எனப் பெயர்.

ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் பல சாகைகளும், ஒவ்வொரு சாகையிலும் பிராம்மணபாகமும் இருந்தனவாக அங்கங்குக் குறிக்கப்பட்டவற்றால் அறியப்படுகிறது, தற்போது வழக்கத்திலுள்ளன மிகச் சிலவேயாகும். அவற்றுள் பஞ்சவிம்சமும்,[2] தைத்திரீயமும்,[3] மிகப் பழமையானவை என்றும் அதன்பின்னர் ஜைமினீயமும்,[4] கௌஷீதகீயமும்[5] ஐதரேயமும்[6] காணப்பட்டவை என்றும், அதன் பின்னர் சதபதம்[7] காணப்பட்டது என்றும், நான்கு ஸாமவிதானப்பிராம்மணங்களும்,[8] கோபதம்[9] என்ற அதர்வவேதப்பிராம்மணமும் கடைசியிற் காணப்பட்டன என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

---

1. नारदेन हरिश्चन्द्रस्य प्रोक्ता गाथाः [ऐ. ब्रा. 7, 2]
ऋणमस्मिन्संनयत्यमृतत्वं च गच्छति ।
पिता पुत्रस्य जातस्य पश्येच्चेज्जीवतो मुखम् ॥
. . . .

2. पञ्चविंशम्
3. तैत्तिरीयम्
4. जैमिनीयम्
5. कौषीतकीयम्
6. ऐतरेयम्
7. शतपथम्
8. सामविधानब्राह्मणानि
9. गोपथम्

அத்தியாயம் 19

ருக்வேதப்பிராம்மணங்கள்

ருக்வேதப்பிராம்மணங்களுள் தற்போது வழக்கிலுள்ளன இரண்டே ஆகும். அவை ஐதரேயமும், கௌஷீதகீயமும் ஆம்.

ஐதரேயம் — இதனுள் அவ்வைந்து அத்தியாயங்களைக் கொண்ட எட்டு பஞ்சிகைகள்[1] இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதல் பதினாறு அத்தியாயங்கள் ஒரே நாளில் முடிவுபெறும் அக்னிஷ்டோமத்தைப்பற்றிக்[2] கூறும். பதினேழு, பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் ஒரு வருஷத்தில் முடிவுபெறும் கவாமயனத்தைப்பற்றிக்[3] கூறும். பத்தொன்பதிலிருந்து இருபத்துநான்கு முடிய உள்ள அத்தியாயங்கள் பன்னிரண்டு நாளில் முடிவுபெறும் த்வாதசாஹத்தைப்[4] பற்றியன. இருபத்தைந்திலிருந்து முப்பத்திரண்டு முடிய உள்ள அத்தியாயங்கள் அக்னிஹோத்ரத்தைப்[5] பற்றியன. முப்பத்துமூன்று முதல் நாற்பது முடிய இருக்கும் அத்தியாயங்கள் இந்திரனின் மஹாபிஷேகத்தைப்[6] பற்றிக் கூறும். இறுதியிலுள்ள பத்து அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள் கௌஷீதகிப்பிராம்மணங்களில் இல்லை, அன்றியும் அவை யாகங்களைப் பற்றியனவும் இல்லை. ஆகலின் அவை பிற்காலத்து இணைக்கப்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பர்.

1. पञ्चिका
2. अग्निष्टोमम्
3. गवामयनम्
4. द्वादशाहम्
5. अग्निहोत्रम्
6. महाभिषेक

இந்நூல் குருபாஞ்சாலதேசத்திற் காணப்பட்டது என்பதும், அதற்கு முன்னரே ருக்வேதஸம்ஹிதையில் பத்து மண்டலங்களும் இருந்தன என்பதும் இந்நூற்பொருளிலிருந்து அறிதல் கூடும்.

கண்டு அறியப்படும் சில செய்திகள். — ஐதரேயஆரண்யகத்தில் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்ட காலத்தில் அதர்வஸம்ஹிதை இல்லை என்னலாம். ஏனெனில் மூன்று வேதங்களே இருந்தன என்பதும், யாகத்தில் ஹோதா ருக்வேதத்து மந்திரங்களாலும், அத்வர்யு யஜுர்வேத மந்திரப்பிராம்மணங்களாலும், உத்காதா ஸாமவேதகீதிகளாலும், பிரும்மா மூன்று வேதங்களிற் கூறப்பட்டவற்றாலும் தங்கள் கடமையைச் செலுத்துகின்றனர் என்பதும் கூறப்பட்டன.[1] தேவதைகளுடன் ஸாயுஜ்யம், ஸாரூப்யம், ஸாலோக்யம் முதலியன யாகஞ் செய்வோர்க்கு கிடைக்கும்; தேவாஸுரர்கள் சண்டையிட்டனர்; அஸுரர் முதலில் ஜயித்தனர் எனக் கூறப்பட்டதையும், ப்ரஜாபதி இவ்வுலகத்தைப் படைத்தார் எனக் கூறப்பட்டதையும்[2] நோக்கின், இப்பிராம்மணம் தைத்திரீயஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என எண்ண இடன் தருகிறது. ஸோமபானம் செய்யும் தேவர்கள் முப்பத்துமூவர் என்பதும், ஸோமபானஞ் செய்யாத

1. त्रयो वेदा अजायन्त ऋग्वेद एवाग्नेरजायत यजुर्वेदो वायोः सामवेद आदित्यात् । ... ऋचैव होत्रमकरोत् यजुषाध्वर्यवं साम्नोद्गीथम् । यदेतत् त्रय्यै विद्यायै शुक्रं तेन ब्रह्मत्वमकरोत् (V 31, 33)

2. एतासामेव तद्देवतानां यजमानं सायुज्यं सारूपतां सालोकतां गमयति (II, 24)
देवासुरा वा एषु लोकेषु समयतन्त (I, 14)
इमान् वै लोकान् प्रजापतिः सृष्ट्वा इदं सर्वमशक्नोत् (V, 7)

தேவர்கள் முப்பத்துமூவர் என்பதுங் கூறப்பட்டன.[1] மாமனாரைக் கண்டு மணாட்டுப்பெண் நாணங் கொண்டனள்[2] என்பதும், வித்வான் எப்பொழுதும் உண்மையே கூற வேண்டும்[3] என்பதுங் கூறப்பட்டன. ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் எனக் கொள்ளப்பட்டது.[4] ஹரிச்சந்திர அரசனின் குமாரனை ரோஹிதனுக்குப் பிரதியாக யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டப்பட்ட சுனச்சேபன்[5] வருணனைத் துதித்து ஆபத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டான் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டது.[6]

கௌஷீதகீயம் — இதனுள் முப்பது அத்தியாயங்கள் உள். ஐதரேயத்தில் முதல் இருபத்தைந்து அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களே ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் அக்நயாதானம், அக்னிஹோத்ரம், தர்ச-பூர்ணமாஸம், இஷ்டி முதலியன உணர்த்தப்படுகின்றன. அதற்குமேல் உள்ளவை ஸோமயாகத்தைப் பற்றியன. ஈண்டுப் பொருள் கூறப்பட்ட முறையை நோக்கின் இஃது ஐதரேயத்திற்குப் பின்னரே காணப்பட்டது என்பர் சிலர். இந்நூலில் ஈசானன், மகாதேவன் என்ற சொற்கள் சிவனைக் குறிக்கின்றமையாலும் அவ்வாறே சுக்லயஜுர்வேத ஸம்ஹிதை, அதர்வவேத ஸம்ஹிதை, சதபதத்தில் ஒரு பகுதி, இவற்றில் காணப்படுகின்றமையாலும், இவையெல்லாம் ஒருகாலத்தன

1 त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः सोमपाः त्रयस्त्रिंशदसोमपाः (II, 18)

2 यथैवाद स्नुषा श्वशुराल्लज्जमाना निलीयमाना (III, 22)

3 विदुषा सत्यमेव वदितव्यम् (V, 14)

4 त्रीणि च वै शतानि षष्टिश्च संवत्सरस्याहानि (II 17)

5 शुनःशेप

6 VII 13 16

ஆகும் என்பர் சிலர். ஆரியாவர்த்தத்தில் வடமொழிக்கலை கிரந்தங்கள் நன்கு படிக்கப்பட்டன என்பது இந்நூலிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.[1]

கௌஷீதகிய ஆரண்யகத்தில் 15 அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. கௌஷீதகி மஹர்ஷியால் காணப்பட்டமையால் இப்பிராம்மணம் கௌஷீதகிப்பிராம்மணம் எனப் பெயர் பெற்றது.[2] , இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மணத்தின் பின்னர் வந்தது என்பதற்கு ஒரு சான்று கூறலாம்—யாகத்தில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர்கள் முறையே ருக்வேதத்தாலும், யஜுர்வேதத்தாலும், ஸாமவேதத்தாலும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய, பிரும்மா மூன்று வேதத்தாலும் செய்கின்றார் என ஐதரேயப்பிராம்மணம் கூறுகின்றது. பிரும்மா யஜுர்வேதியாகவும் ஸாமவேதியாகவும் ருக்வேதியாகவும் இருக்கலாம் எனக் கௌஷீதகிப்பிராம்மணம் கூறுகின்றது. ஆகவே அக்காலத்தில் மூன்று வேதத்தையும் அத்தியயனஞ் செய்தவர் அரிதாயிற்று எனக் கொள்ளல் தகும்.[3] உவிஷ்டரும்

1. अथ कश्चिन् गव्ये वा अनुवचने वा प्रमत्त उपहन्यात् विचिकित्सा वा स्यादुपहतमनुद्धमतिक्रान्तं मन्यमानो मनसा वृत्तान्तमीक्षमाणो विनिवृत्त्योपहतमनुसहृतं , कृत्वानन्तर्यमित्रयोगः स्याद्वृत्तान्तादिति मीमांसन्ते (कौ. ब्रा. 26)
2. तदु ह स्माह कौषीतकिः [कौ. ब्रा. 2-9]
इति ह स्माह कौषीतकिः (7-10, 8-9, 11, 5)
3. ऋचैव होत्रं क्रियते, यजुषाऽऽध्वर्यवं साम्नोद्गीथं ... केन ब्रह्मत्वं क्रियते इति, त्रय्या विद्ययेति ब्रूयात् । [ऐ. ब्रा. 5, 33]
केन ब्रह्मा ब्रह्मा भवतीति यमेवामुं त्रय्यै विद्यायै तेजोरसं प्रावृहत्तेन ब्रह्मा ... किंविदं किञ्छन्दसं ब्राह्मणं वृणीत इति—अध्वर्युमित्येके ... छन्दोगमित्येके ... बह्वृचमिति ...
(कौ. ब्रा. 6, 11)

விசவாமிததிரும ஜமாதாளகதுடன இருநதனா எனற வாககியமும இபபிராமமணம பிறகாலததது எனபதைக குறிக கலாம [1] அசவினாகள தேவவைததியாகள எனபதும ஈணடுக கூறபபடடுளளது [2]

---

1 विश्वामित्रश्च वसिष्ठश्च समजानताम् ॥ (ऐत ब्रा 16 14)

2. अश्विनौ वै देवानां भिषजौ (18 1)

அத்தியாயம் 20

ஸாமவேதப்பிராம்மணங்கள்

ஸாமவேதத்தில் ஜைமினீயசாகையில் ஒன்றும் கௌதும சாகையில் எட்டுப் பிராம்மணங்களும் உள்ளன. அவை: தலவகாரம் தாண்ட்யம் என்ற பஞ்சவிம்சம், ஷட்விம்சம், ஸாமவிதானம், ஆர்ஷேயபிராம்மணம், தேவதாப்பிராம்மணம், வம்சப்பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோபநிஷத், சாந்தோக்யம் என்பன ஆகும்.

தலவகாரம் — இதற்கு ஜைமினீய-உபநிஷத்-பிராம்மணம் என்றும் பெயர். இதற்கு நான்கு அத்தியாயங்களும், அவற்றில் முறையே 18, 5, 7, 12 அநுவாகங்களும் உள்ளன. நான்காம் அத்தியாயம் பத்தாம் அநுவாகம் கேநோபநிஷத் ஆகும். கேந என்ற சொல்லால் அவ்வுபநிஷத் தொடங்குவதால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மண காலத்தது எனக் கூறுதற்குச் சில சான்றுகள் உள. அவை: (1) வேதங்கள் மூன்று என்று கூறுதல்,[1] குருபாஞ்சால தேசத்தாரைப் பற்றிய கூறுதல்,[2] அவர்களிடமிருந்து அஸுரர

1. ऋग्वेद एवाग्नेर्यजुर्वेदो वायोस्सामवेद आदित्यात् (तल. ब्रा. 3-4)
प्रजापतिर्वा इदं त्रयेण वेदेनाऽजयत् (1-1, 2-1)
सा त्रयी विद्याऽभवत् (1-6)
त्रयो वेदा अजायन्त (ऐ. ब्रा. 5, 32)
2. यत्र भूयिष्ठा कुरुपञ्चालास्समागता. (तल. ब्रा. 3-2)
सह स कुरुपञ्चालनान्ब्राह्मणानुपपृच्छमानश्चरति (3-6)

தனிமையாய்ப் பிரிவுபட்டதற்குமுன் தேவர்கள் பஞ்சஜனர்களாய் இருந்தனர் என்று கூறலும்,[1] தேவர்களும் அஸுரர்களும் போட்டியிட்டனர் என்று கூறலும்[2] முதலியன. சுக்கிரன் அஸுரர்கள் செய்த யாகத்திற்கு உத்காதாவாக இருந்தான்.[3] இதனுள் பெரும்பாலும் ஆரண்யகம் கூறும் விஷயங்களே கூறப்பட்டன எனலாம்.

தாண்டயப்பிராம்மணம் — தாண்டிமகாவ்யரால் காணப்பட்டமையால்[4] இப்பிராம்மணத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதற்கே தாண்டயமஹாப்பிராம்மணம் எனவும், இருபத்தைந்து அத்தியாயம் உடையதால் பஞ்சவிம்சம் எனவும் பெயர் உள. பெரிதாகையால் பிரௌடப்பிராம்மணம் எனவும் பெயர். இது கௌதுமசாகையைச் சேர்ந்தது. அத்தியாயம் என்ற பெயர் பாஷ்யத்திலும், பரபாடகம் என்ற பெயர் மூலபுத்தகங்களிலும் காணப்படும் என்பர். இருபத்தைந்து அத்தியாயங்களையும் ஐந்து பாகமாக ஆக்கி, ஒவ்வொன்றையும் பஞ்சிகை எனக் கூறுதலும் உண்டு. ஈண்டு அக்நிஷ்டோமம் தொடங்கி ஸஹஸ்ரஸம்வத்ஸரம் முடிய உள்ள ஸோமயாகங்களில் உத்காதா முதலியோர்க்கு வேண்டிய அனைத்துங் கூறப்பட்டன. காத்யாயனர், ஆபஸ்தம்பர் இவ்விருவரும் இயற்றிய சௌதஸூத்திரங்களில் இந்நூலையே பிரமாணமாகக் கொண்டனர் என்பது வெளிப்படை. ஊரணவதீ,

1 ये देवा असुरेभ्य पूर्वे पञ्चजना आसन् (1, 13)

2. देवासुरा अस्पर्धन्त (1-15, 18)

3 उशनसा काव्येन असुरा पश्चादयं त उद्गायतु (2-2)

4 सामवेदीयताण्ड्यमहाब्राह्मणे द्वितीये विभागे पुरस्तान्निवेदने (2-30)

த்ருஷத்வதி, யமுனா[1] இந்நதிகளின் கரையிற் செய்யப்பட்ட யாகங்களைக் கூறுகின்றமையின் இப்பிராமணம் பழமை யானது எனக் கூறல் தகும். அதர்வமந்திரங்கள் தேவர்களின் தீமையைப் போக்கவும் நன்மையை ஆக்கவும் பயன்படும் என இங்குக் கூறப்பட்டமையாலும்[2] வ்ராத்யஸ்தோமங்கள் இங்கிருத்தலாலும்[3] இந்நூல் அதர்வவேதத்தின் ஒரு பகுதியாவது வேதமாகக் கொள்ளப்பட்ட பின்னர் வந்திருத்தல் கூடும். சுக்கிரன் அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதன் எனக் கூறப் பட்டுளது.[4] தேவர்களும் அஸுரர்களும் ப்ரஜாபதியின் புத்திரர்கள் எனவும் அஸுரர்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்தவராய் இருந்தனர்[5] எனவும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டவாறே ஈண்டுங் கூறப்பட்டமையான், இந்நூல் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என ஐயம் நிகழ் கின்றது.

1. सरस्वत्या विनशने दीक्षन्ते (25, 10, 1)
   दृषद्वत्येन (25, 10, 14)
   स दक्षिणेन तीरेण दृषद्वत्या आग्नेयेनाष्टाकपालेन [illegible] (25, 13, 2,
   यमुनामवभृथमभ्यवैति (25, 13, 4)
   यमुनाया हव्यं निरावहत् (9, 4, 10
2. भेषजं वै देवानामाथर्वाणो भेषजायै[illegible] 15, 11, 10
3. ता. ब्रा. 17, 1–3
4 उशना वै काव्योऽसुराणां पुरोहित आसीत् (7, 5, 20
5 देवाश्च वा असुराश्च [illegible]
   वलीयांस आसन् [illegible] 12, 1, 2?

ஷடவிமசபபிராமமணம — பெயரிஞலே இபபிராமமணம பஞசவிமசததோடு சோநதது எனபது விளஙகும. ஆகலின இதறகுத தாணடயசேஷம் எனப பெயா கொடுததுக கூறுவா பாஷயகாரா பெருமபாலும பஞ்சவிமசபபிராமமணததிற கூறபபடட சிலவறறிறகு மாறுபாடும, ஆஙகுக கூறபபடாத ஆபிசாரயாகஙகளாகிய சயேனயாகம முதலிய ஐநதும இஙகுக கூறபபடடன இறுதியில காலை மாலை செயய வேணடும ஸநதயாவநதநததையும அதபுதசாநதியையும பறறி இரணடு பிரபாடகஙகள கூறும அதபுதசாநதியைபபறறிக கூறும பகுதிககு அதபுதபபிராமமணம எனப பெயா

ஸாமவிதாநபபிராமமணம — ஈணடு யாகததைபபறறிய விஷயஙகள ஒன்றுங கூறபபடடில செயயபபடட பாபஙகளைப போககப பிராயசசிததரூபமான ஸாமஙகளும அவறறிறகு அஙகமான ஹோமஙகளுங கூறபபடடன இநநூலில மூனறு பரபாடகஙகள உள பாபததைப போககும ஸாமஙகளை இநநூல விதிககினறமையால, இதறகு ஸாமவிதாநப பிராமமணம எனப பெயா வநதது எனனலாம

ஆரஷேயபபிராமமணம — ஸமஹிதையிற கூறபபடட ஸாமங கடகு ருஷி முதலியவறறை இபபிராமமணங கூறும. ஈணடும மூனறு பரபாடஙகள உள.

தைவதபபிராமமணம — தேவதை, சநதஸ முதலியவறறை இபபிராமமணங கூறும ஈணடு மூனறு கணடஙகள உள

வம்சபபிராமமணம — ஸாமவேதததை அதயாபனஞ்செயத ஆசாரயபரமபரையை இபபிராமமணங கூறும

ஸமஹிதோபநிஷத — ஸமஹிதைகளின பேதஙகளையும ஆங குள்ள மநதிரஙகளின பேதஙகளை௰ும அமமநதிரஙகளைப பறறிய பாசுபனையையும அவறறை ஜபிபபதால உணடாகும பயனையும இபபிராமமணங கூறும

சாங்க்ஷேபம்.—ஆரண்யகங்களில் உள்ள விஷயங்களை கண்டு உணர்த்தப்பட்டன. அவை பின்னர் விவரமாய்க் கூறப்படும்.

இவற்றுள் ஆர்ஷேயப்பிராம்மணம், தைவதப்பிராம்மணம் வம்சப்பிராம்மணம், ஸம்ஹிதோபநிஷத் இவை நான்கும் பெயரள் மாத்திரம் பிராம்மணமேயன்றி ஆங்கு உணர்த்தப்படும் பொருளால் அல்ல எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட மந்திரங்களைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பிராம்மணம் என்ற பெயர் கொடுத்திருக்கின், அவருடைய கருத்து ஆராய்தற்குரியது.

அத்தியாயம் 21

கிருஷ்ணயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்கள்

கடசாகையிலும் மைத்ராயணீசாகையிலும் ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் பிராமணங்களைத் தவிர்த்துப் பிராமணம் என்னத் தனிப்பகுதியாய் ஒன்றும் இல்லை என்பர். தைத்திரீயசாகையிலோ தைத்திரீயப்பிராமணமும் தைத்திரீய ஆரண்யகமும் உள. தைத்திரீயப்பிராமணத்துள் மூன்று அஷ்டகம் அல்லது காண்டங்களும் 28 பிரபாடகங்களும் உள. ஆங்கு ஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி விவரணமே உளது.

ஆரண்யகத்தில் பத்துப் பிரபாடகங்கள் உள. அவற்றுள் முதல் ஆறும் வானப்ரஸ்தருக்கு வேண்டியவற்றைக் கூறும். அரண்யத்தில் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டதால் ஆரணியகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பர் ஸாயணாசாரியர்.[1] இந்தியாரம் ஸாவித்ரம் நாசிகேதம் சாதுர்ஹோத்ரம் வைசவஸ்ருஜம் இந்நான்கும் இல்லை என்பர். ஏழாவது முதல் ஒன்பதாவது முடிய உள்ள மூன்று பிரபாடகங்களும் தைத்திரீய-உபநிஷத் ஆகும். இறுதிப்பிரபாடகம் மஹாநாராயணீயோபநிஷத் ஆகும்.

பிராமணத்தின் இறுதியில் உள்ள மூன்று கண்டமும் ஆரண்யகத்தின் முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களும் காடகத்திலிருந்து இணைக்கப்பட்டன என்பர்.[2]

1 अरण्याध्ययनादेतद् आरण्यकमितीर्यते ।
अरण्ये तदधीयीतेत्येव वाक्यं प्रवक्ष्यते ॥ (तै आ. भाष्यम्)

2 सावित्रो नाचिकेतश्च चातुर्होत्रस्तृतीयकः ।
तुर्यो वैश्वसृजस्तद्वदारुणकेतुकः ।
स्वाध्यायब्राह्मणं चेति मन्त्रं काठकमीरितम् ॥ (तै आ. भाष्यम्)

ஆரண்யகத்தின் முற்பகுதியிலிருந்து சிற்சில விஷயங்கள் அறியப்படுகின்றன :—

நால்வகை நரகங்களின் பெயர் விஸர்ப்பீ, அவிஸர்ப்பீ, விஷாதீ, அவிஷாதீ என்பதும்,[1] *மானதோலையோ வஸ்திரத்தையோ உபவீதமாகவும் ப்ராசீனவீதமாகவும் நிவீதமாகவும் தரித்துக்கொண்டனர் என்பதும்,*[2] *காலையிலும் மாலையிலும் ஆதித்யனே பிரும்மா எனத் தியானம் செய்யும் பிராம்மணன் எல்லாநன்மையையும் அடைந்து, பிரம்மமே ஆகின்றான் என்பதும்*[3]*, தான் பாபச்செயல் புரிந்ததாக நினைப்பவன் கூச்மாண்டஹோமஞ் செய்யலாம்*[4] *என்பதும், பஞ்சமஹா யஞ்ஞங்கள் யாவை என்பதும்,*[5] *தான் அசுத்தனாய் இருக்கும் போதும் அசுத்தமான இடத்தில் இருக்கும்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்தல் தகாது என்பதும்*[6]*, இவைபோன்ற பலவும்.*

---

1. दक्षिणपूर्वस्यां दिशि विसर्पी नरकः ।
दक्षिणापरस्यां दिश्यविसर्पी नरकः ।
उत्तरपूर्वस्यां दिशि विषादी नरकः ।
उत्तरापरस्यां दिश्यविषादी नरकः ॥ [तै. आ. 1, 19]
2. अजिनं वासो वा दक्षिणत उपवीय . . . (2, 1)
3. उद्यन्तमस्तं यन्तमादित्यमभिध्यायन्कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान्सकलं भद्रमश्नुतेऽसावादित्यो ब्रह्मेति ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति (2, 2)
4. कूश्माण्डैर्जुहुयाद्योऽपूत इव मन्येत (2, 8)
5. पञ्च वा एते महायज्ञाः सतति प्रतायन्ते सतति सन्तिष्ठन्ते देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति (2, 10)
6. तस्य वा एतस्य यज्ञस्य द्वावनध्यायौ यदात्माऽशुचिर्यद्देशः (2, 15)

அத்தியாயம் 22

சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களும் — சதபதத்தின் அமைப்பும்

சுக்லயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களுள் தற்போது காணப்படும் பிராம்மணங்கள் இரண்டே. அவை கண்வசாகீயப் பிராம்மணம், மாத்தியந்தினசாகீயப்பிராம்மணம் ஆகும். அவற்றுள் பின்னதாகக் கூறப்பட்டதே அச்சில் வந்துள்து. கண்வசாகீயப்பிராம்மணத்தில் 17 காண்டங்களும் மாத்தியந்தினசாகீயப்பிராம்மணத்தில் 14 காண்டங்களும் உள. பின்னதாகக் கூறப்பட்டதில் 100 அத்தியாயங்கள் உள ஆகலின் அதற்குச் சதபதப்பிராம்மணம் எனப் பெயர் வந்தது. ஆங்குள்ள ஒவ்வொரு காண்டத்துள்ளும் உள்ள அத்தியாயங்கள் அவற்றைக் கண்ட ரிஷியின் பெயர், உணர்த்தப்பட்ட பொருள் இவற்றைக் கீழ்க்குறிப்பிற் காண்க.[1] அவற்றை

1 काण्डम्	अध्याया	ऋषि	विषय
I	9	याज्ञवल्क्य	दर्शपूर्णमासौ
II	6	"	अग्न्याधानम् अग्निहोत्रम् चातुर्मास्यादि
III	9	"	अग्निष्टोम
IV	6		
V	5	"	सोमविकृतय वाजपेयादीनि

நன்கு நோக்கின் இப்பதினான்கு காண்டங்களுள் முதல் ஒன்பது காண்டங்கள் முன்னாகக் காணப்பட்டன என்றும், பின்னர் ஏனைய ஐந்து காண்டங்களும் சேர்க்கப்பட்டன என்ற கொள்கைக்குக் கூறிய காரணங்கள் பொருந்தும் என்றும் தோன்றும். முதல் ஒன்பது காண்டங்களுள் 60 அத்தியாயம், எஞ்சிய ஐந்தில் 40 அத்தியாயம் உள்ளன என்பது வெளிப்படை. மஹாபாஷ்யகாரர் ஓரிடத்தில்[1] ஷஷ்டிபதம், சதபதம் என இரண்டைக் கூறுகின்றனர். பன்னிரண்டாவது காண்டத்தை நடுக்காண்டம் என்பர். பன்னிரண்டு, பத்திற்கும் பதினான்கிற்கும் நடுவாகலின், பின்னுள்ள ஐந்து காண்டங்களுக்கும் அது நடுவாகும். அன்றியும் ஸம்ஹிதையில் முதல் 18-காண்டங்களிற் கூறப்பட்ட விஷயம் பிராம்மணத்தில் முதல் ஒன்பது காண்டங்களிலே தான் காணப்படுகின்றது. மஹாபாரதத்து சாந்திபர்வாவில் ரஹஸ்யத்துடனும் ஸங்கிரகத்துடனும் பரிசேஷத்துடனும் சதபதத்தைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன்

काण्डम्	अध्यायाः	ऋषि	विषयः
VI	8	शाण्डिल्यः	अग्निचयनम्
VII	5	,,	,,
VIII	7	,,	,,
IX	5	,,	,,
X	6	,,	अग्निरहस्यम्
XI	8	याज्ञवल्क्य.	दर्शपूर्णमासीयविषया
XII	9	,,	दर्शपूर्णमासगतप्रायश्चित्तानि
XIII	8	,,	अश्वमेधः, पुरुषमेधः सर्वमेधश्च
XIV	9	,,	प्रवर्ग्यम् (अन्त्ये षट् अध्यायाः बृहदारण्यकोपनिषत्)

1. ऋत्वधादिसूत्रान्तात्तक् (IV 2-60) इति सूत्रगतभाष्ये

அத்தியாயம் 23

சதபத்ப்பிராம்மணத்திலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

1. ஆரியர்கள் தொடக்கத்தில் ஸரஸ்வதி நதிக்கரையின் மேற்குக்கரையில் இருந்து, ஸதாநீரா நதிவரை வந்து, பின்னர் அதைத் தாண்டிக் கீழ்நாட்டிற்கு வந்தனர் என்பது விதேக மாதவ-ஆக்கியானத்திலிருந்து[1] அறியப்படுகின்றது.

2. ப்ரளயகாலத்தில் மனு ஒரு மீனின் உதவியால் எவ்வாறு உத்தரகிரியை அடைந்தான் என ஒரு ஆக்கியானம் கூறுகின்றது.[2]

3. பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் வழங்கும் கதைகளுக்கு மூலம் இங்குக் காணப்படுகின்றது:—

i. விஷ்ணு ஒரு காலால் பூமியையும் ஒரு காலால் அந்தரிக்ஷத்தையும் ஒரு காலால் த்யுலோகத்தையும் அளந்தார்.[3]

1. विदेघो ह माथवोऽग्निं मुखे बभार । ... विदेघो माथव आस । सरस्वत्या स तत एव प्राङ् दहन्नभीयायेमा पृथिवीम् । ... सदानीरेत्युत्तराद्गिरेर्निर्धावति ता हैव नातिददाह । ता ह स्म ता पुरा ब्राह्मणा न तरन्त्यनतिदग्धाग्निना वैश्वानरेणेति । ... स होवाच विदेघो माथव क्वाहं भवानीत्यत एव ते प्राचीनं भुवनमिति होवाच (I 4-1, 10-17)
2. मनवे है प्रात. अवनेग्यमुदकमाजह्रु यथेदं पाणिभ्यामवने जनायाहरन्त्येवं तस्यावनेनिजानस्य मत्स्यः पाणी आपेदे । सहास्मै वाचमुवाद 'बिभृहि मा पारयिष्यामि त्वा' इति ...... (I 8-1, 1-5)
3. I 1-2-13

ii. ஊர்வசி மறைந்த பின்னர் அன்னவுருவங் கொண்ட வித்யுத்ஸ்திரீகளுடன் அவள் தோன்ற, அவளைப் புரூரவன் வேண்ட, அவள் மறுக்க, மக்கள்[1] தோன்ற, அவன் கந்தர்வன் ஆனான்

iii. தௌஷ்யந்தி, சகுந்தலை என்னும் பெயர் கொண்ட அப்ஸரஸினிடத்தில் தோன்றி, உலகத்தை வென்று, அசுவமேதஞ் செய்தான்

iv. பரதவம்சத்திற் பிறந்தவரின் வரிசையும் திருதராஷ்டிரன் என்ற பெயரும் இருக்கின்றன.[3]

v. இந்திரன், அர்ச்சுனன் என்ற பெயரோடு க்ஷத்திரத்திற் பிறந்தான்.[4]

4 ஆர்ஹத, சிரமண என்ற சொற்கள் ஜைனமதத்தில் எப்பொருளில் வழங்கப்பட்டனவோ அப்பொருளில் அன்று வழங்கப்படவில்லை

5 அஸுரர்கள் யாகத்தில் அபசப்தங்களைக் கூறியதால் நாசம் அடைந்தனர்.[5]

6 பிறக்கின்றவனுக்குக் கடன் நான்கு—தேவகடன், ருஷிகடன், பிதருகடன், மனுஷ்யகடன் என்பன.[6]

1 XI 5, 1, 1-12
2 XIII 5, 4, 11-13
3 XIII 5, 4, 22-23
4. II 1, 2, 11
5 असुरा आत्तवचसो हेऽलवो हेऽलव इति वदन्तः पराबभूवुः ।
तस्मान्न ब्राह्मणो म्लेच्छेत् (III 2 1 23-24)
6 I 7, 2, 1-5

7. மனைவி என்பவள் கணவனின் பாதி[1]

8 குதிரை, ஒட்டகம், கவயம், சரபம், இவற்றின் மாமசம் உண்ணத்தக்கதன்று[2]

9 ராஜன், ராஜ்பர்த்தா, ஸூதன், ஸ்தபதி, க்ராமணி, ஜாதன் என உத்தியோகப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன[3]

10 வைசிரவணனாகிய குபேரன் ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றான்[4]

11 கிழக்குதிசை தேவர்களுடையது, தெற்குதிசை பிதிரர்களுடையது என்ற காரணம்பற்றிக் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் கால் நீட்டிக்கொண்டு ஒருவன் படுக்கலாகாது[5]

12 பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்தல் அவசியம்[6]

13. வஸந்த க்ரீஷ்ம - வர்ஷ ருதுக்கள் தேவருதுக்கள் எனவும், சரத் - ஹேமந்த - சிசிர ருதுக்கள் பிதிரின் ருதுக்கள் எனவும் கூறப்பட்டது[7]

1 अर्धो ह वा एष आत्मनो जाया (V 2 1, 10)

2 I 2 3, 9

3 V 4 4 15-19 स्थपति , ग्रामणी

4 XIII 4 3, 10

5 III 1, 1 7

6 IV 1 3 9

7 II 1, 3 1 தற்போது தைமாதம் முதல் ஆனி முடிய தேவமாதங்களாகவும் ஆடி முதல் மார்கழி முடிய பிதுருமாதங்களாகவும் கருதப்படுகின்றன இதை நோக்கின் சதபதப்பிராமணம் வெகு காலத்திற்குமுன் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியப்படும்

14 ஏனைய பிராமணங்களிற் போன்று ஈண்டும் ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் என்றும், 12 மாதம் என்றும், சில சமயங்களில் 13 மாதம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது[1]

15 தேவகாரியஞ் செய்யும்போது உபவீதியாய் வலது முழங்காலை மடித்தும், பிதிருகாரியஞ் செய்யும்போது பிராசீனா வீதியாய் இடதுமுழங்காலை மடித்தும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது[2]

1 I 3 5 6 7

2 III 4, 2 1 .

அததியாயம 24

யாஞயவலகயரின காலம்

யாஞயவலகயா பாணினியின காலததவரா, அவாககு முறபடடவரா எனபதிற கொளகைவேறுபாடு உளது வாயு புராணம விஷ்ணுபுராணம இவை, யாஞயவலகயா வைசமபாயனரின மாணாககா எனறும, அவரது பிரமமஹததிதோஷததைத தானே ஏறறுககொளளுவதாகக கூறியதறகு வைசமபாயனா கோபிதது யாஞயவலகயா தனனிடமிருநது கறறதைத திருபபிக கொடுககவேணடும எனறு அவரிடம கூறினா எனறும, அவா அவவாறே செயதனா எனறும கூறுகினறன. வைசமபாயனா வியாஸரின மாணவராகலின, யாஞயவலகயா வியாஸரின காலததிறகுச சிறிது பிறபடடவா எனல தகும அனறியும யாஞயவலகயா ஆருணியான உததாலகரின மாணவா எனச சதபதம கூறுகினறது[1] மஹாபாரதததில உததாலகா அநதால இயறறபபடட காலததிறகு ஸமீபகாலததவா எனக கூறபபடடது[2] இதனினறும யாஞயவலகயா வியாஸா மஹாபாரதம இயறறிய காலததிறகுச சிறிது பிறபடடவா

1 याज्ञवल्क्य उद्दालकात् उद्दालको अरुणात्...[बृहदारण्यके 6-5-3]

2 अस्मिंस्तु लोके न चिरान्मर्यादेय शुचिस्मिते ॥

स्थापिता येन यस्माच्च तन्मे विस्तरतश्शृणु ।

बभूवोद्दालको नाम महर्षिरिति नश्श्रुतम् ॥

श्वेतकेतुरिति ख्यात पुत्रस्तस्याभवन्मुनि ।

मर्यादेय कृता तेन धर्म्या वै श्वेतकेतुना ॥ (म भा. आ 128, 11-13)

என்பது பெறப்படும். அன்றியும்[1] சதானீகன் யாஞ்ஞவல்க்யரிடம் வேதாத்தியயனஞ் செய்து கிருபரிடம் அஸ்த்ரவித்தையைக் கற்று சௌனகரிடமிருந்து ஆத்மஞானம் பெறுவான் என விஷ்ணுபுராணம் கூறுகின்றது. இதனாலும் யாஞ்ஞவல்க்யர் வியாஸகாலத்தவர், அல்லது சிறந்து பிற்காலத்தவர் என்னலாம். ஆயினும் பாணினி கூறிய ஒரு ஸூத்திரத்தை[2] ஒட்டிக் காத்தியாயனர் ஒரு வார்த்திகம்[3] கூறியுள்ளார். அவ் வார்த்திகத்தால் யாஞ்ஞவல்க்யர் பாணினிகாலத்தவர் என்பது பெறப்படும் எனக் காசிகாவிருத்தி-ஆசிரியரும் பட்டோஜிதீக்ஷிதரும் கொண்டனர். நாகேசபட்டர் அவர்தம் கொள்கையை மறுத்து அவ்வார்த்திகத்தாலே யாஞ்ஞவல்க்யர் மிகவும் பிராசீனர் என்பது பெறப்படும் எனக் கூறினர். காசிகாவிருத்திகாரரைப் பின்பற்றினர் மோக்ஷமூலர்,[4] நாகேசரைப் பின்பற்றினர் கோல்ட்ஸ்டக்கர்.[5]

1. जनमेजयस्यापि शतानीको भविष्यति । योऽसौ याज्ञवल्क्याद्वेदमधीत्य कृपादस्त्राण्यवाप्य .. शौनकोपदेशात् आत्मज्ञानप्रवीण ... [वि पु]

2 पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु (IV 3 105)

3 याज्ञवल्क्यादिभ्यः प्रतिषेधस्तुल्यकालत्वात्

4 Maxmuller

5 Goldstucker

அத்தியாயம் 25

அதர்வவேதீயப்பிராம்மணம்

அதர்வவேதீயப்பிராம்மணத்திற்குக் கோபதப்பிராம்மணம் என்பது பெயர். யாகங்களில் பிரும்மா அதர்வவேதீயனாய் இருத்தல் வேண்டும்[1] எனவும், அதர்வவேதம் அறிந்தவன் எல்லாம் அறிந்தவன் எனவும்[2] ஆங்குக் கூறப்பட்டது. மற்ற வேதங்களின் பிராம்மணபாகங் காணப்பட்டபின்னரே அவ்வவற்றின் கல்பஸூத்ரம் இயற்றப்படினும், இப்பிராம்மணம் வைதானஸூத்ரம் இயற்றப்பட்டபின்னரே காணப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. ஈண்டுள்ள சில விஷயங்கள் சதபதப் பிராம்மணத்தின் 11, 12 காண்டங்களிலிருந்தும் ஐதரேயப் பிராம்மணத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டன. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டபொழுது அதர்வவேதத்தில் 20 காண்டங்களும் இருந்தன என்பது வெளிப்படை. இங்கு வழங்கப்பட்ட பாஷை ஏனைய பிராம்மணங்களில் வழங்கப்பட்ட பாஷையின் பிற்காலத்தது எனல் தகும். அன்றியும் இந்நூலின் முற்பகுதியில் மற்ற பிராம்மணங்களிற் கூறப்படாத விஷயங்கள் உள[3]. முற்பகுதியில் ஐந்து ப்ரபாடகங்களும் பிற்பகுதியில் ஆறு ப்ரபாடகங்

1. ऋग्विदमेव होतार वृणीष्व, यजुर्विदमध्वर्यु, सामविदमुद्गातार अथर्वाङ्गिरोविद ब्रह्माणम् (1, 2 24)
2. तस्माद्य एव सर्ववित्स्यात् त ब्रह्माण कुर्वीत, एष ह वै विद्वान् सर्वविद्ब्रह्मा यद् भृग्वङ्गिरोवित् (1, 5, 11)
3.

पूर्वभाग प्रपाठक	विषय
1	सृष्टि, ओंकारस्योत्पत्ति, गायत्री, आचमनस्य प्रयोजनम्
2	ब्रह्मचारिधर्मा, अग्न्याधानादि
3	ऋत्विजा वर्णन, दक्षिणाविभागादि

களும் உள. ஒவ்வொரு சாகையினும் மந்திரபாகம் பிராமமண பாகம் இரண்டும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்த பின்னரே இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டது என்பர். எவ்வாறு இருப்பினும் எல்லாப்பிராம்மணங்களுள்ளும் இப்பிராம்மணமே இறுதியிற் காணப்பட்டது என்பது திண்ணம்.

पूर्वभाग.	प्रपाठक.	विषय
	4	ऋत्विग्दीक्षा, यज्ञानुष्ठानफलमित्यादि
	5	ऋत्विजामाधिकारसम्पदादि
उत्तरभागः	1	दर्शपूर्णमास, चातुर्मास्यम् . . .
	2	उपसदाराधनेन कथं देवा असुरानजनयन
	3	वषट्हिङ्कारायधिकृत्य विचारः
	4	उक्थादि
	5	शर्वर्या. रात्रिवाचकत्वम्; अप्तोर्यामादिप्रशंसनम्
	6	सम्पातादिमन्त्राणामुत्पत्ति स्तुतिः इत्यादि

அத்தியாயம் 26

உபநிஷத்துக்கள்

உபநிஷத் என்ற சொல், அழித்தல் என்ற பொருள் கொண்ட ஸத் என்ற தாது உப, நி என்ற இரண்டு உபஸர்க்கங்களுடன் சேர, அதனின்றும் உண்டானது. ஆகலின் அச்சொற்கு நன்கு அழித்தற்கு ஸாதனம் எனப் பொருள் ஆகும். அஃது யாது எனின், அது ஆத்மவித்யையே ஆம். அவ்வாறிருக்க நூல்களை உபநிஷத் எனக் கூறலாமா எனின், அவை அவ்வித்யையை உணர்த்துகின்றமையால் உபசார வழக்கால் அவற்றையும் அவ்வாறு கூறலாம் என்பர்.[1] ஆசிரியனை அணுகிக் கற்கும் வித்யை அல்லது ரஹஸ்யம் என்பதும் அச்சொற்குப் பொருள் என்பர். வேதங்களின் அந்தத்தில் இருப்பதால் உபநிஷத்துக்களை வேதாந்தம் எனவுங் கூறுவர்.

ஈண்டு உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் கர்மகாண்டத்தில் உணர்த்தப்பட்டனவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டன. அவை முக்தியின் தன்மையும், முக்தியடையும் ஸாதனமும் ஆம். முதன்முதலில் நிஷ்காமகர்மாக்களைச்[2] செய்து சித்தசுத்தியை[3] அடையவேண்டும்; பின்னர் ஆசிரியனை அடைந்து ஆத்ம

1. सदेः धातोः विशरणगत्यवसादनार्थस्य उपनिपूर्वस्य क्विप्प्रत्ययान्तस्य रूपमिदमुपनिषदिति । उपनिषच्छब्देन च व्याचिख्यासितग्रन्थप्रतिपाद्यवेद्यवस्तुविषया विद्या उच्यते . . . ग्रन्थस्यापि तादर्थ्येन तच्छब्दत्वोपपत्तेः आयुर्वै घृतमित्यादिवत् । तस्मात् विद्यायां मुख्यया वृत्त्या उपनिषच्छब्दो वर्तते, ग्रन्थे तु भक्त्या इति [काठकोपनिषदि शाङ्करभाष्यम्]

2. निष्कामकर्म

3. चित्तशुद्धिः

விஷயமாய்ச் சிரவணஞ் செய்யவேண்டும்; சிரவணஞ் செய்த வற்றை யுக்தியோடு கலந்து மனனஞ் செய்து அவற்றைத் தன தாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். பின்னாகக் கடவுளைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அவற்றால் அபரப்பிரும்மப்பிராப்தி அடைய லாம். அதன் பின்னர் கடவுளருளால் ஞானம் அடைந்து கடவுளோடு கடவுளாய் ஒன்றுகவேண்டும். ஒன்றுன பிறகு பிறப்பிறப்பு இல்லை. இவ்வுடலோடு இருக்கும்போதே ஒன்றுப் விட்டால் அவனுக்கு இறப்பு இல்லை. அந்நிலையை ஜீவன்முக்தி என்பர். ஒன்றுக ஆவதற்கு முன்னரே அவன் இறப்பின் அஜ்ஜீவன் பித்ருயாணம் தேவயானம் என்ற இரண்டு மார்க்கத்துள் ஒன்றில் வழியாகப் பித்ருலோகத்திற்கோ பிரும்மலோகத் திற்கோ கொண்டுபோகப்படுகிறான். கடவுளைத் தியானித்தல் பலவகைப்பட்டதாகலின் உபாஸனங்கள் பலவகைப்படும். இவற்றையெல்லாம் உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன.

உபநிஷத்துக்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களைக்கொண்டு அவை நான்கு காலங்களிற் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர்.

1. மிகப்பழமையானவை, பிருகதாரணியகம்,[1] சாந்தோக்யம்[2] ஐதரேயம்,[3] கௌஷீதகம்[4] இவை ஆகும். இவையெல்லாம் வசனநடையிலே உள்ளன.

செய்யுள்நடை, வசனநடை இரண்டையுங் கொண்ட கேனோபநிஷத்[5] அவற்றின் பின்னாகக் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

2. செய்யுள்நடையைக் கொண்ட காடகம்,[6] ஈசாவாஸ்யம்,[7] ச்வேதாச்வதரம்,[8] முண்டகம்[9] மஹாநாராயணம்[10] இவை பிற்காலத்தன.

1 बृहदारण्यकम्
2 छान्दोग्यम्
3 ऐतरेयम्
4 कौषीतकम्
5 केनोपनिषत्
6 काठकम्
7 ईशावास्यम्
8 श्वेताश्वतरम्
9 मुण्डकम्
10 महानारायणम्

3 இவற்றின் பின்னர் வசனநடையைக் கொண்ட பாசனம்,[1] மைத்ராயணீயம்,[2] மாண்டூகயம்[3] இவை வந்தன

4 இவற்றைத் தவிர்த்த அதர்வோபநிஷத்துக்களெல்லாம் மிகப் பிற்காலத்தன

ருக்வேதிய உபநிஷத்துகள் இரண்டு காணப்படுகின்றன அவை ஐதரேயமும், கௌஷீதகமும்

ஐதரேயம் — இதனுள் மூன்று அத்தியாயங்கள் உள முதலாம் அத்தியாயத்தில் ஆத்மாவினிடமிருந்து உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என்பதும், இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் புருஷன் ரேதஸின் உருவமாகவும் புத்திரனின் உருவமாகவும் பேரனின் உருவமாகவும் மூன்று பிறப்பை அடைகின்றான் என்பதும், மூன்றும் அத்தியாயத்தில் ப்ரஜ்ஞானம் பிரும்மம் என்பதும் பிரும்மத்தின் தன்மை என்பதும் உணர்த்தப்பட்டுள

கௌஷீதகம் — இதனுள் நான்கு அத்தியாயங்கள் உள முதலாம் அத்தியாயம் ஜீவன் ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டவுடன் செல்லும் தேவயானம் பித்ருயானம் இவற்றைப் பற்றியும், இரண்டாம் அத்தியாயம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மூன்று நான்கு அத்தியாயங்கள் பிராணஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன

ஸாமவேதத்து உபநிஷத்துக்களிற் சிறந்தன சாந்தோக்யமும் கேனோபநிஷத்தும் ஆகும்

சாந்தோகயம் — இதனுள் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள முதல் ஐந்து அத்தியாயங்களில் உத்கீதோபாஸனமும்,[4] பிராணோபாஸனமும், மூன்றில் ஸவித்ராவின் உபாஸனமும், [illegible] இவற்றின் உபாஸனமும், [illegible],

1 प्रश्न
2 मैत्रायणिय्
3 माण्डूक्य
4 उद्गीथ

பிரருபாணம் இவற்றின் வாணனேயும், மண்ணே உண்மை, குடம் முதலிய விகாரங்கள் சொற்களே என்பதும், ஆயில் ஜீவாதமாவும் பரமாதமாவும் ஒன்றே என்பதும், எழில் அன்னம் தொடங்கி ப்ராணன் வரையில் அவ்வவற்றைப் பிரும்மம் என உபாஸனை செய்தால பரப்பிரும்மததை அடைய லாம் என்பதும், எட்டில் பிரும்மததை அடைய உபாயங்களும் கூறப்பட்டன.

கேனுேபநிஷததில நான்கு கண்டங்கள் உள. முதலிரண்டு கண்டங்களும் செய்யுள்வடிவங் கொண்டன; எஞ்சிய இரண்டும வசனநடையில் உள்ளன. முதறபகுதியில் எது வாககு முதலியவறருல் உணாததப்படாததோ, எதன் உதவி யால் வாக்கு முதலியன தம் வேலையைச் செய்கின்றனவோ, அதுதான் பிருமமம் என உணாக என்பதுபோன்ற தொடா களால தெளிவாகவும் எளிதாகவும் பிரும்மன் வரூபம உணர்த்தப் படுகின்றது. இரண்டாம் பகுதியில் பிரும்மமே தேவர்களுக்குள் மேலானது என்பதும, பிருமம பபிராப்தி பிரும்மததின் அருளா லேயே கிடைக்கும் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டுளது. இது தலவகாரசாகையைச சோநதமையால் முன்னாத தலவகாரோப நிஷத எனப பெயா பெறறது. கேந என்ற சொல்லால் தொடங்குவதால் பின்னாக கேனோபநிஷத எனப் பெயா பெறறது.

கிருஷ்ணயஜுர்வேத - உபநிஷதுக்களில் சிறநதன தைத திரீயம், காடகம், ச்வேதாச்வதரம், மைத்ராயணீயம் முதலியன.

தைத்திரீயம் மூனறு வல்லிகளே உடையது. அவற்றிற்குச் சிக்ஷாவல்லி,[1] பிரம்மானநதவல்லி,[2] ப்ருகுவல்லி[3] என்பன பெயா. முதல் வல்லியில் சிக்ஷாத்தியாயம் ஸம்ஹிதோபநிஷத், ஓங்கா ரோபாஸனம், பிரும்மப்ராப்திஸாதனமான தபஸ்வின வகை

1 शिक्षावल्ली
2 ब्रह्मानन्दवल्ली
3 भृगुवल्ली

முதலியன உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாவதில் பிரும்மவித்யை யின் பயனும் பிரும்மானந்தத்தின் தன்மையும் நன்கு வருணிக் கப்பட்டன. மூன்றாவதில் பிரும்மவித்யாஸாதனமாகிய உபா ஸனங்கள் விரிவாய்க் கூறப்படுகின்றன.

காடகம். — இதனுள் இரண்டு அத்தியாயங்களும், ஒவ் வொன்றில் மூன்று வல்லிகளும் உள. முதல் வல்லியில் நசிகேதஸ் ஸுக்கு யமன் கொடுக்கும் இரண்டு வரங்களும், அவன் அவ னைக் கேட்கும் மூன்றாங் கேள்வியும், அதற்கு இடை உருவமாக அவனுக்கு ஆதமவித்யைக்கு ஸாதனசதுஷ்டயங்கள் இருக்கின் றனவா என அவர் அறிந்ததும் கூறப்பட்டன. இரண்டாம் வல்லியில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவற்றின் ஸ்வரூபம் கூறப் பட்டது. மூன்றாவதில் ரதரூபகத்தால்[1] ஜீவான்மா, புத்தி, மனஸ், இந்திரியங்கள், வெளிப்பொருள்கள் இவற்றின் தன்மை யும், இவற்றின் ஸம்பந்தமும், ஜீவான்மா பரமான்மா ஆவதற் குச்செய்யவேண்டுவதும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. நான்காம் வல்லியில் அந்தராத்மாவின் தன்மையும் அதனைப் பலருள் யாரோ ஒருவர் அறிய விரும்புவர் என்பதுங் கூறப்பட்டன. ஐந்தாம் வல்லி பிரும்மம் ஒன்றே உலகத்துப் பொருளெல்லா வற்றிலும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்றது எனக் கூறும். ஆறாம் வல்லியில் யமன் முதலியோர் பிரும்மத்தின் ஆணையாலே வேலை செய்கின்றார் என்பதும், பிரும்மப்ராப்தி அதனருளாலே கிடைக்கும் என்பதும், ஜீவன்முக்தியின் தன்மையும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன.

ச்வேதாச்வதரம். — இதனுள் ஆறு அத்தியாயங்கள் உள. ச்வேதாச்வதரர் என்ற வித்வானால் இது அத்யாச்ரமிகளுக்குக் கூறப்பட்டமையால் ச்வேதாச்வதரம் என்ற பெயர் பெற்றது.[2]

1. रथीरथरूपकम्
2. तपः प्रभावाद्देवप्रसादाच ब्रह्म ह श्वेताश्वतरोऽथ विद्वान् ।
अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच सम्यगृषिसङ्घजुष्टम् ॥
(6, 21)

காடகோபநிஷத்திலுள்ள பல மந்திரங்கள் இங்குக் காணப்படுவதால்,[1] இது காடகத்திற்குப் பிற்பட்டது என்பது வெளிப்படை. இவ்வுலகங்களை அளித்தருளும் ருத்திரன் ஒருவரே ஈசன் என்பதும்,[2] அவர் ஹிரண்யகர்ப்பரைப் படைத்தார் என்பதும்,[3] இறுதிக்காலத்தில் எல்லாப்பொருளும் அவரிடத்து லயமடைகின்றன என்பதும்,[4] சக்தியின் சேர்க்கையால் ஒருவரே பலர் ஆகின்றனர் என்பதும்,[5] ஒருகாலத்து மாயையுடன் இருந்து வேறொரு காலத்து அதை விட்டு இருக்கிறார் என்பதும்[6] அங்குக் கூறப்படுகின்றன. அந்தர்யாமியான பரம்பொருள் சாக்ஷியாயிருக்கிறார் எனக் கூறப்படுகின்றமையால்,[7] சாங்கியமதக் கொள்கையும் இங்குக் கலந்துள்ளது என்பர்.

மைத்ராயணீ-உபநிஷத். — இதனுள் ஏழு அத்தியாயங்கள் உள. ஆத்மா சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கும் பிரகாரமும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திப்ரகாரமும், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமும், அங்குக்

1. 3, 20, 4, 6; 6, 14, ...
2. एको हि रुद्रो न द्वितीयाय तस्थुर्य इमाँल्लोकानीशत ईशनीभि. (3, 2)
3. यो देवानां प्रभवश्चोद्भवश्च विश्वाधियो रुद्रो महर्षिः ।
   हिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वं ..... ॥ (3, 4)
4. अन्तकाले संसृज्य विश्वा भुवनानि गोपा. ॥ (3, 2)
5. य एकोऽवर्णो बहुधा शक्तियोगात् .... (4, 1)
6. अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः ।
   अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः ॥ (4, 5)
7. एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।
   कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ॥ (6, 11)

கூறப்பட்டன. அன்றியும் அக்னி, வாயு, ஆதித்தியன், காலம், ப்ராணன், அன்னம், பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் இவர் எல்லாம் ஸோபாதிகப்பிரம்மங்கள் என உணர்த்தப்பட்டன.

சுக்லயஜுர்வேதிய உபநிஷத்துக்களுள் சிறந்தன ஈசாவாஸ்யமும் பிருகதாரண்யகமும்.

ஈசாவாஸ்யம்.—இது ஒன்றுதான் ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் உபநிஷத். பதினெட்டு மந்திரங்களில் பிரும்மத்தின் ஸ்வரூபமும், வித்தையை அவித்தை இவற்றின் பேதமும் நன்கு உணர்த்தப்பட்டன. இது காடகோபநிஷத்திற்குப் பின்னரும் ச்வேதாச்வதரத்திற்கு முன்னரும் காணப்பட்டது என்பர்.

ப்ருகதாரண்யகம்—இதனுள் மதுகாண்டம்,[1] யாஞ்ஞவல்க்ய காண்டம்,[2] கிலகாண்டம்[3] என மூன்று காண்டங்களும், ஒவ்வொரு காண்டத்துள்ளும் இரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முதற்காண்டத்தில் அச்வமேதவிஷயமான விஞ்ஞானத்தின் பயனும், பிராணன் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபமும் உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாங் காண்டத்தில் அஃதில்லை அஃதில்லை எனப் பிரும்மத்தின ஸ்வரூபமும், அதை அறிதல் அரிது என்பதும், பிரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் வேண்டும் என்பதும், விழிப்பு ஸ்வப்னம் தூக்கம் இந்நிலைகளில் ஜீவனின் நிலைமை, ஆத்மாவை அறியும்பொருட்டு ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம்[4] வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டன. மூன்றாங் காண்டம் உபாஸனங்களைப் பற்றியது.

அதர்வவேத உபநிஷத்துக்கள் பல ஆகும். அவற்றுள் சில ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கூறுகின்றன; சில, யோகத்தாலும் ப்ரணவோபாஸனத்தாலும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையலாம்

1. मधुकाण्ड:
2. याज्ञवल्क्यकाण्ड:
3. खिलकाण्ड:
4. निदिध्यासनम्

எனக் கூறும், சிலவற்றுள் ஸந்நியாஸியின் சிறப்பு கூறப்பட்டது, சில, சிவனே பிரும்மம் என்றும் விஷ்ணுவே பிரும்மம் என்றும் கூறும்.

அவற்றுள் முண்டகமும் ப்ரச்னம், சாந்தோக்யம் பிருகதாரண்யகம் தைத்திரீயம் காடகம் இவற்றிற்குப் பிற்பட்டன என்பர்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்தை மூலமாகக் கொண்டு சங்கராசாரியர்களின் பரமாசாரியராகிய கௌடபாதர்[1] வேதாந்த ஸித்தாந்தங்களை 200 காரிகைகள் கூறியுள்ளனர். அதற்கு ஆகமப்ரகரணம்,[2] வைதத்தியப்பிரகரணம்,[3] அத்வைதப்ரகரணம்,[4] அலாதசாந்திப்ரகரணம்,[5] என நான்கு ப்ரகரணங்கள் உள.

---

1. गौडपाद्
2. आगमप्रकरणम्
3. वैतथ्यप्रकरणम्
4. अद्वैतप्रकरणम्
5. अलातशान्तिप्रकरणम्

அத்தியாயம் 27

வேதாங்கங்களும், அவற்றின் தன்மையும், அநுக்ரமணிகைகளும்

இதுவரை கூறப்பட்ட மந்திரங்கள், பிராம்மணங்கள், உபநிஷத்துக்கள் இவற்றையும், வேதாங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் இவற்றையும் அபராவித்யா என முண்டகோபநிஷத் கூறும்.[1] வேதாங்கங்களுள் பல முதன்முதலில் ஸூத்திரங்களாக எழுதப்பட்டன. மந்திரங்களைப் பொருளுணர்ச்சியுடன் ஸ்வரம், எழுத்து முதலியவற்றில் தவறாது உச்சரிக்க உதவுவனவும், அம்மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் இடம் காலம் முதலியவற்றை உணர்த்துவனவும் என அவ் வேதாங்கங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எழுத்துக்களைப் பிழைபடாது உச்சரிக்க அவற்றின் பிறப்பிடம், மாத்திரை, ஸ்வரம், ஸந்தியில் அவை கொள்ளும் மாறுபாடு இவற்றின் அறிவு வேண்டும். இவற்றை உணர்த்தும் சாஸ்திரம் சிக்ஷை எனப்படும்.

பெரும்பாலும் மந்திரங்கள் செய்யுள்வடிவங்கொண்டவையான, அச்செய்யுட்கள் எந்த சந்தஸ்ஸில் அமைந்துள்ளன என்ற அறிவும் வேண்டும். இதனைக் கூறும் சாஸ்திரத்திற்குச் சந்தஸ் எனப் பெயர்.

1. तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति (मुण्डक. 1, 1, 5).

ஒரு சொல்லில் இது பகுதி, இது விகுதி என்பதனை அறிவும், சொற்கள் அவ்வவ்வேற்றுமையில் கொள்ளும் உருவத்தின் அறிவும், ஸ்வரத்தின் மாறுபாட்டால் பொருளும் மாறுபடும் என்ற அறிவும் வேண்டும். இவற்றை உணர்த்துவது வியாகரணம் ஆகும்.

பொருளறிவின்றி சொல்லை வழங்குதல் சிறப்பின்று என்ப பெரியோர் கூறியிருத்தலானும், வாக்கியத்தின் பொருள் சொற்களின் பொருளைக்கொண்டு அறியப்படுமாதலானும் சொற்களின் பொருளை அறிதல் இன்றியமையாதது ஆகும். அதனை உணர்த்துவது நிருக்தம் ஆகும்.

வேதமந்திரங்களை எந்த எந்த காலத்தில் வழங்கவேண்டும் என்ற அறிவும் வேண்டும். அக்காலத்தை அறிவிப்பது ஜ்யோதிஷம் ஆகும்.

யாகம் முதலியவற்றைச் செய்யும் முறையும், அங்கு மந்திரங்கள் எவ்வாறு வழங்கப்படவேண்டும் என்ற முறையும் அறிதல் இன்றியமையாதது. அதனை உணர்த்துவது கல்பம் ஆகும்.

அங்கங்கள் எவ்வாறு வேதங்களைக் காப்பாற்ற வந்தனவோ அவ்வாறே அவற்றைக் காப்பாற்ற அநுக்ரமணிகைகளும்[1] செய்யப்பட்டன. ருக்வேதத்தைப்பற்றிய ரிஷி, சந்தஸ், அநுவாகம், பதம், ஸூக்தம் இவைகளைக் குறித்துச் சௌனகர் இயற்றிய அநுக்ரமணிகைகள் ஏழ். இவற்றின் உரைகாரர் ஷட்குருசிஷ்யர்.[2] சௌனகரது தேவதாநுக்ரமணியிலிருந்து 10 வாக்கியங்கள் ஆளப்பட்டமையால், அவர் காலம்

1 अनुक्रमणिका

2 षड्गुरुशिष्य

தானுக்ரமணியும் செய்திருந்தார் எனத் தோன்றுகிறது. மக்கள் பிருகத்தேவதையைப்[1] படித்ததால் அது இறந்துவிட்டது போலும். மற்றோர் அநுக்ரமணியும் அவர் இயற்றியதாகக் கேள்வி. காத்யாயனர் ஸர்வாநுக்ரமணி[2] செய்தார். கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திற்கு ஆத்ரேயாநுக்ரமணி[3], காடகாநுக்ரமணி[4] இவ்விரண்டும், சுக்லயஜுர்வேதத்திற்குக் காத்யாயநாநுக்ரமணியும்,[5] ஸாமவேதத்திற்கு ஆர்ஷாநுக்ரமணி[6] தைவதாநுக்ரமணி[7] இவ்விரண்டும் உள.

---

1. बृहद्देवता
2. सर्वानुक्रमणी
3. आत्रेयानुक्रमणी
4. काठकानुक्रमणी
5. कात्यायनानुक्रमणी
6. आर्षानुक्रमणी
7. दैवतानुक्रमणी

அத்தியாயம் 28

சிக்ஷை

சிக்ஷா என்ற சொல் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் சீக்ஷா என வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சிக்ஷையில் வர்ணமும், ஸ்வரமும், மாத்திரையும், ப்ரயத்னமும், மத்தியமவிருத்தியால் உச்சரிக்கையும், ஸம்ஹிதையும் கூறப்படும் என ஆங்கே உணர்த்தப்பட்டது.[1] இவற்றை விரிவாகக் கூறும் நூல்கள் ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஒவ்வொரு சாகைக்கும் தனித்தனியாய் இருந்தன என்பது ப்ராதிசாக்யம் என்ற பெயரால் அறியப்படும். ஒவ்வொரு வேதத்துள்ளும் பல சாகைகள் தற்போது எவ்வாறு காணப்படவில்லையோ, அவ்வாறே பல ப்ராதிசாக்யங்களும் காணப்படவில்லை. இப்பொழுது வழங்கப்படுவன நான்கே ஆகும்.

அவை ருக்வேதப்ராதிசாக்யம், தைத்திரீயப்ராதிசாக்யம், வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யம், அதர்வவேதப்ராதிசாக்யம் என்பன. அவற்றுள் ருக்வேதப்ராதிசாக்யம் ஆச்வலாயன மஹர்ஷியின் ஆசிரியர் சௌனகமஹர்ஷியாலும், வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யம் காத்யாயனமஹர்ஷியாலும் இயற்றப்பட்டன. முன்னருள்ள இரண்டும் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டன என்பதும் அதர்வவேதப்ராதிசாக்யம் பிற்பட்டது என்பதும் வெளிப்படை. முற்கூறப்பட்ட காத்யாயனமஹர்ஷியும் பாணினி அஷ்டாத்யாயிக்கு வார்த்திகம் எழுதிய மஹர்ஷியும்

1 ॐ शीक्षां व्याख्यास्यामः । वर्णः । स्वरः । मात्रा बलम् । साम सन्तानः । इत्युक्तः शीक्षाध्यायः ॥

ஒருவராயிருப்பின் வாஜஸநேயிப்ராதிசாக்யமும் பாணினிகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதே ஆகும். புஷ்பஸூத்திரத்தை ஸாமவேத ப்ராதிசாக்யம் எனலாம். ப்ராதிசாக்கியங்களிலிருந்து நாம் அறியும் சிறந்த செய்தி ஒன்று. அஃது யாதெனில் அக்காலத்திலிருந்து இன்றுவரை வேதமந்த்ரங்கள் மாறுபடாது இருக்கின்றன என்பது. நாரதீயசிக்ஷையும்[1] பாணினிசிக்ஷையும்[2] பிற்காலத்தன என்பர். தற்போது வழங்கும் பாரத்வாஜசிக்ஷா,[3] வ்யாஸசிக்ஷா,[4] வாஸிஷ்டசிக்ஷா,[5] யாஜ்ஞவல்க்யசிக்ஷா,[6] இவை எல்லாம் பிற்காலத்தன எனப்படும்.

ஸம்ஹிதாபாடத்தையும் பதபாடத்தையும் பிழையின்றி உச்சரிக்க சிக்ஷையின் அறிவு பயன்படும்.

1. नारदीयशिक्षा
2. पाणिनिशिक्षा
3. भारद्वाजशिक्षा
4. व्यासशिक्षा
5. वासिष्ठशिक्षा
6. याज्ञवल्क्यशिक्षा

அத்தியாயம் 29

சந்தஸ்

மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையும் செய்யுள் வடிவம் கொண்டன எனக் கூறப்பட்டது. செய்யுள் பலவகையாயிருத்தலின் சந்தஸ்ஸுக்களும் பலவகைப்பட்டன. சந்தஸ்ஸுக்களுள் சில ஓரடியும், சில ஈரடியும், சில மூன்றடியும், சில நான்கடியும், சில ஐந்தடியும், சில ஆறடியும், சில ஏழடியும், சில எட்டடியும் கொண்டன[1] என்றும், அவை காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ[2] முதலியன என்றும், தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டது. காயத்ரீ 24 அக்ஷரங்களைக்[3] கொண்டது என்றும், மேலுள்ள ஒவ்வொன்றும் நாலு நாலு அக்ஷரங்களை மிகுதியாகக் கொண்டன என்றும் ஆங்கே கூறப்பட்டது. பெரும்பாலும் காயத்ரீ உஷ்ணிக் இவை மூன்றடியையும், அநுஷ்டுப் ப்ருஹதீ இவை நான்கடியையும், த்ருஷ்டுப்

•

1 एकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पदी पञ्चपदी षट्पदी सप्तपद्यष्टापदी
(तै स 3, 3, 10 2)

2 गायत्री त्रिष्टुप् जगत्यनुष्टुप् पङ्क्त्या सह ।
बृहत्युष्णिहा ककुत् (5, 2 11 1)

3 அக்ஷரம் என்பதற்கு உயிரெழுத்து என்ப பொருளிருப்பினும் இங்கு அஃது ஸ்வரங்களைக் குறிக்கும் एकान् — இங்கிலீஷில் syllable என்பர்

ஜகதீ பங்க்தி இவை ஐந்தையும், கொண்டன என்றும்,[1] ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள அக்ஷரங்கள் எவ்வளவு என்றும் சாங்கியாயனச்ரௌதஸூத்திரத்திலும்,[2] சௌனகப்ராதிசாக்யத்திலும், ஸாமவேதநிதானஸூத்திரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. காத்யாயனர் இயற்றிய ஸர்வாநுக்ரமணியிலும் அவை காணப்படுகின்றன. பிங்களர் எழுதிய சந்தஸ்-சாஸ்திரத்தை வேதாங்கம் எனக் கூறுவர். அதற்குப் பிற்காலத்திய விருத்தங்களின் இலக்கணம் இருத்தலின், அந்நூல் , பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை.

விருத்தங்களின் இலக்கணத்தைக் கூறும் நூல்கள் காளிதாஸரின் ச்ருதபோதம்,[3] கேதாரபட்டரின் விருத்தரத்னாகரம்,[4] க்ஷேமேந்திரரின் ஸுவிருத்ததிலகம்[5] ஆகும்.

1. अष्टाक्षरा गायत्री ... एकादशाक्षरा त्रिष्टुप् ... द्वादशाक्षरा जगती (तै. सं. 2, 2, 10, 6)
   त्रिपदा गायत्री ... चतुष्पदा त्रिष्टुप् (3, 2, 9, 3)
   सप्तपदा शक्वरी (6, 1, 8, 8)
   पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः (6, 1, 9, 5)
   सप्तपदा शक्वरी (5, 3, 4, 6)
2. गायत्र्युष्णिहाविति त्रिपात्सारूप्यात्समामः, अनुष्टुब्बृहत्याविति चतुष्पात्सामान्यात् त्रिष्टुब्जगत्याविति (पङ्क्तेः पञ्चपादा भवन्ति)...
3. कालिदासीयश्रुतबोधः (ப்ரஸித்த காளிதாஸர் ச்ருதபோதத்தை இயற்றினார் என்பது ஐயம்).
4. केदारभट्टीयवृत्तरत्नाकरः
5. क्षेमेन्द्रीयसुवृत्ततिलकम्

சந்தஸ்ஸுக்களுக்கும் விருத்தங்களுக்கும் வேறுபாடு யாதெனின், சந்தஸ்ஸுகள் அக்ஷரங்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றியனவேயன்றி அவற்றின் மாத்திரையையும் பற்றியன அல்ல; விருத்தங்கள் அவற்றின் மாத்திரையையும் பற்றியன. அன்றியும் விருத்தங்களில் மும்மூன்று அக்ஷரங்களை ஒரு கணமாகக் கொண்டு அவை கணக்கிடப்படுகின்றன. சில விருத்தங்கள் அக்ஷரங்களின் மாத்திரையைப் பற்றியனவே; சில விருத்தங்களில் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒரே கணக்கான அக்ஷரங்கள் இருக்கும்; சிலவற்றில் அவ்வாறு இரா. ஆராய்ந்து பார்ப்பின் சில விருத்தங்கள் சில சந்தஸ்ஸுக்களைப் பின்பற்றி வந்திருத்தல் கூடும். உதாரணமாக இந்த்ரவஜ்ரா, உபேந்த்ரவஜ்ரா இவை த்ருஷ்டுபையும், வம்சஸ்தா ஜகதியையும், வஸந்ததிலகா சக்வரியையும் பின்பற்றின.[1] அநுஷ்டுப் வேதத்திலும் பிற்காலத்து நூல்களிலும் வழங்கப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிவர்.

1. History of Sanskrit Literature Vol I by C. V. Vaidya p. 72.

அத்தியாயம் 30

நிருக்தம்

தற்போது வழக்கில் உள்ள நிருக்தம் யாஸ்கமஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டது. அதனில் நைகண்டுகம்,[1] நைகமம்,[2] தைவதம்[3] என்ற மூன்று காண்டங்களும் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முன் இரண்டு காண்டங்களில் மும்மூன்று அத்தியாயங்களும், மூன்றாவதில் ஆறு அத்தியாயங்களும் உள. நைகண்டுகத்தில் பதவிபாகங்களும்[4] அவற்றைப்பற்றி நிருக்தகாரருடைய கொள்கைகளும்[5] ஒருபொருட்கொண்ட பல சொற்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் உணர்த்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்நாயத்தில் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்டன. நைகமத்தில் பல பொருட்கொண்ட ஒரு சொல்லின் பலபொருளும் அவற்றின் காரணமும்

1 नैघण्टुकम्

2 नैगमम्

3 दैवतम्

4 तद्यान्येतानि चत्वारि पदजातानि नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च तानीमानि भवन्ति । भावप्रधानमाख्यातं सत्त्वप्रधानानि नामानि ... न निर्बद्धा उपसर्गा अर्थान्निराहुरिति शाकटायनः, नामाख्यातयोस्तु कर्मोपसंयोगद्योतका भवन्त्युच्चावचाः पदार्था भवन्तीति गार्ग्यः ... अथ निपाता उच्चावचेष्वर्थेषु निपतन्ति

5 नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च । न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके ॥

உணர்த்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்நாயத்தில் நான்காம் அத்தியாயத்தில் உள. தைவதத்தில் தேவதைகளுடைய விபாகத்தைக் கூறி ஒவ்வொன்றைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சியும் செய்யப்பட்டது.

இவர் காலத்திற்கு முன்னரே பலர் நிருக்தம் எழுதியிருந்தனர் என்பதும், அவரது கொள்கை சில வையாகரணர்களின் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டது என்பதும் விளங்கும். எல்லாப்பெயரும் தாதுவிலிருந்து வந்தன என நைருக்தர் கொண்டமையால், சிற்சில சொற்களுக்கு அவர் கூறும் வ்யுத்பத்தி வியப்பைத் தரும்.[1] நைகமகாண்டத்தில் விசாரித்த சொற்களைக் கவனித்தால், அவர் காலத்திற்கு முன்னரே ருக்வேத மந்திரங்களில் பலசொற்கு வ்யுத்பத்தியும் பொருளும் தெளிவாய் அறியப்படவில்லை என்னலாம். தைவத காண்டத்தில் தேவதைகள் ப்ருதிவீஸ்தானதேவதைகள் என்றும், அந்தரிக்ஷஸ்தானதேவதைகள் என்றும், த்யுஸ்தான தேவதைகள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டனர். இந்நூலுள் ருக் வேதத்துள்ள பல ருக்குக்களின் பொருள் ஆராயப்பட்டது. தற்போதுள்ள ஸம்ஹிதை இந்நூலுக்கு முன்னரே அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டது என்னலாம். பஞ்சபூதங்களே தேவதைகளாக வருணிக்கப்பட்டன என்ற கொள்கை தோன்றுதற்கு இந்நூல் உதவியிருத்தல் கூடும். இந்நூலுக்கு உரை மூன்று உள: குமார முதல் நூற்றாண்டில் துர்க்கஸிம்மர் எழுதிய விருத்தி, ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஸ்கந்தஸ்வாமி இயற்றிய நிருக்தடீகை, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மஹேச்வரர் இயற்றிய நிருக்தபாஷ்யடீகை என்பனவாம்.

---

1. अग्नि. कस्मात्? अग्रणीर्भवति, अग्रं यज्ञेषु प्रणीयते, अङ्गं नयति संनममानः । अक्नोपनो भवतीति स्थौलाष्ठीवि । न क्नोपयति न स्नेहयति । त्रिभ्य आख्यातेभ्यो जायत इति शाकपूणिः, इतात्, अक्तात् दग्धात् वा, नीतात्

அததியாயம 31

ஜயௌதிஷம

நாள், ஆததமாஸம், மாஸம், ருது, வாஷம இவறறின பகுபபைபபறறும ஸூாயசநதிரின நிலைபால நிகழும அமாவாஸயை பூாணிமை இவறறைபபறறும அபபோது நிகழும கிரகணஙகளைபபறறும, நக்ஷதரஙகளைபபறறும கூறும நூல ஜயௌதிஷம ஆகும இவை எலலாம யஜுாவேதம முதலிய வேதஙகளிலே கூறபபடடன[1] ஆனால தறபோது

1 अहोरात्रे पञ्चदशिनोऽर्धमासास्त्रिंशिनो मासा [तै स 7, 5 23 20]

षड् वा ऋतव संवत्सर (5, 2, 6, 1)

मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतू शुक्रश्च शुचिश्च ग्रैष्मावृतू नभश्च
नभस्यश्च वार्षिकावृतू इषश्चोर्जश्च शारदावृतू सहश्च सहस्यश्च
हैमन्तिकावृतू तपश्च तपस्यश्च शैशिरावृतू (4 4 11, 1)

पञ्च वा ऋतव (1 5, 2 1)

द्वादश मासा संवत्सर (1, 5 7 3)

अमावास्या वा पौर्णमासी वा (2, 2, 2 1)

कृत्तिका नक्षत्रमग्निर्देवता रोहिणी नक्षत्र प्रजापतिर्देवता मृगशीर्ष
नक्षत्र सोमो देवतार्द्रा नक्षत्र रुद्रो देवता पुनर्वसू नक्षत्रमदिति
देवता रेवती नक्षत्र पूषा देवताश्वयुजौ नक्षत्रमश्विनौ देवता
अपभरणीर्नक्षत्र यमो देवता [तै स 4 4 11, 1 3]

அவற்றைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறும் நூல்கள் பிற்காலத்தனவே ஆகும். அவை ஸூர்யஸித்தாந்தம்[1] (கி. பி. 300), ஆர்ய பட்டர்[2] இயற்றிய ஆர்யபடீயம்[3] (கி. பி. 476), வராஹ மிஹிரர்[4] இயற்றிய ப்ருஹத்ஸம்ஹிதையும்[5] பஞ்ச ஸித்தாந்திகையும்[6] (கி. பி. 505-578), ப்ரும்மகுப்தர்[7] இயற்றிய ப்ராம்மஸ்புடஸித்தாந்தம்[8] (கி. பி. 598), பாஸ்கராசாரியர்[9] இயற்றிய ஸித்தாந்தசிரோமணி[10] (கி. பி. 1114) ஆகும். ஜ்யௌதிஷத்திற்குக் கணக்கு இன்றியமையாததால், ஒன்று முதல் நூறு, ஆயிரம் முதலிய எண்கள் வேதத்திற் குறிக்கப் பட்டன.[11]

1 सूर्यसिद्धान्त
2 आर्यभट्ट
3 आर्यभटीयम्
4 वराहमिहिर
5 बृहत्संहिता
6 पञ्चसिद्धान्तिका
7 ब्रह्मगुप्त
8 ब्राह्मस्फुटसिद्धान्त
9 भास्कराचार्य
10 सिद्धान्तशिरोमणि
11 एकस्मै स्वाहा द्वाभ्यां स्वाहा . . . शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहायुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा (तै स 7 2 11-20)

அத்தியாயம் 32

கல்பத்தின் இலக்கணமும் வகையும்

வைதிகர்கள் செய்யவேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்யும் முறையைக் கூறும் நூல்கள் கல்பம் எனப்பட்டன. அவை மூன்று வகைப்படும்: ச்ரௌதாக்கினியிற் செய்யப்படும் கர்மாக்களின் முறையைக் கூறுவன, க்ருஹ்யாக்கினியிற் செய்யப்படும் கர்மாக்களின் முறையைக் கூறுவன, பொதுத் தர்மங்களைக் கூறுவன. அவற்றிற்குச் ச்ரௌதஸூத்ரம்[1] என்றும், க்ருஹ்யஸூத்ரம்[2] என்றும், தர்மஸூத்ரம்[3] என்றும் பெயர்.

ச்ரௌதஸூத்ரங்களில் அக்ந்யாதானம்[4] அக்னிஹோத்ரம்[5] தர்சபூர்ணமாஸம்,[6] சாதுர்மாஸ்யம்[7] முதலிய ஏழு ஹவிர்

1 श्रौतसूत्रम्

2 गृह्यसूत्रम्

3. धर्मसूत्रम् தர்மம் என்ற சொற்கு வேதத்தில் கூறப்படுவனவும் பயனுள்ளனவுமான யாகம் முதலியன பொருளாயிருத்தலின், ச்ரௌதாக்னி, க்ருஹ்யாக்னி இவற்றிற் செய்யக்கூடிய கர்மாக்களும் தர்மத்தின்பாற்படுமாயினும், தர்மஸூத்திரம் என்னுமிடத்துத் தர்மம் என்ற சொல் பிராம்மணவசிஷ்டந்யாயத்தின்படி அவற்றையொழித்து ஏனையவற்றைக் குறிக்கும்.

4 अग्न्याधानम्

5 अग्निहोत्रम्

6 दर्शपूर्णमास

7 चातुर्मास्यम्

யஞயஙகளுடையவும அகனிஷடோமம[2] முதலிய எழு ஸோம ஸமஸதைகளுடையவும[3] பிரயோகம உணாததபபடடது ருகவேதசரௌதஸூததிரஙகளில ஹோதருகணததால யாகங களிற செயயபபடவேணடியவை சிறபபாகவும, யஜுாவேத சரௌதஸூததிரஙகளில அதவாயுகணததாற செயயபபட வேணடியவை சிறபபாகவும, ஸாமவேதசரௌதஸூததிரங களில உதகாதருகணததாற செயயபபடவேணடியவை சிறப பாகவும, அதாவவேதசரௌதஸூததிரஙகளில பிருமமா கணததாற செயயபபடவேணடியவை சிறபபாகவுங கூறப படடன

கருஹயஸூததிரஙகளில காபபாதானம[4] முதல அநதயேஷடி[5] முடிய உளள காமஙகளையும, எழு பாகயஞயங களையும[6] ஐநது மஹாயஞயஙகளையும[7] எவவாறு செயய வேணடும எனபது கூறபபடும இவையெலலாம ஒளபாஸ நாகனியிற செயயபபடும

தாமஸூததிரஙகளில வாணவிபாகம,[8] ஆசரமவிபாகம,[9] அவவவறறின தாமம, மககளின பொதுதாமம முதலியன கூறபபடும

---

1 हविर्यज्ञा
2 अग्निष्टोम
3 सोमसंस्था
4 गर्भाधानम्
5 अन्त्येष्टि ஈமகிரியை
6 सप्त पाकयज्ञा
7 पञ्च महायज्ञा
8 वर्णविभाग
9 आश्रमविभाग

அத்தியாயம் 33

ருக்வேதத்திய கல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம் — *தற்போது சாங்க்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,*[1] *ஆச்வலாயனச்ரௌதஸூத்ரம்*[2] *இவ்விரண்டுமே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலது குஜராதேசத்திலும் இரண்டாவது தக்ஷிணதேசத்திலும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டன. இரண்டிலும் 18 அத்தியாயங்கள் உள. தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வெவ்வேறு ஸூத்திரங்கள் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆச்வலாயனத்தில் கௌதமரது பெயரும்*[3] *யஜுர்வேதஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களும்*[4] *கூறப்படுதலின், ஆச்வலாயனர் கௌதமரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், அவர்க்கு முன்னமே யஜுர்வேதச்ரௌதஸூத்ரமும் ஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரமும் இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.*

க்ருஹ்யஸூத்ரம் — *சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்,*[5] *சாம்பவ்யக்ருஹ்யஸூத்ரம்,*[6] *ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்*[7]

1 शाङ्ख्यायनश्रौतसूत्रम्

2 आश्वलायनश्रौतसूत्रम्

3 नित्यानि होतुरिति गोतम (VII 1 20), द्विरिति गौतम (I 4, 3)

4 तद्वे केचन छान्दोग्ये वा आध्वर्यवे वा हौत्रामर्शा समाम्नाता न तान् कुर्यात्, अकृत्स्नत्वात् हौत्रस्य (VIII 13 30)

5 शाङ्खायनगृह्यसूत्रम्

6 शाम्बव्यगृह्यसूत्रम्

7 आश्वलायनगृह्यसूत्रम्

யஞ்யங்களுடையவும் அக்னிஷ்டோமம்[2] முதலிய ஏழு ஸோம ஸம்ஸ்தைகளுடையவும்[3] பிரயோகம் உணர்த்தப்பட்டன. ருக்வேதசிரௌதஸூத்ரங்களில் ஹோதருக்கணத்தால் யாகங்களிற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், யஜுர்வேத சிரௌதஸூத்ரங்களில் அத்வர்யுக்களாற் செய்யப்பட வேண்டியவை சிறப்பாகவும், ஸாமவேதசிரௌதஸூத்ரங்களில் உத்காதருக்களாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், அதர்வவேதசிரௌதஸூத்ரங்களில் பிருமாக்களாற் செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவுங் கூறப்பட்டன.

கிருஹ்யஸூத்ரங்களில் கர்ப்பாதானம்[4] முதல் அந்த்யேஷ்டி[5] முடிய உள்ள கர்மாக்களையும், ஏழு பாகயஞ்யங்களையும்[6] ஐந்து மஹாயஞ்யங்களையும்[7] எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பது கூறப்படும். இவையெல்லாம் ஔபாஸனாக்னியிற் செய்யப்படும்.

தர்மஸூத்திரங்களில் வர்ணவிபாகம்,[8] ஆச்ரமவிபாகம்,[9] அவ்வவற்றின் தர்மம், மக்களின் பொதுதர்மம் முதலியன கூறப்படும்.

---

1 हविर्यज्ञ
2 अग्निष्टोम
3 सोमसंस्था
4 गर्भाधानम्
5 अन्त्येष्टि [illegible]
6 सप्त पाकयज्ञाः
7 पञ्च महायज्ञाः
8 वर्णविभाग
9 आश्रमविभाग

அத்தியாயம் 33

ருக்வேதத்திய கல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம். — தற்போது சாங்கயாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[1] ஆச்வலாயனச்ரௌதஸூத்ரம்[2] இவ்விரண்டுமே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலது குஜராதேசத்திலும் இரண்டாவது தக்ஷிணதேசத்திலும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப் பட்டன. இரண்டிலும் 18 அத்தியாயங்கள் உள. தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வெவ்வேறு ஸூத்திரங்கள் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆச்வலாயனத்தில் கௌதமரது பெயரும்[3] யஜுர்வேதஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரங்களும்[4] கூறப்படுதலின், ஆச்வலாயனர் கௌதமரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், அவர்க்கு முன்னமே யஜுர்வேதச்ரௌதஸூத்ரமும் ஸாமவேதச்ரௌதஸூத்ரமும் இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

க்ருஹ்யஸூத்ரம். — சாங்க்யாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்,[5] சாம்பவ்யக்ருஹ்யஸூத்ரம்,[6] ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம்[7]

1. शाङ्खायनश्रौतसूत्रम्
2. आश्वलायनश्रौतसूत्रम्
3. नित्यानि होतुरिति गौतमः (VII 1, 20); द्विरिति गौतम. (I 4, 3)
4. तद्ये केचन छान्दोग्ये वा आध्वर्यवे वा हौत्रामर्शाः समाम्नाताः न तान् कुर्यात्, अकृत्स्नत्वात् हौत्रस्य (VIII 13, 30)
5. शाङ्खायनगृह्यसूत्रम्
6. शाम्बव्यगृह्यसूत्रम्
7. आश्वलायनगृह्यसूत्रम्

இவை மூனறுமே தறபோது உளளன அவறறுள முனனி ரணடும கௌஷீதகபபிராமமணததை ஒடடியது, மூனறுவது ஐதரேயபபிராமமணததை ஒடடியது

சாஙகயாயனகருஹயஸூததிரம — இதனுள ஆறு அததி யாயஙகள உள இறுதியில உளள இரணடும பரிசிஷடம எனகினறனர. இநநூலில ஆசவலாயனர கூறபபடுவதால அவர சாஙகாயனரது காலததிறகு முறபடடவரோ சம காலததவரோ ஆதல வேணடும இநநூலுககு அககினிஸவாமி[2] பிரமமதததர[3] முதலியோர உரை எழுதினர எனபது சாஙகாயனகருஹயபரிசிஷடததால அறியபபடுகினறது

சாமபவயகருஹயம — இதனுள சாஙகாயனரது முதல இரணடு அததியாயஙகளின விஷயஙகளும மூனறு, நானகு அததியாயஙகளிலுளள சில விஷயஙகளும, பிறருமேதமும உணரததபபடடன

ஆசவலாயனகருஹயஸூததிரம — இதனுள நானகு அததி யாயஙகள உள இநநூல சாமபவயகருஹயததிறகுப பினனர எழுதபபடடது எனபதும,[4] இநநூலாசிரியர மஹாபாரத காலததிறகுச சௌனகருககும பினனர இருநதனர எனபதும,[5] சௌனகர இவருககு ஆசிரியர எனபதும[6] அறியபபடுகினறன

1 मदस्य मप्रदय फौणौतकिन समामान्ति (I 20 6)

2 अग्निस्वामी

3 ब्रह्मदत्त

4 भाग चर्मणा शुरानि टलि शाम्बव्य (IV 10 22)

5 प्राचीनावीती सुमन्तुजैमिनिवैशम्पायनपैलसूत्रभाष्यमहाभारतधर्माचार्या जानन्तिबाहविगार्ग्यगौतमशाकल्यबाभ्रव्यमाण्डव्यमाण्डूकेया (III 3 6)

6 पशूनामरा[illegible] पितर शौनकोऽब्रवीत् 7)

இந்நூலிலிருந்து சில செய்திகள் அறியப்படுகின்றன: (1) எல்லா மாதங்களிலும் விவாஹஞ் செய்யலாம்.[1] (2) ஒரு மகளை மணஞ்செய்வதற்கு முன்னர் எட்டு இடத்திலிருந்து மண்ணைக் கொண்டுவந்து அவற்றுள் ஒன்றை அவளைத் தொடச் செய்ய, நல்லிடத்து மண்ணை அவள் தொட்டாளாயின் அவளை மணஞ்செய்தல்.[2] (3) இறந்த வீட்டில் அன்று சமைத்தல் தகாது.[3] (4) பெரியோர் இறந்த நாளிலிருந்து மூன்று நாளோ அல்லது பன்னிரண்டு நாளோ ஆஹாரநியமம் வேண்டும்.[4] (5) அஸபிண்டரான பெரியோர் இறப்பினும் 10 நாள் தானம் அத்தியயனம் இவற்றை நீக்க வேண்டும்.[5] இந்நூலுக்கு ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஆநந்தராயமகி[6] ஒரு விருத்தி எழுதியுள்ளார். தர்மஸூத்திரத்துள் வஸிஷ்டதர்மஸூத்திரமே தற்போது உளது. அது கௌதமதர்மஸூத்திரத்தை ஒட்டி இருத்தலால் அதன் பின்னரே இயற்றப்பட்டது என்பது பொருந்தும். இந்நூல் ருக்வேதியரால் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது எனக் குமாரிலபட்டர் கூறுவர்.

---

1. सार्वकालमेके विवाहम् (I 4, 2)
2. अष्टौ पिण्डान् कृत्वा .... पिण्डान् अभिमन्त्र्य कुमारीं ब्रूयात् एषामेकं गृहाण इति, क्षेत्राच्चेदुभयतः सस्याद् गृह्णीयात् अन्नवत्यस्याः प्रजा भविष्यतीति विद्यात्, गोष्ठात् पशुमती, वेदिपुरीषाद् ब्रह्मवर्चस्विनी, अविदासिनो ह्रदात् सर्वसम्पन्ना, देवनात् कितवी, चतुष्पथाद् विप्रवाजिनी, इरिणादधन्या, श्मशानात् पतिघ्नी इति (I 4, 12-40)
3. नैतस्यां रात्र्यामन्नं पचेरन् (VI 5, 1)
4. त्रिरात्रमक्षारलवणाशिनः स्युः, द्वादशरात्रं वा महागुरुषु (IV 5, 2-3)
5. दानाध्ययने वर्जयेरन् दशाहं सपिण्डेषु, गुरौ चासपिण्डे (IV 5, 4)
   தற்போது தாய்மாமன், மாமனார் முதலியோர் இறந்தால் மூன்று நாள்தான் அவை நீக்கப்படுகின்றன.
6. आनन्दरायमखी

அத்தியாயம் 34

ஸாமவேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம்.—தற்போது மசகச்ரௌதஸூத்ரம்,[1] லாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[2] த்ராஹ்யாயணச்ரௌதஸூத்ரம்[3] என்ற மூன்றே உள. மசகச்ரௌதஸூத்திரத்திற்கு ஆர்ஷேய கல்பம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. கௌதமீய ச்ரௌதஸூத்ரம்,[4] சாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[5] என இரண்டும் இருந்தனவாக லாட்யாயனச்ரௌதத்திலிருந்து[6] அறியப்படுகின்றது.

மசகச்ரௌதஸூத்ரம்.—இதனுள் ஸோமயாகத்திற்கு உரிய ப்ரயோகங்களே உள. இந்நூல் பஞ்சவிம்சப்ராம்மணத்தை[7] அனுஸரிக்கும். இது லாட்யாயனத்திற்கு முன்னரே இருந்தது என்பது லாட்யாயனத்தில் இது குறிக்கப்படுகின்றமையான் அறியப்படும்.

1. मशकश्रौतसूत्रम्
2. लाट्यायनश्रौतसूत्रम्
3. द्राह्यायणश्रौतसूत्रम्
4. गौतमीयश्रौतसूत्रम्
5. शाट्यायनश्रौतसूत्रम्
6. तत्र गौतमीयम् . . . (लाट्या. I, 4, 2); . . . गौतमीयेन (VIII 2, 20) उभाविति शाट्यायनकम् . . . (ibid I, 2, 24) शाट्यायनिः (IV 5, 28)
7. पञ्चविंशब्राह्मणम्

லாட்யாயனச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் 10 ப்ரபாடகங்கள்[1] உள. கௌதமசாகையை அத்தியயனஞ் செய்பவர் இந்நூலைப் பிரமாணமாகக் கொள்வர். ஈண்டு கௌதமர் குறிக்கப்படுகின்றமையால்,[2] இந்நூல் கௌதமீயத்திற்குப் பிற்பட்டது என்னலாம். கௌதமர், சாண்டில்யர்,[3] தானஞ்சய்யர்,[4] இவர்களுக்குள் உள்ள கொள்கை வேறுபாடுகள் அடிக்கடி கூறப்படுகின்றன. சௌசிவ்ருக்ஷி,[5] ராணாயனீபுத்திரர்,[6] வையாக்ரபதயர்,[7] லாமகாயனர்,[8] கௌத்ஸர்,[9] சாலங்காயனிகள்[10] ஈண்டுக் கூறப்பட்டனர். எக்லாயாரகங்களின் பிரயோகமும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. இதற்கு அக்னிஸ்வாமி[11] என்பவர் பாஷ்யம்[12] எழுதியுள்ளார்.

த்ராஹ்யாயணச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் 31 படலங்கள்[13] உள. ஒவ்வொரு படலத்திலும் நான்கு கண்டங்கள்[14] உள. மும்மூன்று படலம் ஓர் அத்தியாயம் ஆகும். லாட்யாயனத்தில் எவ்வளவு கண்டங்கள் உள்ளனவோ, அவ்வளவு கண்டங்களும் ஈண்டு உள்ளன. ஸூத்ரங்களும் பெரும்பான்மையும் ஒரே ரூபமாக இருக்கும். சிற்சில இடத்தில்

1. प्रपाठकाः
2. तत्र गौतमीयम् (I 4, 2); उत्तमयोरिति गौतमः (I, 4, 17) यजुपाहरहरिति गौतमः (I 9, 5)
3. शाण्डिल्यः
4. धानञ्जय्य.
5. शौचिवृक्षिः
6. राणायनीपुत्रः
7. वैयाघ्रपद्यः
8. लामकायनः
9. कौत्स.
10. शालङ्कायनिन.
11. अग्निस्वामी
12. भाष्यम्
13. पटलाः
14. खण्डाः

திற்குப் பிற்பட்டது என்பர். இந்நூலிலிருந்து கடசாகை என ஒரு ஸாமவேதசாகை இருந்தது என்பதும், இந்நூல் கௌதமசாகையரால் படிக்கப்படவில்லை என்பதும் அறியப் படும்.[1] இதற்கு ருத்ரஸ்கந்தர்[2] வ்ருத்தி[3] இயற்றினார்.

தர்மஸூத்ரம்.—தற்போது கௌதமதர்மஸூத்ரம் ஒன்றே வழக்கில் உளது. இது ஸாமவேதத்தைப்பற்றியது எனக் குமாரிலபட்டர் கூறுவர். உபநயனகாலத்தில் மாணவன் முண்டனாக செய்யப்படுவதைப்பற்றியும்,[4] அத்யயனாரம்பம் ப்ரோஷ்டபதியில் செய்வதைப்பற்றியும்[5] பல ஸாமங்களைப் பற்றியும்[6] கண்டுக் கூறப்படுதலாலும் இந்நூல் ஸாமகருக்குப் பிரமாணமானது என்பது அறியப்படும். கௌதமீயச்ரௌத ஸூத்ரமும், கௌதமீயக்ருஹ்யஸூத்ரமும் இப்போது காணப் படாவாயினும், அவை இருந்தன என்பது ஏனைய நூல்களிற் கூறப்பட்டமையான் விளங்கும். போதாயனதர்மஸூத்ரத்திற்கு கௌதமதர்மஸூத்ரம் முற்பட்டது என்பது ஆங்கு கௌதமரது கொள்கையைக் கூறியிருத்தலான் அறியப்படும்.[7] தற்போதுள்ள கல்பஸூத்ரங்களில் கௌதமர் குறிக்கப் படுகின்றமையான், அவற்றுள் கௌதமதர்மஸூத்ரம் பழமை

1. काण्वी तु कठकौथुमाः (द्रा. गृ. सू. III 2, 29)
2. रुद्रस्कन्दः
3. वृत्तिः
4. मुण्डजटिलशिखाजटश्च (गौ. ध. सू. 1, 29)
5. श्रवणादिवार्षिकं प्रोष्ठपदीं वोपाकृत्याधीयीतच्छन्दांसि (16. 1)
6. गौ. ध. सू. 11, 13
7. मिथ्यैतदिति गौतमः (बौ. ध. सू. 1, 2, 7)

யானது எனக கூறல தகும இந நூலுள மூனறு பரசனமும,[1] அவறறுள ஒனபது ஒனபது, பதது அததியாயஙகளும[2] உள மூனறும பிரசனதது எடடாம அததியாயததுளள விஷயஙகள ஸாமவிதானபபிராமமணததிலிருநது எடுககபபடடன இந நூலுககு மஸகரி எனபவா பாஷயமும ஹாரதததா எனபவா வருததியும எழுதியுளளாா.

கோபிலகிருஹயஸூததரமும கௌதமதாமஸூததரமும கோபிலமகாஷியாலும கௌதமமகாஷியாலும இயறறப படடன எனக கொளளினும, ஆஙகு ஓா ஐயம உளது ஸாம வேதீயபபிராமமணஙகளில பல கோபிலாகளும பல கௌதமா களும[3] கூறககபபடுகினறமையான, இநநூலகள எழுதிய கோபிலரும கௌதமரும யாராய இருநதல கூடும எனபதை அறியச சானறு ஒனறும தெரியவிலலை

---

1 प्रश्न

2 अध्याय

3 अर्यमराधो गोभिल, पूषमित्रो गोभिल, अश्वमित्रो गोभिल, वरुणमित्रो गोभिल, मूलमित्रो गोभिल, वत्समित्रो गोभिल, गौल्गुलवीपुत्रो गोभिल, बृहद्वसुर्गोभिल, गोभिल । राधो गौतम, गाना गौतम, मन्त्रो गौतम

அத்தியாயம் 35

யஜுர்வேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரௌதஸூத்ரம்.— யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த ச்ரௌத ஸூத்ரங்கள் தற்போது எட்டு உள்ளன. அவற்றுள் ஏழு க்ருஷ்ணயஜுர்வேதசாகைகளையும், ஒன்று சுக்லயஜுர் வேதசாகையையும் சார்ந்தன. மானவச்ரௌதஸூத்ரம்[1] வாராக ச்ரௌதஸூத்ரம்[2] இவை இரண்டும் மைத்ராயணீயசாகையையும்,[3] பௌதாயனச்ரௌதஸூத்ரம்,[4] ஆபஸ்தம்பச்ரௌதஸூத்ரம்,[5] ஹிரண்யகேசிச்ரௌதஸூத்ரம்,[6] பாரத்வாஜச்ரௌதஸூத்ரம்[7] இவை நான்கும் தைத்திரீயசாகையையும், காத்யாயன ச்ரௌதஸூத்ரம்[8] சுக்லயஜுர்வேதசாகையையும் சார்ந்தன. எட்டாவது வைகானஸச்ரௌதஸூத்ரம்[9] ஆகும். இவற்றைத் தவிர்த்து மைத்ராயணீயசாகையைச் சார்ந்த துந்துபச்ரௌத ஸூத்ரம்[10] ஒன்று உளது என்பர். மைத்ராயணீயசாகீயர்

1. मानवश्रौतसूत्रम्
2. वाराहश्रौतसूत्रम्
3. मैत्रायणीयशाखा
4. बौधायनश्रौतसूत्रम्
5. आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्
6. हिरण्यकेशिश्रौतसूत्रम् இதனை सत्याषाढम् எனவும் கூறுவர்.
7. भारद्वाजश्रौतसूत्रम्
8. कात्यायनश्रौतसूत्रम्
9. वैखानसश्रौतसूत्रम्
10. दुन्दुभश्रौतसूत्रम्

மானவா,[1] வாராஹா,[2] துந்துபா,[3] சாகலேயா,[4] ஹாரித்ரவீயா,[5] சாமாயனீயா[6] என ஆறுவா என்பதும், மைத்ராயணீயசாகை இந்தியாவின் வடமேற்குப்பாகத்தில் குர்ஜரதேசம் முதலியவற்றில் வியாபித்து இருக்கிறது என்றும்,[7] தைத்திரீய சாகையைச் சேர்ந்த ஆபஸ்தம்பம் ஆந்த்ரதேசம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் வியாபித்திருக்கிறது என்றும்,[8] ஹிரண்யகேசிசாகை ஸஹ்யபாவதம் முதல் தென்மேற்குத் திக்கில் பரசுராமக்ஷேத்திரத்தில்[9] வியாபித்திருக்கிறது என்றுங் கூறப்பட்டது.

பௌதாயனச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் முப்பது ப்ரச்னங்கள் உள. முதல் ப்ரச்னம் தர்சபூர்ணமாஸத்தைப் பற்றியது. இறுதிப்ரச்னம் சுல்வஸூத்ரத்தையும் ப்ரவரஸூத்ரத்தையும் பற்றியது. சாலீகி,[10] ஔபமன்யவர்,[11] ராதீதரர்,[12]

1. मानवा.
2. वाराहा.
3. दुन्दुभा
4. छागलेयाः
5. हारिद्रवीयाः
6. शामायनीयाः
7. मयूरपर्वताच्चैव यावद्गुर्जरदेशतः ।
   व्याप्ता वायव्यदेशात्तु मैत्रायणी प्रतिष्ठिता ॥
   (मानवगृह्यसूत्रे रामकृष्णशास्त्रिकृतप्रस्तावना)
8. आन्ध्रादिदक्षिणाग्नेयी गोदासागर आवधि ।
   यजुर्वेदस्तु तैत्तिर्यः आपस्तम्बः प्रतिष्ठितः ॥ (*ibid*)
9. सह्यादिपर्वतारम्भाद्दिशा नैर्ऋत्यसागरात् ।
   हिरण्यकेशिशाखा च पर्शुरामस्य सन्निधौ ॥ (*ibid*)
10. शार्लीकिः
11. औपमन्यवः
12. गर्थीतरः

காத்யர்,[1] ஆஜீகவி[2] இவருடைய மதபேதங்கள் கண்டுக் காணப் படுகின்றன. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் இதற்கு உரை ஒன்று மகாதேவவாஜபேயிரால்[3] இயற்றப்பட்டுளது. அதற்கு ச்ரௌதசந்த்ரிகா[4] எனப் பெயர். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாஸுதேவதீக்ஷிதஹோதாரின் பேரனாகிய யக்ஞேச்வர தீக்ஷிதரால் பௌதாயனமகாக்னிசயனப்ரயோகம்,[5] ஸாவித்ரசயனப்ரயோகம்,[6] ஆக்ரஹாயணப்ரயோகம்,[7] தர்சபூர்ணமாஸப்ரயோகம்,[8] ச்ரௌதபரிபாஷாஸங்க்ரஹவிருத்தி[9] இவை இயற்றப் பட்டன.

ஹிரண்யகேசிச்ரௌதஸூத்ரம். — இதனுள் பத்துப் ப்ரச்னங்கள் உள. இந்நூலாசிரியர் ஆங்காங்கு ஆபஸ்தம்பரது கொள்கையிலிருந்து மாறுபடுகின்றனர்.

சுல்பஸூத்ரம்.[10] — யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த சுல்பஸூத்ரங்கள் தற்போது ஒன்பது உள. அவை மானவசுல்பஸூத்ரம், வாராஹசுல்பஸூத்ரம், பௌதாயனசுல்பஸூத்ரம், ஆபஸ்தம்பசுல்பஸூத்ரம், ஹிரண்யகேசிஸத்யாஷாடசுல்பஸூத்ரம், காடகசுல்பஸூத்ரம், வைகானஸசுல்பஸூத்ரம், பாரத்வாஜசுல்பஸூத்ரம், பாரஸ்கரசுல்பஸூத்ரம்

1. कात्यः
2. आजीगवि.
3. महादेववाजपेयी
4. श्रौतचन्द्रिका
5. बौधायनमहाग्निचयनप्रयोगः
6. सावित्रचयनप्रयोग
7. आग्रहायणप्रयोग.
8. दर्शपूर्णमासप्रयोगः
9. श्रौतपरिभाषासङ्ग्रहवृत्ति
10. மைசூர் பௌதாயனசுல்பஸூத்ரப்பதிப்பில்
    यथा अग्निवैश्यसूत्रे अथातस्सूत्रगणान् व्याख्यास्यामः — बोधायनमापस्तम्बं सत्याषाढं द्राह्यायणमागस्त्यं शाण्डिल्यमाश्वलायनं

என்னலாம். அவற்றுள் இறுதியில் உள்ளது சுக்லயஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தது. அதனை இயற்றியவர் காத்யாயன மகாருஷி என்பர் சிலர், பாரஸ்கரமகாருஷி என்பர் சிலர்.

மானவக்ருஹ்யஸூத்ரம் — இதனுள் இருபகுதிகள் உள. ஒவ்வொன்றற்கும் புருஷன் என்று பெயர் இடப்பட்டது. முதற்பகுதியில் 23 கண்டமும் இரண்டாம் பகுதியில் 18 கண்டமும் இருக்கின்றன. கூறப்பட்ட விஷயங்களாலும், ரீதியாலும் இந்நூல் பழமையானது என அறியலாம். விவாஹப்ரகரணத்தில் பின் வருஞ் செய்திகள் கூறப்பட்டன: பணம், அழகு, வித்யை, அறிவு, பந்துக்கள் இவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு[1] ஆணும் பெண்ணும் விவாகஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஒரே சாதியிற் பிறந்தவளும், ஸமான ப்ரவரம் இல்லாதவளும் வயதிற் குறைந்தவளும் கல்யாணமாகாதவளும் கற்பு சிதையாதவளும் பந்துக்களோடு கூடியவளுமே மணத்தற்குச் சிறந்தவள்[2]. எட்டிடத்திலிருந்து மண் கட்டி கொண்டுவந்து அவற்றில் ஒன்றை அப்பெண்ணைத் தொடச்செய்தல் வேண்டும்; சிலவற்றைத் தொட்டால் விவாஹஞ் செய்யலாம், சிலவற்றைத் தொட்டால் விவாகஞ்

शाम्भव कात्यायनमिति नवानि पूर्वसूत्राणि वैखानस शौनकीयम् भारद्वाजमाग्निवेश्य जैमिनीय वाधूल माध्यन्दिन कौण्डिन्य कौषीतकमिति नवान्यपरसूत्राणि என்று உபோத்காதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது

1 पञ्च विवाहकारकाणि भवन्ति-वित्त, रूप, विद्या, प्रज्ञा, बान्धव इति

2 बन्धुमतीं कन्यामस्पृष्टमैथुनामुपयच्छेत समानवर्णाम्
असमानप्रवरां यवीयसीं नग्निकां श्रेष्ठाम्

செய்தல் தகாது.[1] விநாயகர் நால்வர்; அவரால் ஆவேசிக்கப் பட்டவர் கெட்ட ஸ்வப்னம் முதலியவற்றைக் காண்பர். அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும்.[2]

வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம்.—இதனுள் 21 கண்டங்கள் உள. அவற்றுள் விவாஹத்தைப்பற்றி ஏழு கண்டங்கள் மானவ கிருஹ்ய ஸூத்ரத்திலுள்ளவையே ஆகும். கோபிலகிருஹ்ய ஸூத்ரத்துள்ள விஷயத்தையும்[3] கௌதமதர்மஸூத்திரத்துள்ள விஷயத்தையும்[4] இந்நூல் கூறுதலால், இந்நூல் அவற்றின் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

போதாயனகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள் பதின்மூன்று ப்ரச்னங்கள் உள. ஆங்குக் கூறப்பட்ட செய்திகள் கவனித்தற்கு உரியன: விவாஹம் எல்லா மாதங்களிலும் செய்யலாம்; மாசி பங்குனி ஆனி மாதங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய மாதங்களில் தான் செய்யவேண்டும் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.[5] ஏது பாக்கத்தில் ஆண் நீர் வார்க்க, பெண் பாதங்கழுவுவது முக்கிய

1. अष्टौ लोष्टानाहरेत्—सीतालोष्टं, वेदिलोष्टं, दूर्वालोष्टं, गोमयलोष्टं, फलवतो वृक्षस्य अधस्ताल्लोष्टं, श्मशानलोष्टं, अध्वलोष्टं, इरिणलोष्टमिति—देवागारे स्थापयित्वाथ कन्या ग्राहयेत्, यदि श्मशानलोष्टं गृह्णीयात् अध्वलोष्टं इरिणलोष्टं वा नोपयमेत्
2. विनायकाः शालकटङ्कटः, कूष्माण्डराजपुत्रः, उस्मित, देवयजन इति चत्वारः; तैराविष्टः लोष्टं मृद्नाति ... अपस्वप्नं पश्यति ... तेषां प्रायश्चित्तं कर्तव्यम्
3. हस्तेन वा प्रौष्ठपदीमित्येके
4. असमानप्रवरैर्विवाहः, ऊर्ध्वं सप्तमात्पितृबन्धुभ्यः, पञ्चमान्मातृबन्धुभ्यः
5. सर्वे मासा विवाहस्य, शुचिमतपस्यतपस्यवर्जमित्येके (I 1, 18-19)

பக்ஷம் உபநயனம் ஆனபிறகு மாணவன் எல்லா வேதங்களிலும் சிறிது அத்யயனஞ் செய்தபின்னர் ஒரு வேதத்தின் ஒரு சாகையை அத்யயனஞ் செய்து பின்னர் அங்கங்களின் அத்யயனஞ் செய்ய வேண்டும்[2] ஆணின் பெயர் இரட்டைப் படை எழுத்துக்களால் ஆகவேண்டும், அவை ரிஷிகளின் பெயராகவோ தேவர்களின் பெயராகவோ இருத்தல் வேண்டும்[3] குலதர்மத்தை யொட்டித் தலையில் ஒரு சிகையையோ மூன்று சிகையையோ ஐந்து சிகையையோ வைத்துக் கொள்ளலாம்[4] விவாஹத்தில் மூன்று நாளும், ருதுகாலத்தில் மூன்று நாளும், அமாவாஸை, பௌர்ணமி, சிராத்த தினங்கள் இவற்றிலும் மனைவியோடு புணர்தல் தகாது, பிறமனைவியோடு புணர்தல் எக்காலத்தும் தகாது,[5] பிராமணனின் பெயரின் இறுதியில் சர்மா என்றும், க்ஷத்திரியனின் பெயரின் இறுதியில் வர்மா என்றும், வைசியனின் பெயரின் இறுதியில் குப்தன் என்றும், சூத்திரனின் பெயரின் இறுதியில் தாஸன் என்று கூற வேண்டும்[6] கிரந்தாக்ஷரப்பதிப்பில் பரவர்த்தைக் கூறுப

1 स्त्री प्रक्षालयति, पुमान् अभिषिञ्चति (I 2 22)

2 उपनीतमात्रो व्रतानुचारी वेदाना किञ्चिदधीत्य ब्राह्मण एका शाखामधीत्य श्रोत्रिय । अङ्गाध्यायी . (I 7 2 4)

3 द्व्यक्षर चतुरक्षर षडक्षर अष्टाक्षर ऋष्यणूक देवताणूक वा (II 1 25 28)

4 एकशिखस्त्रिशिख पञ्चशिखो वा यथैवैषा कुलधर्म स्यात् (II 4 17)

5 अथाधिब्रह्मचर्यम्—विवाहे त्रिरात्रम्, ऋतौ त्रिरात्रम्, अमावास्याया पौर्णमास्या श्राद्ध दत्त्वा च भुक्त्वा च एकरात्र, परस्त्रीषु दिवा च यावज्जीवम् (बौ गृ परि. I 1 8-11)

6 शर्मान्त ब्राह्मणस्य, वर्मान्त क्षत्रियस्य गुप्तदासान्त वैश्यशूद्रयो (I 11 9)

பரசனததில பருகுவமசததில பாணினி வாலமீகி இருவரும அடுததடுததுப படிககபபடுகினறனா.

ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரம். — இதனுள எடடு படலஙகள உள. ஈணடுக கூறபபடட சிறசில செயதிகள கவனிததறகு உரியன —விவாஹபபிரகரணததில மணமகள பாதுககள, சீலம, அழகு, ரோகமினமை இவறறோடு கூடியவளாய இருகக வேணடும,[1] மணமகன அவறறோடு படிபபும உளளவனாய இருககவேணடும,[2] எவளைக கணடவுடன கணணிறகும மனததிறகும மகிழசசி உணடாகினறதோ அவளையே மணககவேணடும எனபா சிலா.[3] மணமகன தனககு ஆணமகன பிறககவேணடும என விருமபின மணமகளின கடடைவிரலையும பெணமகள பிறககவேணடும என விருமபின ஏனைய விரலகளையும பிடிததல வேணடும.[4] ருது காலததில நாலாவது நாள தொடஙகி பதினாறுவது நாளகளுள இரடடைபபடைநாளில மனைவியோடு கணவன புணாின, சிறநத ஆணபிளளை உணடாகும[5] கௌணடின்யரை விருததிகாரா எனறும, பௌதாயனரை பரவசனகாரா எனறும ஆபஸதமபா, பாரதவாஜா, ஹிரணயகேசா இவாகளை ஸூததிரகாராகள எனறும கூறபபடடுளளது[6] இதனால கௌணடின

1 बन्धुशीललक्षणसम्पन्नामरोगामुपयच्छेत (I 3, 19)

2. बन्धुशीललक्षणसम्पन्नश्रुतवानरोग इति वरसम्पत् (I 3, 20)

3 यस्या मनश्चक्षुषोर्निबन्धस्तस्यामृद्धि (I 3, 21)

4 यदि कामयेत पुस एव जनयेयमिति अङ्गुष्ठमेव .. (II 4, 13)

यदि कामयेत स्त्रीरेव जनयेयमिति अङ्गुलीरेव गृह्णीयात् (II 4, 12)

5 चतुर्थीप्रभृत्याषोडशीमुत्तरामुत्तरा युग्मा प्रजानिश्रेयसमृतुगमने इत्युपदिशन्ति (III 10, 1)

6 आ. गृ (V 1, 13)

யரும் போதாயனரும் ஆபஸ்தம்பருக்கு முன்னரேனும் அல்லது பெரியவராகவேனும் இருந்தவர் என்றும், பாரத்வாஜர் ஹிரண்யகேசர் அவர்க்கு ஸமகாலத்தவர் என்றும் ஊகிக்க இடன் உளது. ஆண்மகனது பெயர் இரட்டைப்படை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் பெண்மகளின் பெயர் ஒற்றைப்படை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.[1]

பாரஸ்கரகிருஹ்யஸூத்ரம் — இதனுள் மூன்று காண்டங்களும் 52 கண்டிகைகளும்[2] உள்ளன. இது பாரஸ்கராசார்யரால் இயற்றப்பட்டது என்பதும் இதற்குக் காதீய கிருஹ்யஸூத்ரம் என்ப பெயர் என்பதும் இந்நூலின் இறுதியிலுள்ள வாக்கியத்தால்[3] விளங்கும். இந்நூலுள் வேறு ஆசிரியர்கள் சிலர் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றனர்; அவரது பெயர் கூறப்படவில்லை.[4] அத்யாயோபாகர்ம, அத்யயோத்ஸர்ஜனம் இவற்றிலும் காமகரணத்திலும் இந்நூலுக்கும் ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரத்திற்கும் ஒற்றுமை மிகுதியாகவும் வேற்றுமை சிறிதாகவும் இருக்கின்றன.[5]

1 द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नाम (VI 15, 9)
अयुजाक्षरं कुमार्याः (VI 15 11)

2 कण्डिका.

3 इति श्रीपारस्कराचार्यकृतं कातीयगृह्यसूत्रं समाप्तम्

4 दक्षिणतस्तिष्ठन् आसीनाय वैके (पा गृ (2 3, 4
मातरं प्रथमामेके (ibid 2, 5, 7)

5 श्रवणापक्षे ओषधीषु जातासु हस्तेन पौर्णमास्यां वा अध्यायोपाकर्म (आ. गृ 5, 1)
अथातोऽध्यायोपाकर्म । ओषधीनां प्रादुर्भावे श्रवणेन श्रावण्यां पौर्णमास्यां श्रावणस्य पञ्चमीं हस्तेन वा (पा. II 10 1-2)

குழந்தை இரண்டு வயது நிறைவதற்குள் இறந்தால் அதற்குத் தஹனம் இல்லை என்றும், தாய்தகப்பன்மார்க்கு மாத்திரமே ஆசௌசம் என்றும் கூறப்பட்டுளது.[1] பெண்கள் இரண்டு வஸ்திரங்களை தரித்தனர்;[2] விவாஹம் நடந்தபிறகு ஒரு ஆண்டு அல்லது 12 நாள் அல்லது 6 நாள் அல்லது 3 நாள் மனைமகனும் மனைமகளும் புணரக்கூடாது.[3] பாரஸ்கரரும் காத்யாயனரும் ஒருவரே எனக் கோபாலசாஸ்திரீநேநே காசிப்பதிப்பின் பூமிகையில் கூறியுள்ளார். ஒரு ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் காத்யாயனர் இவருடன் மாறுபடுகின்றனர் என உளது ஆகலின் கோபாலசாஸ்திரியின் கொள்கை ஆராய்தற்குரியது.[4]

तैषीपक्षस्य रोहिण्या पौर्णमास्यां वोत्सर्गः (आ. गृ. 5, 8)

पौषस्य रोहिण्या मध्यमाया वाष्टकायामध्यायानुत्सृजेरन्
(पा. II 12, 1)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नामपूर्वमाख्यातोत्तरं दीर्घाभिनिष्ठानान्तं घोषवदाद्यन्तरन्तस्थम् ।

अयुजाक्षरं कुमार्याः (आ. गृ. 6, 15, 9-11)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा घोषवदाद्यन्तरन्तस्थं दीर्घाभिनिष्ठानं कृतं कुर्यान्न तद्धितम् ।

अयुजाक्षरमाकारान्तं स्त्रियै तद्धितम् (पा. गृ. 1, 17, 2-3)

1. अद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोराशौचम् ... शरीरमदग्ध्वा निखनन्ति
(पा. 3, 10, 1-5)

2. पा. I 4, 13-14

3. संवत्सरं न मिथुनमुपेयाता द्वादशरात्रं षड्रात्रं त्रिरात्रमन्ततः
(पा. 1, 8, 21)

4 शालाग्नौ चैके (पा. 3, 10, 33) गृह्यकारपक्षे न कुर्यान्न च कारयेत् । यथाह कात्यायनः
सूतके मृतके चैव स्मार्तं कर्म निवर्तते ।
पिण्डयज्ञं चरुं होममसगोत्रेण कारयेत् ॥

தர்மஸூத்ரம் — இப்போது யஜுர்வேதீயதர்மஸூத்ரங்கள் நான்கே வழக்கில் உள்ளன. அவை பௌதாயனதர்மஸூத்ரம்,[1] ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம்,[2] ஹிரண்யகேசிதர்மஸூத்ரம்,[3] சங்கலிகிததர்மஸூத்ரம்[4] என்பன. இவற்றுள் இறுதியில் உள்ளது சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தது, ஏனைய கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தன. மானவதர்மசாஸ்திரம் ப்ருகுவாற்[5] கூறப்பட்டதாயினும், ச்லோகமயமாய் இருத்தலால் அது பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை. இந்நூற்கு ஹரதத்தமிச்ரர் விருத்தியும் ஸுதர்சனாசார்யர் தாத்பர்யதர்சனமும் எழுதியுள்ளார்.

பௌதாயனதர்மஸூத்ரம்.—இதனுள் நான்கு ப்ரச்னங்கள் உள. இந்நூலிலிருந்து பின்வரும் செய்திகள் அறியப்படுகின்றன:—வேதக்கொள்கைகளுக்கு விரோதமற்ற தேசஜாதி தர்மங்கள் ப்ரமாணம் எனக் கௌதமர் கூறியிருக்க, விசேஷணத்தை நீக்கித் தேசதர்மங்கள் ப்ரமாணம் எனக் கொண்டு வடநாட்டார்க்குக் கம்பளவியாபாரம் முதலான ஐந்து விப்ரதிபத்திகளும், தென்னாட்டார்க்கு உபநயனம் ஆகாதவன், பெண்டிர் இவர்களோடு உண்ணுகை, பழைய சோற்றை உண்ணுகை, மாமன்மகள் அத்தைமகள் இவரை மணஞ்செய்தல் என்ற ஐந்து விப்ரதிபத்திகளும் உள என இ

1 बौधायनधर्मसूत्रम्
2 आपस्तम्बधर्मसूत्रम्
3 हिरण्यकेशिधर्मसूत्रम्
4 शङ्खलिखितधर्मसूत्रम्
5 भृगु

ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.[1] பிறப்பிலும் இறப்பிலும் ஸபிண்டர்களுக்குப் பத்து நாள் ஆசௌசம் என்ற விதி ருத்விக்,[2] தீக்ஷிதர்,[3] பிரம்மசாரி[4] இவர்கட்கு இல்லை.[5] ஒரு பிராமணன் அத்யாபனம், யாஜனம், ப்ரதிக்ரஹம் இவற்றால் குடும்பத்தை நடத்த முடியாதிருப்பின் க்ஷத்திரியதர்மத்தையும், அதுவும் இல்லையேல் வைச்யவிருத்தியும் அனுஷ்டிக்கலாம்.[6] க்ஷத்திரியதர்மத்தைப் பிராமணன் அனுஷ்டிப்பதைக் கௌதமர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என இங்குக் கூறப்பட்டுளது,[7] ஆனால் கௌதமதர்மஸூத்திரத்துள் அது ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டமையால்[8] ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட வசனம் மற்றோர் கௌதமசாஸ்திரத்தில் உள்ளது எனக் கொள்ளலாம் எனக் கோவிந்தஸ்வாமி தன் விவரணத்திற் கூறுகின்றனர். எழுபது வயதிற்குமேல் ஸந்யாஸம் செய்து கொள்ளலாம்.[9] பெண் ருதுவாய் மூன்று ஆண்டு

1. मिथ्यैतदिति हारीतः (II 2, 11)
2. ऋत्विक्
3. दीक्षित.
4. ब्रह्मचारी
5. सपिण्डेष्वादशाहमाशौचमिति जननमरणयोरधिकृत्य वदन्ति ऋत्विग्दीक्षितब्रह्मचारिवर्जम् (I 11, 1)
6. अध्यापनयाजनप्रतिग्रहैरशक्तः क्षत्रधर्मेण जीवेत् ... (II 4, 16) वैश्यवृत्तिरनुष्ठेया (II,4, 19)
7. नेति गौतमोऽत्युग्रो हि क्षत्रधर्मो ब्राह्मणस्य (II 4, 17)
8. तदलाभे क्षत्रवृत्तिः [गौ. ध. 7, 6]
9. सप्तत्या ऊर्ध्वं संन्यासमनुपदिशन्ति (II 17, 6)

களுக்குள் தகப்பன் மணஞ்செய்ய வேண்டும் என்றும்,[1] அவன் அவ்வாறு செய்யாவிடின் அவளே கணவனைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்றும்,[2] கணவன் மனைவியை விட்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குமேல் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்றும்[3] கூறப்பட்டது. வைகானஸதர்மத்தைக்[4] கூறும் ஸூத்ரம் கௌதமதர்மஸூத்ரத்திற் கூறியவாறே பெரும்பாலும் உள்ளது.[5]

ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம் — இதனுள் இரண்டு ப்ரசனமும், ஒவ்வொரு ப்ரசனத்துள் பதினொன்று படலங்களும் உள. இந்நூலிற் கூறப்பட்ட செய்திகள் — சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நியாயப்படி நடத்தற்கு இயலாமையால் பிற்காலத்தில் ருஷிகள் இல்லை, காமபலசேஷத்தால் சுவேதகேது போன்றவர் பிறக்கின்றனர்.[6] பல ப்ராம்மணங்கள் இறந்தமையால் வழக்கைக் கொண்டு ஆங்குள்ள விதிகள் ஊகிக்கப்படுகின்றன.[7] கூட்டுச

1 त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं य कन्यां न प्रयच्छति ।
स तुल्य भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसशयम् ॥ (IV, 1, 13)

2 त्रीणि वर्षाण्यृतुमती काक्षेत पितृशासनम् ।
ततश्चतुर्थे वर्षे तु विन्देत सदृश पतिम् ॥ (IV 1, 14)

3 त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं यो भार्यां नाधिगच्छति ।
स तुल्य भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसशयम् ॥ (IV 1, 1, 9)

4 वैखानसधर्म

5 बा. ध (II 11, 17), गौ. ध (III 26-35)

6 तस्माद्दपयोऽवरेषु न जायन्ते नियमातिक्रमात् (I 2, 4)
श्रुतर्षयस्तु भवन्ति केचित् कर्मफलशेषेण पुनस्सम्भवे (I 2-5)
यथा श्वेतकेतु (I 2, 6)

7 ब्राह्मणोक्ता विधयस्तेषामुत्सन्ना पाठा प्रयोगादनुमीयन्ते (I 4, 10)

சோறு உண்ணல் தகாது.[1] சண்டாளனைப் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் அவனுடன் பேசினாலும் தோஷம் உண்டு.[2] ஸகோத்திரத்தானுக்குப் பெண்ணை மணஞ் செய்தல் தகாது[3] தாயோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையானுக்குஞ் செய்தல் தகாது.[4] வாஜஸநேயிப்பிராம்மணமும்[5] பவிஷ்யத்புராணமுங்[6] கண்டுக் குறிக்கப்பட்டன. இந்நூலில் உள்ள சில ஸூத்ரங்களுக்கும் பௌதாயனதர்மஸூத்ரத்துள்ளவற்றிற்கும் ஸம்வாதம் இருக்கின்றது.[7] பாணினிஸூத்ரங்களுக்குப் புறம்பான சில பிரயோகங்கள் இருக்கின்றன.[8] இந்நூலுக்கு ஹரதத்த மிச்ரர்[9] என்பவர் உஜ்வலை[10] என்ற வ்ருத்தி எழுதியுள்ளார். ஹிரண்யகேசிதர்மஸூத்ரம் அனேகமாய் ஆபஸ்தம்பதர்ம ஸூத்ரத்தை ஒட்டியே உளது.

---

1. सङ्घान्नमभोज्यम् (I 6, 16)
2. चण्डालोपस्पर्शने सम्भाषायां दर्शने च दोषः (I 1, 8)
3. सगोत्राय दुहितरं न प्रयच्छेत् (II 5, 15)
4. मातुश्च योनिसम्बन्धेभ्यः (II 5, 16)
5. तदनर्थकं स्याद्वाजसनेयिब्राह्मणं चेदवेक्षेत (I 4, 7)
6. पुनस्सर्गे बीजार्था भवन्तीति भविष्यत्पुराणे (II 9, 14, 6)
7. नाप्सु श्लाघमानः स्नाया यदि स्नायाद्दण्डवत्प्लवेत् [आप. I 2, 30]
   नाप्सु श्लाघमानः स्नात्—दण्ड इव प्लवेत् [बौ. I 2, 40-41]
   स्त्रीभिर्यावदर्थसम्भाषी [आप. I 2, 16]
   यावदर्थसंभाषी स्त्रीभिः [बौ. I 2, 24]
   भवत्पूर्वया ब्राह्मणो भिक्षेत [आप. I 2, 28-30]
   भवत्पूर्वां ब्राह्मणो भिक्षेत [बौ. I 2, 18]
8. अगृह्यमाणकारणः [I, 4, 8]; क्रुध्यतीश्च ... [I 5, 34]
   लक्षणकर्मणात्तु [II 11, 13]
9. हरदत्तमिश्रः 10. उज्ज्वला

அத்தியாயம் 36

பிற்காலத்திய தர்மசாஸ்த்ரங்கள்

பிற்காலத்திலும் தர்மத்தைப்பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அவை ச்லோகரூபமாக உள்ளன. அவற்றுள் சிறந்தன மனுதர்மசாஸ்த்ரமும் யாக்ஞவல்க்யஸ்மிருதியும் ஆகும்.

மனுதர்மசாஸ்த்ரம்.—இந்நூல் கி.பி. 200-இல் எழுதப்பட்டது என்பர். இதை இயற்றியவர் மானவியகிருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றியவரல்லர் என்பது விவாஹப்பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட செய்திகளால் விளங்கும். இந்நூலுள் 12 அத்தியாயங்களும் 2684 ச்லோகங்களும் உள. ஈண்டுப் பிரமன் முதல் தேவர் இறுதியாக உள்ளோரது பிறப்பும், பஞ்சமகாபூதங்களின் உற்பத்தியும், வர்ணம், ஆச்ரமம் இவற்றின் ஸாமான்யவிசேஷ தர்மங்களும், அரசனாற் கொள்ளவேண்டிய நீதிகளும், பாதகிகளின் செயலுக்கேற்ற பலனும் அப்பாதகங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தமும், அவற்றை அனுஷ்டித்தால் ஸ்வர்க்கப்ராப்தியுங் கூறப்பட்டன. இந்நூலுக்கு கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் கோவிந்தராஜரும்[1] கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் குல்லூகபட்டரும்[2] உரை எழுதியுள்ளனர்.

யாக்ஞவல்க்யஸ்மிருதி. — இந்நூல் கி. பி. 400-இல் எழுதப்பட்டது என்பர். ஈண்டு ஆசாராத்யாயம்,[3] வ்யவஹாராத்யாயம்,[4] ப்ராயச்சித்தாத்யாயம்[5] என்ற மூன்று அத்தியாயங்

1. गोविन्दराजः
2. कुल्लूकभट्टः
3. आचाराध्यायः
4. व्यवहाराध्यायः
5. प्रायश्चित्ताध्यायः

களும் 1009 ச்லோகங்களும் உள. இந்நூல் யாஜ்ஞவல்கியர் கொள்கையைக் கொண்டு அன்னியரால் எழுதப்பட்டது என்னலாம், ப்ராயச்சித்தாத்யாயத்தில் மானவகிருஹ்யஸூத்திரத்தை அனுஸரிக்கின்றது. இந்நூலுக்கு மூன்று உரைகள் உள: சுமார் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் விச்வரூபர் எழுதிய பாலக்ரீடை[1] ஒன்று, கி. பி. 1100-இல் விஜ்ஞானேச்வரர்[2] இயற்றிய மிதாக்ஷரா மற்றொன்று, அபரார்க்கர் எழுதிய உரை மூன்றாவது.

நாரதஸ்மிருதி — இந்நூல் சுமார் கி. பி. 500-இல் இயற்றப்பட்டது என்பர். சுமார் 1200 ச்லோகங்கள் உள. இதனைப் ப்ரமாணமாகக் காட்டினர் பட்டபாணர்[3].

ஜீவாநந்தரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரஸங்கிரஹத்தில் 26 கிரந்தங்கள் உள — அவை லகுவத்ரிஸம்ஹிதையை முதலிலும் விருத்தகௌதமஸம்ஹிதையை இறுதியிலும் கொண்டன[4]. கடவுள், யாத்திரை, விவாஹம், யாகம், உதக

1. बालक्रीडा
2. विज्ञानेश्वर
3. भट्टबाण
4. (1) लघ्वत्रिसंहिता, (2) अत्रिसंहिता, (3) वृद्धात्रिसंहिता, (4) विष्णुस्मृति, (5) लघुहारीतस्मृति, (6) वृद्धहारीतसंहिता, (7) याज्ञवल्क्यस्मृति, (8) औशनस धर्मशास्त्रम् (9) औशनसस्मृति, (10) अङ्गिरसस्मृति, (11) यमस्मृति, (12) आपस्तम्बस्मृति, (13) संवर्तस्मृति, (14) कात्यायनस्मृति, (15) बृहस्पतिस्मृति, (16) पराशरसंहिता, (17) बृहत्पराशरसंहिता, (18) लघुव्याससंहिता, (19) व्याससंहिता, (20) शङ्खसंहिता, (21) लिखितसंहिता, (22) दक्षसंहिता, (23) गौतमसंहिता, (24) शातातपसंहिता, (25) वसिष्ठसंहिता, (26) वृद्धगौतमसंहिता

வங்கள் இவற்றில் தொடுதல்-தொடாமை இல்லை[1] என அத்ரிஸம்ஹிதை கூறும். ரமையோடு எப்போதும் இருத்தலால் ராமன் எனப் பெயர் வந்தது என விருத்தஹாரீதஸம்ஹிதை கூறும்.[2] மந்தேஹர் என்ற 30 கோடி ராக்ஷஸர் உதிக்கும் சூரியனை உண்ண முயலுகின்றனர் எனப் ப்ருஹத்பராசர ஸம்ஹிதை கூறும்.[3] சண்டாளன், ச்வபாகன் முதலிய யார் உணவை வேண்டினும், மறுமையில் இன்பம் வேண்டுவோர் அவர்க்கு உணவு அளிக்கவேண்டும் எனவும், சமம் தமம் க்ஷாந்தி இவை முதலியவற்றை உடையவனே பிராம்மணன் என்றும், அவை இல்லாத பிராம்மணன் சூத்திரன் என்றும், அவற்றையுடைய சண்டாளனும் பிராம்மணன் என்றும் அவ்வாறுள்ள சண்டாளனை ஒருவரும் அவமதித்தல் தகாது என்றும் விருத்தகௌதமஸம்ஹிதை கூறும்.[4]

1. देवयात्राविवाहेषु यज्ञप्रकरणेषु च ।
उत्सवेषु च सर्वेषु स्पृष्टास्पृष्टिर्न विद्यते ॥ [अत्रिसंहिता]

2. रमया नित्ययुक्तत्वात् राम इत्यभिधीयते [वृद्धहारीतसंहिता]

3. त्रिंशत्कोट्यस्तु विख्याता मन्देहा नाम राक्षसाः ।
उद्यन्तं ते विवस्वन्तं बलादिच्छन्ति खादितुम् ॥
[बृहत्पराशरसंहिता]

4. चण्डालो वा श्वपाको वा कालेयः कश्चिदागतः ।
अन्नेन पूजनीयस्स परत्र हितमिच्छता ॥
क्षान्तो दान्तो जितक्रोधो जितात्मान च जितेन्द्रियः ।
तमेव ब्राह्मणं मन्ये शेषाः शूद्रा इति स्मृत. ॥
न जातिः पूज्यते राजन् गुणा. कल्याणकारकाः ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदु. ॥
चण्डालमपि यद्वृत्तं नावमन्येत बुद्धिमान् ।
अवमन्य पतत्येव नरके रौरके नरः ॥ [वृद्धगौतमसंहिता]

அநந்தசயனத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நாரதீயமநு ஸம்ஹிதை[1] என்ற நூல் முற்கூறப்பட்ட ஸ்மிருதிகாலத்தது எனக் கூறலாம். ஆங்கேயே பதிப்பிக்கப்பெற்ற வைகானஸ தர்மப்ரசனம்[2] அவற்றின் பிற்காலத்தது என்னலாம். அவற்றி லிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள் ஆவன:—(1) பிராம்மண னுக்கு ஆச்ரமம் நான்கு; க்ஷத்திரியனுக்கு முதல் மூன்று; வைச்யனுக்கு முதலிரண்டு. (2) பிரமசாரி, காயத்ரன்[3] பிராமமன்[4] ப்ராஜாபத்யன்[5] நைஷ்டிகன்[6] என நான்குவகைப் படுவான். (3) வானப்ரஸ்தன் மனைவியோடுகூடியவன், மனைவியற்றவன் என இருவகைப்படுவான். கிருஹஸ்தன், வார்த்தாவ்ருத்தி[7] சாலீனவ்ருத்தி[8] யாயாவரன்[9] கோரா சாரிகன்[10] என நால்வகைப்படுவான். (5) ஸந்நியாஸி, குடீசன்[11] பகூதகன்[12] ஹம்ஸன்[13] பரமஹம்ஸன்[14] என நால்வகைப்படு வான். (6) ஈரமற்ற காலுடனும் வடக்கைப் பார்த்துக்கொண்டும் உண்ணுதல் தகாது. (7) உதகி, சூத்திரன் இவரால் தொடப் பட்ட அன்னத்தை உண்ணுதல் தகாது. (8) மேற்கிலும் வடக்கிலும் தலைவைத்துக்கொண்டு உறங்குதல் தகாது. (9) அயர்ந்து தூங்குபவனை எழுப்பக்கூடாது. (10) ஆஹி தாக்கினியாயிருந்து ஸந்நியாஸியாகி இறந்தவர்க்கு தகனமே (11) சண்டாளனுக்கும் பிராம்மணிக்கும் பிறப்பவன் ச்வபாகன் எனப்படுவான். (12) குழந்தை, நோயாளி, சமையலறை கண்டு சௌசத்தை விசாரித்தல் தகாது.

1. नारदीयमनुसंहिता
2. वैखानसधर्मप्रश्न·
3 गायत्र.
4. ब्राह्म.
5. प्राजापत्यः
6 नैष्ठिकः
7. वार्तावृत्तिः
8. शालीनवृत्ति
9. यायावरः
10. घोराचारिक
11. कुटीचक·
12. बहूदकः
13. हंसः
14. परमहंसः

பிற்காலத்தில் பரிசிஷ்டங்கள்,[1] ப்ரயோகங்கள்,[2] பத்ததிகள்,[3] காரிகைகள்[4] எனப் பல நூல்கள் ஒவ்வொரு கர்மாவைப்பற்றித் தோன்றின.

கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் பல நிபந்தங்கள் இயற்றப்பட்டன.[5]

[illegible]. — இவை வேதியின் [illegible] வகைக்குப் பயன்படும். இதனின் அமைப்பு கல்பசூத்திரப்படியே.

---

1. परिशिष्टाः
2. प्रयोगाः
3. पद्धतयः
4. कारिकाः

   1730 இல் गदाधरराजगुरु இயற்றிய गदाधरपद्धतिः என்ற நூலில் आचारसारः, दानसारः, शुद्धिसारः, व्रतसारः, कालसारः என ஐந்து காண்டங்கள் உள.

5. हेमाद्रिकृतचतुर्वर्गचिन्तामणिः (கி.பி. 1300); जीमूतवाहनकृतधर्मरत्नम् (15-ஆம் நூற்றாண்டு); कमलाकरभट्टकृतनिर्णयसिन्धुः; मदनपालकृतमदनपारिजातः; आपदेवात्मजानन्तदेवप्रणीतौ स्मृतिकौस्तुभ-संस्कारकौस्तुभश्च; ऋषिभट्टकृत-शुक्लयजुर्वेदीयसंस्कारभास्करः; देवन्नभट्टकृतस्मृतिचन्द्रिका; नीलकण्ठकृतमयूखः; नन्दपण्डितकृतदत्तकमीमांसा; वैद्यनाथदीक्षितकृतस्मृतिमुक्ताफलम्; अप्पार्यदीक्षितकृताचारनवनीतम् इत्यादयः

அத்தியாயம் 37

அதர்வவேதீய கல்பமும் கல்பஸூத்ரகாரர்களின் பௌர்வாபர்யமும்

அதர்வவேதீயகல்பம் — வைதானசிரௌதஸூத்ரமும் கௌசிக க்ருஹ்யஸூத்ரமும் அதர்வவேதத்தைச் சார்ந்தன. இவற்றுள் இரண்டாவது முதலைக் காட்டிலும் பிற்காலத்தது.

தற்போது அறியப்படும் கல்பஸூத்ரகாரர்களுள் மானவ க்ருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றிய மனுவே பழமையானவர் என்பது விவாஹப்ரகரணத்துள்ள இரண்டு வாக்கியங்களாலும்[1] பழமையான நடையாலும் அறியப்படும்.

அதற்குப் பின்னர் தர்மஸூத்ரம் இயற்றிய கௌதமர் ஆவர். அவருடைய கொள்கைகளை ஆச்வலாயனர் தம் சிரௌதஸூத்திரத்திலும்,[2] பௌதாயனர் தம் தர்மஸூத்திரத்திலும்,[3] லாட்யாயனர், த்ராஹ்யாயனர் தம் சிரௌதஸூத்திரத்திலும்,[4] கோபிலர் தம் க்ருஹ்யஸூத்திரத்திலும் குறிக்கின்றார். சாங்கியாயனர் தமது க்ருஹ்யஸூத்திரத்தில் ஆச்வலாயனரது கொள்கையைக் குறிக்கின்றனர். பௌதாயனர் தர்மஸூத்ரத்தில் பௌதாயனருக்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர், ஹிரண்யகேசி இவரைக் குறிக்கின்றனர்.[5] ஆபஸ்தம்பர் தமது க்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் பௌதாயனருக்குப் பின்னே

1 आर्षेण गोत्रेणैव वा, असमानप्रवराम्

2 द्विरिति गौतम [आ श्रौ I 4 3]

3 सिध्यन्दिति गौतम [बौ ध I 2 7]

4 तत्र गौतमीयम्

5 काण्व बौधायन तर्पयामि, आपस्तम्ब सूत्रकारं तर्पयामि, सत्याषाढं हिरण्यकेशिनं तर्पयामि (बौ ध II 9. 14)

ஆபஸ்தம்பர், பாரத்வாஜர், ஸ்தயாஷாடஹிரண்யகேசர் இவரைக் குறிக்கின்றமையாலும்,[1] பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர முதலியோர்க்கு முன்னர் இருந்தார என்றேனும், அவரைக்காட்டிலும் வயது முதிர்ந்தோர என்றேனும் கொள்ளல் தகும். ஆகலின் ஆச்வலாயனர், சாங்க்யாயனர், பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், பரதவாஜர், ஹிரண்யகேசி, லாட்யாயனர், கோபிலர் தராஹ்யாயணர் இவர்கள் எல்லாக்கும் முற்பட்டவர் கௌதமர் என்னலாம். ஆபஸ்தம்பர், பரத்வாஜர் ஹிரண்யகேசி இம்மூவரும் ஸமகாலத்தவராய் இருததல் கூடும். ஆயினும் பௌதாயனர்க்குப் பின்னர பரத்வாஜர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஹிரண்யகேசி என்றும் விண்டா நீட்ஸ் கூறுவர.[2]

அன்றியும் ஸமானப்ரவரமுடைய பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனக் கௌதமா கூறியிருக்க, ஸமானகோத்திரப் பெண்ணை மணததல் தகாது எனப் பௌதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், கோபிலா கூறியிருக்கின்ற காரணம் பறறியும் பௌதாயனர் முதலியோர பிறகாலததவா எனக் கூறல் தகும். அக் கௌதமா ஸந்யாஸி என்ற பொருளில் பிக்ஷு[3] என்ற சொல்லை வழங்கியதாலும், அச்சொல் கௌதமபுததாது காலத்திற்குப் பின்னா பௌததஸந்யாஸியைக் குறிததலாலும், கௌதமா கௌதமபுததாக்கு முன்னர் இருந்திருததல் வேண்டும். பாணினியும் பிக்ஷுஸூத்ரம் என வழங்கியிருதததலால் அவரும் கௌதமபுததருக்கு முறகாலததவரே என்னலாம்.

1. बौधायनाय प्रवचनकाराय, आपस्तम्बाय सूत्रकाराय, भरद्वाजाय, सूत्रकाराय, सत्याषाढाय हिरण्यकेशाय [आ. गृ. IV 7, 13]
2. *Cf.* A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I, p. 278.
3. भिक्षुः

அவ்விருவருள் யார் முன்னர் இருந்தார் யார் பின்னர் இருந்தார் எனத் தீர்மானிக்கத் தக்க ஸாதனம் இல்லை ஸந்யாஸி என்ற சொல்லைப் பௌதாயனர் வழங்கியிருத்தலால் அவர் கௌதமபுத்தருக்குப் பிற்காலத்தவராயிருத்தல் கூடும்

வாராஹக்ருஹ்யஸூத்ரம் இயற்றியவர் மனு, கௌதமர், கோபிலர் இவர்க்குப் பிற்காலத்தவராயும், ஆச்வலாயனர் பௌதாயனர் இவர்க்கு முற்பட்டவராயேனும் வயது முதிர்ந்தவராயேனும் இருத்தல் வேண்டும் காத்யாயனர் பௌதாயனர்க்கு முற்பட்டவர்

ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்தில் சில ப்ரயோகங்கள் பாணினி ஸூத்ரங்களை ஒட்டியில்லாமையால் அவர் பாணினிக்கு முற்பட்டவர் எனச் சிலர் கருதுவர் பௌதாயனர் அப்பக்ஷ[1] வாயுபக்ஷ[2] என்ற சொற்களை வழங்கியிருத்தலால், அவர் பாணினிக்குப்[3] பிற்பட்டவர் என்னலாம். ஆகலின் ஆபஸ்தம்பரும் பிற்பட்டவரே ஆவர்

கல்பஸூத்ரங்களையும் பாரஸீகம், கிரேக, ரோமாபுரி இந்நாட்டுநூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் பாரதவர்ஷத்தில் செய்யும் பல வைதிககர்மங்களும் ஆங்குச் செய்யப்படும்

1 अब्भक्ष (II 1, 67)

2 वायुभक्ष (IV 5, 6)

3 பாணினி भोज्य भक्ष्ये (VII 3, 69) எனக் கூறியிருத்தலின், பக்ஷ்யமே भक्ष् தாது [illegible] என்ற பொருளில் வந்தது என்ற भोज्यमभ्यवहार्यं என்ற காத்யாயனவார்த்திகத்தால் அறியப்படுவதாலும் अब्भक्ष वायुभक्ष என்ற ப்ரயோகங்கள் பாணினி ஸூத்திரத்துக்குப் பிற்பட்டவை என்பது விளங்கும்

காமாககளும ஒனறுயிருககினறன எனபா உதாரணமாக பாரஸீகததில யஞயோபவீதம தரிததல, அரணி கடைநது தீ யெடுததல, தேவதைகளைக குறிதது அகனியில ஹோமஞ செயதல, விவாஹததில அகனியை வலம வருதல முதலியன வழஙகபபடடன

அத்தியாயம் 38

வ்யாகரணம்[1]

சொற்களைப் பிரகிருதி[2] விகிருதியாகப்[3] பிரித்து விசாரிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு வ்யாகரணம் எனப் பெயர். இதனைச் சப்தாநுசாஸனம்[4] என்ற பெயராலும்[5] பதஞ்சலிமகாமுனி வழங்குவர். வேதகாலத்தில் வ்யாகரணம் இந்திரனாலும்[6] சப்தபாராயணம்[7] என்ற நூல் பிருகஸ்பதியாலும் இயற்றப் பட்டன என அறியப்படுகின்றது. பிராம்மணங்களில் வர்ணம்,[8]

1. व्याकरणम्
2. प्रकृति
3. विकृति.
4. शब्दानुशासनम्
5. अथ शब्दानुशासनम्, व्याकरणमित्यस्य क पदार्थ [महाभाष्ये 1, 1, 1]
6. देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुर्विति ... तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्तस्मादियं व्याकृता वागुद्यते [तै. सं. 6, 4, 7, 3]
7. बृहस्पतिरिन्द्राय शब्दपारायणं प्रोवाच [महाभाष्ये. 1, 1, 1] शब्दपारायणं नाम ग्रन्थ [प्रदीपिका]
8. वर्णः

வ்ருஷன்,[1] வசனம்,[2] விபக்தி[3] முதலிய வ்யாகரணக்குறிப்பீடுகள் வழங்கப்பட்டன. யாஸ்கரின் நிருக்தகாலத்திற்கு முன்னமே சொல்லாராய்ச்சி இருந்தது என்பதும் அவர் இருவகைக் கொள்கையினர் என்பதும் அந்நிருக்தத்தால் அறியப்படுகின்றன.[4] சௌனகப்ராதிசாக்யத்திலும்[5] சொற்கள் நாம,[6] ஆக்யாதம்,[7] உபஸர்க்கம்,[8] நிபாதம்[9] எனப் பகுக்கப்பட்டன. இப்பாகுபாடு பொருள்பற்றியே யாகும்.

அன்றியும் பாணினிமகர்ஷி இயற்றிய வ்யாகரணம் ஒன்பதாவது என்ற வழக்கு உளது. அதனை ஒருவாறு உத்தரராமாயணவாக்கியம்[10] உண்மையாக்கும். ஹநுமான் ஸங்க்ரஹத்துடன் ஸூத்ரங்களைப் படித்தனன் என்றவிடத்து ஸங்க்ரஹம்[11] என்பது பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு லக்ஷம் ச்லோகங்களில் வ்யாடி[12] இயற்றிய உரையைக் குறிக்கும். ஆபிசலம்,[13]

1. वृषन् (पुलिङ्ग.)
2. वचनम्
3. विभक्तिः
4. तत्र नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च ; न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके [निरुक्ते. 1, 12]
5. शौनकप्रातिशाख्यम्
6. नाम
7. आख्यातः
8. उपसर्ग.
9. निपात.
10. सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् । (उत्तररामा. 36, 48)
    ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्ग्रहं साध्यति वै कपीन्द्रः (*ibid* 36, 46)
11. सङ्ग्रहः
12. व्याडिः
13. आपिशलम्

காசகருதஸனம[1] இவகிரண்டும மஹாபாஷயததிற கூறப படடன. சாகடாயனா சிறநத வையாகரணராக நிருகதத்தி லேயே கூறபபட்டமையாலும, பாணினியும அவரைக குறிபபிடுகின்றமையாலும சாகடாயனமும பாணினிநூலுககு முனனா இருநதிருததல கூடும. பாணினிநூல வநத பினனா அவை இறநதுவிடடன. அவையெல்லாம வைதிகசசொற களைப பறறினவாயிருநததாலும பாணினிநூல வைதிகசசொல லௌகிககசசொல இரணடைபபறறியும இருநதமையாலும பாணினிநூலையே மககள் மிகுதியாயப படிக்க, காலககிரமததில அவை இறநதிருககலாம் எனச சிலா கருதுகினறனா அந நூலகளைபபாராது அவவாறு கூறுதல சரியா தவறு என நிரணயிகக இயலாது. தறபோது வழஙகிவுளள சாநதனம சாகடாயனம் எனற நூலகள பிறகாலததில யாரோ இயற றியவை ஆகும எனபது அநநூலகளைப படிததால நனகு விளஙகும

ஆக, தறபோது வழஙகிவுளள சொலவிலககண நூலகளுள பழமையானது பாணினியின நூலே ஆகும அதறகு எடடு அததியாயஙகள உள, ஒவவொரு அததியாயத திலும நானகு பாதஙகள உள அவறறில சூததிர 3981 சூததிரஙகள உள, அபபதிரணடு பாதஙகளுள 29 பாதஙகளை ஒரு பகுதியாகவும எஞசிய மூனறு பாதஙகளை மற றொரு பகுதியாகவும் ஆசிரியா கொணடனா முறபகுதியின ஸூததிரஙகளின காரியம வரும்போது பிறபகுதியின ஸூததிர ஙகளின காரியம இலலாதுபோலிருககும எனவும, அவவாறே பிறபகுதியில முனனருளள ஸூததிரததின காரியம வரும்போது பினனருளள ஸூததிரததின காரியம இலலாதுபோலிருககும எனவும கூறினா. அவவாறு அவா ஸூததிரஙகளைத தொகுதத படியபோககுப பெருவியப்பைத தருகினறது

1 काशकृत्स्नम्

பாணினி. — இவர் தாக்ஷி[1] என்பவரின் குமாரர்; ஸங்க்ரஹம் இயற்றியவரின் மூதாதை[2]; கௌத்ஸரின் ஆசிரியர்[3]; பாணினியைத் தெரியாத குழந்தையும் இல்லை[4] எனப் பதஞ்சலி மஹர்ஷி கூறுகின்றார். காத்யாயனர்,[5] பதஞ்சலி[6] இவ்விருவரும் பாணினியை ஆசார்யர், பகவான், ஸுக்ருத் என்ற சொற்களால் மிகவும் போற்றிக் குறிக்கின்றனர். பாணினியைக் குறித்து, சொல்லுகிறார் என்ற பொருளில் பச்யதி[7] என்ற சொல்லை பதஞ்சலி வழங்குதலால், அவர் பாணினியை ருஷியாகக் கருதினார் என்பது திண்ணம். யுவான்சுவாங் என்ற சீன யாத்திரிகர் பாணினியை ருஷி என்றே கூறுகின்றனர். இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்திரிகர், அஷ்டாத்யாயியை எட்டு வயது குழந்தைகள் எட்டு மாதத்தில் மனப்பாடஞ் செய்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் தகப்பனார் பணி என்ற ருஷி என ராமபத்ர தீக்ஷிதர் 'பதஞ்சலிசரித்திரத்திற் கூறுகின்றனர். ஆஹிகர், சலங்கி, பாணினா, சாலாதுரீயா என்ற பெயர்களும் பாணினிக்கு உண்டு எனச் சப்தகல்பத்ருமம் கூறும்.[8]

1. सर्वे सर्वपदादेशा दाक्षीपुत्रस्य पाणिनेः [महाभाष्ये. I 1, 20 & VII 1, 27]
2. शोभना खलु दाक्षायणेन सङ्ग्रहस्य कृतिः (ibid II 3, 66)
3. उपसेदिवान् कौत्सः पाणिनिम् (ibid III 2, 108)
4. आकुमारं यशः पाणिनेः (ibid I 4, 89)
5. एकशेषनिर्देशाद्वा .... भगवतः पाणिनेः सिद्धम् [वार्त्तिक. VII 4, 68]; आचार्याचारात् संज्ञासिद्धिः (ibid 1, 1, 1)
   बहुव्रीहिस्वरं शास्ति समासान्तविधेः सुकृत् (ibid IV 2, 1)
6. प्रमाणभूत आचार्यः (महाभाष्ये. 1, 1, 1)
7. पश्यति त्वाचार्यः (ibid VI 4, 42)
8. Lectures on Patañjali's Mahābhasya (vs. XIII & XIV)

பாணினியின் பிறப்பிடம் — யுவான்சுவாங், ஹேமசந்திரர்[1] இயற்றிய அபிதானசிந்தாமணியின்[2] உரைகாரர் முதலிய பலர், காந்தாரதேசத்தில் தற்போது அட்டாக்[3] என வழங்கும் ஊரின் பக்கத்துள்ள சலாதுரம்[4] என்ற கிராமத்தில் பாணினி பிறந்தார் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் மூதாதையர் சலாதுரத்திற் பிறந்தனரேயன்றிப் பாணினி அங்குப் பிறக்கவில்லை எனச் சப்தகல்பத்ருமவாசியர் கூறுகின்றனர். வியாகரணம் என்பது சிஷ்டர்களால்[5] இயற்றப்பட்ட ஸ்மிருதி[6] என ஜைமினியும்[7] பர்த்ருஹரியும்[8] கூறுகின்றனர். பதஞ்சலியும் அவரைப் பின்பற்றிப் பாணினியைச் சிஷ்டர் என்கின்றனர். சிஷ்டர்கள் என்பவர் ஆர்யாவர்த்தத்தில் பேராசையின்றி, வந்ததைக்கொண்டு மகிழ்ந்து, நல்ல சீலத்துடன் பொருந்தி, பயனை விரும்பாது கர்மங்களைச் செய்பவர் என்ப பதஞ்சலியே கூறுகின்றார். சலாதுரம் என்ற கிராமம் அவர் கூறும் ஆர்யாவர்த்தத்தின் எல்லைக்கு வெளியில் உள்ளது. ஆகலின் அவர் மத்தியதேசத்திற் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.[9]

பாணினியின் காலம் — கதாசரித்ஸாகரத்தில்[10] பாணினியும் காத்யாயனரும் வர்ஷர் என்ற ஆசிரியரிடத்திற் படித்ததாகவும், காத்யாயனர் நந்தரின் மந்திரியாய் இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டமையான், பாணினி கி. மு நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்

1 हेमचन्द्र

2 अभिधानचिन्तामणि

3 Attock

4 शलातुर

5 शिष्ट

6 स्मृति

7 जैमिनि

8 भर्तृहरि

9 இதைப்பற்றி விரிவாக Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya நூலின் முகவுரையிற் கூறப்பட்டுளது

10 कथासरित्सागर

ஞுண்டில் இருந்தனர் எனப் பலர் கூறுகின்றனர்.[1] பாராசாயரால இயற்றப்பட்ட பிக்ஷுஸூத்ரத்தைப் பாணினி தம் ஸூத்திரத்திற் குறிப்பிடுகின்றமையாலும், ஆங்குப் பிக்ஷு என்பது ஸந்நியாஸி என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டமையாலும், கௌதமபுத்தர பிக்ஷு என்ற சொல்லைப் பௌத்தஸந்நியாஸியைக் குறிக்க வழங்கியிருக்கின்றமையாலும், நிர்வாணம் என்ற சொல்லை இருவரும் வேறதுப்பொருளில் வழங்கியிருத்தலாலும், பாணினி கௌதமபுத்தர்க்கு முன்னர் இருந்தனர் எனக் கோல்ட்ஸ்டக்கர்[2] என்ற மேனாட்டறிஞர் கூறியுள்ளனர்.

பாணினியும் காத்யாயனரும் ஒருகாலத்தவர் அல்லர் என்பது மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒரு வார்த்திகத்தில் வ்யாடி[3] இவ்வாறு கூறுகின்றார் என உளது. அவர் பாணினிகுலத்திற் பிறந்தவர்[4] எனவும் ஸங்க்ரஹம்[5] என்ற நூலை இயற்றியவர் எனவும் கூறப்பட்டுளது. கதாஸரித்ஸாகரத்தில் வ்யாடி காத்யாயனரோடு படித்ததாகக் கூறப்பட்டது.[6] ஆகலின் காத்யாயனர் பாணினிகாலத்திற்குப் பின்னரே இருந்தார் ஆவர். அன்றியும் பாணினியைப்பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் ஆசார்யர், பகவான், ஸூத்ரகருத் என்ற

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell pp 17, 431; A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol I pp. 42 and 44, A History of Sanskrit Literature by A. B Keith.
2. Goldstucker's Panini and his place in Literature.
3. व्याडिः
4. शोभना खलु दाक्षायणेन सङ्ग्रहस्य कृतिः (महाभाष्ये 1-2-64)
5. सङ्ग्रहः
6. अध्यापयितुमस्माश्च प्रवृत्तोऽभूदसौ ततः ।
सकृच्छ्रुतं मया तत्र द्विः श्रुतं व्याडिना तथा ॥ (II 70)

சொற்களை அவர் வழங்குகின்றார். இருவரும் ஒரே காலத்தில் இருந்திருப்பின், இவ்வாறு அவர் வழங்கியிரார். அன்றியும் பலவிடங்களில் உருவத்திலும் பொருளிலும் சொற்களின் மாறுபாட்டை வார்த்திகங்களிற் கூறுகின்றனர்.[1] சொற்களுக்கு ரூபமும் பொருளும் மாறுபடுதல் காலக்கிரமத்திலேதான் நிகழுமாதலால், அக்காரணம்பற்றியும் காத்யாயனர் பிற்காலத்தவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பதஞ்சலி புஷ்யமித்ரஸபை,[2] புஷ்யமித்ரர் யாகஞ் செய்கின்றார்,[3] புஷ்யமித்ரர்க்கு யாகஞ் செய்விப்போம்,[4] யவனன் ஸாகேதத்தை முற்றுகைவிட்டான்[5] என்றவற்றைக் கூறினர். இவற்றிலிருந்து ஆராய்ச்சியாளர் அவர் கி. மு இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்கின்றனர். அதனை ஒட்டி காத்யாயனர் கி. மு நான்காம் நூற்றாண்டில் பாணினி

1

	பாணினிகோள்கை	காத்யாயனர்கோள்கை
(a	एकतरत् [अड्डतरादिभ्य पञ्चभ्य] (VII 1, 25)	एकतरम् (एकतरात्प्रतिषेधो वक्तव्य)
(b)	चिद्मयम् चिन्मयम् [यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा] (VIII 4, 45)	चिद्मयम् இறந்து प्रत्यये भाषाया नित्यम्
(c)	आश्चर्यमनित्ये (VI 1, 147)	आश्चर्यमद्भुत इति वक्तव्यम्
(d)	भोज्यं भक्ष्ये (VII 3 69)	भोज्यमभ्यवहार्यमिति वक्तव्यम्

2. पुष्यमित्रसभा (महाभाष्ये I 1, 69)

3 पुष्यमित्रो यजते (ibid III 2, 26)

4. पुष्यमित्रं याजयाम (ibid III 2, 123)

5 अरुणद्यवन साकेतम्, अरुणद्यवनो माध्यमिकाम् (ibid III 2, 111)

கி. மு. ஆறும் நூற்றாண்டிலும் இருந்திருத்தல் கூடும் என்னலாம். ஆயினும் இம்மூவரின் காலமும் தற்போது திண்ணமாய் அறிய ஸாதனம் இல்லை. பாணினி பாதாள விஜயம் அல்லது ஜாம்பவதீபரிணயம் என்ற நூலும் இயற்றினார் என்பர்.[1]

காத்யாயனர் — பாணினி ஸூத்ரங்களுக்கு உரையாகக் காத்யாயனர் முதலிய பலர் வார்த்திகங்கள் எழுதியவராக மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒருவர் ச்லோகமாகவே வார்த்திகங்கள் எழுதியுள்ளார்; அவர்க்குச் ச்லோக வார்த்திககாரர்[2] எனப் பெயர்; அவர் காத்யாயனர்க்குப் பிற்காலத்தவர் என்னலாம்.[3] வாடவர் என ஒரு வார்த்திககாரர் இருந்தனர்.[4] அஷ்டாத்யாயியில் உள்ள 3981 ஸூத்ரங்களுள் 1228 ஸூத்ரங்களுக்கு ஒருவர் எழுதிய வார்த்திகங்களும், 26 ஸூத்ரங்களுக்குப் பலர் எழுதிய வார்த்திகங்களும் உள. அவற்றுள் 709 ஸூத்ரத்துள்ள வார்த்திகங்கள் ஸூத்ரப்பொருளை அதிகாரமுறையில் நன்கு விளக்குகின்றன.

1 New verse of Pānini by Krishnadēva Updhyāya, Indian Historical Quarterly Vol. XIII.

2 *Cf.* अक्षरं न क्षरं विद्यादश्नोतेर्वा सरोऽक्षरम् ।
वर्णं वाहुः पूर्वसूत्रे किमर्थमुपदिश्यते ॥
वर्णज्ञानं वाग्विषयो यत्र च ब्रह्म वर्तते ।
तदर्थमिष्टबुद्ध्यर्थं लघ्वर्थं चोपदिश्यते ॥
[महा. भा. I 1, 2 ; प्रदीपिका].

3. सादिविधि. पुरान्तो यद्यविशेषेण किं कृतं भवति ।
न. स्म. पुराद्यतन. इति. ब्रुवता. कात्यायनेनेह ॥
लट् स्मे ; किं वार्तिककारः प्रतिषेधेन करोति [महा. भा.]

4. सौर्यभागवतोक्तमनिष्टिज्ञो वाडवः पठति [महा. भा. VIII 2, 106]

537 ஸூத்ரத்துள்ள வார்த்திகங்கள் ஸூத்திரக்கொள்கைக்கு மாறுபாட்டினைக் கூறுகின்றன. 8 ஸூத்திரங்கள் அவசியமில்லை என வார்த்திகங்கள் கூறுகின்றன.[1] இவ்வார்த்திகங்களுள் காத்யாயனரது வார்த்திகங்களே மிகுதியாக இருக்கும் எனக் கருதப்படுகின்றமையால், அவர் பாணினிஸூத்ரங்களை நன்கு விளக்கவந்தவிடத்து, பேசப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருதபாஷை உருவத்திலும் பொருளிலும் மாறுபட்டதைக் குறித்தல் தனது கடமை என்று அவற்றையுங் குறிக்கின்றார்; ஆகலின் பாணினிஸூத்ரத்துள்ள குறைகளை நீக்குகின்றார் என்றும் தவறுதல்களைப் போக்குகின்றார் என்றும் கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகள் பொருந்தாவாகும்.

காத்யாயனரின் பிறப்பிடம் — காத்யாயனர் கௌசாம்பியிற் பிறந்தார் என்றும், அவரது தாய்தந்தையர் வஸுதத்தையும் ஸோமதத்தர் என்றும், பாடலிபுத்திரத்தில் வர்ஷர் என்ற ஆசிரியரிடம் அவர் படித்தனர் என்றும், யோகாநந்தரிடத்தில் மந்திரியாக இருந்தனர் என்றும் விந்தியமலைக்காட்டில் கதாஸரித்ஸாகரக் கதைகளைக் கூறினர் என்றுங் கதாஸரித்ஸாகரங் கூறும். அவர் தக்ஷிணதேசீயர் எனச் சிலரும்,[2] பராசயதேசீயர் எனச் சிலருங் கூறுவர்.[3] வர்ஷரிடத்தில் அவர் படித்த ஐந்தர வியாகரணத்தை அவர் மறந்துவிட்டனர் எனக் கதாஸரித்ஸாகரத்திற் கூறப்பட்டமையால், அவர் மத்தியதேசத்தில் கௌசாம்பிக்கு அருகில் பாணினிவியாகரணம் படித்தார்

1 Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya
Pāṇini—His place in Literature—by Goldstucker p 91.
Kātyāyana and Patañjali by F Keilhorn p 48

2 R G Bhandarkar—Indian Antiquary Vol II p 240

3 Goldstucker—Pāṇini—His place in Sanskrit Literature p 182

எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தம்.[1] அவரைப் பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில்[2] பரிஹாஸஞ் செய்கிறார் எனச் சிலர் சொல்வது உண்டு. அக்கொள்கை முற்றிலுந் தவறு என்பது மஹாபாஷ்யம் முழுமையும் படித்தால் நன்கு விளங்கும். அவர் விந்தியமலைக்காட்டில் பலநாள் வசித்ததால் அவரைப் பதஞ்சலி தாக்ஷிணாத்யர் எனக் கூறுகின்றாரோ என ஐயந் தோன்றுகின்றது.

காத்யாயனரின் சிறப்பு — பாணினியின் ஸூத்திரங்களில் பலவற்றை அதிகரணமுறையில் காத்யாயனர் ஆராய்வதும், லோகம், வேதம் இவற்றிற்கொண்ட ஸித்தாந்தங்களை அதிதேசித்துப் பொருளை விளக்குவதும், தனது லோகானுபவத்தாலும், இயற்கைப்பொருளின் தன்மையறிவாலும், ந்யாயங்களாலும் விஷயத்தை ஆராய்வதும் பெருமகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றன. தாமே சில பரிபாஷைகளைக் கூறியுள்ளார். ஒரு ஸூத்ரத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம் எனச் சிலவிடத்து அவர் கூறுகின்றமையால் பாணினிஸூத்ரம் ஸம்ஹிதையாகக் கற்கப்பட்டது என அறிவிக்கின்றார். யாஸ்கர் நிருக்தம் எழுதிய பிறகு தாம் வார்த்திகம் இயற்றியதாக ஒரு வார்த்திகத்தால் அறிவிக்கின்றார்.[3] பாணினி கூறாத வாஜப்யாயனர்,[4] வ்யாடி,[5] பௌஷ்கரஸாதி[6]

1 *Cf* ग्रहादिपु पृथिवीमध्यम्य मध्यमभाव (IV 2, 138)

2 प्रियतद्धिता दाक्षिणात्या (महा. भा. I 1, 1)

महतो वशम्तम्भाल्लट्वाकृष्यते (*ibid* I 1, 1)

3 नाम च धातुजमाह निरुक्ते व्याकरणे शकटस्य च तोकम् [महा. भा. III 3, 1]

4 वाजप्यायन

5. द्रव्याभिधान व्याडि (महा. भा I 2, 64)

6 चयो द्वितीया शरि पौष्करसादे (*ibid* VIII 4, 48)

இவ்வாசிரியர்களைக் கூறுகின்றனர் நூல்கள் இயற்றும்போது மங்களம் செய்யும் வழக்கு அவர்காலத்திற்கு முன்னரே இருந்தது எனக் காட்டுகின்றனர்[1]. சில வார்த்திகங்களுக்கும் ஜைமினீயஸூத்ரங்கட்கும் ஒற்றுமை இருப்பதால் ஜைமினியின் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்ளின் தவறாகாது[2].

இவர்க்கு வரருசி என்ற பெயரும் உண்டு என்றும், வாரருசகாவ்யம் என்ற நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டது என்றும் கூறுவர். ஆனால் காவ்யம் இயற்றிய வரருசி வேறு ஒருவர் எனச் சிலர் கூறுவர்[3]. காத்யாயனப்ராதிசாக்யம் எழுதியவரும் இவரும் ஒருவராயிருத்தல் கூடும்[4].

பதஞ்சலி — பாணினிஸூத்ரங்கட்கும் காத்யாயனர் முதலியோர் எழுதிய வார்த்திகங்கட்கும் உரையாக மஹாபாஷ்யம்[5] என்ற நூலைப் பதஞ்சலிமுனிவர் இயற்றினார். அந்நூலில் 85 ஆஹ்நிகங்கள்[6] உள்ளன. வார்த்திகங்களோடு கூடிய 1254 ஸூத்ரங்களும், வார்த்திகமில்லாத 435 ஸூத்ரங்களும் அதில் ஆராயப்பட்டன. அந்நூல் 24000 கிரந்த

1. भूवादीनां वकारोऽयं मङ्गलार्थं प्रयुज्यते
2. वार्त्तिकम् — जैमिनीयसूत्रम्
   सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे — औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः
   आदित्यवत्तु — आदित्यवद् यौगपद्यम्
3. History of Sanskrit Literature by A B Keith, p 427
4. एच इग्घ्रस्वादेशे என்ற வார்த்திகத்திலும் एद सस्थानत्वात् पेचोश्चोपरभूयस्त्वात् என்ற ப்ராதிசாக்யத்திலும் இக்கொள்கை காணத்தகும்
5. महाभाष्यम्
6. आह्निकानि

கொண்டது என்றும், அதற்குச் சூர்ணி எனப் பெயர் என்றும்; அதனை மூன்று தடவைகளிற் படித்தனர் என்றும் இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்திரிகர் கூறுகின்றார்.[1] பதஞ்சலியை இஷ்டிக்ருத்[2] என மங்ககர் ஸ்ரீகண்டசரிதத்திற்[3] கூறுகின்றனர்.

, வ்யாடி எழுதிய ஸங்கிரஹத்தைப் படிப்போர் குறையுங் காலத்து பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தை இயற்றினர் என்றும், நாகவனத்தராகிய பர்வதரிடத்து[4] ஆசார்யசந்திரர்[5] அதனைக் கற்று காச்மீரத்து அரசனாகிய அபிமன்யுவின்[6] வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் காச்மீரத்திற் பரவச்செய்தனர் என்றும் பர்த்ருஹரி[7] வாக்யபதீயத்திற்[8] கூறினர். அங்கே அவர் யோகம், வைத்தியம் இவற்றைப்பற்றி நூல்கள் எழுதியுள்ளார் எனக் குறிப்பிருக்கின்றனர். யோகத்தைப்பற்றிய நூல் யோகஸூத்ரமே என்பர் பலர்; யோகஸூத்ரத்தை இயற்றியவர் அவரல்லர் என்பர் சிலர்.[9]

1. A record of the Buddhist religion by Itsing and translated by J. Takakusu p. 178. பதஞ்சலியை சூர்ணிக்ருத் என பர்த்ருஹரி கூறியதாக மோக்ஷமூலர் கூறுவர்.
2. इष्टिकृत्
3. श्रीकण्ठचरिते (3, 57)
4. पर्वतः
5. आचार्यचन्द्रः
6. अभिमन्युः
7. भर्तृहरिः
8. वाक्यपदीयम्
9. अयं च योगशास्त्रकाराद्भिन्न इति सरलायामस्माभिस्समर्थितम। अनयोरभेद इति पाश्चात्यैर्वैयाकरणाः (वाचस्पत्यम्)

இராமபத்ரதீக்ஷிதர்[1] தம் பதஞ்சலிசரித்திரத்தில்[2] பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் — ஒரு முனிவின் குமாரி கோணிகை[3] என்பவள் அர்க்கியம் விடும்போது ஆதிசேஷன் ஒரு முனிவின் உருவங் கொண்டு அவளது கையில் விழுந்தார், அவர் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று சிவனருளால் மஹாபாஷ்யம் இயற்றினார். பல மாணவர்கள் அவரிடம் அந்நூலைப் படிக்க விரும்பினர். திரையை இடையில் இட்டுத் தான் பாடஞ்சொல்வதாகவும், அவர்கள் அதனை நீக்கித் தன்னைப் பார்க்கலாகாது எனவும் அவர் அவரிடங் கூறினார். அவர்கள் அதற்கு இணங்கிப் பல நாள் படித்தனர். ஒருநாள் பலர்க்கும் அவர் தாமதமின்றி விடை கூறுதலைக் கண்டு வியந்து அவர்கள் திரையைத் தூக்கினர், உடனே அவர் அவர்களைச் சபித்தனர். பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவன் மாத்திரம் வெளியே சென்று, பின்பு தன்னைச் சபிக்கலாகாது என வேண்ட, அவன் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு எவன் சரியாக விடைகூறுகின்றானோ, அன்று அவனுக்குச் சாபம் நீங்கும் என்றனர். அவ்வாறே ஒருகாலத்து

1 रामभद्रदीक्षित

2 पतञ्जलिचरितम्

3 गोणिका, பதஞ்சலி கோணிகைக்குப் பிறந்தவர் என்ற வழக்கைக் கொண்டு गोणिकापुत्र என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் என்பர். எனக்கோரிப்பட்ட காமசூத்திரத்தில் கோணிகாபுத்ர் என்பது ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பதஞ்சலி காமசூத்திரம் எழுதினார் என ஒருவரும் கூறாமையாலும் கோணிகாபுத்ரர் என்பவர் பதஞ்சலியைத் தவிர்த்து வேறொருவர் என்று கொள்வதே நலம். அவ்வாறே கோநர்தீய் என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் என்பர் கையடரும், வார்த்திககாரரைக் குறிக்கும் என ஹரிதீக்ஷிதரும் கூறினர். ஆயின் காத்யாயனரைத் தவிர்த்து வேறொரு வார்த்திககாரரை அது குறிக்கிறதாகத் தோன்றவில்லை.

உஜ்ஜயினியிலிருந்து சந்திரகுப்தர் என்ற ஒருவன் சரியான விடையைத் தர, அவனுக்கு அவர் மஹாபாஷ்யம் கற்பித்தார். அச்சந்திரகுப்தனுக்கு ருத்திரமதியிடம் பிறந்த மகன் பர்த்ருஹரி ஆவர்.

பதஞ்சலியின் சிறப்பு. — அவரது சிறப்பைப் பெரியோர் மஹாராஜ்யம் ஆளவேண்டும் அல்லது மஹாபாஷ்யம் பயில வேண்டும் என்ற ஒரே தொடரால் காட்டினர். மாணவர்க்குப் பொருள் எளிதில் விளங்குமாறு சிறு வாக்கியங்களால் கருத்தை உணர்த்துகின்றார். கருத்தை மாணவர் மனத்துள் வாங்கிக் கொள்கின்றார்களா என்பதைக் கவனிக்க இடையிடையே கேள்வி கேட்கின்றனர். மாணவர்க்கு ஆராயுந் திறனை உண்டுபண்ணுகின்றனர். மாணவரோடு தாம் சமமாக ஆராயும் நடையில் எழுதுகின்றனர். வார்த்திகங்களை நன்கு முதலில் விளக்குகின்றனர். அவற்றின் கொள்கையிலிருந்து தாம் மாறுபட்டால், பின்னர் அதைத் தெளிவாய்க் கூறுகின்றனர். இயற்கையில் நாம் பார்க்கும் அனுபவங்களையே உதாரணமாகக் காட்டிப் பொருளை விளக்குகின்றார். உலக நியாயங்களை வழங்குகின்றனர். பெரியோர் என்ற மரியாதை பாணினி வார்த்திககாரர்கள் இவர்களிடம் இருப்பினும், அவர்களுடைய கொள்கைகளை மனமார ஆராய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் தாம் அவரோடு மாறுபடுதலைக் கூறுகின்றனர். சாஸ்திரப் பயிற்சி, லோகானுபவம், மக்களிடம் அன்பு இவற்றைக் கொண்ட அரசர்க்கு நாட்டை ஆளுதல் மேன்மேலும் இன்பத்தைத் தருவதுபோல் சாஸ்திரப்பயிற்சி, லோகானுபவம், வ்யாகரணசாஸ்திரத்தை நன்கு அறியவேண்டும் என்ற ஆசை இவற்றைக் கொண்டவர்க்கு மஹாபாஷ்யம் படிக்கப் படிக்க இன்பம் அளிக்கும் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை.

மஹாபாஷ்யத்தின் உரைகள். — மஹாபாஷ்யத்திற்குப் ப்ரதீபிகா[1] என்ற உரையைப் பர்த்ருஹரி கி. பி. ஏழாம்

1. प्रदीपिका

நூற்றாண்டில் இயற்றினர், அதனை யொட்டிப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கையடர் பிரதீபம்[1] என்ற உரையை இயற்றினர். கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் அன்னம்பட்டர் பாஷ்யம் கையடர் இரண்டிற்கும் முறையாக உத்யோதனம்[2] என்ற உரையை இயற்றினர். கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாகோஜிபட்டர் அதனை ஒட்டியே உத்யோதத்தை[3] இயற்றினர், பல இடங்களில் கையடரோடு அவர் மாறுபடுகின்றனர்.

பின்னருள்ள நூல்கள் — வியாகரண சாஸ்திரத்திற் பின்னர் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அனைத்தும் பாணினி சூத்ரங்கள், வார்த்திகங்கள், பதஞ்சலிமஹாபாஷ்யம் இவற்றை ஒட்டியே இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் பதஞ்சலிகாலத்தில் பேச்சில் இருந்த ஸம்ஸ்கிருதபாஷை பிற்காலத்தில் வழக்கில் இல்லாமையும், நூல்களில் அப்பாஷையே வழங்கப்பட்டமையும் ஆகும்.

பாணினி சூத்ரங்களின் போக்கை ஒட்டியே சூத்ரங்களுக்கு உரை எழுதியவர் சிலர். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஜயாதித்யர்[4] வாமனர்[5] என்ற இருவரும் காசிகாவ்ருத்தி[6] என்ற நூலை இயற்றினர். அதற்கு ஹரதத்தர்[7] (12 அல்லது 13 ஆம் நூற்றாண்டு) பதமஞ்சரி[8] என்ற உரை இயற்றினர். பதமஞ்சரி மிகவும் சிறந்த நூல். மஹாபாஷ்யத்தில் உள்ளன ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டன. ஆகலின் மஹாபாஷ்யம் படிப்பார்க்குப் பதமஞ்சரி விளக்காகுமென்று படிப்போர்க்கு

1 प्रदीप
2 उद्योतनम्
3 उद्योत
4 जयादित्य
5 वामन
6 काशिकावृत्ति
7 हरदत्त
8 पदमञ्जरी

அது எளிது என்றுங் கூறப்பட்டுளது.[1] காசிகைக்கு ஜிநேந்திர புத்தியால்[2] எட்டாம் நூற்றாண்டில் ந்யாஸம்[3] என்ற உரை எழுதப்பட்டது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் உறவினராகிய ரங்கநாதயஜ்வாவினால்[4] பதமஞ்சரீ மகரந்தம்[5] எனப் பெயர் கொண்ட பதமஞ்சரீவ்யாக்யானம் இயற்றப்பட்டது.

பாணினிஸூத்ரமுறையை விட்டு வேறு முறையைப் பலர் கொண்டனர். அவருள் முதல்வர் ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றாண்டிலுள்ள தர்மகீர்த்தி[6] என்ற ஜைனர். அவர் ஸூத்ரங்களை வேறு முறையிற் கொண்டு அவற்றிற்கு வ்ருத்தி எழுதியுள்ளார். அந்நூலுக்கு ரூபாவதாரம்[7] எனப் பெயர். அம்முறையில் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் விமலஸரஸ்வதி[8] ரூபமாலையையும்,[9] 15ம் நூற்றாண்டில் ராமசந்திரர்[10] ப்ரக்ரியா கௌமுதியையும்,[11] 17 ஆம் நூற்றாண்டில் காசிவாஸி பட்டோஜிதீக்ஷிதர்[12] ஸித்தாந்தகௌமுதியையும்[13] அக்காலத்தே தென்மதுரைவாஸி சொக்கநாதமகி[14] சப்தகௌமுதியையும்[15] இயற்றினர்.

1 अनधीते महाभाष्ये व्यर्था सा पदमञ्जरी ।
अधीते च महाभाष्ये व्यर्था सा पदमञ्जरी ॥

2 जिनेन्द्रबुद्धिः
3 न्यासः
4. रङ्गनाथयज्वा
5 पदमञ्जरीमकरन्दम्
6. धर्मकीर्तिः
7. रूपावतारः
8. विमलसरस्वती
9. रूपमाल
10. रामचन्द्र.
11. प्रक्रियाकौमुदी
12 भट्टोजिदीक्षितः
13 सिद्धान्तकौमुदी
14. चोकनाथमखी
15 शब्दकौमुदी—कलये शब्दकौमुद्याः कवये गुरवे नम.
(रामभद्रदीक्षितकृतायाम् उणादिमणिदीपिकायाम्)

Skt—30

பரகரியாகௌமுதிககு விடடலாசாரியா[1] சுமாா 16 ஆம நூறறுணடிலும, படடோஜிதீக்ஷிதரின வயாகரணகுருவாகிய சேஷகிருஷணா[2] 17 ஆம நூறறுணடிலும, உரை இயறறினா முனனதறகு பரஸாதனம[3] எனப பெயா பரகரியாகௌமுதிக கொளகைகளை மறுதது படடோஜிதீக்ஷிதா பரௌடமனோரமா[4] எனற நூல இயறறினா அந நூலுககு அவா பௌததிரரும நாகேசரின குருவுமான ஹரிதீக்ஷிதரால[5] உரை எழுதபபடடது அவவுரைககுச சபதரதநம[6] எனப பெயா படடோஜிதீக்ஷிதரால சபதகௌஸதுபம,[7] பூஷணஸாரகாரிகை[8] எனற இரணடு நூல களும இயறறபபடடன அவருடைய சகோதரனபிளளை யாகிய கௌணடபடடரால[9] பூஷணம,[10] பூஷணஸாரம[11] எனற இரணடு நூலகள எழுதபபட டன படடோஜிதீக்ஷிதா இயறறிய ஸிததாநதகௌமுதிககு மூனறு உரைகள உள — அவை ஞானேநதரஸரஸவதி[12] இயறறிய ததவபோதினியும[13] நாகேசபடடா இயறறிய[14] சபதேநதுசேகரமும,[15] கோவிநதபுரவாஸியாகிய வாஸுதேவதீக்ஷிதா[16] இயறறிய பாலமனோ[17] ரமையும ஆகும

1 विट्ठलाचार्य
2 शेषकृष्ण
3 प्रसादनम्
4 प्रौढमनोरमा
5 हरिदीक्षित
6 शब्दरत्नम्
7 शब्दकौस्तुभ
8 भूषणसारकारिका
9 कौण्डभट्ट
10 भूषणम्
11 भूषणसार
12 ज्ञानेन्द्रसरस्वती
13 तत्त्वबोधिनी
14 नागेशभट्ट
15 शब्देन्दुशेखर
16 वासुदेवदीक्षित
17 बालमनोरमा

சபதகௌமுதி சென்னை ஓரியணடல கையபிரதி லைபரரியிலும, திருவனநதபுர கையபிரதி லைபரரியிலும, தஞசை ஸரஸவதிமஹால லைபரரியிலும உளளது தறபோது எஙகும ஸிததாநதகௌமுதி படிககபபடுவதுபோல, அநநால பாணடிய நாட்டிலும, கேரளததிலும படிககபபட்டது எனபது தமிழில உளள பரயோகவிவேகததால[1] அறியபபடுகினறது அதறகு மூனறு உரைகள உள. அவை திருவனநதபுர கையபிரதி சாலையில இருககினறன அவறறுள ஒனறு சொககநாதமகியின புததிரரான பாலபதஞசலியால[2] இயறறபபட்டது அதறகுச சாபதிகரக்ஷா[3] எனப பெயர.[4] மறறொனறு பாலபதஞசலியின குமாரரான சொககநாதராலும,[5] மூனறாவது ரஙகிரிதீக்ஷிதரின புததிரரான வைதயநாதசாஸதிரியாராலும இயறறபபட்டன இசசொககநாதர தனது தகபபனார இயறறிய சாபதிக ரக்ஷையை ஆளவதோடு மனோரமா, சபதகௌஸதுபம இவறறிலுளள சில கொளகைகளை மறுககினறனர நாகேச பட்டர இயறறிய சபதேநதுசேகரததிறகுத திருவையாறு வாஸியான மஹாமஹோபாதயாய ஸுபபராயசாஸதிரியாரும விஜய நகரவாஸியான மஹாமஹோபாதயாய தாததாஸுபபராயசாஸதிரியும உரை இயறறியுளளனர

1 प्रयोगविवेक

2 बालपतञ्जलि

3. शाब्दिकरक्षा

4 பாலபதஞசலி ராமபதரதீக்ஷிதருககு சிஷயர எனபது சுபரமணய தீக்ஷிதர் இயறறிய பரயோகவிவேகம் எனற தமிழ்வடநூலின இறுதிச்செய்யுட்களால விளஙகும.

5 இராமாமிர்தம இசசொககநாதரின பௌததிரர ஆவர

பர்த்ருஹரி மஹாபாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதியதோடு நில்லாது வாக்யபதீயம்[1] என்ற நூலையும் இயற்றினர். அந்நூலில் சப்தத்திற்கு பரா,[2] பச்யந்தீ,[3] மத்யமா,[4] வைகரீ[5] என நான்கு நிலை உள்ளன என்றும், பரா நிலையில் எல்லாச்சப்தமும் ஒரே வகையாக இருக்கும் என்றும், அஃதே சப்தபிரம்மம்[6] என்றும், அதனையே ஸ்போடம்[7] என்பர் என்றும் கூறினர். அன்றியும் ஸ்போடம், வர்ணஸ்போடம், பதஸ்போடம், வாக்ய ஸ்போடம் என்ப பலவகைப்படினும் வாக்யஸ்போடமே நித்யம் என்றும், பொருளை அறியாது ஒரு சொல் ஸாது அல்லது அஸாது எனக் கூறல் தவறாகும் என்றும் கூறினர். ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து திரட்டியெடுத்தன ஆகும். இந்நூலுக்கு உரை புண்யராஜரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் தமிழிலக்கணவுரை இயற்றிய சேனாவரையரது காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்பது 'நான்காகுவதே' (தொல் சொல் 75) என்ற சூத்திரத்தின் உரையால் விளங்கும். பர்த்ருஹரி குமாரிலபட்டர்க்கு முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாக்யபேதத்திற்குப் பின்னர் ஹரிபீடிகா[8] என ஒரு வ்யாகரண நூல் படிக்கப்பட்டது என்த் தமிழ்ப்பிரயோகவிவேகத்தால் அறியப்படுகிறது.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆசார்யமண்டனமிச்ரரால்[9] ஸ்போடஸித்தி[10] என்ற நூல் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு ருஷிபுத்ரபரமேச்வரர் உரை எழுதினர். அவ்வுரைக்குக் கோபாலிகா[11] என்ப பெயர்.

1 वाक्यपदीयम्
2 परा
3 पश्यन्ती
4 मध्यमा
5 वैखरी
6 शब्दब्रह्म
7 स्फोट
8 हरिपीठिका
9 मण्डनमिश्र
10 स्फोटसिद्धि
11 गोपालिका

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாகேசபட்டர்[1] மகா-பாஷ்யத்தை நன்கு ஆராய்ந்து அதற்கு உரை, ஸித்தாந்த-கௌமுதிக்கு உரை இவற்றைச் செய்ததோடு விடாது, மகா-பாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்பட்ட பரிபாஷைகளைத் தொகுத்து அவற்றை ஒரு நூலில் அமைத்தனர். அந்நூலுக்குப் பரிபாஷேந்து சேகரம்[2] எனப் பெயர். இந்நூலுக்குப் பல உரைகள் எழுதப்பட்டன. அன்றியும் நாகேசர் வையாகரணக்கொள்கைகளைத் தனி ப்ருஹன்மஞ்ஜூஷா,[3] லகுமஞ்ஜூஷா,[4] பரமலகு மஞ்ஜூஷா[5] என்ற நூல்களில் உரைத்தனர். இவர் வையாகரணஸித்தாந்தம்போல் மற்ற சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் புலமைவாய்ந்தவர்; பாணினாது கொள்கைகளைப் பற்றித் தனிவகையானவைகளே உரைத்தவர்.

மற்ற நூல்கள். — சரணதேவருடைய[6] துர்கடவ்ருத்தி[7] (கி. பி. 12 நூ.), தைவருடைய[8] தைவம்[9] (கி. பி. 9–12 நூ.) ஸீரதேவருடைய[10] பரிபாஷாவ்ருத்தி,[11] கிருஷ்ணலீலாசுகனின் பருஷகாரம்,[13] நீலகண்டயஜ்வாவின்[14] பரிபாஷாவ்ருத்தி,[15]

1. नागेशभट्ट
2. परिभाषेन्दुशेखर.
3. बृहन्मञ्जूषा
4 लघुमञ्जूषा
5. परमलघुमञ्जूषा
6. शरणदेव
7. दुर्घटवृत्ति.
8. दैव
9. दैवम्
10. सीरदेव
11. परिभाषावृत्ति.
12. कृष्णलीलाशुक
13 पुरुषकारः
14 नीलकण्ठयज्वा
15. परिभाषावृत्ति.

சேஷாத்ரிநாதரின்[1] பரிபாஷாபாஸ்கரம்,[2] மாதவீயதாதுவ்ருத்தி[3] (கி. பி. 14 நூ.), வர்த்தமானரின்[4] கணரத்நமஹோததி[5] (கி. பி. 15 நூ.), அந்நம்பட்டரின்[6] மிதாக்ஷரீ[7] (கி. பி. 16 நூ.), பாவதீயவிச்வேச்வரஸூரியின்[8] வையாகரணஸித்தாந்தஸுதாநிதி,[9] சொக்கநாதமகியின் பாஷ்யரத்நாவளியும்,[10] தாதுரத்நாவளியும்,[11] ராமபத்ரதீக்ஷிதரின் உணாதிமணிதீபிகை,[12] பரிபாஷாவ்ருத்திவ்யாக்யானம்[13] (கி. பி. 17–18 நூ.) முதலியன, ராமபத்ரதீக்ஷிதரின் சிஷ்யர்களாகிய ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர்[14] வேங்கடேச்வரகவி[15] இவர்கள் இயற்றிய ஸ்வரஸித்தாந்தசந்த்ரிகையும்[16] உணாதிநிகண்டுவும்,[17] அவருடைய தங்கை மகனாகிய வைத்யநாதர்[18] இயற்றிய பரிபாஷார்த்தஸங்க்ரகம்,[19] வரதராஜருடைய[20] லகுஸித்தாந்தகௌமுதி,[21] நாராயணருடைய[22] வாரருசஸங்க்ரகம்[23] முதலியன பாணினிவ்யாகரணத்தை[24] ஒட்டிய நூல்கள் ஆகும்.

1. शेषाद्रिनाथ:
2. परिभाषाभास्कर:
3. माधवीयधातुवृत्ति:
4. वर्धमान
5. गणरत्नमहोदधि:
6. अन्नम्भट्ट:
7. मिताक्षरी
8. पर्वतीयविश्वेश्वरसूरि:
9. वैयाकरणसिद्धान्तसुधानिधि.
10. भाष्यरत्नावली
11. धातुरत्नावली
12. उणादिमणिदीपिका
13. परिभाषावृत्तिव्याख्यानम्
14. श्रीनिवासदीक्षित:
15. वेङ्कटेश्वरकवि:
16. स्वरसिद्धान्तचन्द्रिका
17. उणादिनिघण्टु.
18. वैद्यनाथ:
19. परिभाषार्थसङ्ग्रह:
20. वरदराज
21. लघुसिद्धान्तकौमुदी
22. नारायण: -
23. वाररुचसङ्ग्रह:

24. இங்ஙனம் ஸ்ரீஹர்ஷகவி दाक्षिपुत्रस तन्त्रम् (नैषधीयचरिते 19, 62) என்றும் फणिभवशास्त्रम् (ibid 61) என்றும் கூறுவர்.

அபாணிநீயமான வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை சாந்த்ரம்[1] (கி. பி. 7 நூ.), ஜைநேந்த்ரவ்யாகரணம்[2] (கி.பி. 7 நூ.) சாகடாயனம்[3] (கி. பி. 9 நூ), ஹேமசந்த்ரவ்யாகரணம்,[4] அவரே இயற்றிய லிங்காநுசாஸனம்,[5] க்ரமதீச்வரரின்[6] ஸம்க்ஷிப்தஸாரம்,[7] வோபதேவரின்[8] முக்தபோதமும்[9] கவிகல்பத்ருமமும்,[10] சர்மவர்மரின்[11] காதந்த்ரம்[12] முதலியன ஆகும்.

ப்ராகிருதபாஷையில் இயற்றிய நூல்களை யொட்டி எழுதப்பட்ட வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை வரருசியின்[13] ப்ராகிருத ப்ரகாசம்,[14] சண்டரின்[15] ப்ராக்ருதலக்ஷணம்,[16] ராவணரின்[17] ப்ராகிருதகாமதேனு,[18] தர்க்கவாகீசரின்[19] ப்ராகிருதகல்பதரு[20] மார்க்கண்டேயரின்[21] ப்ராக்ருதஸர்வஸ்வம்[22] முதலியன ஆகும்.

மேனாட்டில் ஸம்ஸ்கிருதவ்யாகரணத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் விட்நி,[23] வாக்கர்நாகல்,[24] மாக்டானல்[25] முதலியோர் ஆவர்.

---

1. चान्द्रम्
2. जैनेन्द्रव्याकरणम्
3. शाकटायनम्
4. हेमचन्द्रव्याकरणम्
5. लिङ्गानुशासनम्
6. क्रमदीश्वरः
7. सङ्क्षिप्तसारः
8. वोपदेवः
9. मुग्धबोधः
10. कविकल्पद्रुमः
11. शर्मवर्मा
12. कातन्त्रम्
13. वररुचिः இவர் பாணினிஸூத்ரங்கட்கு வார்த்திகம் எழுதிய வரருசி அல்லர்; பிற்காலத்தவர்.
14. प्राकृतप्रकाशः
15. चण्डः
16. प्राकृतलक्षणम्
17. रावणः
18. प्राकृतकामधेनुः
19. तर्कवागीशः
20. प्राकृतकल्पतरुः
21. मार्कण्डेयः
22. प्राकृतसर्वस्वः
23. Whitney
24. Wackernagel
25. A. A. Mac-Donell

அத்தியாயம் 39

பூர்வமீமாம்ஸை

யாகங்களை எவ்வாறு செய்வது என்பதும், மந்த்ரங்களை எம்முறையில் கூறவேண்டும் என்பதும், எச்செயல்கள் அங்கி எச்செயல்கள் அங்கம் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் ச்ரௌதஸூத்ரங்களிலும் க்ருஹ்யஸூத்ரங்களிலும் கூறப்பட்டன. வேதத்து பூர்வகாண்டத்தில் மந்திரங்கள் யாகங்களில் வழங்கவேண்டிய முறையிலே கூறப்படாமையாலும், எச்செயல்கள் அங்கி எவை அங்கம் என்று ஆங்குக் கூறப்படாமையாலும் அவை எல்லாம் மந்திரங்கள், விதிகள், அர்த்தவாதங்கள் இவற்றின் ஆராய்ச்சியால் அறிதல் வேண்டும். வேதவாக்கியங்களில் முரண்பாடு இருப்பின் எதனைக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் வேதவாக்கியத்திற்கும் ஸ்மிருதிவாக்கியத்திற்கும் முரண்பாடு இருப்பின் யாது ப்ரமாணம் ஆகும் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் இவ்வாராய்ச்சியால் அறிதல் கூடும். அவ்வாராய்ச்சி நூலுக்கு பூர்வமீமாம்ஸா என்ப பெயர். ஆதலால் பூர்வமீமாம்ஸா என்பதற்கு வேதங்களில் முன் பாகத்தில் கூறப்பட்டவற்றின் ஆராய்ச்சியைக்கொண்ட நூல் என்பது பொருளாகும். ஆகலின் ச்ரௌதஸூத்ரம், க்ருஹ்ய ஸூத்ரம் இவற்றை இயற்றுவதற்கும் பூர்வமீமாம்ஸை ஒரு சிறந்த ஸாதனம் ஆகும். அந்த ஸூத்ரங்கள் வேதத்திற்கு அங்க மாகக் கூறப்பட்டிருத்தலான், பூர்வமீமாம்ஸையும் அவற்றின் முகமாய் வேதத்திற்கு அங்கம் ஆகும் எனக் கூறுவது தவறாகாது. ஸ்ரீஹர்ஷகவியும், நைஷதத்தில் ஸரஸ்வதியின் ஒரு பக்கத்தை வர்ணிக்கும்போது பூர்வமீமாம்ஸையையும் கூறுதலால் அவர் அதனை வேதாங்கமாகவே கொண்டனர் என்பது விளங்கும்.[1] ஆகலின் வேதங்களைப்பற்றிக் கூறியபின் ஈண்டு பூர்வமீமாம்ஸையின் சரிதம் கூறப்படும்.

1 *Cf* नैषधीयकाव्ये (10, 80)

இந்நூல் பல பெயர்களுடன் வழங்கப்படுகின்றது. அவை தர்மமீமாம்ஸா,[1] கர்மமீமாம்ஸா,[2] ப்ரதமதந்த்ரம்,[3] பூர்வதந்த்ரம்,[4] பூர்வமீமாம்ஸா[5] என்பன ஆகும். பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரம் இயற்றிய ஜைமினிமஹர்ஷி[6], 'அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா[7]' என நூலின் தொடக்கத்திற் கூறினர். ஜிஜ்ஞாஸா என்ற சொற்கு லக்ஷணையால் விசாரம்[8] அல்லது ஆராய்ச்சி என்பது பொருள் என்பது கௌஷீதகிப்ராஹ்மணம் முதலியவற்றிலிருந்து அறியப்படுகின்றது. அப்படியே மீமாம்ஸா[9] என்பதற்கும் ஆராய்ச்சி என்பது பொருள். ஆகலின் தர்மத்தினை ஆராயும் நூலுக்குத் தர்மமீமாம்ஸா எனப் பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். இரண்டாம் ஸூத்திரத்தை அவர் 'சோதநாலக்ஷணோ அர்த்த: தர்ம:'[10] எனப் படித்தனர். ஆங்குச் சோதனா என்பதற்குச் செயலில் ஈடுபடச்செய்யும் வாக்கியம் எனச் சபரஸ்வாமி[11] தம் பாஷ்யத்திற் பொருள் கூறினர். அக்காரணம்பற்றிக் கர்மமீமாம்ஸா என்ற பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். ப்ரதமதந்த்ரம் என்ற பெயர் பகவத்பாத சங்கராசார்யரால் வழங்கப்பட்டுளது.[12] பூர்வதந்த்ரம், பூர்வமீமாம்ஸா என்ற சொற்கள் எவ்வாறு வழங்கப்பட்டன எனின், உத்தரமீமாம்ஸைக்கு முன்னர் அந்நூல் செய்யப்பட்டமை

1. धर्ममीमांसा
2. कर्ममीमांसा
3. प्रथमतन्त्रम्
4. पूर्वतन्त्रम्
5. पूर्वमीमांसा
6. जैमिनिमहर्षिः
7. अथातो धर्मजिज्ञासा
8. विचारः
9. मीमांसा
10. चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः
11. शबरस्वामी
12. भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्रे आत्मास्तित्वाभिधानप्रसक्तौ ... (3, 3, 53)

யான் அவ்வாறு பெயர் வந்தன என்பர் சிலர். பூர்வமீமாம்ஸா பெரும்பாலும் வேதங்களின் பூர்வகாண்டத்தைப்பற்றிய நூலாகையாலும், அந்நூலுக்கே பூர்வகாண்டத்திற் கூறப்பட்ட கர்மாக்களை யொட்டிக் கர்மமீமாம்ஸா என்ப பெயர் இருந்த லாலும், பூர்வதந்த்ர பூர்வமீமாம்ஸா என்ற சொற்களுக்குப் பூர்வகாண்டத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிநூல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம் எனத் தோற்றுகின்றது. அவ்வாறு கொள்ளின் ஜைமினிமஹர்ஷிக்கு ஆசிரியரான வேதவ்யாஸாசார்யர் ஜைமினி ஸூத்ரத்திற்குப் பின்னரே வேதாந்தஸூத்ரம் இயற்றினார் எனக் கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை. பூர்வமீமாம்ஸையி லுள்ள நியாயங்களை யெல்லாம் வேதாந்தஸூத்ரத்தில் அவர் கொண்டிருக்கின்றாரே யெனின், மாணவர்க்குத் தெரிந்தது ஆசிரியர்க்குந் தெரிந்திருத்தல் கூடும் என்னலாம். உத்தர மீமாம்ஸை வேதாந்தசாஸ்திரம் என்ற பெயராலே வழங்கப் படுகின்றமையால், இக்காலத்தில் பூர்வமீமாம்ஸா என்பது மீமாம்ஸா எனவே வழங்கப்படுகின்றது.[1]

பூர்வமீமாம்ஸாவை முதன்முதலில் சாஸ்த்ரமாக இயற்றிய வர் யார்? ஜைமினிமஹர்ஷியா, அன்னியரா?[2] ஜைமினிதான் எனக் கூறல் தகும். ஏனெனில் பிருமமா[3] ப்ரஜாபதிக்கு[4] மீமாம்ஸையை உபதேசித்தார், ப்ரஜாபதி இந்திரனுக்கும், இந்திரன் அக்கினிக்கும்... வஸிஷ்டர்[5] பராசரர்க்கும்,[6] பராசர

1 मीमासाभ्युदये பக் 15 வரி 16, Karma mimāmsā, p 6 ll 12 13 A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p 437.

2 இவ்வழக்கு ஸ்ரீஹர்ஷகவிகாலத்திலே உண்டு என்பது,
मीमासयेव भगवत्यमृतांशुमौलौ [नैषधीयचरिते_11, 64]
என்பதால் விளங்கும்.

3 ब्रह्मा

4 प्रजापति

5 वसिष्ठः

6. पराशर

கிருஷ்ணத்வைபாயனர்க்கும்,[1] அவர் ஜைமினிக்கும் உபதேசிக்க, ஜைமினி அதனை நூலாக இயற்றினர் எனப் பெரியோர் வழக்கு உண்டு. பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரத்தில் ஜைமினியின் பெயரும்[2] உத்தரமீமாம்ஸாஸூத்ரத்தில் பாதராயணரின் பெயரும்[3] இருக்கின்றமையால், இரண்டு நூல்களும் அவரவர் சிஷ்யர்களால் இயற்றப்பட்டன எனக் கோல்ப்ருக்[4] என்ற மேனாட்டு அறிஞர் கூறுவர். தன் நூலில் தன் பெயரைக் கூறுதல் வடமொழி நூலாசிரியர்களின் வழக்கமாகையாலும் சபர்ஸ்வாமியும் குமாரிலபட்டரும் ஜைமினியை ஸூத்ரகாரராகக் கூறுவதாலும் அக்கூற்று பொருந்தாது. ஆயினும் ஜைமினிக்கு முன்னர் மீமாம்ஸகர்கள் இருந்தனர் என்பது அவர்களை[5] அவர் குறித்தலாலே விளங்கும். அவர்களுள் ஒருவரும் நூல் எழுதியவராகத் தெரியவில்லை. ஆகலின் முதன்முதலில் பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம் இயற்றியவர் ஜைமினி எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

1. कृष्णद्वैपायनः

2. कर्माण्यपि जैमिनिः फलार्थत्वात् (3, 1, 4); तदावृत्ति तु जैमिनिः (8, 3, 7) .....

3. अन्ते तु बादरायणः, तेषां प्रधानशब्दत्वात् (5, 2, 19); विधिं तु बादरायणः (10, 8, 44)

4. Dr. Colebrooke

5. द्रव्यगुणसंस्कारेषु बादरिः (3, 1, 3); स कुलकल्यः स्यादिति कार्ष्णाजिनिः (6, 7, 35); विप्रतिषेधात्तु गुण्यन्तरः स्यात् इति लाबुकायनः (6, 7, 37,; तथा चान्यार्थदर्शनं कामुकायनः (11, 1, 55)

ஜைமினியின் காலம் — ஸம்ஸ்கிருதவித்யாஸ்தானங்களிற் பலவிடத்தில் ஜைமினியின் பெயர் காணப்படுகின்றது. ஸாமவேதப்ரவர்த்தகர்[1] என ஜைமினீயஸம்ஹிதையிலும், ஜைமினீய ப்ராம்மணங்களிலும் மஹாபாரதத்திலும் இவர் கூறப்பட்டனர். ச்ரௌதஸூத்ரம், க்ருஹ்யஸூத்ரம் இவற்றை ஜைமினி இயற்றினர் எனக் கூறுவர். ஆச்வலாயனக்ருஹ்யம் முதலியவற்றில் ப்ரவருஷியாக ஜைமினி கூறப்படுகின்றனர். வேதாந்த ஸூத்ரங்களிலும் ஜைமினியின் பெயர் உள்ளது. இவ்வெல்லாவற்றுள்ளும் கூறப்பட்டவர் ஒருவரே எனின், அவர் மிகவும் பண்டையகாலத்தவர் என்பது திண்ணம். மீமாம்ஸாஸூத்ரம் ந்யாயஸூத்ரத்திற்கு முற்பட்டமையால், அதனை இயற்றியவர் கி. பி 200-க்கு முன்னர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர் கீத் என்ற மேனாட்டறிஞர். ஆயினும், பௌதாயனர் மீமாம்ஸாஸூத்ரவ்ருத்தியை இயற்றினர் என்பது ப்ரபஞ்சஹ்ருதயத்திலிருந்து[2] அறியப்படுகின்றமையாலும், அவர் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டவராயிருத்தல் கூடுமாகலானும், பாதராயணரும் ஜைமினியும் ஒருகாலத்தவர் அல்லர் எனக் கூறுதற்கு ஆதாரமின்மையாலும், உபவர்ஷர்[3] என்பவர் மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திற்கு வ்ருத்தி எழுதினர் என மீமாம்ஸா பாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றமையாலும், அந்த உபவர்ஷர் காத்யாயனரது காலத்தில் இருந்தார் எனக் கதாஸரித்ஸாகரம்[4] கூறுதலாலும், மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திற் பௌத்தமதத்தைப்பற்றிச் சிறிதேனும் கூறப்படாமையாலும், அதனை இயற்றிய ஜைமினி சுமார் கி. மு. 600-இல் இருந்தனர் எனக் கூறல் தகும்.

1. सामवेदप्रवर्तक
2. प्रपञ्चहृदयम्
3. उपवर्ष
4. कथासरित्सागर

மீமாம்ஸாஸூத்ரம் — இந்நூல் 12 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது எனச் சங்கராசார்யர்[1] முதலியோர் கூறுவர், 16 அத்தியாயங்கள் கொண்டது என்பர் ராமானுஜாசார்யர்[2] முதலியோர் 12 அத்யாயங்களில் தர்மப்ரமாணம்,[3] கர்மபேதம்,[4] அங்கத்தன்மை,[5] ப்ரயோஜ்யப்ரயோஜகபாவம்,[6] க்ரமம்,[7] பலமனுபவிக்கும் அதிகாரம்,[8] அதிதேசஸாமான்யம்,[9] அதிதேசவிசேஷம்,[10] ஊஹம்,[11] பாதம்,[12] தந்த்ரம்,[13] ப்ரஸங்கம்[14] இவை உணர்த்தப்பட்டன சாஸ்த்ரங்களுள் இது மிகப் பெரியது இந்நூலுக்குப் பௌதாயனர் உரை எழுதினர் என்றும், அதற்கு க்ருதகோடி[15] என்பப் பெயர் என்றும், அதனைச் சுருக்கி உபவர்ஷர் வ்ருத்தி எழுதினர் என்றும், அதற்கு உரை தேவஸ்வாமியும்[16] பவதாஸரும்[17] இயற்றினர் என்றும் ப்ரபஞ்சஹ்ருதயம் என்ற நூல் கூறுகின்றது அவற்றுள்

1 तदुक्त द्वादशलक्षण्याम् — 'अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदास स्यात्प्रतिषेधे विकल्प स्यात्' (सूत्रभाष्ये 3, 3, 26)

2 सहितमेतच्छारीरक जैमिनीयषोडशलक्षणेन [श्रीभाष्ये 1, 1 1] भाट्टदीपिकाया कस्तूरिरङ्गाचार्यवृत्तौ च

3 धर्मप्रमाणम्

4 कर्मभेद

5 अङ्गत्वम्

6 प्रयोज्यप्रयोजकभाव

7 क्रम

8 फलभोक्तृत्वरूपोऽधिकार

9 सामान्यतोऽतिदेश

10 विशेषतोऽतिदेश

11 ऊह

12 बाध

13 तन्त्रम्

14 प्रसङ्ग

15 कृतकोटि

16 देवस्वामी

17 भवदास

ஒரு சிறு பகுதியேனும தறபோது காணபபடவிலலை சபர ஸவாமியால குறிககபபடும ஆசாரயர[1] பவதாஸா எனபர குமாரிலபடடா, உபவாஷா எனபா மறறோா

அநத ஸூததாததிறகுப பாஷயம இயறறியவா சபரஸவாமி ஆவா அவா ஜைனாகளிடமிருநது தனனைப பிழைபபிததுக கொளள சபரவேஷம பூணடனா எனற ஒரு கதை உணடு அவ ப ணினி பிஙகலா இவரது காலததிறகுப பிறபடடவா எனபது அவா அவவிருவரையும தனனுடைய நூலிற குறிப பிடுவதால விளஙகும[2] மஹாபாஷயகாரரககுப பிறபடடவா எனபது அநநூலின சைலியால விளஙகும சஙகராசாரயாககு முறபடடவ எனபது அவா அவரைக குறிததமையால விளஙகும[3] குமாரிலபடடா பரபாகரா இவவிருவாககும அவா முறபடடவா எனபது அவாகளது நூலகளால விளஙகும இவரது காலம கி பி 200 எனபா ராமஸவாமி சாஸதிரிகள[4] சபரஸவாமியின பினனா ஆசாரயஸுநதரபாணடியா[5] மீமாமஸா வாாததிகம எழுதினா[6]

குமாரிலபடடா — ஆசாரயஸுநதரபாணடியாககுப பினனா கு ரிலபடடா[7] சாபரபாஷயததிறகு உரை எழு

1 भगवानाचार्य (शाबर 2 3 16)

2 पाणिनिकृतिमननुमन्यमानस् वा पिङ्गलकृतिमननुमन्यमानस्य वा (1, 1 5)

3 आचार्येण शबरस्वामिना (सूत्रभाष्ये 3 3 53)

4 Introduction by V A Ramaswami Sastri in Tattvabindu

5 आचार्यसुन्दरपाण्ड्य

6 Journal of Oriental Research Madras Vol I, p 8

7 कुमारिलभट्ट

தினர். குமாரிலரைக் குமார:[1] என்றும், துதாத:[2] என்றும் பட்டபாதர்[3] என்றும் பின்னோர் குறிக்கின்றனர். அவ்வுரை மூன்று வகையாய் உள்ளது. ஜைமினிஸூத்ரத்தின் முதல் அத்தியாயம் முதற்பாதத்தின் பாஷ்யத்திற்கு உரை ச்லோக ரூபமாகவும், இரண்டாம்பாதம் முதல் மூன்றாம் அத்தியாயம் நான்காம் பாதம் முடிய உள்ள பாஷ்யத்திற்கு உரை கத்யபத்ய ரூபமாகவும்,[4] அதற்குமேலுள்ள பகுதியின் சிற்சிலவற்றை விளக்கிய உரையாகவும் எழுதியுள்ளார். அவற்றிற்கு முறையே ச்லோகவார்த்திகம்,[5] தந்த்ரவார்த்திகம்,[6] டுப்டீகா[7] எனப் பெயர்.

இவர்காலம் — குமாரிலபட்டர் கி. பி. 620-680-இல் இருந்தனர் எனக் கூறலாம். அதற்குக் காரணம் ஆவன: கி. பி. 762-இல் இறந்த சாந்தரக்ஷிதர்[8] தனது தத்வஸங்க்ரஹத்தில்[9] ப்ருகட்டீகா[10] என்ற நூல் குமாரிலரால் இயற்றப் பட்டது என்பர். ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு ரத்நாகரம்[11] என்ற உரை எழுதிய பார்த்தஸாரதிமிச்ரரும்[12] ப்ருகட்டீகையைக் குறிக்கின்றனர்.[13] ப்ருகட்டீகையின் சுருக்கமே ச்லோக வார்த்திகமாய் இருத்தல் கூடும். கி. பி. 650-இல் இறந்த பர்த்ருஹரியால் இயற்றப்பட்ட வாக்யபதீயத்தின் சில விஷயங் களைக் குமாரிலர் மறுக்கின்றார். அக்காலத்தவராகிய தர்ம

1. कुमारः
2. तुतातः
3. भट्टपादाः
4. गद्यपद्यरूपम्
5. श्लोकवार्त्तिकम्
6. तन्त्रवार्त्तिकम्
7. टुप्टीका
8. शान्तरक्षितः
9. तत्त्वसङ्ग्रहः
10. बृहट्टीका
11. रत्नाकरः
12. पार्थसारथिमिश्रः
13. अर्थापत्त्यन्तराणामुदाहरणप्रपञ्च. पक्षदोषावसरे श्रोत्रादिनास्तिताया-मित्यादिना बृहट्टीकायां दर्शितः

கீர்த்தி[1] மறுக்கப்படுகின்றார் என்று பார்த்தஸாரதிமிச்ரர் கூறுவர். கி பி 655–725-இல் வசித்தவரும் கான்யகுப்ஜத்தை ஆண்டவருமான யசோவர்மன்காலத்தில்[2] இருந்த உம்வேகர் என்ற பவபூதி[3] குமாரிலரது சிஷ்யராய் இருந்தார் கி பி 838 க்கு முன்னர் இருந்த வித்யானந்தர்[4] ப்ரபாசந்திரர்[5] இவ்விருவர்களாலும் குமாரிலர் மறுக்கப்படுகின்றார் குமாரிலருக்குத் திராவிடபாஷைகள் தெரிந்தமையால் அவர் தென்னாட்டினர் என்பர் கீத்[6] சாலிகநாதர் அவரை மிச்ரர் எனக் கூறியமையால் அவர் வடநாட்டினராய் இருந்தால் கூடும் என்பர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்[7]

ப்ரபாகரமிச்ரர்[8] — குமாரிலபட்டரின் கொள்கைகளுக்கு மாறுபாடாக ப்ரபாகரமிச்ரர் சாபரபாஷ்யத்திற்கு இரண்டு உரைகள் எழுதினர்[9] முதலுரை ஆறாயிரம் கிரந்தம் உடையது இரண்டாம் உரை பன்னீராயிரம் கிரந்தம் உடையது அவற்றிற்கு விவரணம்[10] நிபந்தனம்[11] என்ற பெயர் முன்னர் எழுதிய

1 धर्मकीर्ति
2 Journal of Oriental Research Madras Vol I pp 131 146
3 भवभूति 4 विधानन्द 5 प्रभाचन्द्र
6 A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 474
7 Introduction—Tattvabindu edited by A V Ramaswami Sastri
8 प्रभाकरमिश्र
9 பாட்டர் வாக்கியத்தின் பொருளை அறியுமிடத்து அபிஹிதான்வய வாதத்தையும் ப்ரமஞானத்தை அயதாக்யாதியாகவும் அபாவத்தைத் தனிப்ரமாணமாகவும் கூறுவர் ப்ராபாகரர் அன்விதாபிதானவாதத்தையும் ப்ரமஞானத்தை அக்யாதியாகவும், அபாவத்தை அதிகரணஸ்வரூபமாகவும் கூறுவர். இவை போன்ற மாறுபாடுகள் பல
10 विवरणम्
11 निबन्धनम्

உரையைக் குமாரிலர் மறுக்க, பின்னர் மற்றோர் உரை எழுதினர் என்பது நிபந்தனத்திற்குச் சாலிகநாதர்[1] எழுதிய உரையால் அறியப்படும். அந்நிபந்தனத்திற்கே ப்ருஹதீ[2] எனப் பெயரும் உண்டு.[3] சாலிகநாதர் விவரணம், நிபந்தனம் இரண்டிற்கும் உரை எழுதினர். அவற்றிற்கு தீபசிகா,[4] ருஜுவிமலா[5] எனப் பெயர். இவற்றை மாறறிக் கூறுகின்றது ஸர்வதர்சனகௌமுதீ[6] என்னும் நூல். அப்பையதீக்ஷிதர்[7] பரிமளத்தில்[8] ருஜுவிமலா நிபந்தனத்தின் உரை எனக் கூறினர். விவரணம் நிபந்தனம் இவற்றிற்கு லக்வீடீகா,[9] ப்ருஹதீ டீகா[10] எனப் பெயர் இருந்தமையால் ப்ரபாகரரைட் டீகாகாரர்[11] எனச் சாலிகநாதருரை கூறும்.

ப்ரபாகரமிச்ரர் குமாரிலரின் சிஷ்யர் என ஒரு வழக்கு உண்டு. ப்ரபாகரர் எழுதிய இரண்டு டீகைகளால் அவ்விருவரும் ஒரு காலத்தவர் என்றே கருதவேண்டும். ஒருவர் வயதானவராகவும் மற்றொருவர் வயதாகாதவராகவும் இருத்தல் கூடும்.

பாட்டமதம் உலகில் எவ்வாறு பரவியதோ அவ்வாறு ப்ராபாகரமதம் பரவவில்லை. அதற்குக் காரணம் ப்ராபாகர மதம் இருபிளவு பட்டதே ஆகும். இதற்குச் சான்று

1. शालीकनाथः — Journal of Oriental Research Madras Vol. III.
2. बृहती
3. निबन्धनं नाम पश्चात् गुरुणैव प्रणीता बृहती टीका (रामानुजाचार्यकृतनायकरत्ने)
4. दीपशिखा
5. ऋजुविमला
6. सर्वदर्शनकौमुदी
7. अप्पय्यदीक्षितः
8. परिमलः
9. लघ्वी टीका
10. बृहती टीका
11. टीकाकारः

ஜரத்ப்ராபாகரர்[1] என்ற வழக்கே ஆகும். இருபிரிவினர்க்கும் எட்டு பதார்த்தங்களுள் இரண்டில் கொள்கைவேறுபாடு உண்டு.[2] சாலிகநாதர் ஆதுனிகப்ராபாகரருள்[3] முதல்வர்.

மண்டனமிச்ரர்[4] — பாவநாவிவேகம்[5] விதிவிவேகம்[6] விப்ரமவிவேகம்,[7] மீமாம்ஸாநுக்ரமணி[8] என்ற நான்கு நூல்களை இயற்றினர். இவர் குமாரிலமதத்தினர். இவர் கி. பி. 850க்கு முன்னர் இருந்திருக்கவேண்டும், ஏனெனில் அக்காலத்து இருந்த வாசஸ்பதிமிச்ரர் இவரது விதிவிவேகத்திற்கு ந்யாயகணிகா[9] என்ற உரை எழுதியிருக்கிறார். மண்டனமிச்ரரே பிற்காலத்து சங்கராசார்யர்க்கு சிஷ்யராகி ஸுரேச்வரர்[10] எனப் பெயர் பெற்றனர் என்பர் பலர், அவ்வாறன்று எனக் கூறினர் மஹாமஹோபாத்யாயகுப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார். இவர் கி. பி. 680–750 இல் இருந்தவராகக் கூறுவர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.

1 जरत्प्राभाकरा

2 जरत्प्राभाकरै द्रव्यगुणकर्मसामान्यसमवायशक्तिसङ्ख्यासादृश्यरूपा अष्टौ पदार्था उच्यन्ते आधुनिकै (विद्यारण्यकृतविवरणप्रमेयसङ्ग्रहे)

3 आधुनिकप्राभाकरा

4 मण्डनमिश्र

5 भावनाविवेक

6. विधिविवेक

7 विभ्रमविवेक

8 मीमांसानुक्रमणी

9 न्यायकणिका

10 सुरेश्वर

உம்வேகபட்டர். — இவரது காலம் கி. பி. 670-750. இவர் உம்வேகர்[1] எனவும் கூறப்படுவர். இவரே பவபூதி[2] என்பர். இவர் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கும் பாவநாவிவேகத்திற்கும் உரை எழுதினர்.

சாலிகநாதர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 690-760. இவர் ஆதனிகப்ராபாகருள் முதல்வர் என்பதும் ப்ரபாகரரின் நூல்களுக்கு ருஜுவிமலா, தீபிகா என்ற உரைகள் எழுதினர் என்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. சாலிகம்[4] என்ற ஒரு ப்ரகரணமும், ப்ரகரணபஞ்சிகா,[5] பாஷ்யபரிசிஷ்டம்[6] என்ற நூல்களும் அவரே இயற்றினர்.

வாசஸ்பதிமிச்ரர்[7]. — இவருக்கு ஆறு தர்சனங்களிலும் ஒரே வகையான புலமையும் ஆதரவும் இருந்தன. இவர் விதிவேகத்திற்கு ந்யாயகணிகா என்ற உரையும், பாட்டமதத்தை விளக்கும் தத்வபிந்து[8] என்ற நூலும் இயற்றினர். இவரது காலத்தைப்பற்றிக் கொள்கைவேறுபாடுகள் பல.[9] தற்போது அவர் கி. பி. 841-ல் இருந்தவர் என்பர். தத்வபிந்துவிற்கு உரை 15-ஆம் நூற்றாண்டில் கொச்சி ஸமஸ்தானத்தில் பேரகுளம் என்ற கிராமத்தில் வசித்த பரமேச்வரர்[10] உரை எழுதினர். அதற்குத் தத்வவிபாவனா[11] எனப் பெயர்.

1. उम्वेकः
2. भवभूतिः
3. शालीकनाथः
4. शालिकम्
5. प्रकरणपञ्चिका
6. भाष्यपरिशिष्टम्
7. वाचस्पतिमिश्रः
8. तत्त्वविन्दुः
9. கோல்ப்ருக் கி. பி. 1150 சு., மாக்டானெல் கி. பி. 1100 சு., வெபர் கி. பி. 10 நூ.
10. परमेश्वरः
11. तत्त्वविभावना

ஸுசரிதமிச்ரா[1] — இவரது காலம் கி. பி. 1000–1100. இவர் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு உரை எழுதியவர். அதற்குக் காசிகை[2] என்ப பெயர்.

பவநாதமிச்ரா — இவரது காலம் கி. பி. 1050–1150. இவர் ஸூத்ரத்திற்கு நயவிவேகம்[3] என்ற உரைஎழுதியவர்.

பார்த்தஸாரதிமிச்ரா[4] — இவரது காலம் கி. பி. 1050–1120. இவர் தந்த்ரரத்னம்,[5] ந்யாயரத்னமாலா,[6] சாஸ்த்ரதீபிகா,[7] ந்யாயரத்னாகரம்[8] என்ற நூல்களை இயற்றினார். தந்த்ரரத்னம் குமாரிலரின் டுப்டீகைக்கு உரை. ந்யாயரத்னாகரம் ச்லோகவார்த்திகத்தின் உரை. ந்யாயரத்னமாலா, பாட்டமதத்தை விளக்கும் ப்ரகரண நூல். இவர் ப்ரபாகரமதத்தில் ஈடுபட்ட ஸுசரிதமிச்ரர்,[9] பவநாதர்[10] இவ்விருவர்க்கும் பிற்பட்டவர். குமாரிலமதப்ரவர்த்தகரான ஸுசரிதமிச்ரரும் பவநாதரும் கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இருந்தவர்கள்.

பவதேவபட்டர்[11] — இவர் தௌதாதிமததிலகம்[12] என்ற நூலை இயற்றினார்.

பரிதோஷமிச்ரா[13] — கி. பி. 1200. இவர் தந்த்ரவார்த்திகத்திற்கு ஓர் உரை எழுதினார். அதற்கு அஜிதா என்ப பெயர்.

1 सुचरितमिश्र
2 काशिका
3 नयविवेक
4 पार्थसारथिमिश्र
5 तन्त्ररत्नम्
6 न्यायरत्नमाला
7 शास्त्रदीपिका
8 न्यायरत्नाकर
9 सुचरितमिश्र
10 भवनाथ
11 भवदेवभट्ट
12 तौतातितमततिलकम्
13 परितोषमिश्र

பட்டஸோமேச்வரா[1] — இவர் ந்யாயஸுதையை[2] இயற்றினார். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரபரிஷ்காரஸம்ப்ரதாயத்தை இவர்தான் ஆரம்பித்தனர் என்பர்.

முராரிமிச்ரா[3] — இவரது காலம் கி. பி. 1150–1220. இவர் த்ருபாதீநீதிநயநம்[4] இயற்றினார்.

நந்தீச்வரா.[5] — இவரது காலம் கி. பி. 1220–1300. இவர் ப்ரபாகரவிஜயம்[6] எழுதியவர்.

சிதாநந்தபண்டிதா.[7] — இவரது காலம கி. பி. 1200–1300. இவர் நீதிதத்வாவிர்பாவம்[8] இயற்றியவர்.

வேதாந்ததேசிகா.[9] — இவரது காலம் கி. பி. 1269–1369. இவர் மீமாம்ஸாபாதுகா,[10] ஸேச்வரமீமாம்ஸா[11] இரண்டும் இயற்றினார்.

மாதவாசாரியா.[12] — இவர் 14-ஆம் நூற்றாண்டில ஜைமினீய ந்யாயமாலாவிஸ்தரம்[13] இயற்றினார்.

அப்பய்யதீக்ஷிதா. — இவரது காலம் கி. பி. 1520–1593. இவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ர இவரை மீமாம்ஸகமூர்த்தன்ய என்பர் கண்டதேவர். இவர் விதிரஸாயனம்[14] அதன் உரை உபக்ரமபராக்ரமம்,[15] வாதநக்ஷத்ரமாலை,[16] மயூகாவளி,[17] சித்ரபடம்[18]

1. भट्टसोमेश्वरः
2. न्यायसुधा
3. मुरारिमिश्रः
4. त्रिपादीनीतिनयनम्
5. नन्दीश्वरः
6. प्रभाकरविजयम्
7. चिदानन्दपण्डितः
8. नीतितत्त्वाविर्भावम्
9. वेदान्तदेशिक.
10. मीमांसापादुका
11. सेश्वरमीमांसा
12. माधवाचार्यः
13. जैमिनीयन्यायमालाविस्तर
14. विधिरसायनम्
15. उपक्रमपराक्रमः
16. वादनक्षत्रमाला
17. मयूखावली
18 चित्रपटम्

என்ற நூல்கள் இயற்றினர் சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு உரையும் இயற்றினர் என்பர் கோபாலபட்டர் விதிரஸாயனபூஷணத்திலும்,[1] சங்கரபட்டர் [2] விதிரஸாயனதூஷணத்திலும்[3] விதிரஸாயனக்கொள்கைகளை மறுத்தனர் சங்கரபட்டர் சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு ஓர் உரை, மீமாம்ஸாஸாரஸங்கிரஹம்,[4] மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசம் [5] இவற்றையும் இயற்றினர்

கேசவர் [6] — இவர் மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசத்திற்கு உரை இயற்றினர்

ஸோமநாததீக்ஷிதர் [7] — இவரது காலம் கி பி 1600 சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு இவரும் ஓர் உரை எழுதினர் அதற்கு மயூகமாலிகா [8] என்பது பெயர்

சங்கரமிச்ரர் [9] — இவரும் சாஸ்த்ரதீபிகைக்கு ஓர் உரை இயற்றினர் பாலப்ரகாசம் [10] என்ற நூலையும் இயற்றினர்

பட்டவிஷ்ணு [11] — இவரது காலம் கி பி 1400 இவர் நயதத்வஸங்கிரஹம் [12] இயற்றினர் இந்நூல் ப்ராபாகரமதப்படித் தத்துவங்களைக் கூறும்

அனந்தநாராயணமிச்ரர் [13] — இவரது காலம் கி பி 1400. இவர் பார்த்தஸாரதிமிச்ரரின் தந்த்ரரத்னத்திற்கு உரை எழுதினர் அவ்வுரைக்கு விஜயம் [14] என்பது பெயர்

1 विधिरसायनभूषणम्
2 शङ्करभट्ट
3 विधिरसायनदूषणम्
4 मीमांसासारसङ्ग्रह
5 मीमांसाबालप्रकाश
6 केशव
7 सोमनाथदीक्षित
8 मयूखमालिका
9 शङ्करमिश्र
10 बालप्रकाश
11 भट्टविष्णु
12 नयतत्त्वसङ्ग्रह
13 अनन्तनारायणमिश्र
14 विजय

ரவிதேவர்[1]—இவரது காலம் கி.பி.1400. இவர் நயவிவேகத்திற்குஉரை எழுதினர். அதற்கு விவேகதத்துவம்[2] எனப் பெயர்.

பரமேச்வரர் I[3]—இவர் வாசஸ்பதிமிச்ரரின் ந்யாயகணிகைக்கு இரண்டு உரைகள் இயற்றினர். அவற்றிற்கு ஜுஷத்வங்கரணி,[4] ஸ்வதிதங்கரணி[5] எனப் பெயர். இவர் கொச்சி தேசத்துப் பெருகுளம் கிராமத்தார்

பரமேச்வரர் II. — இவர் ஸ்போடஸித்தி, விப்ரமவிவேகம், தத்வபிந்து, நீதிதத்வாவிர்ப்பாவம் இவற்றிற்கு எளிதான உரைகள் இயற்றினர். இவர் பரமேச்வரரின் I பௌத்திரர்.

பரமேச்வரர் III — இவர் ஸுசரிதமிச்ரரின் காசிகைக்கு ஓர் உரையும் மீமாம்ஸாஸூத்ரார்த்தஸங்க்ரஹமும்[6] இயற்றினர். இம்மூவரும் கி. பி 1300 பின்னர் கி. பி. 1500 முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

வரதராஜர்[7] — இவரது காலம் கி. பி. 1500-1570. இவர் பவநாதரின் நயவிவேகத்திற்கு தீபிகை[8] என்ற உரை எழுதியவர்.

கண்டதேவர்[9] — இவர் பாட்டதீபிகை,[10] பாட்டரஹஸ்யம்,[11] மீமாம்ஸாகௌஸ்துபம்[12] என்ற மூன்று நூல்களை இயற்றினர். தற்போது மீமாம்ஸாசாஸ்திரம் படிப்போர் எல்லோராலும் அவசியம் படிக்கப்படும் நூல்கள் பாட்டதீபிகையும், பாட்டரஹஸ்யமும் ஆகும். மீமாம்ஸாகௌஸ்துபம் ஜைமினிஸூத்ர

1. रविदेव.
2. विवेकतत्त्वम्
3. परमेश्वरः
4. जुषध्वङ्करणी
5. स्वदितङ्करणी
6. मीमांसासूत्रार्थसंग्रहः
7. वरदराज.
8. दीपिका
9. खण्डदेवः
10. भाट्टदीपिका
11. भाट्टरहस्यम्
12. मीमांसाकौस्तुभः

தின் முதல் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்திலிருந்து மூன்றும் அத்யாயம் மூன்றும் பாதம் முடிய உள்ள விஷயங்களைப் பற்றியது. இவர் 1665-ல் லோகாந்தரஞ் சென்றார் என்பர். கீதே பேருபட்டருக்கு [1] மீமாம்ஸை கற்பித்தவர் இவரே. இவர் சிஷ்யராகிய சம்புபட்டரால் [2] பாட்டதீபிகைக்கு உரை எழுதப்பட்டது. அதற்குப் பிரபாவளி [3] எனப் பெயர்.

காகாபட்டர் [4] — இவர் பாட்டசிந்தாமணி [5] இயற்றியவர். இவருக்கு விச்வேச்வரர் [6] என்ற பெயரும் உண்டு.

ஆபதேவர் [7] — இவர் மீமாம்ஸாந்யாயப்ரகாசம் [8] இயற்றினர். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரம் படிக்க ஆரம்பிப்போர்க்கு இந்நூல் போதிக்கப்படுகின்றது. இவரின் தகப்பனார் அநந்ததேவர் [9], இவரின் ஆசிரியர் கோவிந்தர் [10], இவர்க்குப் பிள்ளைகள் இருவர், அவர்களுடைய பெயர்கள் அநந்ததேவர் [11] ஜீவதேவர் [12] என்பன. அநந்ததேவர் மீமாம்ஸாந்யாயப்ரகாசத்திற்கு உரை எழுதினர், அதற்குப் பாட்டாலங்காரம் [13] எனப் பெயர். ஜீவதேவர் பாட்டபாஸ்கரம் [14] என்ற நூலை இயற்றினர். இவர்கள் கி. பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்.

1 पेरुभट्ट
2 शम्भुभट्ट
3 प्रभावलि
4 गागाभट्ट
5 भाट्टचिन्तामणि
6 विश्वेश्व
7 आपदेव
8 मीमांसान्यायप्रकाश
9 अनन्तदेव
10 गोविन्द
11 अनन्तदेव
12 जीवदेव
13 भाट्टालङ्कार
14. भाट्टभास्कर

அத்தியாயம் 39

லௌகாக்ஷிபாஸ்கரர்[1] — இவரது காலம் கி. பி. 1600. இவர் அர்த்தஸங்கிரஹம்[2] எழுதினர். பாலர்களால் படிக்கப்படும் நூல்களுள் இஃது ஒன்று.

கிருஷ்ணதீக்ஷிதர்[3] — இவரது காலம் கி. பி. 1709–1760. இவர் இயற்றியது மீமாம்ஸாபரிபாஷா.[4] இந்நூலும் பாலர்களால் முதன்முதலிற் படிக்கப்படுகின்றது.

எஞ்சிய நூல்களும் அவற்றின் ஆசிரியரும்.

நூலின் பெயர்		ஆசிரியரின் பெயர்
மீமாம்ஸாஸூத்ரதீதிதி[5]	...	ராகவாநந்தஸரஸ்வதி[6]
மீமாம்ஸாபாலப்ரகாசம்[7]	...	சங்கரபட்டர்[11]
மீமாம்ஸாஸாரஸங்க்ரஹம்[8]	....	,,
விதிரஸாயனதூஷணம்[9]		,,
ப்ரகாசம்[10]		,,
மீமாம்ஸாஸூத்ரவ்யாக்யா[12]	..	மகாதேவர்[13]
,,	....	கமலாகரர்[14]
,,		வைத்யநாதர்[15]

1. लौगाक्षिभास्करः
2. अर्थसङ्ग्रहः
3. कृष्णदीक्षितः
4. मीमासापरिभाषा
5. मीमासासूत्रदीधितिः
6. राघवानन्दसरस्वती
7. मीमासाबालप्रकाश.
8. मीमासासारसङ्ग्रह.
9. विधिरसायनदूषणम्
10. प्रकाश.
11. शङ्करभट्ट.
12. मीमासासूत्रव्याख्या
13. महादेव.
14. कमलाकरः
15. वैद्यनाथ.

நூலின் பெயர்	ஆசிரியரின் பெயர்
ஸுபோதினீ[1]	ராமேசுவரஸூரி[2]
மீமாம்ஸாரத்னம்[3]	ரகுநாதர்[4]
பாட்டபாஷாப்ரகாசம்[5]	நாராயணதீர்த்தர்[6]
அதிகரணகௌமுதி[7]	ராமகிருஷ்ணர்[8]
பாட்டாலங்காரம்[9]	ராகவேந்த்ரயதி[10] (1600—1670)
மீமாம்ஸாந்யாயதர்ப்பணம்[11]	ராமகிருஷ்ணதீக்ஷிதர்[12] (1500—1670)
வார்த்திகாபரணம்[13]	வெங்கடேசுவரதீக்ஷிதர்[14] (கி பி 1600)
விதித்ரயபரித்ராணம்[15] மீமாம்ஸாமகரந்தம்[16]	வேங்கடாத்வரி[17] (கி பி 1590-1660)
தந்த்ரசூடாமணி[18] கர்ப்பூரவார்த்திகா[19] ஸுபோதினீ[20] ஸுதாஸாரம்[21]	ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதர்[23] (கி பி 1580-1650)

1 सुबोधिनी
2 रामेश्वरसूरि
3 मीमासारत्नम्
4 रघुनाथ
5 भाट्टभाषाप्रकाश
6 नारायणतीर्थ
7. अधिकरणकौमुदी
8 रामकृष्ण
9 भाट्टसङ्ग्रह
10 राघवेन्द्रयति
11 मीमसान्यायदर्पणम्
12 रामकृष्णदीक्षित
13 वार्त्तिकाभरणम्
14 वेङ्कटेश्वरदीक्षित
15 विधित्रयपरित्राणम्
16 मीमासामकरन्द
17 वेङ्कटाध्वरी
18. तन्त्रचूडामणि
19 कर्पूरवार्त्तिका
20 सुबोधिनी
21 सुधासार
22 राजचूडामणिदीक्षित

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியர் பெயர்
மானமேயோதயம்[1] .... நிபந்தனம்[2] (தந்த்ரவார்த்திக உரை)	நாராயணபட்டர்[3] (கேரளியர்) (கி. பி. 1560-1656)
தந்த்ரரஹஸ்யம்[4] .... நாயகரத்னம்[5]	ராமானுஜாசார்யர்[6] (கி. பி. 1750)
பாட்டசந்திரிகை[7] ...	பாஸ்கரராயர்[8] (கி. பி. 1700-1760)
அத்வரமீமாம்ஸாகுதூஹல வ்ருத்தி[9]	வாஸுதேவதீக்ஷிதர்[10] (கி. பி. 1700-1760)
தந்த்ரஸித்தாந்ததீபிகை[11] ..	அப்பய்யதீக்ஷிதர்[12] (கி. பி. 1650) [அப்பய்யதீக்ஷிதரின் ஸஹோதரரின் புத்ரர்.]
ஸுபோதினி[13] (தந்த்ரவார்த்திக உரை) .... ராணகோஜ்ஜீவினி[14] (ந்யாய ஸுதையின உரை)	அன்னம்பட்டர்[15] (கி. பி. 1700)
பாட்டதினகரீயம்[16]	தினகரர்[17]

1. मानमेयोदय.
2. निबन्धनम्
3. नारायणभट्टः
4. तन्त्ररहस्यम्
5. नायकरत्नम्
6. रामानुजाचार्यः
7. भाट्टचन्द्रिका
8. भास्कररायः
9. अध्वरमीमासाकुतूहलवृत्तिः
10. वासुदेवदीक्षितः
11. तन्त्रसिद्धान्तदीपिका
12. अप्पय्यदीक्षितः
13. सुबोधिनी
14. राणकोज्जीविनी
15. अन्नम्भट्टः
16. भाट्टदिनकरीयम्
17. दिनकर.

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்
தந்த்ரவிலாஸம்[1]	லக்ஷ்மணாசார்யர்[2]
பாட்டசிந்தாமணி[3] (பாட்ட தீபிகையுரை)	வாஞ்சேச்வரர்[4] (கி பி 1760 1830)
பாட்டஸாரம்[5]	கிருஷ்ணதாதாசார்யர்[6]
ஸாரபோதினி[7]	கஸ்தூரிரங்காசார்யர்[8]
ஸாரவிவேசினி[9] (மீமாம்ஸா ந்யாயப்ரகாசத்தின் உரை)	மஹாமஹோபாத்யாய சின்னஸ்வாமிசாஸ்திரிகள்[10]

---

1 तन्त्रविलास
2 लक्ष्मणाचार्य
3 भाट्टचिन्तामणि
4 वान्छेश्वर
5 भाट्टसार
6 कृष्णताताचार्य
7 सारवोधिनी
8 कस्तूरिरङ्गाचार्य
9 सारविवेचिनी
10 चिन्नस्वामिशास्त्री

படடன இவாகள ஸூததரஙகளின கருததுககளில மாறுபடட னா அதறகுக காரணம அவாகளின கொளகைவேறுபாடும, ஸூததரஙகள வெவவேறு விஷயவாககியஙகளைக கொணடன என்ற கொளகையும ஆகும உதாரணமாக முதல ஸூததரத தில முதறசொல ஆகிய அத எனபதறகு ஒவவொருவரும ஒவவொரு வகையாகப பொருள கூறினா நிதயாநிதயவஸது விவேகம[2], இஹாமுதராாததபலபோகவிராகம[3], சமதமாதி ஸமபத[4], முமுக்ஷுததவம[5] இவறறை அடைநதபினனா என்ச சஙகராசாரியரும மததவாசாரியரும, வேதவேதாநதஙகளின அறிவு காமாநுஷடானம, காமபலம நிலையறறது என்ற உணாவு மோக்ஷததில ஆசை இவறறை அடைநதபினனா என ராமாநுஜா சாரியரும, தோடககததில என வலலபாசாரியரும, தாமவிசாரம செயதபினனா என நீலகணடாசாரியரும அதறகுப பொருள கூறினா. இவவாறு பொருள கூறுதறகு அவரவாகளுடைய அநுபவமே காரணம ஆகும. சஙகராசாரியரும மததவா சாரியரும பிருமமசாரிநிலையில[6] இருநதே ஸநநியாஸி ஆசரமம ஏறறுக கொணடனா, ஆகவே தாமவிசாரததின பினனா என அவவிருவரும கொளளவிலலை. எனையோா இருவரும கிருஹஸத[7] நிலையி

1 अथातो ब्रह्मजिज्ञासा

2 नित्यानित्यवस्तुविवेक

3 इहामुत्रार्थफलभोगविराग

4 शमदमादिसम्पत्

5 मुमुक्षुत्वम्

6 ब्रह्मचारी

7 गृहस्थ

அத்தியாயம் 41

அத்வைதம்

அத்வைதமத்தின் சிறப்புக்கொள்கைகள் ஆவன —ஜீவனும் பிரும்மமும் ஒன்றே,[1] ஜீவன் அவித்யையை உபாதியாக உடையவன்,[2] அவித்யை அநிர்வசநீயஸ்வரூபத்தை உடையது,[3] அநாதியாயுள்ள[4] அந்த அவித்யையால் ஆதாரபூதமான[5] பிரும்மத்தில்[6] இவ்வுலகு தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. ஜகத் தன் ஸ்வரூபத்தால் மித்யை,[7] அதிஷ்டானமான[8] பிரும்ம ஸ்வரூபத்தால் உண்மை. உலகில் உள்ள பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானம் பிரும்மமே, அதில் வேறு பொருள்கள் அவித்யையால் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. ஆரோபிக்கப்பட்டன என்ற காரணம்பற்றியே அவற்றிற்கு மித்யாத்வம், இருளில் பழுதையைக் கண்டு ஜனங்கள் பாம்பு என மயங்க, தீபம் வந்தவுடன், அதனைப் பழுதை என அறிந்தபின்னர் அம்மயக்கத்திலிருந்து நீங்குகின்றனர். அப்பழுதையில் பழுதைத்துவம் உண்மை, பாம்புத்துவம் பொய். உலகில் வ்யவஹாரகாலத்தில் அவித்யை இருப்பதாலும், ஸாக்ஷாத்காரகாலத்தில் அது இல்லாமையாலும், அதன்

1 जीवब्रह्मणोरैक्यम्
2. अविद्योपाधिक जीव
3 अविद्या अनिर्वचनीयस्वरूपा
4. अनादि
5 आधारभूतम्
6 ब्रह्म
7 मिथ्या
8 अधिष्ठानम्

அநிர்வசநீயம்[1] எனக் கூறுகின்றனர். அக்காரணம்பற்றியே அத்வைதிகளை அநிர்வசநீயக்யாதிவாதி[2] எனக் கூறுகின்றனர். உலகு அவித்யையின் பரிணாமம்,[3] பிரமத்தின் விவர்த்தம்.[4] மோக்ஷம் என்பது ஓர் உலகு இன்று. ஜீவன் பிரம்மத்துடன் ஒன்றாய் இருக்கும் நிலையே மோக்ஷம் ஆகும்.

இக்கொள்கைகளைப் பரவச்செய்தவர் கௌடபாதாசார்யர்[5] (கி. பி. 700). அவர் சங்கராசார்யரின் ஆசிரியரான கோவிந்த பாதர்க்கு[6] ஆசிரியர். அவர் மாண்டூக்யகாரிகைகளை[7] இயற்றினர். அந்நூலில் நான்கு ப்ரகரணங்கள்[8] உள. முதலாவது மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் உரை, இரண்டாவது வைதத்ய ப்ரகரணம், மூன்றாவது அத்வைதப்ரகரணம்.[10] நான்காவது அலாதசாந்திப்ரகரணம்.[11]

இக்கொள்கைகளை விரிவாய்ப் பரவச்செய்தவர் சங்கராசார்யர். (கி. பி. 800) அவர் ஸூத்ரபாஷ்யம்,[12] உபநிஷத் பாஷ்யம்,[13] கீதாபாஷ்யம்,[14] பல ப்ரகரணக்ரந்தங்கள்[15] இவற்றை இயற்றினர். நிருபாதிகபிரும்மமே[16] உண்மை எனவும், பிரும்மம் ஸ்வப்பிரகாசம்[17] எனவும் அவர் கூறின

1. अनिर्वचनीयम्
2. अनिर्वचनीयख्यातिवादी
3. परिणामः
4 विवर्तः
5 गौडपादाचार्यः
6. गोविन्दपादाः
7. माण्डूक्यकारिका
8. प्रकरणानि
9. वैतथ्यप्रकरणम्
10 अद्वैतप्रकरणम्
11. अलातशान्तिप्रकरणम्
12. सूत्रभाष्यम्
13. उपनिषद्भाष्यम्
14 गीताभाष्यम्
15 प्रकरणग्रन्थाः
16 निरुपाधिकब्रह्म
17. स्वप्रकाशम्

Skt—34

மையால் நாகார்ஜுநரின் சூன்யவாதத்தையும்[2], பௌத்தமத விஞ்ஞானவாதத்தையும்[3] ஒத்துக்கொண்டார் எனவும் அக் காரணம்பற்றி அவர் பிரச்சன்னபௌத்தர்[4] என விஞ்ஞான பிக்ஷு[5] கூறுகின்றார்.

சங்கராசாரியர்க்கு முன்னர் கி. பி. 650 இல் ஆசார்ய ஸுந்தரபாண்டியர்[6] என்ற ஒருவர் வார்த்திகம் எழுதினார் என்பது பஞ்சபாதிகையின்[7] உரையாகிய ப்ரபோத பரிசோதினியிலிருந்து[8] அறியப்படுகின்றது[9]. அத்வைத நூல்கள் பாஷ்யப்ரஸ்தானம்[10] எனவும் வாதப்ரஸ்தானம்[11] எனவும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

பாஷ்யப்ரஸ்தானம்—சங்கராசாரியர் எழுதிய பாஷ்யத்தை ஒட்டி ஸுரேசவரர்[12] வார்த்திகம் எழுதினார். பாஷ்யத்திற்குப் பல உரைகள் உள. அவை ஆநந்தகிரி[13] இயற்றிய நியாய நிர்ணயம்[14], கோவிந்தாநந்தர்[15] இயற்றிய ரத்னப்ரபை,[16] வாசஸ்பதிமிச்ரர்[17] இயற்றிய பாமதி,[18] ஸநந்தனர்[19] என்ற பத்மபாதர்[20] இயற்றிய பஞ்சபாதிகை[21] ஆகும்.

1 नागार्जुन
2 शून्यवाद
3 विज्ञानवाद
4 प्रच्छन्नबौद्ध
5 विज्ञानभिक्षु
6 आचार्यसुन्दरपाण्ड्य
7 पञ्चपादिका
8 प्रबोधपरिशोधिनी
9 Journal of Oriental Research Madras Vol I p 7
10 भाष्यप्रस्थानम्
11 वादप्रस्थानम्
12 सुरेश्वर
13 आनन्दगिरि
14 न्यायनिर्णय
15 गोविन्दानन्द
16 रत्नप्रभा
17 वाचस्पतिमिश्र
18 भामती
19 सनन्दन
20 पद्मपाद
21 पञ्चपादिका

பாமதிக்கு உரை அமலாநந்தர்[1] (கி. பி. 1247—1260) இயற்றினர்; அதன் பெயர் கல்பதரு[2]; அதற்குப் பரிமளம்[3] என்ற உரையை அப்பைய தீக்ஷிதர்[4] இயற்றினர்.

பஞ்சபாதிகைக்கு விவரணம்[5] ப்ரகாசாத்மயதி[6] (கி. பி. 1200) இயற்றினர். அதற்கு உரைகள் பல: அவை விஷ்ணு பட்டோபாத்யாயர்[7] இயற்றிய ருஜுவிவரணம்,[8] அகண்டாநந்தர்[9] இயற்றிய தத்வதீபனம்,[10] ந்ருஸிம்ஹாச்ரமமுனி[11] (கி. பி. 1200) இயற்றிய விவரணபாவப்ரகாசிகை,[12] ஆகும். பஞ்சபாதிகைக்கு வேறு உரைகளும் உள: அவை அமலாநந்தர்[13] இயற்றிய பஞ்சபாதிகாதர்ப்பணம்,[14] வித்யாஸாகரர்[15] இயற்றிய பஞ்சபாதிகாடீகை,[16] ஆத்மஸ்வரூபர்[17] இயற்றிய ப்ரபோத பரிசோதினீ[18] ஆகும். இவற்றுள் பஞ்சபாதிகாவிவரணமே பெருவழக்கில் உள்ளது. அங்குள்ள விஷயங்களை மாதவர்[19] விவரணப்ரமேயஸங்க்ரஹத்தில்[20] விரிவாக உரைத்துள்ளார்.

1. अमलानन्दः
2. कल्पतरुः
3. परिमलम्
4. अप्पय्यदीक्षितः
5. विवरणम्
6. प्रकाशात्मयतिः
7. विष्णुभट्टोपाध्यायः
8. ऋजुविवरणम्
9. अखण्डानन्दः
10. तत्त्वदीपनम्
11. नृसिंहाश्रममुनिः
12. विवरणभावप्रकाशिका
13. अमलानन्दः
14. पञ्चपादिकादर्पणम्
15. विद्यासागरः
16. पञ्चपादिकाटीका
17. आत्मस्वरूपः
18. प्रबोधपरिशोधिनी
19. माधवः
20. विवरणप्रमेयसङ्ग्रहः

வித்யாரண்யர்[1] ஜீவன்முக்திவிவேகம்,[2] பஞ்சதசீ[3] இவ்விரண்டையும் இயற்றினர். ஸர்வஜ்ஞாத்மமுனியால்[4] (கி பி 900) ஸங்க்ஷேபசாரீரகம்[5] இயற்றப்பட்டது. அதற்கு உரை ராமதீர்த்தர்[6] செய்தார். பிரும்மஸூத்திரத்தின் முதல் அத்தியாயத்திலுள்ள அதிகரணங்களைப்பற்றி அப்பைய தீக்ஷிதர் ந்யாயரக்ஷாமணியில் ஆராய்ந்துள்ளனர்.

வாதப்ரஸ்தானம்

அத்வைதமதக்கொள்கைகள் பின்னருள்ள நூல்களுள் விரிவாய்க் கூறப்பட்டன —

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
மண்டனமிச்ரர்[8]	பிரும்மஸித்தி[9]
ஸுரேச்வரர்[10]	நைஷ்கர்ம்யஸித்தி[11]
விமுக்தாத்மா[12]	இஷ்டஸித்தி[13] (கி பி 1100)
ஸ்ரீஹர்ஷர்[14]	கண்டனகண்டகாத்யம்[15] (கி பி 1190)

1. विद्यारण्य
2. जीवन्मुक्तिविवेक
3. पञ्चदशी
4. सर्वज्ञात्ममुनि
5. सङ्क्षेपशारीरकम्
6. रामतीर्थ
7. न्यायरक्षामणि
8. मण्डनमिश्र
9. ब्रह्मसिद्धि
10. सुरेश्वर
11. नैष्कर्म्यसिद्धि.
12. विमुक्तात्मा
13. इष्टसिद्धि
14. श्रीहर्ष
15. खण्डनखण्डखाद्यम्

ஆசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
சித்ஸுகாசார்யர்[1]	தத்வதீபிகை[2] பாஷ்யபாவப்ரகாசிகை[3]
தர்மராஜாத்வரி[4]	வேதாந்தபரிபாஷை[5] 16 நூ.
மதுஸூதனஸரஸ்வதி[6]	அத்வைதஸித்தி[7]
சித்ஸுகர்[8] சங்கரமிச்ரர்[9] ரகுநாதர்[10]	கண்டனகண்ட காத்ய உரைகள்
ப்ரத்யக்ரூபர்[11]	நயனப்ரஸாதினீ[12] (தத்வதீபிகையின் உரை)
ராமகிருஷ்ணாத்வரி[13] (தர்மராஜாத்வரியின் புத்ரர்)	சிகாமணி[14]
அமரதாஸர்[15]	மணிப்ரபை[16] (வேதாந்தபரிபாஷையின் உரைகள்)
பிரம்மானந்தர்[17]	கௌடபிரம்மானந்தீயம்[18]

1. चित्सुखाचार्यः
2. तत्त्वदीपिका
3. भाष्यभावप्रकाशिका
4. धर्मराजाध्वरी
5. वेदान्तपरिभाषा
6. मधुसूदनसरस्वती
7. अद्वैतसिद्धिः
8. चित्सुखः
9. शङ्करमिश्रः
10. रघुनाथः
11. प्रत्यग्रूपः
12. नयनप्रसादिनी
13. रामकृष्णाध्वरी
14. शिखामणिः
15. अमरदासः
16. मणिप्रभा
17. ब्रह्मानन्दः
18. गौडब्रह्मानन्दीयम्

ஆசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
பலபத்ரர்[1]	ஸித்திவ்யாக்யை[2] (கி. பி 17 நூ. அத்வைத ஸித்தியின் உரைகள்)
விட்டலேசோபாத்யாயர்[3]	ப்ருமமானந்தீயவ்யாக்யை
ஸதாநந்தர்[4]	அத்வைதஸித்திஸித்தாந்த ஸாரம்[5]
	வேதாந்தஸாரம்[6]
	ஸுபோதினீ[7]
	வித்வந்மனோரஞ்சனீ[8] (வேதாந்தஸாரத்தின் உரைகள்)
ஸதாநந்தயதி[9]	அத்வைதப்ரும்மஸித்தி[10]
ஆநந்தபோதபட்டாரகாசார்யர்[11]	ந்யாயமகரந்தம்[12]
ப்ரகாசாநந்தர்[13]	வேதாந்தஸித்தாந்த முக்தாவளீ[14]
அப்பய்யதீக்ஷிதர்[15]	ஸித்தாந்தலேசஸங்க்ரஹ[16]
	வேதாந்ததத்வதீபிகை[17]
	ஸித்தாந்ததத்வதீபிகை[18]

1 बलभद्र
2 सिद्धिव्याख्या
3 विट्ठलेशोपाध्याय
4 सदानन्द
5 अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसार
6 वेदान्तसार
7 सुबोधिनी
8 विद्वन्मनोरञ्जनी
9 सदानन्दयति
10 अद्वैतब्रह्मसिद्धि
11 आनन्दबोधभट्टारकाचार्य
12 न्यायमकरन्द
13 प्रकाशानन्द
14 वेदान्तसिद्धान्तमुक्तावली
15 अप्पय्यदीक्षित
16 सिद्धान्तलेशसङ्ग्रह
17. वेदान्ततत्त्वदीपिका
18 सिद्धान्ततत्त्वदीपिका

நூலாசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
அச்யுதகிருஷ்ணாநந்தர்[1]	ஸித்தாந்தலேசஸங்க்ரஹத்தின் உரை
ந்ருஸிம்ஹமுனி[2]	பேததிக்காரம்[3]
நல்லாதீக்ஷிதர்[4]	அத்வைதரஸமஞ்சரி[5] (17 ஆ.)
கிருஷ்ணாநந்தஸரஸ்வதி[6]	ஸித்தாந்தஸித்தாஞ்சனம்[7]
பாஸ்கரதீக்ஷிதர்[8]	ரத்நதூலிகை[9] (ஸித்தாந்தஸித்தாஞ்சனத்தின் உரை)
அத்வைதாநந்தர்[10] (சித்விலாஸர்[12] — ராமாநந்த சிஷ்யர்)-	ப்ரம்மவித்யாபரணம்[11] சாந்திவிவரணம்[13] குருப்ரதீபம்[14]
ராமப்ரம்மேந்த்ரஸரஸ்வதி[15]	அத்வைதஸித்தாந்த குருசந்த்ரிகை[16]
சந்த்ரிகாசார்யபிக்ஷு[17]	அம்ருதரஸமஞ்சரி[19] (அத்வைதஸித்தாந்த குருசந்த்ரிகையின் உரை)

1. अच्युतकृष्णानन्द.
2. नृसिंहमुनि.
3. भेदधिक्कारः
4. नल्लादीक्षितः
5. अद्वैतरसमञ्जरी
6. कृष्णानन्दसरस्वती
7. सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम्
8. भास्करदीक्षितः
9. रत्नतूलिका
10. अद्वैतानन्दः
11. ब्रह्मविद्याभरणम्
12. चिद्विलासः
13. शान्तिविवरणम्
14. गुरुप्रदीप ([illegible])
15. रामब्रह्मेन्द्रसरस्वती
16. अद्वैतसिद्धान्तगुरुचन्द्रिका
17. चन्द्रिकाचार्यभिक्षु
18. अमृतरसमञ्जरी

நூலாசிரியரின் பெயர்	நூலின் பெயர்
ஸதாசிவப்ரஹ்மேந்திரர்[1]	குருரத்னமாலை[2] முதலியன
மஹாமஹோபாத்யாய அனந்தகிருஷ்ணசாஸ்திரியார்[3]	ப்ரதீபம்[4] (20 நூ)

பகவத்கீதாபாஷ்யத்திற்கு உரை ஆனந்தகிரி,[5] அபிநவ குப்தர்,[6] வித்யாரண்யரின் குருவான சங்கரானந்தர்,[7] ஸ்ரீதரர்,[8] நீலகண்டர்,[9] மதுஸூதனஸரஸ்வதி,[10] வேங்கடநாதர்,[11] தனபதி ஸூரி[12] முதலியோர் இயற்றியுள்ளனர் மதுஸூதனரின் கூடார்த்ததீபிகைக்குத்[13] தர்மதத்தர்[14] என்ற பெயர்கொண்ட வச்சாசர்மா[15] உரை எழுதினார் அதற்குக் கூடார்த்தத்வாலோசனம்[16] என்பது பெயர்

---

1 सदाशिवब्रह्मेन्द्र
2 गुरुरत्नमाला
3 अनन्तकृष्णशास्त्री
4 प्रदीप
5 आनन्दगिरि
6 अभिनवगुप्त

[illegible]

7 शङ्करानन्द
8 श्रीधर
9 नीलकण्ठ
10 मधुसूदनसरस्वती
11 वेङ्कटनाथ
12 धनपतिसूरि
13 गूढार्थदीपिका
14 धर्मदत्त
15 वच्छशर्मा
16 गूढार्थतत्त्वालोचन

அத்தியாயம் 42

விசிஷ்டாத்வைதம்

விசிஷ்டாத்வைதமத்தின் சிறப்புக்கொள்கைகள் ஆவன — ஒவ்வொரு சரீரத்திலுமுள்ள ஜீவன் பின்னன்,[1] அணு,[2] சேதனன்[3], ஸகலகல்யாண குணங்களையுடைய பிரும்மத்திற்கு அம்சபூதன்[4] அந்த ஜீவன் பத்தன்,[5] முக்தன்,[6] நித்யன்[7] என மூவகையுடையன. பத்தன் பிறப்பிறப்பு உடையன், முக்தன் உபாஸனத்தாலோ[8] ப்ரபத்தியாலோ[9] ஸம்ஸாரவிலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷம் அடைந்தவன், நித்யன் கருடன்[10] விஷ்வக்ஸேனன்[11] முதலியோருள் ஒருவன். ஜகத்,[12] ஜடம்[13] உண்மை,[14] பிரம்மத்தின் உடலாம். மோக்ஷம் வைகுண்டவுலகம் ஆகும். முக்தர்கள் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி[15] ஸம்ஹாரம்[16] முதலிய ஆற்றல்களின்றிக் கடவுளுக்குச் சமமாய் இருப்பர்.

1 भिन्न
2 अणु
3 चेतन
4 अंशभूत
5 बद्ध
6 मुक्त
7 नित्य
8 उपासनम्
9 प्रपत्ति
10 गरुड
11 विष्वक्सेन
12 जगत्
13 जडम्
14 सत्यम्
15 सृष्टि
16 संहार

இக்கொள்கையைக் முதன்முதலில் போதாயனர்[1] தமது பிரும்மஸூத்ர வ்ருத்தியில் விரிவாகக் கூறினார் என்றும், அவற்றைப் பிரும்மநந்தி[2] என்ற டங்கர்,[3] குஹதேவர்,[4] கபர்தி,[5] பாருசி[6] முதலிய பூர்வாசாரியர்கள் சுருக்கமாகக் கூறினா ரென்றும், இராமாநுஜாசாரியர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் வேதார்த்தஸங்கிரகத்திலும் கூறினர்.[7] இம்மதத்தைக் கலந்து பரவச்செய்தவர் இராமாநுஜாசாரியர்.[8] அவருக்கு முன்னர் நாதமுனி, யாமுனமுனி,[10] என இருவர் இருந்தனர். நாதமுனி ந்யாயதத்வம்,[11] யோகரஹஸ்யம்[12] என்ற இரண்டு நூல்களை இயற்றினார். யாமுனமுனி இயற்றிய நூல்கள் ஆகமப்ராமாண்யம்,[13] கீதார்த்தஸங்கிரஹம்,[14] ஆத்மஸித்தி,[15] ஈச்வர

1 बोधायन
2 ब्रह्मनन्दि
3 टङ्क
4 गुहदेव
5 कपर्दी
6 भारुचि

7 भगवद्बोधायनकृतां विस्तीर्णां ब्रह्मसूत्रवृत्तिं पूर्वाचार्याः संचिक्षिपुः तन्मतानुसारेण सूत्राणि व्याख्यास्यन्ते (श्रीभाष्यम्), पूर्वाचार्या इति शब्देन ब्रह्मान्यपरनामकटङ्क गुहदेव, कपर्दी, भारुचि इत्यादयो गृह्यन्ते (वेदार्थसंग्रह)

8 रामानुजाचार्य
9 नाथमुनि
10 यामुनमुनि
11 न्यायतत्त्वम्
12 योगरहस्यम्
13 आगमप्रामाण्यम्
14 गीतार्थसंग्रह
15 आ

ஸித்தி,[1] ஸம்வித்ஸித்தி,[3] புருஷநிர்ணயம்,[3] ஸ்தோத்ரரத்னம்,[4] சதுச்லோகீ[5] என்பனவாம். யாமுனமுனியின் பராசார்யர்[6] ஆசாரியர் நாதமுனி என்பர்.

இராமாநுஜாசார்யர் கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இருந்தார். அவரது தகப்பனார் பெயர் கேசவர்,[7] தாயாரது பெயர் காந்திமதி,[8] காஞ்சீபுரத்தில் அவர் தாய்மாமனாகிய யாதவ பரகாசரிடத்தில்[9] படித்தார். அவர் அபினவவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தை ஆக்கியவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவை, ஸ்ரீபாஷ்யம்,[10] கீதாபாஷ்யம்,[11] வேதார்த்தஸங்கிரஹம்,[12] வேதாந்ததீபம்,[13] வேதாந்தஸாரம்,[14] மிதகத்யம்,[15] ப்ருது கத்யம்,[16] வைகுண்டகத்யம்[17] முதலியன ஆகும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சங்கராசார்யர், பாஸ்கராசார்யர், யாதவப்ரகாசர் இவர்களுடைய கொள்கைகளை மறுக்கின்றனர். ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு

1 ईश्वरसिद्धि
2. संवित्सिद्धि
3 पुरुषनिर्णय
4 स्तोत्ररत्नम्
5 चतुश्श्लोकी
6 प्राचार्य
7 केशव
8 कान्तिमती
9 यादवप्रकाश
10 श्रीभाष्यम्
11 गीताभाष्यम्
12 वेदार्थसङ्ग्रह
13 वेदान्तदीप
14 वेदान्तसार
15 मितगद्यम्
16 पृथुगद्यम्
17 वैकुण्ठगद्यम्

ஸுதர்சனாசார்யர்,[1] சுருதப்ரகாசிகை,[2] சுருததீபிகை[3] என்ற இரண்டு உரைகள் எழுதியுள்ளார், நிகமாந்ததேசிகர்[4] தத்வதீபிகை[5] என்ற ஓர் உரை எழுதினர்.

இராமாநுஜாசார்யரின் பரியசிஷ்யரான பராசர பட்டர்[6] இயற்றிய தந்த்ரரத்நாகரம்[7] பகவத்குணதர்ப்பணம்[8] என்ற நூல்களும், வரதநாராயணபட்டாரக[9] இயற்றிய ந்யாய ஸுதர்சனம்[10] ப்ரஜ்ஞாபரித்ராணம்[11] என்ற நூல்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தாசார்யர்[12] இயற்றிய ப்ரமேயஸங்க்ரஹம்,[13] ஸங்கதிமாலை[14] என்ற நூல்களும், வரதவிஷ்ணுமிச்ரர்[15] இயற்றிய மானயாதாத்மியநிர்ணயம்,[16] என்ற நூலும், மேகநாதஸூரி[17] இயற்றிய நயப்ரகாசம்,[18] நயத்யுமணிபாவபோதம்,[19] முமுக்ஷூபாயஸங்க்ரஹம்[20] என்ற நூல்களும் தற்போது கிடைக்கவில்லை.

1 सुदर्शनाचार्य
(இவர் இராமாநுஜாசார்யரின் ப்ரசிஷ்யரின் சிஷ்யர்)
2 श्रुतप्रकाशिका
3 श्रुतदीपिका
4 निगमान्तदेशिक
5 तत्त्वदीपिका
6 पराशरभट्ट
7 तन्त्ररत्नाकर
8 भगवद्गुणदर्पणम्
9 वरदनारायणभट्ट
10 न्यायसुदर्शनम्
11. प्रज्ञापरित्राणम्
12 श्रीविष्णुचित्ताचार्य
13 प्रमेयसङ्ग्रह
14 सङ्गतिमाला
15 वरदविष्णुमिश्र
16 मानयाथात्म्यनिर्णय
17. मेघनादसूरी
18 नयप्रकाश
19 नयद्युमणिभावबोध
20 मुमुक्षूपायसङ्ग्रह

இராமாநுஜாசார்யர்க்குப் ப்ரசிஷ்யர்[1] வாதகுரு[2] என்பவர். இவர் தத்வஸாரம்,[3] புருஷநிர்ணயம்,[4] ப்ரமேயமாலை,[5] தத்வநிர்ணயம்[6] என்ற நூல்கள் இயற்றினர். இவருடைய சிஷ்யர் ஸுதர்சனாசார்யர்;[7] இவருடைய ப்ரசிஷ்யர் வேதாந்ததேசிகர்;[8] வேதாந்ததேசிகரின் இயற்பெயர் வேங்கடநாதர்.[9] இவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரகவிதார்க்கிகஸிம்ஹர்[10] என உலகில் ப்ரஸித்தி பெற்றவர். இவர் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தார். இவர் எழுதிய நூல்கள் நூற்றிருபதற்கு மேற்பட்டன. அவை அதிகரணஸாராவளி,[11] அதிகரணதர்ப்பணம்,[12] தத்வடீகை,[13] சததூஷணி,[14] சகாரஸமர்த்தனம்[15] என்ற பாஷ்யப்ரஸ்தானபரிஷ்கார நூல் ஐந்து, தாத்பர்யசந்திரிகை[16] என்ற கீதாபாஷ்யவுரை, பௌத்தாதிமதநிராகரணதத்வமுக்தாகலாபம்,[17] சில்பார்த்தஸாரம்,[18] காவ்யங்களாகிய யாதவாப்யுதயம்,[19] ஹம்ஸஸந்தேசம்,[20] நாடகமான ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்[21] முதலியன.

1. प्रशिष्य.
2. वरदगुरुः
3. तत्त्वसारः
4. पुरुषनिर्णयः
5. प्रमेयमाला
6. तत्त्वनिर्णयः
7. सुदर्शनाचार्यः
8. वेदान्तदेशिकः
9. वेङ्कटनाथः
10. सर्वतन्त्रस्वतन्त्रकवितार्किकसिंहः
11. अधिकरणसारावलिः
12. अधिकरणदर्पणम्
13. तत्त्वटीका
14. शतदूषणी
15. चकारसमर्थनम्
16. तात्पर्यचन्द्रिका
17. बौद्धादिमतनिराकरणतत्त्वमुक्ताकलापः
18. शिल्पार्थसारः
19. यादवाभ्युदयम्

இதற்கு அப்பையதீக்ஷிதர் ஓர் உரை இயற்றினர். அக்காலத்தில் அவர் வைஷ்ணவருடன் நண்பராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பின்னரே அவர்களுக்கும் இவர்களும் மாறுபாடு தோன்ற, ஸ்மார்த்தர்களும் வைஷ்ணவர்களும் வைஷம்யம் முற்றியது என்னலாம்.

20. हंससन्देशः
21. सङ्कल्पसूर्योदयः

ரங்கராமாநுஜர்[1] 64 நூல்கள் இயற்றினர் என்பர். அவற்றுள் உபநிஷத்பாஷ்யம்,[2] சாரீரகசாஸ்த்ரார்த்ததீபிகை[3] என்ற பிரம்மஸூத்ரவுரை சிறந்தன.

நருஸிம்ஹதேவரால்[4] (கி. பி. 1260) பரதத்வதீபிகை,[5] பேததிக்காரந்யக்காரம்,[6] மணிஸாரதிக்காரம்,[7] ஸித்தாந்த நிர்ணயம்[8] முதலியன இயற்றப்பட்டன.

---

1 रङ्गरामानुज

2 उपनिषद्भाष्यम्

3 शारीरकशास्त्रार्थदीपिका

4 नृसिंहदेव

5 परतत्त्वदीपिका

6 भेदधिकारन्यक्कार

7 मणिसारधिक्कार

8 सिद्धान्तनिर्णय

அத்தியாயம் 43

த்வைதம்

த்வைதமதத்தின் சிறப்புக் கொள்கைகள் ஆவன:— பரமாத்மா விஷ்ணு; அவர் அநந்தகுணபரிபூரணர்; அவரே ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், நியதி, ஞானம், ஆவ்ருதி, பந்தம், மோக்ஷம் இவ்வெட்டையுஞ் செய்பவர்[1]; அவர் எல்லாம் அறிந்தவர். ஜீவர்கள் கிஞ்சிஞ்ஞர்; ஜீவேச்வரரின் பேதம் உண்மை, ஜகத் ஸத்யம், அநாதியுமாம்; ஜீவர்கள் விஷ்ணுவின் அநுசரர்கள். முக்தி பக்தியால் அடையக்கூடியது; அம்முக்தி தூய்மையான சுகாநுபூதியே ஆகும்; அது விஷ்ணு லோகத்தில்தான் என்ற நியதி இல்லை.[2]

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்	
பிரும்மஸூத்ரபாஷ்யம்[3]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்[4]	14 நூ.
தத்வப்ரகாசிகை[5] (வ்யா. உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யர்[6]	15 நூ.
சந்த்ரிகை[7] (வ்யா. உரை)	வ்யாஸராஜதீர்த்தர்[8]	16 நூ.

1. उत्पत्तिस्थितिसंहाराः नियतिर्ज्ञानमावृतिः ।
बन्धमोक्षौ च पुरुषाद्यस्मात् स हरिराट् ॥

2. श्रीमन्मध्वमते हरिः परतरः सत्यं जगत्तत्त्वतो
भेदो जीवगणा हरेरनुचरा नीचोच्चभावं गताः ।
मुक्तिर्नैजसुखानुभूतिरमला भक्तिश्च तत्साधनं
ह्यक्षादित्रितयं प्रमाणमखिलाम्नायैकवेद्यो हरिः ॥

3 ब्रह्मसूत्रभाष्यम्

4. आनन्दतीर्थाचार्यः

5. तत्त्वप्रकाशिका

6. जयतीर्थाचार्यः

7. चन्द्रिका

8. व्यासराजतीर्थः

நூலின் பெயர்	நூலாசிரியரின் பெயர்	
ப்ரகாசம்[1] (டீ. உரை)	ராகவேந்த்ரயதீந்த்ரர்[2]	17 நூ
கீதாபாஷ்யம்[3]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்	14 நூ
ப்ரமேயதீபிகை[4] (டீ. உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ
சலாரீயம்[5] (டீ. உரை)	சலாரிசேஷாசார்யர்[6]	18 நூ
கீதாதாத்பர்யநிர்ணயம்[7]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்	14 நூ
ந்யாயதீபிகை[8] (டீ. உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ
தசோபநிஷத்பாஷ்யம்[9]	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்	14 நூ
டீகை[10]	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ
தத்வஸங்க்யானம்[11] முதலிய ப்ரகரண க்ரந்தங்கள்	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யர்	14 நூ
டீகை	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ
வாதாவளி[1]	ஜயதீர்த்தாசார்யர்	15 நூ
ந்யாயாம்ருதம்[3] (டீ. விவரணம்)	வ்யாஸராஜதீர்த்தர்	16 நூ
தரங்கிணி[14] (டீ. உரை)	ராமாசார்யர்[15]	17 நூ
வநமாலாமிச்ரீயம்[16]	வநமாலாமிச்ரர்[17]	18 நூ
தர்கதாண்டவம்[18]	வ்யாஸராஜதீர்த்தர்	16 நூ

---

1 प्रकाश
2 राघवेन्द्रयतीन्द्र
3. गीताभाष्यम्
4 प्रमेयदीपिका
5 चलारीयम्
6 चलारिशेषाचार्य
7 गीतातात्पर्यनिर्णय
8 न्यायदीपिका
9 दशोपनिषद्भाष्यम्
10 टीका
11 तत्त्वसङ्ख्यानम्
12 वादावलि
13 न्यायामृतम्
14 तरङ्गिणी
15 रामाचार्य
16 वनमालामिश्रीयम्
17. वनमालामिश्र
18 तर्कताण्डवम्

அத்தியாயம் 44

தர்க்கசாஸ்திரம்

வ்யாகரணசாஸ்திரத்தைப் பதசாஸ்திரம் என்று கூறுவது போன்று தர்க்கசாஸ்திரத்தைப் ப்ரமாணசாஸ்திரம் என்பர்.[1] அதற்கு ஆன்வீக்ஷிகீ,[2] ந்யாயவிஸ்தரம்,[3] ந்யாயதர்சனம்,[4] ந்யாய வித்யா,[5] ந்யாயசாஸ்திரம்[6] என வேறு பெயர்களும் உள.[7] அஃது ஆஸ்திகதர்சனங்களில்[8] ஒன்று.

அத்தர்க்கசாஸ்திரம் வைசேஷிகசாஸ்திரம்[9] ந்யாயசாஸ்திரம்[10] என இருவகைப்படும். அவற்றின் கொள்கைகள் உபநிஷத்காலத்திலிருந்தே கொள்ளப்பட்டன என்பது அறியப்படுகின்றது.[11] இரண்டு சாஸ்திரங்களும் கி.மு. நான்காம்

1 पदवाक्यप्रमाणाना पार यातस्य धीमत (महाभाष्ये 1, 1, 1 कैयटम्)

2. आन्वीक्षिकी

3 न्यायविस्तर

4 न्यायदर्शनम्

5 न्यायविद्या

6 न्यायशास्त्रम्

7. अन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्चेति विद्या (अर्थशास्त्रम्)
आन्वीक्षिकी न्यायविद्या (न्यायभाष्यम् 1, 1)

8 आस्तिकदर्शनानि — கடவுளும் பரலோகமும் உண்டு எனக் கூறும் தர்சனம் ஆஸ்திகதர்சனம் என்பர் முன்னோர். வேதத்தைப் ப்ரமாணமாகக் கொள்வது அவ்வாறு ஆகும் என்பர் பின்னோர்

9 वैशेषिकशास्त्रम्

10 न्यायशास्त्रम्

11 *Cf* आत्मा वा अरे द्रष्टव्य श्रोतव्यो मन्तव्य (बृहदारण्ये. 4, 5)
नैषा तर्केण मतिरापनेया (कठोपनिषत् 2 9)

நூறருணடின முனனரே இருநதிருநதல கூடும எனபது பின வரும காரணஙகளால விளஙகும —பாதராயணவயாஸா[1] வைசேஷிகஸிததாநதஙகளை நனகு அறிநதிருநதனா எனபது அவரது நூலகளால விளஙகும லலிதவிஸதாம[2] மிலிநதபஞஹம[3] எனற நூலகளில வைசேஷிகசாஸதிரம எனற பெயரே வழஙகபபடடுளளது பெளததமதம பரவுதறகு முனனரே அச சாஸதிரம இருநதது எனபது அமமத நூலகளால அறியப படுகினறது பதரபாஹு[4] (கி மு 357) எனற ஜைநதமுனி பதது அவயவவாககியஙகளை அறிநதனா காதயாயனா[5] (கி மு 4 நூ) நயாயசாஸதிரம படிததவா எனக கோலட ஸடககா கூறுவா[6]

வைசேஷிகஸூததிரம[7] இயறறியவா காசயபகோததிரதது உலூகா[8] எனபவா அவாககுக கணாதா[9] எனற பெயரும உணடு நயாயஸூததிரம[10] இயறறியவா கெளதமகோததிரதது அக்ஷபாதா[11] எனபவா. இவருடைய காலமும நிசசயமாய அறியமுடியவிலலை நயாயஸூததிரம கி பி இரணடாம நூறறுணடிறகும, ஐநதாம நூறறுணடிறகும இடையில இயறறபபடடிருததலவேணடும எனறும அதறகு முனனா

1 बादरायणव्यास	4 भद्रबाहु

2 ललितविस्तर	5 कात्यायन

3 मिलिन्दपन्ह्

6 Goldstucker (in his Pāṇini and his place in literature)

7 वैशेषिकसूत्रम्	10 न्यायसूत्रम्

8 उलूक	11 अक्षपाद

9 कणाद

வைசேஷிக ஸூத்ரம் இயற்றப்பட்டது என்றும் யாகோபி[1] கூறுவர். கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டின் பின்னர் வைசேஷிக ஸூத்ரமும், நாகார்ஜுனனது[2] காலத்தில் (கி. பி 150—250) ந்யாய ஸூத்ரமும் இயற்றப்பட்டன என்பர் ராண்டல்[3] முதலியோர். கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிறகும் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிறகும் இடையில் இவ்விரண்டும் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பர் மஹாமஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார்[4]; அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன— கௌடில்யரது அர்த்தசாஸ்த்ரத்தில் யோக:[5] என்ற சொல் ந்யாயவைசேஷிகத்தைக் குறிக்கின்றது என்பர்: பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தில், நிகழ்காலம் என்பது ஒன்று உண்டா இல்லையா என்பதை ஆராய்கின்றனர்;[6] இவ்வாராய்ச்சி ந்யாய ஸூத்திரத்தில் உளது: நாகார்ஜுனர் விக்ரஹவ்யாவர்த்தனியில் ந்யாயஸூத்ரத்துள்ள மூன்று ஸூத்ரக்கருத்துக்களை விரிவாய்க் கூறுகின்றனர்.[7] ஆகலின் கௌடில்யர், பதஞ்சலி, நாகார்ஜுனன் இவர்களின் காலத்திற்கு முன்னரே அந்நூல்கள் இருந்திருத்தல்வேண்டும்.

1. Jacobi
2. नागार्जुन.
3. Randle
4. A primer of Indian Logic pp. XIV-XV by Mm. S. Kuppuswami Sastri.
5 साङ्ख्यं योगो लोकायतं चेत्यान्वीक्षिकी
6 महाभाष्ये (3-2-123)
7. सन्तानानुमानविशेषणात् [न्यायसूत्रे 2. 2. 17] என்ற ஸூத்ரமும் அதைப்போன்ற இரண்டு ஸூத்ரங்களும்

வைசேஷிகதர்சனம் என்ற பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் விசேஷம்[1] என்ற ஒரு பொருள் அங்குக் கூறப்பட்டமையே என்பர் பாரதவர்ஷீயர். பொதுவாக ஏனைய சாஸ்திரங்களினின்றுஞ் சிறப்பாக ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தினின்றும் பிரிந்திருத்தலே என்பர் கி. பி. 6, 7 நூற்றாண்டிலிருந்த சீனயாத்திரிகர்.[2] பஞ்சாவயவவாக்யத்தைக்[3] கௌதமர் ந்யாயம்[4] என்ற சொல்லாற் குறிக்கின்றமையால் ந்யாயதர்சனம் எனப் பெயர் வந்தது; வைசேஷிகதர்சனத்தில் ப்ரத்யக்ஷம்,[5] அநுமானம்[6] என்ற இரண்டு ப்ரமாணங்களும், ந்யாயதர்சனத்தில் நான்கு ப்ரமாணங்களும் கூறப்படினும், அவ்விருதர்சனங்களும் ஒன்றுகொன்று முரண் இல்லை.

வைசேஷிகசாஸ்திரம். — இதற்கு ஸூத்ரகாரர் கணாதர் எனக் கூறப்பட்டது. பாஷ்யகாரர் ப்ரசஸ்தபாதர்[7] என்பர் வாசஸ்பதிமிச்ரர் முதலியோர்;[8] இராவணன் என்பர் மஹா

1. विशेषः
2. Citsān (கி. பி. 549—623); Kwhei-ci (கி. பி. 632—682)
3. पञ्चावयववाक्यम्
4. न्यायः
5. प्रत्यक्षम्
6. अनुमानम्
7. प्रशस्तपादः
8. இதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு கூறுவர்:—ப்ரசஸ்தபாதருடைய மங்களச்லோகத்தில் पदार्थधर्मसङ्ग्रहः எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கிரணாவளியில் அதற்கு உரை எழுதும்போது "सूत्रेषु वैशद्याभावात् भाष्यस्य च विस्तरत्वात्" என உதயனாசார்யரால் கூறப்பட்டது. கிரணாவளீபாஸ்கரத்தில் "ग्रन्थान्तरेणान्यथासिद्धिमपाकरोति सूत्र इति" எனப் பத்மநாபமிச்ரராலும் (கி. பி. 16 நூ.) கூறப்பட்டது.

மஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார்.[1] அப்பிரசஸ்தபாதர் திங்நாகருக்குப்[2] பிற்பட்டவர் எனக் கீத்தும்,[3] திங்நாகருக்கு முற்பட்ட வாத்ஸ்யாயனருக்கு[4] முற்பட்டவர் எனப் போதஸ்ஸும்[5] கூறுகின்றனர்

கி. பி. 11 நூற்றாண்டில் சிவாதித்யமிச்ரர்[6] வைசேஷிக ஸித்தாந்தங்களை ஸப்தபதார்த்தீ[7] என்ற நூலில் திரட்டிக் கூறினர். அந்நூலை ஒட்டி அன்னம்பட்டர்[8] முதலியோர் தர்க்க ஸங்கரஹம்[9] முதலிய நூல்களை இயற்றினர். கங்கேசோபாத்யாயர்[10] (கி. பி. 1200) தத்வசிந்தாமணியில்[11] வைசேஷிகக் கொள்கைகளைக் கூறினர். பின்னர் வந்தவர் எல்லோரும் வைசேஷிகசாஸ்திரக்கொள்கைகள் ந்யாயசாஸ்திரக்கொள்கைகள் இரண்டையும் கலந்தே நூல்களை எழுதினர்.

1. இதற்குக் காரணம், சங்கராசாரியர் இயற்றிய பிரும்மஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு உரையாகிய प्रकटार्थविवरणम् (கி. பி. 13 நூற்றாண்டு) என்ற நூலில் 'रावणप्रणीते भाष्ये' என்ற வாக்கியமும், अनर्घराघव நூலின் விஷ்கம்பத்தில் वैशेषिककटन्दी-पण्डित என்பது ராவணவசனமாகக் கூறியிருத்தலும், அதற்கு உரை எழுதும்போது ருசிபதியுபாத்யாயர் 'कटन्दी वैशेषिक-शास्त्रव्याख्याग्रन्थ , कटन्द इति तस्य प्रसिद्धि, सा च रावणेन कृतेति छलतो ज्ञापयति, कन्दली इति पाठे वैशेषिकटीका सापि रावणेनैव कृता' எனக் கூறியிருத்தலும் ஆகும்.

2. दिङ्नाग
3. Dr Keith
4. वात्स्यायन
5. Bodas
6. शिवादित्यमिश्र
7. सप्तपदार्थी
8. अन्नम्भट्ट
9. तर्कसङ्ग्रह
10. गङ्गेशोपाध्याय
11. तत्त्वचिन्तामणि

நியாயசாஸ்திரம் — இதற்கு ஸூத்ரகாரர் கௌதமர்,[1] பாஷ்ய காரர் வாத்ஸ்யாயனர்,[2] வார்த்திககாரர் உத்யோதகரர்[3] வாத்ஸ்யா யனர்க்குப் பக்ஷிலஸ்வாமி[4] என மற்றொரு பெயருமுண்டு வஸுபந்துவால்[5] ந்யாயஸூத்திரத்திற் காட்டப்பட்ட சில தோஷங்களை வாத்ஸ்யாயனர் கண்டிக்கவில்லை எனத் திங்நாகர்[6] கூறுதலால், வாத்ஸ்யாயனர் வஸுபந்துவிற்குப் (கி பி 4 நூ மத்தியம்) பின்னரும் திங்நாகர்க்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் கௌதமந்யாயஸூத்ரம் எவ்வாறு பிரமாண சாஸ்திரம் ஆகும் எனவும், எவ்வாறு ந்யாயசாஸ்திரம் ஆகும் எனவும் வாத்ஸ்யாயனர் முதல் ஸூத்ரத்துப்பாஷ்யத்திற் காட்டியுள்ளார்

அப்பாஷ்யத்திற்கு உரை ந்யாயவார்த்திகம்[7] அஃது உத்யோதகரரால் ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ இயற்றப்பட்டது வாதவிதி[8] என்ற நூலைத் தர்மகீர்த்தி[9] இயற்றினர் எனக் கொண்டு, தர்ம கீர்த்தியும் உத்யோதகரரும் ஒருகாலத்தவர் என்பர் சிலர் ஆனால் அந்நூல் வஸுபந்துவால் இயற்றப்பட்டது என்ற வழக்கு உளது திங்நாகர் செய்த வாத்ஸ்யாயனபாஷ்யகண்டனம் தர்மகீர்த்தியால் மறுக்கப்பட்டது ஆகலின் தர்மகீர்த்தி ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியினர் என்னலாம் தர்மகீர்த்தி தர்மோத்தரர்,[10] ரத்னகீர்த்தி[11] முதலியோர் பௌத்த

1 गौतम
2 वात्स्यायन
3 उद्योतकर
4 पक्षिलस्वामी
5 वसुबन्धु
6 दिङ्नाग
7 न्यायवार्त्तिकम्
8 वादविधि
9 धर्मकीर्ति
10 धर्मोत्तर
11 रत्नकीर्त्ति

ந்யாயத்தைப் பரவச் செய்தனர் வாசஸ்பதிமிச்ரர்,[1] ஜயந்த பட்டர்,[2] பாஸர்வஜ்ஞர்,[3] உதயனாசார்யர்[4] முதலியோர் வைதிகர் யாயத்தைப் பரவச் செய்தனர்.

கி பி 841-ல் வாசஸ்பதிமிச்ரர் ந்யாயஸூசீநிபந்தம்[5] என்ற நூலை இயற்றியதாகத் தாமே கூறுவர். ந்யாயவார்த்திகதாத்பர்ய டீகை[6]யும் அவரால் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு வார்த்திகத்திற் கூறப்பட்ட பல அரும்பெரும் விஷயங்கள் நன்கு தெளிவுபட விவரிக்கப்பட்டன, வேண்டும்போது ந்யாயபாஷ்யத்துள்ள விஷயங்களும் ஆராயப்பட்டன. இந்த டீகை இல்லையேல் வார்த்திகத்தில் பல விஷயங்களின் தாத்பர்யம் அறிய இயலாது. ஆகலின் இவரைத் தாத்பர்யாசார்யர்[7] எனக் கூறுவர். இவருடைய ஆசிரியர் த்ரிலோசனர்.[8]

ஜயந்தபட்டர்[9] — இவர் கி பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ந்யாயமஞ்சரீ[10] என்ற நூல் இயற்றினர். அதனுள் கௌதமரின் ஸூத்ரங்களுள் சிலவற்றிற்கு விரிவாய வ்ருத்தி[11] எழுதியுள்ளனர். ஆகலின் அவர்க்கு ந்யாயவ்ருத்திகாரர்[12] என்ற பெயரும் உண்டு.

1 वाचस्पतिमिश्र
(இவர் மண்டனமிச்ரர் இயற்றிய ப்ரம்மஸித்திக்கு டீகையும், ப்ரம்மதத்த்வஸமீக்ஷை, பாமதீ, ஸாங்க்யதத்த்வகௌமுதீ, யோகபாஷ்ய வைசாரதீ என்ற நூல்களும் இயற்றினர்)

2. जयन्तभट्ट
3 भासर्वज्ञ
4 उदयनाचार्य
5 न्यायसूचीनिबन्ध
6 न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीका
7 तात्पर्याचार्य
8 त्रिलोचन
9 जयन्यभट्ट
10 न्यायमञ्जरी
11. वृत्ति
12 न्यायवृत्तिकार

பாஸர்வஞ்ஞர்[1] — இவர் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் ந்யாயஸாரம்[2] இயற்றினர்; அங்கு உபமானம் எனைய ப்ரமாணத்தில் அடங்கும் எனவும், ஹேத்வாபாஸம்[3] அநத்யவஸிதம்[4] முதலிய ஆறே எனவுங் கூறியுள்ளார்.

உதயனாசார்யர்—இவர் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்த நையாயிகருள் சிறந்தவர். ப்ரசஸ்தபாதபாஷ்யத்திற்குக் கிரணாவளி[5] என்ற உரையும், லக்ஷணாவளி,[6] தாத்பர்யபரிசுத்தி[7] (தாத்பர்யடீகையின் உரை), ந்யாயபரிசிஷ்டம்,[8] ஆத்மதத்வ விவேகம்,[9] ந்யாயகுஸுமாஞ்சலி[10] என்ற நூல்களும் இயற்றினர். குஸுமாஞ்சலியில் அவைதிகஸித்தாந்தங்களை மறுத்து ந்யாய ஸித்தாந்தங்களை நிலைநாட்டினர்.

வரதராஜர்[11] — இவர் (கி. பி. 1100) தார்க்கிகரக்ஷை[12] எழுதினர்.

கங்கேசோபாத்யாயர்[13]—இவர் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பாகத்தில் தத்வசிந்தாமணி[14] என்ற நூலை இயற்றினர். இந்நூலே நவ்யந்யாயத்திற்கு மூலபூதமானது. இதனுள் ப்ரத்யக்ஷகண்டம்,[15] அநுமானகண்டம்,[16] உபமானகண்டம்,[17]

1. भासर्वज्ञ
2. न्यायसार
3. हेत्वाभास.
4. अनध्यवसितम्
5. किरणावली
6. लक्षणावली
7. तात्पर्यपरिशुद्धिः
8. न्यायपरिशिष्टम् (இதற்கு प्रबोधसिद्धि என்ற பெயரும் உண்டு)
9. आत्मतत्त्वविवेक. (இதற்கு बौद्धधिक्कारः என்ற பெயரும் உண்டு)
10. न्यायकुसुमाञ्जलि
11. वरदराजः
12. तार्किकरक्षा
13. गङ्गेशोपाध्याय
14. तत्त्वचिन्तामणिः
15. प्रत्यक्षखण्ड.
16. अनुमानखण्ड.
17. उपमानखण्डः

சப்தகண்டம்[1] என நான்கு கண்டங்கள் உள. இந்நூலில்தான் முதன்முதலில் அவச்சேதகம்,[2] அவச்சேத்யம்,[3] நிரூபகம்,[4] நிரூப்யம்,[5] அநுயோகி,[6] ப்ரதியோகி[7] என்ற சொற்கள் வழங்கப்பட்டன.

பக்ஷதரர்[8] என்ற பெயர்கொண்ட ஜயதேவரால்[9] ஆலோகம்[10] என்ற நூல் எழுதப்பட்டது. இது தத்வசிந்தாமணியின் உரை ஆகும்.

கங்கேசோபாத்யாயரின் புத்திரரான வர்த்தமானோபாத்யாயர்,[11] உதயனர் கங்கேசர் வல்லபாசார்யர் இவருடைய நூல்களுக்கு உரை எழுதினார். அதற்குப் பிரகாசம்[12] என்பது பெயர். அப்பிரகாசத்திற்கு ஜயதேவசிஷ்யரான ருசிதத்தர்[13] மகரந்தம்[14] என்ற உரை எழுதினார்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் நவத்வீபத்தில் வாஸுதேவஸார்வபௌமர்[15] என்ற ஒரு பெரிய ந்யாயாசார்யர்[16] இருந்தனர். அவர்க்கு நான்கு சிஷ்யர்கள் உண்டு. அவர் சைதன்யர்,[17]

1 शब्दखण्ड
2 अवच्छेदक
3 अवच्छेद्य
4 निरूपक
5 निरूप्य
6 अनुयोगी
7 प्रतियोगी
8 पक्षधरमिश्र
9 जयदेव
10 आलोक
11 वर्धमानोपाध्याय
12 प्रकाश
13 रुचिदत्त
14 मकरन्द
15 वासुदेवसार्वभौम
16 न्यायाचार्य
17 चैतन्य

தார்க்கிகசிரோமணிரகுநாதர்,[1] ரகுநந்தனர்,[2] கிருஷ்ணாநந்தர்[3] ஆகியோர் பல உரைகள் இயற்றினர். அவற்றுள் சிறந்த மணிக்கு உரையாகிய தீதிதி[4] என்பது. அதற்கு உரை அவருடைய சிஷ்யரான மதுராநாதரால் இயற்றப்பட்டது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஜகதீசர்,[5] கதாதரர்[6] என்ற இருபெரியாரால் நவ்யநியாயம் பரப்பச்செய்யப்பட்டது. ஜகதீசர் எழுதிய நூல்கள் ஆவன —ஜாகதீசீ[7] என்ற தீதிதியுரை, சப்தசக்திப்ரகாசிகை,[8] தர்க்காம்ருதம்,[9] பாஷ்யஸூக்தி[10] என்ற ப்ரசஸ்தபாதபாஷ்யவுரை என்பன. கதாதரர் எழுதிய நூல்கள் ஆவன —காதாதரீ[11] என்ற தீதிதியுரை, மூலகாதாதரீ[12] என்ற மணியுரை, ஆத்மதத்வவிவேகவுரை,[13] வ்யுத்பத்திவாதம்,[14] சக்திவாதம்[15] முதலியன.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சங்கரமிச்ரர்,[16] ஜாகதீசியின் உரையும், உபஸ்காரம்[17] என்ற கணாதஸூத்ரவுரையும் இயற்றினர்.

1 तार्किकशिरोमणिरघुनाथ
2 रघुनन्दन
3 कृष्णानन्द
4 दीधिति
5 जगदीश
6 गदाधर
7 जागदीशी
8 शब्दशक्तिप्रकाशिका
9 तर्कामृतम्
10 भाष्यसूक्ति
11 गादाधरी
12 मूलगादाधरी
13 आत्मतत्त्वविवेकव्याख्यानम्
14 व्युत्पत्तिवाद
15 शक्तिवाद
16 शङ्करमिश्र
17 उपस्कार

கி. பி. 1634-இல் விச்வநாதபஞ்சானனர்[1] ந்யாயஸூத்ர வ்ருத்தியையும், காரிகாவளி,[2] ந்யாயஸித்தாந்தமுக்தாவளி[3] என்ற நூல்களையும் இயற்றினர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில அன்னம்பட்டர்[4] தர்க்க ஸங்க்ரஹம்,[5] அதன் தீபிகை,[6] ஸித்தாஞ்சனம்[7] என்ற மண்பாலோகவுரை என்ற நூல்களை இயற்றினர்.

1. विश्वनाथपञ्चाननः
2. कारिकावली
3. न्यायसिद्धान्तमुक्तावली
4. अन्नम्भट्टः
5. तर्कसंग्रहः
6. दीपिका
7. सिद्धाञ्जनम्

அத்தியாயம் 15

ஸாங்க்யசாஸ்திரமும்[1] யோகசாஸ்திரமும்[2]

ஸாங்க்யசாஸ்திரம் நிரீச்வரஸாங்க்யம்,[3] ஸேச்வரஸாங்க்யம்[4] என இருவகைப்படும். ஸேச்வரஸாங்க்யமே யோகசாஸ்திரம் எனப்படும். ஆகலின் நிரீச்வரஸாங்க்யம் ஸாங்க்யசாஸ்திரம் என்ற பெயரால் வழங்கும்.

ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் 25 தத்துவங்கள் உள.[5] அவை புருஷன் ப்ரதானம், மஹாந், அஹங்காரம், பஞ்சதன்மாத்திரைகள், பஞ்சபூதங்கள், மனம், பஞ்சகர்மேந்திரியம் பஞ்சஜ்ஞானேந்திரியம் ஆகும். இவற்றுள் ப்ரதானம் என்பது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களின் ஸாம்யாவஸ்தை; அதற்கே மூலப்ரக்ருதி என்ப பெயர். அதன் விகாரம் மஹாந், மஹானின் விகாரம் அஹங்காரம், அஹங்காரத்தின் விகாரம் பஞ்சதன்மாத்திரைகள்,* பஞ்சதன்மாத்திரைகளிலிருந்து பஞ்சபூதங்கள், அஹங்காரத்திலிருந்து மனம் முதலிய பதினோர் இந்திரியங்களும். ஆகலின் ப்ரதானம் ப்ரக்ருதியேயாகும்,

1 साङ्ख्यशास्त्रम्
2 योगशास्त्रम्
3 निरीश्वरसाङ्ख्यम्
4 सेश्वरसाङ्ख्यम्
5 मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त ।
षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥ (सा का 3)

பஞ்சபூதங்களும், பதினோ இந்திரியங்களும் விக்ருதியேயாகும்; மஹாந், அகங்காரம் பஞ்சதன்மாத்திரைகள் ஒன்றைக்குறித்து விக்ருதியாகவும், மற்றொன்றைக்குறித்து ப்ரக்ருதியாகவும் இருக்கும். புருஷன் ப்ரக்ருதியுமன்று விக்ருதியுமன்று; புருஷர்கள் பலர்.[1] ப்ரமாணங்கள் மூன்று அவை ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், சப்தம் என்பன ஆகும்.[2] கடவுள் என ஒருவர் இல்லை. புருஷன் 'நான் தத்வங்கள் இல்லை, அவை தன்னுடையன அல்ல, நான் அவற்றினன் அல்லன்' என எப்பொழுது அறிகிறானோ, அதன் பின்னர் கைவல்யத்தை அடைகின்றான்.[3]

ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் தற்போது கிடைக்கும் நூல்களுள் பழமையானது ஸாங்க்யகாரிகை.[4] அதனை இயற்றியவர் ஈச்வர கிருஷ்ணர்.[5] அவர் வஸுபந்துவிற்கு[6] முன்னர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குள் இருந்தனர் என்பர். ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தைப் பரமர்ஷி இயற்றித் தன் மாணவராகிய ஆஸுரிக்கு[7] அதனைக் கற்பிக்க, அவர் பஞ்சசிகருக்குக்[8] கற்பித்தனர்; அவ்வாறு சிஷ்யபரம்பரையில் வந்ததைத் தான் காரிகைகளில் இயற்றினதாக அந்நூலுள்

1. पुरुषबहुत्वं सिद्धं त्रैगुण्यविपर्ययाच्च (सां. का. 18)
2. दृष्टमनुमानमाप्तवचनं च सर्वप्रमाणसिद्धत्वात् ।
त्रिविधं प्रमाणमिष्टं प्रमेयसिद्धिः प्रमाणाद्धि ॥ (*ibid 4*)
3. एवं तत्त्वाभ्यासान्नास्मि न मे नाहमित्यपरिशेषम् ।
अविपर्ययाद्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानम् (*ibid* 64) .... कैवल्यमाप्नोति (*ibid* 68)
4. साङ्ख्यकारिका
5. ईश्वरकृष्णः
6. वसुबन्धुः
7. आसुरिः
8. पञ्चशिखः

அவர் கூறுகின்றார். இந்நூலுக்கு யுக்திதீபிகை[1] என்ற ஒரு பழைய உரையும், கௌடபாதபாஷ்யமும், வாசஸ்பதிமிச்ரர் இயற்றிய ஸாங்க்யதத்வகௌமுதீ[2] என்ற உரையும், மாடராசார்யர்[3] இயற்றிய மாடரவ்ருத்தி[4] என்ற உரையும் உள்ளன. மேற்குறிக்கப்பட்ட பரமரிஷி கபிலர் என்பர்.

ஸாங்க்யதர்சனம்[5] என ஒரு நூல் உளது. அது 396 ஸூத்ரங்களைக் கொண்டது. அதற்கு அநிருத்தர்[6] (கி. பி. 1450) எழுதிய உரையும், விஞ்ஞானபிக்ஷு[7] (கி. பி. 1650) எழுதிய பாஷ்யமும் உள. அந்நூல் பிற்காலத்தது என்பது பல காரணங்களால் விளங்கும். விஞ்ஞானபிக்ஷு ஸாங்க்யஸாரம்[8] என ஒரு சிறு நூலும் இயற்றினார். தத்வஸமாஸம்[9] ஸாங்க்ய தத்வாலோகம்[10] என்ற நூல்களும் உள்ளன.

ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட 25 தத்வங்களோடு கடவுளைச் சேர்த்து 26 தத்வங்கள் உள என யோகசாஸ்திரம் கூறும். கடவுளைக் கொள்வதால் இதற்கும் ஸாங்க்யசாஸ்திரத்திற்கும் மோக்ஷஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடு உண்டு.

யோகசாஸ்திரத்தில் தற்போது காணப்படும் பழைய நூல் யோகஸூத்ரம்[11]. இதனை இயற்றியவர் பதஞ்சலி. இவர் மஹாபாஷ்யம் இயற்றிய பதஞ்சலி அல்லர் என்பர்.

1 युक्तिदीपिका
2 साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी
3 माठराचार्य
4 माठरवृत्ति
5 साङ्ख्यदर्शनम्
6 अनिरुद्ध
7 विज्ञानभिक्षु
8 साङ्ख्यसार
9 तत्त्वसमास
10 साङ्ख्यतत्त्वालोक
11 योगसूत्रम्

யோகத்தைப்பற்றிய நூல் அப்பதஞ்சலி இயற்றியதாக வாக்ய பதீயங் கூறும். அதற்கு வியாஸர் எழுதிய பாஷ்யம் உண்டு. இந்த வியாஸர் பாதராயணவியாஸர் அல்லர் என்பது பலருடைய கொள்கை. இப்பாஷ்யத்திற்கு வாசஸ்பதிமிச்ரரும் விஞ்ஞானபிக்ஷுவும் டீகை எழுதியுள்ளனர். போஜதேவர்[2] போகஸூத்திரத்திற்கு வ்ருத்தி எழுதியுள்ளனர். யோகஸார ஸங்க்ரகமும்[3] என்ற ஒரு சிறு நூலும் விஞ்ஞானபிக்ஷு இயற்றியுள்ளார்.

---

1 व्यास 2 भोजदेव 3 योगसारसङ्ग्रह

[பிற்பகுதி]

அத்தியாயம் 46

புராணங்கள்

வேதங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களை எளிதில் அறிதற்குப் புராணங்கள் சிறந்த ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டன.[1] ஆகலின் அவை மிகப் பழமையன ஆக இருத்தல் வேண்டும். புராணம் என்பது அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும்,[2] கௌதமதர்மஸூத்ரத்திலும்[3] உள்ளது. பவிஷ்யத்புராணம் என ஒரு புராணம் ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்திற் குறிக்கப்பட்டுளது.[4] மஹாபாரதத்துள் 18 புராணங்கள்[5] இருந்தன என்பது கூறப்பட்டுளது.

1 इतिहासपुगणाभ्या वेद सुमुपबृहयेत् (वायुपुराणे 1, 201)

2 ऋच मामानि छन्दासि पुराणं यजुषा सह । [अ वे X 9, 24]

3 तम्य च व्यवहारो वेदो धर्मशास्त्राणि अङ्गानि उपवेदा पुराणम् [गौ ध 11, 2]

वाकोवाक्येतिहासपुराणकुशल (*ibid* 8, 6)

4 आप. ध II 10, 24, 6

5. अष्टादश पुराणानि धर्मशास्त्राणि सर्वश ।
वेदास्साङ्गास्तथैकत्र भारत चैकत स्थितम् (म. भा XVIII 5, 46)

பழைய காலத்தில் வழங்கிய ஆக்யானங்கள், காதைகள், சாத்திகல்பங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வ்யாஸர் புராண ஸம்ஹிதை இயற்றினர்.[1] ஸம்ஹிதை என்ற சொல், புராணம் என்பதற்குப் பண்டையகாலத்தில் வழங்கப்பட்ட செய்திகள் என்று பொருள் என, அறிவிக்கின்றது. அவர் ஸூதராகிய ரோமஹர்ஷணருக்கு அதனைக் கற்பிக்க, அவர் அதனை ஸுமதி, அக்னிவர்ச்சஸ், மித்ரயு, சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவ்ரணர், ஸாவர்ணி ஆகிய சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்தனர். அவருள் சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவ்ரணர், ஸாவர்ணி மூவரும் ரோமஹர்ஷணரின் புராணஸம்ஹிதையைப் பின்பற்றிப் புராண ஸம்ஹிதைகள் தனித்தனியே இயற்றினர்.[2]

புராணங்கள் பதினெட்டு எனக் கூறப்பட்டன. அவை ப்ராம்மம்,[3] பாத்மம்,[4] வைஷ்ணவம்,[5] சைவம்,[6] பாகவதம்,[7]

1. आख्यानैश्चोपाख्यानैर्गाथाभिः कल्पशुद्धिभिः ।
पुराणसंहितां चक्रे पुराणार्थविशारदः ॥ [विष्णुपु. 3, 6, 15]
पुराणम् என்பதன் நிருக்தம் पुरा अनत्ति என்று (वायुपु 1, 303)

2. प्रख्यातो व्यासशिष्योऽभूत्सूतो वै रोमहर्षणः ।
पुराणसंहितां तस्मै ददौ व्यासो महामति ॥
सुमतिश्चाग्निवर्चाश्च मित्रयुश्शांसपायनः ।
अकृतव्रणसावर्णिः षट् शिष्यास्तस्य चाभवन् ॥
काश्यपः संहिताकर्ता सावर्णिश्शांसपायनः ।
रोमहर्षणिका चान्या तिसृणां मूलसंहिता ॥
काश्यप –अकृतव्रणः (श्रीधरीव्याख्या. ibid 3, 6 16-18)

3. ब्राह्मम्
4. पाद्मम्
5. वैष्णवम्
6. शैवम्
7. भागवतम्

[பிறபகுதி]

அத்தியாயம் 46

புராணங்கள்

வேதங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களை எளிதில் அறிதற்குப் புராணங்கள் சிறந்த ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டன[1] ஆகலின் அவை மிகப் பழமையன ஆக இருத்தல் வேண்டும் புராணம் என்பது அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும்,[2] கௌதமதர்மஸூத்ரத்திலும்[3] உள்ளது பவிஷ்யத்புராணம் என ஒரு புராணம் ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்திற் குறிக்கப்பட்டுளது[4] மஹாபாரதத்துள் 18 புராணங்கள்[5] இருந்தன என்பது கூறப்பட்டுளது

1 इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् (वायुपुराणे I 201)

2 ऋचः सामानि छन्दांसि पुराणं यजुषा सह । [अ वे X 0, 24]

3 तस्य च व्यवहारो वेदो धर्मशास्त्राणि अङ्गानि उपवेदाः पुराणम्
[गौ ध 11, 2]

वाकोवाक्येतिहासपुराणकुशलः (ibid 8 6)

4 आप ध II 10, 24, 6

5 अष्टादश पुराणानि धर्मशास्त्राणि सर्वशः ।
वेदास्साङ्गास्तथैकत्र भारतं चैकतः स्थितम् (म भा XVIII 5, 46)

பழைய காலத்தில் வழங்கிய ஆக்யானங்கள், காதைகள், சாந்திகல்பங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வ்யாஸர் புராண ஸம்ஹிதை இயற்றினார்.[1] ஸம்ஹிதை என்ற சொல், புராணம் என்பதற்குப் பண்டையகாலத்தில் வழங்கப்பட்ட செய்திகள் என்ற பொருள் என, அறிவிக்கின்றது. அவர் சூதராகிய ரோமஹர்ஷணருக்கு அதனைக் கற்பிக்க, அவர் அதனை ஸுமதி, அக்னிவர்ச்சஸ், மித்ரயு, சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவ்ரணர், ஸாவர்ணி ஆகிய சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்தனர். அவருள் சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவ்ரணர், ஸாவர்ணி மூவரும் ரோமஹர்ஷணரின் புராணஸம்ஹிதையைப் பின்பற்றிப் புராண ஸம்ஹிதைகள் தனித்தனியே இயற்றினார்.[2]

புராணங்கள் பதினெட்டு எனக் கூறப்பட்டன. அவை ப்ராஹ்மம்,[3] பாத்மம்,[4] வைஷ்ணவம்,[5] சைவம்,[6] பாகவதம்,[7]

1. आख्यानैश्चोपाख्यानैर्गाथाभिः कल्पशुद्धिभिः ।
पुराणसंहिता चक्रे पुराणार्थविशारदः ॥ [विष्णुपु. 3, 6, 15]
पुराणम् என்பதன் நிருக்தம் पुरा अनति என்பது (वायुपु 1, 303)

2. प्रख्यातो व्यासशिष्योऽभूत्सूतो वै रोमहर्षणः ।
पुराणसंहितां तस्मै ददौ व्यासो महामतिः ॥
सुमतिश्चाग्निवर्चाश्च मित्रयुश्शांसपायनः ।
अकृतव्रणसावर्णी षट् शिष्यास्तस्य चाभवन् ॥
काश्यपः संहिताकर्ता सावर्णिश्शांसपायनः ।
रोमहर्षणिका चान्या तिसृणां मूलसंहिता ॥
काश्यपः—अकृतव्रणः (श्रीधरीव्याख्या. *ibid* 3, 6 16-18)

3. ब्राह्मम्
4. पाद्मम्
5. वैष्णवम्
6. शैवम्
7. भागवतम्

நாரதீயம்,[1] மார்க்கண்டேயம்,[2] ஆக்னேயம்,[3] பவிஷ்யம்,[4] பிரமவைவர்த்தம்,[5] லைங்கம்,[6] வாராஹம்,[7] ஸ்காந்தம்,[8] வாமனம்,[9] கௌர்மம்,[10] மாத்ஸ்யம்,[11] காருடம்,[12] பிரம்மாண்டம்[13] என்பன இவற்றுள் பத்து மகேசவரரைப் பற்றியும் நான்கு விஷ்ணுவைப் பற்றியும், இரண்டு பிருமாவைப் பற்றியும், ஒன்று அக்கினியைப் பற்றியும் ஒன்று பாஸ்கரனைப் பற்றியும் கூறும் என ஸூதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டது.[14] பரமேசவரராகிய விஷ்ணுவின் தலை முதலியவற்றைப் பத்து புராணங்கள் கூறும் எனவும்[15] ஆறு தாமஸம் எனவும், ஆறு ராஜஸம் எனவும், ஆறு ஸாத்விகம் எனவும் பத்மபுராணங் கூறும்.[16] வாயுபுராணம், மத்ஸ்யபுராணம், விஷ்ணுபுராணம் இவற்றிலுள்ள பெரும்பகுதிகள் பொதுவாக மஹாபாரதத்துள்ளனவற்றையும் சிறப்பாக ஹரிவம்சத்துள்ளனவற்றையும் ஒத்திருக்கும் பத்மபுராணத்துள்ள கதைகள் காளிதாஸரின் குமாரஸம்பவம், ரகுவம்சம், சாகுந்தலம் இவற்றிலுள்ளவற்றை ஒத்திருக்கின்றன

1 नारदीयम्
2 मार्कण्डेयम्
3 आग्नेयम्
4 भविष्यम्
5 ब्रह्मवैवर्त्तम्
6 लैङ्गम्
7 वाराहम्
8 स्कान्दम्
9 वामनम्
10 कौर्मम्
11 मात्स्यम्
12 गारुडम्
13 ब्रह्माण्डम् (विष्णुपु 3 6 21-23)
14 सूतस I 11
15 पाद्म I 62 1 7
16 ibid IV 263 81-85

பிராம்மம். — பிரும்மா தக்ஷர்க்குக் கூறியதை ஸூதர் கூறுவதால் இப்புராணம் பிராம்மம் எனப் பெயர் பெற்றது.[1] இங்கு ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்துடன் உத்கலத்துள்ள தீர்த்த மஹாத்ம்யமும், கிருஷ்ணனது லீலைகளும், வர்ணாச்ரமதர்மம் முதலியனவுங் கூறப்பட்டன. இதன் பிற்பகுதி கௌதமீ மாஹாத்ம்யம் எனப்படும்.

பாத்மம். — உலகமே ஒரு பத்மமாயிருப்பதாலும், அப் பத்மத்தின் விருத்தாந்தம் இங்குக் கூறப்படுவதால் இப்புராணம் பாத்மம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. அன்றியும் அது விஷ்ணுவால் பிரும்மாவிற்குக் கூறப்பட்ட புராணம். இதற்கு இரண்டு பதிப்புக்கள் உள. முதற்பதிப்பில் ஆதிகண்டம், பூமிகண்டம், ஸ்வர்க்ககண்டம், பாதாளகண்டம், ஸ்ருஷ்டிகண்டம் என ஐந்தும், பிற்பதிப்பில் அவற்றுடன் உத்தரகண்டமும் காணப்படுகின்றன. ஈண்டு விஷ்ணுமாஹாத்ம்யம் கூறப்படுகின்றது. காளிதாஸனின் காவ்யங்களிலுள்ள கதைகள் இங்குள்ள கதைகளை யொட்டியே உள்ளன.[2]

வைஷ்ணவம். — இப்புராணத்தில் விஷ்ணுவே பரமாத்மா எனக் கூறப்படுதலின்,[3] இது வைஷ்ணவம் எனப் பெயர் பெற்றது. இப்புராணத்தில் ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்துமே கூறப்படுதலின், இது மிகப் பழமையானது என்னலாம்.

1. कथयामि यथा पूर्वं दक्षाद्यैर्मुनिसत्तमैः ।
पृष्टः प्रोवाच भगवानब्जयोनिः पितामहः ॥ [ब्रा. 1, 31]

2. एतदेव महापद्ममुद्भूतं यन्मयं जगत् ।
तद्वृत्तान्ताश्रयं तस्मात्पाद्ममित्युच्यते बुधैः ॥
एतत्पुराणममलं विष्णुमाहात्म्यनिर्मलम् ॥ (पाद्म. 1, 1, 23-24)

3. एकानेकस्वरूपाय स्थूलसूक्ष्मात्मने नमः ।
अव्यक्तव्यक्तरूपाय विष्णवे मुक्तिहेतवे ॥
सर्गस्थितिविनाशाना जगतो यो जगन्मयः ।
मूलभूतो नमस्तस्मै विष्णवे परमात्मने ॥ (वि. पु. 1, 2, 3-4)

சைவம். — இங்குச் சிவனே பரம்பொருள் எனக் கூறப்பட்டமையான், இதற்குச் சைவம் எனப் பெயர் வந்தது. இது வாயுபகவானால் கூறப்பட்டமையான[1] இதற்கே வாயுபுராணம் என்ற பெயரும் உண்டு. இப்புராணம் மஹாபாரதத்துள் குறிக்கப்பட்டதென முன்னரே கூறப்பட்டது. இங்கு ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களுங் கூறப்பட்டன. இறுதியில் கயா மாஹாத்மியம் கூறப்பட்டது. இது பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர் விண்டர்நிட்ஸ்.[2]

பாகவதம் — இது பகவானாகிய வாஸுதேவரைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுதலாற் பாகவதம்[3] எனப் பெயர் பெற்றது. வேதாந்தக்கருத்துக்களெல்லாம் இந்நூலில் எளிதில் அறியும்படிக் கூறப்பட்டிருத்தலால் வயது முதிர்ந்தவர்களுள் பலர் இந்நூலில் ஈடுபடுகின்றனர்.[4] பத்தாம் ஸ்கந்தம் எல்லோருடைய மனத்தையுங் கவரும். வேதாந்தவாக்கியங்களும்,[5] வ்யாஸரின்

1. पुराणं सम्प्रवक्ष्यामि यदुक्तं मातरिश्वना (वायु. पु. 1, 47)
2. A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I
3. को वा भगवतस्तस्य पुण्यश्लोकेड्यकर्मणः ।
शुद्धिकामो न शृणुयाद्यशः कलिमलापहम् ॥ [भा. 1, 16]
वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः ।
जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञानं यदहैतुकम् ॥ (*ibid* 2, 7)
4. निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ।
पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥ (*ibid* 1, 4)
5. भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि दृष्ट एवात्मनीश्वरे ॥ (*ibid* 2, 21)

பிருமமணோத்தரங்களும்[1] இங்கு சுலோகங்களாக அமைக்கப் பட்டன. இந்நூலை இயற்றியவர் அத்வைதியாயிருந்து[2] வாணி-தேவியை உபாஸ்யமூர்த்தியாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. அவர் வியாஸர் அன்று, பிற்காலத்தில் இருந்த வோபதேவர் என்பர் சிலர். அக்காரணம்பற்றியே அஷ்டாதசபுராணத்திற் குறிக்கப்பட்ட பாகவதபுராணம் இப் புராணமன்று, அது தேவிபாகவதமே ஆகும் என்று கூறுவர். எவ்வாறு இருப்பினும் புராணங்களுள் மக்களின் மனத்தைக் கவர்கின்றது இப்பாகவதமே என்பதில் ஐயம் இல்லை.

நாரதீயம் — ஸநகாதிகளால் நாரதர்க்கு இப்புராணங் கூறப்பட்டமையால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது[3]. இதனுள் விஷ்ணுவின் மாஹாத்மியம், ஏகாதசிவிரதம் முதலிய விரதங்களை

1 जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञ स्वराट् ।
तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत्सूरय ॥ (ibid 1 1)

2 वदन्ति तत्तत्त्वविदस्तत्त्व यज्ज्ञानमद्वयम् ।
ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यते ॥
तच्छ्रद्दधाना मुनयो ज्ञानवैराग्ययुक्तया ।
पश्यन्त्यात्मनि चात्मानं भक्त्या श्रुतगृहीतया (ibid 2, 11-12)

3 गीत सनकमुख्यैस्तु नारदाय महात्मने ।
पुराण नारदोपाख्यमेतद्वेदार्थसम्मितम् ॥ (ना 1, 35-36)
सूतशौनकसंवाद सृष्टिसंक्षेपवर्णनम् ।
नानाधर्मकथा पुण्या प्रवृत्ते समुदाहृता ॥
प्राग्भागे प्रथमे पादे सनकेन महात्मना ।
द्वितीये मोक्षधर्माख्ये मोक्षोपायनिरूपणम् ॥
वेदाङ्गाना च कथन शुकोत्पत्तिश्च विस्तरात् ।
सनन्दनेन गदिता नारदाय महात्मने (ibid 97, 2-4)

அனுஷடிககும முறையும அவறறின பலனும, சோகாணம, புணடரீகம முதலிய சிவக்ஷேததிரஙகளின மஹிமையும, வேதாஙகஙகளின குறிபபும, மோக்ஷோபாயமும கூறப படடன வயாகரணததைபபறறிக கூறுமபோது ஸமஞாபர கரணம காரகபரகரணம இவறறிலுளள பாணினிஸுததிரஙகள ஆளபபடடன [1] புணடரீகபுரததில ஜைமினிமஹாஷியை அனுகர ஹிககச சிவபிரான நடனஞ செயததாகக கூறபபடடுளளது [2]

மாரககணடேயம — மாரககணடேயா கரௌஷடுகிககு லாககம முதலியவறறை சணடுக கூறுதலின இபபுராணம மாரககணடேயம எனப பெயா பெறறது [3] புராணஙகளுள இது சிறநதது, பழமையானது, படிககபபடிகக மகிழ்ச்சியை ஊடடுவது கிருஷணாவதாரததின ரஹஸயமும தரௌபதி ஐநது கணவாகளை அடைநததறகுக காரணமும, தரௌபதே யாகள மககளினறிய போரில இறநததறகுக காரணமும பல தேவரின பருமமஹததுவநதியும இவை போனற பலவும இஙகுக கூறபபடடன மஹாபாரததின சாநதிபாவவிறகும இதறகும ஒபபுமைபபகுதிகள பல உள இபபுராணம கி பி மூனறும நூறறாணடிறகு முனனரே இருநதிருததல கூடும எனப

ஆககனேயம — அகனியால வஸிஷடருககு இபபுராணம கூறபபடடமையால இதறகு இபபெயா வநதது [4] இதனுள 11457 சுலோகஙகள உள லாககம முதலிய ஐநதனோடு இராமாயணம மஹாபாரதம இவறறில கூறபபடட இராமன கிருஷணன இவாகளின சரிததிரசசுருககமும, பூகோளம, ஜயோதிஷம, அலஙகாரம, வயாகரணம, தாமசாஸதரம இவறறில சுருககமும காணபபடுகினறன

1 ibid 52 2 ibid 73

3 मार्कण्डेयेन कथित पुरा क्रौष्टुकये यथा (मा. I 42, 16)

4 अग्निनोक्त पुराण यदाग्नेय वेदसम्मितम् [आ. पु 1 10]

பவிஷ்யம். — இப்புராணம் பின்னர் வரப்போவதைக் கூறும் என நினைப்பதற்குப், பவிஷ்யம் என்ற பெயர் இடந் தருகிறது. ஆயினும் முதலில் விரிவாய் வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் பூஜாவிதானங்களும் இறுதியில் வ்ரதாநுஷ்டான முறைகளும் உணர்த்தப்பட்டன. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்தில் பவிஷ்யத் புராணத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுளது. ஈண்டு ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம் கௌதமதர்மஸூத்ரம் இவை குறிக்கப்பட்டன.[1]

அன்றியும் ஸூர்யன் பட்டோஜிதீக்ஷிதராய்ப் பிறந்து ஸித்தாந்தகௌமுதி இயற்றியதாகவும்[2] ஸ்ரீதராசார்யராய்ப் பிறந்து பாகவதத்திற்கு உரை இயற்றியதாகவும்[3] கூறப்

1. आपस्तम्बोऽथ उशना कात्यायनबृहस्पती ।
गौतमः शङ्खलिखितौ हारीतोऽत्रिरथापि वा ॥ [भ. पु. 1, 44]

2. उवाच शक्रं स रविर्देवकार्यं करोम्यहम् ।
भट्टैर्विद्यामयैर्धूर्तैः सूत्रपाठश्च खण्डितः ॥
धातुपाठोऽन्यपठितो भ्रंशार्थः स्वरवर्णकः ।
जित्वा तान्भट्टपाषण्डान्वेदमुद्धारयामि भोः ।
इत्युक्त्वा स गतः काश्यां गेहे वै वेदशर्मणः ॥

... ...

नारायणः षोडशात्मा बहुमूर्तिरमूर्तिकः ।
इति ज्ञानं हृदि प्राप्य तदा सिद्धान्तकौमुदीम् ।
जित्वा भट्टांश्चकाराशु भट्टोजिः प्रश्रुतोऽभवत् [भ. पु. 4, 8, 83-98]

3. इत्युक्त्वा भगवान्सूर्यो गत्वा वृन्दावनं शुभम् ।
श्रीधरो नाम विख्यातः पुत्रोऽभूद्वेदशर्मणः ॥
श्रीमद्भागवतं शास्त्रं समालोक्य विशारदः ।
चकार विदुषामर्थे प्रदीपं श्रीधरः शुभम् ॥ (भ. पु. 4, 8, 29-30)

பட்டுளது. இவற்றையெல்லாம் நோக்கின் இப்புராணம் பழைய புராணம் அன்று எனக் கூறல் தகும். இதனுள் 50000 ச்லோகங்கள் உள.[1]

பிரம்மவைவர்த்தம்.—இப்புராணம் கிருஷ்ணனே பரமாத்மா எனவும், அவனது ஆணையால் ப்ரகிருதி துர்க்கை, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி, ஸாவித்ரி, ராதை ஆகப் பிறந்தனர் என்றும், கணேசன் கிருஷ்ணனின் ஓர் அவதாரம் என்றுங் கூறி, கிருஷ்ணனின் சரிதிரம் முழுமையுங் கூறுகின்றது.

லிங்கம். — இப்புராணம் சிவனைச் சிறப்பித்துக் கூறும், லிங்கத்தின் மாஹாத்ம்யத்தைப்பற்றிக் கூறுதலால், இஃது இப்பெயர் பெற்றது.[2] இங்குப் பதினோராயிரம் ச்லோகங்கள் உள.[3]

வாராஹம். — இப்புராணம் வராஹமூர்த்தியால் எடுத்து வரப்பட்ட பூமியைப்பற்றியதால் இப்பெயர் பெற்றது. சாக்கம முதலியன கண்டு விரிவாய்க் கூறப்படவில்லை. மாத்ருக்கள் கணேசன இவர்களைப்பற்றியும், நாசிகேதஸ்ஸின் கதையையும், ப்ராயச்சித்தாதிகளையும் இப்புராணங் கூறும்.

ஸ்காந்தம். — ஸ்கந்தரால் கூறப்பட்டமையான் இப் புராணம ஸ்காந்தம் எனப் பெயர் பெற்றது.[4] சைவக் கொள்கைகள் எல்லாம் கண்டுக் கூறப்பட்டன. இதனுள்

1. भविष्यमेतदृषिणा लक्षार्धं सङ्कल्यया कृतम् । (ibid 1, 1, 105)
2. नारदोऽभ्यर्च्य शैलेशे शङ्करं सङ्गमेश्वरे ।
चक्रे कथा विचित्रार्थां लिङ्गमाहात्म्यमाश्रिताम् ॥ (लि. 1, 2-7)
3. अत्रैकादशसाहस्रं कथितो लिङ्गसम्भवः । (ibid 2, 5)
4. एतत्पुराणमखिलं पुरा स्कन्देन भाषितम् । [स्का. प्रभा. 4, 44]

ஸனத்குமாரீயஸம்ஹிதை, ஸூதஸம்ஹிதை, பிரம்மீஸம்ஹிதை, வைஷ்ணவீஸம்ஹிதை, சாங்கரீஸம்ஹிதை, ஸௌரீஸம்ஹிதை என ஆறு ஸம்ஹிதைகள் உள. அதனுள் 81100 ச்லோகங்கள் உள என மத்ஸ்யபுராணங் கூறும். காசியைச் சுற்றியுள்ள சிவன்கோயில்களின் மாஹாத்ம்யத்தைப்பற்றிச் சில கண்டங்கள் கூறும்.

வாமனம். — நாரதர்க்குப் புலஸ்த்யர் வாமனாவதாரத்தைப் பற்றி இங்குக் கூறுதலால் இதற்கு வாமனம் என்ற பெயர் வந்தது.[1] வாமனரூபத்தோடு துந்து[2] என்ற அஸுரனைக் கொன்றதும், பலியின் யாகத்திற்குச் சென்று அவனை அடக்கியதும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டுள. கௌரியின் விவாகம், விநாயகர் கார்த்திகேயர் இவர்களின் பிறப்பு, மஹிஷாஸுர வதம் முதலியன இப்புராணத்திற் கூறப்பட்டன.[3]

கௌர்மம். — விஷ்ணு கூர்மாவதாரத்தில் இந்திரத்யும்னனுக்கு இப்புராணத்தைக் கூறிய காரணம்பற்றி இதற்கு இப்

1. पुलस्त्यमृषिमासीनमाश्रमे वाग्विदां वरम् ।
नारदः परिपप्रच्छ पुराणं वामनाश्रयम् ॥ [वा. 1, 2]

2. आसीद्धुन्धुरिति ख्यातः कश्यपस्यौरसः सुतः ॥
दनोर्गर्भसमुद्भूतो महाबलपराक्रमः ॥ (ibid 78, 13)

... ...

क्रमं तृतीयं न यदास्यपूरितं तदातिकोपाद्दनुपुङ्गवस्य ।
पपात पृष्ठे भगवांस्त्रिविक्रमो मेरुप्रमाणेन तु विग्रहेण ॥ (ibid 78, 84)

3. इत्येवमुक्ते वचने वामनेन महात्मना ।
बलिर्भृङ्गारमादाय ददौ विष्णोः क्रमत्रयम् ॥ (ibid 92, 16)

பெயர் வந்தது.[1] இதனுள் பிராம்மீஸம்ஹிதை, பாகவதீஸம்ஹிதை, ஸௌரீஸம்ஹிதை, வைஷ்ணவீஸம்ஹிதை, என ஸம்ஹிதைகள் நான்கு உள்ளன எனக் கூறப்பட்டிருப்பினும் பிராம்மீஸம்ஹிதை ஒன்றே தற்போது வழக்கில் உள்ளது.[2] பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் இம்மூவரும் ஒருவரே என்று இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.[3] ஸாக்காதிகளும் உணர்த்தப்பட்டன. வர்ணாச்ரமதர்மங்களும், காசிமாஹாத்மியம் பிரயாகைமாஹாத்மியம் முதலியனவும் உணர்த்தப்பட்டன.

மாத்ஸ்யம். — மத்ஸ்யாவதாரத்தைப்பற்றிக் கூறுங் காரணத்தால் இப்புராணம் இப்பெயர் பெற்றது.[4] புராணத்திற

1 अस्ति द्विजातिप्रवर इन्द्रद्युम्न इति श्रुत ।
पूर्वजन्मनि राजासावधृष्य शङ्करादिभि ॥
दृष्ट्वा मा कूर्मसस्थान श्रुत्वा पौराणिकीं स्वयम् ।
[कूर्मे I I, 42-43]

2 ब्राह्मी भागवती सौरी वैष्णवी च प्रकीर्तिता ।
चतस्र सहिता पुण्या धर्मकामार्थमोक्षदा ॥
इयन्तु सहिता ब्राह्मी चतुर्वेदैस्तु सम्मिता ।
भवन्ति षट्सहस्राणि श्लोकानामत्र सङ्ख्यया ॥
(ibid I 1, 22-23)

3 ससारहेतुरेवाह सर्वससारवर्जित ।
अहमेव हि महर्ता सस्रष्टा परिपालक ॥ (ibid II 4, 17-18)

4 एवमुक्त स भगवान्मत्स्यरूपी जनार्दन ।
साधु साध्विति चोवाच सम्यग् ज्ञातस्त्वयानघ ॥
अचिरेणैव कालेन मेदिनी मेदिनीपते ।
भविष्यति जले मग्ना सशैलवनकानना ॥
युगान्तवाताभिहता यदा भवति नौर्नृप ।
शृङ्गेऽस्मिन् मम राजेन्द्र तदेमा सयमिष्यसि ॥ [म 1, 28-32]

கூறவேண்டிய ஸர்க்காதிகள் ஐந்தும் இங்கு உணர்த்தப் பட்டன. இது பழமையான புராணங்களுள் ஒன்று. இப் புராணத்தை வைஷ்ணவம் என்றும் கூறலாம், சைவம் என்றும் கூறலாம்.

காருடம். — விஷ்ணு கருடனுக்குக் கூறிய புராணமாகை யால் இது காருடம் எனப்பட்டது.[1] இங்கு ஆக்னேயத்திற் போல் ஸர்க்காதிகள் ஐந்தும், இராமாயணம், மஹாபாரதம், இலக்கணம், அலங்காரசாஸ்திரம் இவற்றின் சுருக்கமும் உணர்த்தப்பட்டன. இது தேவமார்க்கம் யமமார்க்கம் என இருபகுதியை உடையது.[2]

பிரம்மாண்டபுராணம்.—பிரம்மாண்டத்தைப்பற்றிக் கூறும் புராணம் பிரம்மாண்டபுராணம் எனக் கூறப்பட்டது. தற்போது காணப்படும் நூலில் மாஹாத்மியங்களும் ஸ்தோத்ரங்களும் உபாக்யானங்களுமே காணப்படுகின்றன.

புராணமஹாபாரதங்களுள் முன்னது யாது?—மஹாபாரதத் துள் 18 புராணத்தைப்பற்றிக் கூறியிருத்தலாலும், வாயு புராணத்தையொட்டிச் சில கூறப்பட்டனவாகக் கூறப் பட்டமையாலும்,[3] மஹாபாரதக்கதைகள் சில புராணங்களி லிருந்து எடுக்கப்பட்டிருத்தலாலும் மஹாபாரதம் புராணங்களைக்

1. यथा श्रीविष्णुना प्रोक्तं वैनतेयाय पृच्छते ।
तथैव कथयिष्यामि सन्देहच्छेदनाय वः ॥ [गा. 1, 7]

2. कथितो भवता सम्यग्देवमार्गः सुखप्रदः ।
इदानीं श्रोतुमिच्छामो यममार्गं भयप्रदम् ॥ (ibid 1, 4)

3. एतत्ते सर्वमाख्यातमतीतानागतं मया ।
वायुप्रोक्तमनुस्मृत्य पुराणमृषिसंस्तुतम् ॥
(म. भा. वन. 194, 16)

காட்டிலும் பிற்காலத்தது என்பர் சிலர். மஹாபாரதமும் புராணங்களும் பழங்கதைகளைக் கூறியிருந்தாலும் புராணங்களை எழுதிய வியாஸரே மஹாபாரதத்தை இயற்றியிருந்தாலும் அவ்வாறு கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை என்பர் மற்றோர்.

புராணங்கள் பழையனவாயினும் தற்போது காணப்படும் புராணங்கள் பழையன எனக் கூறுதற்கு இடன் இல்லை என்பர். அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன —(1) புராணத்தின் ஐந்து லக்ஷணங்களையும் சில கொள்ளவில்லை, சில ஐந்து லக்ஷணங்களையுங் கொண்டு சாத்திரம், விரதம் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறும் (2) சில சிவனின் உத்கர்ஷத்தையும், சில விஷ்ணுவின் உத்கர்ஷத்தையும் சில பிரும்மாவின் உத்கர்ஷத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றன (4) சிசுநாகன் நந்தன் முதலியோரது வம்சத்தில் அவர்க்குப் பின்னர் பிறந்த அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன

தற்போதுள்ள புராணங்களின் காலம் — வாயுபுராணம் பாவசானம் செய்யப்பட்டது என்று பாணன் ஹர்ஷசரித்திரத்திற் கூறுகையாலும்,[1] புராணம் தர்மத்திற்கு மூலம் என்று குமாரில பட்டரும், சங்கராசாரியரும் இராமாநுஜாசாரியரும் கொண்டமையாலும் கி பி பதினோராம் நூற்றாண்டில் ஆல்பெருனி[2] 18 புராணங்களைப் பற்றிக் கூறுகையாலும் தற்போதுள்ள புராணங்கள் பாணரின் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது திண்ணம்

புராணங்களின் பிரயோஜனம் —வம்சாநுசரிதத்தால் அரசர்களின் பெயர், முறை, காலம் இவை அறியப்படுகின்றன ஆகலின் அப்பகுதி சரித்திரக்காரர்க்குப் பயன்படும் மௌரிய

1 मासि श्रोतृणा गीत्या पवमानप्रोक्तं पुराणं पपाठ
(हर्षचरिते 3 उच्छ्वासे)

2 Alberuni

வம்சானுசரிதத்தில் விஷ்ணுபுராணமும், ஆந்திரரின் வம்சானு சரிதத்தில் மத்ஸ்யபுராணமும், சந்த்ரகுப்தன் I ஆட்சியைக் கூறுகையில் வாயுபுராணமும் மிகப் பயன்படுகின்றன என வி. ஏ. ஸ்மித் கூறுவர். கடவுளின் ஸ்வரூபம் அவரை அடைவதற்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய வ்ரதங்கள், அவரைப் பஜிக்கும் முறை முதலிய ஆங்குக் கூறப்பட்டமையால், அக்காலத்தில் ஆரியரின் மனப்பான்மை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை அறியப் புராணங்கள் பயன்படும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

புராணங்களை ஒட்டி உபபுராணங்கள் பிறந்தன என ஸூதஸம்ஹிதையின் முதல் அத்தியாயம் கூறும்.

தந்த்ரங்கள்.[1] — தந்த்ரங்கள் ஸம்ஹிதை,[2] ஆகமம்,[3] தந்த்ரம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஸம்ஹிதைகள் வைஷ்ணவர்களாலும், ஆகமங்கள் சைவர்களாலும், தந்த்ரங்கள் சாக்தர்களாலும் போற்றப்படுகின்றன. அவை முற்றிலும் வைதிகக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றியன எனக் கூறுதற்கு இடன் இல்லை. அவை தீக்ஷைகொண்டு ஆசிரியனிடமிருந்து கொள்ளத் தக்கன. தந்த்ரங்கள் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே உண்டாயின என்பர். பாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளுள் அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை,[4] ஈச்வரஸம்ஹிதை,[5] பௌஷ்கரஸம்ஹிதை,[6] பரமஸம்ஹிதை,[7] ஸாத்வதஸம்ஹிதை[8] சிறந்தன ஆகும். ஜயாக்

1. तन्त्राणि
2. संहिता
3. आगमः
4. अहिर्बुध्न्यसंहिता
5. ईश्वरसंहिता
6. पौष्करसंहिता
7. परमसंहिता
8. सात्त्वतसंहिता

களில் மஹாநிர்வாணதந்த்ரம்[1] சிறந்தது. சாக்ததந்த்ரங்களுள் குலார்ணவதந்த்ரம்,[2] ப்ரபஞ்சஸாரதந்த்ரம்,[3] ஞானார்ணவ தந்த்ரம்,[4] சாரதாதிலகதந்த்ரம்[5] சிறந்தன ஆகும்.

---

1 महानिर्वाणतन्त्रम्
2 कुलार्णवतन्त्रम्
3 प्रपञ्चसारतन्त्रम्
4 ज्ञानार्णवतन्त्रम्
5 शारदातिलकतन्त्रम्

அத்தியாயம் 47

காவ்யத்தின் பொதுத்தன்மையும் பொதுவகையும்

படிப்போர்க்கும் நடித்தலைப் பார்ப்போர்க்கும் பெரு மகிழ்ச்சி[1] உண்டாக்கும் நூலே காவ்யம்[2] ஆகும். அப்பெரு மகிழ்ச்சி அதனின் ஒரு சிறு பகுதியைப் படித்தலாலோ, அல்லது ஒரு சிறு பகுதியை நடித்தலைப் பார்த்தலாலோ உண்டாகாது. அஃது உண்டாதற்குக் காரணம் படிப்போரும் பார்ப்போரும் அந்நூல்களுள் வர்ணிக்கப்படும் நாயகநாயகிகளோடு தன்மயத்வம்[3] அடைதலே ஆகும். நூல் உலக வழக்கை[4] யொட்டியும், கூறுவோன் கூறப்படுவோன், கூறப்படும் பொருள் முதலியவற்றின் தகுதியை[5] யொட்டியும் கவியால் மெய்ம்மறந்து இயற்றப்படுமாயின், அத்தன்மயத்துவம் உண்டாவது திண்ணம். அதற்கு மற்றோர் சிறந்த காரணமும் உண்டு. காவ்யம் வ்யங்கியப்பொருளில்[6] சிறந்து விளங்கவேண்டும். அக்காவ்யத்தைத் தொனி[7] என்பர் ஆநந்தவர்த்தனாசார்யர்.[8] அத்தொனி வஸ்துத்தொனி[9], அணித்தொனி[10], ரஸத்தொனி[11] என மூவகைப்படும். இவற்றுள் ரஸத்தொனி மிகவும் சிறந்தது. ஆகலின் காவ்யத்தில் ரஸத்தொனி ஒரு சிறிதும் கலக்கம் உறாது இருத்தல்வேண்டும். அதனைக் கெடுக்கும் சரித்திரப்பகுதியை நீக்கியும், அதனை ஆக்கும் பகுதியைச் சேர்த்தும், அங்கி

1. आनन्द.
2. काव्यम्
3. तन्मयत्त्वम्
4. लोकधर्मः
5. औचित्यम्
6. व्यङ्ग्यार्थ.
7. ध्वनिः
8. आनन्दवर्धनाचार्य
9. वस्तुध्वनि.
10. अलङ्कारध्वनिः
11. रसध्वनि.

ரஸததை[1] வளாததும, அஙகரஸததை[2] அடஙகியிருககச செய தும கவி காவயம இயறறவேணடும எனபா ஆநநதவாதத னாச ரியா

அககாவயம சரவயகாவயம[3] எனறும தருசயகாவயம[4] எனறு இருவகைபபடும தருசயகாவயததைப பொதுவாக நாடகம்[5] எனபா ஆகலின காவயம எனற சொல பினனாச சரவயகாவயததையே குறிகக வழஙகபபடடது சரவயகாவ யஙகளுள சில முழுமையும பதயமாகவும, சில முழுமையும கதய மாகவும, சில பதயம் கதயம இரணடும கலநதனவாகவும இருககும முழுமையும பதயமாகிய சரவயகாவயஙகளுள சிறந தன ராமாயணமும்[6], மகாபாரதமும்[7, 8] ஆகும இராமா யணததை ஆதிகாவயம் எனபா[9] வாலமீகியை ஆதிகவி எனறு கூறுவா

---

1 अङ्गिरस

2 अङ्गरस

3 श्रव्यकाव्यम्

4 दृश्यकाव्यम्

5 नाटकम्

6 रामायणम्

7 महाभारतम्

8 वाल्मीकिव्यासमुख्याश्च ये प्रख्याता कवीश्वरा
[ध्वन्यालोके तृतीयोद्योत]

9 कवेराद्यस्य शासनात् [रघु 15 41]
प्राचेतसो मुनिवृषा प्रथमः कवीनाम् [महावीरचरिते 1, 7]
आदिकाव्यमिदं चार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम्
[रामा. यु 128 105]
आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् [ibid उत्त 98, 18]
काव्यस्यात्मा स एवार्थस्तथा चादिकवेः पुरा ।
क्रौञ्चद्वन्द्ववियोगोत्थ शोक श्लोकत्वमागत (ibid 1, 5)

அத்தியாயம் 48

இராமாயணம்

இராமாயணம் முதன்முதலில் வால்மீகிமஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டது. அதனுள் ஏழு காண்டங்களும், 500 ஸர்க்கங்களும் 24000 ச்லோகங்களும் உள்ளன எனப் பாலகாண்டம் நான்காம் ஸர்க்கத்திலும் உத்தரகாண்டம் தொண்ணூற்று நான்காம் ஸர்க்கத்திலும் கூறப்பட்டது. தற்போது பம்பாய் நிர்ணயஸாகரப்பதிப்பில் 661 ஸர்க்கங்களும் 24133 ச்லோகங்களும் உள்ளன; அவற்றுள் 16 ஸர்க்கங்கள் ப்ரக்ஷிப்தம் எனத் திலகரின் உரையிற் கூறப்பட்டுளது. இப்போதுள்ள இராமாயணம் முழுவதும் வால்மீகியால் இயற்றப்படவில்லை என்றும், வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட இராமாயணத்திற் பல கதைகளும் பல கருத்துக்களும் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனவும் பலர் கூறுகின்றனர். இக்கதைகளெல்லாம் கொண்ட நூல் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர்[1]. அதற்குக் காரணம் புத்தரைப் பற்றிய ஒரு ச்லோகமும்[2], வ்யாடி[3] இயற்றிய ஸங்க்ரஹத்தைப்[4]

1. The Riddle of the Ramayana by C. V. Vaidya pp. 13-24.
2. यथा हि चोरस्स तथा हि बुद्धस्-
   तथागतं नास्तिकमत्र. विद्धि ।
   तस्माद्धि यः शक्यतमः प्रजानां
   स नास्तिके नाभिमुखो बुधः स्यात् ॥ [अयो. 109, 34]
3. व्याडिः
4. सङ्ग्रहः

பற்றிய ச்லோகமும்[1] வால்மீகி இயற்றிய இராமாயணத்தைக் குசனும் லவனும் பாடினர் என ரகுவம்சத்திற் கூறப் பட்டதும்[2] முதலியன ஆகும்.

உலகத்தில் சிறந்தவன் யார் என வால்மீகி நாரதரைக் கேட்க, அவர் இராமன் எனக் கூறி அவனுடைய சரிதம் முழுமையுங் கூறினர்; அதனையே நினைத்துக்கொண்டு தமஸா நதிக்கு நீராட அவர் போகும்பொழுது ஒரு வேடன் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகள் இரண்டனுள் ஆண்பக்ஷியைக் கொல்ல, பெண்பக்ஷி கதறுவதை அவர் கண்டனர்; அப்போது அவர் மனத்துள் இருந்த சோகம் உள்ளில் அடங்காது ச்லோகமாய் வெளியில் வந்தது; பின்னர் அந்த ச்லோகத்தைத் தம் மாணவனுக்குக் கற்பித்தனர்; அப்போது பிரும்மா அவரிடம் வந்து இராமா யணத்தை இயற்றவேண்டும் என்றும், இரகஸ்யத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவர்க்குப் புலப்படும் என்றும் கூறி மறைந்தனர்; அந்நூலை இயற்றி அதனை யார்க்குக் கற்பிப்பது என அவர் நினைக்க, அப்போது குசனும் லவனும் அவருடைய காலைப் பிடித்தனர்; அதற்குப் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிக ளெல்லாம் அவர்க்கு முன்னரே தோன்றின என இராமா யணத்தில் உள்ளது.[3] ஆகலின் ஸீதை வால்மீகியின் ஆச்ர

1. समूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्ग्रहं सिध्यति वै कपीन्द्रः ।
[उत्त. 36, 45]

2. अथ प्राचेतसोपज्ञं रामायणमितस्ततः ।
मैथिलेयौ कुशलवौ जगतुर्गुरुचोदितौ ॥ [रघु. 14, 63]

3. जन्मप्रभृति ते वीर सुखदुःखोपसेवनम् ।
भविष्यदुत्तरं चेह सर्वं वाल्मीकिना कृतम् ॥
आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
... ...
शेषं भविष्यं काकुत्स्थ काव्यं रामायणं शृणु ॥ [उत्तर. 98, 17-20]

மத்தில் குழந்தைகளுடன் இருக்கும்போது இந்நூல் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும்.

பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் வைதேஹியின் விஸர்ஜனம் கூறப்படாமையாலும், மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் அது முதலியன உத்தரகாண்டத்துள் கூறப்பட்டன எனக் கூறப்பட்டமையாலும், பாலகாண்டத்திலும் உத்தரகாண்டத்திலுமே இராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என மிகுதியாகக் கூறப்பட்டமையாலும், பாலகாண்டம் ஐந்தாம் ஸர்க்கம் முதல் யுத்தகாண்டம் இறுதியாக முன்னர் இயற்றப்பட்டது என்றும் உத்தரகாண்டம் பின்னர் இயற்றப்பட்டது என்றும் யாகோபி கூறுவர். ஆனால் ஆனந்தவர்த்தனர் ஏழு காண்டங்களையும் ஒரே நூலாகக் கொள்வர்.

நூல் முழுவதிலும் கருணைச்சுவையே சிறந்ததாய் இருத்தலும், தொடக்கத்தில் க்ரௌஞ்சபக்ஷியைப் பற்றிய ச்லோகம் சோகம் ததும்புமாறே, ஸீதை பூமியில் தனக்கு இடம் வேண்டும் என்ற ச்லோகமும்[1] அதற்குப் பின்னர் இராமனது புலம்பலும்[2] சோகம் ததும்பி இருத்தலும், ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் கருணைச்சுவை ததும்புகின்றமையும் அதற்குக் காரணம் ஆகும்.

அன்றியும் பாலகாண்டத்து முதல் ஸர்க்கத்தில் இராமன் பிரும்மலோகம் செல்லுகின்றவரைக் கூறியிருக்கின்றமையாலும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ராமசரிதம் முழுமையும்

1. सर्वान्समागतान् दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी ।
अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदृष्टिरवाङ्मुखी ॥
यथाहं राघवादन्यं मनसापि न चिन्तये ।
तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ [उत्तर. 97, 13-14]

2. अवाक्शिरा दीनमना रामो ह्यासीत्सुदुःखितः ।
वसुधे देवि भवति सीता निर्यात्यतां मम ॥ [उत्तर. 98, 2-6]

செய எனப பிருமமா கூறியிருககினறமையாலும, காவயததில நாயகனாகிய இராமனைப பறறி வருணிததது போனறு பிரதிநாயகனான இராவணனைப பறற வருணிததல அவசியமா கலானும, வாலி இநதிரஜித இராவணன வானரஙகள இவர களைப பறறி முன காணடஙகளிற சுருககமாயக கூறபபட்ட செயதிகட்கு விரிவு உததரகாணடததில இருககினறமையாலும, ஒரிடததிற சுருஙகச சொலலி மறறோர இடததில விரிதது வரு ணிததல கவிகட்கு இயறகையாதலானும, எழு காணடஙகளையும ஒரு நூலாகவே கொளளுதல தகும

ராமாயணததின பெயாகள — இநநூல ராமாயணம[1] எனறும, ராமசரிதம[2] எனறும, ஸீதையினசரிதம[3] எனறும, பௌலஸதயவதம[4] எனறுங கூறுவா ராமன இநநூலில நாயகனாகையால அவரது சரிததிரததைக கூறும இககாவயததை ராமாயணம, ராமசரிதம எனற பெயாகளாற கூறுதல பொருததமே. ஸீதை இநநூலில நாயகியாக இருததலால அவளது சரிததததைக கூறும இககாவயததை ஸீதையின சரிதம எனக கூறுதலும பொருததமே ஆகும பௌலஸதயன ஆகிய இராவணன இநநூலில பரதிநாயகனாய இருததலால, அவன சரிததததையும இநநூலிற கூறுதல இனறியமையாதது ஆகும, அககாரணமபறறு பௌலஸதயவதம எனற பெயரை இந நூலிறகு இடடனா இருபபினும நாயகன அலலது நாயகி இவருள ஒருவரது பெயரால நூலின பெயரை இடுவது பரதி நாயகனது பெயரால இடுவதைக காட்டிலும சிறநததாகலின அபபெயரை மூனறுவதாகக கூறனரோ எனற ஐயந தோனறு கினறது

1 एतन्नारयानमायुष्य पठन्रामायणं नर [वा 1, 99]

2 य पठेद् गमचरितं सर्नपापै प्रमुच्यते (ibid 98)

3-4 काव्य रामायण कृत्स्न सीतायाश्चरितं महत् ।
पौलस्त्यनघमित्येव चकार चरितव्रत ॥ [वा 4, 7]

பௌலஸ்த்யவதம் என்ற பெயர் இட்டிருப்பதால், இந் நூல் யுத்தகாண்டத்தோடு முடிந்திருக்கவேண்டும் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அஃது உண்மையே; இருப்பினும் இராவணன் ஸீதையைக் கொண்டுபோதற்கு முன்னா நிகழ்ந்த அவனது சரித்திரமெல்லாம் உத்தரகாண்டததிலே கூறப்பட்டது; அக்காரணம்பற்றி உத்தரகாண்டமே இக் காவ்யத்தின் இறுதிப்பகுதி ஆகும் என்னலாம்.

இராமாயணத்திலுள்ள ரஸங்கள்—இந்நூலில் அங்கிச்சுவை கருணம்; மற்ற சுவைகள் அங்கமாய் இருக்கின்றன. அயோத்தியாகாண்டத்தில் 37-ஆவது ஸர்க்கத்திற் ஸீதை மரவுரியை அணிவது தொடங்கி 43-ஆவது ஸர்க்கத்தில் கௌஸல்யாவிலாபம் வரையும், 59-ஆவது ஸர்க்கத்தில் தசரத விலாபம் முதல் 66-ஆவது ஸர்க்கத்தில் தசரதபத்னிகளின் விலாபம் முடியவும், ஆரண்யகாண்டத்தில் 58-ஆவது ஸர்க்கம் முதல் 63-ஆவது ஸர்க்கம் வரை இராமனின் பரிதேவனத்திலும், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் இராமப்ரலாபத் திலும், 21-ஆவது ஸர்க்கம் முதல் 23 வரை கூறப்பட்ட தாரா விலாபத்திலும், 30-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ரலாபத் திலும், ஸுந்தரகாண்டத்தில் 25, 26, 28-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ஸீதாப்ரலாபத்திலும் 66-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ரலாபத் திலும், யுத்தகாண்டத்தில் 5-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ர லாபத்திலும், 32, 48-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ஸீதாப்ரலாபத் திலும், 110-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ராவணனின் அந்தப்புர ஸ்திரீகளின் விலாபத்திலும், உத்தராகாண்டத்தில் 47, 48, 49-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள ஸீதாபரித்யாகத்திலும், 95, 96, 97-ஆவது ஸர்க் கத்தில் ஸீதையின் பூமிப்ரவேசத்திலும், அதன் பின்னர் இராமனின் விலாபத்திலும் சோகம் ததும்புகின்றது. அவற்றைப் படிக்கும்போது கல்லுங் கரையும். ஆகவின்றே தொனிப் பொருளாற் சிறந்த காவ்யம் இராமாயணம் என்பர் ஆலங்கா

வாததனர்.[1] இவற்றுள் அங்கிச்சுவை கருணம் என்பது அறியப்படும்.

அங்கசசுவைகள் ச்ருங்காரம், ஹாஸ்யம், ரௌத்ரம், பயானகம், வீரம், சாந்தம் முதலியன ஆகும். ச்ருங்காரத்தைக் காட்டிலும் ச்ருங்காராபாஸம் பல இடங்களில் மிளிர்கின்றது. அரண்ய காண்டத்துள் 46-ஆவது ஸர்க்கத்தில் 13-15-ஆவது ச்லோகங்களிலும், ஸுந்தரகாண்டத்துள் இருபதாவது ஸர்க்கத்திலும் இராவணன் தன்னை விரும்புமாறு ஸீதையை வருணிக்குமிடத்து அதனை உணரலாம்.

அரண்யகாண்டத்துள் 17-ஆவது ஸாக்கத்தில் சூர்ப்பணகை இராமனிடம் வந்து தன்னை மணக்க விரும்பும்போது அவர் அவளை லக்ஷ்மணனிடம் அனுப்பும்போதும்[2], அவர் இராமனிடம் அவளைத் திருப்பி அனுப்பும்போதும் ஹாஸ்யரஸத்தை அனுபவிக்கலாம். ஆங்கே அவளது காது மூக்கு இவற்றை அறுத்தவிடத்து பீபத்ஸரஸத்தை உணரலாம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டத்துள் 31-ஆவது ஸாக்கத்தில் லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் எனச் சொல்லு

1 तस्य हि ध्वनेः स्वरूपं ...... रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये सर्वत्र प्रसिद्धव्यवहारं लक्षयतां सहृदयानामानन्दो मनसि लभतां प्रतिष्ठामिति प्रकाश्यते (ध्वन्यालोके. उद्योत: 1)

2. இலக்ஷ்மணன அக்ருததாரன் ஆக இருப்பதால், அவனை மணக்க விரும்புக என இராமன் சூர்ப்பணகைக்குக் கூறினர்.

Cf. धीमानकृतदारश्च लक्ष्मणो नाम वीर्यवान्

அக்ருததாரன் என லக்ஷ்மணனைக் கூறுதல் பொய்யாகவில, அவ்வாறு பொய் கூறுதல் இராமனுக்குத் தகுமா தகாதா எனப் பெரியோர் சிலர் ஆய்ந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சிக்குக் காரணம் अकृतदारः என்ற சொற்குக் கல்யாண

மிடத்து ரௌத்ரத்தையும், 32-ஆவது ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ்மணனது கோலத்தைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் நடுங்குமிடத்து பயானகத்தையும் உணரலாம்.

யுத்தகாண்டம் 95—108 ஸர்க்கங்களில் இராம-இராவண யுத்தத்திலும் உத்தரகாண்டம் 32-ஆவது ஸர்க்கத்தில் அர்ஜுன-இராவணயுத்தத்திலும் அவை போன்ற பல இடங்களிலும் வீரம், ரௌத்ரம் இவ்விரண்டு சுவைகளையும் அநுபவிக்கலாம்.

அயோத்யாகாண்டத்துள் 27-ஆவது ஸர்க்கத்தில் ஸீதை தானும் இராமனுடன் காட்டிற்கு வருகிறேன் எனக் கூறுமிடத்தும், 75-ஆவது ஸர்க்கத்தில் 20-ஆவது ச்லோகம் முதல் பரதன் கௌஸல்யையிடம் கூறும் சபதங்களிலும், 115-ஆவது ஸர்க்கத்தில் பரதன் நந்திக்ராமத்தில் பாதுகைகளின்கீழ் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யுமிடத்தும் சாந்தரஸத்தை அநுபவிக்கலாம்.

அன்றியும் விச்வாமித்திர—தசரதஸம்வாதம், இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுதற்கு முன் நிகழ்ந்த இராம—கௌஸல்யை-ஸம்வாதம், ஸீதாராமஸம்வாதம், கௌஸல்யையிடத்து பரதனின் சபதம், சித்திரகூடத்தில் இராம—பரத-ஸம்வாதம், ஸீதா—ஹநுமத்-ஸம்வாதம் முதலியன பிறர்க்கு நன்மை பயத்தல், பத்னியினை

பாசாதவன் என்ற பொருளை அவர்கள் கொண்டதே ஆகும். அப்பொருளைக் கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை என்பது ஸமஸ்க்ருத நூல்களிலிருந்து விளங்கும்.

यस्मै तर्हि 'सम्प्रत्युपदिशति तस्य अकृतः (महाभाष्ये वृद्धिरादैच्) என்றவிடத்து अकृतः என்பதற்கு அறியப்படாதது என்பது பொருள். மஹாபாஷ்யத்திலே பல இடங்களில் कथं वृत्त्या ज्ञापकम् என்ற தொடர் வழங்கப்படுகின்றது; ஆங்கு वृत्त्या என்பதற்கு அறியப்பட்டு என்பது பொருள் ஆகும்.

தாமம், பரதனின் ஸாத்விகமான எண்ணமும் தியாகமும், தூதனின் இலக்கணம் இவற்றை நன்கு விளக்கும். உலகத்தில் சிறந்த நூல்களுள் வால்மீகி-இராமாயணம் ஒன்று எனப் பெரியார் கூறுவர்.

ப்ரக்ஷிப்தங்கள் பின்னர் வந்ததற்கு ஸி. வி. வைத்யர் பின்வரும் காரணங் கூறுவர் —(1) மஹாபாரதத்தில் கிருஷ்ணனை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கொண்டதுபோன்று இராமனை அவதாரமாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்ற விருப்பம், (2) இராமாயணத்தை ஸர்க்கபந்தகாவ்யங்களுள் முதலானது என்ற எண்ணம், (3) நகரம், போர், ருதுக்கள் முதலியவற்றை மிகுதியாக வருணிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் முதலியன.[1]

शक्ष्यामि . द्रष्टु तयोश्च निधनेन रिपु कृतार्थम् (वेणी 6)

वागीशाद्या सुमनस सर्वार्थानामुपक्रमे ।

य नत्वा कृतकृत्या स्युस्त नमामि गजाननम् ॥

என்ற சுலோகங்களில் कृतकृत्या , कृतार्थम् என்ற விடத்துள்ள कृत என்ற சொற்கு ஸாதிக்கப்பட்ட என்பது பொருள். அவ்வாறே अकृतदार என்ற விடத்து अकृत என்ற சொற்கு உபயோகப்படுத்தாத என்பது பொருள் என்னலாம். ஒவ்வொரு மொழியிலும் சில தாதுக்கள் பல பொருள்களில் வழங்கப் படுகின்றதைக் காணலாம். स्था என்பதற்கு நிற்றல் என்ற பொருளோடு இருத்தல் என்ற பொருளும் உண்டு.

Cf उपविष्टस्तिष्ठति (वेणी. 5)

அவ்வாறே தமிழில் காண் என்ற தாதுவிற்கு இயற்றல் என்ற பொருளும் ("நூலைக்கண்டான் —தொல் பொ), வெட்டல் என்ற பொருளும் ("குளத்தைக் கண்டான் —அப்பர் தேவா), அறிதல் (பொருளைக்கண்டான்), பார்த்தல் என்ற பொருளும் இருத்தல் நோக்கத்தக்கது. அவ்வாறே ஆங்கிலத்திலும் stand, make முதலிய தாதுக்களைக் காணலாம்.

1. The Riddle of the Ramayana by C V Vaidya

அவற்றோடு மஹாபாரதத்தில் 24000 ச்லோகம் முதலில் இருந்ததுபோல் கண்டும் 24000 ச்லோகம் இருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பமும் காரணம் ஆகலாம்.

இராமாயணத்தின் காலம். — ப்ரக்ஷிப்தங்களை[1] நீக்கி எஞ்சிய இராமாயணப்பகுதி மஹாபாரதத்திற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் யுத்தகாண்டம் 81-ஆவது ஸர்க்கத்தில் உள்ள 28-ஆவது ச்லோகம் மஹாபாரதத் த்ரோணபர்வம் 143-ஆவது அத்தியாயத்தில் வால்மீகியால் கூறப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது.[2] அன்றியும் வனபர்வாவில் இராமோபாக்யானம் உள்ளது. மஹாபாரதத்தின் இறுதிப்பகுதியான ஹரிவம்சத்தில் வேதத்திற்கும் பாரதத்திற்கும் இடையில் இராமாயணம் குறிக்கப்பட்டது.[3] வால்மீகி, வ்யாஸர் இருவரையும் தொகைச்சொல்லால் ஆநந்தவர்த்தனர் கூறும்போது பாணினிஸூத்திரப்படி[4] குறைந்த எழுத்துக்

1. மஹாபாரதம் ஸபாபர்வத்து ஐந்தாம் ஸர்க்கத்தில் கூறப்பட்ட ராஜதர்மத்தைப்பற்றிக் கூறும் அயோத்யாகாண்டம் நூறாவது ஸர்க்கம், புத்தனைப்பற்றிய ச்லோகம், யவனரைப்பற்றிய ச்லோகம், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்து 18-ஆம் ஸர்க்கத்தில் 31, 32 ஆக உள்ள இரண்டு மநுஸ்ம்ருதி ச்லோகங்கள் முதலியன ப்ரக்ஷிப்தம் ஆகும்.

2. अपि चायं पुरा गीतः श्लोको वाल्मीकिना भुवि ।
न हन्तव्याः स्त्रिय इति यद्ब्रवीषि प्लवङ्गम ॥
पीडाकरममित्राणां यत्स्यात् कर्तव्यमेव तत् ॥ (गृह्म. उत्त. 7, 37)

3. वेदे रामायणे पुण्ये भारते भरतर्षभः ।
आदौ चान्ते च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयते ॥ [हरिवंशे.]

4. अल्पाच्तरम् (पा. अ. 2, 2, 34)

கலைக் கொண்ட வியாஸர் என்ற சொல்லை முதலிற் கூறவேண்டி-யிருந்தும் வால்மீகி என்ற சொல்லையே முதலிற் கூறுகின்றனர்.[1] அவ்வாறே இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவ்விரண்டையும் கூறும்போது இராமாயணத்தையே முதலிற் கூறுகின்றனர்.[2] ப்ரக்ஷிப்தங்கள் கலந்த இராமாயணத்திற்கு முன்னர் மஹாபாரதம் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பர் ஹாப்கின்ஸ்.[3] ஒரே ச்லோகங்களும்,[4] ஒரே கருத்தும்[5] இரண்டு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. புத்தரைப்பற்றிய ச்லோகம் லங்காநகரத்தைப்பற்றிய ச்லோகம் முதலியன ப்ரக்ஷிப்தமென்பதற்கு ஐயம் இல்லை. அவ்வாறே யாகோபியுங் கூறியுள்ளார். காலாசோகரால் ப்ரதிஷ்டிக்கப்பட்ட பாடலிபுத்ரம் இந்நூலிற் கூறப்படாமையாலும், கோஸலநாட்டிற்கு ஸாகேதம் ப்ரதான நகரமாகக் கூறப்படாமையாலும், இராமாயணம் கி மு 380க்கு

1 वाल्मीकिव्यासमुख्याश्च ये प्रख्याता कवीश्वरा
(ध्वन्यालोके उद्योत 1)

2 रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये (ibid उद्योत 1)
रामायणमहाभारतादिषु सङ्ग्रामादय पुन पुनरभिहिता अपि नवनवा प्रकाशन्ते (ibid उद्योत 4)

3 The great epic of India by E W Hopkins, p. 59

4 तेषा तद्वचन श्रुत्वा देवाना विष्णुरब्रवीत् ।
मामेव यजता शक्र पावयिष्यामि वज्रिणम् ॥
पुण्येन हयमेधेन मामिष्ट्वा पाकशासन ।
पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभय ॥
[रामा उत्त 85 20 21] [म भा उद्यो 13 13 14]

5 श्रूयते शम्बुके शूद्रे हते ब्राह्मणदारक ।
जीवितो धर्ममासाद्य रामात्सत्यपराक्रमात् ॥
(रामा उत्त 73 76) (म भा शा 152, 67)

முன்னர் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பர். இக்காரணங் கொண்டு கி. மு. 500க்கு முன்னர் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என மாக்டானல் கூறியிருப்பினும், கி. மு. 300இல் அது இயற்றப்பட்டது என்பர் விண்டர்நிட்ஸ். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் நூலாகிய தமிழ்ப்புறநானூற்று 378-ஆம் பாட்டில் இராவணன் சீதையை தூக்கிப்போனது கூறப்பட்டது.[1] ப்ரவராத்யாயத்தில் போதாயனர், பாணினி வால்மீகி இருவரையும் சேர்த்துப் படித்திருப்பதாலும், வால்மீகியின் சில சொற்கள் பாணினிஸூத்திரத்திற்குப் பஹிர்ப்பூதமாய் இருப்பதாலும்[2] தைத்திரீயப்ராதிசாக்யம் வாஜஸநேயி ஸம்ஹிதை இவற்றில் வால்மீகி குறிக்கப்பட்டிருத்தலாலும், வால்மீகி இராமன் காலத்திருந்தவராதலாலும், இராமாயணம் பாணினி அஷ்டாத்யாயிக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் தகாது. அன்றியும் அதர்வவேதத்தை யாகத்தில் உபயோகப்படுத்தும் வேதமாகக் கருதுதற்கு முன்னரே அது இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். எனெனில் இரண்டிடத்தில்[3] ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் இவையே கூறப்பட்டன; ஓரிடத்து இம்மூன்றே யாகத்தில் பயன்படுகின்றன எனப்பட்டது.[4] அதர்வவேதம் அதர்வசிரஸ்[1] என்ற பெயரால் ஓரிடத்து வழங்கப்பட்டது.

இராமாயணத்தைப்பற்றிய மேனாட்டறிஞரது கொள்கைகள்— ஆர்யர் பாரதவர்ஷத்தில் தென்பகுதியை வென்றதைக் கதை

1. கடுந்தெறல் இராமன் உடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை யரக்கன் வௌவிய ஞான்றை. (143, 85-86)
2. पश्यामहे (अयो. 47,4) उप्य. (*ibid* 16, 1);
वसामहे (*ibid* 50, 27); त्रुमिं (*ibid* 12, 36); त्रूमि (अर. 13, 17)
3. नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः ।
नासामवेदविदुषः शक्यमेवं विभाषितुम् ॥ (कि. 3, 28)
उपासाञ्चक्रिरे हृष्टा वेदालय इवाध्वरम् । [उत्त. 37, 17]
4. अथर्वशिरसि प्रोक्तैर्मन्त्रैः सिद्धां विधानतः (बा. 15, 2)

யாகக் கூறினர் வால்மீகி என லாஸ்ஸன்[1] கூறுவர். தென்னாட்டிலும் ஸிம்மளத்திலும் வைதிகமார்க்கம் பரவியதைக் கதையாகக் கூறினர் என வேபர்[2] கூறுவர். கிரேக்கர் கதையைப் பார்த்து இந்நூல் எழுதப்பட்டது என்றும், இந்திரன் வருத்திரனைக் கொன்றதை இக்கதையாகக் கூறினர் எனவும், இந்திரன் மருத்துக்களோடு வருத்திரனை வென்று கோக்களைக் கொண்டுவந்ததுபோல், இராமன் மாருதியோடு இந்திரஜித்தின் தகப்பனைக் கொன்று பூமகளாகிய ஸீதையைத் திருப்பிக் கொண்டனர் எனவும் யாகோபி கூறுவர்.

இராமாயணத்தைப் படிக்கப்படிக்க ருசி உண்டாகலாலும், அதனை ஒட்டிப் பின்னர் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டமையாலும், அதைப் படித்த பின்னரே காளிதாஸரின் நூல்களின் கருத்து பல இடங்களில் நன்கு விளங்குகின்றமையாலும், இராமாயணத்தைப் படித்தல் இஹத்திற்கும் பரத்திற்கும் நன்மை பயக்கும் என ஆஸ்திகர்களால் கருதப்படுகின்றமையாலும், இராமாயணத்தை எல்லோரும் அடிக்கடிப் படித்தல் கடமையாகும்.

இராமாயணத்திற்கு மூவகைப் பாடங்கள் உள:—வங்கதேசியப்பாடம், பம்பாய்ப்பாடம், பாரதவர்ஷத்து மேற்பகுதிப் பாடம். 6000 ச்லோகங்கள் ஒன்றில் உளது மற்றொன்றில் இல்லை என்பர். அவற்றுள் பம்பாய்ப்பாடமே சிறந்தது என்பர். அதனை ஒட்டியே போஜசம்பு[3] இயற்றப்பட்டது. க்ஷேமேந்திரர் இவை பாடங்களை மூலமாகக் கொண்டு இராமாயணகதாமஞ்சரீ[4] இயற்றினர்.

1. Lassen. 2. Weber.
3. भोजचम्पू
4. रामायणकथामञ्जरी

இராமாயணத்திற்குப் பின்னர் வந்த காவ்யம் மஹா பாரதம் ஆகும்.[1] இந்நூலுக்கு உரை எழுதியவர் பலர். அவற்றுள் தென்னாட்டில் கோவிந்தராஜர், மஹேச்வரதீர்த்தர் திலகர் இவர்கள் எழுதிய உரைகள் அச்சில் உள.

1. कृतं मयेदं भगवन् काव्यं परमपूजितम् [म. भा I. 1, ६१]

அத்தியாயம் 49

மஹாபாரதம்.

மஹாபாரதம் முதன்முதலில் பராசரர்க்கும் ஸத்யவதிக்கும் பிறந்த த்வைபாயனவ்யாஸரால் இயற்றப்பட்டது.[1] அவர் அதை ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், சுகர், வைசம்பாயனர் இவர்களுக்குக் கற்பித்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாய்ப் பாரதஸம்ஹிதையைச்[2] செய்தனர். வைசம்பாயனரது ஸம்ஹிதையில் உபாக்யானங்களைத் தவிர்த்து 24000 ச்லோகங்கள் உள்ளன என்றும், அவற்றைச் சேர்த்து லக்ஷம் ச்லோகங்கள் உள்ளன என்றும் கூறப்பட்டது.[3] சுகர் தன் மகன் உக்ரச்ரவஸ்ஸுக்கு அதைக் கற்பித்தனர். அந்நூலை வியாஸரின் உத்தரவுப்படி வைசம்பாயனர் ஸர்ப்பஸத்ரத்தில் ஜனமேஜயர்க்கும், உக்ரச்ரவஸர் சௌனகரின் பன்னிரண்டு ஆண்டு

1. इतिहासमिमं चक्रे पुण्यं सत्यवतीसुतः ।
पराशरात्मजो विद्वान् ब्रह्मर्षिः संशितव्रतः ॥
[म. भा. आदि 1, 68, 69]

2. सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुकं चैव स्वमात्मजम् ।
प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥
संहितास्तैः पृथक्त्वेन भारतस्य प्रकाशिताः ।
[म. भा. आदि. 64, 131-2]

3. इदं शतसहस्रं तु श्लोकानां पुण्यकर्मणाम् ।
उपाख्यानैः सह ज्ञेयं श्राव्यं भारतमुत्तमम् ॥
चतुर्विंशतिसाहस्रीं चक्रे भारतसंहिताम् ।
उपाख्यानैर्विना तावत् भारतं प्रोच्यते बुधैः ॥ (ibid 1, 77-78)

நிகழ்த்த சத்திரத்தில் ரிஷிகளுக்குக் கூறினர்.[1] வியாசரே 150 சுலோகத்தில் பாரதக்கதையைச் சுருக்கமாகச் செய்தனர்.[2] இவற்றைக்கொண்டு முதலில், இந்நூல் பாரதரின் சரித்திரத்தைக் கூறிய இதிகாசம் என்றும், பின்னர் தாயகங்களைப்பற்றிய பகுதி இணைக்கப்பட்டது என்றும், இறுதியில் உபாக்கியானங்கள் சேர்க்கப்பட்டன என்றும், ஸி. வி. வைத்யா முதலிய அறிஞர் கருதுகின்றனர். முதற்பதிப்பு வியாசருடையது, இரண்டாம் பதிப்பு வைசம்பாயனருடையது, மூன்றாம் பதிப்பு சௌதியுடையது, என்றும் கூறுவர்.[3] அவற்றுள் 8800 சுலோகங்களின் பொருள் எளிதிற் புலப்படாதது என்றும், அவை பாரதம் எழுதிய விநாயகரைக் குறித்து அவ்வாறு இயற்றப்பட்டன என்றும் கூறப்பட்டது.[4]

இதனைக்கொண்டு டாக்டர்வெல் முதற்பதிப்பில் 8800 சுலோகங்களும், இரண்டாம் பதிப்பில் 24000 சுலோகங்களும் மூன்றாம் பதிப்பில் லக்ஷம் சுலோகங்களும் உள்ளன என்பர்; அது

1. जनमेजयस्य राजर्षेः सर्पसत्रे महात्मनः ।
कृष्णद्वैपायनप्रोक्ताः सुपुण्या विविधाः कथाः ॥
कथिताश्चापि विधिवद्या वैशम्पायनेन वै ॥ (*ibid* 1, 1o-16)
सौतिः...शौनकस्य कुलपतेर्द्वादशवार्षिके सत्रे ... उवाच तान् सर्वान्
(*ibid* 1, 5-6)
2. ततोऽध्यर्धशतं भूयः संक्षेपं कृतवानृषिः (*ibid* 1, 79)
3 The Mahābhārata, A criticism by C. V. Vaidya, pp 2-8.
4. ओमित्युक्त्वा गणेशोऽपि बभूव किल लेखकः ।
ग्रन्थग्रन्थिं तदा चक्रे मुनिर्गूढं कुतूहलात् ॥
अष्टौ श्लोकसहस्राणि अष्टौ श्लोकशतानि च ॥ (*ibid* 1, 115-7)
[illegible] (Mahābhārata by S. S. Sukthankar Vol. I. Part I p. lxxxi)

பொருந்தாது என ஸி. வி. வைத்யர் கூறியுள்ளார். மஹாபாரதத்து ஆதிபர்வாவின் இரண்டாம அத்யாயத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுளது. பர்வாக்கள் 18; கிலமாகிய ஹரிவம்சம் அதன் பின்னர் உள்ளது; 18 பர்வாக்களில் உள்ள அத்யாயங்கள் 1923; ச்லோகங்கள் 84836; ஹரிவம்சத்தில் ச்லோகங்கள் 12000. ஆனால் தற்போதுள்ள பம்பாய்ப்பதிப்பில 18 பர்வாக்களில் 2111 அத்யாயங்களும் 83246 ச்லோகங்களும ஹரிவம்சத்தில 12580 ச்லோகங்களும் உள்ளன; கும்பகோணப்பதிப்பில் 18 பர்வாக்களில 2314 அத்யாயங்களும 96565 ச்லோகங்களும் உள்ளன. இவற்றை நோக்கின் ஆங்காங்கு பல ச்லோகங்கள் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டன என்பது திண்ணம்.[1]

	அத்தியாயங்கள்			ச்லோகங்கள்	
பாரதப்படி.	பம்பாய்	கும்பகோணம்	பாரதப்படி.	பம்பாய	கும்பகோணம
ஆதிபர்வம்					
227	234	260	8884	8466	10999
ஸபாபர்வம்					
78	81	103	2511	2709	4360
வனபர்வம்					
296	315	315	11664	11854	12178
விராடபர்வம்					
67	72	78	2067	2327	3494
உத்யோகபர்வம்					
186	196	196	6698	6618	6735
பீஷ்மபர்வம்					
117	122	122	5884	5817	5918
த்ரோணபர்வம்					
170	202	203	8909	9593	10014
கர்ணபர்வம்					
69	96	101	4964	4987	4985
சல்யபர்வம்					
59	65	66	3220	3608	3590

இந்நூல இதிஹாஸம்[1] எனவும், காஷ்ணவேதம்[2] எனவும், ஐந்தாம வேதம்[3] எனவும், தர்மசாஸ்த்ரம், அர்த்தசாஸ்த்ரம், மோக்ஷ சாஸ்த்ரம்[4] எனவும் கூறப்படும். இதனை ஸ்ம்ருதி[5] என்பர

சௌப்திகபர்வம்	18	18	18	870	810	815
ஸ்த்ரீபர்வம்	27	27	27	775	826	807
சாந்திபர்வம்	329	366	375	14732	13732	15150
அநுசாஸநபர்வம்	146	169	274	8000	7839	11242
அச்வமேதபர்வம்	103	92	118	3320	2852	4530
ஆச்ரமவாஸிபர்வம்	42	39	41	1506	1085	1098
மௌஸலபர்வம்	8	8	9	320	287	301
மஹாப்ரஸ்தானிகபர்வம்	3	3	3	320	109	111
ஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம்	5	6	5	209	307	232
ஹரிவம்சம்				12000	12590	
	1923	2111	2314	96836	95826	96565

1 इतिहासमिमं चक्रे पुण्यं सत्यवतीसुतः (म. भा. आदि 1, 38)

2 कार्ष्णं वेदमिमं विद्वान् श्रावयित्वार्थमश्नुते (ibid 62, 20)

3 इतिहासपुराणं पञ्चमम् [छा. उप. 7]

4 धर्मशास्त्रमिदं पुण्यमर्थशास्त्रमिदं परम् ।
मोक्षशास्त्रमिदं प्रोक्तं व्यासेनामितबुद्धिना ॥ [म. भा. आदि 62, 25]

5 सूत्रभाष्ये आनन्दमयाधिकरणे

சஙகராசாரயா இந நூல முதல சலோகததில ஜயம [1] எனற சொலலாற குறிககபபடடுளளது ய எனபது ஒனறையும ஜ எனபது எடடையும கணிதநூலகளில குறிககினறமையால ஜயம எனபது பதினெடடைக குறககும •இலக்ஷணையால 18 பாவஙகொணட பாரததைதக குறிககும எனபா பெரியோா அவவாறுபின ஹரிவமசம இநநூலுககுப புறததது ஆகும அககாரணமபறறயே அத னக கிலம எனக குறிககப படடது எனனலாப. ஆனல ஹரிவமசததை மஹாபாரதத தின இறுதிபபகுதியாக ஆநநதவாததனா கூறியுளளாா [3]

பாரதம மஹாபாரதம எனற சொறகளின நிருகதம — பாரதம எனற சொறகுப பாரதயுததததைபபறறிய காவயம எனப பொருளாகும எனபது பாணினியின ஸூததாததாலும [4] அதன விருததியாலும [5] அறியபபடும இபபொருளே [6] மஹாபாரதத

1 नारायण नमस्कृत्य नर चैव नरोत्तमम् ।
देवीं सरस्वतीं चैव ततो जयमुदीरयेत् ॥

2. खिलेषु हरिवशश्च [म भा आदि 2 380]

3 अय च निगूढरमणीयोऽर्थो महाभारतावसाने हरिवशवर्णनेन समाप्ति विदधता तेनैव कविवेधसा कृष्णद्वैपायनेन सम्यक् स्फुटीकृत (ध्वन्यालोके उद्योते 4)

4 सङ्ग्रामे प्रयोजनयोद्धृभ्य [पा अ IV 2 56]

5 भरता योद्धारो अस्य

6 व्यास उवाच—
कुरूणा पाण्डवाना च यथा भेदोऽभवत्पुरा ।
तदस्मै सर्वमाचक्ष्व यन्मत्त श्रुतवानसि ॥
गुरोर्वचनमाज्ञाय स तु विप्रर्षभस्तदा ।
आचचक्षे तत सर्वमितिहास पुरातनम् ॥

துள்ள சில ச்லோகங்கள் வலியுறுத்தும். பரதர்களின் பெரிய பிறப்பைக் கூறுதலின் மஹாபாரதம் என்றும்,[1] கேட்போர்க்கு நீண்ட ஆயுள் முதலியவற்றைத் தருதலின் சிறந்தும் நான்கு வேதங்களுக்குமேல் கனமாயிருந்தமையின் பெரிதாயும் இருத்தலின் மஹாபாரதம் என்றும் கொள்ளப்பட்டது எனக் கூறும் சில ச்லோகங்கள்.[2] பெரியதும் பாரதப்போரைப் பற்றியதும் ஆகிய நூல் என்றே பொருள் கொள்ளல் தகும்.

மஹாபாரதத்துள்ள ரஸங்கள். — இந்நூலைக் காவ்யமாகக் கொள்ளின் சண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தம் என ஆநந்தவர்த்தனர் கூறினர்.[3] இது மஹாபாரதத்தில் அடிக்கடி கூறப்படும் ஒரு

स ते तस्मै सदस्येभ्यः पार्थिवेभ्यश्च सर्वशः।
भेदं सर्वविनाशं च कुरुपाण्डवयोस्तदा ॥
[म. भा. आदि 60, 22-24]

1. भरताना महज्जन्म महाभारतमुच्यते [म. भा. आदि. 1, 38]

2. यश्चैनं शृणुयान्नित्यमार्षं श्रद्धासमन्वितः ।
स दीर्घमायुः कीर्तिं च स्वर्गतिं चाप्नुयान्नरः ॥
एकतश्चतुरो वेदा भारतं चैतदेकतः ।
पुरा किल सुरैः सर्वैः समेत्य तुलया धृतम् ॥
चतुर्भ्यः स रहस्येभ्यो वेदेभ्यो ह्यधिकं यदा ।
तदा प्रभृति लोकेऽस्मिन्महाभारतमुच्यते ॥
.. ..
महत्त्वाद्भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते ।
(म. भा. आदि. 1, 296-300)

3. महाभारतेऽपि शास्त्रकाव्यरूपच्छायान्वयिनि वृष्णिपाण्डवविरसावसानवैमनस्यदायिनीं समाप्तिमुपनिबध्नता महामुनिना वैराग्यजननतात्पर्यं प्राधान्येन स्वप्रबन्धस्य दर्शयता मोक्षलक्षणः पुरुषार्थः शान्तो रसश्च मुख्यतया विवक्षाविषयत्वेन सूचितः [ध्वन्यालोके उद्योते 4)

சலோகத்தாலும்,[1] ஒரு சலோகத்துள்ள[2] 'ச' என்ற சொல்லாலும் அறியப்படும் எனவும் கூறுவர்.

ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் சாந்தச்சுவை நன்கு உணரப்படுகின்றது. ஆதிபர்வத்தில்[3] 107-ஆவது அத்தியாயத்தில் பீஷ்மரது பிரதிஞ்ஞையையும் 115-ஆவது அத்யாயத்தில் தருதராஷ்டிரர் முதலியோரின் பிறப்பினையும், 124 ஆவது அத்தியாயத்தில் சாபம் பெற்ற பாண்டுவின் தபஸ்ஸினையும், 170-ஆவது அத்தியாயத்தில் ஏகசக்ரபுரியில் பாண்டவர்கள் பிக்ஷை எடுப்பதையும் வர்ணிக்கும்போது சாந்தச்சுவை உணரப்படுகின்றது. அவ்வாறே ஸபாபர்வத்தில் 89–90-ஆம் அத்தியாயங்களில் அரசர் ஸபையில் த்ரௌபதியின் வஸ்த்ராபஹாரத்தையும், வன பர்வத்தில் 12-ஆம் அத்தியாயத்தில் கிருஷ்ணனிடம் த்ரௌபதியின் முறையிடுகையையும், 29-ஆம் அத்தியாயத்தில் தர்மபுத்ரர் த்ரௌபதிக்குச் சாந்தியைப்பற்றிக் கூறுகையையும், 49–76 ஆம் அத்தியாயங்களில் நளனின் உபாக்யானத்தையும் வர்ணிக்கும்போது சாந்தச்சுவையை உணரலாம். விராடபர்வத்தில் 2–14-ஆம் அத்தியாயங்களில் தர்மர் முதலியோர் மாறுவேடம் பூண்டு விராடனின் ஸபைக்குச் செல்லுகையையும், 25 ஆம் அத்தியாயத்தில் த்ரௌபதி கீசகனை இரவில் தன்னிடம் வரச் சொல்லுகையையும் படிக்கும்போது சாந்தச்சுவையை உணராமல் இருத்தல் அரிது. உத்யோகபர்வத்தில் 71-73-ஆம் அத்தியாயங்களில் தர்மபுத்திரரும் பீமனும் ஸந்திசெய்விக்கு

1 स्वय चोद्गीर्ण . लोकनाथेन,
यथा यथा विपर्येति लोकतन्त्रमसारवत् ।
तथा तथा विरागोऽत्र जायते नात्र सशय ॥
[म भा शा. 174 4]
इत्यादि बहुश कथयता । [ध्वन्यालोके उद्योते 4]

2 भगवान्वासुदेवश्च कीर्त्यतेऽत्र सनातन [म. भा आदि 1, 282)

3 இங்குக் குறிக்கப்பெறுவது கும்பகோணப்பதிப்பு ஆகும்

மாறு கிருஷ்ணனை வேண்டுதலையும் பீஷ்மபர்வத்தில் பகவத் கீதையின் ஸாராம்சமாக அஹங்காரமின்மையை அறிவித்தலையும், த்ரோணபர்வத்தில் 52 65 ஆம் அத்தியாயங்களில் அபிமன்யு வதத்தால் வருந்திய தர்மருக்கு வ்யாஸர் சமத்தைப்பற்றிக் கூறுதலையும், கர்ணபர்வத்தில் 74 ஆம் அத்தியாயத்தில் அர்ஜுனனால் அதிக்ஷேபிக்கப்பட்ட தர்மர் காட்டிற்குப் போவதாகக் கூறுகையையும், சல்யபர்வத்தில் 3 ஆம் அத்தியாயத்தில் கிருபரின் உபதேசத்தையும், ஸௌப்திகபர்வத்தில் 10 ஆம் அத்தியாயத்தில் தர்மபுத்திரரது அழுகையையும், ஸ்திரீபர்வத்தில் 1 8 ஆம் அத்தியாயங்களில் ஸஞ்சயரும் வ்யாஸரும் திருதராஷ்டிரரின் சோகத்தைப்போக்கச் சமாதானஞ் சொல்லுகையையும், சாந்தி முதலிய பர்வங்களில் மோக்ஷதர்மம், அநுகீதை, குந்தியின் உபதேசம், திருதராஷ்டரர் முதலியோரின் தவஞ் செய்கை முதலியவற்றையும் ஹரிவம்சத்தில் விருஷ்ணிகளின் அழிவையும் வருணிக்குமிடத்துச் சாந்தச்சுவை மிளிர்கின்றது

அச்சுவைக்கு அங்கமாக மிகுதியாய் வீரமும், சிறுபான்மை சிருங்காரம், சிருங்காராபாஸம், பயானகம், கருணம், அத்புதம் முதலியனவும் உணர்ப்படுகின்றன போரைப்பற்றக் கூறும் பர்வங்கள் அனைத்திலும் வீரம் உணர்ப்படுவது வெளிப்படை ஆதிபர்வத்தில் 108 ஆம் அத்தியாயத்தில் பீஷ்மர் காசிராஜனது பெண்களைக் கொண்டுவருகையையும் வனபர்வத்தில் 39 ஆம் அத்தியாயத்தில் கிராதார்ஜுனப்போரையும் விராடபர்வத்தில் அர்ஜுனன் கர்ணன் முதலியோரை வெல்லுகையையும் வருணிக்கும்போதும் வீரச்சுவை உணர்ப்படும் ஸௌப்திகபர்வத்தில் 1 9 ஆம் அத்தியாயங்களில் வீராபாஸம் உணர்ப்படுகின்றது

ஆதிபர்வத்தில் 164 ஆம் அத்தியாயத்தில் இடும்பி பீமனை மணக்க விரும்புகையை வருணிக்கும்போது சிருங்காரச்சுவையும், வனபர்வத்தில் 44 ஆம் அத்தியாயத்தில் ஊர்வசி அர்ஜுனனை விரும்பும்போதும், விராடபர்வத்தில் 16 ஆம் அத்தியாயத்தில் கீசகன் திரௌபதியை விரும்பும்போதும் சிருங்காராபாஸமும் உணர்ப்படுகின்றன

வனபர்வத்தில் 244 ஆம் அத்யாயத்தில் சித்ரரதன் தூக்கிப் போகும்போது துரியோதனனின் கதறுகையால் பயானகம் உணரப்படுகின்றது.

கர்ணபர்வத்தில் 33-37 அத்யாயங்களில் சல்யன் கர்ணனை அதிக்ஷேபஞ் செய்வதிலும், கர்ணன் அதற்கு விடையளிப்பதிலும் ஒருவாறு அத்புதம் உணரப்படுகின்றது என்னலாம்.

ஆதிபர்வம் 134 ஆம் அத்யாயத்தில் பாண்டுவின் இறந்ததிலும் ஸ்த்ரீபர்வம் 16-24 ஆம் அத்யாயங்களில் இறந்த போர் வீரர்களுடைய மனைவிகளின் விலாபத்திலும் கருணம் உணரப்படுகின்றது.

இவற்றைக்கொண்டே ஆநந்தவர்த்தனர் இந்நூலில் சாந்தரஸம் அங்கியாகவும் ஏனைய ரஸங்கள் அதற்கு உபஜீவியாகவும் உணரப்படுகின்றன என்றனர்.[1]

மஹாபாரதத்தின் காலம் — ஆச்வலாயனக்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் ஸுமந்து, ஜைமினி, வைசம்பாயனர், பைலர் இவர்களை மஹாபாரததர்மாசார்யர் எனக் கூறப்பட்டுளது.[2] மஹாபாரதம்[3], யுதிஷ்டிரர்[4], விதுரர்[5] இச்சொற்களைப்பற்றிப் பாணினி தமது நூலிற் கூறியுள்ளார். இவற்றிலிருந்து மஹாபாரதம் என்ற நூல் பாணினி ஆச்வலாயனர் இவருடைய காலத்திற்கு

1. शान्तो रस रसान्तरै . . . तदुपसर्जनत्वेनानुगम्यमानोऽङ्गित्वेन विवक्षाविषय इति महाभारततात्पर्यं सुव्यक्तमेवावभासते
(ध्वन्यालोके उद्योते. 4)

2 आश्वलायनगृह्यसूत्रे (III, 3, 5)

3 महान् . . . भारत . प्रवृद्धेषु (पा. अ 6, 2, 38)

4 गवियुधिभ्यां स्थिरः (ibid 8, 4, 95)

5 विदिभिदिच्छिदेः कुरच् (3 2, 162)

முன்னர் இருந்தது என்பது இன்னும். ஆனால் பல பிரதிகளில் ஒன்றுக்கொன்று உள்ள மாறுபாட்டினைக் கவனித்தால், பல காலங்களில் அந்நூலிலுள்ள பாடம் மாறுபட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியப்படும். ஆகலின் பாணினியால் குறிக்கப்படும் மஹாபாரதம் இதிஹாஸமாயும் காவ்யமாயும் கொள்ளப்பட்ட நூலா, அன்றித் தர்மசாஸ்த்ரம், அர்த்த-சாஸ்த்ரம், மோக்ஷசாஸ்த்ரம் எனக் கொள்ளப்பட்ட நூலா என்பதை அறிவதற்குச் சான்று இல்லை.

வியாஸர் பாரதப்போர் நடந்தபோது இருந்தார் என அந்நூலால் அறியப்படுகின்றமையாலும், பாரதப்போர் சுமார் கி. மு. 3100 கலியுகத்தொடக்கத்தில் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டமையாலும், வ்யாஸர் எழுதிய பாரதம் அக்காலத்தது எனக் கொள்ளலாம் என்று ஸி வீ. வைத்யா கூறுவர். ஆனால் வ்யாஸர் இயற்றியது 24000 ச்லோகங்கள் எனவும், ஸௌதி பலவற்றைச் சேர்த்து லக்ஷம் ச்லோகங்கள் ஆக்கினர் எனவும் அவரது கொள்கை.

கி. பி. 5, 6 நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களில் அநுசாஸனபர்வத்திலுள்ள தானதர்மத்தைப்பற்றிய ச்லோகங்கள் குறிக்கப்பட்டமையாலும், ஒரு சாஸனத்தில் மஹாபாரதம் லக்ஷம் ச்லோகங்களை உடையது எனக் கூறப்பட்டமையாலும், பழைய காலத்தில் உத்ஸவங்களில் மஹாபாரதம் படிக்கப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டமையாலும், கி. பி. 600 ஆண்டில் கம்போடியாவில் எழுதப்பட்ட சாஸனத்தில் மஹாபாரதம் அந்நாட்டில் படிக்கப்பட்டது எனக் குறிக்கப்பட்டமையாலும்[1], பௌத்தரின் ஜாதகங்களில் மஹாபாரதம் குறிக்கப்பட்டமையாலும் லக்ஷம் க்ரந்தம் கொண்ட மஹாபாரதம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் கி. மு. இரண்டாம் நூற

1 A History of Indian Literature by M Winternitz Vol. I p. 464.

ருண்டிற்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என விண்டர்
நீட்ஸ் கூறுவர்.[1] கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்த ஒரு
கிரேக்க அறிஞர் லக்ஷம் கிரந்தங்கொண்ட மஹாபாரதத்தைக்
குறிக்கின்றமையால், இந்நூல் பதஞ்சலிக்கு முன்னர் அசோக
ரது காலத்திலே இப்போதுள்ளவாறு இருந்திருத்தல்வேண்டும்
என ஸி. வி. வைத்யா கூறுவர். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு
நூலாகிய தமிழ்ப்புறநானூற்றில் 55 ஆம் பாட்டில் சிவபிரான்
ஒருகணைகொண்டு மூவெயிலை உடற்றியதாகக் கூறப்பட்டதும்
மஹாபாரதம் கர்ணபர்வத்தில் 27 ஆம் அத்யாயத்திற் கூறப்
பட்டதும் ஒரேவிதமாக உள.[2] பரிபாடலிற் கூறப்பட்ட
முருகனின் பிறப்பும் மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வத்து 130,
133 ஆம் அத்யாயங்களிற் கூறப்பட்ட முருகனின் பிறப்பும்
ஒரேவிதமாய் உள. பெரும்பாணாற்றுப்படை 402-4 அடி
களிலும் மஹாபாரதம் வனபர்வம் 273-ஆம் அத்தியாயத்

1 ibid pp 474-5

2 ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்பு ஞாண்கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூவெயி லுடற்றிப்
பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறைநுதல் விளங்கு மொருகண் போல (புறம் 55)

अथाधिज्य धनु कृत्वा शर्वे सन्धाय त शरम् ।
युक्त्वा पाशुपतास्त्रेण त्रिपुर समचिन्तयत् ॥
तस्मिन् स्थिते ततो राजन् रुद्रे सञ्जातकार्मुके ।
पुराणि तेन कालेन जग्मुरेकत्वमाशु वै ॥
एकभावेन त देवास्त्रिपुरं परमेश्वर ।
निजघ्ने मागुरगण नेत्रदेवो महेश्वर ॥
मन पशुनिमापथा देवगोभाम्नर्थपय (म भा कर्ण 27)

43-45 ஆம் ச்லோகங்களிலும் கூறப்பட்ட பிரம்மனின் பிறப்பு ஒரே வகையாய் உளது[1]

மஹாபாரதத்தைப்பற்றிய மேனாட்டாரது கொள்கைகள் :— மஹாபாரதத்துள்ள இராமோபாக்யானத்திற்கும் இராமாயணத்திலுள்ள கதைக்கும் சில மாறுபாடுகள் இருக்கின்றமையாலும், மஹாபாரதத்துள் வால்மீகியின் பெயர் குறிக்கப்படாமையாலும், மஹாபாரதம் இராமாயணத்திற்கு முன்னர் எழுதப்பட்டது என வேபர் கூறினர்.[2]

மாக்டானல் கூறுவது :—யஜுர்வேதத்தில் கௌரவ பாஞ்சாலர் இருவரும் நண்பராகக் குறிக்கப்பட்டனர். காடக ப்ராம்மணத்தில வைசித்ரவீர்ய - த்ருதராஷ்டிரர் நன்கு எல்லோராலும் அறிந்தவராகக் கூறப்பட்டது. ஆகையால் மஹாபாரதக்கதை கௌரவபாஞ்சாலரின் பழைய சண்டையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அச்சண்டை கி. மு. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இருந்திருத்தல் தகாது. அவ்விருவர்க்கும் உள்ள சண்டையைப் பற்றிய பாட்டுக்களை ஒருவர் தொகுத்திருத்தல் கூடும். தொடக்கத்தில் ந்யாயமான வழியில் உள்ள கௌரவர்கள் பாண்டவர்களாலும் கிருஷ்ணனுடைய

1. நீன்ற வுருவின் நெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக வொருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றி. (பெரும் 402-4)
आपो नारास्तत्तनव इत्यपां नाम शुश्रुमः ।
अयनं तेन चैवास्ते तेन नारायणः स्मृतः ॥
प्रध्यानसमकालं तु प्रजाहेतोः सनातन. ।
ध्यातमात्रे तु भगवान्नाम्ना पद्म. समुत्थितः ॥
ततश्चतुर्मुखो ब्रह्मा नाभिपद्माद्विनिःसृतः ।
[म. भा. वन. 273, 43-45]

2. Indian Wisdom by M. Williams pp 366-7.

தரோஹபுததியாலும சணடையில அழிககபபடடிருததல் வேணடும பினனாப பாணடவாகளது செயகைகளையெலலாம நனனெறியில உளளனவாக 24000 சலோககஙகளில வருணித திருததல கூடும[1]

மஹாபா.தம ஒரே கவியால இயறறபபடாதது எனறும, பதிபபிததோரைக கவி என பயஙகி, அவரெலலோரையும வயாஸா எனற ஒரு பெயரால வழஙகினா எனறும ஹாபகினஸ கூறுவா[2] தறபோதுளள இராமாயணததில மஹாபாரதத தைபபறறியும, தறபோதுளள மஹாபாரததில இராமாயணத தைபபறறியும செயதிகள இருபபதால, இராமாயணததின பிறபதிபபில மஹாபாரதசசெயதிகளும, மஹாபாரததின பிறபதிப்பில வாலமீகிராமாயணசசெயதிகளும கூறியிருததல வேணடும எனறும, இரணடு நூலகளிலும பல ஒறறுமைப பகுதிகள உளளன எனறும அவரே நனகு விளககிக கூறியுள ளார.

மஹாபாரததின உரைகாராகள —மஹாபாரததிறகு உரை எழுதியவா பலா தேவபோதா, விமலபோதா, அாஜுன மிசரா, ரதனகாபபா, ஸாவஞஞநாராயணா இவாகளைத தனககு முனனருளள உரைகாராகளாக நீலகணடா தனது உரையிற குறிபபிடுகினறனா. இபபோது அறியபபட்ட உரைகளுள தேவபோதா உரையே பழையதும சிறநததும ஆகும எனபா[3] அதறகுப பெயா ஞானதீபிகை[4] அாஜுனமிசராின உரை ஆாததீபிகை, அது பெருமபாலும ஞானதீபிகையைப பின பறறியது நீலகணடாின உரை பாரதபாவதீபம[5] அவா

1. A History of Sanskrit Literature by A A Mac Donell pp 284, 285
2 The Great Epic of India by W Hopkins p 58
3 Mahabharata by Sukthankar Vol I Part I p LXX
4 ज्ञानदीपिका   5 भारतभावदीपम्

17 ஆம் நூற்றாண்டில் மகாராஷ்டிரதேசத்திற் பிறந்த, காகிபில இவ்வுரையை எழுதினர்[1] பஞ்சநாராயணர், வாதிராஜர் முதலிய ஏனையோரும் உரை எழுதியிருக்கின்றனர். சிலர் உரை எழுதாது மஹாபாரததாத்பரியநிர்ணயம்[2] என த்வைதாசாரியராகிய மத்வாசாரியரும் (12 நூ. கி பி) பாரததாத்பரிய நிர்ணயம்[3] என வாதிராஜரும் (கி. பி. 1500) நூல்கள் எழுதியுள்ளனர்

1 Mahabharata by Sukthankar Vol I Part I p. LXV

2 महाभारततात्पर्यनिर्णय

3. भारततात्पर्यनिर्णय

அத்தியாயம் 50

இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலிருந்து அறியப்பட்ட சில செய்திகள்

மனைவி கணவனைத் தெய்வமாக நினைத்தனள். சுகம் துக்கம் இரண்டிலும் அவனைப் பின்பற்றி நின்றனள். கற்புடைமனைவியர்க்குத துன்பம் ஒருவன் செயின், அவன் குடும்பத்தோடு அழிவான். கற்புடைமகளிர எவ்வகைத்துனபத்திலும் தைர்யத்தை இழக்கவில்லை. இல்லறத்தில் இருப்பவன் எவ்வளவு மேன்மையுற்றவனாக இருப்பினும், சில காலம் தன்னைச் சேர்ந்தாரின் நன்மையைக் குறிதது பொய் சொல்லுதலையும் மறைந்து கொல்லுதலையும் ஏற்றுக்கொள்ள நேரும். உடன் பிறந்தாரகள் வெவ்வேறு கொள்கையைக கொண்டிருந்தாலும், மூத்தவனுக்கு அடங்கியும் அவனைப் போற்றியும், அவனுக்காக எவ்வகைப்பட்ட துன்பத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டும் இருந்தனர். ஒரு ஆசிரியரின்கீழ்ப் படிதத மாணவர்கள் தமருள் சிறந்தானை நோக்கிப் பொறாமையுற்று அவனை அழிக்கத் தம்மால் இயன்றமட்டும் முயன்றனா. ஆசிரியன் உண்மையாக எல்லோரிடத்திலும் ஒரே மனப்பான்மையுற்றவனாக இருந்தாலும சிறந்த மாணவரிடத்தில் பக்ஷபாதங் கொண்டவன் என ஏனையோரால் குற்றங் கூறப்பட்டான். தன் மக்களைக் காட்டிலும் தன் உடன்பிறந்தாரின் மக்கள் மேன்மையுற்று இருந்தால், அதனை அவர் ஸஹிப்பது இல்லை. தம்மக்கள் தம் சொல்லைக் கேட்காவிடினும், அவரிடதது அவாக்கு அன்பு குன்றுவதில்லை.

க்ஷத்திரியாகளின் நிலை மேன்மையுற்று இருந்தது. பகைவன் சோர்வுற்று இருந்தாலும், படையின்றி இருந்தாலும் அவனை அடிப்பது இல்லை. தங்களுடைய அன்பாகளே எதிர்ப்பக்கதில்

சண்டையிடினும், அப்போது அவரைப் பகைவராகவே கருதிப் போா புரிந்தது வியககததக்கது. தேசததின் நன்மையைக கருதியே அவா உழைததனா. ஆயினும் மக்கட்டன்மையால் அவரிடம் சில குற்றங்களும் இருநதன. உடல்வலிமை காரண மாகப் பிறா நனமதி கூறினும், அதனை அவா கேடகவில்லை. ஆயினும் வைதிகமததைப் போற்றுவதில் அவா பெரும் பானமையும் கண்ணுங் கருததுமாக இருந்தனா. தன தகப் பனது நன்மையைக் கருதித தான் ஆயுள் முழுவதும் பிரம்ம சாரியாய் நின்ற பீஷ்மரின் விரததன்மை போறறததக்கது. தன் தகப்பனது சொல்லை உண்மையாககக காட்டிற்குச் சென்ற இராமனின் செயலும் போற்றத்தக்கது. தனக்கு வந்த இராஜ யததைத் தன் தமையனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்த பரதனின் த்யாகம் அதனினும் போற்றததக்கது. கடவுளின் அருளால் நன்கு வாழலாம் என நினைததனா. ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவாலே தம்மை நல்வழிப்படுததிக் கொள்ளவேண்டுமே யன்றி பிறரது ஆணையால் அன்று என நன்கு அறியப் படுகின்றது.

அத்தியாயம் 51

கி. பி. முதல் ஐந்து நூற்றாண்டில் வடமொழிநூல்நிலை

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு முதல் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முடிய இந்தியாவில் வடமொழிவளர்ச்சி குன்றி இருந்தது என மோக்ஷமூலர் கூறுவர்.[1] அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்கள் ஆவன :—

(1) கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இருந்த விக்கிரமாதித்திய வரசனின் சபையில் தன்வந்தரி, க்ஷபணகன், அமரஸிம்மன், வேதாளசங்குபட்டன், கடகர்ப்பரன், காளிதாஸன், வராஹமிஹிரர், வரருசி என்ற நவரத்தினங்கள் இருந்தனர்.[2] (2) அந்த விக்கிரமாதித்தியன் சகர்களை வெருட்டி, அதன் ஞாபகத்திற்காக விக்கிரமசகத்தை ஏற்படுத்தினன் (3) அவருள் ஒருவரான காளிதாஸனால் மேகஸந்தேசகாவ்யத்தில் திங்நாகன்[3] குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டனன். (4) காளிதாஸன் ஜாமித்ரம்[4] என்ற சொல்லை வழங்குதலால், அவன் கிரேகஜ்யோதிஷம் அறிந்

1 A History of Sanskrit Literature by Mac Donell pp 318-325

2 धन्वन्तरि क्षपणकोऽमरसिंहशङ्कुवेतालभट्टघटकर्परकालिदासा ।
ख्यातो वराहमिहिरो नृपते सभाया रत्नानि वै वररुचिर्नव विक्रमस्य ॥
(ज्योतिर्विदाभरणे)

ஜைனர்கள் கட்டியது இக்கூற்று என்பர் S P பண்டிட்

3. दिङ्नाग —दिङ्नागाना पथि परिहरन् स्थूलहस्तावलेपान्
(मेघदूते I, 14)

4 अथौषधीनामधिपस्य वृद्धौ
तिथौ च जामित्रगुणान्वितायाम् [कुमार VII, 1]

இருத்தல்வேண்டும். ஆகலின் அவன் ஆர்யபட்டரது[1] காலத்திற்குப் (கி.பி. 499) பிற்பட்டவனாய் இருக்கவேண்டும்.

ஆறாம் நூற்றாண்டில் விக்ரமாதித்யன் எனப் பெயர் கொண்ட ஓர் அரசனும் இல்லை எனச் சாஸனங்களாலும் மற்ற பிரமாணங்களாலும் அறியப்பட்டமையாலும், நவரத்னங்கள் ஒரே காலத்தவர் அல்லர் என நிரூபிக்கப்பட்டமையாலும் முதற்காரணம் நில்லாது. விக்ரமசகம் கி.பி. 544-ல் உண்டாகவில்லை என்பதும், அதற்கு முன்னர் அஃதே மாலவசகம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது என்பதும் கி.பி. 800 இல் அதற்கு விக்ரமசகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பதும் ப்ளீட்[2] என்ற அறிஞரால் சாஸனங்களிலிருந்து நிரூபிக்கப்பட்டன. இந்தியாவின் மேற்குப்பகுதியிலிருந்து சகர்கள் ஆறாம் நூற்றாண்டில் வெருட்டப்பட்டனர் என்பதும் பொருந்தாது; ஏனென்றால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே அப்பகுதி குப்தரின் ஆட்சிக்கு வந்துவிட்டது. அன்றியும் அங்கிருந்து ஹூணர்கள் யசோவர்மன் விஷ்ணுவர்த்தனனால் வெருட்டப்பட்டனர்.

காளிதாஸன் திங்நாகனைக் குறிப்பாகக் குறிக்கின்றான் என்ற காரணமும் நில்லாது:—ஏனெனில் பௌத்ததிங்நாகனைக் குறிக்கின்றானா வேறொரு திங்நாகனைக் குறிக்கின்றானா என்று நிர்ணயிக்கப் பிரமாணமில்லை; அன்றியும் திங்நாகன் வஸுபந்துவின்[3] மாணாக்கனா இல்லையா என்பதும் ஐயம்; அன்றியும் வஸுபந்துவின் நூல்கள் கி.பி. 404இல் சீனபாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருத்தலால், திங்நாகர் ஆறாம் நூற்றாண்டினர் என்பதும் பொருந்தாது. ஆர்யபட்டருக்கு முன்பே க்ரேக் ஜ்யோதிஷத்தைப் பின்பற்றி ரோமகஸித்தாந்தம்[4] (கி.மு. 150–கி.பி. 150) எழுதப்பட்டமையால் நான்காம் காரணமும் நில்லாது.

1. आर्यभट्ट.
2. Fleet
3. वसुबन्धुः
4. रोमकसिद्धान्त.

வளர்ச்சியின்மைக்குக் கூறிய காரணங்கள் பொருந்தா எனக் கூறிய பின்னர், வளர்ச்சி இருந்தது என்பதற்குப் பின் வரும் பிரமாணங்கள் கூறப்படும்: நாஸிக் கர்நா முதலிய இடங்களிலிருந்து கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் இருந்த சாஸனங்கள் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. நான்காம் நூற்றுண்டில் ஹரிஷேணனுல்[1] இயற்றப்பட்ட ப்ரசஸ்திகளில் கத்யம்[2] பத்யம்[3] இரண்டும் உள்ளன. தசபுரியிலுள்ள சூரியன் கோயிலைப் பற்றி ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் வத்ஸபட்டியால்[4] காவ்யம் எழுதப்பட்டது எனச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது. சகர்களால் பாரதவர்ஷத்தில் கால்பங்கிற்குக் குறைவாகவே வ்யாபிக்கப்பட்டதேயன்றி அது முழுவதும வியாபிக்கப்படவில்லை என்பதும், அச்சகாகள், இங்கு வந்தபின்னர், வைதிகமதத்தைக் கொண்டனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றன.

ஆகலின் மோக்ஷமூலா கொண்ட கொள்கை பொருந்தாது.

---

1. हरिषेण:
2. गद्यम्
3. पद्यम्
4. वत्सभट्टि:

அத்தியாயம் 52

ஒரே கவியின் நூல்களின் பௌர்வாபர்யவிவேசனம்

ஒரு கவி பல நூல்கள் இயற்றி யிருப்பின் அவற்றின் பௌர்வாபர்யத்தை அறிதற்கு அக்கவியின் மனோநிலை ஒரு சிறந்த காரணம் ஆகும். தன் படிப்பு முடிந்தவுடன் நூல் எழுதத் தொடங்கிய கவியின் மனோநிலைக்கும் சிறிது காலம் கழிந்த பின்னர் இருக்கும் மனோநிலைக்கும் மாறுபாடு இருக்கும். அக்கவியே வயது முதிர்ந்த நிலையில் இருக்கும்பொழுது அவனது மனோநிலை வேறு வகையாகவே இருக்கும். அவ்வாறு இளவயதில் ஒருவனுக்கு உள்ள மனோநிலைக்கும், நடுவயதில் உள்ள மனோநிலைக்கும், வயது முதிர்ந்த காலத்துள்ள மனோநிலைக்கும் மாறுபாடுகள் உள. இவற்றை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஒரே கவி எழுதிய நூல்களுள் எது முன்னர் எழுதப் பட்டது, எது பின்னர் எழுதப்பட்டது என நிர்ணயிக்கலாம்.

உதாரணமாகப் படிப்புமுடிந்தவுடன் ஒருவன் நூல் எழுத ஆரம்பித்தால், தான் படித்த படிப்பை யெல்லாம் அங்கு வாரியிறைத்தே கூறிவிடுவான். "நான் நினைத்ததே தவ றற்றது; என்னுடைய நூலைப் போற்றாதார் அறியாதார்" எனக் கூறுவன். உதாரணமாகப் பவபூதி மாலதீமாதவத்தில் வேதம், உபநிஷத், யோகம், ஸாங்க்யம் இவற்றின் அறிவு நாடகம் இயற்றுவதற்குச் சிறந்த ஸாதனமாகுமா! இதினின்றிச் சிறந்த சொல்வழக்கு, பொருட்செறிவுள்ள சொல் இவை யல்லவோ சிறந்த ஸாதனம் ஆகும் என்கின்றார்.[1] இதன்

1. यद्वेदाध्ययनं तथोपनिषदां सांख्यस्य योगस्य च
ज्ञानं तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद्गुणो नाटके ।
यत्प्रौढित्वमुदारता च वचसां यच्चार्थतो गौरवं
तच्चेदस्ति ततस्तदेव गमकं पाण्डित्यवैदग्ध्ययोः ॥
(मालती. 1. 7)

அவா இவையெலலாம படிததவா எனக காணபிததனா அதன பினனா "தன நூலைப பலா போறறுது இகழகினறா அவாகள அறியாதாா. தன நூலைப போறற யாரோ ஒருவன எஙகேயாவது எககாலததாவது பிறபபான எனகினறனா[1]

வேறு சிலா "தன நூலைப போறறுதான மூடன எனறும போறறுகிறவா சிறநதவா" எனறும வாசசியமாகவே கூறு வதும உணடு உதாரணமாகக காளிதாஸன மாளவிகாகனி மிதரததில "பழையதெலலாம சிறநதனவலல, புதியதெலலாம இழிநததுமலல, பெரியோா ஆராயநதே உணமையை அறி கினறனா, மூடன பிறா கூறுவதையே கொளகினறான்[2]

அனறியும தன நூலின சிறபபைத தானே நேரிற கூறுவா உதாரணமாக மாலதீமாதவததில பவபூதி தனனுடைய நூலில சுவைகள செறிநதும, நாயிகை நாயகன இவருடைய செயல கள அனபுமிகுதியால மனோஹரமாயும தனனை புயாததிக

1 ये नाम केचिदिह न प्रथयन्त्यवज्ञा
जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैष यत्न ।
उत्पत्स्यते मम तु कोऽपि समानधर्मा
कालोह्यय निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥ (ibid 1 6)

இங்குத் தன்னைக் குறிக்கும்போது न என்ப பஹுவசனத்திற் கூறுவதும், தற்போது தனக்குச் சமானமானவன் ஒருவனு மில்லை என்று குறிப்பும், பிற்காலத்தும் யாரோ ஒருவன் தனக்குச் சமமாகப் பிறப்பான் என்பதைக் குறிக்க कोऽपि என்றவிடத்து ஏகவசனப்பிரயோகமும் கவனிக்கத்தகுரியன

2 पुराणमित्येन न साधु सर्व
न चापि काव्य नवमित्यवद्यम् ।
सन्त परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते
मूढ परप्रत्ययनेयबुद्धि ॥ (मालवि 1)

கூறியும் பிறரை இகழ்ந்து கூறியும், கதைகளைச் சித்திரமாயும் சொல்லழகுக்குச் சிறந்தும் விளங்குகின்றன என்றனர்.[1]

சிலவிடத்து மறைபொருளாய்த் தன் நூலின் சிறப்பைக் கூறுவர்.[2]

மேலும் மூச்சு விடாமல் படிக்குமாறு ஸமாஸம் நிறைந்தனவும் பெரிய விருத்தங்களில் இணைக்கப்பட்டனவுமான செய்யுள்களைக் கூறுவர். அவ்வாறு உள்ள சுலோகங்களைப் பலவற்றை மாலதீமாதவத்திற் காணலாம். முதல் சுலோகமே அவ்வாறு உள்ளது.[3] இளைஞராய் இருப்பவர் எல்லாக் கலைகளிலும் சிறந்தவளாய் ஒத்த அன்பு உடையவளாய் உள்ள மாது தனக்கு மனைவி ஆகவேண்டும் எனவும் அவளைத் தானே

1 भूम्ना रसाना गहना प्रयोगा
साहार्दहृद्यानि विचेष्टितानि ।
औद्धत्यमायोजितकामसूत्र
चित्रा कथा वाचि विदग्धता च ॥ (मालती 1, 4)

2 अहो उपन्यासशुद्धि (ibid III)
अन्य एवाक्षुण्णो कथाप्रकार (ibid III)
अस्ति वा कुतश्चिदेवभूतमद्भुत विचित्ररमणीयोज्ज्वल प्रकरणम्? (ibid X)
सर्वतोमुखं वैदग्ध्यमभयस्य सुभाषितरत्नकोश (ibid VIII)

3 सानन्द नन्दिहस्ताहतमुरजरवाहूतकौमारबर्हि-
त्रासान्नासाग्ररन्ध्र विशति फणिपतौ भोगसङ्कोचभाजि ।
गण्डोड्डीनालिमालामुखरितककुभस्ताण्डवे शूलपाणे-
र्वैनायक्यश्चिर वो वदनविधुतय पान्तु चीत्कारवत्य ॥
இங்கு [illegible], [illegible] சுலோகங்களை
[illegible]

நேரில் கண்டு தெளிந்து மணக்சவேண்டும் எனவும் நினைத்தலும் இயற்கையாதலின், முதலில் ஸம்போகச்ருங்காரம் கொண்டதும் காந்தாவமணங்கொண்டதுமான நூலைத் தாம் இயற்றுவர். தமக்குத் தகுந்த மனையாள் கிடைக்காவிடின் இணையற்றவனை மணப்பதைக் காட்டிலும் தாம் இறப்போம் என்பர். உதாரண மாகக் காளிதாஸன் மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் மாளவிகைக்கு ந்ருத்யததில் உள்ள புலமையைப் பார்க்க அக்னிமித்ரனையே நியாயாதிபதியாகச் செய்தலும், 'ஒதத அன்பு அற்றவரின் சம் போகமும் சிறந்ததன்று; ஒத்த அன்பு உள்ளவா சம்போக மின்றி இறப்பினும் சிறந்தது[1] எனக் கூறுதலும் நோக்கத் தக்கது. . ஒத்த அன்புடைய மனையாள் கிடைப்பதும், ஒத்த அன்புடைய கணவன் கிடைததலும், தவஞ் செய்து கடவுளின் அருளாலே யன்றி வேறொன்றாலும் நிகழாது என்பதைக் குறிக்க, அவரே குமாரஸம்பவததில் சிவபிரானையும் பார்வதி யையும் தவஞ் செய்வதாக வருணிததல் அறியத் தக்கது மாதவனும் மாலதியும் பிராம்மணாகளாய் இருப்பினும் ஒத்த அன்பு காரணங் கொண்டே காந்தர்வமுறையால் மணக்குமாறு பவபூதியும் செய்கின்றனா. அன்றியும் இளமைப பருவததில் பழைய நூல்களைப் பின்பற்றாது புதிய நூலாய் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் வரலாம். மாளவிகாக்னிமித்ரம் மாலதீமாதவம் இவற்றின் வஸ்துப்ராசீன கதையை ஒட்டியது அன்று.

தனக்கு முன்னர்ப் பெரியோர் கூறிய சொற்றொடர்களை அப்படியே வழங்குவது உண்டு. காளிதாஸன் மாளவிகாக்னி

1. अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता
समागमेनापि रतिर्न मां प्रति ।
परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वरं
शरीरनाशोऽपि समानुरागयोः ॥

மித்ரத்திற் பலவிடத்தில் அவ்வாறு வழங்குகின்றன[1]. அக்கருத்துக்களைத் தம் சொற்றொடர்களாற் கூறுதலும் உண்டு. இதனைப் பவபூதியின் மாலதீமாதவத்திற் காணலாம். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒத்த அன்பு வேண்டும் எனக் காளிதாஸன் பலவிடங்களிற் கூறுவதைப் பவபூதியுங் கூறினர்[2]. நாயகியின் மேல் பட்ட காற்று தன் மேல் பட்டிடும் என நாயகன் கூறல் மேகஸந்தேசத்திற்போல மாலதீமாதவத்திலுங் காணலாம்[3].

1 छेदो दंशस्य दाहो वा क्षतेर्वा रक्तमोक्षणम् ।
एतानि दष्टमात्राणामायुष्याः प्रतिपत्तयः ॥ (मालविका IV, 4)
अनुरागोऽनुरागेण परीक्षितव्य इति सुजनवचनम् (ibid III)
भ्रमरसम्बाधोऽस्मीति किं न वसन्तावतारसर्वस्वं नवचूतप्रसवोऽवतंसनीय (ibid III)
चन्दनं खलु मया पादुकापदेशेन दूषितम् (ibid V)

2 इतरेतरानुरागो हि दारकर्मणि परार्ध्यं मङ्गलम् [मालती II]
अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता
समागमेनापि रतिर्न मां प्रति ।
परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वरं
शरीरनाशोऽपि समानुरागयोः [मालविका III]

3 उन्मीलन्मुकुलकरालकुन्दकोश
प्रश्च्योतद्घनमकरन्दगन्धबन्धो ।
तामीषत्प्रचलविलोचनां नताङ्गीम्
आलिङ्गन्पवन मम स्पृशाङ्गमङ्गम् ॥ (मालती I 38)
अथवा तदङ्गपरिवाससीतल
मयि किञ्चिदर्पय मनाग्दृशे गतिः । (ibid IX 43

மாலதீமாதவத்துள் ஒன்பதாம் அங்கத்தில் மேகத்தை மாதவன் தூதாக அனுப்புவதும், மாலதியைப் பிராணிகள் கண்டனவா எனப் புலம்புதலும் மேகஸந்தேசத்தில் மேகத்தை யக்ஷன் தூதாக அனுப்புவதையும்,[1] விக்ரமோர்வசீயத்தில் புரூரவஸ் ஊர்வசியைப் பிராணிகள் கண்டனவா எனப் புலம்புதலையும்[2] ஒத்திருக்கின்றன. மாலதியை எவ்வகையிலும் ஒத்த

भित्त्वा सद्य किसलयपुटान्देवदारुद्रुमाणा
ये तत्क्षीरस्रुतिसुरभयो दक्षिणेन प्रवृत्ता ।
आलिङ्ग्यन्ते गुणवति मया ते तुषाराद्रिवाता
पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेति ॥ [मेघ II 46]

1 दैवात्पश्येर्जगति विचरन्तिच्छया मत्प्रिया चेत्
आश्वास्यादौ तदनु कथयेर्माधवीयामवस्थाम् ।
आशातन्तुर्न च कथयतात्यन्तमुच्छेदनीय
प्राणत्राण कथमपि करोत्यायताक्ष्या स एक ॥ [माल्ती IX 26]
तस्मिन्काले जलद यदि सा लब्धनिद्रासुखा स्यात्
अन्वास्यैना स्तनितविमुखो याममात्र सहस्व ।
माभूदस्या प्रणयिनि मयि स्वप्नलब्धे कथञ्चित्
सद्य कण्ठच्युतभुजलताग्रन्थि गाढोपगूढम् ॥ (मेघ II 36)

2 भवद्भि सर्वाङ्गप्रकृतिरमणीया कुलवधू
इहस्थैर्दृष्टा वा विदितमथवास्या किमभवत् ।
वयोवस्था तस्या शृणुत सुहृदो यत्र मदन
प्रगल्भव्यापारश्चरति हृदि मुग्धश्च वपुषि ॥ (माल्ती IX 29)
अपि दृष्टवानसि मम प्रिया वने
कथयामि ते तदुपलक्षण शृणु ।
पृथुलोचना सहचरी यथैव ते
सुभगा तथैव खलु सापि वीक्ष्यते ॥ [विक्रम IV 59]

பொருள்களை ஒரே இடத்தில் காணாதது இவை என மாதவன் கூறுதல் யக்ஷனுடைய கூற்றை ஒத்திருக்கின்றது. இரண்டாம் அங்கத்தில் மாலதியின் வர்ணனையும், சாகுந்தலத்து மூன்றாம் அங்கத்தில் சகுந்தலையின் வர்ணனையும் ஒத்திருக்கின்றன.[2] பல இடங்களில் பவபூதி பாணனை ஒத்திருத்தலும்[3] நோக்கத்தக்கது

1 नवेषु लोध्रप्रसवेषु कान्तिर्दृशः कुरङ्गेषु गतं गजेषु ।
लतासु नम्रत्वमिति प्रमथ्य व्यक्तं विभक्ता विपिने प्रिया मे ॥
(मालती. IX 27)

श्यामास्वङ्गं चकितहरिणीप्रेक्षणे दृष्टिपातं
वक्त्रच्छायां शशिनि शिखिनां बर्हभारेषु केशान् ।
उत्पश्यामि प्रतनुषु नदीवीचिषु भ्रूविलासान्
हन्तैकस्मिन्क्वचिदपि न ते चण्डि सादृश्यमस्ति ॥ (मेघ. II 43)

2 परिपाण्डुपाण्डुलकपोलमाननं
दधती मनोहरतरत्वमागता ।
रमणीयतन्वनि जने परिभ्रमन्
ललितो विधिर्विनयने हि मन्मथ ॥ [मालती II 4]

निकामं क्षामाङ्गी सरसकदलीगर्भसुभगा
कलाशेषा मूर्तिः शशिन इव नेत्रोत्सवकरी ।
अवस्थामापन्ना मदनदहनोद्दाहविधुरा
इयं नः कल्याणी रमयति मनः कम्पयति च ॥ (ibid II, 3)

क्षामक्षामकपोलमाननमुरः काठिन्यमुक्तस्तनं
मध्यः क्लान्ततरः प्रकामविनतावंसौ छविः पाण्डुरा ।
शोच्या च प्रियदर्शना च मदनक्लिष्टेयमालक्ष्यते
पत्राणामिव शोषणेन मरुता स्पृष्टा लता माधवी ॥ (शाकु. III 8)

3 कल्याणानन्तरवनता हि कल्याणमप्युपरिष्टाद्भवति [मालती IV]
भवन् भावमनुबध्नाति (कादम्बरी)

இவற்றை யெல்லாம் நோக்கின், காளிதாஸனுடைய நூல்களில் குமாரஸம்பவம், மாளவிகாக்னிமித்ரம் இவ்விரண்டும், பவபூதியின் நூல்களுள் மாலதீமாதவமும் முன்னர் இயற்றப் பட்டன என்று கூறலாம்.

மனைவியும் கணவனும் இல்லறவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு இருக்கும்போது, சிறிது காலம் இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்திருக்க நேரிடும். அப்போது கணவன் மனைவியையும், மனைவி கணவனையும் நினைத்துக்கொண்டே இருத்தல் கூடும். பிரிவுத்துயரத்தால் யாரையேனும் தூதாக அனுப்பலாம். இவ்வாறு மேகஸந்தேசத்தில யக்ஷன் மேகத்தைத் தூதாக அனுப்புவதைக் காணலாம்.

சில வேளை கணவன் தன்னை விட்டு வேறு ஒரு கணிகையை விரும்புதலைக் கண்டு, மனைவி அவனது விருப்பத்திற்கு இணங்கவும் இணங்கலாம் இதனை விக்ரமோர்வசீயத்திற் காணலாம்[1]

இவ்விரண்டு வகையுள் முன்னாகக் கூறப்பட்டதில் மனைவிக்கும் கணவனுக்கும் ஒத்த அன்பு இருக்கும்; பின்னாக் கூறப்பட்டதில் தலைவனுக்குக் கணிகையிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு இருக்குமோ, அவ்வளவு அன்பு அவட்கு அவனிடம் இராது.

இக்காரணம் பற்றி மேகஸந்தேசமும் விக்ரமோர்வசீயமும் காளிதாஸன் நடுவயதிற் செய்யப்பட்ட நூல்கள் ஆகலாம்.

சிலர் ஸம்போகசிருங்காரம் விப்ரலம்பசிருங்காரம் இவற்றில் ஈடுபட்ட பின்னர் வீரச்சுவையில் ஈடுபட ஆரம்பிக்கலாம்[2]. தானே கட்டிய கதைகளை விட்டு முன்னோர் கொண்ட

1. अद्य प्रभृति आर्यपुत्रो यां स्त्रियं कामयते, या आर्यपुत्रसमागमप्रणयिनी तया मयाप्रतिबन्धेन वर्तितव्यम् [विक्रम. III]

2. *Cf.* महावीरचरितम्

கதைகளைப் பின்பற்றலாம். தன் நூலுக்குச் சிறப்பு தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தால் மாத்திரம் இல்லை; முன்னோரின் கதைகளைப் பின்பற்றினமையாலும், சபையோரின் புலமையாலும் எனவும் எண்ணலாம்[1]. இவற்றைக்கொண்டு மஹாவீரசரிதம் பவபூதியின் நடுவயதில் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

சிறந்த வயதாய பின்னர் மக்கட்பேறு ஒருவனுக்கு இல்லையேல் அதனையே மனைவியும் கணவனும் நினைத்தல் கூடும்[2]. அதற்காக வ்ரதங்களை கைப்பற்றுதல் கூடும்.[3] மகனில்லாது இறப்

1. *Cf.* वश्यवाचः कवेर्वाक्यं सा च रामाश्रया कथा ।
   लब्धश्च वाक्यनिष्यन्दनिर्णेयनिकषो जनः ॥ (महावीर. I 4)
2. नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।
   न प्रकामभुजः श्राद्धे स्वधासङ्ग्रहतत्पराः ॥ (रघु. I 66)
   लोकान्तरसुखं पुण्यं तपोदानसमुद्भवम् ।
   सन्तति शुद्धवंश्या हि परत्रेह च शर्मणे ॥ (*ibid* 1, 69)
   अहो दुष्यन्तस्य संशयमारूढाः पिण्डभाजः । कुतः
   अस्मात्परं बत यथाश्रुति सम्भृतानि
   को नः कुले निवपनानि नियच्छतीति ।
   नूनं प्रसूतिविकलेन मया प्रसिक्तं
   धौताश्रुशेषमुदकं पितरः पिबन्ति ॥ [शाकु. VI, 25]
3. ஒரு பேரரசன் தன் மனைவியோடு பசுவிற்கு உபசாரம் செய்ததை ரகுவம்சத்திற் காணலாம்.

Cf. आस्वादवद्भिः कवलैस्तृणानां कण्डूयनैर्दंशनिवारणैश्च ।
अव्याहतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् (रघु. II 5)
प्रदक्षिणीकृत्य पयस्विनीं तां सुदक्षिणा साक्षतपात्रहस्ता ।
प्रणम्य चानर्च विशालमस्याः शृङ्गान्तरं द्वारमिवार्थसिद्धेः ॥ (*ibid* II 21)

பின் நல்ல உலகத்திற் செல்ல முடியாதே என்று வருந்தக் கூடும். இல்லறத்தில் பற்றற்று இருத்தலுங் கூடும்.[1] மகன் பிறந்த பிறகு, அவனுக்குத் தக்க வயது வந்த பின்னர், தாம் வானப்ரஸ்தர்கள் ஆதல் கூடும்;[2] கணவன் ஸந்நியாஸியும் ஆகலாம்;[3] தான் ஜீவன்முக்தனாய்த் தனக்குப் பின்னர் பிறப்பு வேண்டாம் எனக் கடவுளை வேண்டுதலுங் கூடும்[4] ஸபையோர்கள் ஒவ்வொருவரையும் வித்வானாக நினைத்தலுங் கூடும்[5] அப்போது மூச்சுவிடாமற் சொல்லப்படும் பெரிய விருத்தத்தில்

1. जुगोपात्मानमत्रस्तो भेजे धर्ममनातुरः ।
अगृध्नुराददे सोऽर्थमसक्त सुखमन्वभूत् ॥ (ibid I 21)

2 अथ स विषयव्यावृत्तात्मा यथाविधि सूनवे
नृपतिककुदं दत्त्वा यूने सितातपवारणम् ।
मुनिवनतरुच्छाया देव्या तया सह शिश्रिये
गलितवयसामिक्ष्वाकूणामिदं हि कुलव्रतम् ॥ [रघु. 3, 70]

3. अथ वीक्ष्य रघु' प्रतिष्ठितं
प्रकृतिष्वात्मजमात्मवत्तया ।
विषयेषु विनाशधर्मसु
त्रिदिवस्थेष्वपि निस्पृहोऽभवत् ॥ (ibid VIII 10)

4. ममापि च क्षपयतु नीललोहित.
पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ शाकु. (VII 35)

5, आ परितोषाद्विदुषा
न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।
बलवदपि शिक्षितानाम्
आत्मन्यप्रत्ययं चेतः ॥ (ibid I 2)

இணைக்கப்பட்ட ச்லோகங்களையும் நீண்ட ஸமாஸங்களைக் கொண்ட சொற்களையும் வழங்க இடன் இராது.[1]

இவற்றைக்கொண்டு ரகுவம்சமும் சாகுந்தளமும் காளிதாஸன் இயற்றிய நூல்களுள் இறுதிநூல்களாய் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறலாம்.[2]

உத்தரராமசரிதத்தில் அங்கிச்சுவை கருணமாதலாலும் முதற்செய்யுளில் முன்னுள்ள கவிகளுக்கு வணக்கம் கூறும் முறையாலும்[3] இறுதிச்செய்யுளில் புதாகள் தன் நூலை கௌரவப் படுத்தட்டும் எனக் கூறினமையாலும்,[4] நீண்ட ஸமாஸங்கள்

1. ரகுவம்சமே காளிதாஸனின் முதல காவ்யம் என டாக்டர் குன்ஹன்ராஜா கூறுவது எனக்கு உடன்பாடு இன்று (Annals of Oriental Research Vol. VI 1941—2.)
2. *Cf* प्रसन्नादिक्पासुविविक्तवातम् [कुमा. 1, 33]
   दिशः प्रसेदुर्मरुतो ववुः सुखाः [रघु. 3, 14]
3. इदं कविभ्यः पूर्वेभ्यो नमोवाकं प्रशास्महे ।
   विन्देम देवता वाचममृतामात्मनः कलाम् ॥ [उत्तम. I, 1]
4. तामेता परिभावयन्त्वभिनयैर्विन्यस्तरूपा बुधाः ।
   शब्दब्रह्मविदः कवेः परिणतां प्राज्ञस्य वाणीमिमाम् ॥
   (*ibid* VII 20)
   பவபூதிக்கு மாலதீமாதவம் இயற்றும்போது உள்ள ஞானத்தவம் உத்தரராமசரிதம் எழுதும்போது இல்லை எனினும், அவரது அஹங்காரம் முற்றிலும் மறைந்தது எனக் கூறுதற்கு இடமில்லை. அதற்குச் சான்று இச்செய்யுளில் உள்ள शब्दब्रह्मविदः, परिणता, प्राज्ञस्य என்ற சொற்களாகும். பிரும்மத்தை அறிந்தேன் எனக் கூறுகிறவன் பிரும்மத்தை அறியவில்லை என்றும் பிரும்மத்தை அறியேன் எனக் கூறுகின்றவ பிரும்மத்தை அறிந்திருத்தல் கூடும் என்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என கேனோபநிஷத் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது.

பெருமையானும் இளமையானும்,[1] அதனைப் பலபடி இருதியின் இயற்ற வல்லவர்.

---

1 [illegible]

அத்தியாயம் 53

பத்யகாவ்யங்கள்

காவ்யம் என்ற சொல் ச்ரவ்யகாவ்யத்தைக் குறிக்கும் என்பதும், இராமாயணமே ஆதிகாவ்யம் என்பதும், மஹாபாரதம் அதற்குப் பின்னருள்ள காவ்யம் என்பதும் முன்னரே கூறப்பட்டன.

மஹாபாஷ்யத்திற் குறிக்கப்பட்ட வாருசம் காவ்யம்[2] என்பது பத்யமயமானதா, கத்யமயமானதா என அறிதற்கு இயலவில்லை. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஜூனா நாஸிக் என்ற இடத்தில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களும் கத்யமாய் இருக்கின்றன எனக் கூறுவர். கி. பி. 473இல் தசபுரத்தில் தேவாலயத்தின் ப்ரதிஷ்டாகாலத்தில் அதன் ப்ரசம்ஸையாக வத்ஸபட்டி ஒரு காவ்யம் இயற்றினார் என்றும், அதைப் படித்தால் அவர் காளிதாஸனுடைய நூல்களைப் படித்தவர் என்பது அறியப்படும் என்றும் கூறுவர்.

தற்போது காணப்படும் பத்யகாவ்யங்களுள் முதன்மையான காளிதாஸன் இயற்றிய ருதுஸம்ஹாரம்[3] குமாரஸம்பவம்[4], மேகஸந்தேசம்[5], ரகுவம்சம்[6] இவையா, அல்லது அச்வகோஷன

1 அத்யாயம் 47

2 वाररुच काव्यम्

3 ऋतुसंहारम्

ருதுஸம்ஹாரம் ஏனைய மூன்றையும் இயற்றிய காளிதாஸனே இயற்றினனா இல்லையா என்பது பின்னர் ஆராயப்படும்

4 कुमारसम्भवम्

5 मेघसन्देशम्

6 रघुवंशम्

இயற்றிய ஸௌந்தராநந்தம்[1] புத்தசரிதம்[2] இவையா என்பதில் கொள்கை வேறுபாடுகள் உள.

மாக்டானலும் அவரைப் பின்பற்றியவரும் அச்வகோஷனே முற்பட்டவன் எனக் கூறுவா. அதற்குக காரணங் கள் ஆவன:—

(1) அச்வகோஷன் கனிஷ்கனின் ஸமகாலீனன் எனப் பௌததாகளுள் ப்ரஸிததி உளது[3]. (2) அவன் இயற்றிய புததசரிதம கி. பி. 414—421 காலததில் சீனபாஷையில் மொழி பெயாக்கப்பட்டது. ஆகலின் கி. பி. 400கது முறபட்டே அவன் இருந்திருத்தல் கூடும். (3) காளிதாஸன் கி. பி. 400க்குப் பிற்பட்டவன் எனக் கூறுதல் இயலாதே யன்றி, அதற்கு முற் பட்டவன் எனக் கூறச் சான்று ஒன்றும் இல்லை.

காளிதாஸனே முறபட்டவன எனக் கூறுவோா கொண்ட காரணங்கள் ஆவன:—

(1) காளிதாஸன் தன் கருததுக்களை அச்வகோஷனிட மிருந்து கொள்ளுதல் தகாது (2) காளிதாஸன் கி. மு. 56இல் இருந்தான் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள.

அவ்விருவருள் யாா முன்னிருப்பினும் யாா பின்னிருப்பினும், அவவிருவருடைய நூல்களினும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் மிக உள[4]

1. सौन्दरानन्दम्
2. बुद्धचरितम्
3. புத்தன் நாட்டைவிட்டு வெளியே செல்லும்போதும், அவன் [illegible] மதிலை [illegible] பட்டணத்தில் நுழையும்போதும் [illegible] பெண்டிர்செயல்கள் ஒத்துள்ளன.
4. वातायनेभ्यस्तु विनिःसृतानि परस्परोपासितकुण्डलानि ।
स्त्रीणां विरेजुर्मुखपङ्कजानि सक्तानि हर्म्येष्विव पङ्कजानि ॥ [बुद्ध.]

காளிதாஸனின் காலம்.—கி. மு. 56இல் சகாகளை வெருட்டிச் சகத்தை ஸ்தாபித்த ஒரு விக்ரமாதித்யனுடைய ஸபையில காளிதாஸன் இருந்தான். ஆகலின் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டே அவனுடைய காலம் என்பர் ஸா வில்லியம் ஜோன்ஸ்[1]. அவரது கொள்கையைக் கொண்டு வேறு சில காரணங்களையுங் கூறுவாரிலர்[2]. அவையாவன :—

(1) மஹாபாஷ்யத்தில் புஷ்யமித்ரஸபை எனப் பதஞ்சலி கூறியிருக்கின்றனர்; மாளவிகாக்நிமித்ரத்து நாயகனாகிய அக்னிமித்ரன் அவனது புதல்வனாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான்.

(2) ரகுவம்சம் குமாரஸம்பவம் இவற்றுள் வருணிக்கப்பட்டிருக்கும் யவனா பாரஸீகா காம்போஜா முதலியோருடைய செயல்கள் கி மு. முதல் நூற்றாண்டின ஆகும்.

(3) ஜானகீஹரணத்தை நன்கு படித்தால் அதனுடைய ஆசிரியரான குமாரதாஸன காளிதாஸனுக்குப் பிறபட்டவன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

तासां मुखैरासवगन्धगर्भैर्व्याप्तान्तराः सान्द्रकुतूहलानाम् ।
विलोलनेत्रभ्रमरैर्गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इवासन् ॥ (रघु.)

மேகதூதத்திலும் புத்தசரிதத்திலும் ஒருவகைப்பட்ட கருத்து உளது.

कस्यैकान्तं सुखमुपनतं दुःखमेकान्ततो वा
नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिक्रमेण ॥ [मेघ.]

द्वन्द्वानि सर्वस्य यतः प्रसक्तान्यलाभलाभप्रभृतीनि लोके ।
अतोऽपि नैकान्तसुखोऽस्ति कश्चिन्नैकान्तदुःखः पुरुषः पृथिव्याम्
[बुद्ध.]

1. Sir William Jones
2. Kalidasa-His Period, Personality, Poetry by K. S. Ramaswami Sastri pp. 38—80

(4) காளிதாஸன் கிரேக்ஜ்யோதிச்சாஸ்த்திரத்தை ஆர்யபடயத்திலிருந்துதான் கற்றிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. கிரேக்கருக்கு ஆசிரியரான எகிப்த்தேசியரிடமிருந்தும் அறிந்திருத்தல் கூடும்.

(5) தற்போது காணப்படும் பாஸநாடகங்கள் கி. பி 300ஐச் சேர்ந்தவாகலின், பாஸருக்குப் பிற்பட்ட காளிதாஸன் கி. பி. 400இல் இருந்திருக்கவேண்டும் என்ற டாக்டர் கீத்தின் கொள்கை பொருந்தாது; ஏனெனில் தற்போது காணப்படும் பாஸநாடகங்கள் காளிதாஸனாற் குறிக்கப்பட்ட பாஸனின் நாடகங்கள் இல்லை. இந்த பாஸன் பிற்காலத்தில் கேரள தேசத்தில் இருந்த ஒரு கவி ஆதல் வேண்டும்.

அக்னிமித்ரன் காலத்தே காளிதாஸன் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கு டாக்டர் குன்ஹன்ராஜா மூன்று காரணங்கள் கூறுவர் அவையாவன :—[1]

(1) மாளவிகாக்னிமித்ரத்தின் பரதவாக்கியத்தில் அக்னிமித்திரனைக் குறித்தல்.

(2) புஷ்யமித்ரனின் யாகத்திற்காக வஸுமித்ரன் குதிரைக்குப் பின்னர் சென்றதாக மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் கூறப்பட்டதும் திலீபனின் யாகத்திற்காகக் குதிரைக்குப் பின்னர் ரகு சென்றதாக ரகுவம்சத்திற் கூறப்பட்டதும் ஒத்திருத்தல்.

(3) விதிசையை இராஜதானியாக மேகசந்தேசத்திற் கூறியிருத்தல்.

காளிதாஸனின் காலம் கி பி. 400க்குப் பின்னர் இல்லை என மாக்டானெல் கூறுவர்.

நான்காம் நூற்றாண்டில் ஹரிஷேணன் இயற்றிய ப்ரசஸ்தியும் வீரஸேனன் இயற்றிய சாஸனமும் காளிதாஸனின் ரீதியை

1. Anuals of Oriental Research Vol II Part I.

ஒட்டி உள்ளன. கி. பி. 473இல் வத்ஸபட்டி எழுதிய காவ்யத்தைப் படிப்பின், அவன் காளிதாஸனுடைய நூல்களைப் படித்திருக்கவேண்டும் என அறிதல் கூடும்.

காளிதாஸன் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டில் இருந்தான் என்ற மோக்ஷமூலர்கொள்கை சாஸனச்சான்றால் தவறென உணர்த்தப்பட்டது என முன்னரே கூறப்பட்டது. அவரது கொள்கையை டாக்டர் பண்டார்க்கார், பதாகா[2], டாக்டர் பௌ தாஜி[3] முதலியோர் பின்பற்றுவர். அவனது காலம் கி. பி. 250 என லாஸ்ஸெனும்[4], கி. பி. 470 என வில்போர்ட்[5], வில்ஸன்[6] முதலியோரும், கி. பி. 11 நூ. என பெண்ட்லியும்[7] கொள்ளுகின்றனர். ஸ்கந்தன்[8], குமாரன்[9], என்ற பெயர்கள் ரகுவம்சத்தில் வழங்கப்பட்டமையாலும், அவை ஸ்கந்தகுப்தன் குமாரகுப்தன் இவரைக் குறிப்பால் உணர்த்துதல் தகுமாதலானும், சாலிகோப்ய:[10] என்ற சொல்லும குப்தர்களைக் குறிப்பால் உணர்த்துமாகலானும், காளிதாஸன் குப்தர்களுடைய காலத்தில் இருந்தவன் எனக் கீத் முதலியோர் கொள்வர். அச்செய்யுள்களில் அச்சொற்கள் அவ்வாறு குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன எனக் கொள்ளுதல் அந்நூல் போகும் நடைக்கு ஒத்ததன்று.

1. Dr. Bhandarkar.
2. K. B. Pathaka.
3. Dr. Bhau Daji.
4. Prof. Lassen.
5. Col. Wilford.
6. H. H. Wilson.
7. Bentley.
8. स्कन्दस्य मातुः पयसां रसज्ञः (रघु. II 36)
9 हरेः कुमारोऽपि कुमारविक्रमः ... (*ibid* III 55)
10. आकुमारकथोद्घातं शालिगोप्यो जगुर्यशः (*ibid* IV 20)

Skt—45

காளிதாஸனின் இருப்பிடம் — காளிதாஸன் எங்குப் பிறந்து வளர்ந்தான் எனவும் எங்குத் தன் ஆயுளைக் கழித்தான் எனவும் வெளிப்படையாய் ஒருவரும் கூறவில்லை அவன் சிறப்பாக வருணித்த இடங்களிலிருந்து அவற்றைச் சிலர் ஊகிக்கின்றனர்

ரகுவம்சத்தில் வருணிக்கப்பட்ட வஸிஷ்டாசிரமமும்,[1] ஸிந்துநதியும்,[2] காச்மீரத்தில் உள்ள குமுதநாகன்[3], நீலமதம் என்ற நூலில் நாகர்களுள் ஒருவனாகக் கூறப்பட்டனன் சாகுந்தளத்தில் வருணிக்கப்பட்ட ஸோமதீர்த்தம்,[4] அப்ஸரஸ தீர்த்தம்[5] இவையெல்லாம் அங்கே உள்ளன குமாரஸம்பவத்திற் கூறப்பட்ட கௌரீசிகரமும்,[6] அங்குக் குறிக்கப்பட்ட ஔபதாஷி

1 अथाभ्यर्च्य विधातारं प्रयतौ पुत्रकाम्यया ।
तौ दम्पती वसिष्ठस्य गुरोर्जग्मतुराश्रमम् ॥ (रघु I 35)
गङ्गाप्रपातान्तविरूढशष्पं गौरीगुरोर्गह्वरमाविवेश । (ibid II 26)
अमुं पुरः पश्यसि देवदारुं पुत्रीकृतोऽसौ वृषभध्वजेन ॥
(ibid III 36)

2 विनीताध्वश्रमास्तस्य सिन्धुतीरविचेष्टनैः । (ibid IV 67)
(सिन्धुर्नाम काश्मीरदेशेषु कश्चिन्नदविशेषः मल्लिनाथ)

3 नागेन लौल्यात्कुमुदेन नूनमुपात्तमन्तर्हृदवासिना तत् ।
(ibid XVI 76)

4 इदानीमेव दुहितरं शकुन्तलामतिथिसत्काराय नियुज्य दैवमस्याः
प्रतिकूलं शमयितुं सोमतीर्थं गतः [शाकु I]

5 स्त्रीसंस्थानं चाप्सरस्तीर्थमाराद्उत्क्षिप्यैनां ज्योतिरेकं जगाम ।
(ibid V)

6 प्रजासु पश्चात्प्रथितं तदाख्यया जगाम गौरीशिखरं शिखण्डिमत् ।
[कुमा V 7]

தீர்த்தமும்[1] ஆங்கே உள. மேகஸந்தேசத்தில் உஜ்ஜயினி விரிவாய் வருணிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின் காளிதாஸன் பிறந்து வளர்ந்தவிடம் காச்மீரம் என்பதும், அவனுடைய ஆயுளைக் கழித்தவிடம் உஜ்ஜயினி என்பதும் அறியப்படும்.[2]

காளிதாஸனைப்பற்றிய செய்திகள்.—ஒப்பற்ற ப்ரதிபையைக் கொண்டு வடமொழியில் நூல்கள் இயற்றிய மஹாகவிகள் இருவரோ மூவரோ ஐவரோ அறுவரோ தான் எனவும் அவருள் காளிதாஸன் முதல் ஆனவன் எனவும்[3] ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுவர். தான் ஒன்றைக் கண்டு அநுபவிக்குமாறு, தன் நூலைப்படித்துப் பிறரும் அவ்வாறே அநுபவிக்குமாறு செய்யக் கூடிய நூலியற்றுஞ்சக்தியே ப்ரதிபை என்னலாம். அதனைக் கொண்டே குமாரஸம்பவத்தில் உலகத்திற்குத் தாய்தந்தையரின் ஸம்போகத்தைக் க்ராம்யமாகாது எல்லோரும் போற்றுமாறு காளிதாஸன் வருணித்தனன் என்றும்,[4] பார்வதியை ஒன்று, மூன்று, ஏழு இந்த ஸர்க்கங்களில் வெவ்வேறு வகையில் வருணித்து புதிது புதிதாகத் தோன்றுமாறு செய்தனன் என்றும்,[5]

1. सप्तर्षिहस्तावचितावशेषाणि ... (*ibid* I 16)
2. இதனைப்பற்றி விரிவாய் 'The birth-place of Kalidasa by by Pandit Lachhmi Dhar Kalla' என்ற நூலிற் பார்க்கவும்.
3. अस्मिन्नतिविचित्रकविपरम्परावाहिनि संसारे कालिदासप्रभृतयो द्वित्राः पञ्चषा वा महाकवयो गण्यन्ते (ध्वन्या. I 6)
4. महाकवीनामप्युत्तमदेवताविषयप्रसिद्धसंभोगश्रृङ्गारनिबन्धनाद्यनौचित्यं शक्तितिरस्कृतं ग्राम्यत्वेन न प्रतिभासते, यथा कुमारसम्भवे देवीसम्भोगवर्णनम् (*ibid* III 6)
5. अवस्थाभेदान्नवत्वं यथा—भगवती पार्वती कुमारसम्भवे 'सर्वोपमाद्रव्यसमुच्चयेन ... इत्यादिभिः .... तां प्राङ्मुखीं तत्र निवेश्य तन्वीम्' इत्याद्युक्तिभिर्नवेनैव प्रकारेण निरूपितसौष्ठवा (*ibid* IV)

அசேதனவஸ்துவிருத்தாந்தத்தையும் சுவை சொரியுமாறு வருணிக்கலாம் என விக்ரமோர்வசீயத்திற் காட்டினன் என்றும்[1], சுவையில் ஈடுபட்டு ஸ்வபாவோக்தி முதலிய அணிகளைச் சுவைக்கு அங்கமாகவே இருக்குமாறு சாகுந்தளம், மேக ஸந்தேசம் முதலிய நூல்களில் வருணிக்கின்றனன் என்றும்[2] ஆனந்தவர்த்தனர் கூறியுள்ளார். பிற்காலத்தோரும் காளி தாஸனுக்கு ஒப்பான கவி இல்லை என்பதை ஒரு ச்லோகத்திற்[3] கூறியுள்ளார்.

காளிதாஸன் இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றை நன்கு அநுபவித்து அவ்விருநூல்களின் ஆசிரியர்களான வால்மீகி வ்யாஸர் இவரை வெல்லவேண்டும் என இளமைப்பருவத்தில் எண்ணங்கொண்டனன் என்பது அவனுடைய நூல்களையும் அவர்களுடைய நூல்களையும் அடிக்கடி படித்தலால் விளங்கும். குமாரஸம்பவத்து முதல் ஸர்க்கத்தில் பார்வதியின் வருணனையில் இதனைக் காணலாம். ஸீதையின் தொடைகள

1. महतः काव्यप्रबन्धस्य रसनिधानभूतस्य नीरसत्वमभिहितं स्यात् यथा 'तरङ्गभ्रूभङ्गा' 'तन्वी ....' (*ibid* II 6)

2. रसबन्धेषु अत्यादृतमनाः कविर्यमलङ्कारं तदङ्गतया विवक्षति यथा 'चलापाङ्गा .... [शाकु. I]
....परं रसपुष्टये निर्वोढुमिष्टमपि यत्नादङ्गत्वेन प्रत्यवेक्ष्यते यथा श्यामास्वङ्गं ....' (मेघ. II) (*ibid.* II 20—)

3. पुरा कवीनां गणनाप्रसङ्गे
कनिष्ठिकाधिष्ठितकालिदासा ।
अद्यापि तत्तुल्यकवेरभावात्
अनामिका सार्थवती बभूव ॥

யானையின் கையினை ஒத்தன என இராவணன்முகமாகவும், கதளீகாண்டத்தினை ஒத்தன என இராமன்முகமாகவும் வால்மீகியும், சகுந்தலையின் தொடைகள் யானையின் கைகளை யொத்தன என மஹாபாரதத்தில் வியாஸரும் கூறியிருக்க, அவ்விரண்டும் பார்வதிதொடைகளுக்கு ஒப்பாகா எனக் காளிதாஸன் கூறுகின்றான்.[1] பார்வதியின் வர்ணனையையும், மஹாபாரதத்தில் சகுந்தலையின் வர்ணனையையும் ஒத்து நோக்கினும் இச்செய்தி நன்கு விளங்கும்.

1. ऊरू करिकरोपमौ (रामा. अर. 46, 19)
   कदलीकाण्डसदृशौ . . .
   कदल्या संवृतावुभौ ।
   ऊरू पश्यामि ते देवि
   नासि शक्ता निगूहितुम् ॥ (*ibid* 62, 4)
   जघनं सुविशालं वै
   ऊरू करिकरोपमौ । [महा. आदि. 97, 8]
   नागेन्द्रहस्तास्त्वचि कर्कशत्वात्
   एकान्तशैत्यात्कदलीविशेषाः ।
   लब्ध्वापि लोके परिणाहि रूपं
   जातास्तदूर्वोरुपमानबाह्याः ॥ (कुमा. 1. 36)

இராவணன் ஸீதையின் தொடைகளைக் கண்ணுற்றுக் கண்டு அவற்றை யானையின் கைக்கு ஒப்பிட்டதும், இராமன ஸ்பர்சத்தால அவற்றை உணர்ந்து கதளீகாண்டத்திற்கு ஒப்பிட்டதும் ஔசித்யத்தை நோக்குக. இந்த யானையின் கைக்கும் செழிப்பற்ற கதளிக்கும் ஒப்பிடுதல் தகாது; ஆகலின் கரீ என்பதற்குப் பிரதியாக கரீந்த்ரன் எனவும், கதளீ என்பதற்குப் பிரதியாக கதளீவிசேஷம் எனவும் வால்மீகி கூறியிருக்க வேண்டும் எனவும் காளிதாஸன் குறிக்கின்றானோ எனத் தோன்றுகின்றது.

உபமாலங்காரத்தில் காளிதாஸன் சிறந்தவன் எனப் பெரியோர் கூறுவர். ஓர் உபமானத்தைக் கூற, அது சிறிது பொருந்தாது இருப்பின், அப்போது பொருந்திய மற்றோர் உபமானத்தை அவர் கூறுதல் அவர்க்குப் பெருஞ்சிறப்பைத் தருகின்றது[1] அன்றியும் உவமை வயங்கியதாய்த் தோன்றும்படி பல்வகை நெறியை அவர் ஆளுதலும் சிறப்பைத் தருகின்றது.[2] மேலும் குமாரஸம்பவத்தில் அவர் வழங்கும் உபமானங்களுக்கும் ரகுவம்சத்தில் வழங்கும் உபமானங்களுக்கும் சிறிது மாறுபாடு உளது. குமாரஸம்பவத்தில் சில பொருள்களுக்கு இயற்கைப்பொருள்களுள் ஒன்றும் உபமானம் ஆகாது என்றும்,[3] சிலவற்றிற்குச் செயற்கைப் பொருளே உபமானம் ஆகலாம், என்றும்[4] அவர் காட்டியுள்ளார். சிலவிடத்து வாச்யமாய ஸந்தேஹத்தைக் கூறி,

1 तं हंसमालाः शरदीव गङ्गां महौषधिं नक्तमिवात्मभासः ।
स्थिरोपदेशामुपदेशकाले प्रपेदिरे प्राक्तनजन्मविद्याः ॥
(कुमा. 1, 30)

2. सा राजहंसैरिव सन्नताङ्गी गतेषु लीलाञ्चितविक्रमेषु ।
व्यनीयत प्रत्युपदेशलुब्धैरादित्सुभिर्नूपुरशिञ्जितानि ॥ (ibid 1, 34)

3 नागेन्द्रहस्तास्त्वचि कर्कशत्वात्
एकान्तशैत्यात्कदलीविशेषाः ।
लब्ध्वापि लोके परिणाहि रूपं
जातास्तदूर्वोरुपमानबाह्याः ॥ [कुमा. 1, 36]

4. पुष्पं प्रवालोपहितं यदि स्यात्
मुक्ताफलं वा स्फुटविद्रुमस्थम् ।
ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्याः
ताम्रौष्ठपर्यस्तरुचः स्मितस्य ॥ (ibid 1, 44)

வியங்கியமாய் உவமையை உணர்த்துவர்.[1] ரகுவம்சத்தில் உலகத்தில் இயற்கையாய் உள்ள பொருள்களையே உவமானமாகக் கூறுவர்.[2] சிலவிடத்து ப்ரதிவஸ்தூபமையையே வழங்குவர்.[1]

அவர் கலைகளிற் பேரறிவு வாய்ந்தவர். ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் ஈடுபட்டவர் என முன்னரே உணர்த்தப்பட்டது. காவியச்சுவையை அனுபவிக்கும் ரஸிகருள் அவர் எவ்வாறு சிறந்தவரோ, அவ்வாறே வாய்ப்பாட்டு, வேணு, வீணை, முரஜம், நாட்டியம் இவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் எனக் கூறலாம். வாயாற்பாடும் கின்னரர்க்கு ஹிமவான் வேணு கானம் செய்கின்றனன் என அவர் கூறுவதும்,[3] அக்னி வர்ணன் அடிக்கடி வீணையை[4] மடியில் வைத்திருந்தனன்

1. प्रवातनीलोत्पलनिर्विशेषम्
अधीरविप्रेक्षितमायताक्ष्या ।
तया गृहीतं नु मृगाङ्गनाभ्यः
ततो गृहीतं नु मृगाङ्गनाभिः ॥ (*ibid* 1, 46)

2. तस्य प्रसह्य हृदयं किल शोकशङ्कुः
प्लक्षप्ररोह इव सौधतलं बिभेद ॥ [रघु. 8, 93]
सर्वासु मातृष्वपि वत्सलत्वात्
स निर्विशेषप्रतिपत्तिरासीत् ।
षडाननापीतपयोधरासु
नेता चमूनामिव कृत्तिकासु ॥ (*ibid* 14, 22)

3 यः पूरयन्कीचकरन्ध्रभागान्
दरीमुखोत्थेन समीरणेन ।
उद्गास्यतामिच्छति किन्नराणा
तानप्रदायित्वमिवोपगन्तुम् ॥ [कुमा. 1, 8]

எனவும்[1] வீணையையும் வேணுவையும் வாசிக்கும் பெண்டிர் அவனை மயக்கினர்[2] எனவும் அவர் கூறுவதும், மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் மாளவிகையின் நாட்யமும் அதனைப் பற்றி பரிவ்ராஜிகை போற்றிக் கூறுதலும் நோக்கத்தக்கன[3] குகையில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட மேகத்தின் ஒலி முரஜவொலியை ஒத்திருக்கும்[4] என்றனர். சித்திரம் எழுதுவதிலும் அவர்க்குப் புலமை உண்டு என்பது மேகஸந்தேசத்திலிருந்து விளங்கும். கலைகளிற் போற் சாஸ்திரங்களிலும் அவர் பேரறிவு வாய்ந்தவர்.

1 अङ्कमङ्कपरिवर्तनोचिते
तस्य निन्यतुरशून्यतामुभे ।
वल्लकी च हृदयङ्गमस्वना
वल्गुवागपि च वामलोचना ॥ [रघु. 19, 13]

2. वेणुना दशनपीडिताधरा
वीणया नखपदाङ्कितोरव ।
शिल्पकार्य उभयेन वेजिता
तं विजिह्मनयना व्यलोभयन् ॥ (*ibid* 19, 35)

3 अङ्गैरन्तर्निहितवचनै' सूचितः सम्यगर्थ
पादन्यासो लयमनुगतस्तन्मयत्व रसेषु ।
शाखायोनिर्मृदुरभिनयस्तद्विकल्पानुवृत्तौ
भावो भावं नुदति विषयाद्रागबन्ध स एव ॥ [मालवि. II 8]

4 शब्दायन्ते मधुरमनिलै कीचका पूर्यमाणा
संरक्ताभिस्त्रिपुरविजयो गीयते किन्नरीभि ।
निर्ह्रादी ते मुरज इव चेत्कन्दरेषु ध्वनि स्यात्
सङ्गीतार्थो ननु पशुपतेस्तत्र भावी समस्त ॥ (मघ 1, 58)

பொதுமக்களைப்போல் காளிதாஸனும் இளமையில் தானே பேரறிஞன், பிறரெல்லாம் அறிவிலியர் எனவும்[1], முதுமையில் தனது சிற்றறிவை உணர்ந்து எல்லோரையும் அறிவுடையர் எனவும்[2] நினைத்தனன் என்பது அறியப்படும்.

காளிதாஸன் தன் நூல்களிலிருந்து இல்லறத்தில் உள்ள வர்க்குப் பலவற்றை அறிவிக்கின்றான். அவை ஆவன :—

கணவனும் மனைவியும் பார்வதி பரமசிவன் போன்றும் ஸுதக்ஷிணை திலீபன் போன்றும் மனமொத்து வாழவேண்டும் என்பதும், அப்போது தான் அவ்விருவரும் ஸ்கந்தன், ரகு இவர் போன்ற சிறந்த மக்களைப் பிறப்பிப்பார்கள் என்பதும், அவ்விருவரும் தாமத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதும், கணவன் தான் கொண்டதும் தேடியதும் ஆன பொருள்களெல்லாம் ஹிமாலயம், ரகு இவ்விருவர் போன்று பிறர்க்கே பயன்படு மாறு செய்யவேண்டும் என்பதும், மகன் தகுந்த வயது வந்த வுடன் பெற்றோர் இருவரும் குடும்பப்பொறுப்பை மகனிடம் விட்டுவிட்டு, தாம் கடவுளிடத்து மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும் என்பதும், மக்கள் தருமச்செயலில் ஈடுபடும் வரையில் குடும் பத்திற்கு ஒரு குறைவும் வாராது என்பதும், தாமத்தை விட்டு

1. पुराणमित्येव न साधु सर्वं
   न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् ।
   सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते
   मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः ॥ (मालवि. 1)
2. आ परितोषाद्विदुषां
   न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।
   बलवदपि शिक्षितानाम्
   आत्मन्यप्रत्ययं चेतः ॥ (शाकु. 1, 2)

விஷயசுகததிலே அகளிவாணனைப போல இலலறததார ஈடு படடால, குடுமபம குனறபபோகும எனபதும அறிதல கூடு

குமாரஸமபவததது இரணடாம ஸாககததுளள பிருமம ஸதுதியும ரகுவமசததது பததாம ஸருககததுளள விஷணுஸதுதி யும ஒரே வகையாய இருபபதாலும[1], முகதி ஞானததாலே அடையபபடும எனக கூறபபடடதாலும, காளிதாஸன அத வைததககொளகையைக கொணடவன எனபதும[2], பலவிடங களில அாததநாரீசவரஸவருபததை அவன வருணிபபதால அவனுடைய உபாஸயமூரததி அாததநாரீசவரனே எனபதும[3],

1 तिसृभिस्त्वमवस्थाभिर्महिमानमुदीरयन् ।
प्रलयस्थितिसर्गाणामेक कारणता गत ॥ (कुमा 2 6)
जगद्योनिरयोनिस्त्व जगदन्तो निरन्तक ।
जगदादिरनादिस्त्व जगदीशो निरीश्वर ॥ (ibid 2 9)
पुराणस्य कवेस्तस्य चतुर्मुखसमीरिता ।
प्रवृत्तिरासीच्छब्दाना चरितार्था चतुष्टयी ॥ (ibid 2 17)
नमो विश्वसृजे पूर्व विश्व तदनु बिभ्रते ।
अथ विश्वस्य सहर्त्रे तुभ्य त्रेधा स्थितात्मने ॥ रघु, [10 16]
सर्वज्ञस्त्वमविज्ञात सर्वयोनिस्त्वमात्मभू ।
सर्वप्रभुरनीशस्त्वमेकस्त्व सर्वरूपभाक् ॥ (ibid 10, 20)
पुराणस्य कवेस्तस्य वर्णस्थानसमीरिता ।
बभूव कृतसस्कारा चरितार्थैव भारती ॥ (ibid 10 36)

2 तत्त्वावबोधेन विनापि भूयस्तनुत्यजा नास्ति शरीरबन्ध ।
(ibid 13 58)

3 कान्तासंमिश्रदेहोऽप्यविषयमनसा य परस्ताद्यतीनाम् (मालवि 1)
वागर्थाविव सपृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।
जगत पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ [रघु 1, 1]

தனக்கு மறுபிறப்பு வேண்டாம் என்று கூறுவதால்[1] அவன் ஒரு ஜீவன்முக்தனாக இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும் அறியப்படும். மறுபிறப்பின்மை கடவுளின் அருளாலேயே வரும் என அவர் கூறுவதும் நோக்கத் தக்கது.[2]

குமாரஸம்பவம்.—காளிதாஸன் இக்காவியத்தையே முதலில் இயற்றியிருக்கவேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது. அதற்குக் காரணம் முன்னரே கூறப்பட்டது. இஃதும் மாளவிகாக்னிமித்ரமும் ஒரே காலத்தில் இயற்றப்பட்டன என்னலாம். இரண்டிலும் அங்கிச்சுவை ஸம்போகசருங்காரம். குமாரஸம்பவத்தில் வால்மீகி வியாஸர் இருவரையும் பற்றி வெளிப்படையாகவோ குறிப்பாகவோ கூறாமையும், மாளவிகாக்னிமித்ரத்தில் பழையன எல்லாம் சிறந்தனவல்ல எனக் கூறுதலும், இரண்டிலும் ஸம்போகச்ருங்காரத்தை உணர்த்துதலும், இவ்விரண்டும் கவியின் இளமைப்பருவத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் ஆகலாம்.

குமாரஸம்பவத்தில் 17 ஸர்க்கங்கள் உள. சிறந்த ஹிமாலயத்தின் மனைவியாகிய மேனையிடத்தில் பார்வதியின் பிறப்பையும், அவளது யௌவனநிலையையும், சிவபிரானின் தவத்தையும், அவரிடம் அவளது உபசாரத்தையும் முதல் ஸர்க்கம் கூறும். இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் தாரகன் தேவர்களுக்குச் செய்த துன்பமும், அவர்கள் பிரம்மாவிடம் செய்த விண்ணப்பமும், குமாரனது பிறப்பிற்கு அவர்கள் முயலவேண்டும்

1. ममापि च क्षपयतु नीललोहित.
पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ [शाकु. 7. 35]

இங்கு नीललोहितः என்பது அர்த்தநாரீசுவரனையே குறிக்கும்; இடப்பாகம் பார்வதியின் வண்ணம் நீலம் எனவும், சிவனின் வண்ணம் உருக்கிவிட்ட பொன்னிறம் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

2. मनिम्स्त्वं वीतरागाणामभूय संनिवृत्तये ॥ [रघु. 10, 27]

எனற அவரது உததாரமும கூறபபடடன மனமதன வஸந ததின உதவியால சிவபிரானிடம செலலுதலையும, அவா அவனை எரிததலையும மூனறும ஸாககம கூறும நானகாம ஸாககததில ரதியின விலாபம ஐநதாம ஸாககததில உமையின தவமும, வடுவால அவளமனசசோதனையும, இருவரும மணகக ஒததுக கொளளுதலுங கூறபபடடன ஆறும ஸாககததில சிவபிரான ஸபதாஷிகளின மூலமாயப பாாவதியைத தனககு மனையாளாகக ஹிமாலயததை வேணடுதல கூறபபடடது எழாம ஸாககம பாாவதீபரமேசவாரின மணததைப பறறியது எடடாம ஸாககததில அவாகளுடைய சருஙகாரலீலைகள உணாததப படடன, ஆஙகே ஸூாயாஸதமனமும, சநதரோதயமும நனகு வாணிககபபடடன ஒனபதாம ஸாககததில அகனி புறு வேடததுடன அவவிருவரும தனிமையாயிருககுமபோது வர, அதனிடம தனனுடைய ரேதஸ செலலுமபடி சிவபிரான செய ததும, கைலாஸததின வாணனையும உளளன பததாம ஸாக கததில அகனி தன புதுததோறறததுடன இநதிரனிடம சென்று தன துனபததை அறிவிகக, பாகீரதியில அவனை ஸநாநம செய யுமபடி இநதிரன சொலல, அபபோது சிவனின ரேதஸ பாகீரதி யிடம செலல, அஙகு ஸநானம செயயவநத காாததிகைப பெணகளிடம அவள அதனைச செலுதத, அது அவாகளிடம காபபமாயப பரிணமிகக, உடனே அவா ஆறு குழநதைகளைச சரவணததிற பெறறனா அது ஆறுமுகன ஆயிறறு பதி னொனறும ஸாககததில அககுழநதை தனது என அகனி பாகீரதி, காாததிகைபபெணடிா இவா விவாதம செயய, அபபோது பாாவதியுடன பரமசிவன அஙகுவநது குழநதை யைத தஙகளோடு எடுததுச செலலுதலும, குழநதையின ஜாதோதஸவககொணடாடடமும அதன சைசவகேளிகளும நனகு உணாததபபடடன பனனிரணடாம ஸாககததில இநதிரன சிவனிடம வருகையும, அவரை அவன வாழததுதலும, ஷணமுகனைத தேவாகளுடைய சேனைககு அதிபதியாக அனுபப அவரை அவன வேணடுதலும வாணிககபபடடன பதின மூனறும ஸாககததில ஷணமுகன ஸவாககததைக காணடலும, பதினனகாம ஸாககததில தேவரின சேனை போாககுச செல்ல

தலும், பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் தாரகனின் சேனை போர்க்குச் செல்லுதலும் அப்போது நிகழ்ந்த தீச்சகுனங்களும், பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் இருவர் சேனைகளின் போரும், பதினேழாம் ஸர்க்கத்தில் ஷண்முகன் தாரகனோடு நேரில் எதிர்த்து அவனைக் கொன்று வெற்றி பெறுதலும் வர்ணிக்கப்பட்டன.

இக்காவ்யத்தில் அங்கிச்சுவை ஸம்போகசிருங்காரமே ஆகும். நான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரதிப்ரலாபத்தால் உணரப்படும் கருணைச்சுவை பார்வதியின் மணத்திற்கு அங்கமாகிய அவளது தபஸ்ஸிற்கு ஸாதனமாய் இருக்கின்ற காரணம் பற்றி, கருணைச் சுவை சிருங்காரச்சுவைக்கு அங்கமே ஆகும். இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பகைச்சுவையாயினும், ஒன்று அங்கியாகவும் மற்றொன்று அங்கமாகவும் இருத்தலால், காவ்யத்தின் அழகு குன்றவில்லை. மணத்தின் பயன் வீரனைப் பெறுதலே யாகலின் ஈற்றில் ஆறு ஸர்க்கத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட போர்க்குச் செல்லுதல், போர்புரிதல் முதலியவற்றால் உணரப்படும் வீரச்சுவையும் அந்த ஸம்போகச்ருங்காரத்திற்கு அங்கமே ஆகும். இராவணன் கயிலைமலையைத் தூக்கும்போது பார்வதிக்குண்டான பயத்தையும் அவள் சிவபிரானைக் கட்டிக்கொண்டதையும் கூறும் ச்லோகத்தில்[1] பயானகம் சிருங்காரத்திற்கு அங்கம் ஆகிறது. உலகத்தின் பெற்றோரான பார்வதிபரமசிவனுடைய ஸம்போக சிருங்காரத்தை உணரும்படி நூல் எழுதுவதால் உண்டாம் அநௌசித்யம் காளிதாஸமஹாகவியின் ஒப்பற்ற சக்தியால் க்ராம்யமாகவே தோன்றவில்லை என ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுகின்றார்.[2]

1. कुमा. 8, 24.
2. महाकवीनामप्युत्तमदेवताविषयप्रसिद्धसम्भोगशृङ्गारनिबन्धनाद्यनौचित्यं शक्तितिरस्कृतं ग्राम्यत्वेन न प्रतिभासते, यथा कुमारसम्भवे देवीसम्भोगवर्णनम् [ध्वन्या. 3]

இதனால் குமாரஸம்பவத்தில் 8 முதல் 11 முடிய உள்ள ஸர்க்கங்களைக் காளிதாஸனே இயற்றியதாக அவருடைய கருத்து என்பது அறியப்படும். அந்நான்கு ஸர்க்கங்களும் அவருடையதாயின் பின்னருள்ள ஸர்க்கங்களும் அவருடையதே எனக் கொள்வது தவறாகாது. ஆகவின் முதல் ஏழு ஸர்க்கங்களே அல்லது எட்டு ஸர்க்கங்களே காளிதாஸன் இயற்றியது எனச் சிலர்[1] கூறுவது பொருந்தாது. இந்நூலின் முன் ஸர்க்கங்களிற் கூறப்பட்ட ச்லோகங்களின் பொருள் பின் ஸர்க்கங்களைப் படித்த பிறகே விளங்குகின்றது. முதல் ஸர்க்கத்திலுள்ள 37, 40, 41, 42, 46 ச்லோகங்களின் பொருள் முறையே ஐந்தாம் ஸர்க்கம் முதல் ச்லோகம்,[2] ஒன்பதாம் ஸர்க்கம் 24 ஆவது ச்லோகம்,[3] எட்டாம் ஸர்க்கம் 24-ஆவது ச்லோகம்,[4] ஒன்பதாம் ஸர்க்கம் 24 ஆவது ச்லோகம்,[5] ஐந்தாம் ஸர்க்கம் 13 ஆவது ச்லோகம்[6] இவற்றைப் படித்த பிறகு நன்கு புலப்படுகின்றது. அன்றியும் காளிதாஸனுடைய மூன்று காவ்யங்களைப் படித்துப் பார்த்தால், ஒருவரின் பிறப்பு முதல்

1 Annals of Oriental Research Vol VI 1941—2—Poetic Beauty by Dr C Kunhan Raja

2 अनिन्दिताया என்ற விசேஷணத்தைக் கூறவேண்டுவது निनिन्द रूप हृदयेन पार्वती என்பதால் அறியப்படும்

3 ஸ்தனங்களை இவ்வாறு வருணித்ததன் பயன் ஷண்முகனுக்கு ஸ்தன்யபானம் பிறந்த ஆறும் நாள் பொருக்குப் போகக்கூடிய பலத்தைக் கொடுத்தது என்பதைக் குறித்தற்கு என்னலாம்

4 मकरध्वजेन हरस्य यौ कण्ठपाशौ कृतौ என்பதன் விளக்கம் रावणध्वनिनभीतया तया कण्ठसक्तदृढबाहुबन्धन என்ற அடியில் உள்ளது

5 I—42 உம் IX—24 உம் ஒன்றையொன்று விளக்கும்

6 तया गृहीतं नु मृगाङ्गनाभ्यस्ततो गृहीतं नु मृगाङ्गनाभि என்பதன்

இறப்பு முடிய உள்ள வெவ்வேறு நிலைகளையும், ஆங்காங்கு நிகழும் உணர்ச்சிகளையும் அவ்வப்போது செய்யப்படும் கர்மாக்களையும் ஒவ்வொரு நாலில் ஒவ்வோரிடத்தில் விரிவாயும், ஏனைய இடங்களிற் சுருக்கமாயும் அவன் வர்ணித்தல் வியக்கத் தக்கது. இந்நாலில் எட்டு முதல் 17 ஸர்க்கம் முடிய உள்ள பகுதியில் குழந்தையின் ஜந்மோத்ஸவக்கொண்டாட்டமும், குழந்தையின் பாலலீலையும், தம்பதிகளின் சிருங்காரலீலைகளும், போரும், போருக்கு முன்னர் நிகழும் நிச்சகுனங்களும் விரிவாய் உணர்த்தப்பட்டன. அஜன் இந்துமதியை மணந்து ஊருக்கு வரும்போது ஏனைய அரசர்களுடன் அவன் செய்யும் போர் சுருக்கமாகவே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. பார்வதியின் ஜந்மோத்ஸவம் மிக்க சுருக்கமாயும், ரகுவின் ஜந்மோத்ஸவம் சிறிது விரிவாயும் வர்ணிக்கப்பட்டன. பாலலீலை இங்குப் பதினோராம் ஸர்க்கத்தில் தான் உள்ளது. தாரகனுக்கும் ஷண்முகனுக்கும் நிகழ்ந்த போரின் வர்ணனையைக் குமாரஸம்பவத்திற் படித்தால் இராமாயணத்திலும் மஹாபாரதத்திலும் உள்ள போர்களின் வர்ணனைகள் மனத்திற்கு வாராமல் இரா.

ஒருவரையே பலவேளை வருணித்தாலும், அவரின் வெவ்வேறு நிலையை வருணிப்பின், படிப்போர் அதைக்கண்டு மகிழ்தல் குன்றாது என்பதற்கு உதாரணமாக இந்நால் பார்வதியை 1, 3, 7 ஸர்க்கங்களில் காளிதாஸன் வர்ணித்திருப்பதை ஆனந்தவர்த்தனர் குறிப்பிடுகின்றார்.[1]

விசகம

पुनर्ग्रहीतुं नियमस्थया तया
द्वयेऽपि निक्षेप इवार्पितं द्वयम् ।
लतासु तन्वीषु विलासचेष्टितं
विलोलदृष्टं हरिणाङ्गनासु ॥

1. अवस्थाभेदानवत्त्वं यथा भगवती पार्वती कुमारसम्भवे ...... नवैनैव प्रकारेण निरूपितमुपत्र्वा (ध्वन्या. 4)

குமாரஸமபவமும மஹாபாரதமும —இராமாயணததிலும மஹாபாரதம அநுசாஸனபாவம 130, 133-ஆவது அதயாயங களிலும ஸகநதனின பிறபபு பினவருமாறு கூறபபடடுளளது — பாாவதியின விவாஹம முடிநதபினனா பாாவதியும பரமசிவனும இமயமலையில உலலாஸமாக இருநதனா அபபோது கரு தரிப பின அககுழநதை உலகமெலலாம வெலலும எனப பயநது தேவாகளெலலாம அஙகுச சென்று தறபோது பாாவதியிடம கரு உணடாகாதிருததல வேணடும என வேணடினா சிவ பிரான அபபடியே ஆகடடும என்று சொலல, சிறிது ரேதஸ பூமியில விழுநது அகனியிடம சென்றது அவா ஆறு காாத திகைப பெணடிரிடம செலுததினா அவாகள குழநதைகளைச சரவணததிற பெறறனா சிறிது மாறுபாடுடன இராமா யணததிலும[1] இககதை உளது

ஈணடுப பாாவதியும பரமசிவனும உலலாஸமாக இருககை யில அகனி புறு வேடஙகொணடு வநதான எனபதும, அவன பாகீரதியில ஸநாநம செயயுமபோது அநத ரேதஸ அவளிடம சென்றது எனபதும காாததிகைபபெணடிா அஙகு ஸநானம செயயுமபோது அவாகளிடம அது சென்று குழநதைகளாகப பரிணமிததது எனபதும காளிதாஸன கொணட மாறுபாடுகள

இவறறை யெலலாம கணடு தான ஔசிதயததிறகுத தககவாறு கதாவஸதுவைக கவி மாறறலாம என ஆனநதவாத தனா கூறினா

குமாரஸமபவமும பதமபுராணமும —பதமபுராணததுள்ள கதைககும குமாரஸமபவததுளள கதைககும சில மாறுபாடுகள உள பதமபுராணததுளள கதை பினவருமாறு —இநதிரனின வேணடுகோளினபடி நாரதா ஹிமாலயததினிடம சென்று பாா வதியைச சிவபிரானுககுக கலயாணஞ செயயக கூறுகினறா

1 பாலகாணடதது 36 ஆவது ஸாககததுள

பின்னர்ச் சிவபிரானிடம் காமனை அனுப்புமாறு இந்திரனிடம் கூறுகின்றார். பார்வதி தவம் செய்யும்போது ஸப்தர்ஷிகள் அவளது மனத்தைச் சோதித்து சிவனிடம் அதனை அறிவிக்கின்றனர். பின்னர் அவரது விருப்பப்படி ஹிமாலயத்தினிடம் சென்று சிவபிரான் பார்வதியை மணக்க விரும்புகின்றார் என உணர்த்துகின்றனர். சிவபிரானும் பார்வதியும் உல்லாஸமாய் இருக்கும்போது அக்னி கிளிப்புருவத்துடன் அங்கு வர, சிவபிரானின் தேஜஸின் பாதி அவனிடமும், பாதி பார்வதியிடமும் செல்லப் பின்னர் அக்னியின் வாயிலிருந்து ஒரு குழந்தையும், பார்வதியின் விலாப்பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு குழந்தையும் பிறந்து இரண்டும் ஒன்றாயின[1].

ஸ்கந்தனின் பிறப்பில் இராமாயணமஹாபாரதக்கதைகளையும, பார்வதிபரமசிவன்மணத்தில் பத்மபுராணக்கதையையும் காளிதாஸன் பின்பற்றினன் எனக் கூறுதல் தகும். ஆங்கும் ஔசித்யத்தைப் பொட்டிப் பார்வதியின் மனவுறுதியைச் சிவனே சோதிப்பதாகக் காளிதாஸன் மாற்றியது காவ்யத்திற்கு அழகினை யூட்டுகின்றது.

குமாரஸம்பவத்திற்கு 20 உரைகள் உள்ளன என்பர். தற்போது முதல் எட்டு ஸர்க்கங்கட்கு மல்லிநாதரின் ஸஞ்ஜீவினியும் ஏனைய ஸர்க்கங்கட்கு ஸீதாராமகவியின் ஸஞ்ஜீவினியும், முதல் ஏழு ஸர்க்கங்கட்கு சாரித்ரவர்த்தனரின் சிசுஹிதைஷிணியும் ஏனைய ஸர்க்கங்கட்கு மைதில ஸ்ரீகரகலாலடக்குரரின் சிசுஹிதைஷிணியும், அருணகிரிநாதரின் உரையும் அச்சில் உள்ளன.

மேகஸந்தேசம் —குமாரஸம்பவத்திற்குப் பின்னரும் ரகுவம்சத்திற்கு முன்னரும் காளிதாஸன் இச்சிறுகாவ்யத்தை இயற்றியிருத்தல் கூடும். இதனையும் விக்ரமோர்வசீயத்தையும்

1. वामं विदार्य निष्क्रान्तस्ततो देव्याः शुभः शिशुः ।
स्कन्दोऽथ वदनाद्वह्नेः शुभात् षड्वदनोऽरिहा ॥ [पद्म. 5, 41, 142]

ஒரே காலத்து இயற்றியிருக்கலாம். இரண்டிலும் அங்கிச்சுவை விப்ரலம்பசிருங்காரம். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் விரஹம் ஸம்போகத்தின் பின்னரே நிகழுமாதலாலும், இந்நூலில் யக்ஷனுக்கும் அவன்மனைவிக்கும் பிரிவு முதன்முதலில் தற்போது உண்டானதாகக் கூறப்பட்டமையாலும்[1], ஸம்போகசிருங்காரத்தைக் கொண்ட குமாரஸம்பவத்தின் பின்னர் விப்ரலம்ப சிருங்காரத்தைக் கொண்ட இந்நூல் இயற்றப்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

இதனுள் இரண்டு ஸர்க்கங்களும் சுமார் 120 ச்லோகங்களும் உள. இங்கு மனைவியிடத்திலிருந்து பிரிவுற்ற ஒரு யக்ஷன் ராமகிரியிலிருந்து அளகாபுரியில் உள்ள தன் மனைவிக்கு மேகத்தின் மூலமாய் ஸந்தேசம் அனுப்புகிறான். பூர்வமேகத்தில் மேகம் செல்லும் வழி மிக அழகாய் வர்ணிக்கப்பட்டது. உத்தரமேகத்தில் யக்ஷனின் வீடும் அவனது மனைவியின் நிலையும் அவளுக்கு அவன் அனுப்பிய ஸந்தேசமும் வர்ணிக்கப்பட்டன. வர்ணனையின் அழகினையும், ச்லோகங்களின் தொனிப்பொருளையும், கணவன் மனைவி இருவருடைய பரிசுத்தமான அன்பினையும், பிரிவில் ஒருவரை ஒருவர் நினைத்து வருந்தும் நிலையைக் கூறும் முறையினையும் படிப்போர் கண்டு மகிழ்வது திண்ணம்.

இங்குள்ள கதாவஸ்து இராமாயணத்திலிருந்து கவிக்குத் தோன்றியிருப்பினும், அது ஒரு புதிய வழியில் உணர்த்தப்பட்டது. இந்நூலை எழுதும்போது வழக்கம்போல ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றை மனத்திற் கொண்டே கவி இருந்தான் என்பது பல சொற்றொடர்களாலும், பல கருத்துக்களாலும் விளங்கும்.[2]

1 आर्धेम्यनां प्रथमविरहे शोकदप्ता सखीं ते (मेघ 118)

2 जनकतनयास्नानपुण्योदकेषु रामगिर्याश्रमेषु (1), रघुपतिपदैः (12) पवनतनयं मैथिलीव (105) रामगिर्याश्रमस्य (106)

பிரிவுற்ற தலைவன் தன் கருத்துக்களைப் பிறர்க்கு திருத்தி திருத்தியே கூறுதல் இயற்கையாதலின் கவி இந்நூலில் செய்யுட்களை மந்தாக்ராந்தா[1] விருத்தத்தில் இணைத்தது மிகவுஞ் சிறந்தது ஆகும்.

ரகுவம்சம்.—காளிதாஸன் இயற்றிய சிரவ்யகாவ்யங்களுள் இஃது இறுதியில் உள்ளது. இஃதும் சாகுந்தளமும் ஒரே காலத்தில் இயற்றப்பட்டன என்னலாம். இரண்டிலும் அக்கிரமம் சாந்தம் என்னலாம் இரண்டை இயற்றும்போது கவி தன்னைச் சிற்றறிவினனாகக் குறிப்பாகக் கூறுகின்றான்[2]. இரண்டிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள[3].

भित्त्वा सद्यः किसलयपुटान्देवदारुद्रुमाणा
ये तत्क्षीरस्रुतिसुरभयो दक्षिणेन प्रवृत्ताः ।
आलिङ्ग्यन्ते गुणवति मया ते तुषाराद्रिवाताः
पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्त्वेति ॥[मेघ. 113]
एहि वात यतः कान्ता ता स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश [रामा.]
क्षेत्रं क्षत्रप्रधनपिशुनं कौरवं तद्भजेथाः (50)
बन्धुस्नेहात् समरविमुखो लाङ्गलीयाः सिषेवे (51)

1. मन्दाक्रान्ता இவ்விருத்தத்திற்கு இருபொருள் கொடுத்த பெரியோர் சொல் பொருள் இவற்றின் வைப்பீத்தனை எப்பொழுது நுணுக்கமாய் அறிந்தார் என்பது போற்றத் தகுந்தது.
2. क्व सूर्यप्रभवो वंशः क्व चाल्पविषया मतिः । (रघु. 1, 2)
तनुवाग्विभवोऽपि सन् (*ibid* 1, 9)
आ परितोषाद्विदुषां न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् [शाकु. 1, 2]
3 नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।
न प्रकाममुजः श्राद्धे स्वधासङ्ग्रहतत्पराः ॥ [रघु. 1, 66]

இரகுவமசததில 19 ஸாககஙகள உள அவறறுள முதல எடடு ஸாககஙகளும ரகுவைப பறறியும, அடுதத எடடு ஸாககங களும இராமனைப பறறியும, 17-ஆவது இராமனின பௌத திரனான அதிதியின ஆடசியைபபறறியும, 18-ஆவது அவனுககுப பினவநத 21 அரசாகளைப பறறியும 19 ஆவது விஷயஸுகததில ஈடுபடடுக குலததைக குனறும்படி செயத அகனிவாணனைப பறறியும கூறும எனனலாம ஒருவருடைய ஸமஸகாரஙகளை அவனது தகபபனும, தாயும, அவனது மகனும செயகினறமை யால, சிறநத பெறறோருககுப பிறநது தானும சிறபபுறறிருநது சிறபபுடைய மகனையும பெறறவனே சிறநதவன எனக கூறுதல பொருநதும இவவிலககணங கொணடவாகள ரகுவும இராமனும ஆவா இராமனைப பறறி வாலமீகி தன நூலில முழுதும வருணிததமையாலும, இஙகு அவரது வாணனையி லினறு பெரிதும காளிதாஸன மாறுபடாததாலும இராமனுக குச் சிறநதவனாக ரகுவை வருணிககவேணடுமெனறு காளி தாஸனின எணணமும இருநதிருககலாம

मत्पर दुर्लभ मत्वा नूनमावर्जित मया ।
पय पूर्वे सनिश्वासै कवोष्णमुपभुज्यते ॥ ibid 1 67)
अहो दुष्यन्तस्य सशयमारूढा पिण्डभाज । कुत
अस्मात्पर नत यथाश्रुति सम्भृतानि
को न कुले निवपनानि नियच्छतीति ।
नून प्रसूतिविकलेन मया प्रसिक्त
धौताश्रुशेषमुदक पितर पिबन्ति ॥ [शाकु 6 5]
ममैव जन्मान्तरपातकाना विपाकविस्फूर्जथुरप्रसह्य । (रघु 14 62)
नून मे सुचरितप्रतिबन्धक पुराकृत तेषु दिवसेषु
परिणाभिमुखमासीत् [शाकु 7 24]

ருஷ்யசிருங்கரை முன்னிட்டு தசரதன் புத்திரகாமேஷ்டி செய்து, அங்கு அக்கினியிலிருந்து வந்த புருஷனிடமிருந்து கிடைத்த பாயஸத்தைக் கௌஸல்யையைப் பருகச்செய்ய இராமன் பிறந்தனன். வஸிஷ்டரை முன்னிட்டு காமதேனுவையும் திலீபனும் நந்தினியை உபாஸித்து, திலீபன் அதன் பயனைப் பருகி, அவனிடமிருந்து காமதேனுவின் கர்ப்பம் அடைய ரகு பிறந்தான். தசரதன் கைகேயிபாசத்தில் கட்டுபட்டு இறந்தான்; திலீபன் ரகுவிடம் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, மனைவியுடன் வானப்ரஸ்தநிலையை அடைந்தான். இராமன் காட்டிற்குச் சென்று இராவணாதிகளைக் கொன்று, நாட்டை ஆண்டு, மக்களிடம் நாட்டைக் கொடுத்து விஷ்ணுலோகம் சென்றனன். ரகு தானே திக்விஜயஞ்செய்து அரசர்களை அடக்கிப் பொருளை கட்டி விச்வஜித்யாகஞ் செய்து அப்போது தன் பொருள்களை எல்லாம் ஈந்தனன்; அவனிடம் பணமில்லாத காலத்தும் வரதந்துசிஷ்யருக்குக் குருதக்ஷிணைக்குப் பணம் ஈந்தனன்; குபேரன் அவனது பிரதாபத்திற்குப் பயந்தனன்; பார்வதியைப்போன்ற இந்துமதி தனக்குக் கணவனாக வரிக்குமாறு தகுதியுள்ள மகனாகிய அஜனைப் பெற்றனன்; அவனிடம் இராஜ்யத்தைக் கொடுத்து தான் ஸந்நியாஸி ஆயினன். பிராமணரே ஸந்நியாஸி ஆகலாம் எனப் பிருகதாரண்யகோபநிஷத் கூறினும், க்ஷத்ரியனாகிய ரகு ஸந்நியாஸி ஆயினன் எனக் காளிதாஸர் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. ரகுவைப்பற்றிக் கூறுவதாகவே முதலிரண்டு ஸர்க்கங்களும் வந்தமையால் இந்நூலில் ரகுக்களின் சரித்திரத்தைக் கூறுவேன்[1] என அவர் கூறுவது பொருந்தும். ரகுக்களின் சரிதம் என்பதற்கு ரகு, ராகவன், அக்குலத்திற் பிறந்தோர் இவர்களின் சரிதம் எனப் பொருள் கூறினும் குற்றம் ஆகாது. ரகுவம்சத்தோருக்குக் கூறப்

1. रघूणामन्वयं वक्ष्ये . . . [रघु. 1. 9]

படட குணஙகள அனைததும ரகுவினிடம வருணிககபபடடது காணக

ரகுவமசததுள முதல எடடு ஸாககஙகளையும காளிதாஸ னும எஞசியவறறை வேறு யாரேனும இயறறியிருககலாம என டாகடா குணஹன ராஜா கூறுவா[2] காளிதாஸன ரகு வமசததை இயறறிய காலதது வாலமீகியிடதது அவனுககு மிகக பகதி இருநதது எனபது வெளிபபடையாதலானும,[3] இராமா யணககதையைக கூறுமிடதது அவரிடம தனககுளள நன மதிபபை அவா விரிததவிடதது குறுககியும[4] அவா குறுககிய விடதத விரிததும,[5] பாயஸபபகுபபு முதலிய சிலவிடஙகளைத தவிரதது அவரிடமிருநது வேறுபடாதிருநதும காடடியிருதத லால ஒனபது முதல எடடு ஸாககஙகளையும காளிதாஸனே

1 सोऽहमाजन्मशुद्धानामाफलोदयकर्मणाम् ।
आसमुद्रक्षितीशानामानाकरथवर्त्मनाम् ॥
यथाविधि हुताग्नीनां यथाकामार्चितार्थिनाम् ।
यथापराधदण्डानां यथाकालप्रबोधिनाम् ।
त्यागाय सम्भृतार्थानां सत्याय मितभाषिणाम् ॥
यशसे विजिगीषूणां प्रजायै गृहमेधिनाम ॥
शैशवेऽभ्यस्तविद्यानां यौवने विजयैषिणाम् ।
वार्धके मुनिवृत्तीनां योगेनान्ते तनुत्यजाम् ॥

2 Annals of Oriental Researcl Vol V

3 अथवा कृतवाग्द्वारे वशेऽस्मिन्पूर्वसूरिभि । (रघु 1 4)

4 இராமாயணத்தில் அயோத்தியாகாண்டம் முதல் யுத்தகாண்டத்தின் இறுதிப்பகுதி வரையில் வால்மீகி கூறியதை ஒரே ஸர்கத்தில் (12) காளிதாஸன் கூறினன்

5 இலங்கையிலிருந்து அயோத்திக்கு இராமன் விமானத்துடன் வருவதை ஒரு ஸர்க்கத்தில் கூறினன்

இயற்றினன் எனக் கூறுதலே சாலும். அன்றியும் மஹாபாரதத்திற் போன்று கண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தமே எனக் குறித்தற்கு அங்கு வ்ருஷ்ணிகள் நாசத்தை வியாஸர் கூறியவாறு இங்கு அக்னிவர்ணனைப்பற்றிக் காளிதாஸன் கூறினன் என்னலாம். அங்கிச்சுவை சாந்தம் என்பதைப் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ஸர்க்கத்திலும் அவர் காட்டுவது நோக்கத்தக்கது[1].

நான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரகுவின் திக்விஜயத்திலும் ஏழாம் ஸர்க்கத்தில் அஜன் இந்துமதியை மணந்து வரும்போது அரசர்கள் அஜனை எதிர்க்கும்போதும் விரிவாய் வீரச்சுவை உணர்த

1. असक्तः सुखमन्वभूत् (1, 21) प्रयतपरिग्रहद्वितीयः (1, 95)
संत्व मदीयेन शरीरवृत्तिं देहेन निर्वर्तयितुं प्रसीद (2, 45)
एकान्तविध्वंसिषु मद्विधाना पिण्डेष्वनास्था खलु भौतिकेषु (2, 57)
मुनिवनतरुच्छाया देव्या तया सह शिश्रिये (3, 70)
स विश्वजितमाजह्रे यज्ञं सर्वस्वदक्षिणम् (4, 86)
एनोनिवृत्तेन्द्रियवृत्तिः (5, 23) शान्तिमार्गोत्सुकोऽभूत् (7, 71)
पदवीं तरुवल्कवाससां प्रयताः संयमिनां प्रपेदिरे (8, 11)
यमवतामवतां च धुरि स्थितः (9, 1)
गतिस्त्वं वीतरागाणामभूयः सन्निवृत्तये (10, 27)
रामोऽपि हि वैदेह्या वने वन्येन वर्तयन् ।
चचार सानुजः शान्तो वृद्धेक्ष्वाकुव्रतं युवा ॥ (12, 20)
त्रयन्ति वर्षाणि तया सहोग्रमभ्यस्यतीव व्रतमासिधारम् (13, 67)
राज्यं रजोरिक्तमनाः शशास (14, 85) निर्ममः (15, 28)
व्योम पश्चिमकलास्थितेन्दु वा पङ्कशेषमिव घर्मपल्वलम् ।
राज्ञि तत्कुलमभूत्क्षयातुरे वामनार्चिरिव दीपभाजनम् ॥ (12, 51)

தபபடடது ஏழாம ஸாககததில ஒரு சலோகததில[1] ஒரு போாவீரன இறநது தெயவமகளிரோடு இருககுமபோது போாககளததில தன உடல துடிபபதைப பாாககினறனன எனனுமிடதது சிருஙகாரசசுவையும பீபதஸமும உணாததப பட்டன. அவை ஒனறுககொனறு பகையாய இருபபினும, இரணடும சாநதததிறகு அஙகமாயிருததலின, அழகு குனற விலலை எடடாம ஸாககததில இநதுமதி இறகக அஜன கதறு மிடதது கருணசசுவை மிளிாகினறது ஆஙகே முனனா சில சலோகஙகளில முனபாதி ரகுவைபபறறியும பினபாதி அஜனைப பறறியும கூறும அவவிடதது சாநதமும சிருஙகாரமும உணரப படுகினறன, அவை ஒனறுககொனறு பகையாயிருபபினும, இரணடறகும ஆலமபனவிபாவம வேறு ஆதலின, படிப போாககு வெறுபபு உணடாகவிலலை, ஆயினும அநத சலோகஙகளெலலாம குணீபூதவயஙகியததிறகே உதாரணம ஆதல கூடும

ஏழாம ஸாககததில இநதுமதிககும அஜனுககும நிகழநத விவாஹததை வருணிககுமபோது, குமாரஸமபவததுள ஏழாம ஸாககததில பாாவதீபரமசிவனின விவாஹததில உளள சில வறறை அவவாறேயும சிலவறறில சிறிது சொலமாறுபாட டோடும காளிதாஸன கூறியிருததல கவனிககத தககது[2].

நானகாம ஸாககததில 15 23 சலோகஙகளில சாதருதுவை யும, ஒனபதாம ஸாககததில 26–47 சலோகஙகளில வஸநத

1 कश्चिद्द्विषत्खड्गहृतोत्तमाङ्ग सद्यो विमानप्रभुतामुपेत्य ।
वामाङ्गससक्तसुराङ्गन स्व नृत्यत्कबन्ध समरे ददर्श ॥ (रघु 7, 51)

2 (a रघु VII 6, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 19, 24
कुमा VII 57, 58, 59, 60, 61, 62, 66, 73, 79

(b) रघु VII 5 18 23 22, 26, 27, 28
कुमा VII 56 72, 75 77 81, 82, 88

ருதுவையும், பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் 43–45 சுலோகங்களில் க்ரீஷ்மருதுவையும் விரிவாயும் அழகாயும் காளிதாஸன் வருணித்தனன். சுருக்கமாய் வர்ஷருது, சரத்ருது, சிசிரருது, வஸந்தருது, க்ரீஷ்மருது இவற்றைப் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில் 37–46 சுலோகங்களில் அவரே வருணித்தனர்.

ரகுவம்சமும் பத்மபுராணமும்—பத்மபுராணம் இரண்டு வகைகளாக உளது. வங்காளத்தில் வழங்கப்படுவது ஒன்று, புனாவில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது மற்றொன்று. திலீபன்சரிதம் முதல் இராமரின் விவாஹம் வரையில் வங்காளத்தில் வழங்கப்படும் புராணத்தில் இருக்கின்றது. ஆங்குள்ள கதையும் ரகுவம்சத்தில் முதல் பதினொன்று ஸர்க்கங்களில் உள்ள கதையும் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன. அப்பகுதி மாத்திரம் சாமானியவரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது[1]. இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கொண்டு காளிதாஸன் கதாவஸ்துவை அப்புராணத்திலிருந்து எடுத்திருத்தல் கூடும் என்பார் பலர். இந்த பத்மபுராணம் காளிதாஸனுடைய காலத்திற்கு முற்பட்டதாயின் அக்கொள்கை உண்மையாய் இருத்தல் கூடும்.

அவ்விரண்டிற்கும் ஒற்றுமை பல இருப்பினும் வேற்றுமையுஞ் சில உள. முதலில் அந்நூல் புராணத்தின் அழகைக் கொண்டது, ரகுவம்சம் காவ்யத்தின் அழகைக் கொண்டது. ஆனதுபற்றியே ரகுவம்சத்துள் நான்காம் ஸர்க்கத்திற் கூறப்பட்ட சரத்ருதுவர்ணனையும், எட்டாம் ஸர்க்கத்தில் கருணச்சுவை சொரியும் அஜவிலாபமும், ஒன்பதாம் ஸர்க்கத்திற் கூறப்பட்ட வஸந்தருதுவர்ணனையும் புராணத்தில் இல்லை. அன்றியும் ஸுதக்ஷிணையின் கருப்பசின்னமும், ரகுவிஜயமும் இந்துமதி ஸ்வயம்வரத்துள்ள அரசர்களின் வர்ணனையும் அவ்வளவு விரிவாய்ப் புராணத்தில் இல்லை. புராணத்தில் விரிவாய்க் கூறப்பட்ட விச்வஜித்யாகவர்ணனையும், ருஷ்யசிருங்கரின் சரிதமும், தசரதனுக்கும் ஜடாயுவுக்கும் நேர்ந்த நட்பும் ரகுவம்சத்தில்

1 Padmapurana and Kalidasa

அவ்வாறு இல்லை; பாகம் இரண்டு ச்லோகங்களிற் கூறப் பட்டது; எஞ்சிய இரண்டும் கூறப்படவில்லை. இவற்றைத் தவிர சிறுவேறுபாடுகளும் சில உள.

இராமன் லங்கையை விட்டு அயோத்திக்கு வருவது முதல் ராமா அச்வமேதம் செய்யும் வரை உள்ள பகுதி புனப் பதிப்பில் உளது. அங்குள்ள கதையைக் காளிதாஸன் கொள்ளாது இராமாயணத்தில் உள்ளதையே கொண்டிருத்தல் கூடும் எனத் தோன்றுகின்றது. இராமன் அச்வமேதம் செய்ய ஸீதையை லக்ஷ்மணன் காட்டிலிருந்து அயோத்திக்குக் கூட்டி வர ஸீதை இராமனுடன் இருந்தனள்[1] எனப் புராணங் கூறுதலும், ஸீதை பூமியுள் சென்றனள் என இராமாயணமும்[2] ரகுவம்சமும்[3] கூறுதலுமே அக்கொள்கைக்குச் சிறந்த சான்று

1 अथ सौमित्रिरागत्य जानकीं नतवान्मुहुः ।
प्रेमगद्गदया शंसन्वाचं रामप्रणोदितम् ॥ (पद्म. 4, 67, 1)

... ...

रथादुत्तीर्य ललिता लक्ष्मणेन समन्विता ।
रामस्य पादयोर्लग्ना पतिव्रतपरायणा ॥ (ibid 9)

2. सर्वान्समागतान् दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी ।
अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदृष्टिरवाङ्मुखी ॥ [रामा. 7, 97, 13]
यथाहं राघवादन्यं मनसापि न चिन्तये ॥
तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ (ibid 14)

3. काषायपरिवीतेन स्वपदार्पितचक्षुषा ।
अन्वमीयत शुद्धेति शान्तेन वपुषैव सा ॥ [रघु. 15, 77]

... ...

वाङ्मनःकर्मभिः पत्यौ व्यभिचारो यथा न मे ।
तथा विश्वम्भरे देवि मामन्तर्धातुमर्हसि (ibid 81)

ஆகும். 18-வது ஸர்க்கம் விஷ்ணுபுராணத்தை ஒட்டியது என்னலாம்.

ரகுவம்சத்திற்கு இதுவரை கிடைத்துள்ள உரைகள் முப்பத்துமூன்று என்பர்[1].

1. (1) मल्लिनाथस्य सञ्जीविनी
(2) हेमाद्रेः दर्पणम्
(3) चारित्रवर्धनस्य शिशुहितैषिणी
(4) वल्लभस्य रघुपञ्चिका
(5) सुमतिविजयस्य सुगमान्वयप्रबोधिका
(6) धर्ममेरो रघुटीका
(7) श्रीविजयगणेः सुबोधिका
(8) विजयानन्दसूरीश्वरचरणसेवकस्य रघुवंशसूत्रवृत्ति.
(9) दिनकरमिश्रस्य सुबोधिनी
(10) गोपिनाथकविराजस्य कविकान्ता
(11) भगीरथस्य जगचन्द्रचन्द्रिका
(12) बृहस्पतिमिश्रस्य रघुवंशविवेकः
(13) कृष्णपतिशर्मणः अन्वयलापिका
(14 गुणविनयगणेः विशपार्थबोधिका
(15) नारायणस्य भावदीपिका
(16) भवदेवमिश्रस्य सुबोधिनी
(17) रामभद्रस्य विद्वन्मोदिनी
(18) अरुणगिरिनाथस्य व्याख्या

... ...

ருதுஸம்ஹாரம்.—இந்நூல் க்ரீஷ்மருது முதல் வஸந்தருது முடிவாக ஆறு ருதுக்களை வர்ணிக்கின்றது. இதற்கு 144 செய்யுட்கள் உள்ளன[1] 153 செய்யுட்கள் உள்ளன என்பர் சிலர்.[2] இந்நூல் காளிதாஸனால் இயற்றப்பட்டது என மணிராமர் தனது உரையிற் கூறினார்.[3] அக்காளிதாஸனும் குமாரஸம்பவம் முதலிய நூல்கள் எழுதிய காளிதாஸனும் ஒருவரா, இல்லையா என்பதில் வெகுகாலமாய் ஆராய்ச்சியாளர்க்குள் கொள்கை வேறுபாடு உளது. இருவரும் ஒருவரே என்பது மாக்டானெலின் கொள்கை. அன்றியும் இந்நூலிலே தான் காளிதாஸன் இயற்கைத்தோற்றத்தின் அழகினை அறியும் ஆற்றலையும், அவற்றைக் கண்டு மகிழும் மகிழ்ச்சியையும், அவற்றைப் பிறர்க்கு அழகாகக் கூறும் கவித்திறனையும் காட்டுகின்றான் என்பர்.[4]

நோபெல் என்பார் இருவரும் ஒருவரல்லர் என்பர். அதற்கு அவர் கூறுங் காரணங்களுள் சிறந்தன[5]:—

1 Kalidāsa's Rtusamhāram edited by Sita Ram Schgal

2 A History of Sanskrit Literature by A. A Mac Donell P. 337

3 श्रृङ्गारैकप्रधानं यदृतुसंहारनामकम् ।
काव्यं तत्कालिदासीय व्याख्यास्येऽहं यथामति ॥
अप्रचारतमोमग्ना कालिदासकृतिर्यतः ।
क्रियतेऽतश्चन्द्रिकेयं विबुधानन्ददायिनी ॥
इति भारद्वाजगोत्रोत्पन्नमणिरामविरचितया चन्द्रिकाख्यया व्याख्यया समेतः कविश्रीकालिदासकविवराग्रणीकृतावृतुसंहारे महाकाव्ये ...
प्रथम. सर्गः
(இந்நூல் மஹாகாவ்யம் எனக் கூறுதல் பொருந்தாது)

4. A History of Sanskrit Literature by A A Mac Donell P 337.

5. The Journal of The Royal Asiatic Society 1912 PP 1066—8

(1) சுமார் கி. பி. 1200 இல் சீனதேசத்திற்குக் கொண்டு போன சுவடியில் குமாரஸம்பவம், மேகதூதம், ரகுவம்சம இவற்றின் தொடக்கத்துள்ள ச்லோகங்களே உள்ளன.

(2) சிசுபாலவதத்தின் 13-ஆவது ஸர்க்கம் 24-ஆவது ச்லோகத்து உரையில் காளிதாஸத்ரயஸஞ்சீவினியில் தான் கூறியதாக மல்லிநாதர் கூறினர்.

கீத் இவற்றை மறுத்து மாக்டானெல்லின் கொள்கையைப் பின்பற்றினார்.[1]

தற்போது புதிதாய் லாகூரில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற ருதுஸம்ஹாரத்தில் க்ரீஷ்மருது, ப்ராவ்ருட்ருது இவ்விரண்டின் ஈற்றிலுள்ள ச்லோகங்கள் கவிபோஜராஜனைக் குறித்துக் கூறுகின்றன என கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்படும் அமரகீர்த்திஸூரி தன் உரையில் உணர்த்தினார்.[2] இந்த ச்லோகங்

1. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith pp. 82-4.
2. कमलवनचिताम्बुः पाटलामोदरम्यः
   सुखसलिलनिषेकः सेव्यचन्द्रांशुहारः ।
   व्रजतु तव निदाघः कामिनीभिः समेतो
   निशि सुललितगीते हर्म्यपृष्ठे सुखेन ॥ [ऋ. ग्री. 28]
   कविः भोजराजं वदति—
   बहुगुणरमणीयः कामिनीचित्तहारी
   तरुविटपलतानां बान्धवो निर्विकारः ।
   जलदसमय एष प्राणिनां प्राणभूतो
   दिशतु तव हितानि प्रायशो वाञ्छितानि ॥ [ऋ. प्रा. 28]
   कविः भोजराजं ब्रूते—

களின் ஈற்றடியின் கருத்தை ஒட்டியே எஞ்சிய நான்கு[1] ருதுக்களின் ஈற்றில் உள்ள ச்லோகங்களின் ஈற்றடி உள்ளன; ஆனால் உனக்கு என்பதற்குப் பிரதியாக உமக்கு என்று உளது[1]. இவ்வாறு ஒருவனைக் குறித்து குமாரஸம்பவம் முதலிய மூன்று நூல்களும் கூறப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அன்றியும் இந்நூலுள் விந்தியமலையே இரண்டிடத்திற் குறிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறு மலைகள் குறிக்கப்படவில்லை[2].

அன்றியும் ஒவ்வொரு ருதுவின் தொடக்கச்செய்யுளில் தன் பரியைக்கு அந்தந்த ருதுவைத் தான் வருணிப்பதாகத் தோற்றுகின்றது. அவற்றையும் ஆங்காங்குள்ள இறுதிச் செய்யுள்களையும் ஊன்றி நோக்கின் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தவில்லை;[3] எனெனில் இறுதிச்செய்யுள்கள் அந்தந்த ருது புரவலர்க்கு நன்மையை உண்டாக்கட்டும் எனக் கூறுகின்றன.

1. प्रदिशतु शरद् वश्चेतस. प्रीतिमग्र्याम् [ऋ. श. 26]
प्रदिशतु हिमयुक्त काल एष सुखं वः [ऋ. हे. 18]
शिशिरसमय एष श्रेयसे वोऽस्तु नित्यम् [ऋ. शि. 16]
सोऽयं वो वितरीतरीतु वितनुर्भद्रं वसन्तान्वित. [ऋ. व. 28]

2 अतिशयपरुषाभिर्ग्रीष्मवह्नेः शिखाभिः
समुपजनिततापं ह्लादयन्तीव विन्ध्यम् । [ऋ. प्रा. 27]
वनानि वैन्ध्यानि हरन्ति मानसं
विभूषितान्युद्गतपल्लवैर्द्रुमैः । (*ibid* 8)

3 निदाघकालोऽयमुपागत. प्रिये । [ऋ. ग्री. 1]
घनागमः कामिजनप्रिय. प्रिये ॥ [ऋ. प्रा. 1]
प्राप्ता शरन्नववधूरिव रूपरम्या । [ऋ. श. 1]
हेमन्तकालस्समुपागतोऽयम् [ऋ. हे. 1]
वरोरु कालं शिशिराह्वयं शृणु [ऋ. शि. 1]
वसन्तयोद्धा समुपागतः प्रिये [ऋ. व. 1]

நூலில் உட்புகுந்து பார்த்தால் இன்னும் சில செய்திகள் புலப்படுகின்றன. வஸந்தருதுசசெய்யுட்களுள் 9, 10, 11, 12, 13 இவவைநதும் எல்லாருதுககளிலும் உள்ள காமினியின் நிலையைக் கூறுகின்றனவேயன்றி வஸந்தருதுவில் மாத்திரம் உள்ள நிலையைக் கூறவில்லை. ஆறுவது ச்லோகத்தில் அங்கதம், காஞ்சி இவற்றிற்கு விசேஷணம் கொடாது, ஹாரத்திற்கு மாத்திரம் விசேஷணம் கொடுத்திருப்பது காளிதாஸன்முறை அன்று.[1] ப்ராவிருட்வாணனத்துள் 11-ஆம் ச்லோகத்தில் பெண்டிா இடியைக் கேட்டு பயந்து கணவரைக் கட்டுகின்றனா எனறவிடத்து மின்னலைக் கூறுதல் பொருத்தமின்று.[2] இதனை ரகுவம்சத்து பத்தொன்பதாம் ஸாகத்து 38-ஆவது ச்லோகம் விளக்குகின்றது.[3] கரீஷ்மவாணனத்துள் நான்கு,

1. स्तनेषु हारा. सितचन्दनार्द्राः
भुजेषु सङ्गं वलयाङ्गदानि ।
प्रयान्त्यनङ्गातुरमानसाना
नितम्बिनीना जघनेषु काञ्चयः ॥ (ibid 6)

2. पयोधरैर्भीमगभीरनिस्वनै.
तडिद्भिरुद्वेजितचेतसो भृशम् ।
कृतापराधानपि योषितः प्रियान्
परिष्वजन्ते शयने निरन्तरम् ॥ [ऋ. प्रा. 11]

3. विग्रहाश्च शयने पराङ्मुखीः
नानुनेतुमबलाः स तत्वरे ।
आचकाङ्क्ष घनशब्दविक्लवाः
ता विवृत्य विशतीर्भुजान्तरम् ॥ [रघु. 19, 83]

ஆறு இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் ஒரே கருத்தைக் கொண்டன.[1] இவ்விரண்டையும் ரகுவம்சம் பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்து 45-ஆவது ச்லோகத்துடன் ஒப்பிடலாம்.[2]

சரத்வர்ணனத்தில் 15-ஆம் ச்லோகத்தில் காலையில் அடிக்கும் காற்று பத்மம் குமுதம் இவற்றின் சேர்க்கையால் குளிர்ச்சி பெற்றது எனக் கூறப்பட்டது. காலையில் பத்மம் மலர்வதாலும், குமுதம் மூடுவதாலும், பத்மம் குமுதம் இவற்றைச் சேர்த்துக் கூறுதல் பொருத்தமின்று.[3] ஐந்தாம் ச்லோகத்தில் மனத்தைக் கவரும் என்ற விசேஷணம் ச்லோகத்தின் அழகைக்

1. नितम्वविम्बैः सदुकूलमेखलै·
 स्तनैः सहाराभरणैः सचन्दनैः ।
शिरोरुहै. स्नानकषायवासितैः
 स्त्रियो निदाघं शमयन्ति कामिनाम् ॥ [ऋ. ग्री. 4]
पयोधराश्चन्दनपङ्कचर्चिताः
 तुषारगौरार्पितहारशेखरा. ।
नितम्बदेशाश्च सहेममेखलाः
 प्रकुर्वते कस्य मनो न सोत्सुकम् ॥ (*ibid* 6)
2. तं पयोधरनिषिक्तचन्दनैः
 मौक्तिकग्रथितचारुभूषणैः ।
ग्रीष्मवेषविधिभिः सिषेविरे
 श्रोणिलम्बिमणिमेखलैः प्रिया. ॥ [रघु. 19, 45.]
3. कह्लारपद्मकुमुदानि मुहुर्विधुन्वन्
 तत्सङ्गमादधिकशीतलतामुपेतः ।
उत्कण्ठयत्यतितरां पवन· प्रभाते
 पत्रान्तलग्नतुहिनाम्बुविधूयमान. ॥ [ऋ. श. 15]

குறைகின்றது.[1] பன்னிரண்டாம் ச்லோகத்து முதலடியும் ரகுவம்ச நான்காம் ஸர்க்கத்து பதினாறாம் ச்லோகத்து முதலடியும் ஒப்பிடத்தக்கன.[2] புதிய யௌவனத்தைக் கொண்ட பெண்டிரின் உதடுகள் தனம் இவைகளின் நிலையும் ஒரே வகையாக ஹேமந்தவர்ணனத்திலும் சிசிரவர்ணனத்திலும் கூறப்பட்டது.[3]

அன்றியும் ரகுவம்சத்தில் நான்காம் ஸர்க்கத்தில் 10 ச்லோகங்களில்[4] சரத்ருதுவின் வர்ணனையும், ஒன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் 22 ச்லோகங்களில்[5] வஸந்தருதுவின் வர்ணனையும், பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் 10 ச்லோகங்களில்[6] க்ரீஷ்மவர்ணனையும், பத்தொன்

1. भिन्नाञ्जनप्रचयकान्ति नभो मनोज्ञं
   बन्धूकपुष्परचिताऽरुणता च भूमिः ।
   वप्राश्च चारुकमलावृतभूमिभागाः
   प्रोत्कण्ठयन्ति न मनो भुवि कस्य यूनः ॥ (ibid 5)
2. नष्टं धनुर्बलभिदो जलदोदरेषु [ऋ. श. 12]
   वार्षिकं संजहारेन्द्रो धनुः ...... [रघु. 4, 16]
3. दन्तच्छदैः सव्रणदन्तचिह्नैः
   स्तनैश्च पाण्यग्रकृताभिलेखैः ।
   संसूच्यते निर्दयमङ्गनानां
   रतोपभोगो नवयौवनानाम् ॥ (ऋ. हे. 12)
   नखपदचितभागान्वीक्षमाणाः स्तनान्तान्
   अधरकिसलयाग्रं दन्तभिन्नं स्पृशन्त्यः ।
   अभिमतरसमेतं नन्दयन्त्यस्तरुण्यः
   सवितुरुदयकाले भूषयन्त्याननानि ॥ (ऋ. शि. 16)

4 15—24 5 26—47 6 43—52

Skt—49

பதாம் ஸர்க்கத்தில் 10 ச்லோகங்களில்[1] வர்ஷருது முதல் க்ரீஷ்ம ருதுவரையில் வர்ணனையும், குமாரஸம்பவத்தில் மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் உள்ள வஸந்தருதுவின் வர்ணனையும் மேகஸந்தேசத்தில் ஆங்காங்கு வர்ஷருதுவர்ணனையும் உள. இவற்றை எனக்குப் படித்து போஜராஜனஸபையில் காளிதாஸன் என்ப் பெயர் கொண்ட கவி ருதுஸம்ஹாரத்தை இயற்றியிருக்கவேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது. கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்த போஜராஜனஸமஸ்தானத்தில் பரிமளகாளிதாஸன் என் ஒரு கவி இருந்தான் என K. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார் கூறுவர்.[2]

அச்வகோஷன் — இவர் ஆர்யஸுவர்ணாக்ஷிக்குப் பிறந்த ஒரு பிக்ஷு; பௌத்தாசார்யர். இவர் ஸாகேதத்தில் இருந்தனர்[3]. இவர் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் என்பர்[4]. இவர் இயற்றிய சிறந்த நூல்கள் புத்தசரிதமும் ஸௌந்தரநந்தமும். இவற்றுள் ஸௌந்தரநந்தத்தை முதலிலும் புத்தசரிதத்தைப் பின்னரும் அவர் இயற்றினர் என்பர்[5]. ஆனால் இரண்டு நூல்களையும் ஆய்ந்து படித்ததில் புத்தசரிதம் முதல்நூலாய் இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. அது பின்னர் ஆராயப்படும்.

1 37—46
2 Kalidasa—His period personality and poetry by K. S. Ramaswami Sastri pp 39 & 85
3 आर्यसुवर्णाक्षीपुत्रस्य साकेतकस्य भिक्षोराचार्यभदन्ताश्वघोषस्य महाकवेर्महावादिनः कृतिरियम् (The Saundarananda of Asvaghoṣa edited by E H Johnston p 14.)
4 Ibid p VI A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 55
5 Saundarananda by E H Johnston p , A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 57

புத்தசரிதம்.—கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் சீனபாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதிலும், எழெட்டாம் நூற்றாண்டில் திபெதன்பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதிலும் இருபத்தெட்டு ஸர்க்கங்கள் உள்ளன என்றும், தற்போது ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் இருக்கும் நூலில் பதினேழு ஸர்க்கங்களே உள்ளன என்றும், அவற்றுள்ளும் இறுதியில் மூன்று நான்கு ஸர்க்கங்கள் அம்ருதாநந்தரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்[1]. பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் வைராக்கியத்தில் ஈடுபட்ட ஸித்தார்த்தரைக் காமன் தன்னால் இயன்றமட்டும் விஷயஸுகத்தை நுகர இழுக்க, அவர் அசைவற்று இருந்தனர் என்றும், அப்போது தேவர்கள் பூமழை பெய்தனர் என்றுங் கூறப்படுதலால் அதனோடு அந்நூல் முடிந்திருக்கலாம் என அவர் கூறுவது பொருந்தும் எனத் தோற்றுகின்றது.

ராமாயணத்தை அடிக்கடி படித்து அதுபோன்று ஒரு காவ்யம் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் இந்நூலை அவர் எழுதியிருக்கலாம். வாக்கியங்களின் இடையில் அவரை அறியாது ராமாயணச்செய்திகள் வருகின்றன. முதல் பதின்மூன்று ஸர்க்கங்களுள் உள்ள கதாவஸ்து பின்வருமாறு :—

ஸர்க்கம் 1.—கபிலவாஸ்து என்ற சிறந்த நகரத்தில் அழகாய் அரசுபுரிந்த சுத்தோதனன் என்ற அரசனுக்கும், அவர் பத்னியான மாயைக்கும், போதிஸத்வர் பிறந்தார். அஸிதர் என்ற முனி அங்கு வந்து குழந்தையைப் பார்த்து அக்குழந்தை விஷயஸுகத்தில் ஈடுபடாது சிறந்த ஞானத்தோடு விளங்கும் எனக் கூறி மறைந்தார். பின்னர் மன்னன் புத்ரஜந்மோத்ஸவத்தைக் கொண்டாடினர்.

1 The Buddacarita of Aśvaghoṣa edited by E. B. Cowell pp. V–VII.

ஸாககம 2 —ஸாவாாததஸிததி யசோ தரை எனற பெணணை மணககு, அவாககு ராஹுலன எனற மகன பிறநதான

ஸாககம 3 —நகரகானனஙகளில பரயாணம செயய ஸித தாாததன விருமபினன அரசன அதறகு இணஙகினன தன மகனுககு எதிரில துனபததை அனுபவிககும மககள ஒருவரும எதிரபபடககூடாது என அரசன ஆணையிடடனன அரசகுமாரன நகரததில வருவதைப பெணமணிகள வீடடின மேறபுறததிலிருநது கணணாரப பாாததனா அவனகணணிறகு எதிரில ஒரு வயது முதிாநத கிழவன வெளுதத மயிருடனும தளாநத உடலுடனும கோலை ஊனறிககொணடு வருவதுபோல தோறறததைத தேவாகள இயறறினா அவனைப பாாதத வுடன தன தேரோடடியை ‘இநநிலை இமமனிதனுககு மாத திரம உளதா, எலலோருககும வரககூடியதா’ எனக கேடக, எலலோாககுமே வரககூடியது என விடையளிததான உடனே தேரை அரணமனைககுத திருபபச கடடளையிடடான இவவாறே மறறொரு முறை வெளியில வர, அபபோது நோயால துனபுறற மனிதனின தோறறம காணபபடடது, மூனறும முறை ஒரு பிரேதததின தோறறம காணபபடடது இவறறைப பாாததவுடன மககடகு முதுமை நோய, சாவு இவறறால துனபமே என நினைதது, அவறறிலிருநது முறறிலும தான தனனை நீககிககொளளல வேணடும என ஸிததாாததன தீா மானிததனன

ஸாககம 4 —அரசன இதை அறிநது பெணடிாகளாலும நிசாஸிாதததில நிறைவாயநத உதாயி எனபவனாலும அவ னது மனததைத திருபப முயனறான ஆனால அமமுயறசி பலிககவிலலை

ஸாககம 5 —இரவில எலலோரும தூஙகுமபோது சந தகன[1] எனற குதிரைபபாகன பினவர கநதகன[2] எனற குதிரை யின மேல ஏறி ஸிததாாததன வேகமாயக காடு சென றான

1 छन्दक कन्थक

ஸ்லோகம் 6 — காடுசேர்ந்தவுடன் குதிரைபோட்டு சத்தத்தைக் கபிலவனத்திற்கு விசித்ராங்கதன் திருப்பியனுப்பினான்.

ஸ்லோகம் 7 — அங்கிருக்கும் முனிகள் எல்லாம் கூட்டத்தை அடையச் செய்யும் காட்சியைச் செய்ததைப் பார்த்து அங்கிருந்து ஆராடீடம்[1] வரை சென்றான்.

ஸ்லோகம் 8 — கபிலவனத்தில் விசித்ராங்கதனைப் பார்த்து வணங்கிப் புகழ்ந்தனர்.

ஸ்லோகம் 9 — விசித்ராங்கதன் அருகில் கூட்டிவர, சுதேசன் தன் மந்திரியையும் புரோகிதரையும் கூட்டிவந்து அவன் பின்னே அரசகுமாரன் அவனிடம் சென்று இரண்டு திருக்கு அவர் அருகில் திரும்பிச் சென்றனர்.

ஸ்லோகம் 10 — அவனது மனத்தைத் திருப்ப மகத்வாசன் முயன்றான்.

ஸ்லோகம் 11 — மகத்வாசனுக்குத் தக்க விடை விசித்ராங்கதன் அளித்தான்.

ஸ்லோகம் 12 — விசித்ராங்கதன் ஆடரின் ஆசிரமம் கபாசரமம் முதலியவற்றிற்குச் சென்றான்.

ஸ்லோகம் 13 — மன விசித்ராங்கதனின் மனத்தை இழுக்க ஆசைப்பட்ட, ஆனால் கோபங்கொண்டவளுமான அவளுக்கு இணங்காமலும் விசித்ராங்கதனின் மனம் அசைவற்று இருக்க, தேவர்கள் பூமழை பெய்தனர்.

இக்கதைக்கும் வால்மீகியின் ராமாயணத்துக்கும் பல ஒற்றுமைப்பகுதிகள் உண்டு. அதுபோல் இதுவும் வால்மீகருக்கும் காளிதாஸனின் ரகுவில் உள்ள வால்மீகருக்கும் ஒற்றுமை உண்டு. சுதேசனான அ சனுடன் என்பது தக

1 अराड

ரதன் அரசனுனை என்பதும் ஒன்றுபோல உள்ளன. ஸமத்ருஷ்டி, ப்ரதாபம் முதலியன சுத்தோதனனிடத்தில் இருந்தன என்ற வண்ணே காளிதாஸன் தசரதரை வர்ணித்தலில் ஒத்திருக்கின்றது.[1] அஸிதர் சுத்தோதனனிடம் வந்து ஸித்தார்த்தனைப் பற்றிக் கூறுதலும் விச்வாமித்ரர் தசரதனிடம் வந்து ராமனைப் பற்றிக் கூறுதலும் ஒத்தன,[2] வால்மீகி, ஜனகர் இவர்களுடைய

1 ईशोऽपि नित्यं समदृष्टिपातः सौम्यस्वभावोऽपि पृथुप्रतापः ।
[बुद्ध 1 10]

समतया वसुवृष्टिविसर्जनैर्नियमनादसतां च नराधिप [रघु 9 6]

2 धन्योऽस्म्यनुग्राह्यमिदं कुलं मे
यन्मां दिदृक्षुर्भगवानुपेतः ।
आज्ञाप्यतां किं करवाणि सौम्य
शिष्योऽस्मि विश्रम्भितुमर्हसीति ॥ [बुद्ध 1, 58]

पात्रभूतोऽसि मे ब्रह्मन्
दिष्ट्या प्राप्तोऽसि मानद ।
अद्य मे सफलं जन्म
जीवितं च सुजीवितम् ॥ [रामा बाल 18 53]

इन्द्राम्यनुगृहीतोऽहं
त्वदर्थपरिवृद्धये ।
कार्यस्य न विमर्शं च
गन्तुमर्हसि सुव्रत ॥ (*ibid* 14)

विहाय राज्यं विषयेष्वनास्थस्तीव्रैः प्रयत्नैरधिगम्य तत्त्वम् ।
जगत्ययं मोहतमो निहन्तुं ज्वलिष्यति ज्ञानमयो हि सूर्यः ॥
(बुद्ध 1, 74)

பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டன.[1] ஒருவனுடைய பராக்ரமத்திற்கும் வயதிற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என ரகுவம்சத்துள்ளவாறே கூறப்பட்டது.[2] ஸாவார்த்தஸித்தி நகரத்தைப் பாரக்க வரும்போது பெண்டிா அவனை வீடுகளின் மேற்புறததிலிருந்து பாரத்ததின் வர்ணனையும், குமாரஸம்பவததில் சிவபிரான் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள வரும்போது அவரைப் பாாக்க வந்த பெண்டிரின் வர்ணனையும், ரகுவம்சத்தில அஜன் இந்துமதி இருவரையும் பாாக்கவநத பெண்டிரின் வாணனையும் ஒததிருககின்றன. காளிதாஸன் அச்வகோஷனைப் பின்பறறி இருகக வேண்டும் எனச் சிலா கருதுகின்றனா. அதறகுக் காரணம் புத்தசரிததததில் அவ்வர்ணனை ஒரு பிரதானமான ஸாக்கததில் இருப்பதும், ரகுவம்சத்தில் அவ்வாறு இல்லாதிருப்பதும் என்பா.[3] விவாஹத்திற்கு முன்னர் மணமகனை மணமகளின் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போகும்போதும், மணமகளும் மணமகனும் சோந்து ஊாவலம் வரும்போதும், அரசன் நகரப்ரவேசம் செய்யும்பொழுதும் இந்நாட்டில் பெண்டிா அவாகளைப் பார்க்க வீட்டின் வெளிபபுறமோ மேற்புறமோ போதல் இன்றுங்

एप विग्रहवान्धर्म एप वीर्यवता वरः ।
एप विद्याधिको लोके तपसश्च परायणम् ॥
एषोऽस्त्रान्विविधान् वेत्ति त्रैलोक्ये सचराचरे ।
नैनमन्यः पुमान् वेत्ति न च वेत्स्यन्ति केचन ॥
(रामा. बाल. 2I, 10-11)

1. वाल्मीकिनादश्च ससर्ज पद्यं . . . (बुद्ध. 1. 48)
आचार्यकं योगविधौ द्विजानामप्राप्तमन्यैर्जनको जगाम (ibid 1, 50)
2. तस्मात्प्रमाणं न वयो न कालः कश्चित्क्वचिच्छ्रैष्ठ्यमुपैति लोके ।
(ibid 1, 51)
तेजसः हि न वयः समीक्ष्यते (रघु. 11, 1)
3. Buddhacarita edited by E. B. Cowell p. X.

காணலாம். அன்றியும் பெண்டிர் ஸித்தார்த்தனைப் பார்த்தல் அவனது வைராக்யத்திற்குக் காரணமாய் இருப்பினும், புத்த சரித்திரத்தில் அது ஒரு ப்ரதானமான பகுதி என்னலாம். அவ்வாறு இல்லாமையால் அவர் கூறுவது பொருத்தமன்று.

இரவில் எல்லோரும் தூங்கும்போது கபிலவாஸ்துவை விட்டு வனஞ்செல்லுதல், ஸரயூநதிக்கரையில் அயோத்தியா வாஸிகள் தூங்கும்போது ராமன் செல்லுதலை ஒத்திருக்கிறது. குதிரைப்பாகனுக்கும் ஸித்தார்த்தனுக்கும் நடக்கும் ஸம்பாஷணை ராமனுக்கும் ஸுமந்த்ரனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையை ஒத்தது. ஸுமந்த்ரன் ராமனை விட்டுவிட்டுச் சென்றதுபோல் தான் விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டேன் எனச் சந்தகன் கூறுகின்றான்.[1]

ஸித்தார்த்தன் சென்ற மறுநாள் கபிலவாஸ்துவில் நடந்த மக்களின் விலாபமும், ராமன் சென்ற மறுநாள் அயோத்தியிற் ஸரயூநதிக்கரையிற் நடந்த மக்களின் விலாபமும் பலவகையில் ஒத்துள்ளன.[2]

1 नाग्निं यातु पुरं शक्तो दह्यमानेन चेतसा ।
त्वामरण्ये परित्यज्य सुमन्त्र इव राघवम् ॥ (बुद्ध 6, 36)

2 निशाम्य च छन्दककन्थकावुभौ
सुतस्य संश्रुत्य च निश्चयं स्थिरम् ।
पपात शोकाभिहतो महीपतिः
शचीपतेर्वृत्त इवोत्सवे ध्वजः ॥ [बुद्ध. 8, 73]

सुमन्त्रो रामवचनं यथोक्तं प्रत्यवेदयत् ॥
स तूष्णीमेव तच्छ्रुत्वा राजा विद्रुतमानसः ।
मूर्च्छितो न्यपतद्भूमौ रामशोकाभिपीडितः ॥
(रामा अयो 57, 25 26)

மந்திரியும் புரோஹிதனும் ஸித்தார்த்தனைத் திரும்பி அழைத்துவரச் செல்லுதலும் ஸித்தார்த்தன் அதனை மறுத்தலும் வாமதேவரும் வஸிஷ்டரும் ராமனை அழைத்துவரக் காட்டிற்குச் செல்லுதலையும் ராமன் அதனை மறுத்தலையும் ஒக்கும்[1]. ராமன் காட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து ராஜ்யம் ஆண்டவாறு ஸித்தார்த்தனை திரும்பி வந்து ராஜ்யம் ஆள மந்திரி வேண்டுகின்றான்.[2] 'அறிந்தவன் பிறர்கொள்கையை ஏற்று நடப்பான்[3]' என்ற தொடரும் 'மூடன் பிறருடைய கொள்கையைக்கொண்டு நடப்

दशरथ इव रामशोकवश्यो
बहु विललाप नृपो विसंज्ञकल्पः । (बुद्ध० 8, 81)
तदद्य मा वा नय यत्र तत्र स व्रज द्रुतं वा पुनरेवमानय ॥
(महीतलस्थो विललाप पार्थिवः) (*ibid* 8, 76)
धरण्या गतसत्त्वेन कौसल्या सूतमब्रवीत् ॥
नय मां यत्र काकुत्स्थः सीता यत्र च लक्ष्मणः ।
तान्विना क्षणमप्यद्य जीवितुं नोत्सहेऽह्महम् ॥ [रामा० अयो० 60, 1-2]

1. यानं विहायोपययौ ततस्तं
पुरोहितो मन्त्रधरेण सार्धम् ।
यथा वनस्थं सहवामदेवो
रामं दिदृक्षुर्मुनिरौर्वशेयः ॥ (बुद्ध० 9, 9)
2. तथा महीं विप्रकृतामनार्यैः
तपोवनादेत्य ररक्ष रामः । (*ibid* 9, 59)
3. बुद्धः परप्रत्ययतो हि को व्रजेत (*ibid* 9, 64)
मूढ० परप्रत्ययनेयबुद्धिः [मालविका० 1]

பான்' என்ற மாளவிகாகனிமித்ரத்தொடரும் ஒத்திருக் கின்றன

பூமியில் எப்போதும் சுகப்பட்டவரும் இல்லை துன்பப் பட்டவரும் இல்லை என்ற பொருள்கொண்ட தொடர்கள் புத்தசரிதம் மேகஸந்தேசம் இரண்டிலும் உள்[1] இராவணன் ஸீதையின் மனத்தை இழுக்க முயன்றதுபோல காமனும் ஸித் தார்த்தனுடைய மனத்தை இழுக்க முயன்றான் இருவரது முயற்சியும் வீணாயிற்று பார்வதியைக் குறித்து காமனால் சிவனுடைய மனமும் இழுக்கப்பட, ஸித்தார்த்தனின் மனம் இழுக்கப்படாதது ஆச்சரியம் என அச்வகோஷன் கூறினமை யால்,[2] பின்வரும் இரண்டு கருத்துக்களையும் அவருடைய மனத் தில் கொண்டனரோ எனச் சந்தேகம் உண்டாகின்றது—தன் மனத்தையும் இழுக்கத் தாயமாய மன்மதன் வந்தனன், சிவன் எவ்வாறு கோபித்து அவனைச் சாம்பல் ஆக்கினரோ, அவ்வாறு செய்யாது ஸித்தார்த்தன் மன்மதனது செயல்கள் எவ்வாற றையும் பொறுத்தனன் எனக் காட்டுவது ஒன்று தாரகனைக் கொல்லக் குமாரனைப் பெறுதற்கு மன்மதனின் வசம் சிவன் ஆனதுபோன்று ஸித்தார்த்தன் ஆகவில்லை எனக் காட்டுவது மற்றொன்று

1 अनोऽपि नैकान्तसुखोऽस्ति कश्चित्

नैकान्तदुःख पुरुष पृथिव्याम् । [बुद्ध 11, 43]

कस्यैकान्त सुखमुपनत दुःखमेकान्ततो वा (मेघ)

2 शैलेन्द्रपुत्रीं प्रति येन विद्धो

देवोऽपि शम्भुश्चलितो बभूव ।

न चिन्तयत्येष तमेव बाण

कि स्यादचित्तो न शर स एष ॥ [बुद्ध 13 16]

இந்நூலில் சாந்தச்சுவை அங்கி ஆகும்; சிருங்காரம் கருணம் இவை அங்கம் ஆகும்.

ஸௌந்தரநந்தம்—இந்நூல் முன்னர் விஷயஸுகத்தில் ஈடுபட்டு பின்னர் மோக்ஷத்தில் ஈடுபட்ட ஸுந்தரநந்தனைப்பற்றியதால் ஸௌந்தரநந்தம் எனப் பெயர் பெற்றது. ஈண்டு 18 ஸர்க்கங்கள் உள. முதல் ஸர்க்கத்தில் கபிலவாஸ்துவின் வர்ணனையும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் சுத்தோதனன் என்ற அரசனின் பெருமையும் அவனுக்கு ஸர்வார்த்தஸித்தன், நந்தன் என இரு பிள்ளைகளின் பிறப்பும், மூன்றுவதில் ஸித்தார்த்தனது வைராக்யமும் மோக்ஷத்தைப்பற்றிய நோக்கும், நான்காவதில் நந்தனின் சிருங்காரலீலைகளும், ஐந்தாவதில் ஸர்வார்த்தஸித்தனின் உபதேசத்தால் நந்தனன் காஷாயம் பெறுதலும், ஆறுவதில் நந்தனனின் மனைவியின் புலம்பலும், ஏழாவதில் நந்தனனின் மனம் மனையாளிடம் திரும்புதலும், எட்டாவதில் ஸர்வார்த்தஸித்தன் நந்தனுக்கு விஷயஸுகத்தின் கேட்டினையும் மோக்ஷஸுகத்தின் மேன்மையையுங் கூறுதலும், ஒன்பதாவதில் தான், தனது என்ற மதத்தின் நிலைமையைக் கூறுதலும், பத்தாவதில் நந்தனனை ஸ்வர்க்கத்திற்குக் கூட்டிப்போய் அங்குள்ள ஸுகத்தைக் காட்டி, அச்சுகம் தவத்தால் அடையப்படும் என ஸர்வார்த்தஸித்தன் கூறுதலும், பதினொன்றுவதில் மனையாளுடன் உள்ள ஸுகத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வர்க்கஸுகம் சிறந்தது என எண்ணி நந்தனன் தவஞ் செய்யத் தொடங்க, ஸ்வர்க்கத்தில் சுகத்தை அனுபவித்த பின்னர்ப் பூலோகத்திற் பிறந்து துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் எனப் பின்னரும் ஸர்வார்த்தஸித்தன் கூறுதலும், இறுதியிலுள்ள ஏழு ஸர்க்கங்களிலும் முறையே பௌத்தமதக் கொள்கைகளை முறைப்படி ஸர்வார்த்தஸித்தன் நந்தனுக்குக் கூற, அவனும் அவற்றைக் கேட்டு அவற்றில் ஈடுபட்டு தான் மோக்ஷம் அடைவதில் முயல்வதோடு ஏனையோரையும் அவ்வாறு அடையச் செய்வதில் ஈடுபட ஒத்துக்கொள்ளுதலும் கூறப்படுகின்றன.

இந்நூலைக் காவ்ய நடையில் எழுதியதாக இந்நூலாசிரியரே கூறுகின்றார்.[1] இதனை மஹாகாவ்யம் எனவும் கூறுவர்.[2] இந்நூலிலும் இராமாயணம் மஹாபாரதம் குமாரஸம்பவம் மாளவிகாக்னிமித்ரம் ரகுவம்சம் முதலிய நூல்களிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் பல உள.[3] வைராக்யத்தைப் பற்றிக் கூறுமிடமெல்லாம்

1 इत्येषा व्युपशान्तये न रतये मोक्षार्थगर्भा कृति
श्रोतृणां ग्रहणार्थमन्यमनसा काव्योपचारात्कृता ।
[सौन्द 18, 63]

आर्यसुवर्णाक्षीपुत्रस्य साकेतकस्य भिक्षोराचार्यभदन्ताश्वघोषस्य महा
कवेर्महावादिन कृतिरियम्

2 सौन्दरनन्दे महाकाव्ये आज्ञाव्याकरणो नामाष्टादश सर्ग

3 स्थितोऽन्तरे चक्रगतेरिवासि [सौन्द 7, 16]
स धुर्यो वै परिस्पन्दन्युगचक्रान्तर यथा [रामा. अयो. 14 12]
बल युग्मणा क च तत्तदाभवद्
युधि ज्वलित्वा तरसौजसा च ये । (सौन्द. 9 20)
यस्य सुख्यरक्षाराच रक्षणाच सुख प्रजा ।
शिश्रियिरे विगतोद्वेगा पितुरङ्कगता इव ॥ [सौन्द 2, 7]
प्रजाना विनयाधानाद्रक्षणाद्भरणादपि ।
स पिता पितरस्तासां केवलं जन्महेतव ॥ [रघु 1, 24]
कृतागसोऽपि प्रणतान्प्रागेव नियकारिण ।
अदर्शत्स्निग्धया दृष्ट्या श्लक्ष्णेन वचसाऽसिचन् ॥ [सौन्द 2, 24]
अपनीतशिरस्त्राणा शेषास्त शरण ययु ।
प्रणिपातप्रतीकार संरम्भो हि महात्मनाम् ॥ (रघु 4, 64)

மஹாபாரதக்கருத்துக்கள் மிகுதியாக உள்ளன. இந்நூலில் அங்கிச்சுவை சாந்தம் எனவும் ச்ருங்காரம் அதற்கு அங்கம் எனவுங் கூறலாம். நூலில் முதற்பகுதி ஒருவாறு காவ்ய முறையைப் பின்பற்றி இருப்பினும், பிற்பகுதி புராணத்தின் நடையையே கொண்டது.

कन्दर्परत्योरिव लक्ष्यभूतं प्रमोदनान्द्योरिव नीडभूतम् ।
प्रहर्षतुष्टयोरिव पात्रभूतं द्वन्द्वं सहारंस्त मदान्धभूतम् ॥
[सौन्द. 4, 8]

रतिस्मरौ नूनमिमावभूतां राज्ञां सहस्रेषु तथा हि बाला ।
[रघु. 7, 15]

नाशं गताया परमाङ्गनाया गङ्गाजलेऽनङ्गपरीतचेताः ।
जह्नुश्च गङ्गां नृपतिर्भुजाभ्यां रुरोध मैनाक इवाचलेन्द्रः ॥
(सौन्द. 7, 40)

तीर्थे तोयव्यतिकरभवे जह्नुकन्यासरय्वोः
देहत्यागादमरगणनालेख्यमासाद्य सद्यः ।
पूर्वाकाराधिकतररुचा सङ्गतः कान्तयासौ
लीलागारेष्वरमत पुनर्नन्दनाभ्यन्तरेषु ॥ (रघु. 8, 95)

सूर्यरश्मिभिरक्लिष्टं पुष्पवर्षं पपात खात् ।
... ...
दिवि दुन्दुभयो नेदुर्दीव्यतां मरुतामिव ।
दिदीपेऽभ्यधिकं सूर्यः शिवश्च पवनो ववौ ॥ [सौन्द. 2, 53-4]

वाता ववुः सौख्यकराः प्रसेदुराशा विधूमो हुतभुग्दिदीपे ।
... ...

முநதியநூல புததசரிதமா ஸௌநதரநநதமா ?—ஸௌநதரநநதமே முநதியநூல் என்றும் புததசரிதம அதன பினனா எழுதப்பட்டதெனறும பலா கூறுவா. ஆனல இரணடின

गम्भीरशङ्खध्वनिमिश्रमुच्चैर्गृहोद्भवा दुन्दुभय' प्रणेदु· ।
दिवौकसा व्योम्नि विमानसङ्घा विमुच्य पुष्पप्रचयान् प्रसस्रु
(कुमा. 11, 37-8)

ता सुन्दरीं चेन्न लभेत नन्द सा वा निषेवेत न तं नतभ्रू ।
द्वन्द्व ध्रुव तद्विकलं न शोभेतान्योन्यहीनाविव रात्रिचन्द्रौ ॥
(सौन्द. 4, 7)

परस्परेण स्पृहणीयशोभं न चेदिदं द्वन्द्वमयोजयिष्यत् ।
अस्मिन्द्वये रूपविधानयत्न पत्युः प्रजाना विफलोऽभविष्यत् ॥
[कुमा. 7, 66]

यत्नेन तु प्रत्ययनेयवुद्धिर्विमोक्षमाप्नोति पराश्रयेण । (सौन्द. 5, 17)
मूढ परप्रत्ययनेयवुद्धि· (मालविका. 1)
इन्द्रियाणीन्द्रिगार्थेभ्यो निवारयितुमर्हसि । (सौन्द. 13, 36)
तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वश ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ (भगवद्गीता. 2, 68)

न कामभोगा हि भवन्ति तृप्तये
हवींपि दीप्तस्य विभावसोरिव ।
यथा यथा कामसुखेपु वर्तते
तथा तथेच्छा विपयेपु वर्धते ॥ (सौन्द. 9, 43)

न जातु काम कामाना
उपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्मेव
भूय एवाभिवर्धते ॥ [म. भा. आदि. 69, 53]

கதாவஸ்துவினையும் வர்ணனைமுறையையும் சொல்வழக்கினையும் ஊன்றிப் பார்க்கும்போது புத்தசரிதம் தான் முதலில் எழுதப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது.

புத்தசரிதம் எழுதியதற்கு நோக்கம் ஒரு நல்ல மஹா புருஷனைப் பற்றி ஒரு மஹாகாவ்யம் எழுதவேண்டும் என்பது. ஆகலின் காவ்யத்திற்கு அழகு செய்யும் செய்திகளை மாத்திரம் கூறினரேயன்றி மதக்கொள்கைகளை விவரிக்கவில்லை. அன்றியும் ஒருவன் இளமைப்பருவத்தில் சுயநலத்தையே கருதுவான்[1]; பிறரது சுகதுக்கத்தில் ஈடுபடான்[2]. தான் நினைத்ததே தவறற்றது என்பான்[3]; தன் கொள்கையை நிலைநிறுத்துவதில் பிடிவாதமாய் இருப்பான்.

அதிக அனுபவம் வந்தபிறகு தான் அடையும் சுகத்தைப் பிறரும் அடையவேண்டும் என நினைப்பான்; தவறான வழியிற் செல்லுபவரைப் பிடிவாதமாய் நேர்வழியில் திடீரெனச் செலுத்த நினைக்காமல், அவர் போகின்ற வழியில் விட்டுத் திருப்ப முயலுவான். இடையில் செல்லவேண்டிய வழி தவறுடையதாயினும் அழுக்குத்துணியில் உவர்மண்ணை வெள்ளுன்

1 ध्रुवो यस्माच्च विश्लेषस्तस्मान्मोक्षाय मे मतिः ।
विप्रयोगः कथं न स्याद्भूयोऽपि स्वजनादिभिः ॥ [बुद्ध. 6, 17]

2. एवमादि त्वया सौम्य विज्ञाप्यो वसुधाधिपः ।
प्रयतेथास्तथा चैव यथा मां न स्मरेदपि ॥ (ibid 6, 23)

3 बुद्धः परप्रत्ययनो हि को व्रजेत् (ibid 9, 64)

4. इति प्रतिज्ञां स चकार गर्विनो
यथेष्टमुत्थाय च निर्ममो ययौ । (ibid 9, 69)

பூசித துணியை வெளுபபதுபோல, அவவழியைக கொணடு நலவழியிற செலுததுவன. தமமுடைய கொளகைகளை எவவாறு பிறாககுக கூறினுல அவரது மனததிற கொளவாரோ அவவுபாயஙகளைக கைககொளவா ஒருவாககு மதககொளகை களை ஒரு காவயததிற கறபிககப புகின, மதககொளகைகள பிரதானமாகவே நிறகுமனறி, காவயததை அழகுறச செயவன அபபிரதானமாகவே நினறுவிடும

ஸுநதரநநதன் வைராகயததை அடைநதபிறகு அவன பிறாககு வைராகயம வருமாறு முயலவேணடும என ஸித தாாததா கூறினா[2] மனைவியரிடம விஷயஸுகததை மறககாத நநதனுககு ஸவாககததில உளள அப்ஸரஸஸுககளைக காட்டி அவாகளோடு விஷயஸுகததில ஈடுபட்த தவறு செயயச சொனனா[3] மதககொளகைகளே எளிதில பிறருடைய மனத தில புகுமாறு, அவறறை ஒரு காவயததிற கூறினதாக அவா

1 यथा मनुष्यो मलिनं हि वास
क्षारेण भूयो मलिनीकरोति ।
मलक्षयार्थं न मलोद्भवार्थं
रजस्तथास्मै मुनिराचकर्ष ॥ (सौन्द. 10, 42)

2 विहाय तस्मादिह कार्यमात्मन
कुरु स्थिरात्मन्परकार्यमप्यथो ।
भ्रमत्सु सत्त्वेषु तमोवृतात्मसु
श्रुतप्रदीपो निशि धार्यतामयम् ॥ (सौन्द. 18, 57)

3 ततो जिघांसुर्हृदि तस्य तत्तम
तमोनुदो नक्रमिवोत्थितं तम ।
महर्षिचन्द्रो जगतस्तमोनुद
तम प्रहीणो निरगाद् गौतम ॥ (ibid 10, 58)

கூறவா[1]. இந்நூலில் ஐந்து ஸர்க்கங்களில் பௌத்தமதக் கொள்கைகளே விரிவாய்க் கூறப்பட்டன. அவற்றிற்கு ஆதிப்ரஸ்தானம்[2], விதர்க்கப்ரஹாணம்[3], ஆர்யஸத்யவ்யாக்யானம்[4], அம்ருதாதிகமம்[5], ஆஜ்ஞாவ்யாகரணம்[6] எனப் பெயர் இடப்பட்டன.

சில ச்லோகங்கள் இரண்டு நூல்களிலும் உள்ளன[7]. அவற்றின் நடையை நோக்கின் புத்தசரிதமே முன்னர் எழுதப்பட்ட நூலாய் இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. முன்

धृतिं परिष्वज्य विधूय विक्रिया
निगृह्य तावच्छ्रुतचेतसी शृणु ।
इमा यदि प्रार्थयसे त्वमङ्गनाः
विधत्स्व शुल्कार्थमिहोत्तमं तपः ॥ (*ibid* 10, 59)

1 इत्येषा व्युपशान्तये न रतये मोक्षार्थगर्भा कृतिः
श्रोतॄणां ग्रहणार्थमन्यमनसां काव्योपचारात्कृता । (*ibid* 18, 63)

2 आदिप्रस्थानः

3 वितर्कप्रहाणः

4 आर्यसत्यव्याख्यानः

5. अमृताधिगम.

6 आज्ञाव्याकरण.

7 एवमादीनृषींस्तांस्ताननयन् विक्रियां स्त्रियः ।
ललितं पूर्ववयसं किं पुनर्नृपतेः सुतम् ॥ [बुद्ध० 4, 21]
भावेन गर्वेण गतेन लक्ष्म्या
स्मितेन कोपेन मदेन वाग्भिः ।
जह्रुः स्त्रियो देवनृपर्षिसङ्घान्
कस्माद्धि नास्मद्विधमाक्षिपेयु ॥ [सौन्द० 7, 24]

னூலில வெளிபபடையாயக கூறியதைப பினனூலில சிறிது மறைமுகமாயக கூறுதல கவிகளின இயறகை இதனைக காளிதாஸன முதலிய மஹாகவிகளின நூலகளில நனகு காணலாம

வதஸபடடி—தசபுரததில லாடதேசதது வாணியா சூரய னுககுக கோயில கடடியதையும அதைப பினனா அழகுறச செயததையும வதஸபடடி எனபவா தன படிபபின திறமை

विश्वामित्रो महर्षिश्च विगाढोऽपि महत्तपा ।
दशवर्षाण्यरण्यस्थो घृताच्याप्सरसा हृत ॥ [बुद्ध 4 20]
ब्रह्मर्षिभावार्थमपास्य राज्य
भेजे वन यो विषयेष्वनास्थ ।
स गाधिजश्चापहृतो घृताच्या
समा दशैक दिवस विवेद ॥ [सौन्द 7 35]
मातङ्गयामक्षमालाया गर्हितायां रिरसया ।
कपिञ्जलाद तनय वसिष्ठोऽजनयन्मुनि ॥ [बुद्ध 4 77]
भेजे श्वपाकीं मुनिरक्षमाला
कामाद्वसिष्ठश्च स सद्वरिष्ठ ।
यस्या विवस्वानिव भूजलाद
सुत प्रसूतोऽस्य कपिञ्जलाद ॥ [सौन्द 7, 28]
स्त्रीससर्ग विनाशान्त पाण्डुर्ज्ञात्वापि कौरव ।
माद्रीरूपगुणाक्षिप्त सिषेवे कामज सुखम् ॥ [बुद्ध 4, 70]
दासश्च पाण्डुर्मदनेन नूनं
स्त्रीसङ्गमे मृत्युमवाप्स्यतीति ।
जगाम माद्री न महर्षिशापात्
असेव्यसेवी विममर्श मृत्युम ॥ (सौन्द. 7 41)

பால் ஒரு காவ்யமாக எழுதியுள்ளார்[1]. இங்கு 44 ச்லோகங்கள் உள்ளன என்பர்; ஆனால் ஒன்றிரண்டு கத்யமாயிருக்குமோ எனச் சந்தேகம் உண்டாகின்றது. ஆனந்தவர்த்தனரது கொள்கையில் இதனை ஒரு சித்ரகாவ்யம் எனக் கூறுதலே தகும். இதனை எழுதியது மாலவசகத்தில் 529-ஆவது ஆண்டு. அது கி. பி. 473க்குச் சரி ஆகும். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே காவ்யங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பரவி இருந்தன என்பது இந்நூலால் அறியப்படும். இக்காவ்யத்தைப் படித்தால் இதை இயற்றிய கவி காளிதாஸனுடைய நூல்களைப் படித்திருத்தல் வேண்டும் எனவும் அக்காரணம் பற்றிக் காளிதாஸன் கி. பி. 400க்குப் பின்னர் இருந்திருத்தல் முடியாது எனவும் மாக்டானெல் கூறுவர் சுண்டு இரண்டு சொற்கள் இலக்கண வரம்பை மீறி இருக்கின்றன எனக் கீத் கூறுவர்[2].

1. तस्मिन्नेव क्षितिपतिवृषे बन्धुवर्मण्युदारे
सम्यक् स्फीतं दशपुरमिदं पालयत्युन्नतांसे ।
शिल्पावाप्तैर्धनसमुदयैः पट्टवायैरुदारं
श्रेणीभूतैर्भवनमतुलं कारितं दीप्तरश्मेः ॥ (29)
स्वयशोवृद्धये सर्वमत्युदारमुदारया ।
संस्कारितमिदं भूयः श्रेण्या भानुमतो गृहम् ॥ (37)
श्रेण्यादेशेन भक्त्या च कारितं भवनं रवेः ।
पूर्वाचेयं प्रयत्नेन रचिना वत्सभट्टिना ॥ (44)

2 प्रमुदिता न्यवसन्त सुखं पुरे (15) என்றவிடத்து न्यवसन्त என்ற பதம்
संस्कारितमिदं भूयः श्रेण्या भानुमनो गृहम् । (37)
अत्युन्नतमवदातं नभः स्पृशन्निव मनोहरैः शिखरैः (38) என்றவிடத்து स्पृशन् என்பதும் ஆம்.

ப்ரவரஸேனன்[1]—மாத்ருகுப்தருக்குப் பின் காச்மீரத்தில் ப்ரவரஸேனன் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரசனாய் இருந்தான் என்பர்.[2] அவர் எழுதிய நூல் தசமுகவதம்[3] என்பது. அதற்கு ராவணவதம் என மற்றொரு பெயரும் உண்டு.[4] இதனுள் 15 ஆச்வாஸங்கள் உள. சரத்வர்ணனம் தொடங்கி ராவணவதம் முடிய இங்குக் கூறப்பட்டது. மஹாராஷ்டிர பாஷையில் எழுதப்பட்டது. தசமுகவதம் என்ற இந்நூற்குச் ஸேதுபந்தம்[5] என்ற மற்றொரு பெயர் உண்டு என ஆசாரிய தண்டி கூறினர். இந்நூலாசிரியர் அரசனாய் இருந்து தனது முயற்சியால் இந்நூலை இயற்றினர் என்பது அவரது வாக்காலே[6] அறியப்படுகின்றது. அவ்வாக்கே இந்நூல் காளிதாஸன் இயற்றியதன்று என்பதற்குச் சான்று ஆகும். அன்றியும் புதிதாகப் பொருளைக் காவியத்திற் கூறுதல் எளிதன்று என்ற தொடரும் அதனை வலுப்படுத்துகின்றது.[7] காளிதாஸன் மாத்ருகுப்தன் ப்ரவரஸேனன் இம்மூவரும் வேறுபட்டவர் என்பது காச்மீரகவியாகிய க்ஷேமேந்த்ரன்[8] எழுதிய ஔசித்ய விசாரசர்ச்சை[9] என்ற நூலிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.

1 प्रवरसेन

2 A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 133

3 सुणइ अणुराअइण्ह सीआदुक्खक्खअ दहमुहस्स वहम् (1 12)

4 रावणवह त्ति कव्वं अणुराअङ्क समत्थजणणिव्वेसम् (15 95)

5 सेतुबन्धम्

6 अहिणवराआरद्धा चुक्कक्खलिएसु विहडिअपरिट्ठविआ ।
मेत्ति व्व पमुहरसिआ णिव्वोढु होइ दुक्कर कव्वकहा ॥ (1 9)

7 दुक्खं सभाविज्जइ बन्धच्छाआइ अहिणवा अत्थगई । (1 11)

8 क्षेमेन्द्र

9 औचित्यविचारचर्चा

பாரவி[1]—இவர் இயற்றிய நூல் கிராதார்ஜுனீயம்[2] என்பது. இஃது ஒரு மஹாகாவ்யம். 'பாண்டவர்கள் வன வாஸஞ் செய்யும்போது வியாஸரின் உபதேசப்படி அர்ஜுனன் இந்திரகீலஞ் சென்று இந்திரன், சிவபிரான் இருவரையும் தபஸினால் மகிழச்செய்து அவர்களிடமிருந்து பாசுபதம் முதலிய அஸ்திரங்களைப் பெற்றான்'[3] என்ற மஹாபாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இம்மஹாகவி இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். இந்நூலுள் 18 ஸர்க்கங்கள் இருப்பினும், இக்கதையைக் கொண்ட பகுதிகள் 1, 2, 3, 14, 17, 18 இந்த ஸர்க்கங்களும், 11, 13 இவற்றின் சில பகுதிகளுமே ஆகும்.

ஆகவே இந்நூலின் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு மேல் பாரதக் கதையை ஒட்டியது அல்ல. அவையெல்லாம் குமாரஸம்பவம், ரகுவம்சம் இவற்றிலுள்ள விஷயங்களை ஒத்திருக்கின்றன[4].

1 भारवि

2 किरातार्जुनीयम्

3 இக்கதை மஹாபாரத வனபர்வத்தில் 27, 33, 34 36 37, 38, 39 அத்யாயங்களில் உள்ளது.

4 ஏழாம் ஸர்க்கத்துச் [illegible] வர்ணனையும் எட்டாம் ஸர்க்கத்து ஜலக்ரீடையும், பத்தாம் ஸர்க்கத்தில் [illegible] வர்ணனையும், [illegible] ஸர்க்கத்தில் [illegible] வர்ணனையும் [illegible] ஸர்க்கத்தில் [illegible] வர்ணனையும் [illegible] ஒத்திருக்கின்றன.

[illegible] ஸர்க்கத்து ஹிமாலய வர்ணனையும், [illegible] ஸர்க்கத்து [illegible] இவற்றின் வர்ணனையும், பதி[illegible], பதினாறு ஸர்க்கம் [illegible] 16 17 18 ஸர்க்கத்து [illegible] முதல் ஸர்க்கத்தில் ஹிமாலய வர்ணனையும் எட்டாம் ஸர்க்கத்தில் [illegible] வர்ணனையும் பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் [illegible] போன்றும் [illegible] ஸர்க்கத்தின் [illegible] போன்றும் ஒத்துள்ளன.

பதப்ரயோகங்களிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள்ளன[1] சில பிரா ைக கூறமிடத்து ஆதத்காரீசவரின் அவளாதைக

1 निसर्गदुर्बोधमबोधविक्लवा क भूपतीना चरित क जन्तव (कि 1 6)
क सूर्यप्रभवो वश क्व चाल्पविषया मति [रघु 1 2]
प्रतीयते धातुरिवेहित फले [कि 1 20]
फलानुमेया प्रारम्भा [रघु 1 20]
ओषधय प्रदीपा [कि 5 28]
भवन्ति यत्रौषधयो रजन्यामतैलपूरा सुरतप्रदीपा [कुमा 1 10]
आलम्बलाग्रकरमत्र भवो भवान्या
श्च्योतनिदाघसलिलाङ्गुलिना करेण । [कि 5 29]
तस्या कर शैलगुरूपनीत
जग्राह ताम्राङ्गुलिमष्टमूर्ति । [कुमा 7 76]
शुचिरप्सु विद्रुमलताविटपस्तनुसान्द्रफेनलवसवलित ।
स्मरदायिन स्मरयति स्म भृश दयिताधरस्य दशनाशुभृत ॥
[कि 6 13]
पुष्प प्रवालोपहित यदि स्यात्
मुक्ताफल वा स्फुटविद्रुमस्थम् ।
ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्या
ताम्रौष्ठपर्यस्तरुच स्मितस्य ॥ [कुमा 1 44]
रम्याणा विकृतिरपि श्रियं तनोति [कि 7 5]
किमिव हि मधुराणा मण्डन नाकृतीनाम् [शाकु 1 18]
प्रिये सलील करवारिवारित
प्रवृद्धनिश्वासविकम्पितस्तन ।
सविभ्रमाधूतकराग्रपल्लवो
यथार्थनामाप विलासिनीजन ॥ [कि 8 49]

கூறுதலும், காளிதாஸனை ஒட்டியே ஆகும் என்னலாம்.[1] இந்நூலில் அங்கிச்சுவை வீரம் என ஓர் வழக்கு உளது. பன்னிரண்டாம் ஸர்க்கம் முதல் பதினெட்டாம் ஸர்க்கம் முடிய வீரச்சுவை உணரப்படுகின்றது என்பது திண்ணம் முதல் இரண்டு ஸர்க்கங்களில் த்ரௌபதி, பீமன் இவ்விருவர் பேசும் தர்மபுத்ரர்க்குக் கோபத்தை மூட்டி அர்ஜுனன் முதலியோரைப்

हेमतामरसताडितप्रिया
  तत्कराम्बुविनिमीलितेक्षणा ।
सा व्यगाहत तरङ्गिणीमुमा
  मीनपङ्क्तिपुनरुक्तमेखला ॥ [कुमा. 8, 26]

अवनिषु चरणैः पृथुस्तनीनामलघुनितम्बतया चिरं निषेदे
[कि. 10, 2]

न दुर्वहश्रोणिपयोधरार्ता भिन्दन्ति मन्दां गतिमश्वमुख्य.
[कुमा. 1, 11]

किमुपेक्षसे कथय नाथ न तव विदितं न किञ्चन । [कि. 12, 31]
प्रत्येकं विनियुक्तात्मा कथं न ज्ञास्यसि प्रभो [कुमा. 2, 31]
इति गा विधाय विरतेषु मुनिषु वचनं समाददे
भिन्नजलधिजलनादगुरुध्वनयन्दिशा विवरमन्धकान्तक [कि. 12, 32]
वचस्यवसिते तस्मिन्ससर्ज गिरमात्मभूः ।
गर्जितानन्तरां वृष्टिं सौभाग्येन जिगाय सा ॥ [कुमा. 2, 53]

1. इह सनियमयोः सुरापगायामुषसि सयावकसव्यपादरेखा ।
कथयति शिवयोः शरीरयोगं विषमपदा पदवी विवर्तनेषु ॥
[कि. 5, 40]

वधू. शरीरेऽस्मि न चास्मि मन्मथ [कि. 18, 31]

போருக்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற கருத்து பற்றி ஆங்கு உணரப்படும் கோபம் அதற்கு அங்கம் ஆகும் என்னலாம். நான்கு முதல் பதது முடிய பெரும்பாலும் சிருங்காரச்சுவையே உணாததப்படுகின்றது. அவ்வளவு விரிவாக ஆங்கு அது உணாததப்படாமல் இருப்பின் நூல் மிக அழகாக இருக்கும். பதினொன்று பன்னிரண்டு இவ்விரண்டு ஸர்க்கங்களில் அாஜுனன தபஸ்ஸால் உணரப்படும் சாநதம் பின்னருள்ள வீரததிறகு அங்கம் எனக கூறப் பொருந்தும்.

இநநூலில் உள்ள ஒரு ச்லோகததை ஆனந்தவர்ததனா தவன்யாலோகததில் குணீபூதவ்யங்கியத்திற்கு உதாரணமாகக் கூறினார்[1] யமகவ்ருதயநுப்ராஸம முதலியவற்றைக் கொண்ட ச்லோகஙகளெல்லாம் சிதரகாவ்யததிறகே உதாரணம் ஆகும்[3].

1. प्रयच्छतोच्चै. कुसुमानि मानिनी विपक्षगोत्रं दयितेन लम्भिता ।
न किञ्चिदूचे चरणेन केवलं लिलेख बाष्पाकुललोचना भुवम् ॥
[कि, 8, 14]

इत्यत्र न किञ्चिदूचे इति प्रतिषेधमुखेन व्यङ्ग्यस्य अर्थस्य उक्त्या
किञ्चिद्विषयीकृतत्वाद्गुणीभाव एव शोभते [ध्वन्या. 3, 40]

2 यमकवृत्त्यनुप्रासः

3 पृथुकदम्बकदम्बकराजितं ग्रथितमालतमालवनाकुलम् ।
लघुतुषारतुषारजलश्च्युतं धृतसदानसदाननदन्तिनम् ॥ [कि. 5, 9]
न नोननुन्नो नुन्नेनो नाना नानानना ननु ।
नुन्नोऽनुन्नो ननुन्नेनो नानेना नुन्ननुन्ननुत् ॥ [कि. 15, 14]
स्यन्दना नो चतुरगाः सुरेभा वा विपत्तयः ।
स्यन्दना नो च तुरगाः सुरेभावा विपत्तय. ॥ [कि. 15, 16]
चारचुञ्चुश्चिरारेची चञ्चच्चीररुचा रुचः ।
चचार रुचिरश्चारु चारैराचारचञ्चुरः ॥ [कि. 15, 38]

இந்நூலன் கவி மறைமுகமாய்த் தன் நூலின் சிறப்பை அடிக்கடிக் கூறுதலால், இதனை இயற்றும்போது பரிபக்வமான நிலையை அவர் அடையவில்லை என்பது திண்ணம்[1] பாரவியின் வாக்கு அர்த்தகௌரவத்தாற் சிறந்தது[2] என்ற வழக்கு அவருடைய வாயிலிருந்தே வந்தது என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. தன்னுடைய வ்யாகரணப்புலமையைக் காட்ட இரண்டு

1. स्फुटता न पदैरपाकृता न च स्वीकृतमर्थगौरवम् ।
रचिता पृथगर्थता गिरां न च सामर्थ्यमपोहितं क्वचित् ॥
[कि. 2, 27]
उपपत्तिरुदाहृता बलादनुमानेन न चागमः क्षतः ।
इदमीदृगनीदृगाशयः प्रसभं वक्तुमुपक्रमेत कः ॥ [कि. 2, 28]
प्रसादरम्यमोजस्वि गरीयो लाघवान्वितम् ।
साकाङ्क्षमनुपस्कारं विष्वग्गतिनिराकुलम् ॥ [कि. 11, 38]
न्यायनिर्णीतसारत्वान्निरपेक्षमिवागमे ।
अप्रकम्प्यतयान्येषामाम्नायवचनोपमम् ॥ [कि. 11, 39]
विविक्तवर्णाभरणा सुखश्रुतिः प्रसादयन्ती हृदयान्यपि द्विषाम् ।
प्रवर्तते नाकृतपुण्यकर्मणां प्रसन्नगम्भीरपदा सरस्वती ॥ [कि. 14, 3]
भवन्ति ते सभ्यतमा विपश्चितां मनोगतं वाचि निवेशयन्ति ये ।
नयन्ति तेष्वप्युपपन्ननैपुणा गभीरमर्थं कतिचित् प्रकाशताम् ॥
[कि. 14, 4]
स सौष्ठवौदार्यविशेषशालिनीं विनिश्चितार्थामिति वाचमाददे
(कि. 1, 3)
इयमिष्टगुणाय रोचतां रुचिरार्था भवतेऽपि भारती । [कि. 2, 5]
2. भारवेरर्थगौरवम् ।

Ski—53

உவமைகளைக் கூறியிருக்கின்றார்.[1] அவ்விரண்டும் ரஞ்ஜகமாயத் தோன்றவில்லை. பாவேபரயோகத்திலும், ச்லேஷத்தைக் குறிக்கும் ந என்ற பாதத்தை இரண்டு முறை வழங்குகின்றதிலும் இக்கவிக்கு மிகப் பிரியம்.[2] இந்நூலின் நடை நாரிகேளபாகம் என்பார் மல்லிநாதகவி.[3] இந்நூலிற்குப் பிரகாசவர்ஷர், ஜோநராஜர், ஏகநாதர், தாமவிஜயர், விநயஸுந்தரர், நரஹரர், மல்லிநாதர் முதலியோர் உரை எழுதினர் என்றும், அவருள் பிரகாசவர்ஷரும் ஜோநராஜரும் காச்மீரதேசத்தினர் என்றும், ஏகநாதரும் நரஹரியும் மல்லிநாதரும் தென்னாட்டினர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களிற்குச் சித்ரபானு எழுதிய சப்தார்த்ததீபிகை என்ற உரை திருவனந்தபுரத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

காலம்—கி. பி 634-ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட ஐஹோளே[4] சாஸனத்தில் ஜிநேந்த்ரர்க்கு ஒரு கோயில் கட்டி,

1. इति ब्रुवाणेन महेन्द्रसूनुं महर्षिणा तेन तिरोबभूवे ।
त राजराजानुचरोऽस्य साक्षात्प्रदेशमादेशमिवाधितष्ठौ ॥ [कि. 3 30]
स भवस्य भवक्षयैकहेतो सितसप्तेश्च विधास्यतो सहायम् ।
रिपुराप पराभवाय मध्य प्रकृतिप्रत्यययोरिवानुबन्धः ॥ (कि. 13, 19)

2. गम्यता मया [कि 12, 36]
न च नास्य राजते [कि 12, 27]

3. नारिकेलफलसम्मित वचो भारवे सपदि तद्विभज्यते ।

4. ஐஹோளே என்பது இப்போது வழங்கும் பெயர். அய்யபொளே என்பது [illegible] இரண்டும் [illegible] என்ற [illegible] 7,8 ம் நூற்றாண்டுகளில் [illegible] இருந்தது.

அவரைப்பற்றிய ப்ரசஸ்தி ரவிகீர்த்தி எழுதினன்[1] எனவும், அவன் கவிதையில் காளிதாஸன் பாரவி இவ்விருவரின் கீர்த்தியை அடைந்திருந்தான்[2] எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக் காலத்து பாரவி புகழ்பெற்ற கவியாக இந்தார் என்றால், அவர் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராய் இருத்தல் தகாது. ஆறும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தனர் எனச் சிலரும், பிற்பகுதியில் இருந்தனர் எனச் சிலரும் கருது கின்றனர்.[3]

பட்டிகாவ்யம்.[4]—இஃது ஒரு மஹாகாவ்யம். இந்நூலுக்கு ராவணவதம்[5] என்பது இயற்பெயர் பட்டி என்ற பிராம்மண ரால் இயற்றப்பட்டதால் பட்டிகாவ்யம் என உலகத்தில் வழங்கலாயிற்று. அவர் வலபீ[6] என்ற ஊரில் இருந்தார். அவர் தகப்பனாரின் பெயர் ஸ்ரீஸ்வாமி.[7] அவர் வ்யாகரணசாஸ்திரத் தில் பெரிய வித்வான்.[8] வலபியில் ஸ்ரீதரஸேனன் என்ற அரசன்

1-2. प्रशस्तेर्वसतेश्चास्या जिनस्य त्रिजगद्गुरोः ।
कर्ता कारयिता चापि रविकीर्तिः कृती स्वयम् ॥
येनायोजिनवेश्मस्थिरमर्थविधौ विवेकिना जिनवेश्म ।
स विजयतां रविकीर्तिः कविताश्रितकालिदासभारविकीर्तिः ॥
(The Indian Antiquary Vol. VIII 1879 p. 242.)

3. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p. 109.

4. भट्टिकाव्यम्

5. रावणवधः

6. वलभी

7-8 इति वलभीवास्तव्यस्य श्रीस्वामिसूनोर्भट्टमहाब्राह्मणस्य
महावैयाकरणस्य कृतौ रावणवधे ..... द्वाविंशः सर्गः
[जयमङ्गलकृतजयमङ्गलायां टीकायाम्]

ஆளும்போது இந்நூலைச் செய்தார்[1] இந்நூலைப் படித்து வையாகரணர்களும் வித்வான்களும் ஆனந்தம் அடைவர் என அவர் கூறுகின்றார்.[2] இதனால் பாணினிஸூத்ரங்களால் அறியப்பட்ட ரூபங்களையும்[3] அலங்காரசாஸ்திரங்களில் உணர்த்தப்பட்ட அலங்காரங்களின் இலக்ஷியங்களையும் இங்கு உணர்த்துகின்றார்.[4] அவற்றைப் பிறர் அறிவதற்காக இந்நூலை அவர்

1 काव्यमिदं विहितं मया वलभ्यां
श्रीधरसेननरेन्द्रपालितायाम् ॥ [भट्टि. 22 35]

2 दीपतुल्यः प्रबन्धोऽयं शब्दलक्षणचक्षुषाम् (ibid 22, 33)
व्याख्यागम्यमिदं काव्यमुत्सवः सुधियामलम् (ibid 22 34)

3 वसूनि तोयं घनवद् व्यकारीत्
सहासनं गोत्रभिदाऽध्यवात्सीत् ।
न त्र्यम्बकादन्यमुपास्थितासौ
यशांसि सर्वेषुभृता निरास्थत् ॥ (ibid 1, 3)
केचिद्वेपथुमासेदुरन्ये दवथुमुत्तमम् ।
सरक्तं वमथुं केचिद्भ्राजथुं न च केचन ॥ (ibid 4, 43)

4 निखिलाभवन्न सहसा सहसा
ज्वलनेन पूः प्रभवता भवता ।
वनिताजनेन वियता वियता
त्रिपुरापदं नगमिता गमिता ॥ (ibid 10, 3)
तस्याधिवासे तनुरुत्सुकासौ
दृष्टा मया रामपते प्रमन्युः ।
कार्श्यस्य मार्गोऽयमुदीरितो वः
प्रोतेन शेषेण विमुद्धतेन ॥ (ibid 10, 39)

செய்தனர் எனப் பலர் கருதுகின்றனர். அவ்வாறாயின் சிறுவர்களுக்காகவே அவர் இந்நூலை இயற்றினர் எனக் கொள்வது ஆகும். அவர் அவ்வாறு கூறவில்லை. இலக்கணம் வல்லார்க்கு ஆனந்தத்தை ஊட்ட இந்நூல் இயற்றப்பட்டது என்றதால், அவர் புலவர்களைக் குறித்தே இந்நூல் இயற்றினர் எனல் தகும். இலக்கணம் படித்தோர் சுவை ஒழுகும் ராமாயணத்தைப் படியாது இருப்பதைக் கண்டு, அவர்களை ராமாயணத்தில் ஈடுபடச் செய்ய இந்நூலை இயற்றினர்.

அலங்காரங்களுக்கு லக்ஷ்யமாகக் கூறப்படும் பத்தாவது ஸர்க்கத்தைத் தவிர்த்து மற்ற ஸர்க்கங்களை இயற்றும்போது கவி மெய்ம்மறந்து ச்லோகங்களைச் செய்தனர் என்பது அவற்றைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்[1]. அபூர்வமான சொற்களெல்லாம் அவரை அறியாது வருகின்றன. சொல் அபூர்வமாக இருத்தலின், அவற்றின் பொருளை நிகண்டுவைக் கொண்டோ, வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டோ அறியவேண்டி

1. नन्दनानि मुनीन्द्राणां रमणानि वनौकसाम् ।
वनानि भेजतुर्वीरौ ततः पाम्पानि राघवौ ॥ [भट्टि॰ 6, 72]
अध्यासीद्राघवस्याहं नाशयेयं कथं शुचम् ।
वैदेह्या जनयेयं वा कथमानन्दमुत्तमम् ॥ (*ibid* 8, 57)
परिशेषं न नामापि स्थापयिष्यति ते विभुः ।
अपि स्थाणुं जयेद्रामो भवतो ग्रहणं कियत् ॥ (*ibid* 8, 91)
प्रणिशाम्य दशग्रीव प्रणियातुमलं रुषम् ।
प्रणिजानीहि हन्यन्ते दूता दोषे न सत्यपि ॥ (*ibid* 9, 100)
कुर्यास्तथा येन जहाति सीता
विषादनीहारपरीतमूर्तिम् ।
स्मिता क्षितौ शान्तशिखाभताना
ताराभिर लामकगीं जनस्य ॥ (*ibid* 12, 3)

பிருப்பினும், வாக்கியப்பொருளை அறிவதில் க்லேசமே இல்லை. நூலின் நடை த்ராக்ஷாபாகமே எனக் கூறலாம். இந்நூலை வையாகரணர்கள் படித்தால் முதன்முதலில் அபூர்வப்ரயோகங்களைக் கண்டு சந்தோஷப்படினும், பின்னர் மெய்ம்மறந்து காவ்யச்சுவையிலும் ராமாயணத்தின் பெருமையிலும் ஈடுபடத் தொடங்குவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பாலர்கள் இந்நூலைப் படித்தால் அபூர்வப்ரயோகங்களை அறிவர்; வித்வான்கள் படித்தால், அவர் மகிழ்வர். ஆகலின் மஹாகாவ்யங்களுள் இஃது ஒரு சிறந்த நூலே ஆகும்.

இந்நூலுள் 22 ஸர்க்கங்களும் 1625 ச்லோகங்களும் உள்ளன. இராமனது பிறப்பிலிருந்து இராமன் அச்வமேதம் செய்யும் வரையிலுள்ள கதை வெகு எளிதாகக் கூறப்பட்டது. பெரும்பாலும் வால்மீகியின் ராமாயணக்கதையையே ஒட்டி ஈண்டுக் கதை உள்ளது. அஹல்யாசாபவிமோசனமும், குஹஸமாகமும், ஸீதாபரித்யாகமும் இவைபோன்ற சில செய்திகள் கூறப்படவில்லை. இரண்டாம் ஸர்க்கத்தொடக்கத்தில் ராமலக்ஷ்மணர் விச்வாமித்திரருடன் போகும்போது 20 ச்லோகங்களில் சரத்காலவர்ணனையும், பதினொன்றாம் ஸர்க்கத்தில் விடியற்காலத்தில் ச்ருங்காரச்சுவை ஒழுகும் நாயகிநாயகரின் வர்ணனையும் பதினேழாம் ஸர்க்கத்தில் கும்பகர்ணன் முதலியோரின்

उवाच चैनं क्षणदाचरेन्द्रं
सुखं महाराज विना भयास्व ।
मूर्च्छातुरः पथ्यमहृद्यमश्नन्
यत्सामयोऽसौ भिषजा न दोषः ॥ (ibid 12, 82)

त्वयाऽपि नाम रहिताः
कार्याणि तनुगो वयम् ।
कुर्मश्च जीविते बुद्धिं
धिक् तृष्णां कृतनाशिनीम् ॥ (ibid 18, 32)

மரணத்தைக்கண்டு, இராவணது புலம்பலும் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில் இராவணனது மரணத்தைக் குறித்து விபீஷணனது புலம்பலும், இராமன் ஸீதையிடம் கூறிய மிகக் கடுமையான சொற்களும் ரஸிகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டும். இந்நூலின் அங்கிச்சுவை சாந்தம்[1] எனக் கூறல் தகும்; அங்கச்சுவைகள் ச்ருங்காரம், கருணம், ரௌத்ரம், வீரம் என்னலாம்.

1. *Cf.* जज्वाल लोकस्थितये स राजा
   यथाध्वरे वह्निरभिप्रणीतः । [भट्टि. 1, 4]
   क्रुध्यन् कुलं धक्ष्यति विप्रवह्निः
   यास्यन् सुतस्तप्स्यति मां समन्युम् ।
   इत्थं नृपः पूर्वमवालुलोचे
   ततोऽनुजज्ञे गमनं सुतस्य ॥ (*ibid*. 1, 23)
   प्रस्थास्यमानावुपसेदुषस्तौ
   शोशुच्यमानानिदमूचतुस्तान् ।
   किं शोचनेहाभ्युदये वनास्मान्
   नियोगलाभेन पितुः कृतार्थान् ॥ (*ibid* 3, 12)
   लक्ष्मीः पुंयोगमाशंसुः
   कुल्टेव कुतूहलात् ।
   अन्तिकेऽपि स्थिता पत्युः
   छलेनान्यं निरीक्षते ॥ (*ibid* 5, 17)
   तथाज्ञोऽपि क्रिया धर्म्या
   स काले नामुचत् क्वचित् ।
   महता हि क्रिया नित्या
   छिद्रे नैवावसीदति ॥ (*ibid* [illegible]

காலம்.—வலபியில் தரஸேனன் என்ற பெயர்கொண்ட அரசா நால்வர் இருந்தனர் என்பர். அவருள் பட்டி எவா காலத்து இருந்தனர் என்பது புலப்படவில்லை. நான்காவது தரஸேனன் கி. பி. 641ல் இறந்தனராம். ஆகலின் இவர் ஆரும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்திருத்தல் கூடும்.

ஈண்டு உள்ள ஒரு ச்லோகம் சிறிது வேறுபாட்டுடன் பாமஹரின் காவ்யாலங்காரத்தில்[1] உளது[2]. இதனைக் கொண்டு பட்டி பாமஹர்க்கு முற்பட்டவர் என்பர் சிலர்; அதற்கு மாறுபாடாகக் கூறுவர் சிலர். பட்டிகாவ்யத்தையும் பாமஹரது காவ்யாலங்காரத்தையும் நன்கு படித்ததில் அந்த ச்லோகம் பட்டியது எனவே தோன்றுகின்றது.

प्रविधाय धृतिं परां जनानां
युवराजं भरतं ततोऽभिषिच्य ।
जघटे तुरगाध्वरेण यष्टुं
कृतसम्भारविधिः पतिः प्रजानाम् (*ibid*, 22, 31)

1. भामहस्य काव्यालङ्कारे

2. व्याख्यागम्यमिदं काव्यम्
उत्सवः सुधियामलम् ।
हता दुर्मेधसश्चास्मिन्
विद्वत्प्रियतया मया ॥ [भट्टि· 22, 34]
काव्यान्यपि यदीमानि
व्याख्यागम्यानि शास्त्रवत् ।
उत्सवः सुधियामेव
हन्त दुर्मेधसो हताः ॥ (भामह· 2, 20)

பட்டி என்பவர் சந்த்ரகுப்தர்[1] என்பவருக்கும் வைசியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்து மந்திரியாக இருந்தார்[2]. அவருக்கே க்ஷத்திரியப் பெண்ணிடம் பிறந்த பர்த்ருஹரி[3] வியாகரணப்புலமை அடைந்து இந்நூலைத் தான் இயற்றி அவரது நூலாகக் கொடுத்து விட்டார்[4] என ராமபத்ர தீக்ஷிதர் பதஞ்சலிசரித்திரத்தில் கூறியுள்ளார். பட்டி என்பதே பர்த்ருஹரி என்ற சொல்லின் ப்ராக்ருதத் திரிபு எனக் கூறுவாரும் உளர்[5]. ஆனால் ஐயமங்களார் வேறு வகையாகக் கூறியுள்ளார்.

1. चन्द्रगुप्त

2 इति वैश्यजाततनुभव स भट्टिरि
त्यभिधा चकार भटिधातुवाच्यवित् । [राम पत 7, 4]
रत्नासनेन सुरकिङ्करधारितेन
साकं समागततनतो गिरमग्रजन्य ।
भट्टिर्निशम्य सचिवोऽस्य भवन्नुपायात्
द्वे चायुपासुपनिनाय तदा सहस्रे ॥ (ibid 8, 6)

3 भर्तृहरि

4 फणिनोऽन्य भर्तृहरिरित्यभिख्यया
स समाह्वयच्चरमवर्णजासुतम् ॥ (ibid 7, 5)
वुद्धाग्रिमोऽपि जनुषा चरम कनीयान्
रामस्य राक्षसरिपोश्चरितप्रबन्धम् ।
नामाग्रजन्य परिगृह्य स भट्टिकाव्यम्
इत्याततान सुपदे पदशास्त्रलक्ष्यै ॥ (ibid 8, 9)

5 महामहोपाध्यायश्रीभर्तृहरिकविना शब्दकाण्डयोर्लक्षणम् (कन्दर्पचक्रवर्ती)
कविना श्रीधरस्वामिसूनुना भर्तृहरिणा सर्गबन्ध [नारायणविद्याविनोद]
भर्तृहरिनामककवि श्रीरामकथाश्रय महाकाव्य चकार (भरतमल्लिक)

குமாரதாஸன்[1]—இவர் இயற்றிய நூல் ஜானகீஹரணம்[2] என்பது. ஜானகீஹரணத்தில் 20 ஸர்க்கங்கள் உள. அவற்றுள் 15 ஸர்க்கங்கள் தான் அச்சில் உள்ளன. முதல் ஒன்பது ஸர்க்கங்களில் ரகுவம்சத்து 9, 10, 11 ஸர்க்கங்களிலுள்ள கதையும், எஞ்சிய ஆறு ஸர்க்கங்களில் ரகுவம்சத்து 12, 13, 14 இல் முதல் 20 ச்லோகங்களிலுள்ள கதையும் உரைக்கப்பட்டன. சிற்சில மாறுபாடுகளும் உள. இக்கவி காளிதாஸனுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவர் என்பது இந்நூலால் நன்கு விளங்குகின்றது. உதாரணமாக கௌஸல்யையின் வர்ணனையும், மஹாவிஷ்ணு தேவர்களைக் கேட்கும் கேள்விகளும், ப்ருஹஸ்பதி அவர்க்குக் கூறும் உத்தரமும் குமாரஸம்பவத்துள் முதல் ஸர்க்கத்தில் உள்ள பார்வதிவர்ணனையும் இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் உள்ள தேவர்களைக் குறித்து மஹாவிஷ்ணு கேட்கும் கேள்விகளையும் அவற்றிற்கு ப்ருஹஸ்பதி கூறும் உத்தரத்தையும் ஒத்திருக்கின்றன, இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் உள்ள மஹாவிஷ்ணுவின் வர்ணனை ரகுவம்சத்தில் பத்தாம் ஸர்க்கத்தில் உள்ள மஹாவிஷ்ணுவின் வர்ணனையை ஒத்திருக்கிறது. சிலவிடத்தில் காளிதாஸன் வழங்கிய சொற்றொடர்களையே இவரும் வழங்குகின்றனர்[3].

1 कुमारदास

2 जानकीहरणम्

3 अथ प्रजानामधिप प्रभाते [रघु 2 1]
तासु प्रजानामधिप प्रजार्थी (जानकी 1 44)
प्रभु प्रजानामथ स प्रभाते (ibid 1 70)
केनाग मार्णैरिव पुनाति पुण्य यन [रघु 10 20)
मार्ग मार्गणमात्रेण तुभ्य गदम्स्रमोतुरे (जानकी 2 16)

ஆனால தறபோது அசசில உளளது ஸிமமளமொழிபெயாப பின மொழிபெயாபபு எனறும, இககவி எழுதியது கையெழுத துபபிரதிகளில இருககினறது எனறும என நணபா கூறுவா ஆனால தறபோதுளள நூலிலுளள கவிதை காளிதாஸனின கவிதைககுக குறைவுபடடதே ஆகும [1]

காலம —இவா கி பி 517—526 இல ஈழததில அரசனாக இருநதவருள ஒருவா என ஈழசரிததிரம கூறும ஆனால கி பி 650 இல எழுதிய காசிகாவருததியைப படிததவா என அறியபபடுகினறமையாலும, கி பி 800 இல இருநத வாமன ரால தன காவயாலஙகாரஸூதரவருததியிற கணடிககபபடு கினறமையாலும[2] இவா கி பி 650 ககும கி பி 800 ககும

பினவரும சலோகஙகளை ஒததுபபாாததால இது விளஙகும

1 ल्ज्जा तिरश्चा यदि चेतसि स्यादसशय पर्वतराजपुत्र्या ।
त केशपाश प्रसमीक्ष्य कुर्युर्वालप्रियत्व शिथिल चमर्य ॥
(कुमा 1 48)
तत्केशपाशावजितात्मनर्हभारस्य वास शिखिनो वनेषु ।
चक्रे जनस्य स्पृशतीति शङ्का चेतस्तिरश्चामपि जातु लज्जाम् ॥
(जानकी 1, 41)
कुम्भपूरणभव पटुरुच्चैरुच्चचार निनदोऽम्भसि तस्या ।
तत्र स द्विरदबृहितशङ्की शब्दपातिनमिषु विससर्ज ॥ (रघु 9 73)
तटेऽपि तस्या घटपूरणस्य श्रुत्वा रव बृहितनादशङ्की ।
शर शरण्योऽपि मुमोच नाले मुनेस्तनूजे मनुवशकेतु ॥
(जानकी 1 74)

2 न पादादौ खल्वादय எனபது வாமனஸூதரம காமதேனுவுரை யில "खलुक्त्वा खलु वाचिकम्" எனற உதாரணம உளது இது சிசுபாலவததின இரணடாம ஸாககம எழுபததாவது சலோகததில இருபபதால வாமனா குமாரதாஸனைததான கணடிததனா எனக கொளவதறகு வெளிபபடையாய இநத ஸூதரம பிரமாணம ஆகாது

இடையில இருநதனா எனக கொளளுதல தவறுகாது எனக கீத கூறுவா[1] இவா ஒரு பெணமணியின வீடடுசசுவரில, ஒரு சலோகததின இரணடு அடிகளை[2] எழுத, அதைக கணடு காளிதாஸன எஞசிய இரணடு அடிகளையும[3] எழுதினன, அவவடிகளைத தானே எழுதியதாகக குமாரதாஸனுககுக கூற அவள காளிதாஸனைக கொனறுவிடடாள, அதனை அறிநது குமாரதாஸன உடனகடடை ஏறினன எனற ஒரு கதை உளது இருவரும ஒருகாலததில இலலாமையின இககதையின கருதது குமாரதாஸனுககுக காளிதாஸனிடம அளவறற அனபு இருநதது எனபதைக காடடும

ஹரிசநதரன[4] —இவா ஜைனா இவா இயறறிய நூல தாமசாமாபயுதயம[5] இஃது ஒரு மஹாகாவயம இதனுள 21 ஸாககங்கள உள இக்ஷவாகுவமசததில[6] மஹாஸேனனுககுப[7] புதலவனுன தாமநாதனின[8] பிறபபு முதல நிாவாணமடைதல முடிய இநநூலில வாணிககபபடடன இவா காளிதாஸனது நூலகளில ஈடுபடடவா எனபது நனகு அறியபபடுகினறது கதாபாககங்கள பலவிடததில ரகுவமசததில வருணிககபபடடன

1 A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 119

2 कमलात्कमलोत्पत्ति
श्रूयते न तु दृश्यते ।

3 बाले तव मुखाम्भोजात्
कथमिन्दीवरद्वयम् ॥

4 हरिचन्द्र

5 धर्मशर्माभ्युदयम्

6 इक्ष्वाकुवंश

7 महासेन

8 धर्मनाथ

வற்றை ஒத்துள்ளன. தர்மநாதனின் பிறப்பு ரகுவின் பிறப்பினையும், அவனது விவாஹம் அஜனின் விவாஹத்தையும், ருதுக்கள், ஜலக்ரீடை முதலியவற்றின் வர்ணனை ஆங்குள்ள வர்ணனைகளையும் ஒத்துள்ளன[1].

காலம்.—ஹர்ஷசரிதத்தில் பாணரால் இவர் குறிக்கப்படுகின்றமையால், இவர் அவர்க்கு முற்பட்டவர் என்பர்[2].

1. अथास्त पत्नी निखिलावनीपतेर्बभूव नाम्ना चरितैश्च सुव्रता ।
स्थितेऽवरोधे प्रचुरेऽपि या प्रभोरभूत्सुधांशोरिव रोहिणी प्रिया ।
[धर्म. 2, 35]

कलत्रवन्तमात्मानमवरोधे महत्यपि ।
तया मेने मनस्विन्या लक्ष्म्या च वसुधाधिपः ॥ (रघु. 1, 32)
अदृष्टसन्ततिः स्पष्टमिष्टार्थप्रसवामपि ।
इमामहं महीं मन्ये केवलं भारमात्मनः ॥ [धर्म. 3, 57]
किन्तु वध्वां तवैतस्यामदृष्टसदृशप्रजम् ।
न मामवति सद्वीपा रत्नसूरपि मेदिनी ॥ (रघु. 1, 65)
तत्रायमुत्तीर्य करेणुकायाः सुवासिनीसाधितमङ्गलश्रीः ।
विवेश यक्षाधिपदत्तहस्तः प्रशस्तमुच्चैः श्वशुरस्य सौधम् ॥
[धर्म. 17, 104]
ततोऽवतीर्याशु करेणुकायाः स कामरूपेश्वरदत्तहस्तः ।
वैदर्भनिर्दिष्टमथो विवेश नारीमनांसीव चतुष्कमन्तः ॥ (रघु. 7, 17)

2. सुबन्धौ भक्तिर्नः क इह रघुकारे न रमते ।
धृतिर्दाक्षीपुत्रे हरति हरिचन्द्रोऽपि हृदयम् ॥
Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 146.

மாகன்[1]—இவர் இயற்றிய நூல் சிசுபாலவதம்[2] என்பது. இதற்கே மாகம் என்ப் பெயரும் உண்டு. இஃது ஒரு மஹா காவ்யம். தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயயாகத்தில் பீஷ்மரின் உபதேசப்படி க்ருஷ்ணனுக்கு அக்ரபூஜை[3] செய்ய, அதன்பொருட்டு சிசுபாலன் தர்மபுத்ரர், பீஷ்மர், க்ருஷ்ணன் இவர்களை வாயில் வந்தபடி தூற்ற, க்ருஷ்ணன் அவனைக் கொன்றான் என்ற மஹாபாரதக்கதையை இந்நூல் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்நூல் 20 ஸர்க்கங்கள். இருபதிலும் 3, 14 15, 20 இந்நான்கு ஸர்க்கங்களே மஹாபாரதக்கதையைக் கொண்டன.

முதல் ஸர்க்கத்தில் நாரதர் இந்திரனின் வேண்டுகோளின்படி வஸுதேவரது வீட்டிற்கு வந்து சிசுபாலனைக் கொல்லக் க்ருஷ்ணனை வேண்டுகின்றனர். இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில், போர்க்குப் போவதா, ராஜஸூயத்திற்குப் போவதா என்க் க்ருஷ்ணன் கேட்க, பலராமன்[4] போர்க்குப் போகவேண்டும் எனவும், உத்தவர்[5] யாகத்திற்குப் போகவேண்டும் எனவும் கூறினர். ஈண்டுக் கவி அர்த்தசாஸ்த்ரத்தில்[6] தனக்குள்ள புலமையை நன்கு காட்டியுள்ளார். மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் க்ருஷ்ணன் யாதவர்களுடன் யாகத்திற்குச் செல்லுகிறான். 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 ஆவது ஸர்க்கங்களில் முறையே ரைவதகிரி[7], க்ரீடை, ருதுக்கள், வநவிஹாரலீலை[8], ஜலக்ரீடை[9], ஸூர்யாஸ்தமனம்[10] சந்த்ரோதயம்[11] ஸூர்யோதயம்[12] இவை

1. माघ
2. शिशुपालवधम्
3. अग्रपूजा
4. बलराम
5. उद्धव
6. अर्थशास्त्रम्
7. रैवतगिरि
8. वनविहारलीला
9. जलक्रीडा
10. सूर्यास्तमय
11. चन्द्रोदय
12. सूर्योदय

வர்ணிக்கப்படுகின்றன. இவ்விஷயங்கள் குமாரஸம்பவம், கிராதார்ஜுனீயம், பட்டிகாவ்யம் இவற்றில் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பினும், வர்ணனையின் முறை அவற்றுமுறையினின்றும் பல்விடங்களில் மாறுபட்டு உளது. இங்குப் பெரும்பாலும் நாயகநாயகிகளின் பல்வகைப்பட்ட நிலைகளே குறிக்கப்பட்டன. இங்குத் தமது காமசாஸ்திரத்தின் புலமையை நன்கு காட்டியுள்ளார். 20-ஆவது ஸர்க்கத்தில் கிருஷ்ணனுக்கும் சிசுபாலனுக்கும் நடந்த போரை வர்ணித்ததற்கு முன்னர் 18, 19-ஆவது ஸர்க்கங்களில் அவ்விருவரின் சேனைகளின் போரை வர்ணித்தல் குமாரஸம்பவம், கிராதார்ஜுனீயம் முதலிய நூல்களிலுள்ள வர்ணனையையே ஒத்துள்ளது. ஆனால் இங்கு மிகுதியாக யானைப்படையின் போரே வர்ணிக்கப்பட்டுளது.

இந்நூலின் அங்கிச்சுவை வீரம் என மல்லிநாதர் கூறுவர்.[1] 20 ஸர்க்கங்களுள், இறுதியில் உள்ள நான்கு ஸர்க்கங்களில் தான் வீரச்சுவை உணரப்படுகின்றது. நான்கு முதல் பதினொன்று முடிய இருக்கும் ஸர்க்கங்களில் பெரும்பாலும் சிருங்காரச் சுவையே உணரப்படுகின்றது. பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் சிசுபாலன் தர்மபுத்ரர் முதலியோரை நிந்திக்கும்போது ரௌத்ரச் சுவை உணரப்படுகின்றது. அங்கச்சுவைகள் அங்கிச்சுவைக்கு அடங்கி இருத்தல் வேண்டும் என ஆனந்தவர்த்தனர் கூறும் நியதி ஈண்டு இல்லை எனவே கூறல் வேண்டும்.

1. नेतास्मिन्यदुनन्दनः स भगवान्वीरः प्रधानो रसः
शृङ्गारादिभिरङ्गवान्विजयते पूर्णा पुनर्वर्णना ।
इन्द्रप्रस्थगमाद्युपायविषयश्चैद्यावसादः फलं
धन्यो माघकविर्वयं तु कृतिनस्तत्सूक्तिसंसेवनात् ॥

இந்நூலிலிருந்து அறியப்படும் சில செய்திகள்: கவி தாம் வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தில் புலமைவாய்ந்தவர்[1], காமசாஸ்த்ரம் நன்கு அறிந்தவர்[2], ஜ்யோதிஷம் படித்தவர்[3], பயிர்த்தொழிலில் அறிவுவாய்ந்தவர்[4], ஸாமங்களின் ஸ்வரங்கள் கைகளின் ரேகையில் காட்டப்படுகின்றன எனக் கூறுமையாலும்[5], ஸேனையாகிய கடல் ஸாமவேதத்தை ஓதியிருந்தது என வர்ணித்தமையாலும்[6] இக்கவி ஸாமவேதியாய் இருந்திருத்தல் கூடும் மஹாகாவ்யம் சப்தசித்ரங்களையும் கொண்டிருக்கவேண்டும்

1 निपातितसुहृत्स्वामिपितृव्यभ्रातृमातुलम् ।
पाणिनीयमिवालोकि धीरैस्तत्समराजिरम् ॥ (19, 75)
न खलु प्रतिहन्यते कुतश्चित्परिभाषेव गरीयसी यदाज्ञा (16 80)
केवलं दधति कर्तृवाचिनः प्रत्ययानिह न जातु कर्मणि ।
धातवः सृजति सहृशास्तय स्तौतिरत्र विपरीतकारक ॥ (14 66)
शब्दशासनविदः समासयोर्विग्रहं व्यवससु स्वरेण ते (14 24)
अनुत्सूत्रपदन्यासा सद्वृत्तिः सन्निबन्धना ।
शब्दविद्येव नो भाति राजनीतिरपस्पशा ॥ (2, 112)
2 हासभूषणरवाश्च रमण्या कामसूत्रपदतामुपजग्मुः । 10 75)
3 दधतेव योगमुभयग्रहान्तर
स्थितिकारितं दुरधराख्यमिन्दुना (13 22)
4 भमोन्नतान्तरपूरितान्तरा बभुर्भुवः कृष्टसमीकृता इव (12 21)
त्व समीरण इव प्रतीक्षितः कर्षकेण वल्जान्पुपूषता । (14, 7)
5 समभेदस्वरपरिस्थितम्वर साम सामविदसङ्गमुज्जगौ (14 21)
6 नानाविधाविष्कृतसामजस्वरः सहस्रवर्त्मा चपलैर्दुरध्ययः ।
गान्धर्वभूयिष्ठतया समानतां य सामवेदस्य दधौ बलोदधि ॥
(12 11)

என அவர் எண்ணினர்[1]. விடியற்காலத்திலே தனது கருத்துக் களைச் சேகரித்தனர்.[2] அவரது காலத்திலேயே செவ்வாய்க் கிழமையை மங்களவாரம்[3] எனக் கூறினர் ; பெற்றோர் வெளியிற் செல்லும்போது எங்கே போகிறாய் எனக் குழந்தை கூறுதல் அபசகுனம் எனக் கருதப்பட்டது[4].

ச்லேஷாலங்காரத்திலும் ச்லேஷை கலந்த மற்ற அலங் காரங்களிலும் இக்கவி ஈடுபடுதலாலும், வாணிகள் எல்லாம் புதிதுபுதிதாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தலாலும், இந்நூல் நாரிகேளபாகம் எனவே கூறல் வேண்டும். இருப்பினும் கவி மெய்ம்மறந்து வாணிக்குமிடங்களில் பதலாலித்யமும்[5] அர்த்த கௌரவமும்[6] நன்கு பிரகாசிக்கின்றன. உதாரணமாக சிசு பாலன் தர்மபுத்ரனையும் பீஷ்மரையும் நிந்தித்துப் பேசுமிடத்து

1. विषमं सर्वतोभद्रचक्रगोमूत्रिकादिभिः ।
श्लोकैरिव महाकाव्यं व्यूहैस्तदभवद्दुलम् ॥ (19, 41)

2. क्षणशयितविबुद्धाः कल्पयन्तः प्रयोगान्
उदधिमहति राज्ये काव्यवद्दुर्विगाहे ।
गहनमपररात्रप्राप्तबुद्धिप्रसादाः
कवय इव महीपाश्चिन्तयन्त्यर्थजातम् ॥ (11, 6)

3. भौमदिनमभिदधत्यथवा भृशमप्रशस्तमपि मङ्गलं जनाः । (15, 17)

4. व्रजतः क तात व्रजसीति परिचयगतार्थमस्फुटम् ।
धैर्यमभिनदुदितं शिशुना जननीनिर्भर्त्सनविवृद्धमन्युना ॥ (15, 87)

5. पदलालित्यम्

6. अर्थगौरवम्

இவ்விரண்டையுங் காணலாம்[1]; ம்முனையின் வானனை முதலிய வற்றிலும்[2] பதலாலிதயதையைக் காணலாம். வயங்ச்யமாய உபமை தோன்றும்படிக் காளிதாஸன் போன்று பல முறை களைக் கொள்ளுகின்றனர்[3] அவற்றுள் சில வெகு அழகாய

1. यदपूपुजस्त्वमिह पार्थ मुरजितमपूजितं सताम् ।
प्रेम विलसति महत्तदहो दयितं जनः खलु गणीतिमन्यते ॥

... ...

स्वयमेव शन्तनुतनूज यमपि गणमर्घ्यमभ्यधाः ।
तत्र मुररिपुरयं कतमो यमनिन्द्यबन्दिवदभिष्टुपे वृथा ॥

... ... (15, 14-21)

2. या धर्मभानोस्तनयापि शीतलै स्वसा यमस्यापि जनस्य जीवनै ।
कृष्णापि शुद्धेरधिकं विधातृभिर्विहन्तुमंहासि जलैः पटीयसी ॥ (12, 67)

आरभन्तेऽल्पमेवाज्ञाः कामं व्यग्रा भवन्ति च ।
महारम्भाः कृतधियस्तिष्ठन्ति च निराकुलाः ॥ (2, 79)

3. उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशगङ्गापयसः पतेताम् ।
तेनोपमीयेत तमालनीलमामुक्तमुक्तालतमस्य वक्षः ॥ (3, 8)

இதனைக் குமாரஸம்பவத்திலுள்ள

पुष्पं प्रवालोपहितं यदि स्यान्मुक्ताफलं वा स्फुटविद्रुमस्थम् ।
ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्यास्ताम्रौष्ठपर्यस्तरुचस्मितस्य ॥ (1, 44)

ஸ்லோகத்துடன் ஒப்பிடலாம்.

स काञ्चने यत्र मुनेरनुज्ञया नवाम्बुदश्यामवपुर्न्यविक्षत ।
जिगाय जम्बूजनितश्रियः श्रियं सुमेरुशृङ्गस्य तदा तदासनम् ॥ (1, 19)

இருக்கின்றன ; சில அவ்வாறு இல்லை[1] ; இக்காரணம் பற்றியே சிறந்த உவமை அர்த்தகௌரவம் பதலாலித்யம் இம்மூன்றும் இந்நூலுள் உள எனப் பெரியோர் கூறினர்[2]. இதனால் கிராதார்ஜுநீயத்தைக் காட்டிலும் இந்நூல் சிறந்தது என்னலாம். பதினாறும் ஸர்க்கத்தில் 2 முதல் 15 முடிய உள்ள ச்லோகங்கட்கு இருபொருள்கள் உள அதனைக் கவியே முதல் ச்லோகத்தள் ஒரு பதத்தாற்[3] கூறுகின்றனர். இப்பதினான்கு ச்லோகங்களுள் அர்த்தகௌரவம் இருக்கின்றது என ஒருவர் நினைப்பின் அது சிறக்காது தந்நூலுள் சொற்களின் சுத்தியும், தொடரில் சொற்களின் நெருங்கிய தொடர்பும், சிறந்த வாக்கியங்களும்,

तृप्तियोगः परेणापि महिम्ना न महात्मनाम् ।
पूर्णश्चन्द्रोदयाकाङ्क्षी दृष्टान्तोऽत्र महार्णवः ॥ (2, 31)
किं तावत्सरसि सरोजमेतदारात्
आहोस्विन्मुखमवभासते युवत्याः । (8, 29)

1 इषुवर्षमनेकमेकवीरः
तदरिप्रच्युतमच्युतः पृषत्कैः ।
अथ वादिकृतं प्रमाणमन्यैः
प्रतिवादीव निराकरोत्प्रमाणैः ॥ (20, 18
आच्छिद्य योधसार्थस्य प्राणसर्वस्वमाशुगाः ।
एकागारिकवद्भूमौ दूराज्जग्मुरदर्शनम् ॥ (19, 111)

2. उपमा कालिदासस्य भारवेरर्थगौरवम् ।
दण्डिनः पदलालित्यं माघे सन्ति त्रयो गुणाः ॥
नैषधे पदलालित्यं என்ற பாடபேதமும் உளது.

3. स्फुटभिन्नार्थम् उदाहरद्वचः (16, 1)

பொருடசெறிவும உள எனக குறிபபாற கூறுகினறனா ஈணடுளள சலோகஙகள்[2] இரணடினை சபதசகதிமூலதவனிககு உதாரணமாக ஆனநதவாததனா கூறுகினறனா இனனும பல சலோகஙகளை அதறகு உதாரணமாக இஙகிருநதே காடடலாம[3] உதபரேகைஷ அாததாநதரநியாஸம முதலிய அலஙகாரஙகள புதுவகையாக நனகு தொடுககபபடடு உளளன அவை பெருமபாலும சிறபபுறறு விளஙகுகினறன

முதல ஒனபது ஸாககததுள அாததசாஸதரம காம சாஸதரம இவறறின ரஹஸயஙகளைப புதிது புதிதாகக கவி கூறி

1 अनुसन्ततिपातिन पटुत्व दधत शुद्धिभृतो गृहीतपक्षा ।
वदनादिव वादिनोऽथ शब्दा क्षितिभर्तुर्धनुष शरा प्रसस्नु ॥
(20, 11)

बह्वपि स्वेच्छया काम प्रकीर्णमभिधीयते ।
अनुज्झितार्थसम्बन्ध प्रबन्धो दुरुदाहर ॥ (2 73)
सक्षिप्तस्याप्यतोऽस्यैव वाक्यस्यार्थगरीयस । (2 24)

2 त्रासाकुल परिपतन् (5 26
रम्या इति प्राप्तवती पताका (3, 53)

3 स्तम्भ महान्तमुचित सहसा मुमोच
दान ददावतितरा सरसाग्रहस्त ।
बद्धापराणि परितो निगडान्यलावीत्
स्वातन्त्र्यमुज्ज्वलमवाप करेणुराज ॥ (5 48)
गाम्भीर्यं दधदपि रन्तुमङ्गनाभि
सक्षोभ जघनविघट्टनेन नीत ।
अम्भोधिर्विकसितवारिजाननोऽसौ
मर्यादा सपदि विलङ्घयाम्बभूव ॥ (8 16)

பிருக்கின்றமையால் மாகத்தில் ஒன்பது ஸர்க்கங்களைப் படித்த பிறகு ஒன்றும் புதிதாக இராது என ஒரு பண்டைய வழக்கு வந்ததுபோலும்[1].

கிராதார்ஜுனீயத்திற்கும் இந்நூலுக்கும் சில ஒப்புமைப் பகுதிகள் உள[2]. சிலவிடத்து குமாரஸம்பவத்துள்ள கருத்து ஈண்டும் உளது[3]

காலம்.—இக்கவியின் பிதாமஹர் ஸ்ரீவர்மலனின் மஹா ஸேனாபதியாய் இருந்தனர் என்றும் தன் தகப்பனாரின் பெயர் தத்தகர் என்றும்[4] அவரே கூறுகின்றனர். அவ்வாசன் கி. பி.

1 नव सर्गे गते माघे नवशब्दो न विद्यते ।

2. श्रियं विकर्षत्यपहन्त्यघानि श्रेयः परिस्नौति तनोति कीर्तिम् ।
सन्दर्शनं लोकगुरोरमोघं तवात्मयोनेरिव किं न धत्ते ॥ [कि. 3, 7]
हरत्यघं सम्प्रति हेतुरेष्यतः शुभस्य पूर्वाचरितैः कृतं शुभैः ।
शरीरभाजां भवदीयदर्शनं व्यनक्ति कालत्रितयेऽपि योग्यताम् ॥
(शि. 1 26)

3. सर्वाभिः सर्वदा चन्द्रस्तं कलाभिर्निषेवते [कु. 2 34]
कलासमग्रेण गृहानमुञ्चता मनस्विनीरुत्कयितुं पटीयसा ।
विलासिनस्तस्य वितन्वता रतिं न नर्मसाचिव्यमकारि नेन्दुना ॥
[शि. 1, 59]

4. सर्वाधिकारी सुकृताधिकारः श्रीवर्मलाख्यस्य बभूव राज्ञः ।
असक्तदृष्टिर्विरजाः सदैव देवोऽपरः सुप्रभदेवनामा ॥
तस्याभवद्दत्तक इत्युदात्तः क्षमी मृदुर्धर्मपरस्तनूजः ।
तस्यात्मजः सुकविकीर्तिदुराशयादः
काव्यं व्यधत्त शिशुपालवधाभिधानम् ॥

625இல் இருந்தனர் என ஒரு சாஸனம் கூறும் என்பர்[1]. காவ்யாலங்காரஸூத்ரவ்ருத்தியில் இவரது ஒரு ச்லோகம்[2] எடுத்தாளப்பட்டதால் இந்நூலாசிரியர் அந்நூலாசிரியரான வாமனர்க்கு முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனந்தவர்த்தனரும் இவருடைய ச்லோகங்களை ஆண்டனர் என முன்னரே கூறப்பட்டது. இந்நூலுள் ஒரு ச்லோகத்தில் உள்ள ந்யாஸ: வ்ருத்தி என்ற சொற்கள் ஜிநேந்த்ரபுத்தி எழுதிய ந்யாஸத்தையும், காசிகாவ்ருத்தியையும் குறிக்கின்றன எனக் கொண்டு, இந்நூலாசிரியர் ஜிநேந்த்ரபுத்திக்குப் பிற்பட்டவர் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்[3]. ந்யாஸ: என்ற சொல் ஸூத்ரம் என்ற பொருளில் மிகுதியாய் மஹாபாஷ்யத்தில் வழங்கப்பட்டதாயும்[4], வ்ருத்தி என்பது வார்த்திகம் என்ற பொருளில் இராமாயணத்தில் வழங்கப்பட்டதாயும்[5], அப்பொருள்களைக் கொள்ளின் ஸூத்ரம், வார்த்திகம், பாஷ்யம் இவற்றை முறையே அந்த ச்லோகத்தில்[6]

1. History of Sanskrit Literature by A B. Keith p 124
2. उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशगङ्गापयस. पतेताम् (3. 8)
3. Mallinātha's commentary and History of Sanskrit by A. B Keith p 124.
4. लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति ... (म. भाष्ये. 1, 1, 2 लण्)
   यथान्यासमेवास्तु (ibid. 1, 1, 1)
5. ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्ग्रहं सिद्ध्यति वै कपीन्द्र.
   [रामा. उत्त. 36, 45]
   இந்த ச்லோகம் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டதாயிருப்பினும், கி. பி முதல் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இருந்திருத்தல் கூடும்.
6. अनुत्सूत्रपदन्यासा सद्वृत्तिः सन्निबन्धना ।
   शब्दविद्येव नो भाति राजनीतिरपस्पसा ॥ [शि. 2, 12]
   இங்கு अनुत्सूत्रपदन्यासा என்பதற்குச் சேர்ந்த ஸம்பந்தத்தைக் கொண்ட பதங்களால் ஆக்கப்பட்ட ஸூத்ரங்களைக் கொண்டது என்பது பொருள்.

பின்னர் பூர்வார்த்தம் குறிக்கின்றது எனக் கொள்ளல் தகும். அப்போது மஹாபாஷ்யமாகிய நிபந்தனத்தை வியாஸம் வருத்தி இவற்றின் பின்னர் கூறியது சேரிதாகும். அவ்வாறாயின் இந்நூலாசிரியர் ஜிநேந்த்ரபுத்திக்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்ள வேண்டுவது இல்லை. ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அவர் இருந்தார் எனக் கொள்ளல் தகும். ஆனால் அவர் ஆறாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் என யாகோபியும்[1], எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தனர் என பாடக்கும்[2] கூறுவர். இந்நூலிற்கு 25 உரைகள் உள என்பர்[3]. அவற்றுள் வல்லபதேவர் மல்லிநாதர் இவர்களின் உரைகள் ப்ரஸித்தமானவை.

வாக்பதி[4] — இவர் இயற்றிய நூல் கௌடவஹோ[5] என்பது. அது ப்ராகிருதபாஷையில் எழுதப்பட்டது. அதனுள் 2418 அடிகள் உள்ளன. ஆர்யாவ்ருத்தத்தில் இணைக்கப்பட்டது. கான்யகுப்ஜத்து அரசனாகிய யசோவர்மன் திக்விஜயஞ் செய்யும்போது கௌடதேசத்து அரசனைக் கொன்றதை இந்நூல் வர்ணிக்கின்றது. மற்ற மஹாகாவ்யங்களிற் போல் ருதுக்கள், ஜலக்ரீடை முதலியன வர்ணிக்கப்பட்டன. இக்கவி பாஸன், ஜ்வலனமித்ரன், காளிதாஸன், குந்தீதேவன், ஸுபந்து, ஹரிசந்திரன், பவபூதி இவர்களின் நூல்களில் ஈடுபட்டவர்.[6]

1. Jacobi
2. Pathak
3. Classical Sanskrit literature by M Krishnamachariar p. 157
4. वाक्पतिः
5. गौडवहो என்பது गौडवध. என்பதன் ப்ராக்ருதம்
6. भासम्मि जलणमित्ते कुन्तीदेवे अ जस्स रहुआरे।
सोबन्धवे अ बन्धम्मि हारियन्दे अ आणन्दो ॥ [800]
भवभूइ-जलहि-णिग्गय-कव्वामय-रस-कणा इव फुरन्ति। (799)

காலம் — இக்கவி யசோவர்மனது ஸபையில் கவிராஜனுய் இருந்து சாணக்யனைப் போன்றிருந்த யசோவர்மனைப் பற்றி[1] இக்காவ்யத்தில் வர்ணித்தான். கி. பி. 695-732இல் ஆண்ட லலிதாதித்யன்[3] யசோவர்மனை வென்று கான்யகுப்ஜத்தைக் கைப்பற்றினன் என ராஜதரங்கிணியிற்[4] கூறப்பட்டமையால், வாக்பதி எட்டாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கக் கூடும்.

ஸ்ரீஜடாஸிம்ஹநந்தி[5] — இவர் ஜைனர். இவர் எழுதிய நூல் வராங்கசரிதம்[6] என்பது. இஃது ஒரு மஹாகாவ்யம். இதனுள் 31 ஸர்க்கங்கள் உள. போஜவம்சத்துத் தர்மஸேனன்[7] என்ற அரசன் தன் மூத்தகுமாரனுகிய ஸுஷேணனை யுவராஜாவாக்கச் செய்யாது கல்வி சீலம் இவற்றிற் சிறந்த வராங்கனை யுவராஜாவாக்கச் செய்தனர். இதனைப் பொறுக்காது ஸுஷேணனின் தாயாகிய ம்ருகஸேனை[8] ஸுபுத்தி[9] என்ற ஒரு மந்திரியின் சூழ்ச்சியால் வராங்கனை ஒரு காட்டில் குதிரையிலிருந்து விழும்படிச் செய்தனள். அவன் இங்கும் அங்கும் திரிந்து

1 अह तस्स थिर भुय क्खवम्भ णिमिय णीसेसभुयणभारस्स ।
आसि कइ-रायइन्धो वप्पइ राओत्ति पणइ लवो (798)
2 णवरिय णिव्यत्तिय रयणि-विरम कायव्व-णिव्वु ओ ताण ।
सो साहिउ पयत्तो चरिअ चाणक्क-चरिअस्स ॥ (1184)
3 ललितादित्य
4 राजतरङ्गिणी (4, 134)
5 श्रीजटासिंहनन्दी
6 वराङ्गचरितम्
7 धर्मसेन
8 मृगसेना
9 सुबुद्धि

தன் நாட்டைச் சிறப்புடன் அடைந்தான். தனக்குத் துரோகம் செய்தவரை மன்னித்து[1], ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில் புதிய ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துப் பின்னர் தன் தகப்பனது உத்தரவின்மேல் துறவி ஆயினான்[2]. இந்நூலின் காட்டில் வராங்கனின் மனத்தில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கவி கூறுதல் மனத்தைக் கவர்கின்றது[3]. நடை எளிதாய்ப் படிப்போர்க்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. சப்த சித்ரங்கள் மிகுதியாய் இல்லை இது மஹாகாவ்யத்தின் இலக்கணம் உடையது. இந்நூலில் 16 ஸர்க்கங்கள் ஜைனமதக் கொள்கைகளை நன்கு விளக்குகின்றன. அச்வகோஷனின் புத்தசரிதம் ஸௌந்தரநந்தம் இவற்றிற்கும் இந்நூலுக்கும் ஒற்றுமைகள் பல உள.

1. अहो क्षमा धैर्यमहो गभीरता
वराङ्गनाम्नोऽमितसत्त्वतेजसः ।
सति प्रभुत्वेऽपि कृतापराधिनः
कृपान्वितो नः सहते दुरात्मनः ॥ (21, 10)

2. आबाल्यतः शान्ततमस्य तस्य
धर्मानुरागोद्यतसत्क्रियस्य ।
मुनिश्रिता तामवगम्य बुद्धिं
मुमोच कृच्छ्रात्तनयं महेन्द्रः ॥ (29, 29)

3 विचिन्त्य मातापितरौ स्वबन्धून्
मित्राणि भृत्यानथ देशकोशान् ।
वधूश्च ता देववधूपमानाः
क्लेशाभिभूतो विललाप तत्र ॥
शोको भवेद्बन्धुजनैर्वियोगात्
धैर्यं स्वभूद्राजसुताभिमानात् ।
कोपोऽभवन्मन्त्रिकृतावमानात्
विरागताभूदनवस्थितत्वात् ॥

ஈண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தமே ஆகும். இக்கதை அவஸானத்தில் மோக்ஷத்தைப் பயனாக உடையது என்கின்றனர்.

காலம்.— கி. பி. 778இல் உத்யோதனஸூரி வராங்கசரித்தைப் பற்றிக் கூறுதலால் இக்கவி எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம்[2].

சிவஸ்வாமீ.[3]—இக்கவி ஏழு மஹாகாவ்யங்களையும், பல நாடகங்களையும், பல கத்ய நூல்களையும் இயற்றினார் என்ற ப்ரஸித்தி[4] இருப்பினும், தற்போது கப்பிணாப்யுதயம்[5] ஒன்றே வழக்கில் உள்ளது. இதனுள் 20 ஸர்க்கங்கள் உள. அவதான சதகமாகிய பௌத்த நூலுள் உள்ள கதையை அடிப்படையாக இந்நூல் கொண்டது. கப்பிணன் என்ற தக்ஷிணதேசத்தரசன் ச்ராவஸ்தி முதலிய ஆறு வடநாட்டின் அரசர்க்குத் தூது

यद्यङ्गनावद्धृदि सत्त्वहीनो
निरर्थमासे विजने वनेऽहम् ।
आपत्प्रतीकारमवेक्षमाणो
नावश्यमाप्स्यामि पुनर्विभूतिम् ॥ (12, 52-4)

1. धर्मार्थकामसहिता जगति प्रवृत्ता
वक्ष्ये कथा शृणुत मोक्षफलावसानाम् ॥ (1, 22)

2 Varangacarita edited by A. N. Upadhye p 10.

3 शिवस्वामी

4. वाक्य च द्विपदीशतान्यथ महाकाव्यानि सप्त क्रमात्
त्र्यक्षप्रत्यहनिर्मितस्तुतिकथालक्षाणि चैकादश ।
कृत्वा नाटकनाटिकाप्रकरणप्रायान् प्रबन्धान्बहून्
विश्राम्यत्धुनापि नातिशयिता वाणी शिवस्वामिन ॥

5. कप्फिणाभ्युदयम्

அனுப்பிப் பின்னர் அவர்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். அப்போது கௌதமபுத்தரின் உபதேசத்தால் அவரது கொள்கையில் ஈடுபட்டனன். இந்நூலுள் நான்காம் ஸர்க்கம் முதல் பதினெட்டாம் ஸர்க்கம் பெரும்பகுதி முடிய சிசுபாலவதத்தின் இரண்டாம் ஸர்க்கம் முதல் இருபதாம் ஸர்க்கம் முடிய உள்ள முறையைப் பின்பற்றியது. நடை பல இடங்களில் எளிதாய் உள்ளது[1]. இந்நூலிலும், மாகம் ஹரவிஜயம் இவற்றுள்ளும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் பல உள.[2]

ரத்னாகரன்.[3]— இக்கவி காச்மீரதேசத்தவர். அம்ருத பானுவின்[4] மகன்; பாலப்ருஹஸ்பதியின் கீழ் வாழ்ந்தவர். அவர்க்கு ராஜானகன், வாகீச்வரன் என்ற இரு பட்டங்கள் உள.

1. त्वादृशैर्गोप्तृभिर्गुप्ता न शीर्यन्ते नृपश्रियः ।
   मृदो मृद्व्योऽप्यलं वोढुमयः पक्वाः कृशानुना ॥ (16, 20)
   वैभवेऽप्यनहङ्काराः शक्तावपि मृदुक्रिया. ।
   सौम्यास्तेजस्व्यपि स्यु. के द्विता अपि भवादृशाः ॥ (16, 32)
   काचित् कण्ठश्रिता पत्युर्युयुत्सोरश्रुवारिभिः ।
   सान्त्वनैर्लोहवर्मेव पिनताहाङ्गसेचनै ॥ (16, 113)
   अलमं वचनं दृशो विलोलाः स्थिरविश्रम्भरसार्द्रचेष्टितानि ।
   कलहेऽपि रतिं वितन्वतासां मधुना सूपकृतं मनोभवस्य ॥ (13, 20)
   मधुलिहः प्रविलोक्य हिमाहतां परिचितामपि पङ्कजिनीं जहुः ।
   क्व सुचिरं क्रियते मलिनात्मभिर्ध्रुवतरा वत रागमयी मतिः ॥ (8, 52)
2. Kappinābhyudaya edited by Gauri Shankar Introduction-pp. LIII to LXI.
3. रत्नाकरः
4. अमृतभानुः

வித்யாதிபதி என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு [1] இவர் எழுதிய நூல் ஹரவிஜயம் என்னும் மஹாகாவ்யம் அதனுள் 50 ஸர்க்கங்கள் உள. அவற்றுள் 46-ஆம் ஸர்க்கத்தின் மத்யபாகம் வரை ரத்னாகரரும், அதன் பிற்பாகம் கணபதியும் எழுதினர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். [2] இந்நூலுள் சிவபிரான் அந்தகாஸுரனைக் கொன்ற செயல் வர்ணிக்கப்பட்டது நூலின் நடை பெரும்பாலும் எளிதாய் இருக்கின்றது [3] முன்னோர் கூறிய கருத்துக்களையும் முறைகளையும் தவிர்த்துப் பின்னோர் புதிதாக

1 इति श्रीबालबृहस्पत्यनुजीविनो वागीश्वराङ्कस्य विद्याधिपत्यपरनाम्नो महाकवे राजानकश्रीरत्नाकरस्य कृतौ रत्नाङ्के हरविजये महाकाव्ये

2 Classical Sanskrit Literature by M Krishnamachariar p 161

3 व्यूहं समारचय तेजय सैनिकौघ
मास्फालयेष्वासनमाशु विमुञ्च बाणान् ।
भिन्द्धि क्षणात्करिघटा दलयाश्ववारा
नाचेरिवाससमिति योऽरिगण व्यमृद्नात् ॥ (16, 63)
प्रत्यासन्ना काचिदम्भोजनालैरालोक्यैरं प्रेयसा हन्यमानाम् ।
निर्भत्यन्या नस्त्रमानद्धरोपातात्प्रच्छाय विव्यथेऽनाहताऽपि ॥ (18 71)
प्राप्ते प्रभातसमयेऽथ शशाङ्कमौलि
रुद्बोधितो विविधमागधसूतवाग्भि ।
अभ्याहतानकशतध्वनिदत्तसंज्ञ
सेनासमिद्धिरनिमेषमन्यासिन्धुम् ॥ (40, 1)

நூல் இயற்றமுடியாது எனப்பலர் கூறுவதைப் பொய்யாக்கவே இந்நூலைத் தான் இயற்றினன் எனவும், அதற்குப் பாணனே வழிகாட்டினான் எனவுங் கூறுகின்றனர்.[1] இவ்வாறு எல்லோரும் முயன்றால் தாம் கவி ஆகலாம் என ஆநந்தவர்த்தனரைப் போல் பிறரை இவர் உத்ஸாஹப்படுத்துவது மிகவும் போற்றத்தக்கது. சிவனது ஆணையால் கமலாஸநாதிகள் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ப்ரளயம் இவற்றைச் செய்கின்றனர் என இவர் கூறுதலால்,[2] சிவனே பரப்பிரும்மம் என்ற கொள்கையை இவர் கொண்டவர் என்னலாம். இவர்க்குத் தெரியாமலே காளிதாஸனின் கருத்தும்[3]

1. दृश्यं सत्यङ्कैर्यत्र जगति कविभिर्वस्तु तन्नास्ति किञ्चित्
क्षुण्णे क्षुण्णत्वचिन्ता गहनविषयता तस्य दूरास्तु तावत् ।
तन्मन्दाभिप्रगल्भप्रसरगुरुगिरामग्रणीर्बाणि एको
राजरत्नाकरश्च ज्वलनवदवनौ जाज्वलीति द्वितीयः ॥ (प्रशस्तिः 6)
हरविजयमहाकवेः प्रतिज्ञा शृणुत कृतप्रणयो मम प्रबन्धे ।
अपि शिशुरकविः कविः प्रभावाद्भवति कविश्च महाकविः क्रमेण ॥
(*ibid* 7)

2. कमलासनप्रभृतयः सुराधिपा भवदीरितस्त्रिदशनाथ शासनाः ।
त्रिविधस्थितेर्भुवनसन्ततेः क्रमादुदयस्थितिप्रलयहेतुता गताः ॥
(6, 121)

3. अधितिष्ठतो हृदयपद्मविष्टरं भुवनत्रयव्यवहितैकसाक्षिणः ।
प्रतिघस्मरायपरिशून्यसंविदः किमिवास्ति यन्न विदितं तवेशितुः ॥
(6, 13)
प्रत्येकं विनियुक्तात्मा कथं न ज्ञास्यसि प्रभो । (कुमार. 2, 31)

சொறபிரயோகமும ஈணடு வநதுள்ளன. இவா ஆறு பாஷை களில புலமை வாயநதவா [2]

இநநூலுள அஙகிசசுவை வீரமே ஆகும அவவீரம பல ஸாககஙகளிலும, அதறகுத தகக உதவி புரியும ரௌதரம பல ஸாககஙகளிலும உணரபபடுவது போறறத தகுநதது மஹா காவயததில சருஙகாரம முதலியன உணாததபபடவேணடும எனறும பரபாதம, சநதரோதயம, ருதுககள, ஜலகரீடை இவை வாணிககபபடவேணடும எனறும உளள நியதியைக கொணடு இககவி அவறறை வாணிததிருப பினும, அவை பெருமபாலும அஙகிசசுவையைக கெடுகக இலலை எனனலாம. ராஜசேகரன இவரைப போறறுவது நோககதத தககது [3]

இநநூலுககு வலலபதேவா [4] இயறறிய உரையும, 45 ஸாக கஙகளுககு அலகா [5] இயறறிய உரையும உள எனபா

ஐமபது சலோகஙகள கொணட வகரோகதிபஞசாசிகை எனற நூலும இவா எழுதியுளளாா

1 त्वयि शब्दमीश्वर इति व्यवस्थितं
कथयन्त्यनन्यविषय मनीषिण । (6 21)
यस्मिन्नीश्वर इत्यनन्यविषय शब्दो यथार्थाक्षर । [विक्रमोर्व 1, 1)

2 भापापट्केऽपि यस्य क्वचिदपि न गता भारती भारवत्त्वम् ।
[प्रशस्ति 4]

3 मा स्म सन्तु हि चत्वार प्रायो रत्नाकरा इमे ।
इतीव स कृतो धात्रा कवीरत्नाकरोऽपर ॥

4 वल्लभदेव

5 अल्क

9 वक्रोक्तिपञ्चाशिका

காலம்.—இவர் ப்ருஹஸ்பதி அல்லது சிப்படஜயாபீடனின் கீழ் வசித்தவர் என்றும், [1] அவந்திவர்மனின் காலத்தில் புகழ் பெற்றனர் [2] என்றும் கூறப்படுகின்றமையால், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவர் இருந்தனர் எனக் கூறல் தகும்.

அபிநந்தன்—இக்கவி சதாநந்தரின் புத்திரர். இவர் ஹார வர்ஷரால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். [3] இவர் எழுதிய நூல் ராம சரிதம் [4] என்பது. இதனுள் 40 ஸர்க்கங்கள் உள. இறுதியில் உள்ள 4 ஸர்க்கங்கள் தேவபாலரின் புத்திரரான பீமனால் இயற்றப்பட்டது என்பர். வாலிவதத்திற்குப் பிறகு வர்ஷா காலம் வந்தது என்பது தொடங்கி ராவணவதம் முடிய அல்லது பட்டாபிஷேகம் முடிய இந்நூலுள் வர்ணிக்கப்பட்டது. [5]

இந்நூலின் அங்கிச்சுவை விப்ரலம்பசிருங்காரம் ஆகும் அதனைப் பல இடங்களில் குறிக்கின்றார். [6] 28ஆவது ஸர்க்கத்

1. इति श्रीबालबृहस्पत्यनुजीविनः ।
2. मुक्ताकणः शिवस्वामी कविरानन्दवर्धनः ।
   प्रथां रत्नाकरश्चागात्साम्राज्येऽवन्तिवर्मणः ॥ [राजत. 5, 34]
3. तथा पूर्वं कवेः कस्य निर्गतं जीवतो यशः ।
   हारवर्षप्रसादेन शतानन्देर्यथाधुना ॥ [रामचरितम् 8, end]
4. रामचरितम्
5. अथ माल्यवतः प्रस्थे काकुत्स्थस्य वियोगिनः ।
   दुर्निवाराश्रुसंवेगो जगाम जलदागमः ॥ (1, 1)
6. काकुत्स्थस्य वियोगिनः (1. 1), विप्रयुक्तजनधूमकेतुभिः (2, 94), चन्द्रातपः खलु दाशरथेरपथ्य. (2, 104), विरहानलः शतबले बलवान् (26, 16)

தில் அங்கதன்து தூது நன்ருக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது[1] இராவணன் ஸீதையைத் தன்னைக் காமுறவேண்டும்போது, அவளது விடையின் முதல் ச்லோகம்[2] அவளது வெறுப்பையும் கோபத்தையும் தைரியத்தையும் நன்ருகக் காட்டுகின்றது எட்டாம் ஸர்க்கத்தில் இராமன் ஹநூமானுக்குத் தன் வம்சத்தைக் கூறியிடத்து ரகுவம்சத்திற் கூறிய செய்திகளைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்ருர்[3] இக்கவி அத்வைதமதக்கொள்கைக்கேற்கக் கொண்டனர் என ஒரு ச்லோகம் காட்டுகின்றது[4] இவர் பொதுவாகச் சுவையில் ஈடுபடுதலின் சொற்சித்திரங்களில் ஈடுபடவில்லை இவரது நடை எளிதாய் இருப்பினும், காச்மீரகவிகளின் நடையைப் போன்று அது லலிதமாய் உள்ளது எனக் கூற இடன் இல்லை

காலம் —ஹாரவர்ஷன் வங்கதேசத்தரசனுகிய தர்மபாலனின் மகனுகிய தேவபாலனுடைய இருத்தல் கூடுமாகலானும், அவன் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் அரசனுக இருந்தானும், அபிநந்தன் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் என்பர்[5]

1 शम समधिके शत्रौ पाण्डित्य न भय विदु ।
को विक्रम पतङ्गस्य पतत प्रततेऽनले ॥ (28 19)
हित हित वदन्त्यार्या कटुवाक् शास्ति य शुभम् ।
स्तावकस्तावक सर्वो रिपुसङ्घ सुहृद्ध्रुव ॥ (28 50)

2 आ पाप निस्त्रप निशाचर गच्छ दूर
वीरोऽसि चेत् किमकृथा परदारचौर्यम् । (29 00)

3 8 44 85

4 यो हरि स हरो देव यो हर स पितामह ।
नामत्रयविभिन्नेयमेकैव त्रिदशत्रयी ॥ (24 113)
Cf नमस्त्रिमूर्तये तुभ्य प्राक् सृष्टे केवलात्मने ।
गुणत्रयविभागाय पश्चाद्भेदमुपेयुषे ॥ (कुमार 2 4)

5 Classical Sanskrit Literature pp 161-2

கௌடாபிநந்தன்.—இவர் கௌடதேசியர். இவர்க்கும் அபிநந்தன் எனப் பெயர். இவரது தகப்பனரது பெயர் ஜயந்தன்.[1] இவர் பாணனது காதம்பரியில் உள்ள கதையைச் சுருக்கமாக ச்லோகரூபத்தில் இயற்றினர்.[2] ஈண்டு 8 ஸர்க்கங்கள் உள இதன் நடை புராணநடையை ஒத்தது. காதம்பரியிலிருந்து கதை மாத்திரம் இங்கு ஆளப்பட்டது எனக் கவிதன் வாயாற் கூறினும், வாணனின் சொற்கள் முதலியன எல்லாம் அங்கு உள்ளவாறே உள்ளன. ஆனல் அங்கு ஸமஸ்தபதங்கள் மிகுதியாக உள்ளன; அவை இங்கு வ்யஸ்தமாக இருக்கின்றன. மூலத்தில் உள்ள வர்ணனைகளின் அழகும் அலங்காரங்களும், உளத்தைக் கவரும் ரீதியும் இங்கு இல்லை. ஆகலின் இந்நூலை ஒரு சிதரகாவ்யம் என்னலாம்.

இவரது காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பர்.

பத்மகுப்தன்.[3] —இவர்க்குப் பரிமளகாளிதாஸன்[4] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவர் எழுதிய நூல் நவஸாஹஸாங்க

1 शक्तिनामाभवद्गौडो भारद्वाजकुले द्विजः । (कादम्बरीकथासारे 1, 5)
तस्य मित्राभिधानोऽभूदात्मजस्तेजसां निधिः । (*ibid* 1, 6)
स शक्तिस्वामिनं पुत्रमवाप श्रुतशालिनम् । (*ibid* 1, 7)
कल्याणस्वामिनामास्य याज्ञवल्क्य इवाभवत् । (*ibid* 1, 8)
अजायत सुतः कान्तश्चन्द्रो दुग्धोदधेरिव । (*ibid* 1, 9)
पुत्रं कृतजनानन्दं स जयन्तमजीजनत् । (*ibid* 1, 10)
सूनुः समुदभूत्तस्मादभिनन्द इति श्रुतः । (*ibid* 1, 12)

2. काव्यविस्तरसन्धानखेदालसधियः प्रति ।
तेन कादम्बरीसिन्धोः कथामात्रं समुद्धृतम् ॥ (*ibid* 1. 13)

3. पद्मगुप्तः

4. परिमलकालिदासः

சரிதம்.[1] அதனுள் 18 ஸர்க்கங்கள் உள. ஸிந்துராஜன்[2] சசிப்ரபை[3] என்ற நாககன்யகையை[4] மணந்ததை இந்நூல் வர்ணிக்கின்றது. இவர் காளிதாஸனின் நூல்களில் ஈடுபட்டவர் எனத் தோற்றுகின்றது.

ருதுஸம்ஹாரமும் இவருடைய நூலாகவே இருந்தல் கூடும் என முன்னரே கூறப்பட்டது.

காலம்.—நவஸாஹஸாங்கம் என்ற பட்டத்தைத் தரித்த பரமாரவம்சத்தைச் சேர்ந்த முஞ்சராஜனின் ஸபையில் இக்கவி இருந்தமையால், இவரது காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் பதினோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும்

பில்ஹணன்.—இக்கவி காச்மீரதேசத்தவர். இவர் வேத வேதாங்கங்களில் வல்லவரும், மஹாபாஷ்யத்திற்கு ஓர் உரை எழுதியவரும் பல மாணவர்களைக் கொண்டவருமான ராஜகலசரின் பேரனும், ஜ்யேஷ்டகலசர் நாகதேவி இவர்க்குப் பிறந்த குமாரனும் ஆவர்.[5] இவர் வேதங்கள், வ்யாகரணம், ஸாஹித்யம்

1. नवसाहसाङ्कचरितम्

2 सिन्धुराज

3 शशिप्रभा

4 नागकन्यका

5. क्षमासारः सारस्वतरसनिधानं श्रुतिनिधि

समुत्पन्नस्तस्मादमलयशसो ज्येष्ठकलशः ।

महाभाष्यव्याख्यामखिलजनवन्द्या विदधत

सदा यस्यच्छात्रैस्तिलकितमभूत्प्राङ्गणमपि ॥

[विक्रमाङ्क 18, 79]

இவற்றில் புலமை வாய்ந்தவர்.[1] கல்யாணத்தில் ஆண்ட சாளுக்கியவிக்ரமாதித்யரின் மன்றத்தில் வித்யாபதியாய் இருந்து விக்ரமாங்கசரிதம் என்ற காவ்யத்தை இயற்றினர். இந்நூல் காவ்யமாகவே இயற்றப்பட்டதன்றி, சரித்திரவிஷயங்களைக் குறிக்க இயற்றப்படவில்லை என அவரே கூறுகின்றார்.[2] ஆகலின் இந்நூலிலிருந்து அறியப்படும் சரித்திரப்பகுதி மிகச் சிறிதே ஆகும். இந்நூலுள் 18 ஸர்க்கங்கள் உள. 18-ஆவது ஸர்க்கம் கவியின் சரித்திரத்தைக் கூறும். 17 ஸர்க்கங்கள் சாளுக்யவம்சத்திற் பிறந்த விக்ரமார்க்கன், அவன் தகப்பன், அவன் குழந்தைகள் இவர்களைப்பற்றி வர்ணிக்கும்.[3] இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் புத்ரஸந்தானம் இல்லாது ஆஹவமல்லன்

इष्टापूर्तेष्वतिथिविषये सान्त्वने सेवकानाम्
अन्येष्वन्येष्वपि च गहनं किं नु तस्योचितेषु ।
दृष्टादृष्टोपकरणगणप्रापणे यः प्रवीणां
नागादेवीमलभत शुभस्तोमपात्रं कलत्रम् ॥ (*ibid* 18, 80)
सूरेस्तस्मादजनि जगतां शेखरो बिल्हणाख्यः । (*ibid* 18, 81)

1. साङ्गो वेदः फणिपतिदृशा शब्दशास्त्रे विचारः
प्राणा यस्य श्रवणसुभगा सा च साहित्यविद्या । (*ibid* 18, 82)

2. रसध्वनेरध्वनि ये चरन्ति सङ्क्रान्तवक्रोक्तिरहस्यमुद्राः ।
तेऽस्मत्प्रबन्धानवधारयन्तु कुर्वन्तु शेषाः शुकवाक्यपाठम् ॥
(*ibid* 1, 22)

3. एषाम्तु चालुक्यनरेन्द्रवंशसमुद्गताना गुणमौक्तिकानाम् ।
सद्वाग्गुणीसूत्रनिवेशितानामेकावली कण्ठविभूषणं वः ॥ (*ibid* 1, 30)

வருந்துவதும்,[1] அவன் மனைவியுடன் சிவனை வழிபடுதலும், சிவனது அருளால் மூன்று குமாரர்கள் பிறத்தலும், நான்காம் ஸர்க்கத்தில் விக்ரமாதித்யன் திக்விஜயம் செய்தலும், ஒன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் சந்த்ரலேகையின்[2] ஸ்வயம்வரமும்,[3] பத்தாம் ஸர்க்கத்தில் அவ்விருவரையும் பட்டணத்துப் பெண்டிர் பார்த்தலும், ரகுவம்சத்தில் முதல் ஏழு ஸர்க்கங்களில் உள்ள வர்ணனையை ஒத்துள்ளன. ஒன்பது முதல் பதின்மூன்று வரையில் உள்ள ஸர்க்கங்களில் பூப்பறித்தல், ருது வர்ணனை, ஜலக்ரீடை முதலியன வர்ணிக்கப்பட்டன. இறுதிச் செய்யுளில் விக்ரமாதித்யன் அரசனாய் இருக்கும்போது சோழ அரசனை ஜயித்து காஞ்சியில் தங்கி, பின்னர் தன்னூர் சென்றான் என்று உளது.[4]

நடை எளிதாய் உள்ளது. கவி சொற்சித்திரங்களில் ஈடுபடவில்லை. ஸமஸ்தபதங்கள் மிகுதியாய் இல்லை. சுவை ஒழுகவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கவி இந்நூலை எழுதியுள்ளனர்.

1. ऋणं पितॄणामपनेतुमक्षमाः कथं लभन्ते गृहमेधिनः शुभम् ।
(*ibid* 2, 34)
फलेन शून्यः सुतरां दुनोति मामयं गृहस्थाश्रमधर्मपादपः ।
विलोकयामि प्रतिबिम्बमात्मनः सुताभिधानं त्वयि नाधुनापि यत् ॥
(*ibid* 2, 29)

2. चन्द्रलेखा

3. तदीयवक्त्रेन्दुविलोकनेन मान्द्रोल्लसद्रागपयोनिधीनाम् ।
तत्रागतानां पृथिवीपतीनामासन्विचित्राणि विचेष्टितानि ॥
(*ibid* 9, 75)

4. अथ शिथिलितचापश्चोललक्ष्मीं गृहीत्वा
कृतविविधविनोदस्तत्र काञ्चीनगर्याम् ।
निजनगरमगच्छन्मान्द्यमानक्रमेणा-
भरभरितदिगन्तः कुन्तलक्ष्माभुजङ्गः ॥ (*ibid* 17, 68)

1, 4, 15, 16, 17 ஸர்க்கங்களில் வீரச்சுவையும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் சாந்தச்சுவையும், 9, 10, 11, 12, 13 ஸர்க்கங்களில் ச்ருங்காரச்சுவையும் உணரப்படுகின்றன. உபக்ரமோபஸம்ஹாரந்யாயத்தைக்[1] கொண்டு காவ்யத்தின் அங்கிச்சுவை வீரம் என்னலாம்.

இக்கவி எழுதிய மற்றொரு நூல் சௌரபஞ்சாசிகை[2] என்பது. இப்பெயரால் இந்நூலுள் ஐம்பது ச்லோகங்கள் இருக்க வேண்டும். காச்மீரத்தில் ஒரு பாடமும், தென்னிந்தியாவில் மற்றொரு பாடமும் வழக்கத்தில் உள்ளது. இரண்டிலும் ஒரே வகையாய்க் காணப்படுவன 34 ச்லோகங்கள் என்பர்.[3] ராஜகன்யகையோடு ரஹஸ்யமாய் உல்லாஸமாய் இருந்த ஒருவன் அவளிடமிருந்து பிரிவுபட, அப்போது அவன் தன்னுடைய பழைய அநுபவத்தை நினைத்து, அது மறுபடியும் சேருமோ என வருந்துவதைக் கூறுகின்றது இந்நூல்[4]. இராஜகன்யகை யார் என்பதும், அவளைக் காமுற்றவன் யார் என்பதும் திண்ணமாய் அறிய இடமில்லை. காமுற்றவன் கொலைக்களத்தில் இச் செய்யுள்களைக் கூற, அவற்றைக் கேட்ட மன்னவன், அவனை மன்னித்து அவளை மணக்கச் சம்மதித்தனன் எனக் கூறுவர். சோரன் என்பது சௌரபல்லீஸுந்தரனைக் குறிக்கின்றது என்பர் ராமதர்க்கவாகீசர் என்ற உரைகாரர்.

1. उपक्रमोपसंहारन्यायः
2. चौरपञ्चाशिका
3. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith pp. 188-9
4. अद्यापि तां यदि पुनः कमलायताक्षीं
पश्यामि पीवरपयोधरभारखिन्नाम् ।
सम्पीड्य बाहुयुगलेन पिबामि वक्त्रम्
उन्मत्तवन्मधुकरः कमलं यथेष्टम् ॥ (3)

காலம்.—கலயாணததில சாளுகயவிகரமாதிதயன VI கி பி 1076 முதல கி. பி 1127 வரை ஆணடதால இககவி பதினோராம நூறறாணடின பிறபகுதியிலும பனனிரணடாம நூறறாணடின முறபகுதியிலும இருநதனா எனனலாம.

வாஸுதேவன[1]—இககவி குலசேகராது[2] ராஜபததில இருநத பாரதகுரு[3] எனற விதவானின சிஷயா[4] இவா இயறறிய நூல யுதிஷடிரவிஜயம[5] இதனுள 8 ஆசவாஸஙகள[6] உள இஙகு பாணடு வேடடைககுச சென்றது முதல தாமபுதா

अद्यापि ता स्तिमितवस्त्रमिवाङ्गलग्ना
प्रौढप्रतापमदनानलतप्तदेहाम् ।
बालामनाथशरणामनुकम्पनीया
प्राणाधिका क्षणमह न हि विस्मरामि ॥ (21)
अद्यापि तामविहृता मनसा चलेन
सञ्चिन्तयामि युवतीं मम जीविताशाम् ।
नान्योपभुक्तनवयौवनभारसारा
जन्मान्तरेऽपि यदि सैव गतिर्यथा स्यात् ॥ (33)

1. वासुदेव
2 कुलशेखर
3 भारतगुरु
4 तस्य च वसुधामवन काले कुलशेखरस्य वसुधामवत ।
वेदानामध्यायी भारतगुरुरभवद्रायनामध्यायी ॥ (1, 6)
समजनि कश्चित्तस्य प्रवण शिष्योऽनुवर्तकश्चित्तस्य ।
शास्त्रानामालोके पटुमनसो वासुदेवनामा लोके ॥ (1, 9)
5 युधिष्ठिरविजयम्
6 आश्वासा

அச்வமேதம் செய்தது முடிய வாணிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு ச்லோகமும் யமகாலங்காரததைக்கொண்ட ஆரியாவ்ருத்ததில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனுள் ருதுக்கள், சந்தரோதயம், ஜலக்ரீடை, பானகோஷ்டி முதலியன வர்ணிககப்படுகின்றமை யால் இதனை மஹாகாவயமாகவே கவி கருதினா என்பது வெளிப்படை. யமகத்தோடே ஒவ்வொரு ச்லோகமும் இருப் பதால், இக்காவ்யத்தைச் சித்ரகாவ்யம் எனவே கூறல் வேண்டும். அவ்வாறே அந்நூலின் உரைகாராரகிய ராஜா னகரத்னகண்டா கூறுகின்றனா. இருப்பினும் மற்ற யமக காவ்யங்களைப் படிப்பதில் உள்ள க்லேசம் இதனைப் படிக்கும் போது இல்லை[1] அன்றியும் நடை எளிதாக இருக்கின்றது என்ற தோற்றமும் உண்டாகின்றது.

காலம்.—குலசேகரா காச்மீரத்தரசர் என்றும், இக்கவி கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் இருநதவர் என்றும் சிவதததரும் காசிநாதரும் கூறினா.[2] இவா திருவிதாங்கூரில் குலசேகரரது காலததில் ஒன்பதாம் நூறறுண்டில் இருந்தார எனக் கிருஷ்ணமாச்சாரியா கூறினா.[3]

க்ஷேமேந்த்ரன.—[4] இக்கவி காச்மீரத்தவா. இவாக்கு வ்யாஸதாஸா[5] என்ற மறறொரு பெயரும் உண்டு. இவரது தகப்பனா ப்ரகாசேந்த்ரா.[6] இவா அபிநவகுப்தரிடம் ஸாஹித்யம்

1. त्वं च सुयोधन मत्तः शृणु गिरमपगच्छति श्रियो धनमत्त. ।
तस्मादंशस्तेभ्य. प्रदीयता तरितुमापदं शस्तेभ्य. ॥ (6, 111)
वृत्तं पुत्राणा तं पार्थाना चोदयं रिपुत्राणान्तम् ।
विदुरगिरा जातान्तस्ताप शुश्राव तदनु राजा तान्त. ॥ (2, 4)
2. Kāvyamālā 60, bhūmikā (1)
3. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 168.
4, 5, 6 समासेयं महाभारतमञ्जरी कृति. कवेर्व्यासदासापरनाम्न. प्रकाशेन्द्रसूनो. क्षेमेन्द्रस्य ।

படித்து, பல ஸாஹித்யக்ரந்தங்களை இயற்றுவதில் காலத்தைக் கழித்தனர்.[1] முதன்முதலில் பாரதமஞ்சரியை இயற்றியிருக்க வேண்டும் என்பது வ்யாஸதாஸர் என்ற பெயராலும், பாரத மஞ்சரியின் முடிவில் அவர் கூறும் வாக்கியத்தாலும் விளங்கும்.[2] முதன்முதலில் மஹாபாரதம், ராமாயணம், ப்ருஹத்கதை இவற்றைச் சுருக்கிக் கூறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் பாரத மஞ்சரி,[3] ராமாயணமஞ்சரி,[4] ப்ருஹத்கதாமஞ்சரி[5] இவற்றை

1. प्रयात. कविगोष्ठीषु नामग्रहणयोग्यताम् ।
   श्रुत्वाभिनगुप्ताख्यात्साहित्यं बोधवारिधेः । (बृहत्कथा end)
2. एष विष्णुकथातीर्थपुण्यवत्सलिलोक्षितः ।
   प्राप्तः सामान्यजल्पोऽपि क्षेमेन्द्रोऽद्य कवीन्द्रताम् ॥
3. भारतमञ्जरी
4. रामायणमञ्जरी
5. बृहत्कथामञ्जरी

   ப்ருஹத்கதை என்பது குணாட்யரால் பைசாசிபாஷையில் இயற்றப்பட்டு சாதவாகனுக்குக் கூறப்பட்ட நூல். இக்கதைகளைப் பரமசிவன் பார்வதிக்குக் கூறினர். அவற்றைப் புஷ்பதந்தன் ரஹஸ்யமாய்க் கேட்க, அவனைப் பரமசிவன் சபித்தனர். அச்சாபத்தால் அவன் வரருசியாய்ப் பிறந்து இக்கதைகளைக் காணபூதிக்குக் கூற, அவன் குணாட்யனுக்குக் கூறினன்.

   महेश्वरात्पुष्पदन्तः काणभूतिरिमां ततः ।
   तस्माद्गुणाढ्यस्तस्माच्च श्रुतवान्सातवाहनः ॥
   [बृहत्कथामञ्जरी 2, 1, 2]

   இந்நூலும் வசு வித்யாதரசக்ரவர்த்திகளின் சரித்திரமும் உபகதைகளும் உள்ளன.

   श्रुत्वा गुणाढ्यकथितं काणभूतिरुवाच तम् ।
   दोपिनेन त्विय क्षिप्रं सप्तानां चक्रवर्तिनाम् ।
   कथां विद्याधरेन्द्राणां कथयामि स्थिरो भव ।
   (*ibid* 1, 3, 84-85)

எழுதினர் எனக் கூறலாம். இவற்றுள் முறையே பதினாயிரம், ஆறாயிரம், ஏழாயிரம் இவற்றிற்கு மேற்பட்ட ச்லோகங்கள் உள்ளன. இவையெல்லாம் புராணநடையிலே உள்ளன. இவற்றைப் படிக்கும்போது ஒருவகையிலும் மனக்கவர்ச்சி உண்டாகவில்லை. ஆகலின் இவற்றைக் காவ்யம் எனக் கூறுதல் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை. இவற்றைப் புராணநடையைக் கொண்ட பத்யக்ரந்தங்கள் எனக் கூறுதலே சாலும். இவற்றுள் மூலநூல்களிலிருந்து சிலவிடத்து அவர் மாற்றிக் கூறியிருத்தல் கூடும். உதாரணமாக ராமாயண மஞ்சரியில் பாயஸப்பகுப்பில்[1] இதனைக் காணலாம்.

அவர் இயற்றிய மற்ற நூல்கள்[2] ராஜாவளி,[3] தசாவதார சரிதம்,[4] ஸமயமாத்ருகம்[5] முதலியன.

ராஜாவளி.—இதனுள் காச்மீரத்து அரசர்களின் சரிதை கூறப்படுகின்றது என்பர்.

1. कौसल्यायै नरपतिः पायसार्धं ददौ तदा ।
अर्धादर्धं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः ॥
कैकेय्यै चावशिष्टार्धं ददौ पुत्रार्थकारणात् ।
प्रददौ चावशिष्टार्धं पायसस्यामृतोपमम् ॥
अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महामतिः । (रा. बा. 16, 27-29)
ततोऽर्धं प्राप कौसल्या चतुर्भागं च कैकयी ।
चतुर्भागं सुमित्रा च स्वयं तेन द्विधा कृतम् ॥ [रा. म. बा. 74]

2 Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar pp. 171 & 172.

3. राजावली

4. दशावतारचरितम्

5. समयमातृकम्

தசாவதாரசரிதம். — இதனுள் பத்து அவதாரங்களும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ஒன்பதாவது பௌத்தாவதாரம்.

ஸமயமாத்ருகம்.—தன்னைப் பெண்ணாகக் கருதவேண்டும் என்ற ஸமயத்தால் கங்காலியைத் தன் மாத்ருகையாகக் கலாவதி என்ற வேச்யை செய்துகொண்ட காரணம் பற்றி இந்நூலுக்கு இப்பெயர் வந்தது.[1] இந்நூலுள் வாரஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டிய மந்த்ரதந்த்ரங்கள் அழகாய்க் கூறப்பட்டன.[2] சிற்சில வர்ணனைகள் மிக அழகாய் உள்ளன [3]

கலாவிலாஸம்.—மனிதர்களின் பல தொழில்களைப்பற்றியும் பல குறைகளைப்பற்றியும் இந்நூல் கூறும்.

காலம்.—காச்மீரத்தில் கி. பி. 1020—1064 இல் ஆண்டு வந்த அனந்தன் என்ற அரசன் காலத்தில் இவர் இருந்தனர் என்பது ஸமயமாத்ருகம் போன்ற நூல்களின் இறுதியில் அவ்வரசனைக் குறித்தலால் அறியப்படுகின்றது.[4]

1. समयेन मातृका सा कृत्रिमरूपा कृता कलावत्या ।
तन्नाम्नैव निबन्ध क्षेमेन्द्रेण प्रबद्धोऽयम् ॥ (8, 129)
तस्माद्भजस्व परिकल्पितपुत्रिका माम् (4, 13)

2. क्षेमेन्द्रेण रहस्यार्थमन्त्रतन्त्रोपयोगिनी ।
क्रियते वाररामाणामियं समयमातृका ॥ (1, 3)

3. भुक्त्वा सहस्रशरसम्पदमम्बरश्रीः
कृत्वा जनस्मरणमात्रदशावशेषाम् ।
वेश्येव काममनपेक्षितपक्षपाता
क्षिप्रं शशाङ्कविभवाभरणा बभूव ॥ (3, 9)

4. तस्यानन्तमहीपतेर्विरजसः प्राज्याधिराज्योदये
क्षेमेन्द्रेण सुभाषितं कृतमिदं सत्यक्षरक्षाक्षमम् ॥ [समयमातृका]

ஸோமதேவபட்டர்.[1]—இவரும் காச்மீரத்தவர். அநந்த வாசனின் மனைவியாகிய ஸூர்யவதிக்கு[2] விநோதத்தைக் குறித்து ப்ருஹத்கதையைச் சுருக்கி ஸாரமாக எழுதினர். இந்நூலிற்குக் கதாஸரித்ஸாகரம்[3] எனப் பெயர். க்ஷேமேந்த்ரரின் ப்ருகத்கதாமஞ்சரியில் கதைகள் மிகச் சுருக்கப்பட்டமையால் அவை அழகு குன்ற, அவற்றின் சிறப்பைக் காட்ட இவர் இந்நூலை இயற்றினர் என்பர்.[4] இந்நூலும் ப்ரஸாதநடையைக் கொண்ட பத்யக்ரந்தம் என்றே கூறல் தகும்.

ஹேமசந்த்ரர்.[5] — இவர் எழுதியது த்வ்யாச்ரயகாவ்யம்[6] என்ற மஹாகாவ்யம். இதற்குக் குமாரபாலசரிதம்[7] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்பர். கூர்ஜரதேசத்து அணஹில பாடகபுரத்தில் சாளுக்யவம்சத்தினரான மூலராஜன்[8] முதல் குமாரபாலன் முடிய இருந்தவரின் சரித்திரம் இங்கு வர்ணிக்கப் படுகின்றது. ஈண்டு உள்ள ச்லோகங்கள் அவர் இயற்றிய இலக்கணநூலிற் கண்ட விதிகளுக்கு லக்ஷ்யம் ஆகவும் இருக் கின்றன. காவ்யமாகவும் சொல்விளக்கங்கட்கு இலக்கிய

1. सोमदेवभट्टः
2. सूर्यवती
3. कथासरित्सागरः
4. औचित्यान्वयरक्षा च यथाशक्ति विधीयते ।
कथारसाविघातेन काव्यांशस्य च योजना ॥ (कथासरित्सागरे 1, 1, 11)
5. हेमचन्द्रः
6. द्व्याश्रयकाव्यम्
7. कुमारपालचरितम्
8 मूलराजः

மாகவும இருவகையாய இருததலின, இநநூலுககு தவயாச ரயம எனற பெயா கொடுககபபடடது ஆனால சிலா அப பெயாககு வேறு காரணங கூறுவா —முன 20 ஸாககஙகளும ஸமஸகருததநிலும பின எடடு ஸாககஙகளும பராகிருததநிலும இருததல எனபது [1] இவறறுள முறகாரணமே சிறநதது

இநநூலைச சிததிரகாவயம எனனலாம [2]

காலம —இககவி கி பி 1143—1174 இல ஆடசி புரிநத குமாரபாலனுககு[3] உறற துணையாய இருநது, ஜைநமதக கொளகைகளை அவனை ஏறகச செயதனா எனறு கூறபபடு தலால, இவா பனனிரணடாம நூறறுணடில இருநதவா எனபது திணணம

மஙககன [4]—இககவி காசமீரததில வஸிததாா. இவா ருயயகரின சிஷயா [5] ஸுஸஸலன ஜயஸிமமன இவாகளின கீழ மநதிரியாய இருநத அலஙகாரன இவருடைய ஒரு மூதத ஸஹோதரன.[6] இவா வயாகரணததில சிறநத அறிவு வாயநத

1 History of Sanskrit Literature by A B Keith

2 चन्द्रे नैमित्तिको मौहूर्तिको नैयायिकश्च स ।
शम्भो सहस्रमष्टौ चायतनानि सरस्तटे ॥ (15, 117)

3 आयुष्मांश्च कुमारपाल चिरमित्याशासितो नार्हतै
चैत्य स्फाटिकपार्श्वबिम्बमहून स्वर्णेन्द्रनीलैर्नृप ॥ (20, 98)

4 मङ्खक (அலலது) मङ्खुक, मङ्ख (எனறும கூறுவா)

5 न श्रीरुय्यकमालोक्य स निय गुरुममहीत् ।
(श्रीकण्ठचरितम् 25, 30)

6 एन श्रीजयसिंहपार्थिवपति साम्राज्यनिष्कन्
तस्यो सान्धिविग्रहिकमलङ्कारं द्वितीय स्तुम । (25 61)

வர்.[1] லங்ககர என்ற பெரிய பண்டிதரும் அவரின் மூத்த ஸஹோதரன்.[2] இவர் எழுதிய நூல் ஸ்ரீகண்டசரிதம் என்ற மஹாகாவ்யம். அதனுள் 25 ஸர்க்கங்கள் உள. தேவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிவபிரான் த்ரிபுர தஹனஞ்செய்தல் இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டது. நான்காம் ஸர்க்கத்தில் கைலாஸவர்ணனையில் தொடங்கி, இருபத்துநாலாம் ஸர்க்கத்தில் த்ரிபுரதஹனத்தைக் கூறுகின்றார். இருபத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தில் இந்நூலை அரங்கேற்ற இவர் ஸஹோதரன் கூட்டிய புலவர்களையும் அவரவரது சிறப்பையும் கவி கூறுகின்றனர். முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களில் தேவதைகளின் ஸ்துதி, ஸத்கவியின் இலக்கணம் முதலியன உணர்த்தப்பட்டன.

கவி ரஸத்திலே ஈடுபடவேண்டும் என்றும்,[3] ச்லேஷத்தில் ஈடுபட்டால் ரஸத்தில் ஈடுபடமுடியாது என்றும்,[4] பிறரைப் போல் மனிதரின் குணநிசயங்களைப் பற்றி வருணிக்காமல் சிவ பிரானைப் பற்றித் தனக்கு வர்ணிக்க நேர்ந்தது தன் பெரும் பாக்கியம் என்றும்[5] கூறுகின்றார் அவருடைய வர்ணனைகள்

1. न सूत्रकृद्वार्त्तिककृन्न चेष्टिकृच्छशाक यल्लक्षणतन्त्रमीक्षितुम् ।
स्वयं तदुन्मीलितवानकल्पयश्चतुर्मुनि व्याकरणस्य वर्त्म यः ॥ (3, 67)
2. मदग्रजन्मनः श्रीमल्लङ्ककस्य सभागृहम् ।
तेऽध्यासते च विस्रब्धाः सारसा इव मानसम् ॥ (25, 15)
3. व्यर्थं विना रसमहो गहनं कवित्वम् । (2, 30)
4. प्रदर्शिताश्लेषनिपीडनोल्लसद्रसातिरेकेषु न यत्र जातुचित् ।
कुचेषु नैविड्यमधीरचक्षुषां महाकवीनां च वचःसु शीर्यते ॥ (3, 23)
5. महत्कष्टमहो हित्वा यच्छर्वं मर्त्यतः श्रुतिम् ।
गर्वानवधिमाधिर्यो नरेण स्तूयते नरः ॥ (15, 6)

புதிதாய் உள்ளன :—பார்வதிதேவியின் முககமலததில் களங்க மின்மைக்குக் காரணம் வாஹனமாகிய ஸிங்கத்தைக் கண்டு மான் ஓடிப்போனதே.[1] சந்திரன் மன்மதனுக்கு ஸங்கமனீய ரத்னம்.[2] சிவபிரான் அர்த்தநாரீச்வரமூர்த்தத்தில் பார்வதியை விட்டுப் பிரியாதிருக்கை சந்திரனின் ப்ரபாவம்.[3] இவருடைய நடை சில இடங்களில் எளிதாய் இருக்கின்றது. 17-ஆம் ஸர்க்கத்தில் சிவனது துதியிலுள்ள 22-ஆம் ச்லோகத்திலிருந்து இவர் விவர்த்தவாதத்தைக் கைப்பற்றினா என அறியப்படுகின்றது.

காவ்யத்தில் அங்கிச்சுவை வீரம் என்றே கூறல் வேண்டும். ஆனல் அச்சுவை 19, 20, 21, 22, 23, 24 இந்த ஆறு ஸர்க்கங்களில்தான உணரப்படுகின்றது. 18-இல் அதற்கு அனுகுண மான க்ரோதம் உணரப்படுகின்றது ஆனல் அதற்கு முன்னர்ப் பல ஸர்க்கங்களில் ச்ருங்காரமே உணரப்படுகின்றது.

காலம் — கி. பி. 1127–1159 இல் *காச்மீரத்தில் ஆண்டு வந்த ஜயஸிம்மனின் காலத்தில் இக்கவி இருந்தமையால், இவரது காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டே ஆகும்.*

मानुष्यजन्म वैदुष्यं विवेकः काव्यचातुरी ।
श्रीकण्ठे चाटुकारित्वमहो पुण्यपरम्परा ॥ (2, 5, 7)

1. बाहुस्थपञ्चास्यभयाद्विदूराद्दत्तझम्पो मृगशावकेन ।
देव्याः स वोऽव्यात् ..... (1, 18)

2. त्वन्मण्डलं नूनमतिभ्रमदमे चेतोभुवः सङ्गमनीयरत्नम् ।
यस्य प्रभावात्समहर्दिशेव भङ्गं यात्यङ्गनाना प्रियविप्रयोगः ॥ (11, 64)

3. यदर्धनारीश्वरमूर्तिरीशः सदैव गौरीविरहानभिज्ञः ।
शृङ्गारबन्धो भजते शिरोऽयं शशाङ्क शङ्के स तव प्रभावः ॥(11, 65)

ஸ்ரீஹர்ஷன்[1] — இம்மஹாகவி கான்யகுப்ஜத்தில் இருந்தார்.[2] இவரது தகப்பனார் ஸ்ரீஹீரர்; இவரது தாயார் மாமல்லதேவி. சிந்தாமணி என்ற மந்திரத்தில் ஸித்தி பெற்று இந்திரிய நிக்ரஹத்துடன்[3] பரப்பிரம்மஸமாதியில் ஈடுபட்டவர்.[4] இவர் எழுதிய காவ்யங்களுள் சிறந்தது நைஷதீயசரிதம்.[5] சில விடத்து இதனை நளீயசரிதம்,[6] வைரஸேநிசரிதம்[7] என்ற பெயர்களாலும் இவர் வழங்கினர். இக்காலத்து நைஷதம் என்ற பெயராலும் வழங்குகின்றது. கதாநாயகனது பெயரால் நூலை வழங்குதற்கு இஃது உதாரணம் ஆகும். இது சிருங்காரச் சுவையைக் கொண்ட மஹாகாவ்யம்.[8] இந்நூலுள் 22 ஸர்க்கங்கள் உள; 60 அல்லது 120 ஸர்க்கங்கள் இருந்தன என்பர் சிலர்; ஆனால் இந்நூலின் சுவை சிருங்காரம் எனக் கவியே கூறுதலாலும், 22-ஆம் ஸர்க்கத்து இறுதிச்லோகத்தில் "சந்த்ரன் நமக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கட்டும்"[9] என அவரே கூறுதலாலும், அச்சிலரின் கருத்து ஆராய்தற்கு உரியது.[10]

1. श्रीहर्षः

2-4. ताम्बूलद्वयमासनं च लभते यः कान्यकुब्जेश्वरात्
यः साक्षात्कुरुते समाधिषु परं ब्रह्म प्रमोदार्णवम् (4 at the end)

3, 5, 8. श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं श्रीहीरः सुषुवे
जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शृङ्गारभङ्ग्या महाकाव्ये चारुणि
नैषधीयचरिते सर्गोऽयमादिर्गतः ॥
(नैषधीयचरिते 1, 145)

6. *ibid* 15, 93; 18, 168; 19, 68; 22, 151. சிலவிடத்து नलस्य चरिते எனவும் வழங்குகின்றனர். 4, 123 etc.

7. *ibid* 7, 110

9. तुषारद्युतिः .... अस्तु नस्तुष्टये (*ibid* 22, 150)

10. [illegible]

இந்நூலுள் நளன் தமயந்தியை மணந்து அவளோடு இன்புற்று இருப்பது தான் வர்ணிக்கப்பட்டது. அக்கதை மஹாபாரதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது என்பது வெளிப்படை.

முன்னருள்ள கவிகள் கூறிய கருத்துக்களையும் முறைகளையும் கொள்ளாது புதிதாகக் காவ்யம் இயற்றவேண்டும் என்றும்,[1] சிற்சில இடத்து பற்பல சாஸ்திரங்களின் விஷயங்களைக் கூறுதலால் அவற்றைப் படிப்போர் ஆசிரியன்முகமாகவே கற்கவேண்டும் என்றும்,[2] தன் நூலை 14 வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்ற காசமீரத்து வித்வான்கள் போற்றினர் என்றும்,[3] கவியே கூறியுள்ளார். பதின்மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் இந்திரன், அக்னி, யமன், வருணன் இந்நால்வரும் நளன்போல் தோன்றும்படி வர்ணனையும் அப்போது தமயந்தியின் மனநிலைமையின் வர்ணனையும், பதினாறும் ஸர்க்கத்தில் கல்யாணவிருந்தின் வர்ணனையும் பதினேழாம் ஸர்க்கத்தில் குண்டினபுரத்தின் வர்ணனையும் இதற்கு முன்னருள்ள மஹாகாவ்யங்களில் காணப்படவில்லை

1 नव्ये महाकाव्ये (6, 138)
तत्र सौधसुरभूधरे तयोराविरासुरथ कामकेलय ।
ये महाकविभिरप्यवीक्षिता पांसुलाभिरपि ये न शिक्षिता ॥ (18 29)
कविकुलादृष्टाध्वपान्थे महाकाव्ये (8, 109)
अन्याक्षुण्णरसप्रमेयभणितौ महाकाव्ये (20 102)
अतिनव्ये कृतौ (21, 164)

2 ग्रन्थग्रन्थिरिह क्वचित्क्वचिदपि न्यासि प्रयत्नान्मया
... .
श्रद्धाराद्धगुरुश्लथीकृतदृढग्रन्थि समासाद्यताम्
... ...
(at the 3 end)

3 काश्मीरैर्महिते चतुर्दशतयीं विद्या विदद्भिर्महाकाव्ये (16, 131)

பதினேந்தாம் ஸர்க்கத்தில் நளனைப் பார்க்க வரும் பெண்டிரின் வர்ணனையும், 20, 21 ஸர்க்கங்களில் நளன் தமயந்தி இருவரின் ஸம்போகவர்ணனையும், பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் ப்ரபாத வர்ணனையும், இருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ஸாயங்காலம் சந்த்ரோதயம் இவற்றின் வர்ணனையும் புதிய முறையில் உள்ளன. அங்கிச்சுவையின் பரிபோஷத்தைக் குறைக்கும்படி பர்வத வர்ணனை, ருதுவர்ணனை ஜலக்ரீடவர்ணனை இவையெல்லாம் ஏனைய காவ்யங்களில் இருப்பதுபோல் இங்கு இல்லை. தொடர்ச்சியாய் யமகமும் அநுப்ராஸமும் இங்கு ஆளப்படவில்லை.

வ்யாகரணம்,[1] தர்க்கம்,[2] ஜ்யௌதிஷம்[3], ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணசாஸ்த்ரம்,[4] தர்மசாஸ்த்ரம்,[5] மந்த்ரப்ரயோகம்[6] முதலிய வற்றில் வழங்கப்படுவன நன்டுக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் கருத்தை ஒருவன் அறிந்தாலன்றி அந்த ச்லோகங்களின் கருத்தை அறியமுடியாது.

1. उभयी प्रकृतिः कामे सजेदिति मुनेर्मनः ।
   अपवर्गे तृतीयेति भणतः पाणिनेरपि ॥ (17, 70)
2. द्व्यणुकोदरि (4, 3)
3. त्वदाननेन्दोः प्रियकामजन्मनि
   श्रयत्ययं दौहृदधुरीं धुरं ध्रुवम् ॥ (15, 42)
   पूर्वापरराशिस्थगुरुशुक्रयोः मध्यराशिस्थचन्द्रस्य स्थितिः दुरुधराख्यो महायोगः
4. येनामुना पितृमुखि ध्रियते करश्रीः (13, 12)
   [धन्या पितृमुखी कन्या]
5. कुण्डिनपुरवर्णनश्लोकाः
6. स्थिरा त्वमश्मेव भवेति मन्त्रवाक् । (16, 36)

இந்நூலின் அங்கிச்சுவையாகிய ஸம்போகசிருங்காரத்தின் பரிபோஷம் எங்கும் குறைவு அடையவில்லை. விருந்து வர்ணனையில் ஹாஸ்யரஸமும் உணரப்படுகின்றது. இயற்கையாய் ஒருவர்க்கு ஒருவர் பேசும் இடமெல்லாவற்றின்கணும் 19, 20-ஆம் ஸர்க்கங்களில் ஸம்போகசிருங்காரவர்ணனையிலும் பதலாலித்யம் விளங்குகின்றது.[1] தமயந்தியை வர்ணிக்கும் ஸர்க்கங்களில் எல்லாம் பதலாலித்யம் இல்லை. அவற்றுக்குக் கவி

1 मदेकपुत्रा जननी जरातुरा
नवप्रसूतिर्वरटा तपस्विनी ।
गतिस्तयोरेष जनस्तमर्दयन्
अहो विधे त्वां करुणा रुणद्धि न ॥ (1, 135)
तव रूपमिदं तया विना
विफलं पुष्पमिवावकेशिनः ।
इयमृद्धधना वृथावनी
स्ववनी सम्भवदल्पिकापि का ॥ (2, 45)
धार्यः कथंकारमहं भवत्या
वियद्विहारी वसुधैकगत्या ।
अहो शिशुत्वं तव खण्डितं न
स्मरस्य सख्या वयसाप्यनेन ॥ (3, 16)
पाणिपीडनमहं दमयन्त्याः
कामयेमहि महीमिहिकांशोः ।
दूत्यमत्र कुरु न स्मरभीति
र्निर्निमज्य [illegible] ॥ (5, 99)

கொடுக்கும் விசேஷணம் எல்லாம் [1] வேறு காவ்யங்களில் காணப் படாதனவே ; அவளைப் பற்றிய ச்லோகங்களெல்லாம் குணீபூத வ்யங்கியத்திற்கே உதாரணமாகும்; பதின்மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் இந்திரன் முதலியோரை வர்ணிக்கும் ச்லோகங்களெல்லாம் சப்தசக்திமூலத்வனிக்கு உதாரணம் ஆகும். 20 ஆம் ஸர்க்கத்துள்ள பல ச்லோகங்கள் வஸ்துத்வனிக்கு உதாரணம் ஆகும். அங்கச்சுவை அங்கிச்சுவையின் பரிபோஷத்தைக் குறைக்காதிருக்கும் காரணம் பற்றி இந்நூலைக் காளிதாஸனுடைய நூல்களுக்கு அடுத்ததாகக் கூறலாம்.

आकर्ण्य तुल्यमखिलां सुदती लपन्तीम्
    आखण्डलेऽपि च नलेऽपि च वाचमेताम् ।
रूपं समानमुभयत्र विगाहमाना
    श्रोत्राच्च निर्णयमवापदसौ न नेत्रात् ॥ (13, 8)

उवास वैदर्भगृहेषु पञ्चषा
    निशाः कृशाङ्गीं परिणीय तां नलः ।
अथ प्रतस्थे निषधान्सहानया
    रथेन वार्ष्णेयगृहीतरश्मिना ॥ (16, 113)

जगति मिथुने चक्राविव स्मरागमपारगौ ।
नवमिव मिथः सम्भुञ्जाते वियुज्य वियुज्य वा ॥ (19, 34)

रागं दर्शयते सैषा वयस्याः सूनृताश्नैः ।
मम त्वमिति वक्तुं मा मौनिनी मानिनीं पुनः ॥ (20, 33)

1. द्व्यणुकोदरी (11, 26); घटप्रतिभटस्तनी (13, 6);
रुचिरकर्णी (13, 11) मृगोदरी (22, 113);
हिमांशुबिम्बलक्ष्मीविडम्बिमुखी (22, 137)

இவா வயாகரணம[1], தாககம[2], பூாவமீமாமஸை[3], உததா மீமாமஸை[3], ஜயோதிஷம்[4], ரேகாசாஸ்தரம[5], காமசாஸதரம[6] முதலிய சாஸதிரஙகளில தோசசி பெறறவா எனபதும, பஞசாயதனபூஜை செயதவா எனபதும,[7] ராமநாமததில ஈடுபடடவா

1 फणिभाषितभाष्यफक्किकाविषमा कुण्डलनामवापिता । (2 95)
किं स्थानिवद्भावमधत्त दुष्ट तादृक्कृतव्याकरण पुन स (10, 36)
भण फणिभवशास्त्रे तातड स्थानिनौ कौ (19, 61)
दाक्षीपुत्रस्य तन्त्रे ध्रुवमयमभवत्कोऽप्यधीती कपोत 19, 62)

2 तर्केष्वप्यसमश्रमस्य ... तस्य .. महाकाव्ये (10, 137)
कार्य निदानाद्धि गुणानधीते (3, 17)

3 ब्रह्मार्थकर्मार्थकवेदभेदा द्विधा विधाय स्थितयात्मदेहम् ।
चक्रे पराच्छादनचारु यस्या मीमासया मासलमूरुयुग्मम् ॥ (10, 80)

4 विरहिवर्गवधव्यसनाकुल कलय पापमशेषकल विधुम् ।
सुरनिपीतसुधाकमपापक ग्रहविदो विपरीतकथाः कथाम् ॥ (4, 61)
भूगोलच्छायमायामयगणितविदुन्नेयनायोऽभियाभृत् ।
एतत्कीर्तिप्रतानैर्विधुभिरिव युधेराहुराहूयमान (12, 94)

5. पाणिपर्वणि यत्र पुनरात्यद्भुदैवतर्पणयवार्पणमस्य ।
न्युप्यमाननलभोगितिरोधे सद्भिरक्तनरकालतिरोऽभूत् ॥ (11, 20)

6. कामानुशासनशते सुतरामधीती ... (11, 121)

7 11, 31-111
[illegible]

என்பதும்[1] அத்வைதக்கொள்கைகளைப் பின்பற்றியவர் என்பதும்[2] இந்நூலிலிருந்து அறியப்படும்.

இந்நூல் நாரிகேளபாகத்தில் எழுதப்பட்டது எனச் சிலரும், கபித்தபாகத்தில் எழுதப்பட்டது எனச் சிலரும், ஔஷதபாகத்தில் எழுதப்பட்டது என மஹாமஹோபாத்யாய - குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகளும் கூறினர்.[3] முழுநூலையும் படித்துப் பார்த்தால், உணவு எல்லாவகைபாகத்துடன் இருப்பதுபோன்று, இந்நூலும் எல்லாபாகத்துடனும் உளது என்பது எளிதில் விளங்கும். 16, 19, 20 ஸர்க்கங்கள் பெரும்பாலும் த்ராக்ஷாபாகத்தில் இருக்கின்றன என்னலாம். தமயந்தியைப்பற்றிக் கூறும் இடமெல்லாம் நாரிகேளபாகத்தில் உள்ளன என்னலாம். ஔஷதங்களை வைத்தியனது உதவியின்றித் தாமே வழங்க முடியாதது போன்று, சாஸ்திரமுடிச்சுகளைக் கொண்ட இடமெல்லாம்

1. अस्मदाद्यविषयेऽपि विशेषे रामनाम तव धाम गुणानाम् ।
अन्वबन्धि भवतैव तु कस्मादन्यथा ननु जनुस्त्रितयेऽपि ॥ (21, 116)

2. நிருபாகப்பிரம்மத்தைப் பற்றிக் கூறுதலாலும் प्रापुस्तमेकं निरुपाख्यरूपं ब्रह्मेव चेतांसि यतव्रतानाम् (3, 3)

ப்ரம்மாநந்தத்தைப் பற்றிக் கூறுதலாலும் ब्रह्माद्वयस्यान्वभवत्प्रमोदं . . . (7, 3)

அத்வைதத்தவம் ஸத்யதாம் எனக் கூறுதலாலும் अद्वैततत्त्व इव सत्यतरेऽपि लोकः (13, 36)

ஜீவன்முக்தர்களைப்பற்றிக் கூறுதலாலும் जीवन्मुक्तानवैक्षत (17, 197)

சிவன் விஷ்ணு இருவரையும் ஸமமாய் பூஜை செய்ததாகக் கூறுதலாலும் இக்கவி அத்வைதி எனக் கொள்ளல் தகும்.

3. Naishadha Part I published by R. Subrahmanya Vadhyar—Foreword.

சாஸ்திரமறிந்தோரைக் கொண்டு அறியவேண்டுமாகலான், அவ்விடமெல்லாம் ஔஷதபாகம் என்னலாம். ஔஷதம் மக்களின் நோயைப் போக்கிப் பலத்தைத் தந்து உத்ஸாஹத்தை உண்டு பண்ணுவது போன்று, எல்லாம் முன்னோரால் கூறப்பட்டமையான் தாம் கூறுதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்ற தப்பெண்ணத்தைப்போக்கி, தாமும் புதிதாகக் காவ்யம் இயற்றலாம் என்ற தைரியத்தை உண்டுபண்ணி, காவ்யங்களை இயற்றித் தம்மையும் பிறரையும் மகிழ்விக்குமாறு அறிஞரை இந்நூல் செய்வதால், நைடதம் வித்வானுக்கு ஔடதம்[1] என்ற சான்றோர்வாக்கு உண்டாயிற்று என்னலாம்.

இக்கவி விஜயப்ரசஸ்தி,[2] கௌடோர்வீசகுலப்ரசஸ்தி,[3] ஆணவ வர்ணனம்,[4] சிந்தப்ரசஸ்தி,[5] என்பனவற்றையும், நவஸாஹஸாங்க சரிதம்[6] என்ற சம்புவையும், சிவசக்திஸித்தி[7] என்ற நூலையும்,

1. नैषधं विद्वदौषधम् இந்நூலைப் படிக்கும்போது
प्रतायन्तां वाचो निमितविविधार्थामृतरसा
न वादः कर्तव्यः कविभिरनवद्ये स्वविषये ।
परस्वादानेच्छाविरतमनसो वस्तु सुकवेः
सरस्वत्यैवैषा घटयति यथेष्टं भगवती [ध्वन्यालोके 4, 17]
என்ற சுலோகம் நினைவிற்கு வருகின்றது.
2. तस्य श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य नव्ये महाकाव्ये (6, 138)
3. गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिभणितिभ्रातरि . . . महाकाव्ये (7, 110)
4. संदृब्धार्णववर्णनस्य . . . तस्य . . . महाकाव्ये (9, 160)
5. स्यसुः सुसदृशि छिन्दप्रशस्तेर्महाकाव्ये (17, 222)
6. नवसाहसाङ्कचरिते चम्पूकृतः . . . महाकाव्ये (22, 151)
7. शिवशक्तिसिद्धिभगिनीसौभ्रात्रभव्ये महाकाव्ये (18, 154)

ஸ்தைர்யவிசாரணப்ரகரணம்[1] என்ற நூலையும், கண்டனகண்ட காத்யம்[2] என்ற நூலையும் இயற்றினர் என்பது ஸர்க்கங்களின் இறுதியிலுள்ள ச்லோகங்களால் அறியப்படுகின்றது. அவற்றுள் கண்டனகண்டகாத்யத்தின் ஒரு பகுதியே அச்சில் உள்ளது.[3]

நைஷதீயசரிதத்திலிருந்து சில செய்திகள் அறியப்படுகின்றன:—மணமகனின் உறவினா மணமகளை வரிக்கும் வழக்கம் இறந்து மணமகளின் உறவினர் மணமகனை வரிக்கும் வழக்கு இவரது காலத்தில் இருந்தது.[4] சைவர்கள் ருத்ராக்ஷம் தரித்தனர்.[5] ஸாதுக்கள் தங்களுடைய பெயரைக் கூறுவதில்லை.[6] கூட்டத்தில் எள்ளுப்போட்டால் எள் விழாது,[7] வெள்ளை வேஷ்டியில்தான் அழுக்கு தெரியும்,[8] கழுத்து வரையில் சாப்பிட்டனா[9] என்ற பழமொழிகள் இவரது காலத்திலே வழக்கில்

1. स्थैर्यविचारणप्रकरणभ्रातरि . . , महाकाव्ये (4, 123)
2. खण्डनखण्डतोऽपि सहजात्क्षोदक्षमे महाकाव्ये (6, 113)
3. இந்நூலுள் ஏனைய மதக்கொள்கைகளை மறுத்து அத்வைதக் கொள்கைகளையே நிலைநாட்டுகின்றார். இதனை முதல் ச்லோகத்திற் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

   अविकल्पविषय एकः स्थाणुः पुरुषः श्रुतोऽस्ति यः श्रुतिषु ।

   ईश्वरसुमया न परं वन्देऽनुमयापि तदधिगतम् ॥
4. स्मरोपतप्तोऽपि भृशं न स प्रभु-

   र्विदर्भराजं तनयामयाचत ॥ (1, 50)
5. वहतो बहुशैवलक्ष्मता धृतरुद्राक्षमधुव्रतं खगः (2, 6)
6. महाजनाचारपरम्परेदृशी स्वनाम नामाददते न साधवः (9, 13)
7. तले यथैषुनै तिला विकीर्णाः सैन्यैस्तथा राजपथा बभूवुः (10, 5)
8. सिते हि जायेत शितेः सुलक्ष्यता (12, 22)
9. अमीभिराकण्ठमभोजि (16, 93)

இருந்தன கணவன் நீண்டகாலம் உயிரோடு இருத்தலை நோக்கிப் பெண்டிர் நெற்றியில் திலகம் தரிக்கின்றனர்[1] விவாஹவீட்டின் வாசலில் இரண்டு வாழை மரங்கள் கட்டும் வழக்கு அப்போதே இருந்தது.[2] மணமகன் மணமகள் இருவருடைய ஆடையையும் புரோஹிதர் முடிப்பிட்டனர்.[3] அவரது காலத்து விருந்துகளில் தேமனம்,[4] பாலில் இட்ட வடம்,[5] கோலகை,[6] மண்டகம்,[7] லட்டுகம்[8] முதலிய உணவுப்பொருள்கள் வழங்கப்பட்டன. வேதத்தின் க்ரமபாடமும்[9] வாமதேவ்ய ஸாமோபாஸ்தியும்[10] அக்காலத்தே இருந்தன.

இக்கவியின் காலம் —கான்யகுப்ஜத்தில் கி. பி. பனிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆண்ட ஜயந்தசந்த்ரனது காலத்தில் ஸ்ரீஹர்ஷன் இருந்தார் என ராஜசேகரன்[11] தனது

1. नृपस्त्रियो ... शिर.सु सिन्दूरमिव प्रियायुषे (15, 55)
2. स्थैर्यदले. स्तम्भयुगस्य रम्भयोश्चकास्ति चण्डातकमाण्डिता स सा । (16, 8)
3. प्रियाशुकग्रन्थिनिबद्धवाससं तदा पुरोधा विदधे विदर्भजाम् (16, 37)
4. अराधि यन्मीनमृगाजपत्रिजैः पलैर्मृदु स्वादु सुगन्धि तेमनम् (16, 87)
5. अलङ्कृतं क्षीरवटैस्तदन्नता रराज पार्कापितगैरिकश्रिया (16, 98)
[वटः - मापसाधितः घटकाख्यः पक्वान्नविशेषः]
6. घनैरमीषां परिवेषकैर्जनैरवर्षि वर्षोऽपलगोलकावली (16, 100)
7-8. पय स्मिता मण्डकमण्डनाम्बरा वदाननेन्दुः पृथुलड्डुकस्तनी (16 107)
9. श्रुतिपाठकवक्त्रेभ्यस्तत्राकर्णयन् क्रमम् (17, 164)
10. ... वामदेव्याभ्युपासकम् (17, 104)
11. राजशेखरः

ப்ரபந்தகோசத்திற்[1] கூறினர். கி. பி. 1296 சண்டுபண்டிதா[2] நைஷதீயசரிதரத்திற்கு உரை எழுதினா. அவர்க்கு முன்னர் வித்யாதரா[3] இயற்றிய ஒரே உரை இருந்தது என அவர் கூறுகின்றனா. கதாதரா[4] தனது உரையில் ஸ்ரீஹர்ஷன் காசியில் கோவிந்தசந்தரனின்[5] ஸபையில் இருந்தனர் என்பா. ராஜசேகரது கொள்கையைக் கொள்ளின், இக்கவி கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின பிற்பகுதியில் இருந்தனராகக் கொள்ளல் வேண்டும். கதாதரரின் கொள்கையைக் கொள்ளின், அந்நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தனராகக் கொள்ளல் வேண்டும்.[6]

நைஷதீயசரிதத்தின் உரைகள்.—இந்நூலுக்கு 34 உரைகளின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.[7] அவற்றுள் நாராயணா மல்லிநாதா இவர் இயற்றிய உரைகளே அச்சில் உள்ளன.

கல்ஹணன்.[8]—இவா காச்மீரத்தில் கி.பி 1089—1101இல் ஆண்ட ஹர்ஷனுடைய மந்திரியாகிய சம்பகனின்[9] புதல்வா.

1. प्रबन्धकोश.
2. चण्डुपण्डितः
3 विद्याधर.
4. गदाधरः
5. गोविन्दचन्द्र.
6. Classical Sanskrit Literature by M Krishnamachariar pp. 178 & 183.
7. *Ibid* pp 182 & 183.
8 कल्हण
9. चम्पक.

ஸுஸஸலனின மகனுகிய ஜயஸிமமனின[1] ஸபையில இருநதார[2] கி பி 1149 1150 இல ராஜதரஙகிணி[3] எனற நூலை இயறறினா இதனுள எடடு தரஙகஙகள உள 7783 சலோகஙகள உள எடடாவது தரஙகததில உசசலன[4] ஸுஸஸலன[5] இவருடைய சரிதம கூறபபடடது அவவிருவரும இககவியின காலததவ ராதலின ஆஙகுக கூறபபடடது மிக உணமை எனபதில ஐய மிலலை தான ராகம தவேஷம இவை அறறவன எனக கவி குறிபபாயக கூறுகினறா[6] நீணட சரிததததைக கூறவேணடுத லால நூலில அதிக வைசிதரயம இலலை எனகிறா[7] ஆயினும சிறசில இடததில கருததை விசிதரமாக வெளியிடுகினறா[8] இசசரிததததைப படிததலால சாநதரஸம உணரபபடும என கினறா[9] ஆயினும பொதுவாக நூல புராணசசாயையை உடையது எனறே கூறல தகும

1 जयसिंह

2 सुत सुस्सलभूभर्तु सम्प्रत्यप्रतिक्षम ।
नन्दयन्मेदिनीमास्ते जयसिंहो महीपति ॥ (43 at the end)

3 राजतरङ्गिणी

4 उच्चल

5 सुस्सल

6 श्लाघ्य स एव गुणवान् रागद्वेषबहिष्कृत (1, 7)

7 कथादैर्घ्यानुरोधेन वैचित्र्येऽप्यप्रपञ्चिते ।
तदत्र किंचिदस्त्येव वस्तु यत्प्रीतये सताम् ॥ (1, 0)

8 निगृहो नियोगी च यदेवाश्रित्य वर्धते ।
चित्र करोति तस्यैव स्थानास्यनभिगम्यताम् ॥ (8 91)

9 क्षणभङ्गिनि जन्तूना स्फुरिते परिचिन्तिते ।
मूर्धाभिषेक शान्तस्य रसस्यात्र विचार्यताम् ॥ (1 23)

இவர்க்குப் பின்னர் ஜோனராஜரும், ஸ்ரீவரபண்டிதரும், ப்ராஜ்யபட்டரும் ராஜதரங்கிணி இயற்றினர்.

கவிராஜன்.—இவர் காதம்பவம்சத்திற் பிறந்த காமதேவர் என்ற அரசனின் ஸபையில் இருந்தார். அவ்வரசனின் விநோதத்திற்காக இராமாயணம் மஹாபாரதம் இரண்டிலிருந்தும் பொதுவான செய்திகளைப் பொறுக்கி, ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் ராமாயணக்கதையும் மஹாபாரதக்கதையும் பொருள் படும்படி எளிய நடையில் அழகாக இவர் இயற்றியுள்ளார்.[1] இந்நூலின் 13 ஸர்க்கங்கள் உள. இதனை மஹாகாவ்யம் என்பர் உரைகாரர். இராமனின் பிறப்பு முதல் பட்டாபிஷேகம் வரையிலும் தர்மபுத்ரரின் பிறப்பு முதல் பட்டாபிஷேகம் வரையிலும் உள்ள கதைகள் இங்கு உள்ளன. நூல் முழுவதும் படித்துப் பார்த்தால் ராமாயணக்கதை தொடர்ந்து இருக்குமாறும், ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் பாரதக்கதையும் தோன்றுமாறும், இந்நூல் எழுதினாரோ என்ற ஐயம் தோன்றுகின்றது. ராமாயணபாரதம் என்ற தொகைச்சொல்லில் குறைவான எழுத்துக்களைக் கொண்ட பாரதம் என்ற சொல்லை முதலிற் கூறுவதும் அவ்வையத்தை வலுப்படுத்துகின்றது. இந்நூலில்

1. अस्ति कादम्बसन्तानसन्तानकनवाङ्कुरः ।
कामदेवः क्षमादेवकामधेनुर्जनेश्वरः ॥ (राघवपाण्डवीये 1, 13)
तस्यावदातैः कविसूक्तिसूत्रैः संस्यूतनानागुणरत्नराशेः ।
विनोदहेतोः कविराजसूरिर्निबन्धनद्वन्द्वमिदं विधत्ते ॥ (1, 35)
प्रायः प्रकरणैक्येन विशेषणविशेष्ययोः ।
परिवृत्त्या क्वचिद्वद्दुपमानोपमेययोः ॥ (1, 37)
क्वचित्पदैश्च नानार्थैः क्वचिद्वक्रोक्तिभङ्गिभिः ।
विधास्यते मया काव्यं श्रीरामायणभारतम् ॥ (1, 38)

அங்கிச்சுவை வீரம் என்னலாம்; ஏனைய சுவைகளும் ஆங் காங்கு உணரப்படுகின்றன. இருப்பினும் படிப்போர்க்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் இருவகைப்பொருளும் வருகின் றனவா என்பதில நோக்கம் போகுமாறு சுவையுணர்ச்சிபிற போகாமையால், இதனை ஒரு சித்ரகாவ்யம்[1] எனவே கூறல் தகும். ஸுபந்து, பாணபட்டர் இவர்க்கடுத்து தான் வக் ரோக்தியிற சிறந்தவன் என இக்கவியே கூறினர்[2] இவர் கி. பி. 800இல் இருந்திருக்கலாம் என மாக்டானலும் பன்னி ரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் எனக் கீத்தும் கூறினர்.[3]

இந்நூலைப் போன்றே தனஞ்சயன் என்ற ஜைனர் இவர்க்கு முன்னர் ராகவபாண்டவீயம் என ஒரு நூல் எழுதினர் என்பர் கீத். இவர் பாரிஜாதஹரணம் என மற்றொரு நூலை 10 ஸர்க்கங்களில் எழுதியுள்ளார் என்பர்.[4]

1. *Cf.* नृपेण कन्या जनकेन दित्सितामयोनिजा लम्भयितुं स्वयंवरे ।
द्विजप्रवर्येण स धर्मनन्दनः सहानुजस्ता भुवमप्यनीयत ॥ (2, 1)
साकं भूपैर्मानभङ्गं प्रपन्ने चापे तस्मिन्निर्वृता लक्ष्यसिद्ध्या ।
व्रीडानम्रा सादरं राजपुत्री धैर्या रामं प्राप ह्रिया कुमारम् ॥ (2, 29)

2. सुबन्धुर्बाणभट्टश्च कविराज इति त्रय ।
वक्रोक्तिमार्गनिपुणाश्चतुर्थो विद्यते न वा ॥ (1, 41)

3. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell p. 331.
A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p. 137.

4. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 189

இதற்குச் சசதரர் இயற்றிய உரை அச்சில் உளது. இன்னும் எழு உரைகள் உள்ளன என்பர்.[1]

கிருஷ்ணாநந்தன்[2].—இவர் கபிஞ்சலகுலத்திற்[3] பிறந்தவர்; மஹாமாத்ரர (பிரதானமந்திரி) ஆய் இருந்தார். இவர் எழுதிய நூல் ஸஹ்ருதயாநந்தம்[4] என்பது. இந்நூல் ஸஹ்ருதயர்களுக்கு[5] ஆநந்தத்தை உண்டுபண்ணுவதால், இப்பெயர் பொருளொடு புணர்ந்த சொல் (அந்வர்த்தநாமா) எனச் சொல்லலாம். இக் கவியும் இறுதியில் உள்ள ச்லோகத்தில் இந்நூல் ரஸிகர்க்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கட்டும் என வேண்டுகின்றார்.[6] இந்நூலில் 15 ஸர்க்கங்கள் உள; நளனின் பிறப்பு முதல் இரண்டாம் முறை அவன் தமயந்தியை அடைதல் முடிய வர்ணிக்கப்படுகின்றன. செய்யுள்களெல்லாம் வைதர்ப்பீரீதியில் பதலாலித்யத்துடன் விளங்குகின்றன. வர்ணனைகளும் புதிய முறையில் உள்ளன.[7] அங்கிச்சுவை ச்ருங்காரமே ஆகும். சிலவிடத்து ஸம்

1. *ibid* p. 189.
2. कृष्णानन्दः
3. कृष्णानन्दकवेः कपिञ्जलकुलक्षीरोदशीतद्युतेः सहृदयानन्दे (15, 61)
4. सहृदयानन्दम्
5. காவ்யத்தைப் படிக்கும்போதோ கேட்கும்போதோ கதாபாத்திரங்களோடு தன்மயீபவனம் அடையும் ஆற்றலுடையோர் ஸஹ்ருதயர் ஆவர். அவரே ரஸிகர் என்று சொல்லாலும் வழங்கப்படுவர்.
6. तावत्काव्यमिदं तनोतु कृतिनामन्तःप्रमोदोदयम् (15, 61)
7. लब्धार्थकामार्जनकोविदत्वमयं न लिप्येत कदापि पापे ।
   इतीव निश्चित्य गुरुर्निमित्तैश्चकार नाम्ना नलमात्मजं तम् ॥ (1, 24)
   हिमरुचिर्दहतीति किमद्भुतं बहिरसौ विशदः कलुषो हृदि ।
   अबुध एष जनस्तु यदीदृशादपि सुखाधिगमाय समुत्सुकः ॥ (4, 20)

போகமும் சிலவிடத்து விப்ரலம்பமும் உணரப்படுகின்றன. இம்மஹாகாவ்யம் எங்கும் ரஸமயமாகவே இருத்தலால், இதனை முழுமையும் த்வனிகாவ்யம் என்னலாம்.

சிலவிடத்தில் மஹாபாரதக்கதையிலிருந்து வேறுபடுகின்றார். இங்கே இந்திரன் முதலிய நால்வரும் நளனுருவத்துடன் ஸ்வயம்வரமண்டபத்திற்கு வந்ததாகக் கூறப்படவில்லை. இம்மஹாகவி இறுதியிலுள்ள ச்லோகத்தில் நரஸிம்மர், சிவன் இருவரையும் கூறுகின்றமையாலும்[1] முதல் ஸர்க்கம் இரண்டாம் ச்லோகத்தில்[2] நரஸிம்மரைப் பற்றிக் கூறுதலாலும், இவர் அத்வைதி என்றும், நரஸிம்மத்தை உபாஸித்தார் என்றும் கூறல் தகும்.

अनुघते भास्वति मन्दभासि विधौ किमप्याविरभूत्तमिस्रम् ।
आसाद्य रन्ध्रं महनीयधाम्ना मलीमसः सम्पदमातनोति ॥ (6, 3)
साहसे वर्तमानस्य विपदः स्युः पदे पदे ।
सदृशं चेष्टमानस्य स्वयं लक्ष्मीः प्रसीदति ॥ (8, 29)
समधिगम्य समाधिबलान्मुनिर्मनसि खेदमवाप मुहुर्मुहुः ।
परगतामपि दुःखपरम्परां कृतधियो हि निजामिव मन्वते ॥ (12, 14)
मया विना नैष घनश्चकास्ति विलोक्य गा ताम्यति नैषधश्च ।
इतीव विद्युत्परिचिन्तयन्ती मुहुश्चकाशे च तिरोदधे च ॥ (14, 20)

1. लक्ष्मीर्यावदलङ्करोति हृदयं विष्णोर्नृसिंहाकृतेः ।
यावद्विष्णुपदी च धूर्जटिजटाजूटान्तरे क्रीडती ॥ (15, 61)

2 दैत्येन्द्रमेकं करजैरनेकैर्विदारयन्नीडमिव प्रपन्नं ।
स्वच्छेषु मुक्तेष्वनुबिम्बदम्भाद्युर्वन्ननेकं जयतां नृसिंहः ॥ (1, 2)

ஜயரதா [1] — இககவி காசமீரததில வஸித்தவா. இவா ஹர சரிதசிநதாமணி [2] எனற நூலை 32 பரகாசஙகளில எழுதியுளளாா சிவனைபபறறிய சரிதஙகளும ஸகநதனின உறபததியும, [3] அாததநாரீசவர—அவஸரததின உறபததியும, ஆஙகுளள விஜயேசவாா கபாடேசவரா முதலிய மூாததிகளின மாஹாதமயஙகளும வாணிககபபடடன இதனைக கவி காவயம எனக கூருது சரிதம எனக கூறியது மிகப பொருததமாகும க்ஷேமேநதரனின பாரதமஞ்ஜரி, ராமாயணமஞ்ஜரி போனறு புராணநடையிலே எழுதபபடடது இதனை இககவியே குறிககினறாா [4] இவா பதினமூனறும நூறறாணடில இருநதாா எனபா

ஸோமேசவரதேவன [5] — இககவி குாஜரதேசததரசனின புரோஹிதா இவரது தாயதநதையா குமாரனும லக்ஷ்மியும ஆவா. [6]

1 जयरथ

2 हरचरितचिन्तामणि

3 இஙகுளள ஸகநதனுறபததி மஹாபாரதம, குமாரஸமபவம இவறறிற கூறபபடடதினினறும பலவிடஙகளில மாறுபடடு உளது.

4 इय साधारणा वाणी शम्भुशक्तिमत प्रति ।
समस्तलोकसुभगा शैथिल्यैनैव शोभते ॥

5 सोमेश्वरदेव

6 प्रवर्तमानेऽत्र कवित्वमत्रे सत्कृत्य सत्पात्रममात्यमेवम् ।
पूर्नार्धमात्मानममावमस्त सौवस्तिको गुर्जरनिर्जराणाम् ॥
[सुरथोत्सवे 15, 66]

कुमारपुत्रेण कुमारमातुः काव्यं तदेतज्जगदेकदेव्या ।
श्रुतिस्मृतिव्याकृतियज्ञविद्याविशारदेन क्रियते स्म तेन ॥ (15 67)

இவர் ஸுரதோத்ஸவம்[1] என்ற மஹாகாவ்யத்தை 15 ஸர்க்கங்களில் எழுதியுள்ளார். ஸுரதன் என்ற அரசன் ராஜ்யத்தை இழந்து பார்வதியைக் குறித்து தவஞ்செய்து அவளது அருளால் ராஜ்யத்தை மறுபடியும் அடைந்ததைப் பற்றிக் கூறும். இந்நூலில் பார்வதியின் வைபவத்தைப் பற்றிக் கூறுதலே கவியின் நோக்கம் என்பது குமாரன் தாயின் காவ்யம் என்ற தொடரால் நன்கு விளங்கும். இங்கு உள்ள ஹிமாலய வர்ணனம், ருதுவர்ணனம், சந்திரோதயவர்ணனம் எல்லாம் அழகாய் இருக்கின்றன. இக்கவி வால்மீகி, வ்யாஸர், குணாட்யர் காளிதாஸன், மாகன், முராரி இவர்களின் பெயரைக் கூறி, காளிதாஸனுடைய வாக்கில் ஈடுபட்ட தனக்கு வேறொன்றிலும் மனது செல்லவில்லை என்கிறார்.[2] இவர் பீமதேவர், வீஸலதேவர் இவர்களின் ஸபையில் இருந்தனர். இவரது காலம் கி பி. 1179–கி. பி. 1262 என்பர். ஆகவின் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்த கவிகளுள் இவரும் ஒருவர்.

அபயதேவன்[3].—இவர் ஜைனர்களுள் சிறந்த கவி. பத்மேந்துமுனிராஜனின்[4] சிஷ்யர். ஜயந்தவிஜயம்[5] என்ற மஹாகாவ்யத்தை 19 ஸர்க்கங்களில் இயற்றியுள்ளார். "விக்ரம

—

अभूदभिधया लक्ष्मीः साक्षाल्लक्ष्मीरिव क्षितौ ।
आदिमः प्रशममन्दिरं महादेव इत्यभिधया तदङ्गभूः ।
सोमेश्वरदेव इति क्षितिदेवस्यास्य बन्धुरनुजन्मा ॥ (15, 40-42)

1. सुरथोत्सवः
2. श्रीकालिदासस्य वचो विचार्य नैवान्यकाव्ये रमते मतिर्मे । (1, 35)
3. अभयदेवः
4. पद्मेन्दुमुनिराजः
5. जयन्तविजयम्

ஸிமமன எனற அரசன வெகுநாள புதரோதஸவததை அனுப வியாது பஞசபரமேஷடிகளின நமஸகாராதிகளால[1] ஜயநதன எனற மகனை அடைநதான, அவன திகவிஜயம முதலியன செயய, அவனுடைய குணாதிசயஙகளைக கேட்டு வைரஸிம மனின[2] மகள ரதிஸுநதரீ[3] எனபவள ஸவயமவரததில அவனை மணநதாள" எனபது இககாவயததின வஸது ஈணடு ருதுக கள, சநதரோதயம, ஜலகரீடை முதலியன நனகு வாணிககப படுகினறன சுவை நனகு படிப்போரால அனுபவிககபபடு மாறு எளிய நடையில இநநூல எழுதபபடடது சில கருத துககள புதிதாய உளளன[4] அஙகிச்சுவை சருஙகாரமே ஆகும் வீரம முதலியன அஙகசசுவைகளாக இருககினறன இநநூலை கி பி 1221-இல இககவி இயறறினா எனபா ஆகலின இவரும பதினமூனறும நூறறாணடில இருநத கவி களுள ஒருவா ஆகும.

1 नमस्कार पर तत्र श्रीपञ्चपरमेष्ठिनाम् ।
प्रयात्यनन्यसामान्ययानपात्रसगोत्रताम् ॥ (3, 2)

2 वैरसिंह.

3. रतिसुन्दरी

4 वश्य स्वकान्तोऽपि स धावति स्म सापायसङ्गासु पराङ्गनासु ।
किं केतकीषु स्फुरत्कण्टकासु न याति जाती परिहाय भृङ्ग ॥ (6, 3)

यत्र यत्र सुकुमारपुङ्गव सञ्चचार सुभगाग्रणी पथि ।
तत्र तत्र तमनङ्गविभ्रमात्पूजयन्ति नयनोत्पलै स्त्रिय ॥ (7, 21)
धन्य धन्य न तरोर्यथोचितै श्लाघ्यपुष्पफलपत्रसञ्चयै ।
रामणीयकविशेषनाटके सूत्रधारपदवीं दधौ मधु ॥ (7, 55,)

ஸ்ரீவீரநந்தி[1] —இக்கவி ஜைநமதத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது ஆசிரியர் அபயநந்தி[2] என்பவர். இவர் சந்த்ரப்ரபசரிதம்[3] என்ற நூலை இயற்றினர். இங்கு ஜிநேந்த்ரப்ரபரின் சரிதத்தை[4] வர்ணிக்கின்றனர். ஈண்டு 18 ஸர்க்கங்கள் உள. இறுதியில் கவி தனது குருபரம்பரையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார் 18 ஸர்க்கத்தில் ஜைனக்கொள்கைகளை விரிவாய்க் கூறுகின்றனர்; முன் ஸர்க்கங்களிலும் ஆங்காங்கு அவற்றைக் கூறுகின்றார். மகப்பேறு இல்லாது அரசனும் அரசியும் வருந்துதல், ஜலக்ரீடை, அரசன் நகரத்தில் நுழையும்போதுள்ள பெண்டிரின் நிலை முதலியவற்றை இக்கவி வர்ணிக்கும்போது காளிதாஸனின் ரகுவம்சத்தையே மனத்திற் கொண்டிருந்தாரோ எனத் தோற்றுகின்றது[5]. சிலவிடத்தில் சில ச்லோகங்கள் ஆங்குள்ளவற்றைப்

1. श्रीवीरनन्दी
2. अभयनन्दी
3. चन्द्रप्रभचरितम्
4. शब्दार्थसुन्दरं तेन रचितं चारुतेजसा ।
   श्रीजिनेन्दुप्रभस्येदं चरितं रचनोज्ज्वलम् ॥ [प्रशस्तिः 5]
5. विविक्षुरर्हच्चरितं तदल्पधीर्ध्रुवं न यास्यामि न हास्यतां सताम् ।
   (चन्द्रप्रभचरितम् 1, 9)

   तथापि तस्मिन्गुरुसेतुवाहिते सुदुष्प्रवेशेऽपि पुराणसागरे ।
   यथात्मशक्ति प्रयतोऽस्मि पोतकः पथीव यूथाधिपतिप्रवर्तिने ॥ (1, 10)
   अथ प्रजाना नयनाभिरामो लक्ष्मीलतालिङ्गितसुन्दराङ्गः ।
   वृद्धिं स पद्माकरवत्प्रपेदे दिनानुसारेण शनैः कुमारः ॥ (4, 1)
   रघुवंशे 1, 3 and 4; 4, 1.

போல உள்ளன. ஆயினும் நடை மிகவும் சிதிலமாய் இருத்தலின், அதனைப் பாஞ்சாலி என்றே கூறலாம்[1] சில வர்ணனை புதுமுறையில் உளது[2] அங்கிச்சுவை சாந்தம் எனினும், சருங்காரம் சில ஸர்க்கங்களில் விரிவாய் உணர்த்தப்பட்டது, வீரமும் அங்கச்சுவையாய் விளங்குகின்றது இவர் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் இருந்திருத்தல் கூடும் என்பர்

அமரசந்த்ரஸூரி[3]—இக்கவி ஜைனமதத்தைச் சார்ந்த ஜிநதத்த ஸூரியின்[4] சிஷ்யர் இவர் பாலபாரதம், பத்மாநந்தமஹாகாவ்யம்[5] என்ற மஹாகாவ்யங்களை இயற்றினர் முன் நூல் மஹாபாரதக்கதையை ஒட்டியது அந்நூலுள் மயிர்முடிவைக

1 अर्थं धर्माय सेवन्ते काम सन्तानवृद्धये ।
यत्र न व्यसनाल्लोका परलोकक्रियोद्यता ॥ (2, 119)
न नव वयो व्यसनवर्गहत न जरा मतिस्मृतिविमोहहता ।
न हता गुणा मलिनदोषगणैर्न च यत्र मृत्युरपमृत्युहत ॥ [5 9]
न जहाति पुमान्कृतज्ञतामसुभङ्गेऽपि निसर्गनिर्मल ।
रविणा गमित समुन्नतिं सह तेनास्तमियाय वासर ॥ (10 13)
विपत्सम्पदि जागर्ति जरा जागर्ति यौवने ।
मृत्युरायुषि जागर्ति वियोग प्रियसङ्गमे ॥ (15 135)

2 माधुर्यमिच्छुरतिशायि परिग्रहीतु
चूताङ्कुरप्रसनजातकषायकण्ठ ।
मूकीभवन्परभृता निरहोऽपि नूनम्
आकर्णयिष्यति तवानलगात्रि वाणीम् ॥ (8, 15)

3 अमरचन्द्रसूरि

4 जिनदत्तसूरि

5 पद्मानन्दमहाकाव्यम

கத்தியாக வர்ணித்தமையால் இக்கவிக்கு வேணீக்ருபாண:[1] என்ற பெயரும் உண்டு. பத்மாநந்தமஹாகாவ்யத்திற்கு ஜிநேந்திரசரிதம்[2] என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இதனுள் 19 ஸர்க்கங்கள் உள. 24 தீர்த்தங்கரர்களைப்பற்றி இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டது. அங்கிச்சுவை சாந்தம்; ச்ருங்காரம் முதலியன அங்கச்சுவைகள் ஆகும்.

காலம்—இக்கவியின் ஆசிரியராகிய ஜினதத்தஸூரியால் கி. பி. 1220 இல் இயற்றப்பட்ட விவேகவிலாஸம்[3] என்ற நூல் பதினைன்காம் நூற்றாண்டினரான மாதவாசார்யரால் குறிக்கப் பட்டமையால், இவர் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டினர் எனக் கூறல் தகும்.

பாலசந்த்ரஸூரி.[4]—முஞ்சாலன்[5] என்ற பிராம்மணன் ஜைநாசார்யரான ஹரிபத்ரஸூரியின்[6] சிஷ்யராய்ப் பாலசந்த்ரன் என்ற பெயருடன் விளங்கினர். அவர் எழுதிய நூல் வஸந்த விலாஸமஹாகாவ்யம்[7] என்பது. வீரதவளன் என்ற சளுக்ய வரசனின் மந்திரியான வஸ்துபாலனின் சரிதம் இந்நூலில்

1. वेणीकृपाण:
2. जिनेन्द्रचरितम्
3. विवेकविलास:
4. बालचन्द्रसूरि:
5. मुञ्जाल:
6. हरिभद्रसूरि:
7. वसन्तविलासमहाकाव्यम्

வர்ணிக்கப்பட்டது.[1] வஸ்துபாலனுக்கு வஸந்தன் என்ற மற்ெறாரு பெயரும் உண்டு.[2] அக்காரணம்பற்றியே இந்நூல் வஸந்தவிலாஸம் என்ற பெயரை அடைந்தது. வஸ்துபாலனின் மகனான ஜைத்ரஸிம்மனின் விநோதத்திற்காக[3] இஃது எழுதப் பட்டது. இதனுள் 14 ஸர்க்கங்கள் உள.

இந்நூலுள் வஸ்துபாலனின் வீரச்செயல், தர்மச்செயல் இவை நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டன. மூன்று ஸர்க்கங்களில் ருதுக்கள், ஜலக்ரீடை, ஸூர்யோதயம், சந்த்ரோதயம் இவை வாணிக்கப்பட்டன. ஆயினும் தாமச்செயலின் வர்ணனையே சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. ஆகலின் இந்நூலுள் சாந்தம் அங்கிச்சுவை என்றும், வீரமும் ச்ருங்காரமும் அங்கச்சுவை என்றுங் கூறல் தகும். நடை மிகவும் எளிதாய் இருக்கிறது' பழைய கருத்துக்கள் புதுமுறையாகக் கூறப்பட்டன.[4]

காலம்.—வஸ்துபாலன் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் இறந்தமையாலும், இந்நூல் அவனது மகனின் காலத்தில் இயற்றப்பட்டமையாலும், இந்நூலின் காலம் பதி ன்காம் நூற்றுண்டின் முறபகுதி என்னலாம்.

1. श्रीवीरपूर्वो धवलः क्षितीन्दुरस्याभवत्सूनुरनूनतेजाः (3, 46)
तावलञ्चक्रतुरुभौ राज्यं चौलुक्यभूपतेः (4, 2)
2. अथादितीर्थेशमुपत्यकापुरीवतंसमभ्यर्च्य वसन्तसंज्ञितः । (13, 1)
3. श्रीवस्तुपालाङ्गभुवो नवोक्तिप्रियस्य विद्वज्जनमज्जनस्य ।
श्रीजैत्रसिंहस्य मनोविनोदकृते महाकाव्यमुदीर्यते ह (1, 75)
4. क्षत्रियाः कलियुगेन दूषिताः सर्वतोऽपि न तु मामकः प्रभु ।
कालतोऽप्यखिलधातुजित्वरी श्यामिका न कनकस्य जायते ॥ (10, 7)
पापकालकलिकालसङ्गतोऽप्येति नैव विकृतिं कृती जनः ।
उत्कठोररवकाकपोषितः क्वापि कूजति कटूनि कोकिलः ॥ (10, 7-8)

வாஸுதேவன்.—இவர் இயற்றிய நூல் நளோதயம் என்பது. இதனுள் நான்கு ஸர்க்கங்கள் உள. யமகம் அநுப்ராஸம் இவற்றுடன் செய்யுள் செய்யும் சக்தியை இக்கவி காட்டுகின்றனர்.[1] இதனைச் சித்ரகாவ்யம் எனலாம். சரித்திரகாவ்யம் என்பாரும் உளர்; ஆனல் இதனின்றும் அறியப்படும் சரித்திரப்பகுதி மிகச் சிறிதே ஆகும். இந்நூலைக் காளிதாஸன் இயற்றினன் எனச் சிலர் கூறுவர். அது தவறு என்பது இந்நூலைப் படித்தால் விளங்கும். இவருடைய காலம் தெளிவாய அறியப்படவில்லை.

வேங்கடநாதர்[2]—இவர் வேதாந்ததேசிகர்[3] என்ற பெயராலும் வழங்குவர். இவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்[4] கவிதார்க்கிக ஸிம்மர்[5] என்ற பட்டமும் அடைந்தனர். இவரது தகப்பனார் அனந்தஸூரி; தாயார் தோதாம்பா; இவர் காஞ்சீபுரத்தின் அருகிலுள்ள தூப்பல் என்ற ஊரில் கி. பி. 1268 இல் பிறந்தார்; தமது தாய்மாமனாகிய ஆத்ரேய-ராமாநுஜரிடம் கல்வி கற்றனர். திருவஹீந்த்ரபுரம் ஸ்ரீரங்கம் இவ்விடங்களில் சிலகாலம் வசித்தனர். இவரே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள் வடகலைஸம்பிரதாயக் கர்த்தா ஆகினர். விசிஷ்டாத்வைதநூல்களை நூற்றுக்கு மேல் இயற்றினர். மதக்கொள்கைகளில் இவர் ஈடுபட்டிருந்தபோதி

1. अहितानामायस्य त्राता यः शरणगामिनामायस्य ।
   गननानामायस्य सून: पिता वीरसेनतामयस्य ॥ (1, 13)
   अयि मवने त्रायस्व स्वभुवं पुष्कर मुदं जनेऽत्राऽश्यस्व ।
   युगयलनेत्राय स्वस्नेहाय पुरेव विमलनेत्राय स्वः ॥ (4, 41)
2. वेङ्कटनाथः
3. वेदान्तदेशिकः
4. सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः
5. कवितार्किकसिंहः

ஆம் இராமாயணம் மஹாபாரதம் காளிதாஸனின் நூல்கள் கிராதார்ஜுனீயம் முதலிய நூல்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது இவருடைய ஹம்ஸஸந்தேசம்,[1] யாதவாப்யுதயம்[2] என்ற நூல்களால் நன்கு அறியப்படுகின்றது.

ஹம்ஸஸந்தேசம்.—ஹநூமான் இலங்கைக்குச் சென்று ஸீதையைக் கண்டதை இராமனுக்குக் கூறிய பின்னர் இராமன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து ஸீதைக்கு அன்னத்தைத் தூது விடுவதாக இந்நூல் கூறும். இது கருத்திலும், சொற்பிரயோகத்திலும், வருத்தத்திலும் காளிதாஸனின் மேகஸந்தேசத்தைப் பின்பற்றியது. இங்குத் திருப்பதி, காஞ்சி, ஸ்ரீரங்கம் இவற்றின் வர்ணனை உள்ளது. இந்நூலில் அங்கிச்சுவை விப்ரலம்பசருங்காரம் எனவே கூறல் வேண்டும். இங்கு இரண்டு ஆச்வாஸமும் 110 ச்லோகங்களும் உள.

யாதவாப்யுதயம்.—இந்நூல் கிருஷ்ணனுடைய சரிதையைக் கூறுகின்றது.[3] இது 24 ஸர்க்கங்களைக்கொண்ட ஒரு மஹா காவ்யம்.[4] பெரும்பாலும் நடை எளிதாய் உள்ளது.[5] சிற்சில

1. हंससन्देशः

2 यादवाभ्युदयम्

3 वक्ष्ये विबुधजीवातुं वसुदेवसुतोदयम् । (1, 8)

4 Yādavabhyudaya Vol 1, Vani Vilas Edn. Preface.

5 चरमतश्च ऋणादिव देवकी-
पतिरमुच्यत शृङ्खलत स्थिरात् ।
निखिलबन्धनिवर्तकसन्निधौ
विगलन निगलस्य किमद्भुतम् ॥ (3, 11)

இடங்களில் சப்தசித்ரம் உள்ளது.[1] நூல் முழுதும் பக்தி ததும்புகிறது. அங்கிச்சுவை சாந்தம் எனக் கூறல் தகும். வீரம் முதலியன அங்கமாகவே உள்ளன.

காலம் —வேதாந்ததேசிகரது காலம் கி. பி. 1268—1369. ஆகலின் ஹம்ஸஸந்தேசம், யாதவாப்யுதயம் இரண்டும் பதின் மூன்றும நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

யாதவாப்யுதயத்திற்கு முதன்முதலில் உரை எழுதியவர் அப்பையதீக்ஷிதர். சின்னதிம்மராஜனின் தூண்டுதலால் அவர் உரை எழுதியதாகக் கூறுகின்றார்.[2] அதன் பின்னர்ப் பல தெங்கலையாசாரியர்கள் உரைகள் எழுதியதாகக் கூறுவர்.

स लीलया मेरुमिव द्वितीयं
गोवर्धनं गोपकुलप्रदीपः ।
नवप्ररूढं निहितैकहस्तो
नागो नलस्तम्बमिवोज्जहार ॥ (7, 48)

निशेव चन्द्रेण घनात्यपाये
नैसर्गिकी बुद्धिरिव श्रुतेन ।
फलेन सा नीतिरिवाप्रमादा
युक्ता बभौ नूतनयौवनेन ॥ (12, 24)

1. धीर धीरधुराधारी धाराधरधरोऽधरे ।
राधोधरारोधरोधिधाराधारो धराधरः ॥ (6, 81)

2. श्रीचिन्नतिम्मराजः प्रतापनीराजितक्ष्मावलयः ।

... ...

यादवाभ्युदयं काव्यमश्रौषीद्विदुषा मुखात् ।

... ...

विदुषा पुरतस्तस्य विवृतौ मा न्ययोजयत् ।

அகஸ்த்யபண்டிதன்.[1]—இவர் ப்ராதபருத்ரனின்[2] ஸபையில் இருந்தவர். இவர் பாலபாரதம்[3] என்ற மஹாகாவ்யத்தை 20 ஸர்க்கங்களில் எழுதியுள்ளார். இந்நூல் த்ராக்ஷாபாகத்தில் இயற்றப்பட்டது.[4] இவருடைய புலமையைப் போற்றிக்கூறுகின்றனர் ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர்.[5] இவர் 74 நூல்களை இயற்றினர் என மதுராவிஜயம்[6] இயற்றிய கங்காதேவி[7] கூறுகின்றாள்.[8] இவருடைய பாண்டியத்யத்தைக் கண்டு மெச்சிப் ப்ரதாபருத்ரதேவன் இவர்க்கு வித்யாநாதன்[9] என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினன்.

1. अगस्त्यपण्डितः
2. प्रतापरुद्रः
3. बालभारतम्
4. अथापगासूनुरभाषितोच्चैः
   शृण्वन्तु सर्वेऽपि मम प्रतिज्ञाम् ।
   यावन्मयेदं भ्रियते शरीरं
   तावद्भविष्याम्यहमूर्ध्वरेताः ॥ (1, 67)
5. जडाशयाना हृदयं जगत्या
   यस्योदयाद्यातितमा प्रसादम् ।
   स एव सारस्वतमर्मवेदी
   विभाति मौलौ विदुषामगस्त्यः ॥
   [राजचूडामणिदीक्षितकृतरुक्मिणीकल्याणे 1. 18)
6. मधुराविजयम्
7. गङ्गादेवी
8. चतुःसप्ततिकाव्योक्तिव्यक्तवैदुष्यसम्पदे ।
   अगस्त्याय जगत्यस्मिन् स्पृहयेत्को न कोविदः ॥ [वीरकम्परायचरिते]
9. विद्यानाथः

காலம்.—கி. பி. 1292–1323 இல் ஆண்ட ப்ரதாபருத்ரனால் இக்கவி போற்றப்பட்டவராகலின் இவரது காலம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும்.

வாமனபட்டபாணன்.[1]—இவர் இயற்றிய நூல் நளாப்யுதயம்[2] என்பது. எளிய நடையில் இஃது உளது.[3] நளனுடைய சரிதம் வர்ணிக்கப்பட்டுளது. தற்போது எட்டு ஸர்க்கங்களும் ஒன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் மூன்று ச்லோகங்களே அச்சில் உள்ளன.

காலம்.—இவர் வேமபூபாலனின் காலத்தவர் என்றும் அக்காரணம்பற்றிப் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தார் என்றும் கூறுவர்.[4]

வித்யாரண்யர்.[5]—பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வேதபாஷ்யங்கள் இயற்றிய இவர் சங்கரவிஜயம்[6] என்ற நூலை இயற்றியதாகக் கூறுவர். அத்வைதமதத்தைப் பாரதவர்ஷத்திற் பரவச்

1. वामनभट्टबाणः

2. नलाभ्युदयः

3 न चाश्विनौ नापि च पुष्पबाणं
न चापि साक्षादरविन्दनाभम् ।
सुजातमूर्तेर्निषधाधिपस्य
रूपप्रतिद्वन्द्वितया प्रतीमः ॥ (1, 14)
वाञ्छा यदि स्यान्मम जीविते ते
पत्युर्यतेथाः परिमार्गणाय ।
निवेदयेथा जनकाय मे त्वं
सञ्चिन्तयेदेष तदभ्युपायम् ॥ (8. 47)

4. Preface to Nalabhyudaya by T. Ganapati Sastriar.

5. विद्यारण्यः 6. शङ्करविजयः

செய்த சங்கராசாரியரின் சரிதத்தை இந்நூல் கூறுகின்றது. இதனுள் 16 சர்க்கங்கள் உள. இதன் நடை புராணச்சாயையில் உள்ளமையால் இதனைக் காவ்யம் எனக் கூறுதலும் பொருந்தாது. அவரது காலத்திற்கு முன் இருந்த தண்டி, பாணன் முதலியோருடனும்,[1] அவர்களுக்குப் பின்னர் இருந்த உதயனாசாரியர், அபிநவகுப்தர், கண்டனகாரராகிய ஹர்ஷர்,[2] நேரில் சங்கராசாரியர் நீலகண்டாசாரியர் முதலியோருடனும் வாதம் செய்ததாகக் கூறப்பட்டமையான் இந்நூலைச் சரிதநூல் அக்காரணம் பற்றியே இந்நூலை எனவும் கூறல் தகாது.

1 स कथाभिरवन्तिषु प्रसिद्धान्
विबुधान्बाणमयूरदण्डिमुख्यान् ।
शिथिलीकृतदुर्मताभिमानान्
निजभाष्यश्रवणोत्सुकांश्चकार ॥ (15 41)

2 अभिभूय मुरारिमिश्रवर्यं
सहसा चोदयनं विजित्य वादे । (15 62)
स हि खण्डनकारमूढदर्पं
बहुधा व्युच्य वशंवदं चकार । (15, 57)
तदनन्तरमेव कामरूपान्
अधिगत्याभिनवोपशब्दगुप्तम् ।
अजयत्किल शाक्तभाष्यकारं
स च भग्नो मनसेदमालुलोचे ॥ (15, 58)
हरदत्तसमाह्वयोऽधिगम्य
स्वगुरुं सङ्गिरते स्म नीलकण्ठम् ।
भगवानिह शङ्कराभिधानो
यतिरागत्य जिगीषुरार्यपादान् ॥ (15, 33-34)

வித்யாரண்யர் எழுதவில்லையோ என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. ஒருக்கால் அவரது நூலைச் சுருக்கிப் பின்னர் ஒருவர் இக் குறைகளோடு இயற்றினரோ என்ற ஐயத்தை முதல் ஸர்க்கத்து முதல் ச்லோகத்துள்ள வித்யாதீர்த்தரூபிணம் என்ற சொல் உண்டாக்குகின்றது.[1]

கங்காதேவி.[2]—இப்பெண்மணி புக்கராஜனின்[3] மூத்த மைந்தனாகிய கம்பனனின்[4] மனைவியருள் ஒருத்தி. காவ்யங்களை அவள் நன்கு படித்தவள் என்பது காளிதாஸன் முதலிய கவிகளைப் பற்றி அவள் கூறுதலால் விளங்கும். அவற்றுள் ஈடு பட்டமையால் தன் கணவனின் சரிதத்தைக் காவ்யமாக இயற்றினள் என்னலாம். அதற்கு மதுராவிஜயம்[5] எனப் பெயர்; வீரகம்பராயசரிதம்[6] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. தற்போது

1. प्रणम्य परमात्मानं श्रीविद्यातीर्थरूपिणम् ।
प्राचीनशङ्करजये सारः सङ्गृह्यते स्फुटम् ॥ (1, 1)
2. गङ्गादेवी
3. बुक्कराजः
4. कम्पनः
5. तन्मदीयमिदं काव्यं विबुधाः श्रोतुमर्हथ ।
मधुराविजयं नाम चरितं कम्पभूपतेः ॥ (1, 25)
6. वीरकम्परायचरितम् (வீரகம்பனராயசரிதம் என்பது வீரகம்பராய சரிதம் என வழங்கியது போலும்; ராஜ என்ற வடசொல் ப்ராக்ருதத்தில் ராய என வழங்கும்;
Cf. आकम्पयिष्यत्ययमेकवीरः
सङ्ग्रामरङ्गे सकलानरातीन् ।
इत्येव निश्चित्य स दीर्घदर्शी
नाम्ना सुतं कम्पन इत्यकार्षीत् ॥ (2, 34)

இராமன் மால்யவான்பர்வதத்தை வர்ணித்தலும் மனத்தைக் கவர்கின்றன. லோகோக்திகளுள் சில அழகாய்க் கூறப்பட்டன.[1] அங்கிச்சுவை வீரம்; அங்கச்சுவை விப்ரலம்ப சிருங்காரம். சொற்பிரயோகங்களும் நடையும் வெகு அழகாய் இருக்கின்றன

காலம்—மல்லிநாதர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தாராகலின், இந்நூல் அந்நூற்றாண்டு நூல் எனக் கூறின் தவறாகாது.

ஸ்ரீவரன்[2].—இக்கவி கதாகௌதுகம்[3] என்ற காவ்யத்தை இயற்றினர். இந்நூல் முல்லா-ஜாமீ-நூருத்தீன்-அப்துர்-ரஹ்மான் இயற்றிய யூஸுப-ஜுலேகாவின் மொழிபெயர்ப்பு. இங்கு 15 கௌதுகங்கள் உள. 14 கௌதுகங்களில் சிருங்கார ரஸமும், பதினைந்தாவதில் சாந்தரஸமும் உணர்த்தப்பட்டன. காச்மீரதேசத்து கவிகளின் வாக்கைப்போல் இக்கவியின் வாக்கும் எளிய நடையில் உள்ளது.[4] இக்கவி இந்நூலை கி. பி. 1451-இல் இயற்றினர். இவரே ஜோனராஜருக்குப் பின்னர் ஜைனராஜதரங்கிணி இயற்றியுள்ளார்.

1. सहायवन्तं पुरुषं प्रकृत्या चलाप्युपास्ते नियमेन लक्ष्मीः । (6, 22)
अल्पेनापि निमित्तेन सौभ्रात्रं भिद्यते नृणाम् ।
पुनस्तत्प्रतिसन्धानं महतापि न लभ्यते ॥ (8, 86)
शीलव्यसनसाम्ये हि पुंसां सख्यं प्रशस्यते । (8, 112)
फलन्ति चेत् स्वामिगुणाः समस्ताः क्रिया विमूढा यदि भृत्यदोषः । (12, 26)

2. श्रीवरः

3. कथाकौतुकम्

4. सापि तं रमणं श्रेष्ठं प्राप्य भूपालनन्दिनी ।
अमन्यतैकमात्मानं लोके जन्मभृतां वरम् ॥ (14, 58)

பதிப்பிக்கப்பட்டதில் ஒன்பது ஸர்க்கங்கள் உள. முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களில் புக்கராஜனின் சிறப்பு, அவனது மனைவி காம்பமாம்பிகை மகனைப் பெற்ற நிலை, கம்பனின் இளமைப்பருவம் முதல் யௌவனப்பருவம் முடிய கூறப்பட்டன. நான்கு, எட்டு, ஒன்பது இம்மூன்று ஸர்க்கங்களும் கம்பனனின் போர்ச் செயல்களைப் பற்றின. ஐந்து, ஆறு, ஏழு இவை ருதுக்கள், ஜலக்ரீடை, ஸூர்யாஸ்தமனமும் சந்த்ரோதயமும் இவற்றைப் பற்றின. சில சரிதப்பகுதிகளை வஸ்துவாகக் கொண்டு இக்காவ்யத்தைக் கங்காதேவி எழுதினள் என்பது வெளிப்படை. இங்கு வீரம், ச்ருங்காரம் இரண்டு சுவைகளும் வர்ணிக்கப்பட்டன. முன்னர் வீரம், பின்னர் ச்ருங்காரம், அதன் பின்னரும் வீரம் உணர்த்தப்பட்டமையால் வீரமே ஒருவாறு அங்கிச்சுவை என்னலாம். நடை எளிதாய் உள்ளது. இதனைச் சரிதகாவ்யம் என்பர

காலம்.—இங்கு வர்ணிக்கப்பட்ட புக்கராஜன் கி. பி. 1350–79இல் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டமையால், இந்நூல் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது ஆகும்

மல்லிநாதன் [1]—இவர் ரகுவீரசரிதம் [2] என ஒரு காவ்யத்தை பதினாறுகவடியில் மேனாட்டறிஞர் [3] ஒருவர் குறித்திருக்கின்றனர். திருவனந்தபுரத்தில் பதிப்பித்துள்ள ரகுவீரசரிதம் அம் மல்லிநாதரால் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கணபதி சாஸ்திரியார் கூறினர். அதனுள் 17 ஸர்க்கங்கள் உள. இராமன் காட்டில் ரிஷிகளைக் காணுவது முதல் பட்டாபிஷேகம் முடிய அதனுள் வர்ணிக்கப்பட்டது. ரிஷிகள் பாலகாண்டகதையைச் சுருக்கமாய்க் கூறுவதும், ஹநுமான் பம்பைக்கரையில் இராமலக்ஷ்மணர்களின் ஸாமுத்ரிகாலக்ஷணங்களைக் கூறுவதும்,

1. मल्लिनाथः
2. रघुवीरचरितम्
3. Catalogus Catalagorum by Dr. Aufrecht.

இராமன் மால்யவான்பர்வதத்தை வர்ணித்ததும் மனத்தைக் கவர்கின்றன. லோகோக்திகளும் சில அழகாய்க் கூறப்பட்டன.[1] அங்கிச்சுவை வீரம்; அங்கச்சுவை விப்ரலம்ப சிருங்காரம். சொற்பிரயோகங்களும் நடையும் வெகு அழகாய் இருக்கின்றன

காலம்—மகவிந்தர பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தாராகலின், இந்நூல் அந்நூற்றாண்டுநூல் எனக் கூறின் தவறாகாது.

ஸ்ரீவரன்[2].—இக்கவி கதாகௌதுகம்[3] என்ற காவ்யத்தை இயற்றினார். இந்நூல் முல்லா-ஜாமீ-அருதனே-அப்துர்-ரஹ்மான் இயற்றிய யூஸூப-ஜுலேகாவின் மொழிபெயர்ப்பு. இதில் 15 கௌதுகங்கள் உள. 14 கௌதுகங்களில் சிருங்காரமும், பதினைந்தாவதில் சாந்தரஸமும உணர்த்தப்பட்டன. காச்மீரதேசத்து கவிகளின் வாக்கைப்போல் இக்கவியின் வாக்கும் எளிய நடையில் உள்ளது.[4] இக்கவி இந்நூலை கி. பி. 1451-இல் இயற்றினார். இவரே ஜோனராஜருக்குப் பின்னர் ராஜதரங்கிணி இயற்றியுள்ளார்.

1. सहायवन्तं पुरतं प्रकृत्या चलाप्युपास्ते नियमेन लक्ष्मीः । (6, 22)
अल्पेनापि निमित्तेन सौभ्रात्रं भिद्यते नृणाम् ।
पुनर्मन्त्रितमन्यानं महतापि न लभ्यते ॥ (8, 86)
शीलव्यसनसाम्ये हि पुंसां सख्यं प्रशस्यते । (8, 112)
फलन्ति चेत् स्वामिगुणाः समस्ताः श्रिया विमुक्ता यदि भृत्यदोषः । (12, 26)

2 श्रीवरः

3. कथाकौतुकम्

4 नापि ते रमणं श्रेष्ठं प्राप्य भूपालनन्दिनी ।
अमन्यतैकमात्मानं लोके जन्मभृतां वरम् ॥ (14, 58)

ராஜநாதன்.[1]—இக்கவி திருப்புகழ் எழுதிய அருணகிரி நாதரின்[2] ப்ரபௌத்ரன்[3] அருணகிரிநாதர்க்கு டிண்டிம கவிஸார்வபௌமா[4] என்ற பட்டம் அரசனால் அளிக்கப்பட்டது. இவ்வ அப்பட்டம் அவரது வம்சத்தினர்க்கும் வந்தது. இவர் அச்யுத ராயாப்யுதயம்[5] என்ற காவ்யத்தைப் பன்னிரண்டு ஸர்க்கங்களில் இயற்றினர். இக்காவ்யத்தில் விஜயநகரத்தரசனாகிய அச்யுத ராயனின் சரிதம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இங்குக் கூறப்பட்ட செயல்களெல்லாம் சாஸனங்களிற் கூறப்பட்டவாறே இருத்தலின், இக்காவ்யத்தைச் சரிதகாவ்யம் என்றே கூறலாம். காவ்யங்களிலுள்ள ருதுக்கள், ஸூர்யாஸ்தமனம், சந்த்ரோதயம் இவற்றின் வர்ணனை, அரசன் நகரத்தில் நுழையும்போது உள்ள பெண்மணிகளின் நிலை முதலியனவும் வர்ணிக்கப்பட்டன. அங்கிச்சுவை வீரம் ஆகும்.

காலம்.—அச்யுதராயரின் காலம் கி. பி. 1529—1542 இந் நூல் கி. பி. 1536 பின்னர் கி. பி. 1542 முன்னர் இயற்றப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பர்.[6]

ராமபத்ராம்பா[7] — இப்பெண்மணி தஞ்சையில் அரசு வீற்றிருந்த ரகுநாதனின் மனைவி. தமது கணவனின் செயல்களை

1. राजनाथ·
2. अरुणगिरिनाथः
3. Acyutarāyābhyudaya edited by A. N. Krishna Aiyangar pp. 4—5.
4. डिण्डिमकविसार्वभौमः
5. अच्युतरायाभ्युदयम्
6. Acyutarāyābhyudaya edited by A N. Krishna Aiyangar p. 34.
7. रामभद्राम्बा

ரகுநாதாப்யுதயம்[1] என்ற காவ்யத்தில் இவர் வர்ணித்தனர். இங்குக் கூறப்பட்டனவெல்லாம் சாஸனங்களிற் கூறப்பட்டனவற்றை ஒத்திருத்தலின், இதனையும் ஒரு சரித்திரகாவ்யம் என்னலாம். இந்நூலின் 12 ஸர்க்கங்கள் உள. முதல் இரண்டு ஸர்க்கங்களில் சோழநாடு,[2] தஞ்சாவூர் இவற்றின் வர்ணனை உள்ளது. இந்நூல் முழுவதும் திராக்ஷாபாகம் என்னலாம். வர்ணிக்கும் முறை மனத்தைக் கவர்கின்றது.[3]

1. रघुनाथाभ्युदयम्

2. आहूय पल्लवकरैरलिनादपूर्वं
धन्याः कवेरतनयातटचूतवाट्यः ।
यस्यां गृहस्थनिवहा इव यावदिष्टम्
आनन्दयन्ति पथिकान्फलमर्पयन्तः ॥ (1, 75)

3. वरं रघूणां गुणवैभवे यं वदन्तु सर्वे रसिका वयं तु ।
सहस्रकान्ताजनसामरस्ये कृष्णावतारं हृदि भावयामः ॥ (3, 5)
पद्मा सदा यस्य कटाक्षपद्मे भाषाभिवासा प्रथयत्यभीष्टम् ।
इत्येव मत्वा हृदये कवीन्द्राः पद्मं तदीयं भवनं वदन्ति ॥ (3, 9)
कथमिदं कथयाम कृपानिधे शृणु नृपाल स चोलनरावणः ।
प्रतिदिनं हरते पतिदेवताः परवधूरनिवार्यपराक्रमः ॥ (8, 9)
अधिकश्रियमच्युतेन्द्रसूनुं
रघुनाथं रघुनाथमेव साक्षात् ।
हृदये कलयन्ति ये महान्तः
परमानन्दभगास्त एव धन्याः ॥ (12, 89)

காலம்.—இந்நூலுள் வர்ணிக்கப்பட்ட செயல்கள் சுமார் கி. பி. 1620 இல் நிகழ்ந்த காரணம் பற்றி இந்நூல் கி. பி. 1625 இல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்பர்.[1]

ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதர்[2]—இவரது தகப்பனார் ரத்னகேட ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர்,[3] தாயார் காமாக்ஷி,[4] ஆசிரியர் இவரது தமையனாகிய அர்த்தநாரீச்வரதீக்ஷிதர்.[5] இவர் தஞ்சாவூரில் ரகுநாதநாயக்கரின் ஸபையில் பெரிய வித்வானாய் இருந்தார்.[6] இவர் எழுதிய பல நூல்களுள் ருக்மிணீகல்யாணம் என்ற மஹாகாவ்யம் ஒன்று. இதனுள் 10 ஸர்க்கங்கள் உள. அவற்றுள் இரண்டு ஸர்க்கங்கள் அச்சில் வந்துள்ளன. அங்கிச் சுவை சிருங்காரம். நடை எளிதாக உள்ளது.[7]

1. Ragunāthābhyudaya edited by T, R. Chintamani Introduction.
2. राजचूडामणिदीक्षितः
3. रत्नखेटश्रीनिवासदीक्षितः
4. कामाक्षी
5. अर्धनारीश्वरदीक्षितः
6. मूर्त्यम्बिकानामजनिष्ट तस्माद्भूतीशरूपो रघुनाथभूपः । (1, 47)
अध्यास्य तञ्जानगरीममुष्मिन्सर्वंसहां शासति सार्वभौमे ।
श्रीराजचूडामणियायजूकश्चित्रं निबध्नाति हरेश्चरित्रम् ॥ (1. 53)
7. तामावसन् वासवधामरम्यां तत्रादृशैश्वर्यनिधानसीमा
ररक्ष रक्षोभयनिघ्नलोकीं सर्वामिमां सात्वतसार्वभौमः ॥ (1, 85)
अणोरणीयानिति यो हरिः पुरा पुराणवाण्या निरणायि केवलम् ।
तथाविधोऽसौ ददृशे दृशा जनैः कृशोदरी तादृशयोगदर्शितः ॥
(2, 3)

காலம்.—கி. பி. 1614 முதல் ஆண்ட ரகுநாதநாயக்கரது காலத்தில் இக்கவி இருந்தமையாலும், இவர் தந்த்ரசிகாமணியை 1559 சகத்தில் (கி. பி. 1636) எழுதியதாகக் கூறினமையாலும், இந்நூலைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுதியிருத்தல் கூடும்.

நீலகண்டதீக்ஷிதர்.[1] — இவர்க்கு அய்யாதீக்ஷிதர் என்ற பெயரும் உண்டு. இவர் தென்னாட்டில் கீர்த்திபெற்று விளங்கிய அப்பையதீக்ஷிதரின் தம்பியின் பௌத்திரர். மதுரையில் அரசு வீற்றிருந்த திருமலைநாயககரின் மந்திரி. இவர் சாஸ்திரங்களைப் படித்ததோடு காவ்யங்களிலும் ஈடுபட்டவர். திராக்ஷாபாகத்தில் நூல்களை எழுதவேண்டும் என்ற அவா கொண்டவர். மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள ஸுந்தரக்கடவுளின் 64 லீலைகளையும் சிவலீலார்ணவம்[2] என்ற நூலில் எளிதாக வர்ணித்துள்ளார். அதனுள் 22 ஸர்க்கங்கள் உள.

கங்காவதரணம்[3] என்ற காவ்யத்தைப் பத்து ஸர்க்கங்களில் இயற்றியுள்ளார். இவற்றைத் தவிர்த்துச் சில சிறுநூல்களையும் இயற்றினார். அவை கலிவிடம்பனம்,[4] ஸபாரஞ்சனம்,[5] சாந்திவிலாஸம்,[6] ஆநந்தராகஸ்தவம்[7] முதலியன ஆகும்.

1. नीलकण्ठदीक्षितः
2. शिवलीलार्णवम्
3. गङ्गावतरणम्

   संव्यानमूर्मिलतिकाव्यतिषङ्गलब्धफेनानुलेपमिव पाण्डरमावहन्तीम् ।
   पश्यन्पुरस्तनुमतीं सुरलोकसिन्धुं सिद्धं मनोरथममंस्त दिलीपसूनुः ॥
   (2, 65)

4. कलिविडम्बनम्
5. सभारञ्जनम्
6. शान्तिविलासः
7. आनन्दरागस्तवः

மீனாக்ஷிஸுந்தரேச்வரரின் கல்யாணத்தில் மணமகனுக்கு மாத்திரம் பாலால் பாத்யங்கொடுத்து தீபத்துடன் அவனை வலம் வந்து பெண்மணிகள் ஸுந்தரேச்வரரை உள்ளே கூட்டிப் போயினர்[1] என்றும், கன்யகாதானத்திற்குப் பின்னர் இருவரும் மாலைகளை மாற்றிக்கொண்டனர்[2] என்றும் இக்கவி வாணிக்கின்றார். அன்றியும் நைஷதவாசிரியரைப்போல் விவாஹத்தில் நடந்த விருந்தினையும் விரிவாய் வாணிக்கின்றனர்.[3] இவரது காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி ஆகும்.

வேங்கடகிருஷ்ணதீக்ஷிதர்.[4]—இவர் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் பள்ளக்கச்சேரி என்ற கிராமத்திற் பிறந்தவர். தஞ்சையில் அரசனாகிய ஷாஹஜியால் (கி. பி. 1684—1711) திருவிசலூரில்

1. प्रविष्टमन्तः प्रतिहारसीमनि
   प्रतीक्ष्य जामातरमिन्दुशेखरम् ।
   प्रचोदिता काञ्चनमालया रमा
   चकार पाद्यं पयसास्य पादयोः ॥ (11, 84)
   प्रदीपहस्ता वचसामधीश्वरा
   प्रदक्षिणीकृत्य शचीसमन्विता ।
   प्रवेशयामास शशाङ्कशेखरं
   पुरः सरन्ती दिविपत्पुरन्ध्रिभिः ॥ (11, 85)
2. परस्परस्योपरि मन्मथेन
   प्रयुक्तमस्त्रं समयं प्रतीक्ष्य ।
   सन्दर्शयन्ताविव चक्रतुस्तौ
   माल्यार्पणव्यत्ययमङ्गलानि ॥ (12, 11)
3. 12-ஆவது ஸர்க்கம்.
4. वेङ्कटकृष्णदीक्षित.

மான்யம் விடப்பட்ட பண்டிதர்களுள் இவரும் ஒருவர். இவர் எழுதிய பத்யகாவ்யங்கள் நடேசவிஜயம்[1] ஸ்ரீராமசந்த்ரோதய காவ்யம்[2] என்ற இரண்டும் ஆகும். இவற்றுள் நடேசவிஜயம் அச்சில் உள்ளது. அதனுள் 10 ஸர்க்கங்கள் உள. வ்யாக்ர பாதர்[3] பதஞ்சலி,[4] சாமவியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட ஸிம்ம வர்மா[5] இவர்களைப் பற்றியும், மார்கழி மாதத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு நாள் உத்ஸவத்தைப் பற்றியும்,[6] தேர்நாளில் சிவ கங்கையைச் சுற்றிய மண்டபங்களில் நடந்த பிராம்மண ஸமாராதனையைப் பற்றியும்[7] இங்கு விரிவாய் வர்ணிக்கப் பட்டது. இதனைக் காவ்யம் என எல்லோரும் கருதவேண்டும் என்பதற்காக இரண்டு ஸர்க்கங்களில்[8] ருதுக்களின் வர்ணனை உளது. இதனை வேங்கடகிருஷ்ணயஜ்வா இயற்றி, தனக்கு உதவி புரிந்த கோபாலபூபாலன் இயற்றியதாக வெளியிட்டனர் என அறிதற்கு இடன் உண்டு.[9] இங்கு அங்கிச்சுவை பாது எனத் திண்ணமாய்க் கூற இயலவில்லை.

1. नटेशविजयम्
2. श्रीरामचन्द्रोदयकाव्यम्
3. व्याघ्रपादः
4. पतञ्जलिः
5. सिंहवर्मा (सितवपुरधिकं स सिंहवर्मा 6, 4)
6. 7-ஆவது ஸர்க்கம் 39-72.
7. 8-ஆவது ஸர்க்கம் 24-57.
8. 9, 10 ஸர்க்கங்கள்.
9. देवो द्विबाहुर्द्विजराजवंशे
   गोपाल एवाजनि गोप्तुमाप्तान् । (1, 13)

காலம்.—இந்நூல் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில இயற்றப்பட்டது என்னலாம்.

ருத்ரகவி.[1]—இக்கவி தென்னாட்டினர். மயூரகிரியில் ஆண்ட நாராயணசாஹரால் போற்றப்பட்டவர். லக்ஷ்மணபண்டிதரிடமிருந்து ராஷ்ட்ரௌடரின் சரித்திரத்தைக் கேட்டு சகம் 1518 (கி. பி. 1596)-இல் ராஷ்ட்ரௌடவம்சமஹாகாவ்யத்தை இயற்றினார்.[2] இதனுள் 20 ஸர்க்கங்கள் உள. ராஷ்ட்ரௌட வம்சஸ்தாபகர் முதல் நாராயணசாஹர் ஆட்சி முடிய உள்ள சரித்திரத்தை இந்நூல் கூறுகின்றது. நாராயணசாஹரைப் பற்றிப் பன்னிரண்டு ஸர்க்கங்கள் வர்ணிக்கின்றன. ஆகலின் இதனைச் சரித்திரகாவ்யம் என்பர். இக்கவி சிதம்பரத்தில் வீற

विशुद्धवाधूलकुलाब्धिचन्द्रो
  विद्वन्मणिर्वेङ्कटकृष्णयज्वा ।
गोपालनेतुः कवने विनेता
  प्राचेतसस्येव पितामहोऽभूत् ॥

1. रुद्रकविः

2 शाके भोगिशरीषुभूपरिमिते संवत्सरे दुर्मुखे
  मासे चाश्वयुजे सितप्रतिपदि स्थाने मयूराचले ।
श्रीमल्लक्ष्मणपण्डितोदितकथामाकर्ण्य रुद्रः कविः
  श्रीनारायणशाहकीर्तिरसिकं काव्यं न्यधान्निर्मलम् ॥ (20, 100)
श्रीमद्बागुलभूमिपालतिलकश्रीशाहनारायण-
  क्ष्मापोर्जत्कीर्तिचरित्रचित्रितपदे राष्ट्रौढवंशाभिधे ।
भव्ये दक्षिणदिग्भवेन कविना रुद्रेण सृष्टे महा-
  काव्येऽस्मिन्नृपवैरिवीरविजयः सर्गस्तु विंशोऽगमत् ॥ (20, 101)

திருக்கும் நடனேசனை ஆராதித்தவர்.[1] இக்காவ்யத்தின் நடை மிக எளிதாய்ப் படிப்போரின் மனத்தைக் கவர்கின்றது.[2]

அக்கிசிச்களவ வீரம் எனலாம். ஆக்கர்க்கு சிவபிரா னிடத்தில் தனக்குள்ள பக்தியையும், தான் அத்வைதி என் பதையும் இக்கவி நன்கு காட்டுகின்றனர்.

காலம்.—இக்காவ்யத்தை கி. பி. 1596-இல் இயற்றியதாக அவர் கூறுகின்றமையால் பதினாறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இவர் இருந்திருக்கலாம்.

ராமபத்ர தீக்ஷிதர்.[3]—தஞ்சை அரசராகிய ஷாஹஜியால் (கி. பி. 1684–1711) போற்றப்பட்டுத் திருவிசநல்லூரில் மான்யம் பெற்ற வித்வான்களுள் இவரும் ஒருவர். இவர்க்கு வ்யா கரணம் கற்பித்தவர் சொக்கநாதமகி.[4] இவருடைய அறிவைக் கண்டு மெச்சி இவர்க்குத் தன் பெண்ணையும் அவர் தானஞ் செய்தனர். இவருடைய வேதாந்தகுரு பாலக்ருஷ்ணர்.[5]

1. मुदा किमपि नृत्यतो नटनरेन्द्रचूडामणेः
चिदम्बरसभापतेरमरमौलिभिर्वन्दितम् ।
चरत्कनककिङ्किणीसुन्दरनूपुरोल्लसत्-
पदाभिनयनाटिनश्चितिपरागनाराधये ॥ (1, 7)

2. सम्यक् पालयतः प्रजाः प्रतिमहीपालानपाकुर्वतः
कीर्तिं दिक्षु वितन्वतोऽस्य जगतीपालस्य काले शुभे ।
नाम्ना मानवती प्रिया गुणवती प्रासूत सूनुं सती
कौसल्येव दिनेशवंशतिलकं रामं रमामन्दिरम् ॥ (5, 37)

3. रामभद्रदीक्षित-

4. चोक्कनाथमखी

5. बालकृष्णः

இவர் பிறந்த ஊர் கும்பகோணத்தின் அருகில் உள்ள கண்டரமாணிக்கம். இவர் பதஞ்ஜலியின் சரிதத்தைக் காவ்யமாக எழுதியுள்ளார். அதனுள் எட்டு ஸர்க்கங்கள் உள. நடை அழகாய் உள்ளது.[1] இவருடைய உபாஸ்யமூர்த்தி ராமசந்த்ரன்.[2] ஆகலின் ராமபாணஸ்தவம்,[3] ராமசாபஸ்தவம்,[4] ராமாஷ்டப்ராஸம்,[5] ராமபத்ரசதகம்[6] முதலிய சிறு நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவர் நீலகண்டதீக்ஷிதரால் மிகவும் போற்றப்பட்டவர்.

காலம்—இவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலஞ் சென்றார்.

1 नृत्तं तत्फणिपतये स दर्शयित्वा
   प्राहेदं प्रणयकिरा गिरा गिरीशः ।
त्वं कृत्वा भुवि पदशास्त्रवार्त्तिकानां
   भाष्यं तद्विवृणु ततो दिवं व्रजेति ॥ (4, 75)
तत्प्रभृत्यनुपयुक्ततदीयभाष्य
   पिष्टपिष्टक इव पण्डितम्मन्यम् ।
गुरुपरिचरणादृते गुणो वा
   भवति परं गुणिना जनेन विद्या ॥ (5, 4)

2 ராமபாணஸ்தவம் முதலிய நூல்களிலிருந்து இது விளங்கும்.

3 रामबाणस्तव.

4 रामचापस्तव

5 रामाष्टप्रास

6 रामभद्रशतक

கிருஷ்ணகவி [1]—இக்கவி எக்காலத்தில் எந்நாட்டில் தார் என்பதை அறியத் தக்க பிரமாணம் இல்லை. ஆ தாம்ரபாணி ஸமுத்ரஸங்கமத்தால் முத்துக்களை அடை உபமானமாக சரிடத்தில் [2] இக்கவி கூறியிருப்பதால், தென்னாட்டினரோ என்ற ஐயம் வருகின்றது. இவர் எழு பரதசரிதம் [3] என்ற காவ்யம். இதுப் பன்னிரண்டு ஸர் கள். அவற்றுள் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களில் துஷ்யந்தனு சகுந்தலைக்கும் உண்டான அன்புமுதல் பரதனின் பி முடிய வர்ணிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் அவனது திக் மும், தானவரைப் போக்க இந்திரனுக்கு அவன் உதவி ததும், அவன் செய்த அச்வமேதமும் வர்ணிக்கப்பட் இதுள்ள திக்விஜயம் ரகுவம்சத்துள்ள ரகுவின் திக்விஜய ஒத்துளது. இந்நூலின் நடை எளிதாய் உள்ளது. இந் மஹாகாவ்யம் எனக் கொள்ளவேண்டும் என்று ருதுக் ஜலக்ரீடை, ஸூர்யாஸ்தமனம், சந்த்ரோதயம் இவ வர்ணிக்கின்றார் கண்டு அங்கிச்சுவை ச்ருங்காரம் என அங்கச்சுவை வீரம் எனவும் கொள்ளலாம்.

1. कृष्णकविः
2. तस्य प्रसङ्गकृतसङ्गमगर्भयोगात्
   कन्यामसूत गुणसङ्घटनाभिरामाम् ।
   भूपामणेरपि विभूषणतां दधानां
   मुक्ताश्रियं जलनिधेरिव ताम्रपर्णी ॥ (3, 9)
   अथ नरपतिसङ्गमानुरूपं
   त्रिभुवनसारमधत्त गर्भमेषा ।
   सलिलनिधिसमागमानुविद्धं
   नवमिव मौक्तिकमम्बु ताम्रपर्णी ॥ (8, 40)
3. भरतचरितम्

சிவபகததாஸன.[1] — இவாககு உதபரேக்ஷாவலலபன [2] எனற பெயரும உணடு இவா பிக்ஷாடனகாவயம [3] இயறறி னா இதனுள 40 பததிகள[4] உள. இவருடைய ஊரும காலமும தெரியவிலலை

இககாவயஙகளை மஹாகாவயஙகள எனவும கணட காவயஙகள எனவும பிரிககலாம

மஹாகாவயததின இலககணம — மஹாகாவயததில கதை இதிஹாஸஙகளில உளளதோ அலலது உததமநாயகனைப பறறியதோ ஆக இருககவேணடும நகரம, அாணவம, மலை, சநதரோதயம, ஸூாயோதயம, உதயானம, ஜலகரீடை, மது பானம, ரதோதஸவம, விவாஹம, புததரோதபததி, போா, திக விஜயம முதலியவறறைப பறறி வாணனை வேணடும ரஸம, பாவம, அலஙகாரம இவை நிரமபி இருககவேணடும நூல காதறகு இனிமையாகவும லோகரஞசகமாகவும இருகக வேணடும [5]

மஹாகாவயமலலாதன கணடகாவயம எனபபடும அவை பல சலோகஙகளைக கொணடனவாகவும, ஒவவொரு சலோக மாகவும இருககலாம

1 शिवभक्तदास

2. उत्प्रेक्षावल्लभ

3 भिक्षाटनकाव्यम्

4 पद्धति

5 इतिहासकथोद्भूतमितरद्वा सदाश्रयम् ।
सर्वत्र भिन्नवृत्तान्तैरुपेतं लोकरञ्जकम् ।
काव्यं कल्पान्तरस्थायि जायेत सदलङ्कृति ॥ (काव्यादर्श 15-19)

பல ச்லோகங்களைக் கொண்டன ஸந்தேசகாவ்யங்கள் முதலியன.

ஸநதேசகாவ்யங்கள். — முதன்முதலில் ஸந்தேசகாவ்யம் எழுதியவர் காளிதாஸன் என்னலாம். அக்காவ்யம் மேக ஸந்தேசம் ஆகும். அதனை அநுஸரித்தே கடகர்ப்பர் தன் நூலையும், வேதாநததேசிகர் ஹம்ஸஸநதேசத்தையும் இயறறினா. இராமாயணத்திலுள்ள ஹநூமத்ஸந்தேசததையும் மஹாபாரதததிலுள்ள ஹம்ஸஸநதேசத்தையும் அவர் தமக்கு மூலமாகக கொண்டனா என்பர். அவவிரண்டிலும் விப்ரலம்பச் சுவை இல்லாமையான் அக்கொள்கை பொருந்துமா என்பது ஆராய்தறகுரியது.

அந்த ஸந்தேசத்தைப் பின்பறறிப் பலா பல்விடங்களில் வெவ்வேறு காலத்தில் ஒரே பெயருடனும் வெவ்வேறு பெயருடனும் ஸந்தேசகாவயங்கள் இயற்றினர்.[1]

1 உத்தவதூதம்[2]	1. ரூபகோஸ்வாமி[3] 2 மாதவா[4]
2. பவனதூதம்[5]	1. வாதிசந்த்ரன்[6] 2. தோயீ[7]
3. வாததூதம்[8]	1. கிருஷ்ணநாதந்யாய பஞ்சானன்[9]
4. மாருதஸந்தேசம்[10]	

1. *Cf.* Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar pp. 366—8.
2. उद्धवदूतम्
3. रूपगोस्वामी
4. माधवः
5. पवनदूतम्
6. वादिचन्द्रः
7. धोयिः
8. वातदूतम्
9. कृष्णनाथन्यायपञ्चाननः
10. मारुतसन्देशः

5. துளஸீதூதம்[1]	வைத்யநாதன்[2]
6. மானஸஸந்தேசம்[3]	விஞ்சிமூரி வீரராகவன்[4]
7. மனோதூதம்[5]	1. வ்ரஜநாதன்[6] 2 விஷ்ணுதாஸன்[7] 3 ராமாராமன்[8]
8. சந்த்ரதூதம்[9]	1. கிருஷ்ணசந்த்ரன்[10] 2. விநயப்ரபன்[11]
9. இந்துதூதம்[12]	1. ஜம்புகவி[13] 2. விநயவிஜயகணி[14]
10. கோகிலஸந்தேசம்[15]	1. வரதாசார்யர்[16] 2. வெங்கடாசார்யர்[17] 3. குணவர்த்தனன்[18] 4. உத்தண்டன்[19] 5. நரஸிம்மன்[20]
11. கோகஸந்தேசம்[21]	1. விஷ்ணுத்ராதன்[22] 2. ரதாங்கதூதன்[23]

1. तुलसीदूतम्
2. वैद्यनाथः
3. मानससन्देशः
4. विञ्जिमूरि वीरराघवः
5. मनोदूतम्
6. व्रजनाथः
7. विष्णुदासः
8. रामारामः
9. चन्द्रदूतम्
10. कृष्णचन्द्रः
11. विनयप्रभः
12. इन्दुदूतम्
13. जम्बुकविः
14. विनयविजयगणिः
15. कोकिलसन्देशः
16. वरदाचार्यः
17. वेङ्कटाचार्यः
18. गुणवर्धनः
19. उद्दण्डः
20. नरसिंहः
21. कोकसन्देशः
22. विष्णुत्रातः
23. रथाङ्गदूतः

12. பிகஸந்தேசம்[1] { 1. ரங்கநாதாசார்யர்[2]
2. கொச்சநரஸிம்மாசார்யர்[3] }

13. சுகஸந்தேசம்[4] { 1 லக்ஷ்மீதாஸன்[5]
2 ரங்காசார்யர்[6] }

14. கீரதூதம்[7] ராமகோபாலன்[8]

15 ஹம்ஸஸந்தேசம்[10] வரதாசார்யர்[9]

ஒவ்வொரு ச்லோகத்தையும் ஒரு காவ்யமாகக் கொண்டு தர்மம், காமம், மோக்ஷம் இப்புருஷார்த்தங்களை விளக்கி நூறு நூறு ச்லோகங்களைக் கொண்ட சதகங்கள் பல உள. தாமத்தைக் கூறும் சதகததிற்கு நீதிசதகம்[11] எனவும், காமத்தைக் கூறும் சதகத்திற்குச் சிருங்காரசதகம்[12] எனவும், மோக்ஷஸாதனத்தைக்

1. पिकसन्देशः
2. रङ्गनाथाचार्यः
3. कोच-नरसिंहाचार्यः
4. शुकसन्देशः
5. लक्ष्मीदासः
6. रङ्गाचार्यः
7. कीरदूतम्
8. रामगोपालः
9. वरदाचार्य.
10. हंससन्देशः இந்நூலில் நாயகன் ஒரு சிவபக்தன்; நாயகி—கர்மபலத்தால் அவனிடமிருந்து பிரிந்த சிவபக்தி; சிவபிரானின் பக்தன் தன்ன சிவபக்தியிடம் ஒரு அன்னப்பக்ஷியைத் தூது விடுகிறான்.

Cf. कश्चिन्मायामृगवशगतः कर्मणा मुह्यमानो
भक्त्या शम्भोश्चरणभवया विप्रयुक्तो विषण्णः ।
रामो यद्वज्जनकसुतया दण्डकारण्यभूमौ
क्षेत्रे प्राप्ते क्वचन पुरुष. कल्पयामास वासम् ॥ (1)

11. नीतिशतकम्
12. शृङ्गारशतकम्

கூறும் சதகத்திற்கு வைராக்யசதகம்[1] எனவும் பெயர் பெரும்பாலும் வழங்குகின்றது. நீதிசதகங்களுக்கும் வைராக்யசதகங்களுக்கும் மூலம் மஹாபாரதத்தின் சாந்திபர்வம் என்னலாம்.

பர்த்ருஹரி.[2]—கி. பி ஆறும் நூற்றுண்டில் நீதிசதகம், ச்ருங்காரசதகம், வைராக்யசதகம் மூன்றனையும் எழுதினர்.

ஒன்பதாம நூற்றுண்டில் பல்லடர் பல்லடசதகம்[3] இயற்றினா.

பதினோராம் நூற்றுண்டிலே க்ஷேமேந்த்ரர் சதுாவர்க்க ஸங்க்ரஹத்தில்[4] தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் இவறறைப் பற்றி வர்ணித்தனர்.

அவ்வாறே பதினைந்தாம் நூற்றுண்டில் தனதாாஜகவி[5] நீதிதனதம்,[6] ச்ருங்காரதனதம்,[7] வைராக்யதனதம்[8] மூன்றனையும் இயறறினா.

பதினேழாம் நூற்றுண்டில் ஜகந்நாதபண்டிதர்[9] பாமினி விலாஸத்துள்[10] ச்ருங்காரவிலாஸத்தில் 102 ச்லோகங்களையும் சாந்தவிலாஸத்தில் 33 ச்லோகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

கோஸ்வாமிஜநார்த்தனபுட்டர்[11] வைராக்யசதகம் இயற்றினர்.

நரஹரி ச்ருங்காரசதகம் இயறறினா.

1. वैराग्यशतकम्
2. भर्तृहरिः
3. मल्लटशतकम्
4. चतुर्वर्गसङ्ग्रहः
5. धनदराजकविः
6. नीतिधनदम्
7. शृङ्गारधनदम्
8. वैराग्यधनदम्
9. जगन्नाथपण्डितः
10. भामिनीविलासः
11. गोस्वामिजनार्दनभट्टः

ஸோமப்ரபாசார்யர்[1] ச்ருங்காரவைராக்யதரங்கிணி[2] என்ற நூலில் 46 ச்லோகங்களை எழுதியுள்ளார்.

இவற்றைப்போல் உள்ள நூல்கள் பல.[3]

அமருகர்.—இவர் எழுதிய நூல் அமருகசதகம் என்பது. அதனுள் ச்ருங்காரச்சுவை ஒழுகும் ச்லோகங்கள் உள. அவை தொடக்கத்தில் நூறுப் இருந்திருக்கவேண்டும் தற்போது சில பதிப்புக்களில் தொண்ணூறும் சில பதிப்புக்களில் 115-உம் இருக்கின்றன. இதிலுள்ள பல ச்லோகங்களை ஆநந்தவர்த்தனர் த்வன்யாலோகத்தில் மிகவும் போற்றி எடுத்தாளுகின்றனர். இக்கவியின் காலம் திண்ணமாய் அறிய முடியவில்லை. இவர் சங்கராசார்யரே எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். பலர் அக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

நாகராஜகவி.[4]—இவர் எழுதிய நூல் பாவசதகம்.[5] அமருக சதகத்தின் ரீதியை ஒத்துளது.

இவற்றைப்போல் ஸ்தோத்ரங்களும் பலரால் எழுதப் பட்டன. அவற்றையும் சிலர் சதகமாக எழுதியுள்ளனர். அவற்றைக் கணக்கிட முடியாது.

பட்டபாணர்[6]	சண்டீசதகம்[7]
சங்கராசார்யர்	1. சிவாநந்தலஹரி[8] 2. ஸௌந்தர்யலஹரி[9] முதலியன

1. सोमप्रभाचार्यः
2. शृङ्गारवैराग्यतरङ्गिणी
3. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar pp. 318—9.
4. नागराजकविः
5. भावशतकम्
6. भट्टबाणः
7. चण्डीशतकम्
8. शिवानन्दलहरी
9. सौन्दर्यलहरी

மூககவி[1]	பஞ்சசதீ[2]
ஆநந்தவர்த்தனர்	தேவீசதகம்[3]
லீலாசுகர்[4]	கிருஷ்ணகர்ணாமிருதம்[5]
ஜயதேவர்[6]	கீதகோவிந்தம்[7]
வேதாந்ததேசிகர்	பாதுகாஸஹஸ்ரம்[8]
அவதாரகவி[9]	ஈசவரசதகம்[10]
உத்பரேக்ஷாவல்லபர்[11]	ஸுந்தரீசதகம்[12]
ஸுந்தராசார்யர்[13]	கீதிசதகம்[14]
ராமபத்ர தீக்ஷிதர்	1 ராமபத்ரசதகம்[15] 2 ராமசாபஸ்தவம்[16] 3 ராமபாணஸ்தவம்[17]
கோகுலநாதர்[18]	சிவசதகம்[19]
ஜகந்நாதபண்டிதர்[20]	1 அம்ருதலஹரீ[21] 2 லக்ஷ்மீலஹரீ[22] 3 கங்காலஹரீ[23]

1 मूककवि
2 पञ्चशती
3 देवीशतकम्
4 लीलाशुक
5 कृष्णकर्णामृतम्
6 जयदेव
7 गीतगोविन्दम्
8 पादुकासहस्रम्
9 अवतारकवि
10 ईश्वरशतकम्
11 उत्प्रेक्षावल्लभ
12 सुन्दरीशतकम्
13 सुन्दराचार्य
14 गीतिशतकम्
15 रामभद्रशतकम्
16 रामचापस्तव
17 रामबाणस्तव
18 गोकुलनाथ
19 शिवशतकम्
20 जगन्नाथपण्डित
21 अमृतलहरी
22 लक्ष्मीलहरी
23 गङ्गालहरी

மேனாட்டறிஞர் காவ்யங்களுள் சிலவற்றை லிரிக்[1] காவ்யங்கள் என்பர். எவை வாத்யங்களில் வாசிக்கத் தகுதியுடையனவோ அல்லது கவியின் மனப்பான்மையை எளிதில் அறிவிக்கத் தக்கனவோ, அவை லிரிக் காவ்யம் எனப்படும். இதனைக் கொண்டு மேகஸந்தேசம், ருதுஸம்ஹாரம், கடகர்ப்பரம், சௌர பஞ்சாசிகை, பர்த்ருஹரியின் ச்ருங்காரசதகம், அமருகசதகம், ஹால கவி ப்ராக்ருதத்தில் எழுதிய ஸப்தசதீ, கீதகோவிந்தம் இவை லிரிக் காவ்யங்கள் என மாக்டானேல் கூறினர். அவற்றோடு பாணனின் காலத்தவரான மயூரனின் ஸூர்யசதகம், கோவர்த்தனரின் ஆர்யாஸப்தசதீ, பரமானந்தரின் (கி.பி. 1869) ச்ருங்காரஸப்தசதிகா முதலியவற்றையும் கூட்டிக் கீத் கூறினர் இன்னும் சிலவற்றைக் கிருஷ்ணமாசார்யர் கூறினர்[2]. ஆயினும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இக்காவ்யந்தான் லிரிக் காவ்யம் எனத் திண்ணமாய்க் கூறுதல் இயலாது. வாத்யத்தில் வாசிக்கத் தகுதி யுடையது அல்லது பாடுவதற்குத் தகுதியுடையது என்ற இலக் கணத்தைக் கொண்டால், இராமாயணத்தையும் லிரிக் காவ்யம் என்னலாம். ருதுக்களைப் பற்றிய ருதுஸம்ஹாரத்தை அவ் வாறு கூறின், ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு மஹாகாவ்யத்திலும் ருதுக்களைப் பற்றிய பகுதிகளை அவ்வாறே கூறல் வேண்டி வரும். நாயகநாயகிகளின் மனப்பான்மையைப் பற்றிய காவ் யங்கள் அவ்வாறு எனின், பக்தியில் ஈடுபட்டுப் பாடும் ச்லோகங் களைக் கொண்ட காவ்யப்பகுதிகளை ஏன் லிரிக் காவ்யம் எனக் கூறக்கூடாது என்ற ஆக்ஷேபணை நிகழும். ஆகலின் மேனாட் டறிஞருள் ஒருவர் கூறியவாறு இதிஹாஸம் சரித்காவ்யம் இவற் றைத் தவிர்த்து ஏனைய காவ்யங்களில் லிரிக் காவ்யம் எனக் கூறத் தகுதியுடைய பகுதிகள் பல உள எனக் கூறலே தகும்.

---

1. Lyrics
2. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 347.

அத்தியாயம் 54

ச்ரவ்ய-கத்ய-காவ்யங்கள்[1]

ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் கத்யகாவ்யங்கள் மிகச் சிலவே ஆகும். அவை ஆக்யாயிகை[2], கதை[3] என இருவகைப்படும் என இலக்கணக்காரர் கூறுவர். ஆயினும் அவ்விலக்கணப்படி இவை ஆக்யாயிகை இவை கதை என வரையறுத்தல் இயலாது என்பர். அவை தண்டி[4] இயற்றிய தசகுமாரசரிதம்,[5] ஸுபந்து[6] இயற்றிய வாஸவதத்தை,[7] பட்டபாணன்[8] இயற்றிய ஹர்ஷசரிதம்,[9] காதம்பரி[10] இவை இரண்டு, தனபாலனின்[11] திலகமஞ்சரி,[12] வாதீபஸிம்மனின்[13] கத்யசிந்தாமணி,[14] வாமனபட்டபாணனின்[15] வீரநாராயணசரிதம்[16] என்ற வேமபூபாலசரிதம்[17] முதலியன.

தசகுமாரசரிதம்.—தண்டியின் காலம் கி. பி. 650-700 என்னலாம். ஆகலின் அக்காலத்தில் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இதனுள் எட்டு உச்வாஸங்கள்[18] உள.

1. श्रव्यगद्यकाव्यानि
2. आख्यायिका
3. कथा
4. दण्डी
5. दशकुमारचरितम्
6. सुबन्धुः
7. वासवदत्ता
8. भट्टबाणः
9. हर्षचरितम्
10. कादम्बरी
11. धनपालः
12. तिलकमञ्जरी
13. वादीभसिंहः
14. गद्यचिन्तामणिः
15. वामनभट्टबाणः
16. वीरनारायणचरितम्
17. वेमभूपालचरितम्
18. उच्छ्वासाः

அவை ராஜவாஹனன், அபஹாரவர்மா, உபஹாரவர்மா, அர்த்தபாலன், ப்ரமதி, மித்ரகுப்தன், மந்த்ரகுப்தன், விச்ருதன் இவர்களின் சரிதத்தைக் கூறும். பூர்வபீடிகை,[1] உத்தரபீடிகை[2] இவை இரண்டும் தண்டியால் இயற்றப்படவில்லை என்பதற்குப் பிரமாணங்கள் பல:—மூலத்திலும் பூர்வபீடிகையிலும் கூறப்பட்ட செய்திகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றன. நடையிலும் மாறுபாடு உள்ளது உததரபீடிகை சக்ரபாணிதீக்ஷிதர் எழுதினர் என்பர்

தண்டியின் நடை எளிதாய் உள்ளது. நீண்ட ஸமாஸங்கள் இல்லை.[3] வாணனைகள் படிப்போர்க்கு ரஸத்தை எளிதில் அனுபவிக்கச் செய்கின்றன.[4]

வாஸவதத்தை.[5]—இதனுள் உள்ள கதையில் அதிகச் சிறப்பு இல்லை. வர்ணனையில் விரோதாபாஸமும் ச்லேஷையும் அநுப்ராஸமும், ரஸாபிவ்யஞ்சகமான எழுத்துக்களால் ஆக்கிய சொறகளின் ப்ரயோகமே சிறந்தன.[6] ஒவ்வொரு அக்ஷ

1. पूर्वपीठिका   2. उत्तरपीठिका
3. दयित त्वत्प्रसादादद्य मे चरितार्था श्रोत्रवृत्तिः ।
अद्य मे मनसि तमोपहस्त्वया दत्तो ज्ञानप्रदीपः ॥ (1)
4. महाभाग क्लिष्टस्य मे क्रियतामार्य साहाय्यकम् ।
अस्य मे प्राणापहारिणीं पिपासा प्रतिकर्तुमुदकम् ॥
उदञ्चन्निह कूपे कोऽपि निष्कलो ममैकशरणभूतः पतितः ।
तमलमस्मि नाहमुद्धर्तुम् । (8)
5. वासवदत्ता
6. स त्रिशङ्कुरपि न नक्षत्रपथच्युतः, शङ्करोऽपि न विषादी, पावकोऽपि न कृष्णवर्त्मा, आश्रयाशोऽपि न दहनश्च, नान्तक इवाकस्मादपहृतजीवनः, ... न नल इव कलिविजितविग्रहः ... कुरङ्गिके कल्पय कुरङ्गशावकेभ्यः शष्पाङ्कुरम् ।

ரத்திலும் ச்லேஷை இருக்குஞ் சிறப்பு இந்நூலுக்கு உண்டு எனக் கவியே கூறினர்.[1] இக்கதாநாயகியான வாஸவதத்தை உதயனனின் மனைவி அல்லள் ஆகலின் இங்குள்ள கதைக்கு மூலம் குணாட்யரின் ப்ருஹத்கதை எனக் கூறல் இயலாது.

காலம்.—இந்நூல் ஹர்ஷசரிதத்திற் குறிக்கப்பட்டமையால்[2] இதன் ஆசிரியரான ஸுபந்து பட்டபாணருக்கு மூத்தவராய் ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் என்பர்.[3] ஆயினும் சிலவிடங்களில் ஸுபந்து, பாணன் பவபூதி இவ்விருவருடைய நூல்களிலிருந்து கருத்துக்களைக்கொண்ட காரணம் பற்றி அவர் எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பர் சிலர்.[4]

ஹர்ஷசரிதம்.—இந்நூலுள் எட்டு உச்வாஸங்கள் உள. ஹர்ஷனின் சரித்ததில் ஒரு பகுதியைக் கூறுதலால் இந்நூலுக்கு இப்பெயர் வந்தது. தொடக்கத்தில் தனது வம்சத்தைப் பற்றியும், இளம்பிராயத்தில் தான் பெற்றோர்களை இழந்ததைப்பற்றியும், பின்னர் சீர்குலைந்த வழியில் இருந்ததைப்பற்றியும், இறுதியில் அரசனால் முன்னர் அவமதிக்கப்பட்டுப் பின்னர் போற்றப்பட்டதையும் இரண்டு உச்வாஸங்கள் கூறும்.[5] இந்நூலுள்

1. प्रत्यक्षरश्लेषमयप्रपञ्चविन्यासवैदग्ध्यनिधिं प्रबन्धम् ।
सरस्वतीदत्तवरप्रसादश्चक्रे सुबन्धुः सुजनैकबन्धुः ॥
2. कवीनामगलद्दर्पो नूनं वासवदत्तया । हर्षचरिते (1, 11)
3. A History of Sanskrit Literature by A B Keith p. 308.
4. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar.
5. अलभत च चित्रभानुस्तेषां मध्ये राजदेव्यभिधानायां ब्राह्मण्यां बाणमात्मजम् । स बाल एव विधेर्बलवतो वशादुपसम्पन्नया व्ययुज्यत जनन्या । .... चतुर्दशवर्षदेशीयस्य पितापि श्रुतिस्मृतिविहितं कृत्वा .... अस्तमगात् । .... अगाध

ஸ்ரீஹர்ஷனின் தகப்பனர் ப்ராபகரவர்ததனன் என்பதும், அவர் ஹூணர், ஸிந்துராஜன், காந்தாரவரசன் முதலியோரை அடக்கினவா என்பதும், தனது மூததமைந்தனுகிய ராஜ்ய வர்ததனனே ஹூணர்களை எதிர்க்க அனுப்பித்தனர் என்பதும், அப்போது தான் இறக்க, ராஜ்யவர்த்தனன் கௌடவரசனுற கொல்லப்பட, ஹாஷன் அங்குச் செல்ல அப்போது தனது தங்கை பௌததஸந்யாஸினியாற பிழைப்பிக்கப்பட்டாள் என் பதைக் கேட்டுப் பின்பு அவளே ஸந்தித்தனன் என்பதும் கூறப் பட்டன.[1] இந்நூலாற சரிதப்பகுதிகள் சிறிதே அறியப் பட்டன. இதனைச் சரிதகாவயம் எனக கூறல் தகாது.

காதம்பரீ.—கந்தர்வப்பெண்ணுகிய காதம்பரீ உஜ்ஜயினி அரசனுகிய சந்த்ராபீடனையும், அவளது தோழி புண்டரீகனையுங்

निरवग्रहो ग्रहवानिव नवयौवनेन स्वैरिणा मनसा महतामुप-हास्यताम् । .... सम्भाषणासनदानादिना तु प्रसादेन नैनमन्वग्रहीत् । केवलममृतवृष्टिभिः स्नपयन्निव स्नेहगर्भेण दृष्टिपातमात्रेणान्तर्गता प्रीतिमकथयत् ॥

1. क्रमेणोदपादि हूणहरिणकेसरी सिन्धुराजज्वरो गुर्जरप्रजागरो गान्धाराधिपगन्धद्विपकूटपाकलो लाटपाटवपाटच्चरो मालवलक्ष्मी-लतापरशुः प्रतापशील इति प्रथितापरनामा **प्रभाकरवर्धनो** नाम राजाधिराज. । ... धात्रीकराङ्गुलिलग्ने पञ्चपाणि पदानि प्रयच्छति **हर्षे** षष्ठं वर्षमवतरति **राज्यवर्धने** देवी यशोमती गर्भेणाधत्त नारायणमूर्तिरिव वसुधा देवीं **राज्यश्रियम्** । अथ कदाचिद्राजा राज्यवर्धनं कवचहरमाहूय हूणान् हन्तुं .... प्राहिणोत् .... ॥

பீடனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது காணலாம்.[1] (3) பொருள்களின் இயற்கையினைச் சித்திரத்திற் காட்டுவதுபோற் காட்டுவது மற்றொன்று. இதனைப் பம்பாஸரஸ், ஜாபாலியின் ஆச்ரமம், அச்சோதஸரஸ் முதலியவற்றின் வர்ணனைகளிற் காணலாம். (4) ஒரே அலங்காரத்தைக் கொள்ளாது உத்பிரேக்ஷை, ச்லிஷ்டோபமை முதலியவற்றைக் கலந்து ஆளுதல் மற்றொன்று. (5) ஆச்ரமாதியை வர்ணிக்கும்போது ஸமஸ்தபதங்களையும், மனத்துள் பாயும்படி உபதேசிக்கும்போது வ்யஸ்தபதங்களையும் வழங்குதல் மற்றொன்று. (6) ஔசித்யத்தை ஒட்டி ஆச்ரமங்களை ஒருவிதமாகவும், நகரங்களை வேறுவிதமாகவும் வர்ணித்தல் மற்றொன்று. (7) மெய்ம்மறந்து படிப்போர் நூலில் ஈடுபடும்படி செய்யுந் திறன் மற்றொன்று.

காலம்.—பாணன் ஹர்ஷவர்த்தனால் போற்றப்பட்டமையாலும், அவர் கி. பி. 610—650 வரை அரசனாய் இருந்தமையாலும், அவரது காலத்துப் பிற்பகுதியில் இவர் ஹர்ஷசரிதம், காதம்பரி இவ்விரு நூல்களையும் இயற்றியிருக்கலாம். ஆகலின் இவரது காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கூறலாம்.

திலகமஞ்சரி.—இதனை எழுதியவர் தனபாலன். இவர் ஜைனர். தன்னைப் போற்றிய போஜ-அரசனுக்கு ஜைனமதக் கொள்கைகளைக் கூறுதற்கு இந்நூலை எழுதினார். இந்நூல் பாதி எழுதியிருந்தபோது, அரசனுக்கும் கவிக்கும் மனஸ்தாபம் நிகழ,

1. गर्भेश्वरत्वमभिनवयौवनत्वमप्रतिमरूपत्वममानुषशक्तित्वं चेति महतीयं खल्वनर्थपरम्परा । सर्वाविनयानामेकैकमप्येषामायतनं किमुत समवायः । यौवनारम्भे च प्रायः शास्त्रजलप्रक्षालननिर्मलापि कालुष्यमुपयाति बुद्धिः ....

எழுதியிருந்தவரை அரசனால் அக்னியில் எரிக்கப்பட்டது. அவனது மகள் திலகமஞ்சரி அதனை மனப்பாடம் செய்திருந்தமையால், அதனை மறுபடியும் எழுத கவிக்கு எளிதாயிற்று என்ற காரணம்பற்றி இந்நூலுக்கு அவளுடைய பெயரை இட்டனர். இந்நூல் நடையில் பட்டபாணனின் காதம்பரியை ஒத்தது.[1]

காலம் — இவர் பத்தாவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இருந்தார் என்பர்.

1 देव, सम्पन्ना सुचिरादस्माकं प्रजानां च मनोरथाः । कतिपयैरेवाहोभिर-
सन्देहमनुभविष्यति स्वामी सुतमुखकमलावलोकनसुखम् ॥
[कादम्बर्याम्]

देवि सम्पन्नास्ते गुरुजनाशिषः । प्रसन्ना समासन्नैव देवी राजलक्ष्मीः
भविष्यत्यशेषभूभृच्चक्रचूडारत्नमचिरेणैव सूनुः ॥
(तिलकमञ्जर्याम्)

स राजा बाल एव निखिलारातिकुलप्रलयधूमकेतुदण्डेन बाहुना
विजित्य सप्तद्वीपवलयां वसुन्धरां तस्मिन् शुकनासनाम्नि मन्त्रिणि
सुहृदीव राज्यभारमारोप्य सुस्थिताः प्रजाः कृत्वा . .
विगताशङ्कः यौवनसुखान्यनुबभूव [कादम्बर्याम्]

स राजा बाल एवाधिगतराज्याभिषेकः सकलभुवनाभिभाविना भुजबलेन
निर्जित्य समस्ताम्बुराशिरशनाकलापां काश्यपीम् . . विदित
निःशेषनीतिशास्त्रमन्त्रेष्वमात्यवर्गेष्वायत्तराज्यभारो न् । . विषयेषु
परिभोगसुखमास्वादयामास ॥ (तिलकमञ्जर्याम्)

கத்யசிந்தாமணி[1].—இதனை இயற்றியவர் வாதீபஸிம்மன்[2] என்பவர்; அவரது இயற்பெயர் அஜிதஸேனன்[3] என்பர்; அவர் ஒரு ஜைனர். இந்நூலுக்கும் காளிதாஸன் பட்டபாணன் இருவரும் இயற்றிய நூல்களுக்கும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள.[4]

1. गद्यचिन्तामणिः
2. वादीभसिंहः
3. अजितसेनः
4. सेकान्ते मुनिकन्याभिः कारुण्योज्झितवृक्षकम् ।
   विश्वासाय विहङ्गानामालवालाम्बुपायिनाम् ॥ (रघु. 1, 51)
   आतपात्ययसंक्षिप्तनीवारासु निषादिभिः ।
   मृगैर्वर्तितरोमन्थमुटजाङ्गणभूमिषु ॥ (*ibid* 52)
   वासरावसानसंक्षिप्तनीवाराङ्गणनिषादिमृगगणनिर्वर्तितरोमन्थम्, आलवालाम्भःपानलम्पटविहगपेटकविश्वासकृते सेकान्तविसृष्टवृक्षमूलमुनिकन्यकाविवृतकारुण्यं दण्टकारण्यम् (गद्यचिन्तामणौ)
   तात चन्द्रापीड, विदितवेदितव्यस्याधीतसर्वशास्त्रस्य ते नाल्पमप्युपदेष्टव्यमस्ति ... (कादम्बर्याम्)
   वत्स, वलनिषूदनपुरोधसमपि स्वभावतीक्ष्णया धिषणया धिक्कुर्वति सर्वपथीनपाण्डित्ये भवति पश्यामि नावकाशमुपदेशानाम् ....
   (गद्यचिन्तामणौ)
   गर्भेश्वरत्वम् ... किमुत समवायः [कादम्बर्याम्]
   अविनयविहङ्गलीलावनं यौवनम्, अनङ्गभुजङ्गनिवासरसातलं सौन्दर्यम्, स्वैरविहारशैलूषनृत्तास्थानमैश्वर्यं, पूज्यपूजाविलङ्घनव्याधिमजननी महासत्त्वता च प्रत्येकमपि भवति जनानामनर्थाय ।
   चतुर्णां पुनरेतेषामेकत्र सन्निपातः सद्य सर्वानर्थानामित्यर्थेऽस्मिन् का संख्याति. (गद्यचिन्तामणौ)

நடை காதம்பரியின் நடையை அநுசரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.[1]

தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதிஜீவசரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்து கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதியின் சரித்திரத்தை எளிய நடையில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் அவரது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவர் படித்த வித்தை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் விரிவாகக் கூறப்பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்ருஸ்துவின் பைபிளை எளிய நடையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தனர்.

திருச்சியில் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசார்யர் ஆங்கிலக்கவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை[2] வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நடை எளிதாய் உள்ளது[3]

அர்வாசீனகாலத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த லக்ஷ்மணஸூரி[4], மஹாமஹோபாத்யாய—அபிநவபட்டபாண—கிருஷ்ணமாசார்யர்[5] இருவரும் முறையே பீஷ்மவிஜயம்[6],

1. स कदाचित्तृणबिन्दुरिव हरिर्णामपातयद्वनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान ....
2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.
3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसच्चक्रवर्तिनं ताम्यति निनरां मानसं मामकीनम्
4. लक्ष्मणसूरि.
5. कृष्णमाचार्य.
6. भीष्मविजयम्

இந்நூல் பட்டபாணரின் காதம்பரியை ஒட்டியே எழுதப்பட்டது என்பது அதனைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

காலம் — இந்நூலிலிருந்து இக்கவியின் காலத்தை அறிதற்கு இயலவில்லை. சருதஸாகரஸூரி யசஸ்திலகசம்பூவில் உரையில் வாதிபஸிம்மமும் வாதிராஜனும் தனக்கு மாணவர் எனக் கூறுதலாலும், வாதிராஜன் கி. பி. 1025இல் பார்சுவநாதம் என்ற காவ்யத்தை இயற்றியதாக அறியப்படுதலாலும், இக்கவி பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் எனக் கூறலாம்.

வேமபூபாலசரிதம் — இதனை வாமனபட்டபாணன் இயற்றினர். த்ரிலிங்கத்தில் ஆண்ட வேமனின் சரித்தை இந்நூல் கூறும். இதற்கு நான்கு உச்ச்வாஸங்கள் உள. இக்கவி காளிதாஸன், பவபூதி, பாணன் இவர்களுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவர் என்பது இந்நூலைப் படித்தால் விளங்கும்.[2] பட்டபாணனுடைய கத்யகாவ்யம்போல் காவ்யம் எழுதுவோர் வேறொருவரும் இலர் என்ற வழக்கைப் போக்கச் சிறந்த நாயகனாகிய வேமபூபனின் சரித்தை அத்புதமான காவ்யத்தில் அபினவபாணனாகிய தான் எழுதுவதாகவும், அது பண்டிதர்களின் மனத்தைக் கவரும் என்றும் கவியே கூறினர்.[3]

1 Cf Introduction to गद्यचिन्तामणि by T S Kuppuswami sastri (Sri Vani Vilas Press Edition)
2 Cf भूमिका to वेमभूपालचरितम् (Vani Vilas Press Edn)
3 बाणादन्ये कवय
 काणाः खलु सरसगद्यसरणीषु ।
इति जगति रूढमयशो
 वामनबाणोऽपमार्ष्टि वत्सकुलः ॥ (6)
कविभिर्बाणं काव्यमत्यद्भुतार्थं
 भुवनमहितभूमा गायतो वेमभूप ।
त्रिभुवनमहनीयस्यानिमारोप योग
 मवन्यति न केषां पण्डितानां मनर्पम् ॥ (4)

நடை காதம்பரியின் நடையை அநுஸரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.[1]

தாராநாததாக்கவாசஸ்பதிஜீவநசரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்து கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதியின் சரிதத்தை எளிய நடையில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலுள் அவரது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவர படித்த விதயை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் விரிவாய்க் கூறப்பட்டன.

சுமார 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர இயேசுக்ருஸ்துவின் பைபிளை எளிய நடையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

திருச்சியில் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசாரயர் ஆங்கிலகவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகததை[2] வடமொழியில் மொழிபெயாத்துள்ளார். நடை எளிதாய் உள்ளது[3]

ஆவாசீனகாலததில் பததொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூறறுண்டின் முறபகுதியிலும் இருந்த லக்ஷமணஸூரி[4], மஹாமஹோபாத்யாய—அபிநவபட்டபாண—கிருஷ்ணமாசார்யா[5] இருவரும் முறையே பீஷ்மவிஜயம்[6],

1. स कदाचित्तृणबिन्दुरिव हरिणीमपातयदवनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान ....
2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.
3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसचक्रवर्तिनं ताम्यति नितरा मानसं मामकीनम्
4. लक्ष्मणसूरिः
5. कृष्णमाचार्यः
6. भीष्मविजयम्

இந்நூல் பட்டபாணரின் காதம்பரியை ஒட்டியே எழுதப் பட்டது என்பது அதனைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

காலம்.—இந்நூலிலிருந்து இக்கவியின் காலத்தை அறிதற்கு இயலவில்லை. ச்ருதஸாகரஸூரி யசஸ்திலகசம்பூவின் உரையில் வாதீபஸிம்மனும் வாதிராஜனும் தனக்கு மாணவர் எனக் கூறுதலாலும், வாதிராஜன் கி. பி 1025இல் பார்ச்வநாதம் என்ற காவ்யத்தை இயற்றியதாக அறியப்படுதலாலும், இக்கவி பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் எனக் கூறலாம்.[1]

வேமபூபாலசரிதம்.— இதனை வாமனபட்டபாணன் இயற்றினர். த்ரிலிங்கத்தில் ஆண்ட வேமனின் சரிதத்தை இந்நூல் கூறும். இதற்கு நான்கு உச்வாஸங்கள் உள. இக்கவி காளிதாஸன், பவபூதி, பாணன் இவர்களுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவர் என்பது இந்நூலைப் படிப்பதால் விளங்கும்.[2] பட்ட பாணனுடைய கத்யகாவ்யம்போல் காவ்யம் எழுதுவோர் வேறொருவரும் இல்லை என்ற வழக்கைப் போக்கச் சிறந்த நாயகனாகிய வேமபூபனின் சரிதத்தை அத்புதமான காவ்யத்தில் அபினவபாணனாகிய தான் எழுதுவதாகவும், அது பண்டிதர்களின் மனத்தைக் கவரும் என்றும் கவியே கூறுகின்றார்.[3]

1. *Cf.* Introduction to गद्यचिन्तामणि by T. S Kuppuswami sastri (Sri Vani Vilas Press Edition)

2 *Cf* भूमिका to वेमभूपालचरितम् (Vani Vilas Press Edn)

3. बाणादन्ये कवय:
काणा: खलु सरसगद्यसरणीषु ।
इति जगति रूढमयशो
वामनबाणोऽपमार्ष्टि वत्सकुल: ॥ (6)
कविरभिनवबाण: काव्यमत्यद्भुतार्थं
भुवनमहितभूमा नायको वेमभूप: ।
त्रिभुवनमहनीयख्यातिमानेष योग:
प्रकटयति न केषां पण्डितानां प्रकर्षम् ॥ (8)

நடை காதம்பரியின் நடையை அநுஸரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.[1]

தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதிஜீவநசரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்து கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதியின் சரிதத்தை எளிய நடையில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலுள் அவரது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவர் படித்த வித்யை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் விரிவாய்க் கூறப்பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்ருஸ்துவின் பைபிளை எளிய நடையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

திருச்சியில் பண்டிதராய் இருந்த M.C. சடகோபாசார்யர் ஆங்கிலகவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை[2] வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நடை எளிதாய் உள்ளது[3]

அர்வாசீனகாலத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த லக்ஷ்மணஸூரி[4], மஹாமஹோபாத்யாய—அபிநவபட்டபாண—கிருஷ்ணமாசார்யர்[5] இருவரும் முறையே பீஷ்மவிஜயம்[6],

1. स कदाचित्तृणविन्दुरिव हरिणीमपातयदवनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान ....
2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.
3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसचक्रवर्तिनं ताम्यति नितरा मानसं मामकीनम्
4. लक्ष्मणसूरिः
5. कृष्णमाचार्यः
6. भीष्मविजयम्

இந்நூல் பட்டபாணரின் காதம்பரியை ஒட்டியே எழுதப்பட்டது என்பது அதனைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும்

காலம் — இந்நூலிலிருந்து இக்கவியின் காலத்தை அறிதற்கு இயலவில்லை சுருதஸாகரஸூரி யசஸ்திலகசம்பூவின் உரையில் வாதிபஸிம்மனும் வாதிராஜனும் தனக்கு மாணவர் எனக் கூறுதலாலும், வாதிராஜன் கி பி 1025இல் பார்சவநாதம் என்ற காவ்யத்தை இயற்றியதாக அறியப்படுதலாலும், இக்கவி பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் எனக் கூறலாம்[1]

வேமபூபாலசரிதம் — இதனை வாமனபட்டபாணன் இயற்றினர் தரிலிங்கத்தில் ஆண்ட வேமனின் சரித்தத்தை இந்நூல் கூறும் இதற்கு நான்கு உச்வாஸங்கள் உள் இக்கவி காளிதாஸன், பவபூதி, பாணன் இவர்களுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவர் என்பது இந்நூலைப் படித்தால் விளங்கும்[2] பட்டபாணனுடைய கத்யகாவ்யம்போல் காவ்யம் எழுதுவோர் வேறொருவரும் இல்லை என்ற வழக்கைப் போக்கச் சிறந்த நாயகனாகிய வேமபூபனின் சரித்தத்தை அத்புதமான காவ்யத்தில் அபினவபாணனாகிய தான் எழுதுவதாகவும், அது பண்டிதர்களின் மனத்தைக் கவரும் என்றும் கவியே கூறுகின்றனர்[3]

1 *Cf* Introduction to गद्यचिन्तामणि by T S Kuppuswami sastri (Sri Vani Vilas Press Edition)

2 *Cf* भूमिका to वेमभूपालचरितम् (Vani Vilas Press Edn)

3 बाणादन्ये कवय
बाणाः खलु सरसगद्यसरणीषु ।
इति जगति रूढमयशो
वामनबाणोऽपमार्ष्टि वत्सकुलः ॥ (6)
कविरभिनवबाणः काव्यमत्यद्भुतार्थं
भुवनमहितभूमा नायको वेमभूपः ।
त्रिभुवनमहनीयख्यातिमानेष योगः
प्रकटयति न केषां पण्डितानां प्रकर्षम् ॥ (4)

நடை காதம்பரியின் நடையை அநுஸரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.[1]

தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதிஜீவநசரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்து கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதியின் சரிதத்தை எளிய நடையில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலுள் அவரது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவர் படித்த வித்தை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் விரிவாய்க் கூறப்பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்ருஸ்துவின் பைபிளை எளிய நடையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

திருச்சியில் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசார்யர் ஆங்கிலகவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை[2] வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நடை எளிதாய் உள்ளது[3]

அர்வாசீனகாலத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த லக்ஷ்மணஸூரி[4], மஹாமஹோபாத்யாய—அபிநவபட்டபாண—கிருஷ்ணமாசார்யர்[5] இருவரும் முறையே பீஷ்மவிஜயம்[6],

1. स कदाचित्तृणबिन्दुरिव हरिणीमपातयद्वनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान ....
2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.
3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमस्मच्चक्रवर्तिनं ताम्यति नितरां मानसं मामकीनम्
4. लक्ष्मणसूरिः
5. कृष्णमाचार्यः
6. भीष्मविजयम्

ராமாயணஸஙகரஹம[1], பாரதஸஙகரஹம[2] என்ற நூலகளையும காதமபரீஸஙகரஹம[3], ஹாஷசரிதஸஙகரஹம[4] என்ற நூல களையும இயற்றனா இருபதாம நூற்றாண்டில பாஸநாடகங களின கருததைக கதயமாகிய பாஸகதாஸாரம[5] என்ற நூலில மஹாலிஙகசாஸதிரியாா[6] உணாததினா இககாலததிற பலா பழைய நூலகளின கருததுககளைக கதயததில வெளியிடு கின்றனா

பஞசதநதரம —இந நூல சஙகிலிபோற கோககபபட்ட பல சிறுகதைகளைக கொண்ட நூல ஒவவொரு கதையும ஒரு தாமததை விளககும இது ஐநது பகுதியை உடையது இக கதைகளில பாததிரஙகளாய இருபபது விலஙகுகளும பறவை களும ஈஙகு இருககும சலோகஙகளிற பல மஹாபாரதததுள இருககின்றன. இது முககியமாய ராஜதாமததை எளிய நடையில விளககுவதறகாக எழுதபபட்ட நூல இது விஷணுசாமாவால எழுதபபட்டது எனபா அவா யாா, எககாலதது எஙகே இருநதாா என அறிதல எளிதிலலை கி பி இரணடாம நூற்றாண்டில இருநதனா எனபா

கி. பி 1199-இல பூரணபதரா என்ற ஜைனா பஞசதநதரத தில 21 புது கதைகளைச சோததனா பஞசதநதரததை ஒட்டி நாராயணா எனபவா ஹிதோபதேசம என்ற நூலை இயற்றனா.

1 रामायणसङ्ग्रह
2 भारतसङ्ग्रह
3 कादम्बरीसङ्ग्रह
4 हर्षचरितसङ्ग्रह
5 भासकथासार
6 महालिङ्गशास्त्री

கத்பசரிதம்.—வடமொழியில் தற்போது கத்யத்தில் உள்ள நூல்களுள் பழமையானது ப்ராம்மணங்கள ஆகும். ஆங்கு அவற்றைக் கத்யம் என்ற சொல்லாற் குறிக்காது யஜுஸ் என்ற சொல்லாற் குறிக்கின்றனர். அக்கத்ய நூல்களில் ஸமாஸ பதங்கள் மிகுதியாக இல்லை; திங்ந்தசப்தங்கள் மிகுதியாய் வழங்கப்பட்டன. ஸ்வபாவோக்தியைத் தவிர்த்து வேறு அலங்காரங்கள் அவற்றுள் காணப்படவில்லை. துமுனர்த்தப் பொருளில் (செயவெனச்சப்பொருளில்) ஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் பல ரூபங்கள் இங்குங் காணப்படுகின்றன. நிகழ்காலப் பொருளில் வரும் லிட்ப்ரயோகங்கள் உள்ளன.

அதன் பின்னர் ந்யாயபாஷ்யம், பதஞ்சலியின் மஹாபாஷ்யம், சபரஸ்வாமியின் பூர்வமீமாம்ஸாபாஷ்யம், சாங்கர பாஷ்யம், ராமாநுஜபாஷ்யம், மத்வபாஷ்யம் முதலியன கத்யங்களிலே எழுதப்பட்டன. இவற்றுள் மஹாபாஷ்யத்தின் நடை மிகச் சிறந்தது. அதனையே பின்னோர் பின்பற்றினர் எனினும், அதன் சிறப்பு பின்நூல்களிற் காணப்படவில்லை.

பின்னர் ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரத்தின் ஆராய்ச்சியும் கத்யங்களாலே இயற்றப்பட்டது. ஆனால் இவற்றையெல்லாம் கத்ய காவ்யம் எனக் கூறல் தகாது. மஹாபாஷ்யத்தின் பின்னர் கத்யகாவ்யங்கள் எழுதப்பட்டன. அதற்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாய் இருந்தது பட்டபாணன் என்னலாம்.

அத்தியாயம் 55

ச்ரவ்ய-சம்பூகாவ்யங்கள்[1]

கத்யம் பத்யம் இரண்டும் கலந்து நிற்கும் காவ்யங்களுக்குச் சம்பூகாவ்யம் எனப் பெயர். முதன்முதலில் அதற்கு வழி காட்டிகள் ஜைனரோ என்ற ஐயம் நிகழ்கின்றது; ஏனெனில் தற்போதுள்ள சம்பூகாவ்யங்களுள் முதலில் இயற்றப்பட்டது ஜீவந்தரசம்பூ ஆகும்.

ஹரிசந்த்ரன்[2]—இவர் இயற்றிய நூல் ஜீவந்தரசம்பூ[3] ஆகும். இதனுள் 11 லம்பகங்கள் உள. இது ஸத்யந்தரவரசனின் குமாரன் ஆன ஜைன-ஜீவந்தரனின் சரிதத்தைக் கூறுகின்றது. இக்கவி பாணனால் குறிக்கப்படுகின்றமையால்[4] இவரது காலம் கி. பி ஐந்து அல்லது ஆருவது நூற்றாண்டாக இருக்கவேண்டும். நடை மிக அழகாக இருக்கின்றது.[5]

1. श्रव्यचम्पूकाव्यानि
2. हरिचन्द्रः
3. जीवन्धरचम्पूः
4. पदबन्धोज्ज्वलो हारी कृतवर्णक्रमस्थितिः ।
   भट्टारहरिचन्द्रस्य गद्यबन्धो नृपायते ॥ [हर्षचरिते. 12]
5. ततो विदितवृत्तान्ता मूर्तिमन्त इव राजतन्त्रमन्त्रा विवर्ता इव प्रजाभागधेयाना, प्रकारा इव कुलप्रतिष्ठायाः, परिणामा इव क्षमानुरागाणां, पारदृश्वान शास्त्रपायोनिधीना अमात्यमुख्याः न्वयं संमन्त्र्य नरपतिमभ्युपेत्य समुचित विज्ञापयामासुः ।

விக்ரமபட்டர்[1].—இவர் இயற்றிய நூல் தமயந்திகதை[2]. அதற்கு நளசம்பூ[3] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இந்நூலுள் ச்லேஷையும் அநுப்ராஸமும் மிகுதியாய் உள்ளது[4] இதற்கு எழு உச்வாஸங்கள் உள.

காலம்.—இவர் காதம்பரியைக்[5] குறிப்பதாலும், இந் நூலிலுள்ள ஒரு செய்யுளைப்[6] போஜர் ஸரஸ்வதீகண்டாபரணத்தில் வழங்குதலாலும், இவர் பட்டபாணருக்குப் பின்னரும் போஜனுக்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஸோமதேவஸூரி[7].—இவர் ஜைனர். இவர் எழுதிய நூல் யசஸ்திலகசம்பூகாவ்யம்[8]. அதற்கே யசோதரமஹாராஜசரிதம்[9] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இதற்கு எட்டு உச்வாஸங்கள் உள.

देव त्वयि प्रथितनीतिपयोधिचन्द्रे
विज्ञापनं न घटते भुवमस्मदीयम् ।
विश्वप्रसिद्धसुरभौ मृगनाभिपुञ्जे
मल्लीसुमेन सुरभीकरणं यथेह ॥ (1, 31)

1. विक्रमभट्टः
2 दमयन्तीकथा
3 नलचम्पू
4. नास्ति सा नगरी यत्र न वापी न पयोधरा ।
दृश्यते न च यत्र स्त्री नवापीनपयोधरा ॥ (1, 26)
5 कादम्बरीगद्यबन्धा इव दृश्यमानबहुलीहय केदारा (1 26)
6 पर्वतभेदिपवित्रं जैत्रं नरकस्य बहुमतङ्गहनम् ।
हरिमिव हरिमिव हरिमिव वहति पयः पश्यत पयोष्णी ॥ (6, 29)
7. सोमदेवसूरिः
8 यशस्तिलकचम्पू.
9 यशोधरमहाराजचरितम्

5, 6, 7, உச்வாஸங்கள் ஜைனக்கொள்கைகளை உணர்த்துகின்றன. இரண்டு உச்வாஸத்தில் யசோதரவரசனைப்பற்றிய சரிதம் கூறப்படுகின்றது. இக்கவி தன் கருத்துக்களை அழகாய் உணர்த்துகின்றார்.[1] இவர் சாளுக்யவரசனான அரிகேஸரியின்[2] மூத்த குமாரனாகிய வாகராஜனால்[3] ஆதரிக்கப்பெற்றவர்.[4] இவருடைய பத்யங்கள் எளிய நடையில் உள்ளன; கத்யங்கள் தீர்க்கஸமாஸத்துடன் கூடின. நான்காம் உச்வாஸத்தில் சில கவிகளின் பெயர்களைக் கூறுகின்றனர். ஆனால் அவை ஒரு முறையாய் இல்லை.

1 क्षीणस्तपोभिः क्षपितः प्रवासैर्विध्यापितः साधु समाधितोयैः ।
तथापि चित्रं ज्वलति स्मराग्निः कान्ताजनापाङ्गविलोकनेन ॥ (1 72)

स्वल्पं रङ्गति जानुहस्तचरणः किञ्चित्कृतालम्बनः
स्तोकं मुक्तकराङ्गुलिः परिपतन्धात्र्या नितम्बे धृतः ।
स्कन्धारोहणजातधीः पुनरयं तस्याः कचाकर्षणे
क्रूरालोकनकोपकल्पमपमनास्तद्वक्त्रमाहन्ति च ॥ (2 86)

पुत्रास्ते ननु पुण्यकीर्तनपदं तेऽनर्घ्यजन्मोत्सवाः
ते पुत्रार्थिजनस्य वंशतिलकास्ते च श्रियः केतनम् ।
आदेशावसरे गुरोरनुचराः शिष्याः श्रुताराधने
कोपे सप्रणयाः प्रसादसमये ये च प्रसन्नोदयाः ॥ (2 165)

न कापि पुंसः पुरुषार्थसिद्धिः सूक्ष्मेक्षयातीव परीक्षकस्य ।
जगत्प्रवाहेण तु वर्तितव्यं महाजनो येन गतः स पन्थाः ॥ (4)

2 अरिकेसरी

3 वागराज

4 श्रीवागराजप्रवर्धमानसुधाराया गङ्गाधाराया विनिर्मापितमिदं काव्यम्

5 उर्वे भारवि-भवभूति भर्तृहरि भर्तृमेण्ठ कण्ठ गुणाढ्य व्यास
भास वोस - कालिदास बाण - मयूर नारायण कुमार माघ -
राजशेखरादिमहाकविकाव्येषु ॥

காலம்—இந்நூல் கி பி 951-இல் எழுதப்பட்டது என நூலின் இறுதியிற் கூறப்பட்டது

ஸோட்டலன்[1].—இவர் லாடதேசத்திற் பிறந்தவர் இவருடைய தந்தை ஸூரர்[2], தாய் பம்பாவதீ[3] இவர் காயஸ்த[4] ஜாதியர் இவர் கொங்கணதேசத்தில் ஸ்தானகம்[5] என்ற நகரில் அரசுபுரிந்த சித்தராஜன்[6], நாகார்ஜுனன்[7], மும்மணி ராஜேச்வரன்[8] இவர்களுடைய காலத்தில் கவிராஜசபையில் சிறப் புற்றவர்[9] காளிதாஸன், அபிநந்தன், வாக்பதி, பட்டபாணன் இவர்களிடத்தில் பேரன்பு பூண்டவர் பாணனின் ஹர்ஷசரிதத்தில் ஈடுபட்டவர் அவரது காதம்பரிபோன்று ஒரு நூல் இயற்ற விருப்பம் கொண்டு உதயஸுந்தரீகதை என்ற சம்பூவை இயற்றினர் இதன் எட்டு உச்ச்வாஸங்கள் உள உதய ஸுந்தரியைப்பற்றி ஆறாம் உச்ச்வாஸத்திற் கூறப்பட்டது இங்குக் கதையின் அமைப்பு காதம்பரியை ஒத்துளது காதம்பரீ, மஹாச்வேதை, தாராபீடன் சந்த்ராபீடன், வைசம்பாயனன் இவர்கள் முறையே உதயஸுந்தரீ, தாராவளீ, களிந்தகேது[10], மலயவாஹனன்[11], குமாரசேகரீ[12] இவர் ஒத்தனர். குமார சேகரீ சூதாட்டத்திற் பொருளை இழந்து பொருளைத்தேட இலங்கைக்குப் போகும் வழி சாபம் பெற்று கிளிப்பிறப்பை

1 सोड्ढल
2 सूर
3 पम्पावती
4 कायस्थ
5 स्थानकम्
6 छित्तराज
7 नागार्जुन
8 मुम्मणिराजेश्वर
9 उदयसुन्दरी कथा (Gaekwad's Oriental Series XI p 12)
10 कलिन्दकेतु
11 मलयवाहन
12 कुमारशेखरी

அடைந்து பிறகு சாபம் நீங்குங்கால் உதயஸுந்தரீ மலயவாஹனனையும், தாராவலீ குமாரகேஸரியையும் மணந்து ஸுகமாக வாழ்ந்தனர். கத்யத்தின் நடை காதம்பரியின் நடையையே ஒத்தது[1] பத்யங்களின் நடையும் சிறந்து விளங்குகின்றது[2]. அவர் பாணனுடைய நூலில் ஈடுபட்டவர் என்பது அவருடைய நூலைப் படித்தலால் விளங்கும்.

வாணீகுணங்கள் மஸ்ருணதை[3] மாம்ஸலதை[4] கோமலதை[5] லாலித்யம்[6] என நான்கு எனவும், ஸத்கவிகளின் ஜாதி கௌகிலீ[7] மாயூரீ[8] மாராளீ[9] என மூன்று எனவும் கூறினர்.

காலம் —சித்தராஜனின் சாஸனம் ஒன்று கி. பி. 1060 இல் இயற்றப்பட்டிருத்தலாலும் மும்மணிராஜனின் சாஸனம் ஒன்று கி. பி. 1060-இல் இயற்றப்பட்டிருத்தலாலும் இக்கவியார்

1. येन भगवति, तवेदमपकृतं तमेव संसारसागरग्राहमरिषड्वर्गविजयिना प्रशमेन शमय कोपम् । एवं तु शुद्धाशयमिदानीमनुगृहाण शापान्तेन । किञ्चान्यदपि याच्यसे यथाऽसौ शुकजातिगतोऽपि विशेषवता मनुजचैतन्येन कालं गमयति तथा कुरु ॥ (p 70)

2. हे चन्द्रोपलगौरि, हे मरकतश्याभिरामाकृते
हे चामीकरभिन्नवर्णसुभगे हे पद्मरागाम्बरे ।
एषा पश्यन् हन्त वज्रघटिता दूरे फलं वाञ्छितं
दत्ते गोचरमात्रमप्यतिशठा चाटूक्तिदीनस्य मे ॥ (p 48)

3. मसृणता
4. मांसलता
5. कोमलता
6. लालित्यम्
7. काकिली
8. मायूरी
9. माराली

குறிக்கப்பட்ட வத்ஸராஜன்[1] கி. பி. 1050 முன்னர் இறந்திருத்தல் கூடுமாதலாலும் இந்நூல் கி. பி. 1026 இருந்து கி. பி. 1050 க்குள் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

போஜன்[2].—இவர் தாராவில் கி. பி 1018 முதல் கி. பி. 1063 வரையில் அரசு புரிந்தார். இவர் எழுதிய சம்பூ ராமாயணசம்பூ[3] எனப்படும்; இந்நூல் தென்னாட்டில் போஜ சம்பூ என்ற பெயரால் மிகுதியாய் வழங்கப்படுகின்றது. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முடியவே இவர் இயற்றினர் என்றும், அதன்மேல் லக்ஷ்மணகவி எழுதினார் என்றும் வழக்கு உளது. பாயஸவிபாகத்தில் இவர் காளிதாஸனைப் பின்பற்றினர்.[4] நடை எளிதாயிருக்கின்றமையால் எல்லோரும் இதைப் படிப்பது

1. चौलुक्यवंशस्य कवीश्वरमीश्वरं लाटदेशश्रियः कोङ्कणेन्द्रसुहृदमुर्वीपतिं
 वत्सराजम् ॥
2. भोजः
3. रामायणचम्पूः
4. स तेजो वैष्णवं पत्न्योर्विभेजे चरुसंज्ञितम् ।
 द्यावापृथिव्योः प्रत्यग्रमहर्पतिरिवातपम् ॥ (10, 54)
 अर्चिता तस्य कौसल्या प्रिया केकयवंशजा ।
 अतः सम्भाविता ताभ्यां सुमित्रामैच्छदीश्वरः ॥ (10, 55)
 कौसल्यायै प्रथममदिशद्भूपतिः पायसार्द्धं
 प्रादादर्द्धं प्रणयमधुरं केकयेन्द्रस्य पुत्र्यै ।
 एते देव्यौ तरलमनसः पत्युरालोच्य भावं
 स्वार्धांशाभ्यां स्वयमकुरुतां पूर्णकामां सुमित्राम् ॥ (बा· 23)

வழககப கிஷகிநதாகாணடததில ராம தாரா-ஸமவாதம படிப போர மனததைக கவரும [1]

அநநதபடடா [2] —இவா சமபூபாரதம் [3] இயறறியவா அதஙள 12 ஸதபகஙகள உள பாணடவாகளின பிறபபு முதல தாம புதரா கெளரவாகளைக கொனறு ராஜயம ஆளும வரையில வாணிககபபடடது பதயம கதயம இரணடிஉ ம அநுபராஸம மிகுதியாகக காணபபடுகினறது [4]

காலம —இவரது காலம திணணமாய அறியபபடவிலலை கி பி பதினோராம நூறறுணடோ கி பி பதிைநதாம நூறறுணடோ எனபா

வேஙகடாதவரீ [5] —இவா காஞசீபுரததின அருகிஉளள அரசாணிபபாலைபிற பிறநதனா இவரது தநதை ரகுநாதா [6], தாய ஸிதாமபா [7] இவா இயறறிய நூல விசவகுணாதாசசமபூ [8]

1 नाह सुकेतुतनया न च सप्तसाली
वाली न च त्रिभुवनप्रथितप्रभाव ।
तारास्मि वज्रहृदया विशिखैरभेद्या
धन्वी कथं भवसि राघव मामविध्वा ॥ [कि 18]

2 अनन्तभट्ट

3 चम्पूभारतम्

4 एका सभा तत्र यमन्त्रदाचिदेका सभा पार्श्वगतामवेक्ष्य ।
ममाधिश्रुत्या सह मोनमुद्रा समापयामास तपोधनेन्द्र ॥ (1 42)
असङ्कोचत शोचत पयुरप्रभुवि समप्रमन्दाक्षरमणीय
मन्दाक्षरमणीयन्त्रितमिद वचन पृथापि कथयामास (1)

5 वेङ्कटाध्वरी

6 रघुनाथ

7 सीताम्बा

8 विश्वगुणादर्शचम्पू

இதனுள் ஐம்பது பொருள்களைப்பற்றி நிந்தை ஸ்துதி இரண்டும் க்ருசாநு[1], விச்வாவஸு[2] என்ற இரண்டு கந்தர்வர்கள்முகமாய்ச் செய்யப்பட்டன. இந்நூலுள் தனக்குள்ள சாஸ்திரவறிவையும் லோகாநுபவத்தையும் கவி அறிவிக்கின்றார். இவர் வேதாந்த தேசிகரின் கொள்கைகளைக் கைப்பற்றியவர்.

காலம் —நீலகண்டதீக்ஷிதரோடு இவர் ஸமகாலத்தவராகலின், இவரது காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி ஆகும்.

ராமாநுஜாசார்யர்[3] — இவர்க்கு ராமாநுஜதாஸர்[4] எனப் பெயரும் உண்டு. இவர் எழுதிய நூல் ஸ்ரீராமாநுஜசம்பூ[5]. இதனுள் 10 ஸ்தபகங்கள் உள. கத்யங்கள் சிலவிடத்து நீண்ட ஸமஸ்தபதங்களை உடையனவாகவும் சிலவிடத்து அவ்வாறு இல்லாமலும் இருக்கின்றன. பத்யங்கள் அநேகமாய் எளிய நடையில் உள்ளன[6].

காலம் —இவர் கி. பி. 1440-இல் இருந்திருக்கலாம் என்பர்.[7]

1. कृशानुः
2. विश्वावसुः
3. रामानुजाचार्यः
4. रामानुजदास.
5. श्रीरामानुजचम्पू.
6. दिङ्मण्डलं सुरभयन् यशसा समन्तात्
   चूतद्रुमः परिमलैरिव पुष्पशाली ।
   विद्यावतो विस्मयन् मधुरैर्वचोभिः
   पद्माकरो मधुपैर्मधुपानिरामात् ॥ (3, 3)
7. Sri Rāmāyanacampū (Madras Oriental Manuscript Series No. 6) Introduction

நீலகண்டதீக்ஷிதா.—இவா எழுதிய சம்பூ நீலகண்டவிஜயம் எனபது இதனுள் ஐநது ஆச்வாஸங்கள் உள. இந்நூலின் சுவை தேனொடு கலந்த திராக்ஷையின் சுவையை ஒத்தது என்றும், இயருச் சாகதரஸம் அங்கிச்சுவை என்றும், இக் கவி வகரோக்தியில் சிறப்புற்றனா என்றும், இவர் ஒரு கவிஸஹருதயா என்றுங் கூறுவா.[1]

காலம்.—இந்நூலை கி. பி. 1637–8-இல் இயற்றியதாகக் கவியே கூறினா.

வேங்கடேசகவி.[2]—இவா எழுதியது ஸ்ரீநிவாஸவிலாஸசம்பூ.[3] இதனுள 5 உல்லாஸங்கள் உள. இந்நூல் ச்லேஷையிற சிறந்தது எனக் கவியே கூறுகின்றனா.[4]

திருமலாம்பா.[5]—இப்பெணமணி கி. பி. 1529 முதல் கி பி. 1542 வரை விஜயநகரததில் அரசுபுரிந்த அச்யுதராயரின் மனைவி. இவா எழுதிய நூல வரதாம்பிகாபரிணயசம்பூ.[6] இதன் இறுதியில் அச்யுதராயாகரும வரதாம்பிகாவிறகும நடந்த மணம் வாணிக்கப்பட்டது. கத்யஙகளெல்லாம் வெகு நீண்ட ஸமா

1. Nilakanthavijaya (Balamanorama Press Edition) Preface
2. वेङ्कटेशकविः
3. श्रीनिवासविलासचम्पूः
4. कण्ठे कण्ठीरवाख्या प्रतिफलमधुरा बिभ्रतः सूरिचूडा-
   रत्नस्यान्ते वसन्त्य कलयति कविता गद्यपद्यावबद्धाम् ।
   तस्य श्रीश्रीनिवासप्रभुनररचिते वेङ्कटेशस्य काव्ये
   पर्याप्त-श्लेषसारे कविमनरशिशो. पञ्चमोऽयं विलासः ॥ (5, 24)
5. तिरुमलाम्बा
6. वरदाम्बिकापरिणयचम्पू

லங்களைக்கொண்டன. பதயங்களெல்லாம் எளிய நடையில் உள்ளன.[1] தொடக்கத்தில் அச்யுதராயரின் தகப்பனாகிய நரஸிம்ஹனின் திக்விஜயம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு காவேரி நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

காலம்.—இது பதினாறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

சிரஞ்ஜீவகவி.[2]—இவர் கௌடதேசத்தில் பட்டாசார்யசதாவதானர்[3] என்ற வித்வானின் மகன். இளமைப்பருவத்தில் வேடிக்கையாக இவர் மாதவசம்பூ[4] என்ற சிறு நூலை இயற்றினார். இதனுள் 5 உச்வாஸங்கள் உள. கத்யம் பத்யம் இரண்டின் நடையும் எளிதாய் உள்ளது.[5]

1 गृहीतमात्रे युधि चोलभूपे कृपानिधिः श्रीनरसिंहदेवः ।
स तान्यषेधत् समगन्धमेनाः सतां प्रसादः सहजो न रोषः ॥ (47)
विपक्षवक्षोनिहितैकपादैर्दिशगासि दूरं चरणान्तगेण ।
समुत्क्षिपद्भिः समरे गजेन्द्रैः कृतानि किं कन्दुकखेलनानि ॥ (37)

2 चिरञ्जीवकविः

3. भट्टाचार्यशतावधान.

4. माधवचम्पू.

5. क्रियामधेयः क तुन्देऽवतीर्णः
स्थित्वाथ कं देशमलङ्करोषि ।
समाच जन्मान्तरपुण्यशंसी
तवागमोऽस्य समभूत् कुतो वा ॥ (2. 15)

அத்தியாயம் 56

த்ருச்யகாவ்யம்

உற்பத்தி—த்ருச்யகாவ்யத்திற்கு ரூபகம் எனவும் பெயர் உண்டு. அதனைப் பற்றி விரிவாய்க் கூறும் பழைய நூல் நாட்ய சாஸ்த்ரம் ஆகும். அந்நூல் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் உள்ளது எனக் கொள்ள, தக்க சான்று இல்லை எனக் கீத் கூறினர்.[1] ஆனால் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரான தமிழ்த்தொல்காப்பியத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரங்களில் பல நாட்யசாஸ்திரத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றது.[2] ஆகலின் நாட்யசாஸ்த்ரம் கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிற்கு முன்னதாய் இருத்தல் வேண்டும். அங்குக் கூறப்பட்ட செய்திகள் பல:—வேதத்திலுள்ள செய்திகளைச் சூத்திரர் அறியாமையான், சூத்திரர்க்கும், ஏனையோர்க்கும், கண்ணிற்கும், காதிற்கும் ஆனந்தத்தைத் தரும் நூலை இயற்றவேண்டும் எனத் தேவர்கள் பிரும்மாவை வேண்ட,[3] அவர் அதனை இயற்றினர். ஆங்கு, கூறப்படும் பொருள்களை ருக்வேதத்திலிருந்தும், கீதங்களை ஸாமவேதத்திலிருந்தும், அபிநயங்களை யஜுர்வேதத்திலிருந்தும், ரஸங்களை

1 The Sanskrit Drama by A Keith p 13
2 Tolkappiyam Collatikaram with an English commentary by P S Subrahmanya Sastri pp XXVI & XXVII
3 महेन्द्रप्रमुखैर्देवैरुक्तः किल पितामहः ।
क्रीडनीयकमिच्छामो दृश्यं श्रव्यं च यद्भवेत् ॥
न वेदव्यवहारोऽयं संश्राव्यः शूद्रजातिषु ।
तस्मात् सृजापरं वेदं पञ्चमं सार्ववर्णिकम् ॥ (नाट्य 1, 11-12)

அதர்வவேதத்திலிருந்தும் அவர் கொண்டனர். அதற்கு நாட்ய வேதம் எனப் பெயர். அதனை நடிக்கத் தேவர்களால் இயலாமையான், பரதமுனிவரைத் தன் நூறு புதல்வரைக் கொண்டு நடிக்கும்படி பிரும்மா ஏவினார். முதலில் அம்ருத பந்தனம்[1] பரதரால் பிரும்மாவின் முன்னர் நடிக்கப்பட்டது. பின்னர் த்ரிபுரதாகம்[2] சிவபிரானின் முன்னர் நடிக்கப்பட்டது. நாட்யத்தில் அபிநயங்கள் ஆங்கிகம், வாசிகம், ஆஹார்யம், ஸாத்விகம் என நால்வகைப்படும்.[3]

தர்மீ நாட்யதர்மீ, லோகதர்மீ என இருவகைப்படும்.[4] வ்ருத்தி பாரதீ, ஸாத்வதீ, கைசிகீ, ஆரபடீ என நால்வகைப்படும்[5] ரஸத்தின் ஸ்வரூபம் விபாகம் முதலியன விரிவாய்க் கூறப்பட்டன.[6] நாடகத்தில் வழங்கப்படும் அலங்காரங்கள் உபமை, ரூபகம், தீபகம், யமகம் என்பன.[7] காவ்யதோஷங்கள் பத்து[8]; காவ்யகுணங்கள் பத்து.[9] நாடகத்தில் ஸந்திகள் ஐந்து.[10] த்ருச்யகாவ்யம் நாடகம், ப்ரகரணம், அங்கம், வ்யாயோகம்,

1. ततोऽस्म्युक्तो भगवता योजयामृतबन्धनम् । (*ibid* 4, 2)
2 तथा त्रिपुरदाहस्य डिमसंज्ञः प्रयोजितः । (*ibid* 4, 10)
महादेवश्च सुप्रीतः पितामहमथाब्रवीत् । (*ibid* 4, 11)
3. *ibid* 6, 23.
4. *ibid*. 6, 24.
Cf. நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
.... (தொல்காப்பியம். அகத். 53)
5. *ibid*. 6, 24.
6. *ibid*. 6 and 7 அத்.
7. *ibid*. 17, 43.
8. *ibid*. 17, 88.
9. *ibid*. 17, 96.
10. *ibid*. 19, 37.

பாணம், ஸமவகாரம், வீதீ, ப்ரஹஸனம், டிமம், ஈஹாம்ருகம் என்பப் பத்து வகைப்படும்[1] நாயிகைகள் எட்டு வகைப்பட்டனர்[2] சருங்காரம், ஹாஸ்யம் இச்சுவைகளில் கைசிகீ வருத்தி, வீரம், ரௌத்ரம், அத்புதம் இச்சுவைகளில் ஸாத்வதீ வருத்தி, பயானகம், பீபத்ஸம் இவற்றில் ஆரபடீ வருத்தி, கருணம், அத்புதம் இவற்றில் பாரதீ வருத்தி[3] உலகம் வேதம் இவற்றால் ப்ரஸித்தமாயும், வியங்கியப்பொருளைக் கொண்டதாயும் எல்லா ஜனங்களாலும் அறியக்கூடியதாயும் உள்ள சொற்கள் நாடகங்களில் வழங்கப் படவேண்டும்[4]

இவற்றை நோக்கின் கி மு மூன்றும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே பலவகைப்பட்ட த்ருச்யகாவ்யங்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் கம்ஸவதம் நடிக்கப்பட்டதைப் பதஞ்சலி கண்டதாகக் குறிக்கின்றனர்[5]

இவற்றையெல்லாம் நோக்கின் வேதங்களுக்கும் நாடகங்களுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது வெளிப்படை

1 नाटक सप्रकरणमङ्को व्यायोग एव च ।
भाण समवकारश्च वीथी प्रहसन डिम ॥
ईहामृगश्च विज्ञेय दशम नाट्यलक्षणम् । (नाट्य 20 2 3)

2 *ibid* 24 204

3 नाट्यशास्त्रे 22 65 66)

4 तस्माद्गम्भीरार्था शब्दा ये लोकवेदससिद्धा ।
सर्वजनेन ग्राह्या सयोज्या नाटके विधिवत् ॥ [नाट्य 27, 46]
இந்நூல் முதலில் நாடகங்கள் ப்ராக்ருதபாஷையில் எழுதப் பட்டன என்று லீவி (Levi) சொன்னதை ஆராய்ந்து குறிப்பது
(Sanskrit Drama by A B Keith p 45 6)

5 जघान कस किल वासुदेव under the question प्रयोक्तुर्दर्शन-विषये इति किमर्थम् (under III 2 111)

இவ்வாறிருக்க, ருக்வேதஸம்ஹிதையிற் காணப்படும் யமயமீ ஸம்வாதம், ஊர்வசி-புரூரவஸ்-ஸம்வாதம் முதலியன நாடகங்களின் உற்பத்திக்கு அடிப்படை என மேனாட்டறிஞர் கூறுவது[1] பொருந்தாது

நாட்யத்திலிருந்து நாடகம் வந்ததாக ஹில்லேப்ராண்ட்[2], ஸ்டேன் கோனோ[3] இருவருங் கூறினர்[4]; பொம்மலாட்டத்திலிருந்து வந்தது என்றனர் பிஷல்[5]; நிழலாட்டத்திலிருந்து வந்தது என்றனர் லீடர்ஸ்[6]. இக்கொள்கைகளுக்கெல்லாம் தக்க சான்று இல்லை என்றனர் கீத்

நாடகத்தில் உதவும் திரையைக் குறிக்க யவனிகா என்ற சொல் இருப்பதாலும், நாடகத்தை அங்கங்களாக கிரேக் நாடகங்களிற்போல் பிரித்திருப்பதாலும், ஸம்ஸ்கிருத நாடிகையைப்போல் கிரேக்கில் இருப்பதாலும், ஸூத்ரதாரனைப்போல கிரேக்நாடகங்களிலும் ஒருவன் இருப்பதாலும், ஸம்ஸ்கிருத நாடகங்களுக்கு மூலம் கிரேக்நாடகம் என்பர் விண்டிஷ்.[7] கிரேக்நாடகத்தில் திரை வழங்கப்படாமையாலும், ஏனைய ஒற்றுமைகள் இயற்கையாய் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று கடன் வாங்காமல் வந்திருத்தல் கூடுமாகலானும் விண்டிஷ்ஷின் கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது அன்று எனக் கீத் கூறினர்.[8]

1 A History of Sanskrit literature by A. A. Mac Donell p 346
  The Sanskrit Drama by A B. Keith p. 15-16
2. Professor Hillebrandt
3. Sten Konow
4. The Sanskrit Drama by A B Keith p. 49.
5. Pischel; The Sanskrit Drama by A. B Keith p. 52.
6 Lüders; The Sanskrit Drama by A. B Keith p. 53
7. Windisch
8. The Sanskrit Drama by A. B Keith p. 57-68

ஸம்ஸ்கிருதநாடகங்கள் இயற்றியதற்குச் சகா காரணம் என்பர் லேவி. அச்வகோஷரின் நூல்களிலிருந்து அவரது காலத்திற்கு வெகுநாள் முன்னரே நாடகங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என அறியப்படுதலாலும், கனிஷ்கரது காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகையாலும், அவரது கூற்று பொருந்தாது என்றனர் கீத்[1].

நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பொதுமக்களுக்கு எளிதில் உணர்த்த ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலுள்ள பகுதிகள் நடிக்கப்படலாம் என்ற எண்ணமே நாடகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணம் என்னலாம்.

வகை.—ரூபகம் பத்துவகைப்படும் என முன்னரே கூறப் பட்டது. நாடிகை, த்ரோடகம் முதலிய பதினான்கு அல்லது பதினெட்டு உபரூபகங்களும் உள. அவற்றின் இலக்கணம் சுருக்கமாய்க் கூறுதல் தகும்.

நாடகம்.—நாடகத்துள் ஐந்துமுதல் பத்துவரை அங்கங்கள் உள.[2] ஸந்திகள் ஐந்தும் உள[3]; ச்ருங்காரமோ வீரமோ அங்கிரஸமாக இருக்கும்; ஏனைய அங்கமாய் இருக்கும். தேவதைகள், ருஷிகள், உதாத்தநாயகர்கள் இவர்களைப்பற்றிய சரிதம் வஸ்து ஆகும்.[4]

1. *ibid.* p. 69–70.
2. पञ्चावरा दशपरा ह्यङ्का स्युर्नाटके प्रकरणे च ।
3. मुखं प्रतिमुखं गर्भो विमर्शस्तथा हि ।
   तथा निर्वहणं चैव सन्धयो नाटके स्मृताः ॥ (*ibid* 2, 1, 37)
   तथाहि என்பதற்குப் பிரதியாக तदनन्तरम् என்ற பாடம் இருந்திருக்கலாம்.
4. महारसं महाभोगमुदात्तवचनान्वितम् । (*ibid* 21, 110)
   देवतानामृषीणां च राज्ञां लोकस्य चैव हि ।
   पूर्ववृत्तानुचरितं नाटकं नाम तद्भवेत् ॥ (*ibid* 21, 124)

ப்ரகரணம்.—இதனுள்ளும் ஐந்து முதல் பத்துவரை அங்கங்கள் உள.[1] ஸந்திகள் ஐந்தும் உள; வஸ்து உத்பாத்யம் ஆக இருக்கும்.[2] இது விப்ரன், வ்யாபாரி, ஸசிவன் இவர்களுடைய சரித்தைப்பற்றி இருத்தல்வேண்டும்.[3] குலஸ்த்ரீ, வேசி அல்லது இருவரும், இவருடைய சரிதமும் அங்கு இருக்கும்.[4] அங்கிச்சுவை ச்ருங்காரம்.

அங்கம்—இங்கு அங்கிச்சுவை கருணம். பெண்டிரின் அழுகை நிரம்பி இருக்கும். நன்கு அறியப்பட்டவஸ்துவைக் கொண்டிருக்கும்.[5] இங்கு இரண்டு ஸந்திகளே உள. வ்ருத்தி பாரதி ஆகும்.[6]

1. See footnote 2 in p 540
2 तत्प्रकरणेऽपि योज्यं केवलमुत्पाद्यवस्तु स्यात् । (ibid 20, 51)
3 विप्रवणिक्सचिवानां पुरोहितामात्यसार्थवाहानाम् ।
चरितं यदनेकविधं तज्ज्ञेयं प्रकरणं नाम ॥ (ibid 20, 52)
4. दासविटश्रेष्ठियुतं वेशस्त्र्युपचारकारणोपेतम् ।
मन्दकुलस्त्रीचरितं कार्यं काव्यं प्रकरणे तु ॥ (ibid 20, 54)
5 वक्ष्याम्यतः परमहं लक्षणमुत्सृष्टिकाङ्कस्य ।
प्रख्यातवस्तुविषयस्त्वप्रख्यातः कदाचिदेव स्यात् ॥
... ...
करुणरसप्रायकृतो निवृत्तयुद्धोद्धतप्रहारश्च ।
स्त्रीपरिदेवनबहुलो निर्वेदभाषितश्चैव ॥ (ibid 20, 96-9)
6 द्विसन्धि तु प्रहसनं वीथ्यङ्को भाण एव च ।
मुखनिर्वहणे स्यातां तेषां वृत्तिश्च भारती ॥ (ibid 21, 47)

வியாயோகம் — இங்கு அங்கம் ஒன்றே[1], ஸந்திகள் மூன்று அவை முகம், ப்ரதிமுகம், நிர்வஹணம் என்பன, கைசிகிவ்ருத்தி ஈண்டு இல்லை[2] நாயகன் உதாத்தபுருஷன்[3] பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் புருஷரே.[4] இங்கு அங்கிச்சுவை ஹாஸ்யம், ச்ருங்காரம், சாந்தம் இவை ஒழிந்த சுவையே ஆகும் என்பர்

பாணம் — இங்கு அங்கம் ஒன்றே[5] இங்கு ஒரே தூர்த்தன் விடன் பிறர் வார்த்தைகளைத் தானே ஆகாசபாஷிதமாகக் கூறி விடை கூறுவான்[6] இங்கு முகம், நிர்வஹணம் என்ற ஸந்திகளே உள வ்ருத்தி பாரதி ஆகும்[7]

ஸமவகாரம் — இங்கு மூன்று அங்கங்கள்[8], அவமர்சம் நீங்கிய நான்கு ஸந்திகள்[9], தேவாஸுரரைச்சேர்ந்த நாயகர்

1 & 3 व्यायोगस्तु विधिज्ञै कर्तव्य स्यातनायकशरीर (*ibid* 20 94)

2 व्यायोगेहामृगौ चापि निसन्धी परिकीर्तितौ ।
गर्भावमर्शो न स्याता न च वृत्तिस्तु कैशिकी ॥ (*ibid* 21, 45)

4. अल्पस्त्रीजनयुक्तस्त्वेकाहकृतस्तथा चैव ।
बहवस्तत्र च पुरुषा कविभि कार्या यथा समवकारे ॥
(*ibid* 20 94-5)

5 एकाङ्को बहुचेष्ट सतत कार्यो बुधैर्भाण (*ibid* 20 114)

6 आकाशपुरुषकथितैरङ्गविकारैरभिनयेत्तत् ।
धूर्तविटसम्प्रयोज्यो नानावस्थान्तरात्मकश्चैव ॥ (*ibid* 20 113-114)

7. द्विसन्धि तु प्रहसन वीथ्यङ्को भाण एव च ।
मुखनिर्वहणे स्याता तेषा वृत्तिश्च भारती ॥ (*ibid* 21, 47)

8 त्र्यङ्क . . (*ibid* 20 66)

9 डिम समवकारश्च चतु सन्धी प्रकीर्तितौ ।
न तयोरवमर्शस्तु कर्तव्य कविभि सदा ॥ (*ibid* 21, 46)

கள்; அவை பதின்மா; பதினெட்டு நாழிகையில் நடிக்கக் கூடியது தாமம், ஆரதம், காமம் இவற்றைக் காரணமாகக் கொண்ட மூவகைச்சிருங்காரம் உள.[1]

வீதீ.—இங்கு ஒரே அங்கம்; ஒன்றிரண்டு பாத்ரங்களை உடையது; எல்லா ரஸங்களின் லக்ஷணத்தைக் கொண்டது[2]; முகம நிர்வஹணம் என்ற இரண்டு ஸந்திகளை உடையது.[3]

ப்ரஹஸநம்.—இங்கு முகம நிர்வஹணம் இரண்டு ஸந்திகள் உள.[4] அங்கிச்சுவை ஹாஸ்யம். அது சுத்தம் ஸங்கீர்ணம் என இருவகைப்படும்.[5]

டிமம் —இங்கு அங்கங்கள் நான்கு. ச்ருங்காரம் ஹாஸ்யம் சாந்தம் இவை ஒழிந்த ஆறு ரஸங்களும் உண்டு; ஆனல் ரௌத்ரம் தான் அங்கிச்சுவை.[6] தேவா, அஸுரா, ராக்ஷஸா,

1. देवासुरबीजकृतं प्रख्यातोदात्तनायकश्चैव ।
त्र्यङ्कस्तथा त्रिकपटस्त्रिविद्रवः स्यात् त्रिशृङ्गारः ॥
द्वादशनायकबहुलो ह्यष्टादशनाडिकाप्रमाणश्च ॥ (*ibid* 20, 66-7)
2 वीथी स्यादेकाङ्का द्विपात्रहार्या तथैकहार्या वा ।
सर्वरसलक्षणाढ्या .... (*ibid* 20, 116, 7)
3. *ibid* 21, 47.
4. द्विसन्धि तु प्रहसनं वीथ्यङ्को भाण एव च ।
मुखनिर्वहणे स्यातां तेषां वृत्तिश्च भारती ॥ (*ibid* 21, 47)
5. प्रहसनमपि विज्ञेयं द्विविधं शुद्धं तथैव सङ्कीर्णम् । (*ibid* 20, 106)
6. षड्रसलक्षणयुक्तश्चतुरङ्को वै डिमः कार्यः ।
शृङ्गारहास्यवर्जः शेषैरन्यैः समायुक्तः ।
दीप्तरसकाव्ययोनिर्नानाभावान्वितश्चैव ॥ (*ibid* 20, 88-9)

யகஷா, நாகா இவாகளைப பாததிரமாக உடையது[1] அவமாசம நீஙகின நானகு ஸநதிகளை உடையது[2]

ஈஹாமருகம —இது தேவஸதிரீகாரணமாகத தேவாகளுக குள வரும சேஷாபததை வாணிககும காவயம ஆகும.[3] காபபம அவமாசம இவறறை நீககி ஏனைய மூனறு ஸநதிகள இஙகு உள.[4]

நாடிகை —இஙகு நாலு அஙககஙகள உள அஙகிசசுவை ஸமபோகசருஙகாரம நாயகனுககும நாயகிககும இடையூ றுகப படடமஹிஷி முனபு இருநது பினனா அவளே இருவரும மகிழுமாறு செயவள[5]

தரோடகம.—இஙகு ஐநது, ஏழு, எடடு அலலது ஒனபது அஙககஙகள உள அஙகிசசுவை சருஙகாரம. ஒவவொரு அஙகததிலும விதூஷகன வருவான.

1 देवासुरराक्षसमूतयक्षनागाश्च पुरुषा स्यु । (ibid 20, 91)

2 डिम समवकारश्च चतु चन्धी प्रकीर्तितौ । (ibid 21, 46)

3 दिव्यपुरुषाश्रयकृतो दिव्यस्त्रीकारणोपगतयुद्ध- ।
.. ..
उद्धतपुरुषप्राय स्त्रीरोषप्रथितकाव्यबन्धश्च ॥ (ibid 20, 82-3)

4 व्यायोगेहामृगौ चापि त्रिसन्धी परिकीर्तितौ । (ibid 21, 45)

5. स्त्रीप्राया चतुरङ्का ललिताभिनयात्मिका विहितार्था ।
प्रनृत्तगीतपाट्या रतिसम्भोगात्मिका चैव ॥
यामोपचारयुक्ता प्रसाधनक्रोधसयुता चापि ।
नायकनृतीं चापि देवीसम्बन्धा नाटिका ज्ञेया ॥ (ibid 20, 62-3)

அத்தியாயம் 56

தற்போதுள்ள ரூபகங்களுள் மிகப் பழையது யாது? இக்கேள்விக்கு விடை, காளிதாஸன் அச்வகோஷன் இருவருள் முற்காலத்தவா யார் என்ற கேள்விக்கும், தற்போது திருவனந்தபுரத்தில் பதிப்பித்துள்ள ஸ்வப்னவாஸதத்தம் முதலியவற்றை இயற்றியவர் காளிதாஸனாற் குறிக்கப்பட்ட பாஸனா, வேறு பிற்காலததில் இருந்த ஒருவரா என்ற கேள்விக்கும் விடை அளிததபிறகே, அளிக்கமுடையும். காளிதாஸன் அச்வகோஷற்கு முறபட்டவர் என முனனரே உணாததப்பட்டது.

பாஸசக்ரம் காளிதாஸனாற் குறிக்கப்பட்ட பாஸனாலே இயற்றப்பட்டது என்பதறகு மஹாமஹோபாதயாய-கணபதி சாஸ்திரிகள் கூறும் காரணங்களாவன:

1. ஏனைய நாடகங்களில் உள்ள ப்ரஸ்தாவனை ஈண்டு ஸ்தாபனை என்ற பெயராற் குறிக்கப்பட்டுளது.

2. நூலின் பெயரும் கவியின் பெயரும் ஏனைய நூல்களிற் போல் ஈண்டு ஸ்தாபனையிற் குறிக்கப்படவில்லை.

3. இந்நாடகங்களின் பரதவாக்கியததில் பேரரசன் பூமியை ஆளட்டும் என்றே உளது.[1]

4. ஆரம்பததிலுள்ள ச்லோகங்களில் முக்கிய பாததிரங்களைக் குறிக்கும் முத்ராலங்காரம் உளது.

5. இவற்றுள் ஒன்றை ராஜசேகரன் பாஸனுடையது எனக் கூறினமையானும்[2], எல்லாவறறிற்கும் ஒற்றுமை இருப்பதானும் இவையெல்லாம் பாஸனுடையன.

1. महीमेकातपत्राङ्का राजसिंहः प्रशास्तु नः ।
(स्वप्नवा. दूतवा. बालच.)
इमामपि महीं कृत्स्नां राजसिंहः प्रशास्तु नः ।
(प्रतिज्ञायौ. अविमा. अभिषेक. पञ्चरा.)

2. भासनाटकचक्रेऽपि छेकैः क्षिप्ते परीक्षितुम् ।
स्वप्नवासवदत्तस्य दाहकोऽभून्न पावकः ॥ (कविविमर्शे.)

6 பல ஆலஙகாரிகாகள பாஸனைக குறிககினறனா [1]

7 நாநதிசலோகஙகள இநநாடகஙகளிற கூறபபடவிலலை [2]

8 நாடயசாஸதிரததில உணாததபபடட விதிகடகு விரோதமாக மரணம முதலியன ஈணடு வாணிககபபடடன [3]

9 அபாணினீயபரயோகஙகள ஈணடுக காணபபடு கினறன [4]

இககாரணஙகளை எறறுககொணடு பாஸசகரததுளள நூலகளெலலாம காளிதாஸனுககு காலததிறகு முறபடடன எனறும, அவறறை கி பி மூனறும நூறறுணடு நூலகளாகக கொளளலாம எனறும கீத கூறுவா [5]

கி ராமபிஷாரடி மஹாமஹோபாதயாய குபபுஸவாமி சாஸதிரிகள, தேவதா முதலியோா, முறகூறபபடட காரணங களை மறுதது, அநநாடகஙகள மலையாளததில இயறறப

1 शरच्छशाङ्कगौरेण वाताविद्धेन भामिनि ।
काशपुष्पलवेनेदं साश्रुपातं मुखं मम ॥
(स्वप्नवा IV 8 काव्यालङ्कारसू IV 3)
क्वचित्क्रीडा यथा स्वप्नवासवदत्तायाम् (अभिनवभारती)

2 नान्द्यन्ते ततः प्रविशति सूत्रधारः

3 ऊरुभङ्गे दुर्योधनस्य मरणम्

4 धरते खलु वासवदत्ता (स्वप्न ' 7)
कथमिन्द्राणीं सायन्तमिव मा हस्यते (पञ्चरा 2 48)
गाढं परिष्वजन गमे [अविमा 6 1]

5 The Sanskrit Drama by A B Keith 11 93 95

பட்டிருக்கவேண்டும் என்பர். அவர்கள் கூறும் காரணங்கள் ஆவன :—[1]

1. ஸ்தாபனம் என்ற பெயரும், நாந்தீச்லோகங்கள் இல்லாமையும், மரணம் முதலியன வர்ணிக்கப்பட்டமையும் சுமார் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் மலையாளதேசத்தில் சக்திபத்ரரால் இயற்றப்பட்ட ஆச்சர்யசூடாமணியிலும் உள்ளன ஆகவின் முற்கூறப்பட்ட காரணங்கள் 1, 7, 8 நில்லா.

2. நூலின் பெயரும் கவியின் பெயரும் ஸ்தாபனத்தில் குறிக்கப்படாமையே அந்நூல்கள் உண்மையான பாஸனால் இயற்றப்படவில்லை என்பதை வலியுறுத்தும் ஆகவின் முற்கூறப்பட்ட இரண்டாம் காரணமும் நில்லாது.

3. பாஸனின் ச்லோகமாக அபிநவகுப்தரால் கூறப்பட்ட ச்லோகங்கள் ஈண்டு இல்லை.[2]

4. ப்ரதிஜ்ஞாயௌகந்தராயணத்திலிருந்து அர்த்தசாஸ்திரத்தில் ஒரு ச்லோகம்[3] கூறப்பட்டது என்று கூறும்

1. Introduction in the Aścaryacūḍāmaṇi by Professor Mm. S. Kuppuswami Sastri and Preface to Bhāsa-nāṭaka-cakram by C R. Devadhar.

2. महाकविना भासेनापि स्वप्रवन्धे उक्त. —

त्रेतायुगं तद्धि न मैथिली सा
रामस्य रागपदवी मृदु चास्य चेत ।
लब्धा जनस्तु यदि रावणमस्य कायं
प्रोत्कृत्य तत्तिलशो न वितृप्तिगामी ॥
(अभिनवभारती)

सञ्चिनपक्ष्मकपाटं नयनद्वारं स्वरूपताडेन ।
उद्घाट्य सा प्रविष्टा हृदयगृहं मे नृपतनूजा ॥ [लोचनम्]

3 वनं शरावं .... [प्रतिज्ञा. IV 2]

பொருந்தாது; அந்த ச்லோகம் ஒரு புராணத்தில் இருப்பதாக அர்த்தசாஸ்த்ரவுரையாகிய நயசந்த்ரிகையிற் கூறப்பட்டுளது.

5. பாணினிஸூத்ரங்களுக்கு முரண்பாடாக இருக்கும் சொற்கள் அந்நாடகங்களை நடித்துக்காட்டிய சாக்கியர்களின் தவறாக இருக்கலாம். பிற்காலத்து நூல்களில் அவ்வாறான சொற்கள் உண்டு என்று விண்டர்நீட்ஸும் கூறுவர்.

6. அன்றியும் ஸம்பந்தம் விசாரிதம் என்ற சொற்கள் மலையாளவழக்கிலுள்ள பொருளில் ப்ரதிஜ்ஞாயௌகந்தராயணத்திலும் வழங்கப்பட்டுளது.[1]

மலையாளநாட்டிலே இவை இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு வேறு சில காரணங்களும் கூறலாம்.

i. கீழூரமெ என்ற பொருளில் யாழூரமெ என ஸ்வப்நவாஸவதத்தில் வழங்கப்பட்டுளது.

ii. இட்டலிபோன்ற பொருளைக்குறிக்க கண்ணிலட்டுகா என்ற சொல் ப்ரதிஜ்ஞாயௌகந்தராயணத்திற் காணப்படுகின்றது.

iii. அவிமாரகன் மாலையில் ஸ்நானஞ் செய்தலையும் தாய் மாமனது பெண்ணை மணந்ததையும் அவிமாரகம் கூறுகின்றது.

iv. வறுமையுற்றோர் காதில் தாளிபத்ரம் அணிந்ததாகச் சாருதத்தம் கூறுகின்றது.

v. ராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன், துர்யோதனன், வஸுதேவர், கம்ஸன் இவர்கள் கௌஸல்யாமாத:, ஸுமித்ராமாத:, கைகேயீமாத:, காந்தாரீமாத:, யாதவீமாத:, சௌரஸேனீமாத: என ப்ரதிமாநாடகம் பாலசரிதம் இவற்றுள் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

1. देवी - किं सम्बन्धो णिच्चिदो (प्रति II. 2. 13-)
बहुभिरार्यैर्विचारितम् (अवि. II, 4-)

vi. *கார்த்திகை நக்ஷத்திரம் சென்றவுடன் நகரத்திற்கு வரலாம் என ப்ரதிமாநாடகம் கூறுகின்றது.*

vii. *ஜந்மநக்ஷத்திரத்தில் சடங்கு செய்தலைப் பஞ்சராத்ரம் கூறுகின்றது.*

இவற்றை விரிவாய் இந்த ரூபகங்களைப்பற்றிக் கூறிய இடத்திற் காண்க.

காளிதாஸன்.—*இவர் இயற்றிய ரூபகங்கள் மூன்று. அவை* மாளவிகாக்நிமித்ரம்[1], விக்ரமோர்வசீயம்[2], அபிஜ்ஞானசாகுந்தளம்[3] *என்பன. மூன்றாவது* சாகுந்தளம் *எனவும் கூறப்படும். இவற்றுள் அங்கிச்சுவை முறையே* ஸம்போகச்ருங்காரம், விப்ரலம்பச்ருங்காரம், சாந்தம் *ஆகலானும், மற்ற காரணங்களானும் இம்முறையிலேயே அவை இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என முன்னரே உணர்த்தப்பட்டது.*

மாளவிகாக்நிமித்ரம்.—*இதனுள் ஐந்து அங்கங்களும் ஐந்து* ஸந்திகளும் *உள. ஆகலின் இது ஒரு* நாடகம். *கி. மு 170-க்குப் பின்னர் ஆண்ட அக்னிமித்ரன் இந்நாடகத்தில் நாயகன்.[4] இங்கு இவனுடைய தகப்பனாகிய புஷ்பமித்திரனின் அச்வமேதம் குறிக்கப்படுவதையும்,[5] புஷ்பமித்ரனுக்கு[6] யாகம் செய்வித்*

1. मालविकाग्निमित्रम्
2. विक्रमोर्वशीयम्
3. अभिज्ञानशाकुन्तलम्
4. सम्पत्स्यते न खलु गोप्तरि नाग्निमित्रे (V 20)
5. पुष्पमित्रो वैदेशस्थं पुत्रमायुष्मन्तमग्निमित्रं स्नेहात्परिष्वज्यानुदर्शयति ... सोऽहमिदानीमंशुमतेव सगर. पौत्रेण प्रत्याहृताश्वो यक्ष्ये ॥ (V)
6. पुष्यमित्रं याजयामः (M B. under III, 2, 123)

போம் என்ற மஹாபாஷ்யகாரரின் வாக்யத்தையும் நோக்கின, அக்னிமித்ரன் யுவராஜாவாக இருக்குங்காலத்தில் இந்நாடகம் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். அக்காலத்தில் காளிதாஸன் வஸித்தான் என்பது வர்த்தமானகவே:[1] என்ற சொல் அறிவிக்கின்றது. அவனுக்கு முன்னர் ப்ரஸித்தர்களாக பாஸன், ஸௌமில்லன் முதலிய மஹாகவிகள் இருந்தனர் என்பதையும், தனது நூலாகிய மாளவிகாக்னிமித்ரம் மிகுதியாய்ப் போறறப் படவில்லை என்பதையும் அவரே அறிவிக்கின்றார்.[2] இந்நாடகத்திலிருந்து காளிதாஸனுக்கு நாட்யத்தில் இருந்த பேரறிவு உணரப் படுகின்றது. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒத்த அன்பு வேண்டும் என வாயார இந்நூலில்தான் அவர் அறிவிக்கின்றார்.[3] பழமொழிகள்போன்ற வாக்யங்களை உணர்த்துவதாலும்,[4] தனது அறிவை மிகுதியாயப் போற்றிக் கூறுதலாலும் இந்நூல் முதலில் எழுதப்பட்டது என்றுங் கூறலாம்.

1. वर्तमानकवेः
2. पुराणमित्येव न साधु सर्वम् ... என்ற ச்லோகத்தால் இதனை அறிவிக்கின்றார்.
3 अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता
   समागमेनापि रतिर्न मा प्रति ।
   परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वरं
   शरीरनाशोऽपि समानरागयोः ॥ (III 15)
4. अत्रभवत्यो .. समुद्रपल्वलयोरिवान्तरम् (I 12-)
   पत्तने सति ग्रामे रत्नपरीक्षा (I, 14)
   भवानपि सूनोपरिचरो गृध्र इवामिषलोलुपो भीरुकश्च (II, 13-)
   अविश्वासनीयाः पुरुषाः (III, 19-)
   कुम्भीलकैः कामुकैश्च परिहरणीया चन्द्रिका (IV, 6-)

விக்ரமோர்வசீயம்.—இதனுள் ஐந்து அங்கங்கள் உள. இந்நூலுக்கு வடநாட்டுப்பாடம் தென்னாட்டுப்பாடம் என இரண்டு பாடங்கள் உள. வடநாட்டுப்பாடத்தில் இதனை த்ரோடகம் ஆகக் கூறப்பட்டுள்ளது[1] தென்னாட்டுப்பாடத்தில் நாடகம் ஆகக் கூறப்பட்டது என்பர்.[2] த்ரோடகத்தில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் விதூஷகனின் ப்ரவேசம் வேண்டும் என்ற இலக்கணம் இங்குப் பொருந்தவில்லை. முதல் மூன்று அங்கங்களிலும் உணர்த்தப்பட்ட ஸம்போகச்ருங்காரம் நாலாவது அங்கத்தில் உணர்த்தப்பட்ட விப்ரலம்பத்திற்கு அங்கம் எனவே கூறலாம். ஐந்தாவது அங்கத்தின் இறுதியிற் கூறப்பட்ட 'இருவரும் பிரிவுறாது இருங்கள்' என்ற நாரதவசனம் புரூரவஸ் காட்டிற்குப் போவதைத் தடுத்தமையால் ஸம்போக சருங்காரத்தை வளர்க்கவில்லை எனவே கூறலாம்.

புரூரவஸ் ஊர்வசி இவரைப்பற்றிச் சிறிது ருக்வேத ஸம்ஹிதை, சதபதப்பிராம்மணம் இவற்றில் கூறப்பட்டிருப்பினும்[3], கதையைச் சிறிது மாற்றி ஊர்வசியைக் கொடியாய் மாற்றி, புரூரவஸ்ஸைப் புலம்புமாறு செய்தது காளிதாஸனின் கவிதாவன்மையைக் காட்டுகின்றது. ஊர்வசி கொடியாய் மாறியதை மத்ஸ்யபுராணமுங் கூறும். இராமாயணத்தில் ஸீதையைக் காணாது ராமன் பரிதபித்ததை மனத்திற் கொண்டிருத்தல் கூடும். பூர்ஜபத்திரத்தில் ஊர்வசி தனது காதலை எழுதுவதும் அது பட்டமஹிஷியிடம் அகப்படுவதும் அவள் அரசனிடம் கோபித்துப் பின்னர் அரசனை ப்ரஸாதனம் செய்து அவர் ஊர்வசியுடன் இருக்க அனுமதிப்பதும்[4], பின்னர்

1. कालिदासग्रथितवस्तुना नवेन त्रोटकेनोपस्थास्ये [I प्रस्तावना]
2. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p 151.
3. शतपथब्राह्मणे (XI 5, 1, 1-12)
4. अद्यप्रभृति आर्यपुत्रो यां स्त्रियं कामयते, या आर्यपुत्रसमागमप्रणयिनी तया मयाऽप्रतिबन्धेन वर्तितव्यम् ॥ (III, 13-)

நாடகத்தின் வரவும் இல்லாதிருப்பின் யாது குற்றம் என ஆராய்தற்குரியது. இந்நூலிலிருந்து நான்கு சுலோகங்களை அலங்காரங்கு உதாரணமாக ஆனந்தவர்த்தனர் தவன்யாலோகத்தில் காட்டுகின்றனர்.[1]

சாகுந்தலம் —இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. இந்நூல் நாடகம் என்ற பகுதியின்பாற் படும். முதல் மூன்று அங்கங்களிலும் உணரப்பட்ட சிருங்காரச்சுவை ஏனைய அங்கங்களில் உணரப்படும் சாந்தச்சுவைக்கு அங்கமாகும்.

இந்நாடகத்துள் நான்காவது அங்கமே சிறந்தது எனவும் அங்கும் நான்கு சுலோகங்கள் சிறந்தன எனவும் பெரியோர் கூறுவர்.[2]

இங்குள்ள வஸ்து மஹாபாரதத்திலிருந்து[3] கொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் சுவை சொரியுமாறு சில மாறுபாடுகள் செய்யப்பட்டன —

1 तिष्ठेत् (IV 9)
अयमेकपदे (IV, 10)
तरङ्गभ्रूभङ्गा (IV, 52)
तन्वी मेघजलार्द्रपल्लवतया (IV 66)

2 काव्येषु नाटकं रम्यं तत्रापि च शकुन्तला ।
तत्रापि च चतुर्थोऽङ्कस्तत्र च श्लोकचतुष्टयम् ॥
அந்நான்கு சுலோகங்கள் ஆவன —
यास्यत्यद्य शकुन्तलेति (IV, 6)
पातुं न प्रथमं व्यवस्यति जलम् (ibid 9)
अस्मान्साधु विचिन्त्य संयमधनान् (ibid 17)
शुश्रूषस्व गुरून् ibid 18)

3 மஹா பாரதம் ஆதி பர்வம் அத்தியாயங்கள் 89 100

1. சகுந்தலை தனிமையாய் இல்லாது இந்நாடகத்தில் ப்ரியம்வதை அநஸூயை என்ற இரண்டு தோழிகளுடன் இருக்கிருள். ஆகலின் துஷ்யந்தன் 'நீர் யார்' எனச் சகுந்தலை கேட்காது, அநஸூயை அதனைக் கேட்கிருள். அவ்வாறே 'சகுந்தலை கண்வரின் மகள் எனக் கூறுதல் எவ்வாறு' என்ற கேள்வியை துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைக் கேட்காது தோழிகளைக் கேட்கிருன்.

2. துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை மணக்க விரும்பி, அவளைக் கேட்க[1], கண்வர் தன்னை மணஞ்செய்விக்க வேண்டும் என முதலில் அவள் கூற[2], பின்னர் தானே அவள் மணஞ்செய்து கொள்ளலாம் எனத் துஷ்யந்தன் கூறியதைக் கேட்டு[3], தனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனையோடு[4] அவள் அவனை மணந்ததாக மஹாபாரதம் கூறும். துஷ்யந்தனைக் கண்டவுடன் அவளிடம் அவளது மனம் சென்றதையும்[5], அவனிடம் ஈடுபட்டு அவனுக்குக் காமவேலை எழுதியதும்[6] நாடகம் கூறும்.

1. भार्या मे भव सुश्रोणि ब्रूहि किं करवाणि ते ।
[म. भा. आदि. 94, 1]
2. यस्मै मा दास्यति पिता स मे भर्ता भविष्यति (*ibid* 94, 6)
3. आत्मनैवात्मनो दानं कर्तुमर्हसि धर्मतः (*ibid* 94, 13)
4. सत्यं मे प्रतिजानीहि यथा वक्ष्याम्यहं रहः ।
मयि जायेत यः पुत्रः स भवेत्त्वदनन्तरः ॥
युवराजो महाराज सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ।
यद्येतदेवं दुष्यन्त अस्तु मे सङ्गमस्त्वया ॥ (*ibid* 94, 22-23)
5. किं नु खल्विमं प्रेक्ष्य तपोवनविरोधिनो विकारस्य
गमनीयास्मि संवृत्ता [शाकु. I, 22-]
6. तुज्झ ण आणे हिअअं मम उण कामो दिवावि रत्तिम्मि ।
णिग्घिण तवइ बलीअं तुइ वुत्तमणोरहाइं अङ्गाइं ॥
(*ibid* III, 14)

3. கண்வரிடத்தில் பயந்து துஷ்யந்தன் சிறிது காலம் சகுந்தலையைத் தனது நகரத்திற்கு வரவழைக்காமல் இருந்து பின்னர் அவளை மறந்தனன் என மஹாபாரதம் கூறும்[1]. துர்வாஸரது சாபத்தால் நேரில் கூறியும் துஷ்யந்தன் அறியவில்லை என நாடகம் கூறும்[2].

4. சகுந்தலையின் புத்ரன் வேதாத்யயனம் முதலியவற்றைச் செய்து யௌவராஜ்யத்திற்குத் தகுதியை அடைந்த பின்னர் கண்வர், சகுந்தலையையும் ஸர்வதமனனையும் துஷ்யந்தனிடம் அனுப்புவதாக மஹாபாரதம் கூறும்[3], அங்கு துஷ்யந்தன், சகுந்தலையிடம் மோதிரம் கொடுத்துப்போனதாகக் கூறப்படவில்லை. நாடகத்திலோ சகுந்தலை கர்ப்பிணியாய் இருக்கும்போதே அனுப்பப்படுகிறாள் என்பதும், போகும்போது மோதிரம் துர்வாஸஸின் சாபத்தால் சசீதீர்த்தத்தில் நழுவி விழுந்தது என்பதும் கூறப்பட்டன.[4]

1. ऋषेर्भयात्तु दुष्यन्त स्मरन्नैवाह्वयत्तदा ।
गते काले तु महति न सस्मार तपोधनाम् ॥
[म भा. आदि. 95, 20-1]

2 स्मरिष्यति त्वा न स बोधितोऽपि सन्
कथा प्रमत्त प्रथम कृतामिव ॥ [शाकु IV 1]

3 शास्त्राणि सर्ववेदाश्च द्वादशाब्दस्य चाभवन्
(म. भा. आदि. 95, 30)
गत्वाभिवाद्य राजानं योवराज्यमवाप्स्यसि (ibid 96, 12)

4. तदितोऽभिज्ञानमङ्गुलीयक तस्य विसृजाव । [शाकु. IV, 3-]
दुष्यन्तेनाहित तेजो दधाना भूतये भुव (ibid IV 4-)
अङ्गुलीयकशून्या मेऽङ्गुलि (ibid V, 21-)
शचीतीर्थसलिल वन्दमानाया प्रभ्रष्टमङ्गुलीयकम् (ibid V, 21-)

அன்றியும் நான்காம் அங்கத்தில் கூறப்பட்ட அரிதான கருத்துக்களெல்லாம் மஹாபாரதத்தில் இல்லை.[1]

5. நகரம் வந்தவுடன் ருஷிகுமாரர்கள் சகுந்தலையையும் குழந்தையையும் தனிமையாய் விட்டுவிட்டு காடு சென்றனர் என்றும்[2], சகுந்தலை குழந்தையுடன் துஷ்யந்தன் ஆஸ்தான மண்டபஞ் சென்று தன்னை அறிவிக்க, அவன் தன்னிடம் உலகம் சங்கிக்கும் என நினைத்து மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு விரோதமாய்த் தான் அவளை மணக்கவில்லை என மறுக்க[3], சகுந்தலை பலமுறையால் அவன் கூறுவது தவறு என்று கூற, அவற்றை அவன் மதியாதிருந்ததைக் கண்டு குழந்தையுடன் காட்டிற்கு அவள் புறப்பட,

1. अस्मान्साधु विचिन्त्य संयमधनान् ... (*ibid* IV 17)
   अर्थो हि कन्या परकीय एव ... (*ibid* IV 22) என்ற இரண்டு ச்லோகங்களும் பிறரது பெண்ணை வளர்த்த போஷகபிதாவின் மனோபாவத்தைக் குறிக்கின்றனவேயன்றி, பெற்ற தகப்பனின் மனோபாவத்தைக் குறிக்கவில்லை என்பது திண்ணம்.
2. पुरप्रवेशनं नात्र कर्तव्यमिति शासनम् । (*ibid* 96, 80)
   ... ...
   एवमुक्त्वा मुनिगणाः प्रतिजग्मुर्यथागतम् (*ibid* 96, 82)
3. सोऽथ श्रुत्वापि तद्वाक्यं तस्या राजा स्मरन्नपि ।
   अब्रवीन्न स्मरामीति त्वया भद्रे समागमम् ॥ (*ibid* 97, 30)
   यद्यहं वचनादस्या गृह्णीयामिममात्मजम् ।
   भवेद्धि शङ्का लोकस्य नैवं शुद्धो भवेदयम् ॥ (*ibid* 100, 17)
4. मत्प्रियस्यात्मनोऽङ्गेषु तन. स्रोपामिमात्मजम् ।
   प्रस्थितैवानवद्याङ्गी सह पुत्रेण वै वनम् ॥ (*ibid* 99, 47)

அப்போது அவள் கூறுவது உண்மையே என அசரீரி கூற[1], அவ்விருவரையும் துஷ்யந்தன் ஏற்றுக்கொண்டனன் எனவும்[2] மஹாபாரதங் கூறும். ருஷிகுமாரர்கள் கௌதமியுடன் அவ்விருவரையுந் துஷ்யந்தனிடம் கூட்டிப்போகத் தூர்வாஸனின் சாபத்தால் அவன் அவளை மணந்ததை மறக்க, மோதிரமின்மையால் சகுந்தலை அதனை ருஜூப்படுத்த இயலாமல் இருக்க, அவள் ஆகாசத்திற் செல்ல, பிறகு செம்படவன்மூலம் மோதிரத்தை அரசன் அடைந்து தன் செயல்களுக்குத் தன்னை வெறுக்க, இந்திரனுக்கு உதவி செய்து வரும் வழியில் குழந்தை மூலம் சகுந்தலையை அடைந்தான் என நாடகங் கூறும். ஆகலின் ஐந்தாம் அங்கத்தின் சில கருத்துக்களும் ஆறு ஏழு அங்கங்களும் காளிதாஸனின் கற்பனைகளே ஆகும்.

முதல் அங்கத்து இரண்டாம் ச்லோகத்தாலும் பரதவாக்கியத்தாலும் அந்நிலையில் காளிதாஸன் ஒரு ஜீவன்முக்தனாய் இருந்தான் என்பது அறியப்படும்[3].

1 अथान्तरिक्षे दुष्यन्त वागुवाचाशरीरिणी ।
भरस्व पुत्रं दौष्यन्तिं सत्यमाह शकुन्तला ॥ (*ibid* 100 1 2)

2 ता विशोध्य तदा राजा देवैः सह महर्षिभिः ।
हृष्टः प्रमुदितश्चापि प्रतिजग्राह तं सुतम् ॥ (*ibid* 100 18)

3 आ परितोषाद्विदुषा न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् [शाकु I 2]
विदुषा என்ற சொல்லின் பாகிருதியாலும் பரதவாக்கியத்தாலும் வையோர்கள் அனைவரையும் வித்வான்கள் என அவன் நினைக்கின்றமைபற்றி எல்லோரையும் பரப்பிரும்மத்தின் உருவே என அவன் நினைத்தான் எனக் கூறல் தகும்.
ममापि च क्षपयतु नीललोहितः
पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ (*ibid* VII 35)

காளிதாஸனின் சிறப்பு.—இயற்கையில் உள்ள பொருள்களின் அழகைத் தான் அனுபவித்து பிறரும் அவ்வாறு அனுபவிக்குமாறு வர்ணித்தல்[1]; பல்வகைப்பட்ட நிலையில் மக்களின் மனோநிலையை நன்கு அறிந்து வர்ணித்தல்[2], வ்யங்கியப் பொருள் சிறந்து விளங்குமாறு கவி இயற்றல்; முதிர்ந்த நிலையில மக்கள் தர்மத்தில் ஈடுபடவேண்டும் எனக் கூறல்; உவமை வ்யங்கியமாய்த் தோன்றுமாறு பல்வகையாக வர்ணித்தல்[3]; உலகம்

இதனால் தனக்கு மறுபிறப்பு வேண்டாம் என அர்த்தநாரீச்வரரை வேண்டுவது தோகதத் தக்கது. नीललोहितः என்ற சொல் அர்த்தநாரீச்வரரையே குறிக்கின்றது என்பது பார்வதியின் வர்ணம் நீலமாயும், சிவபிரானின் வர்ணம் உருக்கின பொன் போல் லோஹிதமாயும் இருத்தலால் அறியப்படும்

இக்காரணம்பற்றியே காளிதாஸன் எழுதிய நூல்களுள் சாகுந்தலம் இறுதியில உள்ளது என்பதை அறியலாம்

1. ग्रीवाभङ्गाभिरामं मुहुरनुपतति स्यन्दने दत्तदृष्टिः ... [शाकु. I, 7]
2. இளமைப்பருவத்தில் தாமே எல்லாம் அறிந்தவர் என்றும் முதுமைப்பருவத்தில் தன் அறிவு நிறைந்தே என்றும மனிதன் நினைக்கிறான் என்பதை மாளவிகாக்னிமித்ரத்திலும் சாகுந்தலத்திலும் உணர்த்தினர்; இளமைப்பருவத்தில் தக்க மனையாளோடு மனமொத்து இன்பம் துய்க்கவேண்டும் என நினைக்கும் நிலையும், நடுநிலையில் சிறு குற்றம் கண்ட போதுதத்தால் ஒரும் வேசியிடத்தில் ஈடுபட்டு உண்மைத்தன்மை திரியும் நிலை, முதுமைப்பருவத்தில் தர்மத்திலேயே நீடாத இன்பத்தையே துய்க்கவேண்டும் என நினைக்கின்ற நிலையும் மூன்று நாடகங்களிலிருந்தும் அறியலாம்.
3. शुद्धान्तदुर्लभमिदं वपुराश्रमवासिनो यदि जनस्य ।
दूरीकृताः खलु गुणैरुद्यानलता वनलताभिः ॥ (ibid I 16)
इदं किलाव्याजमनोहरं वपुः
तपःक्षमं साधयितुं य इच्छति ।
ध्रुवं स नीलोत्पलपत्रधारया
शमीलतां छेत्तुमृषिर्व्यवस्यति ॥ (ibid I, 17)

அன்பமின்றி வாழ்தற்குச் சிறந்த காரணம் கணவனும் மனைவியும் மனமொத்து வாழவேண்டும் என்பதைக் குறிப்பாய் அடிக்கடி தோற்றுவித்தல்; சங்கீதம் சித்திரமெழுதல், நாட்டியம் முதலிய கலைகளில் ஈடுபட்டு பிறரும் அவற்றில் ஈடுபடுமாறு வாணித்தல் முதலியவற்றைக் காளிதாஸனது நூல்களிற் காணலாம்.

அச்வகோஷன்.—இவர் இன்னமாய இயற்றிய ரூபகம் சாரத்வதீபுத்ரப்ரகரணம்[1] என்பது இது ஒன்பது அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு ப்ரகரணம் என்பர். இதற்குச் சாரீபுத்ர ப்ரகரணம்[2] என மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

சூத்ரகன்[3].—இவர் இயற்றியது ம்ருச்சகடிகை[4]. இது பத்து அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு ப்ரகரணநூல். இதனுள் ஔதார்யத்தால் வறுமையுற்ற சாருதத்தன் என்ற ப்ராம்மண வியாபாரியை வஸந்தஸேனை என்ற வேசி காமுற, அரசனின் மைத்துனன் ஆகிய சகாரன் என்பான் அவளைக் காமுற்று அவளையும் அவனையும் துன்பத்திற்கு ஆளாக்க, இறுதியில் வஸந்தஸேனை சாருதத்தனை மணந்தனள் இதுகுச் சிருங்காரபாஸமும் வஸந்தஸேனையின் துணிவும் அவள் படும் துன்பமும் படிப்போரின் மனத்தையும், நடித்தலைப் பார்ப்போரின் மனத்தையுங் கவரும். அங்கிச்சுவை சிருங்காரம் எனக் கூறினும், எல்லா நாடகங்களில் அங்கிச்சுவை இருக்குமாறு ஈண்டு இல்லை என்றே கூறல் வேண்டும்.

சூத்ரகன் என ஓர் அரசன் இல்லை என்றும் அவனைப் பற்றி முகத்திற் கூறப்பட்டது பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் சிலர்களில் தோன்றி பெற்ற அப்பெயர் கொண்ட அரசன் ஒருவன் இருந்தான் என்றும், அவன் இந் நூலை எழுதாது பாஸனை வருணவேதத்தால் என்றும், அவன் ஆசிரியனாகவே நின்றான் என்றும் பலவாறு அறிஞர்

1. शारद्वतीपुत्रप्रकरणम्
2. शारिपुत्रप्रकरणम्
3. शूद्रकः
4. मृच्छकटिका

கூறுவர். திண்ணமாய் ஒருவாறும் கூற இயலவில்லை. அக்காரணம் பற்றியே இந்நூலின் காலமும் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.[1] பாஸனுடைய சாருதத்தத்தை இந்நூல் முதனூலாகக் கொண்டது எனக் கீத் கூறினர்; ஆனால் அக்கொள்கையைப் பலருங் கொள்ளவில்லை.

வாமனர் காவ்யாலங்காரஸூத்ரவ்ருத்தியில் சூத்ரகா செய்த ப்ரபந்தம் எனவும்[2] ம்ருச்சகடியில் உள்ள ஒரு ச்லோகத்தையுங் கூறுதலால் அவரது காலத்திற்கு முன்னரே சூத்ரகன் ம்ருச்சகடிகையை இயற்றினன்[3] என்ற வழக்கு இருந்தது என அறியப்படுகின்றது.

ஸ்ரீஹர்ஷன்.[4]—இவர் கான்யகுப்ஜத்தில் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரசராய் இருந்தார். இவருடைய ஸபையில் தான் பாணன் இருந்தனன். இவர் இயற்றிய ரூபகங்கள் ப்ரியதர்சிகை[5] ரத்னாவளி[6] நாகாநந்தம்[7] என்பன ஆகும். இம்மூன்று நூல்களிலும் தொடக்கத்தில் ஒரே ச்லோகமும் ஒரே தொடரும் உளது.[8] ப்ரியதர்சிகை, நாகாநந்தம்

1. The Sanskrit Drama by A. B. Keith pp. 128-131.
2. शूद्रकादिरचितेषु प्रबन्धेषु [वाम. का. III 2, 4]
3. यासां बलि सपदि मद्गृहदेहलीनाम् [मृ. I, 9]
4. श्रीहर्षः
5. प्रियदर्शिका
6. रत्नावली
7. नागानन्दम्
8. श्रीहर्षो निपुणः कविः परिषदप्येषा गुणग्राहिणी
लोके हारि च वत्सराजचरितं नाट्ये च दक्षा वयम् ।
वस्त्वेकैकमपीह वाञ्छितफलप्राप्तेः पदं किं पुनः
मद्भाग्योपचयादयं समुदितः सर्वो गुणाना गणः ॥ (I, 3)
नानादिग्देशागतेन राज्ञः श्रीहर्षदेवस्य
पादपद्मोपजीविना राजसमूहेनोक्तः (I, 2-)

இவ்விரண்டிலும் ஒரு சுலோகம் ஒரே வகையாய் இருக்கின்றது[1]. பிரியதர்சிகை, ரத்நாவளி இரண்டும் நான்கு அங்கங்கள் கொண்ட நாடிகைகள். இரண்டும் அமைப்பில் காளிதாஸனின் மாளவிகாக்னிமித்ரத்தை ஒத்தன. இரண்டிலும் உதயனன் கதையே சில மாறுபாடுகளுடன் இணைக்கப்பட்டது. இரண்டையும் படிப்பின், பிரியதர்சிகையே முதலில் இயற்றப்பட்டது என்பது திண்ணம். பிரியதர்சிகையில் கவிவாக்கு இளமைப்பருவத்தில் உளது; ரத்நாவளியில் முதுமைப்பருவத்தில் உளது[2]. முகம், பிரதிமுகம், கர்ப்பம், அவமர்சம், நிர்வஹணம் என்ற நாடகச்சந்திகளையும் அவற்றின் அங்கமான உபக்ஷேபம் முதலியவற்றையும் சுவைக்குத் தக்கவாறு ரத்நாவளியில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என ஆநந்தவர்த்தனர் த்வன்யாலோகத்தில் மூன்றாம் உத்யோதத்தில் இந்நூலைப்போற்றிக் கூறுவர்[3].

1 व्यक्तिर्व्यञ्जनधातुना दशविधेनाप्यत्र लब्धाधुना
विस्पष्टो द्रुतमध्यलम्बितपरिच्छिन्नास्त्रिधायं लयः ।
.. [प्रिय III, 10 नागा. I, 15]

2 வாஸவதத்தையின் கோபத்தை இரண்டு நூல்களிலும் வாணித்
திலேயே நோக்கின் அது வெளிப்படும் —

स्निग्धं यद्यपि वीक्षितं नयनयोस्ताम्रा तथापि द्युतिः
माधुर्येऽपि सति स्खलत्यनुपदं ते गद्गदा वागियम् ।
निश्वासा नियता अपि स्तनभरोत्कम्पेन संलक्षिताः
कोपस्ते प्रकटप्रयत्नविधृतोऽप्येष स्फुटं लक्ष्यते ॥ [प्रि III, 13]
भ्रूभङ्गे सहसोद्गतेऽपि वदनं नीतं परां नम्रताम्
ईषन्मां प्रति भेदकारि हसितं नोक्तं वचो निष्ठुरम् ।
अन्तर्बाष्पजडीकृतं प्रभुनया चक्षुर्न विस्फारितं
कोपश्च प्रकटीकृतो दयितया मुक्तश्च न प्रश्रयः ॥ [र II, 21]

3 रसादिमयस्यैव प्रबन्धस्य चेदमन्यन्मुख्यं निबन्धनं यत्सन्धीनां

நாகாநந்தம் ஐந்து அங்கங்கள் கொண்ட ஒரு நாடகம் இதனுள் முதலில் சிருங்காரச்சுவையும் பின்னர்ச் சாந்தச்சுவையும் உணர்த்தப்பட்டன. அவை ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருப்பினும், இடையில் அத்புதச்சுவையை உணர்த்தி அழகு குன்றாது நூலை இயற்றினர் என ஆநந்தவர்த்தனர் விரோதச் சுவைப்ரகணத்திற் கூறுவர்.[1] இங்குச் சிருங்காரம் சாந்தச் சுவைக்கு அங்கம் ஆகும். சாந்தச்சுவை அங்கியாகலான் இந்நூல் இறுதியில் இயற்றப்பட்டது என்னலாம்.

இம்மூன்று ரூபகங்களும் பாணனாலோ தாவகனாலோ இயற்றப்பட்டு ஹர்ஷன் இயற்றியதாக வெளியிடப்பட்டது எனக் காவ்யப்ரகாசத்தின் உரைகாரர்களுள் சிலர் கூறுவர். இட்ஸிங் என்ற சீனயாத்ரிகர் ஹர்ஷரின் நாகாநந்தம் நடிக்கப் பட்டது எனக் கூறுகின்றமையாலும், காதம்பரி, ஹர்ஷசரிதம் இவற்றிலுள்ள நடைக்கும் இங்குள்ள நடைக்கும் மாறுபாடு இருத்தலாலும் ஹர்ஷரே இயற்றினர் எனக் கூறுதலே பொருந்தும்.[2]

ப்ரியதர்சிகை ரத்னாவளி இரண்டிலும் நாந்தீச்லோகங் களில் பார்வதி பரமசிவன் இருவரையும் கவி வழிபட்டிருக்க, நாகாநந்தத்தில் ஜினரை வழிபடுகின்றனர். இக்காரணம் பற்றி அவர் பரமமாஹேச்வரராய் இருந்து பௌத்தமதத்தை யும் போற்றினர் எனச் சிலரும், பௌத்தராய் இருந்து வைதிக மதத்தைப் போற்றினர் எனப் பலரும் கூறுவர்.[3]

1. मुखप्रतिमुखगर्भविमर्शनिर्वहणाख्यानां चोपक्षेपादीनां घटनं रसाभिव्यक्त्यपेक्षया, यथा रत्नवल्याम् ॥
यथा शान्तशृङ्गारौ नागानन्दे निवेशितौ ॥
2. *Cf.* The Sanskrit Drama by A B. Keith p. 171.
3. Priyadarśikā—Bhūmikā by Pandit R. V. Krishnamachariar—Vani Vilas Edition
A. History of Sanskrit Literature by A A. Mac Donell p. 362.

விசாகதத்தன்[1].—இவர்க்கு விசாகதேவன்[2] என்ற பெயரும் உண்டு. இவரின் பிதாமஹர் ஸாமந்தவடேச்வரதத்தர்[3], தகப்பனர் மஹாராஜபாஸ்கரதத்தர்.[4] இவர் எழுதிய நாடகம் முத்ராராக்ஷஸம்[5] என்பது. இங்கு முத்ரையால் ராக்ஷஸன் வசப்பட்டமை வர்ணிக்கப்பட்டதால் இந்நாடகம் இப்பெயர் பெற்றது. இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. தன்னை அவமதித்த நந்தர்களை அழித்து சந்த்ரகுப்தனை அரசனாக்கி, அவனது ஆட்சி நிலைபெற்றிருக்க நந்தர்களுக்கு உற்ற மந்திரியாய் இருந்த ராக்ஷஸனை அவனுக்கு மந்திரியாகச் செய்விக்கச்[6] சாணக்யன் செய்த உபாயங்கள் இங்கு வாணிக்கப்பட்டன.

முதல் அங்கத்தில் ராக்ஷஸன் அறிவு, பராக்ரமம் ஸ்வாமி பக்தி இவற்றிற் சிறந்தவன் என்றும்[7], யஜமானன் இறந்த பிறகும் அவனிடத்தில் ராக்ஷஸனைப் போல் பக்தியைக் காட்டும் மனிதர் அரிது என்றும்[8] கூறி, சாணக்யன் அவனைத் தன் வசப்படுத்த ஜீவஸித்திமூலமாய் ராக்ஷஸனின் அங்குளி

1. विशाखदत्तः
2. विशाखदेवः
3. सामन्तवटेश्वरदत्तः
4. महाराजभास्करदत्तः
5 मुद्राराक्षसम्
6. अथ वा अगृहीते राक्षसे किमुत्खातं नन्दवंशस्य किं वा स्थैर्यमुत्पादितं चन्द्रगुप्तलक्ष्म्याः [मुद्रा. I, 13–]
7. प्रज्ञाविक्रमभक्तयः समुदिता येषां गुणा भूतये ते भृत्या नृपतेः ... (*ibid* I, 15)
8. भर्तुर्ये प्रलयेऽपि पूर्वसुकृतासङ्गेन निःसङ्गया भक्त्या कार्यधुरं वहन्ति बहवस्ते दुर्लभास्त्वादृशाः । (*ibid* I, 14)

மஹேந்த்ர-விக்ரமவர்மன்[1].—இவர் ஆரும் நூற்றுண்டில் தக்ஷிணத்தில் ஆண்ட ஸிம்ம-விஷ்ணுவர்மன் என்ற பல்லவவரசரின் மகன். இவர்க்கு அவனிபாஜனன்[2], குணபரன்[3], மத்தவிலாஸன்[4] என்ற பட்டங்கள் உள. இவர் ஒரு ப்ரஹஸனம் இயற்றினர். அதற்கு மத்தவிலாஸப்ரஹஸனம்[5] எனப் பெயர். காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு காபாலிகன் தன் மனைவியுடன் சாராயக் கடைக்குச் சென்று கள் குடித்த பிறகு தன் கபாலத்தை மறந்து அங்கு வைத்துவிட, ஒரு நாய் அதனை எடுத்துச் சென்றது. வெளியில் வந்து அதனைப் பாராது காபாலிகன் பின்னர்க் கடைக்குள் செல்ல அங்கு அதனைக் காணவில்லை. பின்னர் எதிரில் துனியால் தன் கபாலத்தை எடுத்துவரும் பிக்ஷுவைப் பார்த்து அவன் தான் அதனை எடுத்தான் என்று கூறிப் பின்னர் வந்த பாசுபதனிடம் அக்குறையைக் கூறினன். அவன் பிக்ஷுவைத் தன் கபாலத்தைக் காட்டச் சொல்ல அதன் நிறம் மாறியிருக்க, நிறத்தை அவன் மாற்றிவிட்டான் எனக் காபாலிகன் அவன் மேல் குற்றஞ் சாட்டினன். அப்போது நாயினிடமிருந்து கபாலத்தை ஒரு உன்மத்தகன் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தனன். அதனைப் பார்த்து காபாலிகன் தன் குற்றத்தை உணர்ந்தனன். இங்குள்ள பேச்சாலும், நடிப்பாலும், வேஷத்தாலும் சபையோர் சிரிக்காமலிருக்கமுடியாது.

இக்கவி ந்யாயசாஸ்த்ரம் படித்தவர் என்பதை நன்கு காட்டுகின்றனர்[6]. இவரது காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி ஆகும்.

1. महेन्द्रविक्रमवर्मा
2. अवनिभाजनम्
3. गुणभरः
4. मत्तविलासः
5. मत्तविलासप्रहसनम्
6. न हि प्रतिज्ञामात्रेण हेतुवादिनः सिद्धिरस्ति
   अन्यथा हेतुवचनं निरर्थकम्

விசாகதத்தன்[1].—இவர்க்கு விசாகதேவன்[2] என்ற பெயரும் உண்டு. இவரின் பிதாமஹர் ஸாமந்தவடேச்வரதத்தர்[3], தகப்பனார் மஹாராஜபாஸ்கரதத்தர்.[4] இவர் எழுதிய நாடகம் முத்ராராக்ஷஸம்[5] என்பது. இங்கு முத்ரையால் ராக்ஷஸன் வசப்பட்டமை வர்ணிக்கப்பட்டதால் இந்நாடகம் இப்பெயர் பெற்றது. இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. தன்னை அவமதித்த நந்தர்களை அழித்து சந்த்ரகுப்தனை அரசனாக்கி, அவனது ஆட்சி நிலைபெற்றிருக்க நந்தர்களுக்கு உற்ற மந்திரியாய் இருந்த ராக்ஷஸனை அவனுக்கு மந்திரியாகச் செய்விக்கச்[6] சாணக்யன் செய்த உபாயங்கள் இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டன.

முதல் அங்கத்தில் ராக்ஷஸன் அறிவு, பராக்ரமம் ஸ்வாமிபக்தி இவற்றிற் சிறந்தவன் என்றும்[7], யஜமானன் இறந்த பிறகும் அவனிடத்தில் ராக்ஷஸனைப் போல் பக்தியைக் காட்டும் மனிதர் அரிது என்றுங்[8] கூறி, சாணக்யன் அவனைத் தன் வசப்படுத்த ஜீவிதஸித்திமூலமாய் ராக்ஷஸனின் அங்குளி

1. विशाखदत्तः
2. विशाखदेवः
3. सामन्तवटेश्वरदत्तः
4. महाराजभास्करदत्त.
5. मुद्राराक्षसम्
6. अथ वा अगृहीते राक्षसे किमुत्खातं नन्दवंशस्य किं वा स्थैर्यमुत्पादितं
   चन्द्रगुप्तलक्ष्म्याः [मुद्रा. I, 13-]
7. प्रज्ञाविक्रमभक्तयः समुदिता येषा गुणा भूतये ते भृत्या नृपतेः ... (*ibid* I, 15)
8. भर्तुर्ये प्रलयेऽपि पूर्वसुकृतासङ्गेन नि सङ्गया
   भक्त्या कार्यधुरं वहन्ति वहवस्ते दुर्लभास्त्वादृशाः । (*ibid* I, 14)

(2) சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்ல ப்ரயோகிக்கப்பட்ட விஷ கன்னிகையால் பர்வதேச்வரன்[1] கொல்லப்பட்டான் (3) சந்த்ர குப்தனைக் கொல்ல தாருவர்மா[2] செய்த யந்த்ரதோரணத்தால் சாணக்யனின் தந்த்ரத்தால் வர்வரகன்[3] கொல்லப்பட, தாரு வர்மா வைரோசகனைச்[4] சந்த்ரகுப்தன் என நினைத்து யானையில் இருந்தவாறே கொன்றனன். அதைக் கண்டு வைரோசகனின் பின் வந்துள்ளோர் தாருவர்மாவைக் கொன்றனர். (4) அபய தத்தன்[5] என்ற வைத்யன் விஷங்கலந்த மருந்தைச் சந்த்ரகுப் தனுக்குக் கொடுக்க, அஃது அவ்வாறு எனச் சாணக்யன் ஸங்கேதித்து அவனையே அதனை உண்பிக்க, அவன் இறந்தனன். (5) படுக்கையறையில் சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்லத் தங்களால் ஏவப்பட்ட ப்ரமோதகன்[6] பணத்திமிறினால் கண்ணுந் தலையும் தெரியாமல் இருக்க, அதற்குத தாங்களே காரணமாயிருக்கலாம் எனச் சாணக்யன் நினைத்து அவனைச் சித்ரவதைக்கு உள்ளாக் கினன். (6) சந்த்ரகுப்தன் தூங்கும்போது அவனைக் கொல்ல ஏவப்பட்ட பீபத்ஸகன்[7] முதலியோர் சுவரினுள்ள சுரங்கத்தில் இருந்தனர். அப்போது சோற்றுப்பருக்கையுடன் எறும்புகள் சுவரிலிருந்து வெளிவந்தன; அதனைக் கண்டு சாணக்யன் அவ் வறையைத் தீயிட்டனன்; அவர்கள் கொளுத்தப்பட்டனர்.

அப்போது சகடதாஸன் ஸித்தார்த்தகனோடு அங்கு வந்து, கொலையாளிகளிடமிருந்து தன்னை ஸித்தார்த்தகன் விடுவித் தான் எனக் கூற, அவ்விருவரும் ராக்ஷஸனோடு இருந்தனர். அப்போது ராக்ஷஸனின் முத்திரையிட்ட கடிதத்தைப் பத்திர மாக அங்கே இருக்கவேண்டும் என ஸித்தார்த்தகன் சொல்ல,

1. पर्वतेश्वरः
2. दारुवर्मा
3. वर्वरकः
4. वैरोचकः
5. अभयदत्तः
6. प्रमोदकः
7. बीभत्सकः

அமமுததிரையைக கணடு அஃது எவவாறு அவறுககுக கிடைத தது எனக கேடக, சநதனதாஸன வீடடுவாசலிற கிடநததைத தான எடுததேன எனக கூறி அவனிடம கொடுததுவிடடனன

மூனறும அஙகததில சநதரகுபதன குஸுமபுரததில கௌமுதீமஹோதஸவம செயயவேணடும எனறு ஆணையிட, அதனைச சாணககியன செயயவேணடாம என மறுததனன் இதனால இருவாககும போலிசசணடை நடநதது இதறகுக காரணம சநதரகுபதன சாணககியனோடு மாறுபட, ராக்ஷஸன மலயகேதுவை விடடு, சநதரகுபதனுடன சேர விததனனிருக கினறான என மலயகேது எணணவேணடும எனபது

நானகாம அஙகததில மலயகேது பாகுராயணனோடு ராக்ஷஸனைப பாரகக வர, அபபோது கரபகன குஸுமபுரததில சாணககியன வேலையை விடடு நீககபபடடான எனபதையும அது போனறவறறையும ராக்ஷஸனிடம கூற, அதனை அவவிரு வரும வெளியிலே மறைநதிருநது கேடக, அபபோது தகக சமயஙகளில பாகுராயணன ராக்ஷஸன மலயகேதுவின நனமையைக கருதவிலலை என மலயகேது நினைககுமாறு அவனது மனததை மாறறினன

ஐநதாம அஙகததில ராக்ஷஸனைப பறறி ஸநதேஹிததுக கொணடு மலயகேது பாகுராயணனிடம வர அபபோது ஜீவ ஸிததி முததிரை வாஙக வருவதுபோல பாசாஙகு செயது பாவ தேசவரன விஷகனனிகையை உபயோகிதது ராக்ஷஸனால கொலலபபடடான எனறனன[1] அபபோது ஸிததாாததகன கடிதம, மூனறு அணிகலனகள கொணட பெடடி இவறறுடன அஙகு வர, அவனைப பிடிதது பாகுராயணன உதைககுமாறு ஆணையிட, அவனிடமிருநது கடிததததையும பெடடியையும மலய கேது வாஙகினன கடிதததிலிருநது ராக்ஷஸன சநதரகுப

1 ग्रथ राक्षसेन घातितम्नातो न चाणक्येन (ibid V, 5-)

தனைச் சேர விரும்புகின்றான் என அறிந்தனன். நகைகள் தகப்பனா அணிந்தனவே என அறிந்தான். வாசிகமாய் ஸித்தார்த்தகன் கூறியதையுங் கேட்டான். பின்னா ராக்ஷஸனை வரவழைத்து அவற்றைப் பற்றிக் கேட்க, அவன் ஒன்றற்கும் விடை கூற இயலாது, தன்னுடன் இருந்தவரெல்லாம் சாணக்யனின் மனிதர் என நினைத்து விதியை வெறுத்து நின்றனன்.

ஆறும் அங்கத்தில் மலயகேது சிறையிடப்பட்டான்; ராக்ஷஸன் பாடலிபுரத்தின் வனத்தில் இருந்தனன். அப்போது ஸித்தார்த்தகனும் ஸமித்தார்த்தகனும் சந்தனதாஸனைக் கொல்லப் போகிறார்கள் எனக் கேட்டு அவனது தோழன் விஷ்ணுதாஸன் தீயில் விழப் போக, அதனைக் கண்டு ராக்ஷஸன் அதற்குக் காரணத்தைக் கேட்க அவனிடமிருந்து அதனைத் தெரிந்து தான் அதைத் தடுத்துவிடுவதாகக் கூறி அவனைத் தீயில் விழுவதினின்றுந் தடுத்தான்.

ஏழாம் அங்கத்தில் சந்தனதாஸனை ஸித்தார்த்தகன் ஸமித்தார்த்தகன் இருவரும் கொலைக்களத்திற்குக் கூட்டிப்போக அப்போது அவன் மனைவியும் மகனும் வருந்த, அவ்விடத்திற்கு ராக்ஷஸன் வந்து தன்னை அவனுக்குப் பிரதியாகக் கொல்ல விரும்ப, சாணக்யன் அதற்கு இணங்காது, ராக்ஷஸன் சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாக ஆனாலன்றிச் சந்தனதாஸன் கொல்லப்படுவான் என்று கூற, ராக்ஷஸன் இணங்கினன். தனது எண்ணம் முழுமையும் நிறைவேறிற்று எனச் சாணக்யன் மகிழ்ந்து ராக்ஷஸனை நமஸ்கரித்தனன்.

முத்ராராக்ஷஸத்தின் சிறப்பு. — நாடகபாத்திரங்களின் ப்ரவேசம் உரிய காலத்தில் உளது. இரண்டாம் அங்கத்தில் விராதகுப்தன் ராக்ஷஸனுக்குக் குஸுமபுரச்செய்திகளைக் கூறியவுடன் சகடதாஸன் ஸித்தார்த்தகனோடு ராக்ஷஸனைப் பார்க்க வருகின்றான். நான்காம் அங்கத்தில் பாடலிபுரத்தில் நடந்ததைச் சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன் மலயகேது பாகுராயணனோடு அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வெளிப்புறத்தில் வருகின்றனர். பாத்திரங்களின் மனோபாவத்தை அவர் கூறுஞ் சொற்கள்

நன்கு குறிக்கின்றன. யார் விளக்குப்பூச்சிபோல் நாசத்தை அடையப் போகின்றனர்[1] என்ற தொடர் சாணக்யரின் கோபத்தையும், அமாத்ய ராக்ஷஸரே, விஷ்ணுகுப்தன் நமஸ்கரிக்கிறேன்[2] என்னுமிடத்து அவனது விநயமும், சந்தனதாஸனின் உயிரை உண்மையாக விரும்பினால் சஸ்த்ரம் கையில் எடுக்கப்படட்டும்[3] என்னுமிடத்து அவனது தீர்மானமும் நன்கு உணரப்படுகின்றன. அவ்வாறே தூர்த்தர்கள் போலிமுத்திரையைச் செய்வார்கள்[4] என்னுமிடத்து ராக்ஷஸனின் கோபமும், விராதகுப்தன் குஸுமபுரம் ஸேனைகளால் சூழப்பட்டது எனக் கூறும்போது யான் உயிரோடிருக்க எவன் குஸுமபுரத்தைத் துன்புறுத்துகின்றான், ப்ரவீரக யாருக்குக் கீர்த்தி வேண்டுமோ அவர் வருக[5] என்னுமிடத்து ராக்ஷஸனின் வீரமும், சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்ல யார் எந்த ஸாதனத்தால் ஏவப்பட்டனரோ, அவர் அவற்றாலே கொல்லப்பட்டார்[6] என்னுமிடத்து ராக்ஷஸனின் சோகமும் நிர்வேதமும்,

1. उल्लङ्घयन्मम समुज्ज्वलतः प्रतापं
   कोपस्य नन्दकुलकाननधूमकेतोः ।
   सद्यः परात्मपरिमाणविवेकमूढः
   कः शालभेन विधिना लभतां विनाशम् ॥ (मुद्रा. I, 10)
2. भो अमात्यराक्षस विष्णुगुप्तोऽहमभिवादये (*ibid* VII, 8)
3. यदि सत्यमेव चन्दनदासस्य जीवितमिष्यते
   ततो गृह्यतामिदं शस्त्रम् (*ibid* VII. 14-)
4. कपटमुद्रामुत्पादयितुं शक्नुवन्ति धूर्ताः (*ibid* V, 13)
5. अयि मयि स्थिते कः कुसुमपुरमुपरोत्स्यति ; प्रवीरक प्रवीरक, क्षिप्रमिदानीं ....
   ते निर्यान्तु मया सहैकमनसो येषामभीष्टं यशः. (*ibid* II, 13)
6. ये शस्त्रेषु रसेषु च प्रणिहितास्तैरेव ते घातिताः (*ibid* II, 16)

சகடதாஸன் மேலுள்ள ஸந்தேகம் நல்ல வேளையாய் நீங்கிற்று[1] என்றவிடத்து அவனது மனமகிழ்ச்சியும் காணலாம். தக்கவிடத்து வாய்ப்பேச்சைக் கவி வழங்குதல் போற்றத் தக்கது. உதாரணமாக, இக்கடிதத்தால் ராக்ஷஸன் ஜயிக்கப்படவேண்டும் எனச் சாணக்யன் சொல்லிமுடிக்க ஜயிக்கட்டும் யஜமான் என்று கூறிக்கொண்டு ப்ரதீஹாரி வருதலும்[2], ராக்ஷஸன் க்ருஹிக்கப்படுவானு எனச் சாணக்யன் கூற க்ருஹிக்கப்பட்டது என வித்தார்த்தகன் கூறுதலும்[3], அந்த துராத்மா சாணக்யவடு என ராக்ஷஸன் கூற ஜேது எனத் தௌவாரிகன் கூறுதலும், வஞ்சிக்கப்படுவானு எனக் கூற அமச்சன் எனக் கூறுதலுமாகும்.[4] வித்தார்த்தகன் மலயகேது ராக்ஷஸன் இவருடைய முன்னிலையில் கடிதத்தைப் பார்த்து மகிழாதார் யார்? சந்தனதாஸன் கொலைக்களத்தில் மனைவி மகன் இவரோடு பேசுதலைக் கேட்டு மனமுருகாதார் யார்? இவ்வாறு இந்நாடகம் எழுதுதற்கு இக்கவி பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டனர் எனக் குறிப்பாய்க் கூறினர்[5].

அன்றியும் இந்நாடகத்துள் நாயகன் யார் என்பதற்கும் ஆங்கிச்சுவை யாது என்பதற்கும் எளிதாக விடை கூற

1. दिष्ट्या शकटदासं प्रत्यपनीतो विकल्प (*ibid* VII, 8-)
2. चाणक्यः — अनेन खलु लेखेन राक्षसो जेतव्यः
   प्रतीहारी—जेदु अज्जो (*ibid* I, 19-)
3. चाणक्यः — अपि नाम दुरात्मा राक्षसो गृह्येत
   सिद्धार्थकः — अज्ज गहीदो (*ibid* I, 20-)
4. राक्षसः — अपि नाम दुरात्मा चाणक्यवटुः
   दौवारिकः—जेदु ।
   राक्षसः — अतिसन्धातुं शक्यः स्यात्
   दौवारिकः — अमच्चो (*ibid* IV, 3-)
5. कर्ता वा नाटकानामिमनुभवति क्लेशमस्मद्विधो वा (*ibid* IV, 3)

இவலாது அரசன் சந்த்ரகுப்தனே நாயகன் எனின், ப்ரதி நாயகன் யார்? ராக்ஷஸனைப் ப்ரதிநாயகனாகக் கொள்ளின், அவனுக்கு ஸமமான நிலையில் இருப்பவன் சந்த்ரகுப்தனா சாணக்யனா? சாணக்யன் சந்த்ரகுப்தனின் மந்திரியாக இருந்தாலும், இந்நாடகத்துள் சாணக்யனுக்குச் சிறப்பேயன்றிச் சந்த்ரகுப்தனுக்கு இல்லை. ஆகலின் ஸேவகனின் கல்யாணத்தில் அரசன் பின்வரினும் ஆங்குச் சிறப்பு ஸேவகனுக்கே இருப்பது போன்று, ஈண்டுஞ் சிறப்பு சாணக்யனுக்கே ஆகும். ஆகலின் சாணக்கியனையே நாயகன் எனக் கூறவேண்டி வரும்.

வீரமே இங்கு அங்கிச்சுவை எனின், சாணக்கியனிடத்தில் என்ன வீரச்செயல்கள் இருக்கின்றன என்ற கேள்வி வரும். சந்திரகுப்தனைக் கொல்ல ராக்ஷஸன் செய்த ப்ரயோகங்களை எல்லாம் விலக்கி, அவனிடம் உள்ள நற்குணங்களைக் கண்டு மெச்சி அவனே சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாகும்படிப் புத்திசக்தியால் பலவற்றைச் செய்த சாணக்யனை வீரனாகக் கூறுதல் மிகை ஆகுமா? ஆகலின் வீரமே ஈண்டு அங்கிச்சுவை. என்னெனில் விராதகுப்தன் பாடலிபுத்ர வ்ருத்தாந்தம் கூறும் போது ராக்ஷஸன் வருந்துமிடத்து சோகம் ததும்புகிறது. சாணக்யனுக்கும் சந்த்ரகுப்தனுக்கும் கலகம் போலிச் சண்டையைக் கேட்கும்போது ஹாஸ்யமும் அத்புதமும் உண்டாகின்றன. மலயகேது ராக்ஷஸனிடம் குற்றங் கூறும்போதும் சாணக்யன் ராக்ஷஸனைச் சஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி கூறும்போதும் நிர்வேதம் ததும்புகிறது.

இந்நூலினுள்ள பாத்திரங்களுள் சாணக்யன் மிகச் சிறந்தவன் என்பது வெளிப்படை. அவன் ச்ரோத்ரியன்[1], தினம் மாணவர்களுக்கு அத்யாபனம் செய்து வந்தான்[2], தினம் அக்னிஹோத்ரம் செய்தான். சந்த்ரகுப்தனுக்கு மந்திரியாய்

1. श्रोत्रियाक्षराणि ... अस्फुटानि भवन्ति (ibid I, 20-)

2. अस्मादुपाध्यायस्य गृहीतानाम् आर्यचाणक्यस्य (ibid, I 18-)

இருப்பினும், நாட்டின் செல்வத்தை சுபாலத்திற்கு உபயோகிக்காமல் நாட்டின் நன்மைக்கே வழங்கினான். இவையெல்லாம் அவனது இடிசுவர்வீட்டை வழங்குமிடத்து கூறப்பட்டன.[1] அவன் ஆசையற்றவன்[2]. சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்ல ராக்ஷஸன் செய்த உபாயங்களை யெல்லாம் தன் கூர்மையான அறிவால் அறிந்து அவற்றை அவனுக்கே நீக்குவிக்கும்படி செய்த தீரன். தன்னைப் பகைத்த ராக்ஷஸனின் நற்குணங்களை மெச்சத்தக்க தூய்மையான மனத்தை உடையவன். ராக்ஷஸனை வசப்படுத்திச் சந்த்ரகுப்தனுக்கு அவன் மந்திரியாகும்படிப் பல உபாயங்களைக் கண்ட பேரறிஞன்[3]. சந்த்ரகுப்தனுக்கு வந்த ஆபத்துக்களைப் போக்கப் பிறர்க்குக் கெடுதி இழைத்தவனே யன்றி, தானாக ஒருவருக்கும் தீங்கு இழைக்கவில்லை. ராஜதந்த்ரத்தில் ஈடுபட்டவர் இறுதியில் பெரிய நன்மையைக் குறித்து இடையில் சிறிய தீச்செயல்கள் போன்றவற்றைச் செயினும் குற்றமில்லை. உலகத்தில் அரசர் செல்வச் செருக்கால தவத்தைச் செய்யும் ப்ராம்மணர்களை அவமதித்தால், அவர்களை அடக்க அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு என்பதையும், செல்வம் கிடைத்தபோது அதனை தாம் சுகாலத்திற்கு வழங்க மாட்டார் என்பதையும், அதனை நாட்டின் நன்மைக்கே பயன்

1. उपलशकलमेतद्भेदकं गोमयानां
   वटुभिरुपहृतानां बर्हिषां स्तोममेतत् ।
   शरणमपि समिद्भिः शुष्यमाणाभिराभिः
   विनमितपटलान्तं दृश्यते जीर्णकुड्यम् ॥ (*ibid* III, 15)
2. निरीहाणामीशस्तृणमिव तिरस्कारविषयः (*ibid* III, 16)
3. मुहुर्लक्ष्योद्भेदा मुहुरधिगमाभावगहना
   मुहुः सम्पूर्णाङ्गी मुहुरतिकृशा कार्यवशतः ।
   मुहुर्नश्यद्बीजा मुहुरपि बहुप्रापितफले-
   त्यहो चित्राकारा नियतिरिव नीतिर्नयविदः ॥ (*ibid* V, 3)

படுமாறு செய்வர் என்பதையும், அந்தணமைக்குக் கேடு செய்ய யாரேனும் வலிமையுற்றவர் இருப்பின், அவரைத் தம் வசப்படுத்தி அவரைக் கொண்டே அந்தணமைகள் நிலைத்து நடக்குமாறுச் செய்ய ஆற்றல் கொண்டவர் என்பதையும், தாம் எப்பொழுதும் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைச் செய்வதில் தவறார் என்பதையும் சாணக்யன் முகமாக விசாகதத்தர் இந் நாடகத்தில் விளக்கியுள்ளனர்.

காலம்—விசாகதத்தரின் காலம் இதுதான் எனத் தெளிவாய்க் கூற இயலவில்லை. தசரூபகத்தில் இரண்டிடத்தில் முத்ராராக்ஷஸம் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகலின் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இந்நூல் இயற்றப்பட்டது என்பது வெளிப்படை. பரதவாக்யத்தில் சந்த்ரகுப்தன் என்பதற்குப் பிரதியாக அவந்திவர்மா எனச் சில ஏடுகளில் இருக்கின்றது. அவந்திவர்மா மகததேசத்தில் ஆண்ட மௌகரி அரசனை க்ரஹவர்மாவின் தகப்பனைக் குறிப்பின், அவனது காலத்தை ஒட்டி இக்கவி ஏழாம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கலாம் என்பர்.[1]

இந்நூல் வழங்கப்படும் பாடலிபுத்ரம் நன்னிலையில் இருந்ததாகச் சீனயாத்ரிகன் பாஹியனும், அழிந்த நிலையில் இருந்ததாக யுவான்சுவாங்கும் கூறுதலின் இந்நூல் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்பர் சிலர்.[2]

நந்தர்களைக் கொன்று சாணக்யன் சந்த்ரகுப்தனை அரசன் ஆக்குவான் என விஷ்ணுபுராணத்திலும், அரசன் ஆக்கினான் என ப்ருஹத்கதையிலும்[3] இருப்பதாகக் கூறுவர். நந்தர்

1 Introduction to Mudrarakṣasa by K. T Telang p 21
2 Classical Sanskrit Literature by M Krishnamachariar p 606
3 बृहत्कथा

களுக்குப் பின்னர் சந்த்ரகுப்தன் பரதக்கண்டத்தை ஆண்ட படியால், சரித்திரப்பகுதியையே மூலமாகக் கொண்ட விசாக தத்தர் இந்நூலை எழுதினர் எனக் கூறல் தகும்.

பட்டநாராயணன்[1]. — இவர் எழுதிய நாடகம் வேணீ ஸம்ஹாரம்[2] என்பது திரௌபதியின் வேணீ முடியப் படுதலையோ திரௌபதியின் வேணீமூலமாக துரியோதனாதிகள் அழிக்கப்பட்டதையோ இந்நூல் கூறுதலால் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது. இங்கு ஆறு அங்கங்கள் உள. குருக்ஷேத்திரப் போருக்குக் கௌரவரும் பாண்டவரும் புறப்படுவதுமுதல் போர் முடியுமவரை உள்ள மஹாபாரதக்கதையுள் சிறசிலப் பகுதியை இந்நூல் மூலமாகக் கொண்டது. இந்நூலை நன்கு படிப்பின் இக்கவி மஹாபாரதத்தை எழுத்தெழுத்தாய்ப் படித்திருந்தனர் என்பது விளங்கும். ஆயினும் அக்கதையையே முழுவதும் இங்குக் கொண்டனர் எனக் கூறுதல் இயலாது.

பல்லிடங்களில் மஹாபாரதத்தினின்று மாறுபட்டனர். அவை ஆவன:—மஹாபாரதம் சாந்தத்தை அங்கிச்சுவையாகக் கொண்டிருக்க, இந்நூல் வீரத்தை அங்கிச்சுவையாகக் கொண்டது ஆகலின் மஹாபாரதத்தின் பரதா நசிக்கவேண்டாம், தாம் துரியோதனனுக்கு ஊழியராகவும் இருப்போம் எனப் பீமன் கூறியிருக்க, இங்கு முதல் அங்கத்தில் தான் உயிரோடு இருக்கத் தார்த்தராஷ்டர பிழைத்திருப்பாரா என்கின்றான்[3] விஷக்கலந்த

1. भट्टनारायण.
2. वेणीसंहारम्
3. अपि दुर्योधनं कृष्ण सर्वे वयमधश्चराः ।
नीचैर्भूत्वाऽनुयास्यामो मा स्म नो भरता नशन् ॥
(म. भा. उद्यो. 73, 20)
सर्वांस्तितिक्षे सङ्क्लेशान्मा स्म नो भरता नशन् ॥ (*ibid* 75, 18)
स्वस्था भवन्ति मयि जीवति धार्तराष्ट्राः? (वेणी. I, 8)

சோறு அரக்குமாளிகைக்குத் தீ, சூதாட்டம் இவற்றை நினைத்தால் பாண்டவர் போருக்கு வாரார் என அங்குக் கர்ணன் கூறியிருத்தலை, இங்குப் பீமனின் கோபத்தை அதிகமாக்குவதற்காகப் பீமன் கூறுகின்றான். பீமனின் கோபம் அதிகரிப்பதற்காகத் துரியோதனனின் மனைவி பானுமதி த்ரௌபதியைப் பரிஹஸித்ததாக இங்குச் சேர்க்கப்பட்டது.

இரண்டாம் அங்கத்தில் துரியோதனன் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்த மனைவியுடன் உல்லாஸமாய் இருக்க வருதலும், அப்போது அவன் ஸகோதரி மாமியுடன் அர்ஜுனனது சபதத்தைக் கூற வருதலும்[1] மஹாபாரதத்துள் இல்லை. அர்ஜுனன் கையில் அகப்பட்ட ஜயத்ரதன் தொலைந்தான்[2] என மஹாபாரதத்துள் துரியோதனன் கூற, இங்கு ஜயத்ரதனின் எதிரில் நிற்கப் பாண்டவருள் ஒருவராலும் இயலாது என்கின்றான்.[3] விலாஸம் என்ற பகுதி நாடகத்துள் இருக்கவேண்டுமென்று இக்கவி இதனை எழுதினரேனும் அது வீரச்சுவையைக் கெடுக்கின்றது என்பர் ஆநந்தவர்த்தனர்.[4]

1. सत्यं वः प्रतिजानामि श्वोऽस्मि हन्ता जयद्रथम् ।
(म. भा. द्रो. 73, 27)
2. नार्जुनस्य वशं प्राप्तो मुच्येताजौ जयद्रथः (ibid 94, 14)
3. धर्मात्मजं प्रति यमौ च कथैव नास्ति
मध्ये वृकोदरकिरीटभृतोर्बलेन ।
एकोऽपि विस्फुरितमण्डलचापचक्रं
कः सिन्धुराजमभिषेणयितुं समर्थः ॥ (वेणी. II, 26)
4. यथा वेणीसंहारे विलासाख्यस्य प्रतिमुखसन्ध्यङ्गस्य प्रकृतरसनिबन्धाननुगुणमपि द्वितीयेऽङ्के भरतमतानुसरणमात्रेच्छया घटनम्
[ध्वन्या. 3, 15]

ப்ரதிநாயகனைப்பற்றிக் குறைவுபடுத்தற்காக அது சேர்க்கப் பட்டமையின், அது வீரச்சுவையின் சிறப்பிற்குக் குறைகளில்லை என்பர் ஏனையோர். அன்றியும் பானுமதி ஸ்வப்னத்தைக் கூற, துரியோதனன் வெளியிலிருந்து அவளறியாது அதைக் கேட்க, கிரி என்ற பொருளில் நகுலன் என்ற சொல்லை அவள் வழங்க, பாண்டவருள் நாலாவனைக் குறிக்கின்றது எனத் துரியோதனன் கொண்டு மனைவியின் சீலத்தைச் சந்தேகித்தல் சபையோரின் மனத்தில் ஒருபக்கம் ஹாஸ்யத்தையும் மற்றொரு பக்கம் வெறுப்பையும் உண்டாக்குகின்றது.

மூன்றாம் அங்கத்தில் துரோணனின் வதத்தைக் குறித்து அச்வத்தாமன் வருந்துதல்[1] எவர் மனத்தையும் உருகச்செய்யும். பின்னர் கர்ணனுக்கும் அச்வத்தாமனுக்கும் உள்ள வாய்ச் சண்டை, மஹாபாரதத்துள் துரோணன் இறப்பதற்குமுன் க்ருபருக்கும் கர்ணனுக்கும் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது[2] அன்றியும் மஹாபாரதத்துள் கர்ணனை ஸேனாபதியாகச் செய்ய அச்வத்தாமனே துரியோதனனிடம் கூறுகின்றான்.[3] கர்ணன்

1. श्रुत्वा वधं मम मृषा सुतवत्सलेन
   तात त्वया सह शरैरसवो विमुक्ताः ।
   जीवाम्यहं पुनरहो भवता विनापि
   क्रूरेऽपि तन्मयि मुधा तव पक्षपातः ॥ [वेणी. III, 12]
   आजन्मनो न वितथं भवता किलोक्तं
   न द्वेक्षि यज्जनमतस्त्वमजातशत्रुः ।
   ताते गुरौ द्विजवरे मम भाग्यदोषात्
   सर्वं तदेकपद एव कथं निरस्तम् ॥ (ibid III, 15)
2. म. भा. द्रो 159 & 160.
3. ते वयं प्रवरं नृणां सर्वैर्योधगणैर्युतम् ।
   कर्णमेवाभिषेक्ष्यामः सैनापत्येन भारत ॥ (म. भा. कर्ण. 7, 13-7)

அச்வத்தாமன் இவ்விருவரின் வாய்ப்போரை நடிக்கும்போது, ஸபையோர் மெய்ம்மறந்து பார்ப்பினும், நாடகவஸ்துவின் வளர்ச்சிக்கு அது பயன்படவில்லை. ஈண்டு ஒரு ச்லோகம்[1] மஹாபாரதத்தில் உள்ளவாறே கூறப்பட்டது.

நான்காம் அங்கத்தில் துச்சாஸனின் வதத்தைப்பற்றி ஸூதன்மூலமாகவும், குமாரவ்ருஷஸேனனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த போரைப்பற்றி விரிவாய் ஸுந்தரகன்மூலமாகவும் துர்யோதனன் கேட்டுக் கர்ணனைப் பார்க்கப் போர்க்குப் போகப் புறப்படுந்தறுவாயில் த்ருதராஷ்ட்ரரும் காந்தாரியும் துர்யோதனனைப் பார்க்க வருகின்றனர். இந்த அங்கம் நடித்தற்கு உரியது அன்று. இவ்வங்கத்தின் பொருளை அடுத்த அங்கத்தின் தொடக்கத்திற் கூறி, இதனை ஒரு தனியங்கமாக இக்கவி செய்யாதிருப்பின் இந்நாடகம் நடித்தற்குத் தக்கதன்று என்ற அபவாதம் நீங்கியிருக்கும்; வ்ருஷஸேனன் அர்ஜுனன் இவ்விருவரின்போர் மஹாபாரதத்துள் இவ்வளவு விரிவாய் இல்லை.

ஐந்தாம் அங்கத்தில் த்ருதராஷ்ட்ரரும் காந்தாரியும் துர்யோதனனைப் போருக்குப் போகாது தாமபுத்ரரோடு ஸமாதானஞ் செய்யச் சொல்ல, தனது தம்பிமார்கள், நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் இறந்தபின்னர் தான் ஜீவிக்க விரும்பவில்லை என்றும் தான் பாண்டவர்களை அழிக்க வேண்டும் என்றும் துர்யோதனன் கூறினன். இங்கு, தான் ஒரு ஸுக்ஷத்ரியன் என்பதை நன்கு விளக்குகின்றான். பின்னர்க் கர்ணன் இறந்தான் எனக் கேட்க, அவன் வருந்துவதும், போர்க்குப் போகவேண்டும் என்ற நிச்சயமும், அவன் ஒரு பெரிய செய்ந்நன்றிகொண்ட நண்பன் என்பதை விளக்குகின்றன. அப்போது அச்வத்தாமன் தான் போருக்குவருவதாகக் கூறமிடத்து, கர்ணன் இறந்தபிறகு அவன் போருக்கு

1. मयि जीवति यत्तात: केशग्रहमवाप्तवान् ।
कथमन्ये करिष्यन्ति पुत्रेभ्य: पुत्रिण: स्पृहाम् ॥ (म. भ. द्रो. 196, 9)

வரவேண்டுமாகையாலும் கர்ணனோடு ஒன்றுபட்ட துரியோ தனன் இறக்காதவரையில் கர்ணன் இறந்ததாகக் கருதக் கூடாமையாலும் அவனைப் போருக்கு வரவேண்டாம் எனத் துரியோதனன் கூறுதல் போற்றத்தக்கது. பின்னர் துர்யோ தனனைத் தேடிவந்த பீமனும் அர்ஜுனனும் த்ருதராஷ்டிரரைக் கண்டு வணங்கும்போது பீமன் அவரிடத்திற் கொண்ட கோபத்தையும் வெறுப்பையும் நன்கு காட்டுகின்றான். துர்யோத னின் நல்ல குணங்களை எடுத்துக் காட்டும் அங்கம் இதுதான். இவ்வங்கத்தில் கவி மஹாபாரதத்திற் கூறியவற்றை மாற்றிக் கூறுகின்றார். உதாரணமாக மஹாபாரதத்தின் பீஷ்மரும் த்ரோணரும் இறந்தமையாற் பாண்டவரோடு ஸமாதானஞ் செய்துகொள் என அச்வத்தாமா கூறுகின்றான்.[1] இங்கு அதனைத் திருதராஷ்டிரர் கூறுகின்றார்.[2] தம்பிமார் முதலி யோரை இறக்கும்படி செய்த தான் உயிருக்கு விரும்பின் அவமானத்திற்கு இடம் ஆகும் என்பது மஹாபாரதத்தில் துரி யோதனனால் கிருபரிடம் கூறப்பட, ஈண்டு அஃது அவனாலே திருதராஷ்டிரரிடம் கூறப்பட்டது.[3] கேட்பின், த்ருதராஷ் டிரருக்காகத் தர்மபுத்ரன் ஸமாதானத்திற்கு வருவான் என

1. प्रसीद दुर्योधन शाम्य पाण्डवैः
   अलं विरोधेन धिगस्तु विग्रहम् ।
   हतो गुरुर्ब्रह्मसमो महास्त्रवित्
   तथैव भीष्मप्रमुखा महारथाः ॥ (म. भा. कर्ण. 94, 20-21)
2. दायादा न ययोर्बलेन गणितास्तौ द्रोणभीष्मौ हतौ
   ... ...
   मानं वैरिषु मुञ्च तात पितरावन्धाविमौ पालय ॥ [वेणी. V, 5]
3. पातयित्वा वयस्यांश्च भ्रातॄनथ पितामहान् ।
   जीवितं यदि रक्षेयं लोको मां गर्हयेद् ध्रुवम् ॥
   (म. भा. शल्य. 4, 45)

Sk—73

அசவததாமா துாயோதனனுககு மஹாபாரததிற கூற, ஈணடு அதனையே தருதராஷடிரா கூறுகினறாா.[1] இமமாறுதலகள இநநூலுககுச சிறபபைத தருகினறன குருடரான தாய தநதையாகளின விருபபததிறகு இணஙகுவதைக காடடினும போாவீரன போாககளததிறகுச சென்று மாிததலே சிறநதது என்ற கொளகையைத துாியோதனன கொணடனன என்பது பெருஞசிறப்பே ஆகும

ஆறும அஙகததில குளததில ஒளிநதுகொண்ட துாயோதனன அகபபட, அவனும பீமனும சணடையிடுதலின, பீமன நிணமாய ஜயிபபானுகையால படடாபிஷேகததிறகு யதனஞ செய்யலாம எனக கிருஷணன தாமபுதராககுச செயதி அனுப பினன அபபோது துாயோதனின நணபனை சாாவ கன என்று பெயாகொணட ராகஷஸன முனிவேஷததுடன தாம புதரிடம வநது பீமன துாயோதனனுறு கொலலபபடடதாகவும அாஜுனன பீமனது கதையைக கொணடு துாயோதனனை எதிாகக, அாஜுனனுககுக கதாயுதததில பயிறசியினமையைக கணடு அவனைக கிருஷணன தனது தேரில ஏறறித துவாரகைக குக கொணடுபோயினன எனக கூறினன. இதைக கேடடதும தாமபுதரும தரௌபதியும கதறிககொணடு தீயில விழ ஆரம பிகக, பீமன துாயோதனனைக கொன்று கோரவேஷததுடன வர, அவனைத துாயோதனன என நினைதது தாமபுதரா இறுகக கடட, பினனா உணமை வெளிவர, பீமன திரௌபதியின வேணியைக கடடுகினறனன

तात । दृष्टपितामहाचार्यानुजराजचक्रविपत्ति ... कथमिव करिष्यति दुर्योधन सह पाण्डवै सन्धिम् [वेणी V, 6]

1 वृद्धं पितरमालोक्य गान्धारीं च यशस्विनीम् ।
कृपालुर्धर्मराजो हि याचितः शममेष्यति ॥ (म भा कर्ण 94, 24)
धृतराष्ट्र —वत्स एव गतेऽपि मत्प्रार्थनया न किंचिन्न करोति युधिष्ठिर

இவ்வங்கத்திலும் மஹாபாரதச்செய்திகளைச் சிலவற்றை இக்கவி மாற்றுகின்றார். சார்வாகனின் ப்ரவேசம் மஹாபாரதத்தில் இல்லை. பஞ்சபாண்டவர்களுள் ஒருவரோடு சண்டையிடலாம் எனத் தர்மபுத்ரர் துர்யோதனனுக்குக் கூற, கண்டு பீமன் அதனைக் கூறுகின்றான்.[1] கதாயுத்தத்தில் நாபிக்குக் கீழ் அடிக்கக்கூடாது என்ற நியதி இருக்க, பீமன் துர்யோதனின் தொடையில் அடித்ததைக் கண்டு பலராமன் மஹாபாரதத்தில் குற்றங் கூறினான்; பீமனை அடிக்க ஓடினான். கண்டு அவருடைய குறிப்புச்செய்கையால் துர்யோதனன் பீமனைக் கொன்றான் எனச் சார்வாகன் கூறுகின்றான்.[2] மஹாபாரதத்

1. युधिष्ठिर उवाच —
पञ्चानां पाण्डवेयानां येन त्वं योद्धुमिच्छसि ।
तं हत्वा वै भवान्राजा हतो वा स्वर्गमाप्नुहि ॥
(म. भा. शल्य. 32, 61-62)

वृकोदरेणाभिहितम् —
पञ्चानां मन्यसेऽस्माकं यं सुयोधं सुयोधन ।
दंशितस्यात्तशस्त्रस्य तेन तेऽस्तु रणोत्सवः ॥ (वेणी. VI, 10)

2. रामः प्रहरता श्रेष्ठश्चुकोप बलवद्बली ।
... ...
अहो धिग्यदधो नाभेः प्रहृतं धर्मविग्रहे ।
... ...
अधो नाभ्या न हन्तव्यमिति शास्त्रस्य निश्चयः ।
(म. भा. शल्य. 61)

... ...
ततो लाङ्गलमुद्यम्य भीममभ्यद्रवद्बली ।
आलक्ष्य प्रियशिष्यता तु हलिना संज्ञा रहस्याहिता
यामासाद्य कुरूत्तमः प्रतिकृतिं दुःशासनारी गतः ।
[वेणी. VI, 16]

தில் பீமனுக்கு மாமிசம் கொண்டுவரும் வேடன் கருபாதியாக்கு ஸரஸிலிருந்து துரியோதனன் கூறியதைக் கேட்டு பீமனிடம் அதனைக் கூறுகின்றான்; ஈண்டு ஸரஸில் இறங்கிய இரண்டு அடிச்சுவடுகளையும், ஏறிய ஒரு அடிச்சுவட்டினையுங் கண்டதாகக் கூறுகின்றான் [1]

இங்குச் சார்வாகனின் ப்ரவேசத்தை, வீரச்சுவையை அங்கியாகக்கொண்ட இந்நாடகத்தின் கருணைச்சுவையை அங்கமாகக் காட்டவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் கவி கொண்டனர் எனத் தோற்றுகின்றது இருப்பினும் ஆங்குத் தாம்புதான் கடந்துகொள்வது க்ஷத்ரியனுக்கு ஏற்றது ஆகாது ஆகலின் அவ்விடத்தை நடிக்கும்போது ஸபையோர் மனமுருகி இருப்பினும், பின்னர் ஆபுங்கால் அவ்விடம் மிகச் சிறப்புற்று இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை

இந்நூலின் சிறப்பு ரௌத்ரச்சுவை தீர்க்கஸமாஸங்களாலே உணரப்படுகின்றது என்ற கொள்கையை இந்நூல் மாற்றுகின்றது திப்பி பொருளால் உண்டாயின வ்யஸ்தபதங்களைக் கொண்டே ரௌத்ரத்தை வெளிப்படுத்தும், சொல்லால் உண்டாயின ஸமஸ்தபதங்கொண்டே அதனை வெளிப்படுத்தும் இதனை ஆனந்தவர்த்தனர் கூறி அவற்றிற்கு

1 ते हि नित्य महाराज भीमसेनम्य लुब्धका ।

... .

तस्मै तत्सर्वमाचख्युर्यद्वृत्त यच्च वै श्रुतम् ॥ [मा भा, शल्य- 29]

अस्य सरस्तीरे द्वे पदपद्धती समवतीर्णप्रतिविम्बे, तयोरेका स्थलमुत्तीर्णा, न द्वितीया [वेणी VI, 16]

இந்நூலிலுள்ள செய்யுள்களை உதாரணமாகக் கூறினர்.[1] இவற்றைப் போன்ற செய்யுட்கள் பல உள்ளன.[2] அவற்றை நடிப்பவன் கூறும்போது அவையோர் அவற்றின் மெய்ம்மறந்து ஈடுபடாதிருத்தல் இயலாது கண்டு அங்கிச்சுவை வீரம்; ரௌத்ரம் அதன் தோழன்; சிருங்காரம், சாந்தம்[3] கருணை இவை அங்கமாக விளங்குகின்றன.

1. यो यः शस्त्रं बिभर्ति स्वभुजगुरुमदः पाण्डवीनां चमूनां
 यो यः पाञ्चालगोत्रे शिशुरधिकवया गर्भशय्यां गतो वा ।
 योः यस्तत्कर्मसाक्षी चरति मयि रणे यश्च यश्च प्रतीपः
 क्रोधान्धस्तस्य तस्य स्वयमपि जगतामन्तकस्यान्तकोऽहम् ॥
[वेणी. III, 32]

चञ्चद्भुजभ्रमितचण्डगदाभिघात-
 सञ्चूर्णितोरुयुगलस्य सुयोधनस्य ।
स्त्यानावनद्धघनशोणितशोणपाणि-
 रुत्तंसयिष्यति कचास्तव देवि भीमः ॥ (*ibid* I, 21)

2. मथ्नामि कौरवशतं समरे न कोपात्
 दुःशासनस्य रुधिरं न पिबाम्युरस्तः ।
 सञ्चूर्णयामि गदया न सुयोधनोरू
 सन्धिं करोतु भवता नृपतिः पणेन ॥ (*ibid* I, 15)
 सूतो वा सूतपुत्रो वा यो वा को वा भवाम्यहम् ।
 दैवायत्तं कुले जन्म मदायत्तं तु पौरुषम् ॥ (*ibid* III, 37)
 कृष्णा केशेषु कृष्टा तव सदसि पुरः पाण्डवानां नृपैर्यैः
 ... ... (*ibid* V, 29)

3. आत्मारामा विहितरतयो निर्विकल्पे समाधौ
 ... ...
 तं मोहान्धः कथमयममुं वेत्ति देवं पुराणम् ॥ (*ibid* I, 23)

காலம். — இந்நூலிலுள்ள ச்லோகங்கள் வாமனரின் காவ்யாலங்காரஸூத்ரவ்ருத்தியிலும், ஆநந்தவர்த்தனரின் த்வந்யாலோகத்திலும் உதாரணமாகக் கூறப்பட்டமையான், இக்கவி அவ்விருவர்க்கும் முன்னர் இருந்தனர் என்பது வெளிப்படை. கி. பி. 671-இல் இருந்த ஆதிஸூர-ஆதித்யஸேனனால் இக்கவி கான்யகுப்ஜத்திலிருந்து வங்காளத்திற்கு அழைக்கப்பட்டனர் எனத் தாகூர்குடும்பத்து வழக்கு ஒன்று உளது. ஆகலின் இவர் ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம்.

பவபூதி[1]. — இவருடைய இயற்கைப்பெயர் ஸ்ரீகண்டர் என்பது. இவர் வ்யாகரணம் தர்க்கம் யோகம் ஸாங்க்யம் மீமாம்ஸை முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் யஜுர்வேதத்திலும் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர். இவரது தகப்பனார் நீலகண்டர்; தாய் ஜதுகர்ணீ; பாட்டனார் பட்டகோபாலர்; அவர் வாஜபேயம் முதலிய யாகத்தைச் செய்ததோடு சீலத்திலுஞ் சிறந்த மஹாகவியாய் இருந்தனர். அவர்கள் காச்யபகோத்திரராய்ப் பரம்பரையாகத் தைத்திரீயசாகையை அத்யயனஞ் செய்து பிறர்க்குக் கற்பித்து ஸோமயாகம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு பரமசுத்தர்களாக இருந்தவர்கள். அவர்கள் இருந்த ஊர் பத்மபுரம் என்பது. அது தென்னாட்டில் விதர்ப்பதேசத்தில் உள்ளது.[2] இவரது குரு ஞாநநிதி என்பவர். இவரே குமாரிலபட்டரின் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு உரை எழுதிய உம்வேகர் ஆவர்.

இவர் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கான்யகுப்ஜத்தரசன் ஆகிய யசோவர்மனாற்[3] போற்றப்பட்டவர். இவர் உஜ்ஜயினிக்குஞ் சென்றிருத்தல் கூடும்.

1. भवभूतिः
2. இவர் ஊர் [illegible] காணலாம்.
3. यशोवर्मा

இவர் எழுதிய ரூபகங்கள் மூன்று; அவை மாலதீமாதவம்,[1] மஹாவீரசரிதம்,[2] உத்தரராமசரிதம்[3] என்பன ஆகும். இவற்றுள் மாலதீமாதவத்தை முதலிலும், மஹாவீரசரிதத்தை இடையிலும், உத்தரராமசரிதத்தை இறுதியிலும் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும். அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன:—

1. இளமைப்பருவத்தில் தானே அறிஞன்; தன்னைப் போற்றுதாரா அறியாதாரா என எவரும் நினைத்தலும் தான் படித்ததை எல்லாம் பிறர்க்குக் கணக்கிட்டுக் கூறுதலும் இயற்கை. அவ்வாறே மாலதீமாதவத்தில் பவபூதி கூறுகின்றார்.[4]

2. மறைமுகமாய இளைஞரைப்போல் தன்னைப் போற்றிக் கூறுகின்றார்.[5]

1. मालतीमाधवम्
2. महावीरचरितम्
3. उत्तररामचरितम्
4. ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञां
जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैष यत्नः ।
उत्पत्स्यते मम तु कोऽपि समानधर्मा
कालो ह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥ (I, 6)
यद्वेदाध्ययनं तथोपनिषदां साङ्ख्यस्य योगस्य च
ज्ञानं तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद्गुणो नाटके ।
यत्प्रौढित्वमुदारता च वचसां यच्चार्थतो गौरवं
तच्चेदस्ति ततस्तदेव गमकं पाण्डित्यवैदग्ध्ययोः ॥ (I, 7)
भूम्ना रसानां गहनाः प्रयोगाः सौहार्दहृद्यानि विचेष्टितानि ।
औद्धत्यमायोजितकामसूत्रं चित्राः कथा वाचि विदग्धता च ॥ (I, 4)
5. अहो उपन्यासशुद्धिः (III, 10–)
अन्य एवास्खलितः कथाप्रकारो भगवत्याः (III, 12–)

3 தான பிராமமணனுடைய இருபபிலும காநதாவதிபபடி மாலதீமாதவாகளின மணததை நடததுவதும[1], பரகயாதமான வஸதுவைக கொணடு நாடகம இயறறுது தான கறபிதத வஸதுவைககொணடு பரகரணம இயறறுதலும[2]

4 மாலதீமாதவததில அங்கிசசுவை சருங்காரம ஆகவும மஹாவீரசரிததததில வீரமாகவும உததரராமசரிததததில கருணம ஆகவும இருததல

5 மாலதீமாதவததில பிறர நூலில உளளவறறை மேறகோளாகக காடடுதலும[3] பிறரைப புலமையில வெல்ல வேணடும எனற ஆசையைக கொளளுதலும, காடடுதலும[4]

अहो भगवतीप्रधानान्तेवासिन्या सर्वतोमुख वैदग्ध्यमक्षयश्च सुभाषित-
रत्नकोश (VIII, 4)

अस्ति वा कुतश्चिदेवम्भूत विचित्ररमणीयोज्ज्वल प्रकरणम्[1] (X, 23-)

शास्त्रेषु निष्ठा सहजश्च बोध
प्रागल्भ्यमभ्यस्तगुणा च वाणी ।
कालावबोध प्रतिभानवत्त्वम्
एते गुणा कामदुघा क्रियासु ॥ (*ibid* III 11)

1 इतरेतरानुरागो हि दारकर्मणि पराध्यं मङ्गलम् [मालती (II, 2-)
Cf परस्परप्राप्तिनिराशयोर्वर शरीरनाशोऽपि समानुरागयो
[मालवि I, 7-]

2 भवभूतिनाम्ना प्रकरण स्वकृतिर्मालतीमाधव नाम । (मालती I, 7-)

3 गीतश्चायमर्थोऽङ्गिरसा यस्या मनश्चक्षुषोरनुबन्धस्तस्यामृद्धिः इति

4 यच्च किल मैथिकी शकुन्तला दुष्यन्तम्, अप्सरा उर्वशी पुरूरवस चकम इत्याख्यानविद आचक्षते, वासवदत्ता च सञ्जयाय राज्ञे पित्रा दत्तमात्मानम् उदयनाय प्रायच्छत् इत्यादि तदपि माहसाभासम् (मालती II 7-)

6. தன்னை மதியாதார் அறியாதார் என முழுமையான அகங்காரத்துடன் மாலதிமாதவத்திலும்[1], தானும் அறிந்தவன் கதையும் ராமாயணகதை ஸபையோரும் ரஸிகர்கள் என அகங்காரக்குறைவுடன் மஹாவீரசரிதத்திலும்[2], பெருமை தங்கிய பெரியோர்கள் அறியத்தக்கது என அகங்காரமின்மையோடு உத்தரராமசரிதத்திலும்[3] ப்ரஸ்தாவனைகளிற் கூறுதல்.

7. பரதவாக்யத்தின்கண், மாலதிமாதவத்தில் பக்தர்களுடன் ப்ரஜைகள் ஸௌக்கியமாய் இருக்கட்டும் என்றும்[4] மஹாவீரசரிதத்தில் பிறருடைய க்ருதிகளில் ஸந்தோஷத்தை அடையட்டும் என்றும்[5], உத்தரராமசரிதத்தில் பாவத்தைப் போக்கி நன்மையை விளைவிக்கும் இராமகதையை எல்லோரும் படிக்கட்டும் என்றுங் கூறுதல்[6]

8. உத்தரராமசரிதத்துள் பலவிடத்தில் கவி மெய்ம்மறந்து கூறுவதாகவும், ஏனை இரண்டு நூல்களுள் அவ்வாறின்றியுந் தோன்றுதல்.

1. ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञाम् ... (*ibid* I, 6) இங்கு नः என்ற பன்மையும் நோக்கத்தக்கது.
2. वश्यवाचः कवेर्वाक्यं सा च रामाश्रया कथा ।
लब्धश्च वाक्यनिष्पन्दनिष्पेषनिकषो जनः ॥ [महावी. I, 4]
भवन्तो विदाङ्कुर्वन्तु (*ibid* I, 4-)
3. अत्रभवन्तो विदाङ्कुर्वन्तु (उत्तर. I, 1-)
4. मोदन्तां धनबन्धुबान्धवसुहृद्गोष्ठीप्रमोदाः प्रजाः ।
5. मह्म्न्यावन्तोऽपि भूम्ना परकृतिषु मुदं सम्प्रधार्य भवन्तु
6. पाप्मभ्यश्च पुनाति वर्धयति च श्रेयांसि सेयं कथा

... ...

तामेतां परिभावयन्त्वभिनयैर्विन्यस्तरूपां बुधाः ।

மாலதீமாதவம்.—இது பத்து அங்கங்கள் கொண்ட ஒரு ப்ரகரணம். மாதவன், மகரந்தன், கலஹம்ஸன், நந்தனன், மாலதீ, லவங்கிகா, ஸௌதாமினீ முதலிய பெயர்களையும் கதையின் போக்கினையுங் கண்டால், வைகாசி மாதத்தில் நன்கு மல்லிகை புஷ்பித்தலையும், கோடைகாலத்திற் சிறிது வாடுவதையும், கோடை மழையால் அது மறுபடியும் கிளைத்தலையுங் கண்டு பவபூதி இக்கதை இயற்றினரோ எனத் தோற்றுகின்றது. இக்கருத்தை ஒரு ச்லோகம்[1] சிறிது வலியுறுத்துகின்றது என்னலாம். பிருஹத்கதையிலிருந்து சில கருத்துக்களைக் கவி இங்கு கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பர் சிலர்.

எட்டாவது அங்கத்தின் பெரும்பகுதி வரையில் அங்கியாக ஸம்போகச்ருங்காரமும், ஒன்பதாம் அங்கத்தில் அங்கியாக விப்ரலம்பச்ருங்காரமும் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஒன்பதாம் அங்கத்தைப் படிப்பின், காளிதாஸன் இயற்றிய மேகஸந்தேசம்[2] விக்ரமோர்வசீயம்[3] இவற்றிலுள்ள கருத்துக்களைத் தானுங்

1. प्रथमप्रियावचनसंश्रवस्फुर-
त्पुलकेन सम्प्रति मया विडम्ब्यते ।
घनराजिनूतनपयःसमुक्षण-
क्षणनद्धकुड्मलकदम्बडम्बरः ॥ (मालती. (III 7)

2. काचित्सौम्य प्रियसहचरी विद्युदालिङ्गति त्वाम्
आविर्भूतप्रणयसुभगाश्चातका वा भजन्ते ।
पौरस्त्यो वा सुखयति मरुन्मानुसंवाहनाभि
विष्वग्बिभ्रत्सुरपतिधनुर्लक्ष्म लक्ष्मीं तनोति ॥ (ibid IX, 25)

3. भवद्भिः सर्वाङ्गप्रकृतिरमणीया कुलवधू
इहम्भर्तृदृष्टा वा त्रिदिनमथ चान्या किमभवत् ॥ (ibid IX, 29)

கூறவேண்டும் என்ற ஆசையால் கவி எட்டாம் அங்கத்தின் பாதியோடு நில்லாது, மேலும் எழுதினர் எனத் தோற்று கின்றது.

ஐந்தாம் அங்கத்தில் ப்ரதோஷகாலத்தில் பிசாசஸ்த்ரீகளின் ப்ரமோதத்தை வர்ணித்து[1] பீபத்ஸரஸத்தை ச்ருங்காரத்திற்கு அங்கமாக அங்கிச்சுவையின் அழகு குன்றுதவாறு கவி வருணித்திருக்கின்றனர்.

காளிதாஸன் பாணன் இவ்விருவர்க்கும் உள்ள சிறப்பு தனக்கும் உண்டு என உலகத்தோர்க்குக் காட்ட இந்நூல் இக்கவி எழுதினார், இந்நூலை நடித்த ஸபையோர் எல்லாம் மெய்ம் மறந்து சுவையை உணரவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் எழுதினார் என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. ச்லோகங்களில் நீண்ட ஸமஸ்தபதங்களும் ஆங்காங்கு நீண்ட கத்யங்களும் எளிதிற் சபையோர் பொருளறியுமாறு இலே. காளிதாஸன் பாணன் இவர்களுடைய நூல்களை இக்கவி எழுத்தெழுத்தாய்ப் படித்திருக்கவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. வேதங்களிலும் சாஸ்த்ரங்களிலும் இவர்க்குச் சிறந்த அறிவு உண்டேயன்றிக் கவிதையில் இல்லை எனச் சிலர் கூற, அவரது கொள்கையைப் பொய்யாக்கவே ஒரு கதையைப் புதிதாய் ஆக்கிப் பல நூற் கருத்தக்களையும் ஆங்குப் புகுத்தி இந்நூல் எழுதினர் எனக் கூறல் தகும்.

1. आन्त्रैः कल्पितमङ्गलप्रतिसराः स्त्रीहस्तरक्तोत्पल-
व्यक्तोत्तंसभृतः पिनह्य महसा हृत्पुण्डरीकस्रजः ।
एताः शोणितपङ्ककुङ्कुमजुषः सम्भूय कान्तैः पिब-
न्त्यस्थिस्नेहसुराः कपालचषकैः प्रीताः पिशाचाङ्गनाः ॥
(मालती. V, 18)

மஹாவீரசரிதம்.—இது ஏழு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு இராமனின் விவாஹம் முதல் பட்டாபிஷேகம் முடிய வர்ணிக்கப்பட்டன. வேதம் சாஸ்த்ரங்கள் இவற்றை நன்கு படித்தவர் ப்ரக்யாதநாயகனைப் பற்றி ரூபகம் எழுதாது ஒரு கட்டுக்கதையைக் கொண்டு மாலதீமாதவம் இக்கவி எழுதினர் என்றும் நடிக்கமுடியாதவாறு நீண்ட ஸமஸ்தபதங்களை வழங்கினர் என்றும் உலகத்தார் இவரை இகழ, இம்மஹாவீர சரிதத்தை இக்கவி இயற்றினரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. நல்ல வம்சத்திற் பிறந்து வித்வானுகவும் இருந்து சிறிது தவறினல், தவற்றினையே நினைந்து இகழாது அவனிடம் இருக்கும் குணங்களைக் கொண்டு அவனைப் போற்றவேண்டும் என்கிற ச்லோகம்[1] இக்கருத்தைக் குறிப்பாக அறிவிக்கின்றதோ என நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இந்நூலில் உள்ள கதைக்கும் வால்மீகியின் இராமாயணத்தில் உள்ள கதைக்கும் பல மாறுபாடுகள் உள. முதல் அங்கத்தில் விச்வாமித்ரரது யாகத்திற்குக குசகவஜன் ஸீதை ஊர்மிளை இவரோடு வந்தனர். இராமனைப் புகழ்ந்துகொண்டு அஹல்யை அங்கேயே வருகின்றுள். தாடகை, அவளது குமாரர்கள் இவர்களுடைய நிக்ரஹம் அங்கேயே நடக்கிறது. சிவனின் தனுஸ்ஸின் பங்கமும் அங்கே. ஸீதையைத் தனக்கு மணஞ்செய்துகொடுக்கவேண்டும் எனக் குசதவஜனைக் கேட்க ஒரு ராக்ஷஸனும் அங்கு வருகிறன்.

இரண்டாம் அங்கத்தில் மிதிலையில் இராமன் ஸீதையின் அந்தப்புரத்தில் இருக்கப் பரசுராமன் இராவணனின் தூண்டலின்பேரில் இராமனைக் கொல்ல அங்கு வருதலும், இராமன்

1 यद्विद्वानपि तादृशेऽप्यभिजने धर्म्यात्पथोऽपि च्युतः

किं मुग्धोऽस्य तदन्यदेव न यमन्त्येकत्र सर्वे गुणाः । (महावी. I. 33)

அவரைப் போற்றுதலும், ஜனகன் அவர் அங்கு வந்தது தவறு எனக் கூற அவர் அங்கு விட்டுச் செல்லுதலும் வர்ணிக்கப் பட்டன.

மூன்றும் அங்கத்தில் வஸிஷ்டர், விச்வாமித்ரர், ஜனகர், தசரதர் இவரெல்லோரும் பரசுராமரை ஸமாதானப்படுத்த, அவர் இணங்காதிருக்க, இராமன் அவருடன் போருக்குச் செல்லுகிறான்.

நான்காம் அங்கத்தில் இராமன் அவரை வெல்ல, எல்லோரும் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அப்போது சூர்ப்பணகை மந்தரையின் உடலிற் புகுந்து, ஸீதை, லக்ஷ்மணன் இவருடன் இராமன் காட்டிற்குப் போகவேண்டும் என்றும் பரதன் முடிசூட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் இரண்டு வரங்களைக் கைக்கேயி கேட்கிறதாக ஒரு கடிதம் கொண்டு வர இராமன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டனர்.

ஐந்தாம் அங்கத்தில் இராவணனோடு ஜடாயுவின் சண்டை முடிய விஷ்கம்பத்திற் கூறி, ஸீதையைத் தேடி இராமனும் லக்ஷ்மணனும் போகும்போது, ஸுக்ரீவன் விபீஷணன், ஹநுமான் இருக்குமிடத்திற்கு அவ்விருவரையும் ச்ரமணை கூட்டிப்போக, இராவணனின் வேண்டுகோளின்படி வாலி தானாகவே இராமனிடம் வந்து அவருடன் சண்டையிட்டு மரிக்குந்தறுவாயில் ஸுக்ரீவன் விபீஷணன் இவ்விருவர்க்கும் இராமனோடு நட்பினைச் செய்வித்தான்.

ஆறும் அங்கத்தில் ஹநுமான் லங்கைக்கு வந்து சென்றதைக் கூறி இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த சண்டையைப் பற்றியும் இராக்ஷஸர்களின் நாசத்தைப்பற்றியும் சித்ரரதன் இந்த்ரன் இவர்களது ஸம்பாஷணை மூலம் அறிவிக்கப் பட்டது.

ஏழாம் அங்கத்தில் இராமன், ஸீதை, லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களோடு புஷ்பகவிமானத்தில் அயோத்திக்கு வர, வஸிஷ்டர் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தனர்.

எனறு அஙகிசசுவை வீரம் எனபபடடது[1]. அதபுதம அஙகசசுவை ஆகும.[2] நாயகனே இராமன, அவனிடம வீரச சுவைககு ஸதாயீபாவமாகிய கோபம ஓரிடததிலும உணாததப படவிலலை,[3] க்ஷமை, சததுருவிடததுளள நறகுணஙகளைப போறறுகை இவையே கூறபபடடன,[4] இவவாறிருகக அங கிசசுவை வீரம எனக கூறுவது பொருநதுமா எனற ஐயம நிகழலாம இநநாயகன தாமவீரன[5] எனப பலவிடததும கூறப படுகினறமையால், அஙகிசசுவை வீரம எனபபடடது எனக

இராமன மஹாவீரன[6] எனக கூறபபடுகினறமையால இநநூலுககு மஹாவீரசரிதம எனப பெயரிடபபடடது எனன

1 अप्राकृतेषु पात्रेषु यत्र वीरः स्थितो रस । (I, 3)

2. वीराद्भुतप्रियतया रघुनन्दनस्य
धर्मद्रुहो दमयितुश्चरितं निरुद्धम् । (I, 6)

3 द्विषन्तमभिवीक्ष्यापि निष्कम्प एव रामभद्र (VI 35-)

4 धीरमसृणो माहात्म्यशोभितोऽस्य विनय (II 38-)
परगुणोत्कर्षतत्त्वेऽपि परिमाणग्राहि सौजन्यपूतमन्तःकरणमस्य राजन्यपोतस्य (II, 38-)
राम — किमेतद्देशेन महाज्ञाननिधेर्माहात्म्यमपह्नियते (II, 18)
— साधारण्यान्निरातङ्कः कन्यामन्योऽपि याचते ।
किं पुनर्जगता जेता प्रपौत्र परमेष्ठिन ॥ (I, 31)

5 वाली—
स एष रामश्चरितैरभिरामो
धर्मैकवीरः पुरुषप्रकाण्ड । (V, 48)

6 जनक —वीरस्य तस्य महतश्चरिताद्भुतानि
नाम्नाक्रमेण जगतामपि मङ्गलानि (VI, 12)
अय विनेता दृप्तानामेकवीरो जगत्पति (III, 40)

லாம். வெகுநாள் ஜூநகரம் அச்சகத்தின் பிற்பகுதியிலிருந்து இந்நூல் கிடைக்காமலிருக்க, அதனை கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னாட்டிலிருந்த ஸுப்ரமண்யர் எழுதினர். பின்னர் பவபூதி எழுதியதே கிடைத்துவிட்டது.

உத்தரராமசரிதம் — பவபூதி இயற்றிய மூன்று நாடகங்களுள் உத்தரராமசரிதமே சிறந்தது எனப் பெரியோர் கூறுவர்.[1] இந்த ஏழு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். முதல் அங்கத்தில் ருஷ்யச்ருங்கர் செய்யும் யாகத்திற்குச் சென்றிருந்த வஸிஷ்டர் இராமனிடம் அஷ்டாவக்ர முனிவரை ஜனங்களுக்கு ஹிதத்தை அவர் செய்யவேண்டுமென்று ஆணையிட, அப்போது ஸ்னேஹம், தயை, ஸௌக்யம் ஜானகி இவர்களை விட்டேனும் ஜனங்களை ஆராதிப்பேன்[2] என இராமன் பதில் அளித்தனர். இங்கு ஜானகியை விட்டேனும் என அவர் சாதாரணமாயக் கூறினரேனும், பின் வரும் கதை ஸாமாஜிகர்களுக்குத் தெரியுமாதலால், அவர் அத்தொடர்க்குக் கருதிய பொருளைக் காட்டிலும் அதிக பொருளைச் சபையோர் கொள்ளுகின்றனர். பின்னர் இராமருடைய சரித்திரத்தைச் சித்திரப்படத்தில் லக்ஷ்மணன் காட்ட, பஞ்சவடியில் சூர்ப்பணகை வருகையைப் பார்த்தவுடன் ஆர்யபுத்ர, இவ்வளவுதான் உங்களது தர்சனம்[3] என்ற ஸீதையின் வார்த்தையும், மால்யவான் என்ற மலையைப் பார்க்கும்போது மறுபடியும் ஸீதையின் பிரிவு வந்ததுபோலிருக்கிறது[4] என்ற இராமனின் வார்த்தையும், பின்னர் மறுபடியும் கங்கையில் குளித்து வனராஜிகளைக்

1. उत्तरे रामचरिते भवभूतिर्विशिष्यते
2 स्नेहं दयां च सौख्यं च यदि वा जानकीमपि ।
आराधनाय लोकस्य मुञ्चतो नास्ति मे व्यथा ॥ (उत्त. 1, 12)
3 हा अज्जउत्त एत्तिअं दे दंसणम् (ibid 1, 27-)
4 मन्यावृत्त स पुनरिव मे जानकीवियोग (ibid 1, 33)

காண்பேன்[1] என்ற ஸீதையின் வார்த்தையும் ஸபையோர்க்குப் பின்வருவதை நினைப்பூட்டுகின்றன. பின்னர் இராமனது மார்பில் ஸீதை தூங்க, அவளைப்பற்றி ஜனங்கள் கூறும் அவதூற்றினை துர்முகன் அவரிடம் அறிவிக்க, தூங்கும் ஸீதையை விட்டுவிட்டு ராக்ஷஸர்களை இராமன் வெருட்டச் செல்ல, அவரது ஆணைப்படி லக்ஷ்மணன் ஸீதையைத் தேரில் ஏற்றி கங்கைக்கரையில் அவளைத் தனிமையாய் விட்டனன்.

ஈண்டு அஷ்டாவக்ரரது வருகையையும் சித்ரபடதர்சனத்தையும் புதிதாகக் கவி இயற்றியதன் நோக்கம் இராமன் ஸீதை இவ்விருவரது வாயிலிருந்து அவர் அறியாமலே பின் வரப்போவதைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் வந்தன என்பதைக் காட்டுவதற்கே என்னலாம். சித்ரபடதர்சனத்தால் ஸபையோர் மேன்மேல் அநுபவிக்க ஒன்றும் இல்லாமையால் அப்பகுதி ஸபையோரை ரஞ்சிக்கும்படி செய்யாது.

ஸீதை இராமனது மார்பில் தூங்க அவர் கூறும் சொற்களால்[2] ச்ருங்காரம் ததும்ப, அது அங்கத்தின் இறுதியில் வரும் பிரிவால் உண்டாகும் கருணத்தைச் சிறக்கச் செய்கின்றது.

1 जाणे पुणोवि पसण्णगम्भीरासु वणराईसु विहरिस्स भाईरहिं ओगाहिस्स (ibid 1 33)

2 इय गेहे लक्ष्मीरियममृतवर्तिर्नयनयो
रसावस्या स्पर्शो वपुषि बहुलश्चन्दनरस ।
अय बाहु कण्ठे शिशिरमसृणो मौक्तिकसर
किमस्या न प्रेयो यदि परमसह्यस्तु विरह ॥ (ibid 1, 38)
आविवाहसमयाद्गृहे वने शैशवे तदनु यौवने पुन ।
स्वापहेतुरनुपाश्रितोऽन्यया रामबाहुरुपधानमेष ते ॥
(ibid 1 37)

இரண்டாம் அங்கத்தில் விஷ்கம்பத்தில் குசலவர்களின் சிறப்பும் இராமன் தங்கமயமான ஸீதையுடன் அச்வமேதம் செய்வதும் கூறப்பட, ஜனஸ்தானத்தில் தவஞ்செய்யும் சம்பூகனை இராமன் கொன்று பின்னர் அவ்விடங்களை யெல்லாம் நோக்கி ஸீதையை நினைத்து வருந்துகின்றார். ஆங்குப் பூர்ண கர்ப்பிணியைக் கைவிட்ட இராமனின் கையே உனக்குக் கருணை ஏது[1] என்ற தொடரைக் கேட்ட எவரும் மனமுருகுவர்.

மூன்றும் அங்கத்தில் பாகீரதியின் ஆணைப்படி ஸீதை கோதாவரிக்கரைக்கு வர, தமஸையைத் தவிர்த்து வேறெருவர் கண்ணுக்கும் அவள் புலப்படாமல் இருக்க, அங்கு இராமன் மரம் மான் முதலியவற்றைப் பார்த்து பழைய ஞாபகங்களால் வருந்திப் பலதடவை மோகமுற்றான். அப்போதெல்லாம் ஸீதை அவனைத் தொட மோகம் நீங்க, ஸீதையின் ஸ்பர்சம் என உணர்ந்தும் அவளைப் பாராது இராமன் வருந்தினன். அவனுடைய நிலையைக் கண்டு ஸீதையும் வருந்தி நின்றாள். ஸீதையின் ஸ்பர்சஸுகத்தை இராமன் உணர்ந்தாலும் ஸீதையைப் பாராமையாலும், ஸீதை இராமனைப் பார்த்தாலும் அவனுடன் உல்லாஸத்துடன் இருக்க இயலாமையாலும், இவ்வங்கம் முழுமையும் கருணச்சுவையே மிளிர்கின்றது.

நான்காம் அங்கத்தில் வஸிஷ்டர், ஜனகன், கௌஸல்யை, அருந்ததி முதலியோர் வால்மீகியின் ஆச்ரமத்திற்கு வர, ஜனகனும் கௌஸல்யையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து பழைய ஞாபகங்களால் வருந்த, அங்கே லவன் வர, அவன் ஆக்ருதியாலும் குரலாலும் இராமன் ஸீதை இவர்களை ஒத்திருக்கிறான் எனக் கௌஸல்யையும் ஜனகனும் நினைக்க, அவ்விருவரையும் யார் என அறிய, பின்னர் அச்வமேதக்குதிரையுடன் வந்த சந்த்ரகேதுவோடு அவன் சண்டை செய்ய ஓடினன். இங்கு

1. रामस्य बाहुरसि निर्भरगर्भखिन्न-
मित्याप्रयासनपटोः करुणा कुतस्ते । (ibid 2, 10)

ஜனகனும கௌஸலயையும சோகததில மூழகினறனா இவாகளை இநநாடகததிற பாததிரஙகளாகச செயததறகுக காரணம இவாகளது முனனிலையில இராமனையும ஸீதையையும சோச செயயவேணடும எனற கவிநோககு எனனலாம.

ஐநதாம அஙகததில லவனும சநதரகேதுவும ஒருவரை ஒருவா மெசச, கோலாஹலததுடன இருநத சநதரகேதுவின ஸைநயததை ஜருமபகாஸதரததால லவன அமைதியுறச செய தான பினனா இராமன பரசுராமரை அடககியதையும தாடகையைக கொனறதையும லவன பரிஹஸிகக,[1] சநதர கேது அவனிடம கோபிதது இருவரும போருககுச செலலு கினறனா இவவஙகம முழுவதும வீரசசுவையே மிளிாகினறது

ஆறும அஙகத்தில இராமன, லவன குசன இவாகளைக கணடுத தனனை அறியாது அவாகளிடம அனபுற, அவருடைய ஆகருதியாலும குரலாலும அவாகள ஸீதையை ஒததிருக கினறனா என அறிய, அவாகள தனது குமாரரகளாக இருகக லாமோ எனச சநதேஹிகக, அவாகளும இவரை இராமன என அறிநது, தாம கறற இராமாயணததைக கூற, இராமன ஸீதையின மறைவைபபறறி வருநதுகினறான இவவஙகததில கவி மெயமமறநது கூறும சலோகஙகள பல [2]

1 सिद्ध ह्येतद्वाचि वीर्यं द्विजाना
 बाह्वोर्वीर्यं यत्तु तत्क्षत्रियाणाम् ।
शस्त्रग्राही ब्राह्मणो जामदग्न्य
 तस्मिन्दान्ते का स्तुतिस्तस्य राज्ञ ॥ (ibid 5 32)
वृद्धास्ते न विचारणीयचरितास्तिष्ठन्तु हु वर्तते
 सुन्दस्त्रीदमनेऽप्यखुण्ठयशसो लोके महान्तो हि ते । (ibid 5 34)
2 व्यतिषजति पदार्थानान्तर कोऽपि हेतु
 न खलु बहिरुपाधीन्प्रीतय सश्रयन्ते । (ibid 6, 12)

ஏழாம் அங்கத்தில் இராமன் முதலியோருடைய எதிரில் ஸீதாபரித்யாகம் முதல் ஸீதை கங்கையில் விழுந்து அங்குக் குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பின்னர் வால்மீகியிடம் வித்தைகளைக் கற்ற குழந்தைகளைப் பார்க்கும் வரையில் அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் கொண்டு நடிக்கப்பட, இராமன் மோஹமடைய, அருந்ததி ஸீதையைக் கொண்டு அவனைத் தொட்டு மோஹத்தைப் போக்குவிக்க, வால்மீகி, வஸிஷ்டர், அருந்ததி எல்லோரும் ஸீதையையும் குழந்தைகளையும் இராமனிடம் கொடுத்து பல நாள் அவர்கள் ஜீவித்திருக்கவேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றனர். இந்த அங்கத்தின் முதற்பகுதியில் மாத்திரமே கருணைச் சுவை உணரப்படுகின்றது. சுபமாக நாடகத்தை முடிக்க வேண்டுமென்று கருதி, வால்மீகி உணர்த்தியதற்கு மாறு பாடாக, பவபூதி இவ்வாறு உணர்த்தினர் போலும்.

இந்நூலில் அறியப்படுஞ் சில செய்திகள் :—

1. ருக்வேதஸம்ஹிதை உபநிஷத் இவற்றிலுள்ள வாக்கியங்கள் இங்குக் காணப்படுகின்றன.[1]

विरोधो विश्रान्तः प्रसरति रसो निर्वृतिघनः
तदौद्धत्यं क्वापि व्रजति विनयः प्रह्वयति माम् । (*ibid* 6, 11)
विना सीतादेव्या किमिव हि न दुःखं रघुपतेः
प्रियानाशे कृत्स्नं किल जगदरण्यं हि भवति । (*ibid* 6, 30)
क्व तावानानन्दो निरतिशयविस्रम्भबहुलः
क्व वान्योन्यप्रेम क्व च नु गहनाः कौतुकरसाः ।
सुखे वा दुःखे वा क्व नु खलु तदैक्यं हृदययोः
तथाप्येष प्राणः स्फुरति न तु पापो विरमति ॥ (*ibid* 6, 33)

1. भद्रा ह्येषा वाचि लक्ष्मीर्निषक्ता (*ibid* 4, 16)

3. மஹாவீரசரிதத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் இங்குச் சிறிது மாறுபாட்டுடன் உள்ளது.[1] ஒன்று அவ்வாறே கண்டுள்ளது.[2]

4. இக்கவி அத்வைதிகளுள் விவர்த்தவாதத்தை அங்கீகரித்தவர்.[3]

5. உபநிஷத்துக்களில் ஈடுபட்டிருப்பினும் இக்கவிக்கு இந்நூலை இயற்றி முடிக்குந் தருவாயிலும் அஹங்காரம் முற்றிலும் மறைந்தது எனக் கூற இயலாது.[4]

திங்நாகன்.[5]—இவரது பெயர் தீரநாகர்[6] எனச் சிலர் கூறுவர். இவர் எழுதிய நாடகம் குந்தமாலா[7] என்பது. தான் சுகமாய்ப் பிரஸவித்தால் ஒவ்வொரு நாளும் குந்தமாலையால் கங்கையை

1 जनकानां रघूणां च सम्बन्धः कस्य न प्रियः ।
यत्र दाता ग्रहीता च कल्याणप्रतिभूर्भवान् ॥ (महावी. 1, 57)
जनकानां रघूणां च सम्बन्धः कस्य न प्रियः ।
यत्र दाता ग्रहीता च स्वयं कुशिकनन्दनः ॥ [उत्त. 1, 17]

2. किं त्वनुष्ठाननित्यत्वं स्वातन्त्र्यमपकर्षति ।
सङ्कटा ह्याहिताग्नीनां प्रत्यवायैर्गृहस्थता ॥
[महावी. 4, 33 & उत्तर. 1, 8]

3. ब्रह्मणीव विवर्तानां क्वापि प्रविलयः कृतः । (ibid 6, 6)

4. यं ब्रह्माणमियं देवी वाग्वश्येवानुवर्तते । (ibid 1, 2)
शब्दब्रह्मविदः कवेः परिणतप्रज्ञस्य वाणीमिमाम् । (ibid 7, 20)

5. दिङ्नाग

6 धीरनाग

7. कुन्दमाला

2. சில உலகவழக்குக்கள் நன்கு உணரதப்படுகின்றன.

i. ஒரு காலதது இன்பததைத தரும் பொருள் மற்றொரு காலததில் புண்ணில் ஊற்றிய காரம்போல் ஆகும்.[2]

ii. உள்ளடக்கிய சோகம உற்ற நண்பரைக் காண, கரையை உடைததுப் போகும் வெள்ளம்போல் ஆகும்.[3]

iii போற்றத தக்கன குணஙகளேயன்றி வயதுமில்லை லிங்கமுமில்லை.[4]

Cf. भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधि वाचि [ऋ. वे. X. 71, 2]

अन्धतामिस्रा ह्यसूर्या नाम ते लोकाः प्रेत्य येभ्य. प्रलीयन्ते य आत्मघातिनः ।

Cf. असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः ।
तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जना. ॥
(ईशावास्योपनिषत् 3)

देवः परो रजसो य एष तपति [उत्तर. 4, 10-)

Cf नमस्ते तुरीयाय दर्शनाय पदाय परो रजसे (बृहदा. 5, 14, 7)

2. य एव हि जनः पूर्वमासीन्मूर्तो महोत्सवः ।
क्षते क्षार इवासह्यं जातं तस्यैव दर्शनम् ॥ [उत्तरा. 4, 7]

3. सन्तानवाहीन्यपि मानुषाणा
दुःखानि सद्बन्धुवियोगजानि ।
दृष्टे जने प्रेयसि दुःसहानि
स्रोत.सहस्रैरिव सम्प्लवन्ते ॥ (*ibid* 4, 8)

4. गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न च लिङ्गं न च वय· (*ibid* 4, 11)

3. மஹாவீரசரிதத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் இங்குச் சிறிது மாறுபாட்டுடன் உள்ளது.[1] ஒன்று அவ்வாறே கண்டு உளது.[2]

4. இக்கவி அத்வைதிகளுள் விவர்த்தவாதத்தை அங்கீகரித்தவர்.[3]

5. உபநிஷத்துக்களில் ஈடுபட்டிருப்பினும் இக்கவிக்கு இந்நூலை இயற்றி முடிக்குந் தறுவாயினும் அஹங்காரம் முற்றிலும் மறைந்தது எனக் கூற இயலாது.[4]

திங்நாகன்.[5]—இவரது பெயர் தீரநாகர்[6] எனச் சிலர் கூறுவர். இவர் எழுதிய நாடகம் குந்தமாலா[7] என்பது. தாம் சுகமாய்ப் பிரஸவித்ததால் ஒவ்வொரு நாளும் குந்தமாலையால் கங்கையை

1. जनकाना रघूणा च सम्बन्धः कस्य न प्रियः ।
यत्र दाता ग्रहीता च कल्याणप्रतिभूर्भवान् ॥ (महावी. 1, 57)
जनकाना रघूणा च सम्बन्धः कस्य न प्रियः ।
यत्र दाता ग्रहीता च स्वयं कुशिकनन्दन. ॥ [उत्तर. 1, 17]
2. किं त्वनुष्ठाननित्यत्वं स्वातन्त्र्यमपकर्षति ।
सङ्कटा ह्याहिताग्नीनां प्रत्यवायैर्गृहस्थता ॥
[महावी. 4, 33 & उत्तर. 1. 8]
3. ब्रह्मणीव विवर्तानां क्वापि प्रविलय. कृत. । (ibid 6, 6)
4. यं ब्रह्माणमियं देवी वाग्वश्येवानुवर्तते । (ibid 1. 2)
शब्दब्रह्मविदः कवेः परिणतप्रज्ञस्य वाणीमिमाम् । (ibid 7. 20)
5. दिङ्नाग.
6. धीरनाग.
7. कुन्दमाला

ஆசசிபபதாக ஸீதை வேணடிககொணடு, அவவாறே செயத தால இநநூலுககு இபபெயா வநதது இதனுள ஆறு அஙகங கள உள

முதல அஙகததில லகஷமணன இராமனின ஆணைபபடிப பூரணகாபபிணியான ஸீதையைக கஙகைககரையில விடடு விடடுப போக, அபபோது வாலமீகி அஙகு வநது அவளைத தன ஆசரமததிறகுக கூடடிப போகினறா இஙகுக கருணைச சுவை தோனறியும, ஸீதை இராமனுககு பாதிவரதேசம அனுபபுவதும, அபபோது தனனை அவா மறககாமலிருகக வேணடுதலும, தனககாக ஆசரமததிறகு வாலமீகி கூடடிப போகாமல இருபபினும தனது காபபததிறகாகக கூடடிப போகவேணடும எனக கூறுவதும், சுகமாயப பிரஸவிததால தினநதோறும குநதமாலையாற கஙகையை ஆசசிபபதாக வேணடிககொளளுதலும கருணைச்சுவையின உதகாஷகளைக குறைககினறன

இரணடாம அஙகததில குசலவாகளின பிறபபு கலவி இவறறைப பறறிக கூறபபடடது பினனா ஸீதை வேதவதி இவாகளுடைய ஸமபாஷணையால ஸீதை கணவனினறு பிரிநத மையைப பறறி வருநதுவதும, அவளைப பாாகக நேருமா எனக கூறுவதும[1] அசவமேதததில இராமனுல ஸீதையின பாணிகர ஹணமோ நடககும என வேதவதி கூறுவதும[2] அறியததககன பினனா இருவரும சோதறகு ஸாதனம இருககிறது எனறமையால ஸீதை பிரிவைக குறதது வருநதுவதாலுணடாம கருணைசசுவையின சிறபபு குனறுகினறது

மூனறும அஙகததில இராமன லகஷமணனுடன வாலமீகி யின ஆசரமததைச குறிததுவா, அஙகு நதியில குநதமாலையைக

1 अपि गुहारण्ययोस्तातस्य दर्शनेन जन्मामोघं भवेत्

2 ननु तत्र अश्वस्य सहधर्मचारिण्या पाणिग्रहो निर्वर्तयितव्य

கண்டு எடுக்க, அது ஸீதை தொடுத்ததாய் இருக்கவேண்டும் என்று ஸந்தேஹிக்க, மணலில் உள்ள அடிச்சுவடுகள் ஸீதையின என நினைத்து இராமன் மிகவும் வருந்த, அதனை மறைவிற் கண்டு ஸீதை வருந்துவது மனத்தை உருகச் செய்கின்றது. இங்குக் கருணைச்சுவையே மிளிர்கின்றது. மோஹத்தால் தான் ஸீதையை விட்டேன்[1] என இராமன் கூறுவது கருணைச் சுவைக்கு நேர்மாறு எனின், தற்போது அவனுடைய விரஹத் தால் துன்புற்றமையின் அவ்வாறு கூறுதல் தவறாகாது என்ன லாம். வருந்துகின்ற இராமனைக் கண்டுப் பலவகையாக மனத் தில் நினைக்கும் ஸீதையின் நிலை நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டுளது.[2]

நான்காம் அங்கத்தில் நைமிசாரண்யத்தின அழகைப் பார்க்க வந்த இராமன் தனிமையாய் வாய்க்காலை அடைய, அங்கே ஸீதையின் நிழலைப் பார்ப்பினும், ஸீதையைப் பார்க்க வில்லை. அங்கு புருஷர்களின் கண்களுக்குப் பெண்டிர் தோன் றாமல் இருக்கவேண்டும் என ருஷி ஆணையிட்டிருந்தனர்.[3] இராமன் ஸீதையைப் பாராது மோகமுற, ஸீதை அவனைத் தொட, அவன் மோகத்திலிருந்து நீங்கினன். மறுபடியும் அவன் மோகமடைய சித்ரகூடவனதேவதை ஸீதைக்குக் கொடுத்த உத்தரீயத்தால் அவனுக்கு ஸீதை வீசிற, அவன அவளைக் காணாமல் இருப்பினும் உத்தரீயத்தைப் பிடிக்க, பின்னர் அது மாயாவதியாற் கொடுக்கப்பட்டது என அறிந்து

1. किं किं मोहादहमकरवं मैथिलीं ता निरस्य (कुन्द. III, 3)
2. तन्निर्वर्णयामि ... तत्र प्रेक्षिष्ये ... आवर्ज्यते मे बलात्कारेण तत्रैव दृष्टिः ... दृष्ट इति परितोषः, चिरप्रवास इति मन्युः, परिक्षाम इत्युद्वेगः, निरनुक्रोश इत्यभिमानः ... न जानामि आर्यपुत्रदर्शनेन कीदृशीमवस्थामनुभवामीति । (*ibid* III, 11)
3 मुनिप्रसाद एष तपोवनवासिनीनां स्त्रीणामेतस्मिन् दीर्घिकातीरे पुरुषनयनानामगोचरता (*ibid* IV, 14-)

வருநதினன இவவஙகததுளளும கருணசசுவையே அனுப விககபபடுகிறது எனனலாம. ஆயினும உனனுடன எபபோது பூரணசநதிரன உளள இரவைக கழிபபேன[1] என இராமன கூறுவது கருணசசுவையின சிறபபைக குறைககினறது

ஐநதாம அஙகததில, தனது ஆசரமததில இருசிறுவாகள வீணையுடன ராமாயணததைக கானஞ செயவதை இராமன கேடகவேணடும என இராமனை அழைததுவரக குசலவாகளை ருஷி அனுபபினா பல காரணஙகளால அவவிருவரும தனது குமாராகளாக இருககவேணடும என இராமன ஸநதேஹிக கிறுன

ஆறும அஙகததில குசலவாகள கானஞ செயவதைக கேடடு இராமன மகிழ, கணவனிடமிருநது அவவிருவரும ஸீதையின குமாராகள என அறிய, குமாராகளும அவவிரு வரும இராமலக்ஷமணா என அறிய, நாலவரும ஒருவாக கொருவா ஆலிஙகனம செயதுகொணடு மோஹம அடைகின றனா. அபபோது வாலமீகி ஸீதையுடன வநது அவருடைய மோஹததை நீககி இராமன ஸீதையைக காடடிறகு அனுப பியததறகுக கோபிதது, ஸீதையை எலலோாகளும எதிரில தான குறறமறறவள என உதகோவிககச செயது, ஸீதையைக கையில பிடிதது இராமனை அசவமேதஞ செயயச சொலலினா பினனா இராமன குசனை அரசன ஆகவும, லவனை யுவராஜா வாகவும முடிசூடடினா.

இநநாடகததிறகும உததாராமசரிததிறகும பல ஒறறு மைகள இருபபதால, பவபூதி இநநாடகததைப பாாததே உததாராமசரிததைதை இயறறினா எனச சிலா கருதுகினறனா. அதறகுச சிறநத காரணம இநநூலாசிரியா திஙநாகா என பவும அவா பூநதாம நூறறுணடின முறபகுதியில இருநதா

4. यथा बाहूपधानेन पटान्तशयने पुन ।
गमयेय त्वया सार्धं पूर्णचन्द्रा विभावरीम् ॥ (*ibid* IV, 17)

என்பதும் ஆகும்; அவர் பௌத்தர் அன்றே எனின், திபேத்தில் அவரைத் தென்னிந்தியாவில் இருந்த பிராம்மணர் எனக் கூறுகின்றனர் என்பர். அன்றியும் குந்தமாலா என்ற பெயர் ஸாஹித்யதர்ப்பணத்திலும், இங்குள்ள ஒரு ச்லோகம்[1] போஜதேவரின் ச்ருங்காரப்ரகாசத்திலும் மஹாநாடகத்திலும் இருக்கின்றது.

ஆனால் இந்நூலாசிரியர் நாந்தியில் மாலதீமாதவத்திற்போல் விநாயகரையும் சிவபிரானையும் வாழ்த்துகின்றனர்.[2] இரண்டாம் அங்கத்தில் உயர்ந்த தம்பதிகள் ஸ்வர்க்கத்தில் உமாமஹேச்வரரும், பூவுலகத்தில் ஸீதாராமரும் என்கின்றனர். அடிக்கடி ஸாமகானத்தைக் குறிக்கின்றனர்.[3] மூன்று வேதங்களையும் அச்வமேதத்தையுங் குறிக்கின்றனர்.[4] காலில் பிதத வெடியால் நடக்கத் துன்பமாய் இருக்கின்றது[5] எனவும்

1. द्यूते पणः प्रणयकेलिषु कण्ठपाशः
   ... ... (*ibid* IV, 20) [महाना. 5, 1]
2. जम्भारिमौलिमन्दारमालिकामधुचुम्बिनः ।
   पिबेयुरन्तारायाब्धिं हेरम्बपदपांसवः ॥ [कुन्द. I, 1]
   ... ...
   पायाद्वस्तरुणारुणाशुकपिला शम्भोर्जटासन्ततिः (*ibid* I, 2)
3. .... श्रोत्रेषु सम्मूर्च्छति सामनादः (*ibid* III, 9)
   अभ्यर्च्य मुनिगीतसामगतया भक्त्या शकुन्तस्वनम् (*ibid* IV, 4)
   सामध्वनिश्रवणदत्तमनोऽवधान-
   निष्पन्दमन्दमदवारणकर्णतालाः । (*ibid* IV, 9)
   मुनीनां सामगीतानि पुण्यानि मधुराणि च । (*ibid* IV, 10)
4. परिष्कृताग्निभिर्वेदैरश्वमेध इवाध्वरः (*ibid* VI, 1)
5. पादतलञ्च मे साम्प्रतं पिटकसंस्फोटकैः संवृत्तम् (*ibid* III)

எனககுப பிரியம, எனககுப பிரியம[1] என இரடடிததுக கூறு கினறனா ஸுகமாயப பிரஸவிததால தினம கஙகைககுக குநத மாலையால அாசசிபபதாக ஸீதை வேணடிககொளகிறுள[2] பரஸதாவநா எனறு கூறவேணடியவிடதது பாஸசகாததிற போல ஸதாபநா எனறு உளது பரதிமாநாடகததில தசரத னுடைய பரதிமை கூறபபடுவதுபோல ஈணடும தசரதனது பரதிமை குறிககபபடடுளது[3]

இவறறை நோககின இநநூலாசிரியா வைதிகா எனபதும ஸாமகா எனபதும, உமாமகேசவரரை வழிபடடவா எனபதும, பாதரசைக்ஷபிலலாமல நடககும தெனனுடடினா எனபதும, திராவிடமொழிபிறபோல சில சொறகளை இரடடிததுக கூறும ஸவபாவம உடையவா எனபதும, பாஸசகரததை இயறறிய பாஸரது காலததிறகு நெருஙகிய காலததிலே சுமாா கி பி ஒனபதா ம நூறறுண டிலே அவரது நாடடிலே இருநதவா எனபதும கொளளல தகும

உறஙினருடைய மனம கஙா டாரததிரததாலே நெருஙகும எனற கருததைக கொணடு இநநூலினும உததராமசரிதத தினும சலோககஙகள உள[4] அவறறை நோககின இககவி பவபூதிககுப பிறபடடவா எனக கூறுதலே பொருநதும எனத தோறறுகினறது

1 पिअ मे पिअं मे (ibid II)

2 यद्यद् सुखेन गर्भमभिनिर्नेयामि सदा तत्र दिने दिने सुष्टु अर्थितया कुन्दमाल्योपहारं करिष्यामि (ibid I 20-)

3 शुश्रूषितस्य प्रतिमागतो महाराज (ibid I 16)

4 व्यतिषजति पदार्थानान्तर कोऽपि हेतु
न खलु बहिरुपाधीन् प्रीतय संश्रयन्ते ।

அங்கஹர்ஷன்.—இவர்க்கு மாத்ரராஜன் என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவரது தகப்பனார் நரேந்த்ரவர்த்தனர்[1]. இவர் எழுதிய நாடகம் தாபஸவத்ஸராஜம் என்பது. வாஸவதத்தை அக்னிக்கு இரையானாள் என நினைத்து வத்ஸராஜன் தாபஸனாக மாறினமையை இந்நூல் வர்ணித்தலால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதனுள் ஆறு அங்கங்கள் உள. ஈண்டு அங்கிச்சுவை கருணவிப்ரலம்பம் ஆகும். இரண்டாம் அங்கத்தில் அரசனின் புலம்பல் எவரது மனத்தையும் உருகச் செய்யும். பத்மாவதி வத்ஸனின் உருவப்படத்தையே பூஜித்துக்கொண்டு அவனை மணக்க முடியாது என்று நிச்சயித்தால் உயிரைவிட முயலும் போது, அதைத் தடுக்க வத்ஸன் அவளை மணம்புரிதல் கருண விப்ரலம்பத்தைக் கெடுக்கவில்லை. அவ்வாறு ஸம்விதானம் செய்த கவியின் ஆற்றல் போற்றத் தக்கது. இந்நூலை ஆனந்தவர்த்தனர் இரண்டிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர். சொல் அலக்ஷ்யக்ரமவ்யங்கியத்திற்கு வ்யஞ்சகம் ஆகும் என்பதற்கு உதாரணமாக இங்குள்ள ஒரு ச்லோகத்தைக்[2] கூறியுள்

विकसति हि पतङ्गस्योदये पुण्डरीकं
द्रवति च हिमरश्मावुद्गते चन्द्रकान्तः ॥ (उत्तर. VI. 12]
आपातमात्रेण कयापि युक्त्या
सम्बन्धिनः सन्नमयन्ति चेतः ।
विमृश्य किं दोषगुणानभिज्ञः
चन्द्रोदये श्च्योतति चन्द्रकान्तः ॥ (कुन्द. V, 10)

1. श्रीनरेन्द्रवर्धनसूनोः अनङ्गहर्षापरनाम्न. श्रीमात्रराजस्य कृतौ . . .
[ताप. 1, 1-]

2. उत्कम्पिनी भयपरिस्खलितांशुकान्ता
ते लोचने प्रतिदिशं विधुरे क्षिपन्ती ।
क्रूरेण दारुणतया सहसैव दग्धा
धूमान्धितेन दहनेन न वीक्षितासि ॥ (*ibid* 2, 16)

ளார். அன்றியும், அங்கிச்சுவை மங்கியதாகத் தோன்றுமிடத்து அதனை எடுத்துக்காட்டவேண்டும் என்ற விதி இந்நூலில் ஆளப்பட்டது என்று அவர் கூறுகின்றார். இவ்விடத்தில் விரிவாய் உரை எழுதும்போது அபிநவகுப்தர் ஒரு ச்லோகத்தை நான்காம்[1] அங்கத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்; ஆனால் தற்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட புஸ்தகத்தில் அஃது ஐந்தாம் அங்கத்துள் காணப்படுகின்றது. இக்கவியின் காலம் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆகலாம்.

முராரி.[2] — இவர் மௌத்கல்யகோத்திரத்தினர்.[3] இவரது தகப்பனார் பட்டஸ்ரீவர்த்தமானர்[4]; அவர் ஒரு ச்ரோத்ரியரும் மஹாகவியும் ஆவர். இவரது தாயார் தந்துமதி[5]; இவர் வ்யாகரணம், தர்க்கம், வேதாந்தம் இந்த சாஸ்த்ரங்களைப் படித்ததோடு ச்ரௌதம் ஸ்மார்த்தம் இப்பிரயோகங்களிலும் புலமை வாய்ந்தவர். இவரைப் பாலவால்மீகி[6] என்றனர். இவர் எழுதிய நாடகம் அனர்க்கராகவம்[7] என்பது. இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. கண்டு விச்வாமித்ரர் ராமலக்ஷ்மணர்களை

1. देवी स्वीकृतमानसस्य नियतं स्वप्नायमानस्य मे
तद्गोत्रग्रहणादियं सुवदना यायात्कथं न व्यथाम् ।
इत्थं यन्त्रणया कथं कथमपि क्षीणा निशा जाग्रतो
दाक्षिण्योपहतेन सा प्रियतमा स्वप्नेऽपि नासादिता ॥
(*ibid* 5, 24)

2. मुरारिः
3. मौद्गल्यगोत्रम्
4. भट्टश्रीवर्धमानः
5. तन्तुमती
6. बालवाल्मीकिः
7. अनर्घराघवम्

அயோத்தியிலிருந்து கூட்டிப்போனது முதல் பட்டாபிஷேகம் முடிய வர்ணிக்கப்பட்டன. இந்நூலிலுள்ள கதைக்கும் வால்மீகிராமாயணக்கதைக்கும் பல மாறுபாடுகள் உள்ளன; அம்மாறுபாடுகளுள் சில மஹாவீரசரிதத்தில் உள்ளனவாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக இரண்டிலும் ஸீதையைத் தனக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று ஜனகரை வேண்ட இராவணன் தன் ஆளை அனுப்புகிறான். இரண்டிலும் பரசுராமன் இராமனை விட்டுச் சென்றவுடன் சூர்ப்பணகை ஆவேசித்த மந்தரை கைகேயி இரண்டு வரங்களைக் கேட்குங் கடிதத்தை மிதிலைக்குக் கொண்டுவருகின்றாள்.[1] இரண்டிலும் வாலி இராவணனால் ஏவப்பட்டு இராமனின்முன் வருகிறான்; ஆனால் மஹாவீரசரிதத்தில் அவன் மானாய் மாற, அதனை வாலி எனத் தெரியாது இராமன் கொல்லுகின்றான்; இங்கு வாலி நேரே எதிர்த்து மாண்டான்.

இந்நூலில் அங்கிச்சுவை சாந்தம் என்றும், அதனைப் போஷிக்கும் அங்கச்சுவை வீரம் எனவும் இக்கவி நினைக்கின்றார் என்பது அவரது வாக்கால்[2] தோன்றுகின்றது. இராமனது வாக்காலும்[3] ஓரிடத்து அது குறிக்கப்படுகின்றது.

1 इयमार्यमन्थरोपनीता मध्यमाम्बायाः पत्रिका (अनर्घ. IV, 65-)
एष ते तातस्य कार्यलेख [महावी. IV, 40-]

2 पुण्यलक्ष्मीकयोः कोऽयमनयोः प्रतिभासते ।
मौञ्ज्यादिव्यञ्जनैः शान्तो वीरोपकरणो रसः ॥ [अनर्घ. III, 34]

3. जातः सोऽहं दिनकरकुले क्षत्रियश्श्रोत्रियेभ्यो
विश्वामित्रादपि भगवतो दृष्टदिव्यास्त्रपारः ।
अस्मिन्वंशे कथयतु जनो दुर्यशो वा यशो वा
विप्रे शस्त्रग्रहणगुरुणः साहसिक्याद्बिभेमि ॥ (ibid IV, 49)

முதல் அங்கத்தில் சாந்தச்சுவை இராமனின் ஒரே வாக்யததால்[1] உணரப்படுகின்றது என்னலாம். ஆயினும் அங்கு அவ்விரண்டு சுவைகளில ஒன்றுக்கும் பரிபோஷத்தைக் காணோம். இரண்டாம் அங்கததில் ரிஷியின் ஆணையே சாஸ்திரம் ஆகும் என்ற வாக்யத்தால் சாந்தச்சுவை உணரப்படுகின்றது ஆயினும் நன்கு அது பரிபோஷிக்கப்படவில்லை. அதைக் காட்டிலும் பிசாசரர்களை எதிர்க்குமிடத்து வீரச்சுவை உணரத் தப்படுகின்றது. மூன்றாம் அங்கத்தில் இராவணன் முதலியோரை மஹான்கள்[2] என இராமன் கூறுவது இராமனின் பெருந்தன்மையை விளக்குகின்றது. இருப்பினும் அங்கு ஜனகா விச்வாமித்ரர் இவவிருவரின் ஸம்பாஷணையும் இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட சௌஷ்கலன் ஜனகன் இவ்விருவரின் ஸம்பாஷணையுந் தான் பெரும்பகுதி ஆகின்றது. அவற்றால் சாந்தமோ வீரமோ மிகுதியாய் உணர்த்தப்படவில்லை. நான்காம் அங்கத்தில் இராமனும் பாசுராமரும் பேசிக்கொள்வதில் வீரமும், இறுதியில் தன்னை மன்னிக்கவேண்டும் என இராமன் அவரைக் கேட்குமிடத்து[3] சாந்தமும் உணரப்படுகின்றன. .ஐந்தாம் அங்கத்தின் தொடக்கத்தில் ஸீதை இராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்டாள் எனக் கேட்டபோது தனக்குள்ள கோபத்தையும் சோகத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு இராவணன் பெரியோர்வழியிலிருந்து

1. कथं मोऽपि भगवानस्माभिरुपचरिष्यते (*ibid* I, 47-)
2. वत्स मा मैवम्, महान्तो हि तादृशाः (*ibid* III, 38-)
3 पैराहृतानां विहितमपि शर्म भवतु नः

प्रकृत्या विप्रेभ्यः पुनरकृतशिल्पा रघुभुवः ।

चिरादुण्डीरेण त्वयि तदपि रामेण गुणितं

तपोविद्यावीरव्रतमय मयि क्षाम्यतु भवान् ॥ (*ibid*, IV, 58)

தவறியதைக் கூறி இராமன் வருந்துகின்றார்.[1] இறுதியில் வாலியும் ராமனும் போர் புரியும்போதும் அதற்கு முன்னரும் வீரச்சுவை உணர்த்தப்படுகின்றது. ஆறும் அங்கத்தில் இராமராவணர்களின் போர் வர்ணிக்கப்படினும் அது இரண்டு வித்யாதரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்வதாக வர்ணிக்கப்பட்டமையால், அங்கு வீரச்சுவை உணர்வது அரிதாயிருக்கிறது; சாந்தச் சுவைக்கு இடமே காணோம். ஏழாவது அங்கத்தில் இலங்கையிலிருந்து அயோத்திவரையில் உள்ள மலை, நதி முதலியன விரிவாய் வர்ணிக்கப்படுகின்றமை அங்கிச்சுவைக்கு அனுகூலமாய் இல்லை. இடையிடையில் ச்ருங்காரமும் அத்புதமும் அங்கச்சுவைகளாய்க் காணப்படுகின்றன.

முராரிக்கு மூன்றும் வழி[2] என்ற பெரியோர் வழக்கு ஒன்று உளது. அதற்குக் காரணம் யாது எனத் தெளிவாய்க் கூறப்படவில்லை. பின்னர் உள்ளன காரணங்கள் ஆகுமோ எனத் தோன்றுகின்றது; அறிஞரால் ஆராய்தற்கு உரியது:—

1. இந்நூல் உருவத்தில் த்ருச்யகாவ்யமாய் இருப்பினும் வர்ணனையில் ச்ரவ்யகாவ்யம் எனவே கூறலாம். இரண்டாம் அங்கத்தில் வித்தாச்ரமம் அதனருகிலுள்ள வனராஜி இவற்றின் வர்ணனை, நான்காம் அங்கத்தின் தொடக்கத்தில் விடியற்கால

1. सहजधैर्यवशंवदवृत्तयो
हृदि रुषश्च शुचश्च नियन्त्रिताः । (ibid V, 16)
कुले वा शौर्ये वा भुजसमुदये वा तपसि वा
यमूर्न आचस्त्वमिव भविनारो न चरमे ।
अहो धिङ्मोहस्ते कथमतिचिरादेष न खलु
प्रवीराणां पन्था दशवदन येनासि चलितः ॥ (ibid V, 13)

2. मुरारेस्तृतीयः पन्थाः

வாணனை, ஏழாம அஙகததில ஸமுததிரம, நதிகள, மலைகள இவறறின வாணனை இவையெலலாம சரவயகாவயததிறகே பொருநதும

2 ஆறும அஙகம முழுமையும ஒருவாறு அனுவாதமே ஆகும

3 இககவி பாணினியின அஷடாதயாயியை எழுத தெழுததாயப படிததிருபபதால[1], அஙகுளள ஸூததிரஙகளையும, கொளகைகளையும சலோகஙகளிலும[2] பேசசிலும[3] எளிதாய நுழைககிறா அதனைச சபையோா எலலாரும நனகு அறிய முடியாமையின, அவை சரவயகாவயததிறகே பொருநதும

4 அனறியும வயாகரணசாஸதிரம படிததவராலே அறியபபடும சபதபரயோகஙகளை இககவி வழஙகுகினறா[4]

இநநூலின சிறபபுககள

சிறசிலவிடதது இககவி மெயமமறநது கிறக, அவருடைய கருததுககளுககு ஏறப சொறகள தகக வருததததைக கொணட

1 न शब्दब्रह्मोत्थ परिमलमनाघ्राय सुजन
कवीना गम्भीरे वचसि गुणदोषौ रचयतु । [अनर्घ. VII, 152]

2 उपाधिस्तत्राय जयति जनिकर्तुः प्रकृतिता । (ibid I, 58)
प्रहृष्टकर्त्रभिप्रायक्रियाफलरतो विधीन् (ibid II 86)

३ पुरप्रभस्पर्धाने विद्यावृद्धसयोगाद्बहिरङ्गानि वचासि (ibid III, 57-)
तपोभिरस्य ब्राह्मण्यादेशोऽपि स्थानिवद्भावेन क्षत्रधर्मं न जहाति (ibid IV, 11-)
कथम् अपत्यप्रत्ययान्विशिनोमि (ibid VI, 38-)

4 परिनिष्ठारणी (ibid I, 15), चोरङ्कारम् (ibid V, 11)
अभ्यमित्रीण (ibid VI, 18-), तलातरि (ibid VI, 44) etc

ச்லோகங்களில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கு சொற்பிரயோகம் தடங்கலின்றி வருதல் போற்றத் தக்கது.[1] இக்கவி பக்திமார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர் என்பது நன்கு அறியப்படுகின்றது.

காலம்.—இக்கவி பவபூதிக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது சில ச்லோகங்களாலும், சில சொற்பிரயோகத்தாலும்[2] நன்கு அறியப்படுகின்றது. காச்மீரத்தில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் ஆண்ட அவந்திவர்மனது ஸபையில் இருந்த ரத்நாகரர்

1. निजाय तस्मै गुरवे यतीनां जैत्राय विश्राणितगोसहस्रम् ।
तं गोसहस्राधिपतेः प्रशिष्यमुपास्महे मैथिलमातिथेयम् ॥ (*ibid* III, 14)
सिद्धश्रेणिपरम्परापरिगतैरेभिः प्रपौत्रस्य ते
   वृद्धैरद्य पुलस्त्यवर्जमभितः स्मेरेषु देवर्षिषु ।
विष्वग्वृत्तिरसङ्गता नमयितुं दुर्वारलज्जाभर-
   म्लानश्रीस्तु चतुर्मुखी भगवतो धातुः कथं वर्तते ॥
(*ibid* V, 14)
दृष्ट्वा राघवमेकराक्षसवनस्वच्छन्ददावानलं
   जानक्या निजवल्लभस्य परमप्रेमाणमालोक्य च ।
काङ्क्षन्ती मुहुरात्मपक्षविजयं भङ्गं च मुग्धा मुहु-
   र्धावन्ती मुहुरन्तरालपतिता मन्दोदरी वर्तते ॥
(*ibid* VI, 27)

2. मीमांसते किमार्योऽयं कौशिकेऽप्यनुशासति ।
वाचमेषामृषीणां हि शास्त्रमेवानुवर्तते ॥ (*ibid* II, 58)
இதை உத்தரராமசரிதம்
लौकिकानां हि साधूनामर्थं वागनुवर्तते ।
ऋषीणां पुनराद्यानां वाचमर्थोऽनुधावति ॥ (उत्तररा. I, 10)
என்ற ச்லோகத்தின் உத்தரராமசரிதத்தோடு ஒத்திருத்தல் காண்க.
यथा किल सीतादेवीं प्रष्टुं दशग्रीवपुरोहित आगतः
[अनर्घ. III, 4-]

தனது ஹரவிஜயத்தில்[1] இக்கவியைக் குறிக்கின்றார். இவரை மங்கரும் ஸ்ரீகண்டசரித்திரத்தில்[2] குறிக்கின்றார். ஏழாம் அங்கத்தில் இக்கவி மாஹிஷ்மதீ என்ற நகரத்தை வர்ணிக்கின்றமையாலும்[3], அது கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் கலசரி அரசர்களுக்குத் தலைநகராய் இல்லாமையாலும், இக்கவி கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்திருக்கலாம்

சக்திபத்ரன்[4] — இக்கவி தென்னாட்டில் முதன்முதலில் நாடகம் முதலியனவற்றை இயற்றியவர். இவர் எழுதிய நாடகம் ஆச்சர்யசூடாமணி என்பது உன்மாதவாஸவதத்தை முதலிய காவ்யங்களையும் இயற்றினவர்[5] இவர் மலையாளத்தில் இருந்திருக்கலாம்[6]

रावणपुरोहित सर्वमायो नाम वृद्धराक्षस सम्प्राप्त ।
स किल राजकार्याद्व पश्यति [महावी I 27-]
परोरजासि (अनर्घ III, 44), देव परो रजस (उत्तररा. IV, 10)

1. हरविजये (37, 167)
2 श्रीकण्ठचरिते (25, 74)
3 इय च खलचरीनरेन्द्रसाधारणाग्रमहिषी माहिष्मती नाम चेदिमण्डन माला नगरी [अनर्घ VII, 115]
4 शक्तिभद्र
5 दक्षिणापथादागतमाश्चर्यचूडामणिं नाम नाटकम् (आ. I 2-) आकाश प्रसूते पुष्प, सिकता तैलमुत्पादयन्ति, यदि दक्षिणस्या दिश आगत नाटकनिबन्धनम् (ibid I, 2-)
6 तया सह कुमारस्य सम्बन्धः कृत (ibid II, 3-) என்னுமிடத்து सम्बन्ध என்ற சொல் மலையாளத்தில் வழங்கப்படும் பொருளில் ஈண்டு வழங்கப்பட்டுளது

இந்நூலுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. சூர்ப்பணகை பஞ்சவடியில் வருவதிலிருந்து லங்கையில் ஸீதை அக்நிப்ரவேசஞ்செய்து இராமனோடு சேரும்வரையில் வர்ணிக்கப்பட்டது.

இராமாயணக்கதையிலிருந்து இக்கவி மாறுபட்ட இடங்கள் ஆவன:—

1. ராக்ஷஸர்களின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தைத் தோற்றுவிக்கச் சக்தியுள்ள சூடாமணியையும் மோதிரத்தையும் முனிவர் ஸீதைக்கும் இராமனுக்கும் லக்ஷ்மணன்மூலம் அனுப்பித்தல்.[1]

2. ஸீதையைத் தூக்கிப்போம்போது இராவணன் இராமரூபத்துடனும் மாரீசன் லக்ஷ்மணரூபத்துடனும் இருந்து, பகைவரால் எதிர்க்கப்பட்ட பரதனின் உதவிக்காக அயோத்திக்குச் செல்வதாக இராவணன் ஸீதைக்குச் சொல்லுதலும், லக்ஷ்மணனுக்கு எதிரில் மாரீசன் இராமனாகவும், இராமனுக்கு எதிரில் சூர்ப்பணகை ஸீதையாகவுந் தோன்றுதலும், இராமன் இருவரையுந் தொட்டவுடன் அவர்கள் தங்கள் உண்மை உருவத்தைக் கொள்ளுதலும்.

3. அசோகவனத்தில் ஸீதையைப் பார்க்க இராவணன் போவதற்கு முன்னர் மண்டோதரி அங்குச் சென்று மறைந்து நிற்க, ஸீதையைக் கொல்ல இராவணன் வாளை எடுக்கும்போது மண்டோதரி முன்னர் வந்து அதனைத் தடுத்தல்.

1. मणिमंशुकेऽमृतमङ्गुलीयकं
कल्पौनमिदमपि धारयन्ति ये ।
समावाप्य तानरसमाशु मायिनः
प्रकृतिं भजन्ति महसा क्षपाचराः ॥ (*ibid* III, 10)

இமமாறுதலகளை இககவி செயததறகுக காரணம இநநூலில அஙகிசசுவை அதபுதம ஆக இருபபதறகு எனபா சூரபபணகை முதனமுதலில தோனறுமபோதும, ஸீதை அகனிபரவேசஞ செயது வெளியில வருமபோதும அதபுதசசுவை உணரபபடு கினறது ஜடாயு இராவணனோடு போா செயயுமபோது வீரசசுவையும[1], இராவணன ஸீதையுடன பேசுமபோது சருஙகாராபாஸமும[2], புஷபகததில ஸீதை ஏறுமபோது தான தறபோது உணமையான இராமன[3] எனறுமிடதது ஹாஸயமும அஙகசசுவைகள ஆகும

இநநூலில பாதரபரவேசஙகளும, அஙகாவதாரஙகளும சொறபிரயோகஙகளும ஸமபாஷணைகளும மிக ரோமையாய இருபபதால இநநாடகம நடிததறகுத தககதாய இருககினறது

1 तिष्ठ त्वमत्र मम पश्यतु कर्म सीता
शस्त्रेण मे समरमूर्धनि दर्पणेन ।
अद्रिं महेन्द्र इव पक्षिणमम्बरस्थ
पक्षौ विलूय सहसा भुवि पातयामि ॥
वक्त्राण्येतानि तेऽद्य प्रत्ययवनरुच पिङ्गकेशानि रोषात्
शृङ्गाणीवाञ्जनाद्रे दवदहनशिखादीपितानीव रात्रौ ।
उत्कृत्योत्कृत्य चञ्च्वा झन्झटिति गलत्सान्द्ररक्तारुणानि
प्रत्यक्ष क्षत्रियाया दश दशसु दशग्रीव दिक्षु क्षिपामि ॥
(ibid IV 11)

2 दुष्प्रापा च सुतनु तपसा निर्विश स्वर्गलक्ष्मीं
पातिव्रत्य परिघ इव ते स्वर्गमार्गं रुणद्धि ॥ (ibid V 27)

3 अद्य सत्य राम शशिमुखि न मायी दशमुखो
रथ भ्राता मे त्वां नयति न च सूतो नृपसुते । (ibid VII, 32)

சரீரசரீரியின் ஸம்பந்தம்போல் ராமஸுக்ரீவரின் ஸம்பந்தம் உண்டாகிறது[1] என இக்கவி கூறுதலின், இவர் விசிஷ்டாத்வைதியாய் இருக்கலாம் எனின், நீரே ஹோதா, ஹவ்யம், ஹுதபுக்[2] என இவரே கூறுதலின், இவர் அத்வைதியாயும் இருக்கலாம் எனக் கூறலாம்.

காலம் —இக்கவி சங்கராசார்யரின் சிஷ்யன் என்ற வழக்கு உள்ளமையாலும், அது தவறு எனக் கூறச் சான்று ஒன்றும் இல்லாமையாலும், இவர் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருத்தல் கூடும்.[3]

ராஜசேகரன்[4]—இவர்க்குக் கவிராஜன் என்ற பட்டம் உண்டு. இவர் ரகுவம்சத்திற் பிறந்த மஹேந்த்ரபாலன் என்ற சிரப்பயராஜனுக்கு உபாத்யாயர்.[5] இவர் எழுதிய நூல்கள் ஆறு என இவரே கூறினும்[6], தற்போது நான்கு நூல்களே காணப்படுகின்றன. அவை கர்ப்பூரமஞ்சரீ,[7] வித்தசாலபஞ்சிகா,[8]

1. शरीरशरीरिणोरिव रामसुग्रीवयोः सम्बन्धः मया कारित. ।
(*ibid* VI, 130)
2. होता हव्यं हुतभुगिति यं प्राह शब्दः स्वयम्भूः । (*ibid* II, 21)
Cf त्वमेव हव्यं होता च भोज्यं भोक्ता च शाश्वतः ।
(कुमारसम्भवे. II, 15)
3 Introduction to Āścaryacūdāmani by Prof S. Kuppuswami Sastri
4. राजशेखरः
5 बालकई कइराओ णिब्भअराअस्स तथ उवज्झाओ ।
(कर्पूर. I, 9)
देवो यस्य महेन्द्रपालनृपतिः शिष्यो रघुग्रामणीः [बालभा. I, 11]
6 विद्धि नः षट् प्रबन्धान् [बालरा. I, 12]
7. कर्पूरमञ्जरी 8 विद्धशालभञ्जिका

பாலராமாயணம்,[1] பாலபாரதம்[2] ஆகும். இவர் மஹேந்த்ரபாலனின் மகனாகிய மஹீபாலதேவனின் விருப்பப்படி பாலபாரதம் இயற்றியதாகையால் அவ்விருவரது காலத்திலும் இவர் இருந்தனர் எனக் கூறல் தகும். கி. பி. 907 இல் மஹேந்த்ரபாலன் ஆண்டதாகவும் கி பி. 917 இல் மஹீபாலன் ஆண்டதாகவும் சாஸனங்கள் கூறுதலின், இக்கவி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்திருக்கலாம்.

அந்நான்கு நூல்களுள் கர்ப்பூரமஞ்சரீ முதலிலும், வித்தசாலபஞ்சிகை அதன் பின்னரும், பாலராமாயணம் அதன் பின்னரும், பாலபாரதம் இறுதியிலும் இவர் எழுதியிருக்கலாம்.

கர்ப்பூரமஞ்சரியில் தன்னைப் பாலகவி[3] எனக் கூறுகின்றமையாலும், அவரது மனைவி அவந்திஸுந்தரீ இதனை நடிக்க விரும்பினமையாலும்,[4] கதைப்போக்கிலும், அரசன், விதூஷகன் பெண்டிர் பைரவானந்தன்[5] என்ற ஐந்த்ரஜாலிகன்[6] இவரைத் தவிர்த்து வேறு பாத்திரங்கள் இல்லாமையாலும், அக்காரணம் பற்றியே ப்ராக்ருதபாஷையில் எழுதப்பட்டமையாலும், இந்நூல் முதன்முதலில் எழுதப்பட்டது எனலாம். இந்நாடிகையை ஒத்ததும் ப்ராக்ருதத்தில் எழுதப்பட்டதும் ஆக இருத்தலின் இதனை ஸட்டகம் என்பர். நாயிகையின் பெயரை ஒட்டி இந்நூல் கர்ப்பூரமஞ்சரீ எனப்படும்.

1. बालरामायणम्

2. बालभारतम्

3. कर्पूर. I, 9

4 भणगो विदिश अवन्तिसुन्दरी सा पउंजइदुमेदमिच्छदि (ibid I, 11)

5 भायानन्दः

6 ऐन्द्रजालिक.

வித்தசாலபஞ்சிகையில் மகேந்திரபாலன் யுவராஜாவாகக் கூறப்பட்டமையாலும்,[1] கவி தன் வாக்கில் தேன் ஒழுகுவதாகக் கூறுகின்றமையாலும்,[2] கர்ப்பூரமஞ்சரியைக் காட்டிலும் இதன் காவ்யத்திற்கேற்ற வளமை இருத்தலாலும்[3], இது அதன் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். நாயிகையைப் போன்று ஒரு சாலபஞ்சிகை செய்யப்பட, அதனைக் கண்டு அரசன் விமோகித்த காரணம் பற்றி இந்நூல் வித்தசாலபஞ்சிகை எனப் பெயர் பெற்றது. இது ஒரு நாடிகை. நாயகி சிலகாலம் பட்டமஹிஷியிடம் ஆணுருவத்துடன் சேவகனாக இருக்க, பின்னர் அவட்கு அவள் பெண் என்றும் அவளிடத்தில் அரசன்

1. श्रीयुवराजदेवस्य परिषदाज्ञा

   ... ...

   रघुकुलतिलको महेन्द्रपालः

   सकलकलानिलयः स यस्य शिष्यः । [विद्ध. I, 6]

2. राजशेखरकवेः सूक्तीः सुधास्यन्दिनीः [*ibid* I, 7; बालरा. I, 1]

3. *Cf.* बाणान् संहर मुञ्च कार्मुकलतां लक्ष्यं तव त्र्यम्बकः

   के नामात्र वयं, शिरीषकलिकाकल्पं यदीयं मनः ।

   तत्कारुण्यपरिग्रहात्कुरु दयामस्मिन्विधेये जने

   स्वामिन् मन्मथ तादृशं पुनरपि स्वप्नाद्भुतं दर्शय ॥

   (*ibid* I, 22)

   यद् भ्रूलते तरलिते यदुदञ्चुलीकः

   पाणिः पुरो यदपि चञ्चुरलञ्घनस्थम् ।

   उन्मुद्रिताधरदलं च यदास्यमस्याः

   तत्काव्यकर्मणि निषक्तमवैमि चेतः ॥ (*ibid* I, 41)

காமுற்றனன் என்னும் தோன்றும்போது அற்புதச்சுவை சிறந்து உணரப்படுகின்றது. ஆகலின் அதனை இங்கு அங்கியாகிய சருங்காரச்சுவைக்கு அங்கம் என்னலாம்.

வால்மீகியை வியாஸர்க்குப் பெரியவராக இக்கவி கூறுகின்றமையாலும்,[1] மஹாபாரதம் இயற்றுவதற்கு முன்னரே ராமாயணம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறுகின்றமையாலும்,[2] பாலராமாயணத்தை நடிக்கும்போது மஹேந்த்ரபாலன் அரசனாக இருந்தமையாலும்[3], பாலராமாயணம் முழுமையும் காணப்படுகின்றமையாலும், பாலபாரதத்தை நடிக்கும்போது மஹீபாலன் அரசனாக இருந்தமையாலும்[4] பாலபாரதத்தில் முதலிரண்டு அங்கங்களே இதுவரை அகப்பட்டிருத்தலால் எஞ்சிய அங்கங்களை அவர் எழுதாது இறந்தனரோ என்ற ஐயத்திற்கு இடன் இருத்தலாலும், பாலராமாயணத்திலும் பாலபாரதத்திலும் கவி தன்னை முற்பிறப்புகளில் வால்மீகி, மேண்டா, பவபூதி ஆகக் கூறுகின்றமையாலும்[5], பாலராமாயணத்தின் பின்னர் பாலபாரதத்தை இயற்றியிருத்தல் கூடும்.

1 व्यास — भगवन् अद्भुतसम्भव, एष व्यास पाराशर्योऽभिवादयते ।
वाल्मीकि — वत्स सात्यवतेय, स्वप्रबन्धपरिसमाप्त्या वर्धस्व [बालभा. I, 14-]

2 वाल्मीकि — कियान् वर्तते ननेतिहासो भारतम्
व्यास — के वयं नाम रामायणमहार्णवे पुरत (ibid I, 16-)

3 महेन्द्रपालदेवेन अधिष्ठिता सभासद [बालरा. I, 1-]

4 श्रीनिर्भयनरेन्द्रनन्दनेनाधिष्ठिता सभासद (ibid I, 7-)

5 बभूव वल्मीकभव पुरा कविस्तत प्रपेदे भुवि भर्तृमेण्ठताम् ।
स्थित पुनर्यो भवभूतिरेखया स वर्तते सम्प्रति राजशेखर ॥
(बालरा I, 16 & बालभा. I, 12)

பாலராமாயணம் பத்து அங்கங்கள் கொண்ட நாடகம். முதல் அங்கத்தில் ராவணன் மிதிலைக்கு வந்து சிவதநுஸ்ஸை வளைக்க எடுத்தும், அதை வளைத்து ஸீதையை மணத்தல் தனக்குக் கௌரவக்குறைவு என நினைத்து அவ்வில்லை எறிந்தும், அதைக் கண்டு ஜனகன் அவனிடம் கோபிக்க, சதானந்தர் அவரை ஸமாதானப்படுத்துகின்றனர்.

இரண்டாம் அங்கத்தில் பரசுராமனும் ராவணனும் ஒருவரை ஒருவர் இகழ்ந்து போர் புரிகின்றனர்.

மூன்றாம் அங்கத்தில் ஸீதையின் ஸ்வயம்வரம் நடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு ராவணன் வருந்துகின்றான்.

நான்காம் அங்கத்தில் ஸீதையை மணந்து ராமன் அயோத்திக்குப் புறப்பட, ஜனகன் கண்வரைப்போல் பெண்ணிற்கு உபதேசிக்க, அப்போது பரசுராமர் அங்கு வந்து இராமனுடன் போர் புரிந்து தோல்வியுறுகின்றனர். அங்கு ராமன் அவரிடம் தன் விநயத்தைக் காட்டுதல் போற்றத் தகுந்தது.[1]

ஐந்தாம் அங்கத்தில் மாயாமயமான ஸீதையைக் கண்டு ராவணன் உன்மத்தனாய் விக்ரமோர்வசீயத்தில் புரூரவஸ்ஸைப் போல் புலம்புகின்றான்.

ஆறாம் அங்கத்தில் ஜடாயுவின் வதம் வரையில் காட்டில் நடந்தவற்றைத் தசரதன் மந்திரியுடன் ஸுமந்த்ரன் ரதன சிகண்டன் இவர்கள் முகமாய்க் கேட்கின்றனர்.

ஏழெட்டாம் அங்கங்களில் ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்டி, ராமன் முதலியோர் லங்கையில் போர் புரிந்தனர். ஏழாம் அங்கத்தில் தனது ஸஹோதரத்திற்காக வைத்திருந்த தாருமயமான யந்த்ரஜானகியின் உடலை வெட்டித் தலையை இராமன்

1 स्वायत्तेन कुठारेण स्वाधीने राममूर्धनि ।
यथेष्ट चेष्टतामार्यस्त्वदाज्ञा नो निषेधति ॥ (ibid IV, 62)

இருக்கின்றது. நீண்ட ஸமாஸங்களையும், அதிக வர்ணனைகளையும், நடந்த செயல்களைப் பிறர்முகமாய்க் கூறுதலையும் இக்கவி கண்டு வழங்குதலின், இந்நாடகம் நடித்தற்கு உரியது ஆகாது. இந்நூலையே ச்ரவ்யகாவ்யமாக இவர் இயற்றியிருப்பின், அது சிறந்து விளங்கியிருக்கும்.

பாலபாரதத்தில் த்ரௌபதிஸ்வயம்வரத்தைப் பற்றிய ஒரு அங்கமும், சூதாட்டத்தைப் பற்றிய ஒரு அங்கமுமே காணப்படுகின்றன. இதற்குப் ப்ரசண்டபாண்டவம்[1] என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. ஒரே ச்லோகத்தைச் சிறிது மாறுபாட்டோடும் மாறுபாடின்றியும் கவிகள் தங்களுடைய நூல்களிற் கூறும் வழக்கத்தை இக்கவியும் கைகொண்டனர்.[2] வித்தசாலபஞ்சிகையின் சிறு பகுதியில் தவிர்த்து வேறு எங்கும் இவர் மெய்ம்மறந்து நூலை இயற்றினர் எனக் கூறுதற்கு இடம் இல்லை. சார்தூலவிக்ரீடிதம் முதலிய வ்ருத்தங்களில் அழகாய்ச் சொற்சுவையுடன் ச்லோகங்களை இயற்றுவதில் இவர் சிறந்தவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை

1. प्रचण्डपाण्डवम् (बालभा. I, 12)
2. *Cf* कण्ठे मौक्तिकदाम गण्डतलयोः कार्पूरमच्छं रजः
सान्द्रं चन्दनमङ्गके विचकिलस्रक्शेखरं मूर्धनि ।
तन्वी गाढमियं चकास्ति तनुनी चीनांशुके बिभ्रती
शीतांशोरधिदेवतेव गलिता व्योम्नि द्रुतं गच्छतः ॥
[बालभा I, 27]

कण्ठे मौक्तिकमालिकाः स्तनतटे कार्पूरमच्छं रजः
सान्द्रं चन्दनमङ्गके वलयिताः पाणौ मृणालीलताः ।
तन्वी नक्तमियं चकास्ति तनुनी चीनांशुके बिभ्रती
शीतांशोरधिदेवतेव गलिता व्योमाग्रमारोहतः ॥
(विद्ध. III, 16)

முன இராவணன எறியச செயய, அதனைக கணடு இராமன முதலியோா வருநத, பினனா அது தனது வருததாநததகைக கூற அவா வியககினறனா

ஒனபதாம அஙகததில இநதிரன, தசரதன, சாரணன இவருடைய முகததால இராமராவணபபோா வாணிககப படுகினறது

பததாம அஙகததில புஷபகவிமானததில ராமன ஸீதை முதலியோருடன ஏறி, அவளுககுப பலவறறையும அவா காட்டி, அயோததிககு வர, அஙகு அவாககு வஸிஷடா பட்டாபிஷேகம செயகினறனா

இநநாடகததுள நாயகன யாா எனறும, அஙகிசசுவை யாது எனறும எளிதிற கூற இயலாது ராமனே நாயகன எனறும, வீரமே அஙகிசசுவை எனறும பொதுவாயக கூறல வேணடும ஆயினும நாயகனுகிய ராமனின பரவேசம 1, 2, 5, 6, 9 இவவஙகஙகளில இலலை, மூனறும அஙகததில உப நாடகததிலே உளளது, நானகாம அஙகததிலதான பரசுராம ருடன போா புரிவதறகு முனனா ராமன நேரில வருகினறுன, ஏழு எடடு இவறறில ராமனவரினும ஆஙகு வீரசசுவைககு அவன ஆலமபனவிபாவமாக இலலை பததில ராமன புஷப கததிற செலகினறுன இராவணனின பரவேசமோ நாது ஆறு, பதது அஙகஙகளைத தவிரதது ஏனையவறறில உளளது அவறறுள பெருமபானமையும அவன சருஙகாரரபாஸததிறகு ஆலமபனவிபாவமாய இருககினறுன

பிககவிககுப பவபூதியைபபோல உபநிஷதவாககியஙகள, தாமஸூதரவாககியஙகள,[2] இவறறை வழஙகுவதில ஆசை

1 अमुर्या इति ये लोका अन्धेन तमसा वृता ।
तांस्ते मृत्वाभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जना ॥ [बालरा II 32]

2 गुरुत्वदुरपुरे वर्तितव्यम् (ibid II 40)

இருக்கின்றது. நீண்ட ஸமாஸங்களையும், அதிக வர்ணனைகளையும், நடந்த செயல்களைப் பிரதமமாகக் கூறுதலையும் இக்கவி கண்டு வழங்குதலின், இந்நாடகம் நடித்தற்கு உரியது ஆகாது. இந்நூலையே சிரவ்யகாவ்யமாக இவர் இயற்றியிருப்பின், அது சிறந்து விளங்கியிருக்கும்.

பாலபாரதத்தில் தரௌபதீஸ்வயம்வரத்தைப் பற்றிய ஒரு அங்கமும், சூதாட்டத்தைப் பற்றிய ஒரு அங்கமுமே காணப்படுகின்றன. இதற்குப் ப்ரசண்டபாண்டவம்[1] என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. ஒரே ச்லோகத்தைச் சிறிது மாறுபாட்டோடும் மாறுபாடின்றியும் கவிகள் தங்களுடைய நூல்களிற் கூறும் வழக்கத்தை இக்கவியும் கைகொண்டனர்.[2] வித்தசாலபஞ்ஜிகையின் சிறு பகுதியில் தவிர்த்து வேறு எங்கும் இவர் மெய்ம்மறந்து நூலை இயற்றினார் எனக் கூறுதற்கு இடம் இல்லை. சார்தூலவிக்ரீடிதம் முதலிய வருத்தங்களில் அழகாயச் சொற்சுவையுடன் ச்லோகங்களை இயற்றுவதில் இவர் சிறந்தவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை

1. प्रचण्डपाण्डवम् (बालभा. I, 12)
2. Cf कण्ठे मौक्तिकदाम गण्डतलयोः कार्पूरमच्छं रजः
सान्द्रं चन्दनमङ्कके विचकिलस्रक्शेखरं मूर्धनि ।
तन्वी गाढमियं चकास्ति तनुनी चीनांशुके बिभ्रती
शीतांशोरधिदेवतेव गलिता व्योम्नि द्रुतं गच्छतः ॥
[बालभा I, 27]
कण्ठे मौक्तिकमालिकाः स्तनतटे कार्पूरमच्छं रजः
सान्द्रं चन्दनमङ्गके वलयिताः पाणौ मृणालीलताः ।
तन्वी नक्तमियं चकास्ति तनुनी चीनांशुके बिभ्रती
शीतांशोरधिदेवतेव गलिता व्योमाग्रभारोद्धतः ॥
(विद्ध. III, 16)

க்ஷேமீச்வரன்.[1]—இவர் இயற்றிய நாடகங்கள் இரண்டு. அவை நைஷதாநந்தம்[2], சண்டகௌசிகம்[3] என்பன. அவற்றுள் சண்டகௌசிகமே பெரும்பாலும் படிக்கப்பட்டுளது. இதனுள் ஐந்து அங்கங்கள் உள. ஹரிச்சந்த்ரன் விச்வாமித்ரரின் கோபத்திற்கு ஆளாகி, அவனும் அவனது மனைவிகுமாரர்களும் பட்டதுன்பத்தை இந்நூல் வஸ்துவாகக் கொண்டது. கதாநாயகன் உண்மையை நிலைநாட்டுவதால், தர்மவீரம் அங்கிச்சுவை என்னலாம். முதலங்கத்தில் ச்ருங்காரமும், இரண்டாவதில் க்ரோதமும், மூன்று ஐந்து அங்கங்களில் கருணமும், நான்கில் பீபத்ஸமும் அங்கச்சுவைகள் ஆகும்.

இவர் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த மஹீபாலனால் போற்றப்பட்டமையால்[4], இந்நூல் அக்காலத்தில் எழுதப்பட்டதாகும்.

பாஸநாடகசக்ரவாசிரியர். — கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் முன்னர் பாஸநாடகசக்ரத்துள்ள ஸ்வப்நவாஸவத்தத்தை போன்ற நூல் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று சாரதாதனயரின் பாவப்ரகாசத்திலிருந்தும், போஜரின் ச்ருங்காரப்ரகாசத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றமையால்[5] பாஸநாடகசக்ரத்தைச் சேர்ந்த நாடகங்கள் பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டன எனக் கொள்ளின் தவறாகாது. இச்சக்ரம் தற்போது பதின்மூன்று ரூபகங்களைக் கொண்டன என்பர். இவற்றின் ஆசிரியர்

1. क्षेमीश्वरः
2. नैषधानन्दम्
3. चण्डकौशिकम्
4. आदिष्टोऽस्मि .... श्रीमहीपालदेवेन ।
5. Introduction by Prof S. Kuppuswami Sastri to Āścaryacūḍāmaṇi — Balamanorama Press Edition p. 23.

காளிதாஸனுக்கு முன்னர் இருந்த பாஸர் எனச் சிலரும், பிற்காலதது மலையாளநாட்டில் இருந்த ஒருவர் எனப் பலரும் கூறுவர். அப்பதினமூன்றுவன:—ஸவப்நவாஸவதததம், ப்ரதிஞ்ஞாயௌகந்தராயணம், அவிமாரகம், சாருதத்தம், ப்ரதிமாநாடகம், அபிஷேகநாடகம், பஞ்சராத்ரம், மதயமவ்யாயோகம், தூதவாக்யம், தூதகடோத்கசம், கர்ணபாரம், ஊருபங்கம், பாலசரிதம்.[1]

ஸ்வப்நவாஸவதத்தம்.—இது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். ஐந்தாம் அங்கத்தில் தலைவலியால் பிடிக்கப்பட்ட பதமாவதியை ஸமுத்ரக்ருஹத்திற் பார்க்க உதயனன் வர, அங்கு அவள் வாராமல் இருக்க, அரசன் தூங்கிப்போக, விதூஷகன போர்வை எடுக்க வெளியிற் செல்ல, பதமாவதியைப் பார்க்கச் சென்ற வாஸவதத்தை உள்ளே சென்று பத்மாவதி என நினைதது அரசனுக்கு அருகில் அவள் படுக்க, அவன் ஸ்வப்னத்தில் வாஸவதத்தே எனக் கூப்பிட, அதனைக் கேட்டு அரசன் எனக் கண்டு அவளது கைகளைக சரியாய்ப் போட, அவன் விழித்துக்கொள்ள வாஸவதத்தை அவனுக்குத் தெரியாமல் வெளியிற் சென்றுவிட்டாள். இக்காரணம்பற்றியே இந் நாடகத்திற்குக் கவி இப்பெயரை இட்டனர் போலும். இதனைத தவிர்தது இவ்வங்கத்தால் வேறு பயன் ஒன்றும் இல்லை. அன்றியும் பத்மாவதி ஏன் அங்கு வரவில்லை எனக் கவி கூறாதது குற்றமே ஆகும்.

1. स्वप्नवासवदत्तम्, प्रतिज्ञायौगन्धरायणम्, अविमारकम्, चारुदत्तम्, प्रतिमानाटकम्, अभिषेकनाटकम्, पञ्चरात्रम्, मध्यमव्यायोगः, दूतवाक्यम्, दूतघटोत्कचम्, कर्णभारम्, ऊरुभङ्गम्, बालचरितम् ।

இஙகு அஙகிசசுவை யாதெனத திணணமாயக கூற இயலவிலலை பதமாவதியின மணம அஙகி எனின ஸமபோக சருஙகாரம அஙகி ஆதம வாஸவததையைத திருமபி அடைநதது அஙகி எனின விபரலமபசருஙகாரம அஙகி ஆகும

இஙகு ஸமபநதம எனற சொலலை மலையாளதேசததில வழஙகும பொருளில ஓரிடதது[1] இககவி வழஙகியிருககினறனா எனத தோறறுகினறது எபபடிபபடட எனற சொல சஙகத தமிழில வினைபெயராகவே வடமொழியிலுளள கீத்ருசே எனற பொருளில வழஙகபபடடிருபபினும், மணிமேகலையின காலத தொடஙகி வடமொழி யாத்ருசே எனற பொருளிலும வழஙகப படடமை காரணமாகத தமிழநாடடில பேசசில கீத்ருசே எனச சொலலவேணடியவிடதது யாத்ருசே எனச சொலலி விடுகிறாகள அததவறு இஙகும ஓரிடதது[2] இருககினறது பேசாமலிருககிறேன எனற பொருளில நாககைத தைததுககொண டேன எனத தெனனாடடில வழஙகுகினறது இதை ஒடடி இஙகு ஒரு வாககியம இருககினறது[3] எனத தோனறுகினறது. நிலை மேலுஙகீழும ஆகும எனற பொருளில இஙகு ஒரு வாககியம[4] உளது, அது காளிதாஸனின வாககியததைப[5] பின பறறியதோ எனற ஐயம உணடாகினறது

பரதிஞஞாயௌகநதராயணம — இதை நாலு அஙகஙகள கொணட நாடிகை எனபா, நாடிகையில அஙகிசசுவை சருங காரமாக இருககவேணடும அதறகுப பரிபோஷகததைக

1 भर्तृदारिका तेन राज्ञा सह सम्बन्धं नेच्छति [वासव II]

2 हल ' यादृशे सङ्कटे निक्षिप्त आर्यपुत्र (ibid IV)

3 एपा सन्दष्टा मे जिह्वा (ibid IV)

4 कालक्रमेण जगत परिवर्तमाना
चक्रारपङ्क्तिरिव गच्छति भाग्यपङ्क्तिः । (ibid I, 4)

5 नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिक्रमेण (मेघसन्देशे)

காணோம். நாயகன் வத்ஸராஜன், நாயிகை வாஸவதத்தை எனக் கொள்ளின், அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நேசித்ததைப்பற்றி விரிவாய் நாடக கவி கூறவில்லை. யௌகந்தராயணன் தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றியதால், அவனை நாயகனாகக் கொள்வது பொருந்தும்; அப்போது வீரத்தை ஒருவாறு அங்கிச்சுவை என்னலாம். அவ்வாறாயின் நாடகத்தின் பெயரும் பொருந்தும்.

இதனை ஈஹாம்ருகம் என்பர் சிலர்.

இங்கும் ஸம்பந்தம் என்ற சொல் மலையாளத்தில் வழங்கும் பொருளில் இரண்டிடத்து[1] உளது. அவ்வாறே பிறர் கூறியதை ஒத்துக்கொண்டதாக அறிவிக்கும் ஆம என்ற சொல் பல்லிடத்தில்[2] காணப்படுகின்றது. கண்ணிலலட்டுகோ[3] என ஒரு தின்பண்டம் கூறப்பட்டுளது; இது த்வாரமில்லாத தோசை போன்றது என்றும், மலையாளத்தில் அவ்வாறு வழங்கப்படுகின்றது என்றுங் கூறுவர். மாமனார் வீட்டில் இது கிடைக்காது[4] என்ற தென்னாட்டுவழக்கு ஈண்டு உளது. இங்குள்ள ஒரு வாக்யம் காளிதாஸனின் சாகுந்தலத்துள்ள ஒரு வாக்யத்தை ஒத்திருக்கிறது.[5]

1. किं सम्बन्धो णिच्चिदो (प्रति II, 13-)
   एवं सम्बन्धं मन्यते महासेनः (*ibid* IV, 24-)
2. आम, ऐलावणोऽहम् (*ibid* III, 1-)
3. कण्णिल्लड्डुका (*ibid* III, 1-) இங்குக் கண்ணில என்பது தமிழ்ச் சொல்லாயும் லட்டுகா என்பது வடமொழிச் சொல்லாயுமிருத்தல் கூடும்.
4. नैतत् सुलभं श्वशुरकुले (*ibid* II, 13-)
5. भाग्येषु शेषमायत्तं दृष्टपूर्वं न चान्यथा (*ibid* II, 5)
   भाग्यायत्तमतःपरं ..... [शाकु. IV.]

அவிமாரகம் — இது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு அங்கிச்சுவை சருங்காரம். அவிமாரகனுக்கும் அவனது மாமன்மகளாகிய குரங்கிக்கும் ஒத்த அன்பு உண்டாகி, இருவர்க்கும் நடந்த மணம் இந்நூலின் கதாவஸ்து ஆகும். அவிமாரகன் மலயபர்வதத்தின் அருகிலிருந்த மலையிலிருந்து விழ நினைத்தமையாலும்[1], மாதுலஸுதையை மணந்ததாலும்[2], மாலையில் அவிமாரகன் ஸ்நானஞ்செய்தமையாலும்[3] விசாரிதம்[4] என்ற சொல் மலையாளப்பொருளில் வழங்கப் பட்டமையாலும் இந்நூல் மலயபர்வதத்தைச் சார்ந்த தென்னாட்டில் இருந்த கவியால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். முதல் ச்லோகத்தில் விஷ்ணுவைப்பற்றியும்[5] இரண்டாம் அங்கத்தில் ஓரிடத்து[6] அர்த்தநாரீச்வரரின் அழகைப்பற்றியும் இக்கவி கூறுகின்றார். பர்த்ருஹரி நீதிசதகத்திலுள்ள ஒரு அடி[7] இங்கு ஒரு ச்லோகத்தில் உளது. இந்நாடகத்துள் மதயானை வித்யாதரன் நாரதர் இவர்களுடைய பிரவேசங்கள் இன்றியமையாதன. நாயகனைக் கொண்டு இந்நூலுக்கு அவிமாரகம் என்ப் பெயர் வந்தது என்பது வெளிப்படை.

1 यास्यावो मलयस्य चन्दननगान्मध्याह्ननिद्रासुखम् [अभि IV, 10]

2 अविमारक - मातुल, अभिवादये
कुन्तिभोज - एह्येहि वत्स (*ibid* VI, 18-)
தென்னாட்டிலுள்ள விப்ரதிபத்திகள் ஐந்தனுள் மாதுலஸுதாபரிணயம் ஒன்று என்ப் போதாயனர் கூறுவர்.

3 आवृत्त स्नानोदकम् . . अस्तमितो भगवान् दिवाकर (*ibid* II, 11-)

4 अनेकैरुपायैर्विचारितम् (*ibid* II, 4-)

5 श्रीमान् नारायणस्ते प्रदिशतु . . . (*ibid* I, 1)

6 यात्यर्धनारीश्वररूपशोभाम् (*ibid* II, 12)

7 यत्ने कृते यदि न सिध्यति कोऽत्र दोष (*ibid* III, 12)

சாருதத்தம் —இதனுள் நான்கு அங்கங்கள் உள. நான்காம் அங்கத்தின் முடிவில் வஸந்தஸேனை சாருதத்தனிடம் அபிஸாரணம் செய்வதைத் தவிர்த்து, மற்ற கதை முழுவதும் சூத்ரகனின் ம்ருச்சகடிகத்தின் முதல் மூன்றரை அங்கங்களின் கதையை நெருங்கி ஒத்திருக்கின்றது. முதல் மூன்று அங்கங்களும் அங்குள்ள முதல் மூன்று அங்கங்களைச் சுருக்கி அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ள 55 ச்லோகங்களுள், 29 ச்லோகங்கள்[1] ம்ருச்சகடிகத்திற் காணப்படுகின்றன; சிற்சில ச்லோகங்களிற் சிறிது மாறுபாடும் இருக்கின்றது. பேசப்பட்ட வாக்கியங்களிலும் பல ஒருவாறாகவே இருக்கின்றன; சில வற்றிற் சிறிது மாறுபாடும் இருக்கின்றது. இந்நூலில் தொடக்கத்தில் கடவுள்வாழ்த்தும் இறுதியில் பரதவாக்யமும் இல்லை. அன்றியும் சண்டு மறுநாள் வஸந்தஸேனையைத் தன்னிடம் அனுப்ப வேண்டும், இல்லையேல் இருவர்க்கும் துன்பம் ஏற்படும் என்று சகாரன் கூறுவதற்குப் பயன் இல்லை. இவற்றையெல்லாம் நோக்கின், ம்ருச்சகடிகத்தின் முதற்பகுதியை நடிக்கத் தக்கவாறு, அதனைச் சுருக்கி விதூஷகனைச் சேர்த்து இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. இது மலையாளத்தில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இரண்டு ப்ரமாணங்கள் உள:—(1) விதூஷகனுக்குப் பாத்யம் ஆஸனம் கொடு எனக் காரிகை சொல்ல, போஜனத்தைத் தவிர்த்து எல்லாவற்றையும் கொண்டுவரலாம்[2] என விதூஷகன் தனக்குள் கூறுவதைப் பார்த்தால் வெற்றிலை பாக்கு முதலியவற்றைக் கொண்டுவரலாம் எனக் குறிக்கின்றான் எனத் தோன்றுகின்றது (2) ஸுவர்ணபாண்டம் திருட்டுப்போயிற்று எனக் கேட்டவுடன் சாருதத்தனின் மனைவி தன் காதினைத் தொட்டுப்பார்க்க, அவற்றுள் தாளிபத்ரமே இருந்ததைக் கண்டு வருந்தினள்[3] என

1. I 3, 5, 8, 9, 11, 12, 15, 17, 19, 29.
   III 1-6, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 17, 19   IV 1-5.
2. सव्वं आणेदु वज्जिअ भोअणम् (चारु. IV, 5-)
3. अम्मणी—(कर्णौ स्पृष्ट्वा) हद्धी तालीपत्तं खु एदम् (ibid III, 15-)

இராமாயணத்தில் இல்லை. ஏழாம் அங்கத்தில் பரதன், தாயர்களை இவற்றுடன் காட்டிற்கு ராமனைப் பார்க்கச் செல்ல, ஆங்கே இராமனது பட்டாபிஷேகம் நடக்கின்றது; ஈண்டும் இந்நூல் ராமாயணத்திலிருந்து மாறுபடுகின்றது.

இந்நூலுள் பரதனை லக்ஷ்மணனுக்கு இளையவனாக் கூறப் பட்டது.[1] அதன்பயன் யாது எனத் தெரியவில்லை. இராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன் இவர்கள் தாயின் பிள்ளைகளாகக் கூறப் படுகின்றமையாலும்[2], கார்த்திகை நக்ஷத்ரம் சென்றவுடன் பரதன் ஊருக்குச் செல்லலாம் எனக் கூறப்பட்டமையாலும்[3], தமிழ்மொழிபோல் எழுவாய் ஒருமையாகவும் பயனிலை பன்மையாகவும் வழங்கப்பட்டமையாலும்[4], இந்நூல் மலையாளத்தில் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

அபிஷேகநாடகம். — இஃது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு இராமன் வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததும், இராவணனைக் கொன்று தான் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டதும் வர்ணிக் கப்பட்டன. இராமன் ஹநுமானிடம் மோதிரம் கொடுத்ததும்,

1. भरतः — आर्य अभिवादये
लक्ष्मणः — एह्येहि [प्रतिमा. IV, 8- & VII, 7-]
2 कौसल्यामातः (ibid V, 11-); सुमित्रामातः (ibid I, 21-);
कैकेयीमातः (ibid IV, 28-)
3. एकनाडिकावशेषः कृत्तिकाविषयः। तस्मात् प्रतिपन्नायामेव रोहिण्या-
मयोध्यां प्रवेक्ष्यति कुमारः (ibid III, 4-)
4. तत्रभवान् .... आत्मानं न दर्शयन्ति (ibid VI, 4-)
Cf. ஒருமை நடைய பொருண்மை சிவணி
பன்மை சாரு மிடனுமா ருளவே. (தொல். சொல். 461)

உளது; இது மருச்சகடிகத்தில் இல்லை. வறுமையுற்ற பெண்டிர் காதில் தாளீபத்ரத்தை அணிவது தென்னாட்டில்தான் உண்டு என்பர்.

ப்ரதிமாநாடகம்.—இது ஏழு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். ராமன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டதுமுதல் அயோத்திக்குத் திரும்பிவரும் வரையிலுள்ள ராமாயணக்கதையை இந்நூல் வஸ்துவாகக் கொண்டது. முதல் அங்கத்தில் கோபத்துடன் வந்த லக்ஷ்மணனை அடக்கி ராமன் ஸீதையுடன் அமைதியோடு காட்டிற்குச் செல்லுகின்றான். இரண்டாவதில் தசரதன் சோகத்தால் புலம்புகின்றான். மூன்றாவதில் தசரதனின் ப்ரதிமையைப் பரதன் கண்டு அயோத்திக்குச் செல்லாமல், ராமனைக் காணக் காட்டிற்குச் செல்லுகின்றான். இச்செய்தி ராமாயணத்தில் இல்லை; அன்றியும் இவ்வங்கத்தைக் கொண்டே இந்நூலிற்கு இப்பெயர் வந்தது. நாலாமங்கத்தில் பரதன் பாதுகையை வாங்கிக்கொண்டு திரும்புகிறான்; இங்கு தசரதன் இறந்தான் என ஒருவரும் கூறாதிருக்க இராமனே அதனைத் தெரிவித்ததாக வருந்துகின்றான். ஐந்தில் இராமன் தகப்பனின் ப்ரத்யாப்திகத்தை மறுநாள் எவ்வாறு நடத்துவது என ஸீதையுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க, இராவணன் ஸந்நியாஸிவேஷத்துடன் அங்கு வந்து ச்ராத்தகல்பம் தனக்குத் தெரியும் என்று கூறி, தங்கமான்களைக் கொண்ட இமயமலையை அங்கு வருவதாகக் காண்பித்து இராமனை அவற்றைக் கொல்ல அனுப்பித் தான் தன் உண்மையுருவத்துடன் ஸீதையைக் கொண்டு செல்கின்றான். ஆறாம் அங்கத்தில் ஸுமந்திரன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து திரும்பி வந்து ஸீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்றான் எனப் பரதனுக்குக் கூற, அவன் வருத்தத்துடன் தாயிடம் கோபத்துடன் சொல்ல, அவளே ராமனைக் காட்டிற்குச் செல்லச்செய்தற்குக் காரணம் தசரதனுக்கு முனிவரிடமிருந்து வந்த சாபத்தைப் போக்குவதற்கு எனவும், பதினான்கு நாள் என்பதற்குப் பிரதியாகப் பதினான்கு வருஷம் என வாய்தவறி தனக்கு வந்தது எனவும் கைகேயி சொல்ல, பரதன் அவற்றை அறிந்து தாயை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறான். இச்செய்தியும்

இராமாயணத்தில் இல்லை. ஏழாம் அங்கத்தில் பரதன், தாயர் சேனை இவற்றுடன் காட்டிற்கு ராமனைப் பார்க்கச் செல்ல, ஆங்கே இராமனது பட்டாபிஷேகம் நடக்கின்றது; ஈண்டும் இந்நூல் ராமாயணத்திலிருந்து மாறுபடுகின்றது.

இந்நூலுள் பரதனை லக்ஷ்மணனுக்கு இளையவனாய்க் கூறப்பட்டது.[1] *அதன்பயன் யாது எனத் தெரியவில்லை. இராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன் இவர்கள் தாயின பிள்ளைகளாகக் கூறப்படுகின்றமையாலும்*[2], *கார்த்திகை நக்ஷத்ரம் சென்றவுடன் பரதன் ஊருக்குச் செல்லலாம் எனக் கூறப்பட்டமையாலும்*[3], *தமிழ்மொழியிற்போல் எழுவாய் ஒருமையாகவும் பயனிலை பன்மையாகவும் வழங்கப்பட்டமையாலும்*[4], *இந்நூல் மலையாளத்தில் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும்.*

அபிஷேகநாடகம். — இஃது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு இராமன் வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததும், இராவணனைக் கொன்று தான பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டதும் வர்ணிக்கப்பட்டன. இராமன் ஹநுமானிடம் மோதிரம் கொடுத்ததும்,

1. भरतः — आर्य अभिवादये
   लक्ष्मणः — एह्येहि [प्रतिमा. IV, 8- & VII, 7-]
2. कौसल्यामात (*ibid* V, 11-); सुमित्रामात (*ibid* I, 21-); कैकेयीमातः (*ibid* IV, 28-)
3. एकनाडिकावशेषः कृत्तिकाविषयः । तस्मात् प्रतिपन्नायामेव रोहिण्यामयोध्यां प्रवेक्ष्यति कुमारः (*ibid* III, 4-)
4. तत्रभवान् .... आत्मानं न दर्शयन्ति (*ibid* VI, 4-)

Cf. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகும் இடனுமா ருண்டே. (தொல். சொல். 461)

ஸீதை சூடாமணி கொடுததது, ஹநுமானது வாலை இரா வணன கொளுததியது, சமுதரததிறகுப பாலம போடடது இநநூலுள கூறபபடவிலலை இராவணனால ஸீதையின முனபு இராமலக்ஷமணாகளின மாயாதலைகள காணபபடடன இந நூலுள முதல சலோகததில கணடுளள கதையின முனனா நிகழநதவறறை முதல மூனறு அடிகளிலும ஈணடு நிகழவதை இறுதியிலும கவி கூறுவது போறறத தககது[1] ஸுகரீவன இராமன இவாகளின படடாபிஷேகததைப பறறிச சிறபபிதது இநநூல கூறுவதால இதறகு இபபெயா வநதது

பஞசராதரம — இநத ரூபகம மூனறு அஙகஙகளைக கொணட ஒரு ஸமவகாரம முதல அஙகததில துரயோதனன யாகததை முடிதது தரோணரிடம குருதக்ஷிணை கொடுககச செலல, பாணடவாககு அவன பாதிராஜயததைக கொடுததலே குருதக்ஷிணை ஆகும என அவா கூறனா ஐநது நாடகளுள பாணடவா எஙகிருககினறனா எனபது வெளிபபடடால, தான அதனைக் கொடுககினறேன எனறனன உடனே கீசகா யாரோ ஒருவனால கொலலபபடடான எனச செயதி வர, அது பீமனாலே நடநதிருககவேணடும எனப பீஷமா நினைகக விராடன யாகததிறகு வாராத காரணததைக கொணடு அவனது நாடடிலுளள மாடுகளைப பிடிககக கௌரவா செனறனா. இரணடாம அஙகததில பநககஙகளை இவாகளை வெனற பீமா அபிமனயுவைத தூககிச செலல, உததரனமூலமாய பநககஙகளை முதலியோா பாணடவாகள என விராடன அறிநது உததரையை அாஜுனனை மணககவேணட, அவன அவளை அபிமனயுவிறகு

1 यो गाधिपुत्रमखविघ्नकराभिहन्ता
युद्धे विराधखरदूषणवीर्यहन्ता ।
दर्पोद्धतोल्बणकबन्धकपीन्द्रहन्ता
पायात्स वो निशिचरेन्द्रकुलाभिहन्ता (अभिषे 1 1)

மணந்துகொள்வதாக ஒத்துக்கொள்கிறான். மூன்றாம் அங்கத்தில் அபிமன்யு துர்யோதனனிடம் வந்து தன் கல்யாணத்தை எங்கு நடத்துவது எனத் தருமபுத்ரர் அறிவிக்க வேண்டுகின்றார் எனக் கூற, ப்ரதிஜ்ஞைப்படி துர்யோதனன் பாதிராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றான்.

துர்யோதனன் யாகஞ்செய்தலும் அபிமன்யு பீமனின் கையில் அகப்படுதலும், பாண்டவர்க்குத் துர்யோதனன் பாதி ராஜ்யம் தருதலும் மஹாபாரதத்தில் இல்லை.

ஐந்து நாளில் பாண்டவர்களின் செய்தி அறியப்பட்டால் துரோணர் கேட்ட குருதக்ஷிணை தருவேன் எனத் துர்யோதனன் கூறிய காரணம் பற்றி இந்நூலுக்கு இப்பெயர் வந்தது. இங்குத் துர்யோதனனைக் காந்தாரிபிள்ளையே எனக் கூறுதலையும்[1], ஜன்மநக்ஷத்ரத்தில் [illegible]க்கத்துடன் சடங்கு செய்தலைக் கூறுதலையும்,[2] ப்ராம்மணர்கள் கேட்டால் க்ஷத்திரியர்கள் விடை சொல்லக்கூடாது எனக் கூறுதலையும் நோக்கின்[3], இந்நூல் மலையாளத்தில் இருந்த கவியால் எழுதப்பட்டிருத்தல் கூடும் எனத் தோன்றுகின்றது.

மத்யமவ்யாயோகம்.—இது ஓர் அங்கம் கொண்ட வ்யாயோகம் ஆகும். கடோத்கசன் தன் தாயின் உணவுக்காகக் காட்டிற் சென்ற ஒரு ப்ராம்மணனின் மத்யமப்பிள்ளையைக் கட்டிப்போக, அவன் ஒரு குளத்திற் போய்த் தனக்குப் பாலோகதாகசாந்தியைச் செய்யப்போக, அப்போது மத்யம என அவனைக் கடோத்கசன் கூப்பிட, பீமன் அங்கு வருகின்

1. गान्धारीमातः (पञ्च. I, 21-, III, 16-)
2. जन्मनक्षत्रक्रियाव्यापृतस्य महाराजस्य तावत्कालनिवेदनं मन्युमुत्पादयति तस्मात्पुण्याहावसाने निवेदयिष्ये । (ibid II, 2-)
3 ननु अनुत्तरा वयं ब्राह्मणेषु (ibid II, 56-)

ருன். பின்னர் தன்னை அப்பிராமணப் பையனுக்குப் பிரதியாகக் கூட்டிப்போகச் சொல்ல, இருவர்க்கும் சிறு போர் நடக்க, பின்னர் பீமனை ஹிடிம்பை கண்டு கடோத்கசனுக்குப் பீமன் தகப்பன் எனக் கூற, மகன் தகப்பனை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறான். ஈண்டு அங்கிச்சுவை வீரம், அங்கச் சுவை பயானகம்.

தூதவாக்யம் — இதுவும் ஓர் அங்கங் கொண்ட வ்யாயோகம். கிருஷ்ணன் தூது வருதலும் அவரைக் கட்டத் துரியோதனாதிகள் வீணாய் முயலுதலும் கூறப்பட்டன. இங்கும் வீரமே அங்கிச் சுவை ஆகும். தூதவாஸுதேவம் எனப் பெயரிடாது தூதவாக்யம் எனப் பெயரிட்டதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. தூதனாற் கொண்டு வரப்பட்ட யுதிஷ்டிர வாக்கியத்தைக்[1] கொண்டது என்று ஒருவாறு சொல்லலாம்.

தூதகடோத்கசம் — இதுவும் ஓர் அங்கங் கொண்ட வ்யாயோகம். அபிமன்யுவைக் கொன்றது நேரிதன்று என்று திருதராஷ்டிரரும் காந்தாரியும் துரியோதனாதிகளிடம் கூற, கடோத்கசன் அங்கு வந்து, புத்ரசோகத்தால் வருந்தாது மனத்தைத் தைரியப்படுத்திக்கொள்ளும்படி கிருஷ்ணன் கூறச் சொன்னார் என்று திருதராஷ்டிரரிடம் சொல்ல, துரியோதனன் அவனை அவமதிக்க அவனை எதிர்க்கச் செல்லுகின்றான். திருதராஷ்டிரர் அவனைச் சமாதானப்படுத்துகிறார்.

கர்ணபாரம் — இதுவும் ஓர் அங்கத்தைக் கொண்ட வ்யாயோகம். சல்யனால் ஸாரத்யம் செய்யப்பட்டுக் கர்ணன் போருக்குப் புறப்பட, கர்ணன் தனக்குப் பரசுராமரிடமிருந்து வந்த சாபத்தைக் கூறுதலும், இந்திரன் கவசகுண்டலங்களை

1 Cf श्रोतु सर्वे त्वमपि सञ्जय पर्ण पर्णी
नारीमृदूनि वचनानि युधिष्ठिरस्य (दूतवा 13)

அவனிடமிருந்து பெறுவதாலும் இங்குக் கூறப்பட்டன. கர்ண பாரம் என்ற சொற்குக் காதணி எனப் பொருள்படுதலாலும், இந்நூல் கர்ணனின் காதணியைப்பற்றியதாதலாலும், கர்ண காணபாரம் என்ற சொல்லைக் கர்ணபாரம் எனச் சுருக்கிக் கவி இந்நூலுக்கு இப்பெயர் இட்டனர் போலும். இங்குக் கர்ணன் தானவீரன் ஆவன்.

ஊருபங்கம்.—இதுவும் ஓர் அங்கத்தைக் கொண்ட வ்யாயோகம். தொடையில் அடிபட்டுக் கீழே கிடக்கும் துரியோதனனைப் பலராமர், திருதராஷ்டிரர், காந்தாரி, துரியோதனின் மனைவிகள், அச்வத்தாமா இவர் பார்க்க வருகின்றனர். பலராமர், அச்வத்தாமா இவ்விருவர் பேச்சிலிருந்து வீரமும், திருதராஷ்டிரர் முதலியோர் துர்யோதனனோடு பேசும் பேச்சில் கருணமும் உணரப்படுகின்றன. கருணத்தையே அங்கிச்சுவை என்னலாம். திருதராஷ்டிரர் முதலியோர் துர்யோதனனோடு பேசுவது மஹாபாரதத்தில் இல்லை. ஊருபங்கத்தை அடைந்த துர்யோதனனைப் பற்றி இந்நூல் கூறுதலின், இதற்கு இப்பெயர் வந்தது என்னலாம்.

பாலசரிதம்.—இந்த ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். கண்ணனின் கிருஷ்ணனின் பிறப்பு முதல் கம்சனின் வதம் முடிய வர்ணிக்கப்பட்டது. கண்டு அங்கிச்சுவை வீரம் என்னலாம். சாருதத்தத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் கண்டும் உளது.[1]

இப்பதின்மூன்று ரூபகங்களுள் சாருதத்தம் ம்ருச்சகடிகையின் முதல் மூன்றரை அங்கங்களை நடித்தற்குத் தயாரிக்கப்பட்ட நூல் என்பது வெளிப்படை. மற்ற பன்னிரண்டும் இராமாயணம், மஹாபாரதம், ப்ருஹத்கதை இவற்றின்

1. लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः ।
असत्पुरुषसेवेव दृष्टिर्विफलतां गता ॥ (चारु. I, 15)

ஒவவொரு பகுதியை எடுதது ஸாதாரணஜனஙகளின முனனா நடிததறகுத தககவாறு கதையை மாறறி எழுதபபடட நூலகள ஆகும அவறறுள சொறபிரயோகஙகள ஒததிருபப தாலும, சலோகஙகளின நடை ஒரே வகையாய இருததலாலும, இபபனனிரணடனையும இனிமையாய சலோகம எழுதத திறமையுளள ஒரு பெரியார இயறறினா எனக கொளவது தவறுகாது

விஜஜிகை [1]—இபபெணமணி எழுதியது கௌமுதீம ஹோதஸவம [2] எனற நாடகம இவள சுமாா எடடாம நூற றுணடில இருககலாம எனபா நூலின பெயா, இயறறியவரின பெயா, காலம இவையெலலாம இநநூலைப பதிபபிததோரின அனுமிதியே ஆகும இஙகுக கதாநாயகனுகிய கலயாணவாமா விறகும நாயகியாகிய கீரததிமதிககும மணம அபிமாரகனுக கும குரஙகிககும நிகழநதவாறு நிகழடடும [3] எனக கூறபபடு தலால, இநநாடகம பததாம நூறறுணடில இயறறபபடடிருத தல கூடும இதகு ஐநது அஙகஙகள உள அஙகிசசுவை ஸமபோகசருஙகாரம ஆகும சலோகஙகளின நடையையும, ஙாயகாலததில பெணமணிகள ஙாகரு செயது அலஙகரிததுக கொணடனா [4] எனபதையும நோககின, இநநூல மலையாளத தில யாணநாடகசசகரம எழுதியவரால எழுதபபடடிருததல கூடுமோ எனறு ஐயம நிகழகினறது

1 विज्जिका
2 कौमुदीमहोत्सव
3 दीनवमिव मन्मुमनी कुमारमविमारक कुरङ्गीव ।
अर्हति कीर्तिमतीय कान्त कल्याणवर्माणम् ॥ [कौमु 2 15]
4 अहो नु खलु ! ... कुसुमपुरस्य सायन्तनी श्री
... ...
नाना नारीपूर्णमदनपुरमय कुसुमो पभुवर्गा (ibid 4 9)

போதாயனகவி.[1]—இவா இயற்றிய நூல் பகவதஜ்ஜுகம்[2] என்பது. இஃது ஒரு ப்ரஹஸனம். ஒரு பரிவ்ராஜகன் சாண்டில்யன் என்ற சிஷ்யனுடன் உத்யானத்திற்கு வருகின்ருன். அவ்விருவரும் பேசுவதே ஹாஸ்யத்தை உண்டாக்கும். அவா ஓர் உத்யானததிற்குச் செல்ல, அங்கு அஜ்ஜுகா என்ற ஒரு கணிகை வேலைக்காரியுடன் வந்தனள். அவள் ஒரு அசோகத்தளிரைப் பறிக்க, அப்போது யமபுருஷன் பாம்புருபங் கொண்டு அவளைக் கடித்தான். அவளது உடலைக் கண்டு வருத்தமுற்று சாண்டில்யனிடம் அதனை ஒப்புவித்து, தோழி கனிகையின் தாயை அழைக்கச் செல்லுகிருள். அப்போது சாண்டில்யன் அழுவதைக் கண்டு பகவானுகிய பரிவ்ராஜகன் தன்னுடலை விட்டு அவளுடலின்கண் புக, அவளுக்கு உயிர் வந்து பரிவ்ராஜகன் போல் பேச ஆரம்பித்தனள். யமபுருஷன் அதைக் கண்டு அவளுடைய ஜீவனைப் பரிவ்ராஜகனின் உடலிற் புகுத்த, பரிவ்ராஜகன் கணிகை போல் பேச ஆரம்பித்தனன். இதனைக் கண்டு எல்லாரும் ஆச்சாயத்துடன்,ஹாஸ்யத்தில் அமர்ந்தனா. சிறிது காலங் கழிந்து யமபுருஷன் பரிவ்ராஜகரை அவருடைய உடலிற் செல்ல வேண்ட, அவர் அவ்வாறே செய்தனர். பகவான் அஜ்ஜுகையாக மாறி இருந்த காரணம் பற்றி இந்நூலிற்குப் பகவதஜ்ஜுகம் எனப் பெயர் வந்தது.

இதன் காலம் அனேகமாய்ப் பாஸநாடகசக்ரத்தின் காலம் என்னலாம்.

கிருஷ்ணமிச்ரா.[3]—இவா ப்ரபோதசந்த்ரோதயம்[4] என்ற நூலை இயற்றினா. இதனுள் ஆறு அங்கங்கள் உள. அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை எளிய முறையில் ஜனங்கள் அறிவதற்காக, இக்

1. घोघायनकविः
2. भगवदज्जुकम्
3. कृष्णमिश्रः
4. प्रबोधचन्द्रोदयम्

கவி இதனை இயற்றினர். அத்வைத நூல்களைப் படித்து அங்குக் கூறப்பட்ட கொள்கைகளைக் கைப்பிடித்து அனுபவிப்பவர்க்குத்தான் இந்நூலின் சிறப்பு விளங்கும். அரிதான விஷயங்களை இவ்வாறு எளிய முறையிற் கூறும் இக்கவி ஒரு ஜீவன்முக்தராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறின் மிகையாகாது. ஞானம் உண்டாதற்குக் கடவுளின் அருளே காரணம் என்பதை இந்நூல் விளக்குகின்றது.[1] பல ச்லோகங்கள்[2] ஒவ்வொருவராலும் அடிக்கடி படிக்கப்பட்டு அநுஸந்தானம் செய்யப்படுதற்கு உரியன. ஈண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தம் என்பது வெளிப்படை.

காலம் — கி. பி. 1042 இல் இருந்த சேதிராசனாகிய கர்ணனால் தோல்வியுற்ற கீர்த்திவர்மனைத் தன்னிடத்தில் நிலை நாட்டிய கோபாலனுக்கு சமதமாதிஸம்பத்[3] உண்டாவதற்கு இந்நூல்

1. अमुष्य संसारतरोरबोधमूलस्य नोन्मूलविनाशनाय ।
विश्वेश्वराराधनबीजजाततत्त्वावबोधादपरोऽस्त्युपायः ॥ (प्रबो. 4, 7)

2. शान्तेऽनन्तमहिम्नि निर्मलचिदानन्दे तरङ्गावली-
निर्मुक्तेऽमृतसागराम्भसि मनाङ्मग्नोऽपि नाचामति ।
निस्सारे मृगतृष्णिकार्णवजले श्रान्तोऽपि मूढः पिब-
त्याचामत्यवगाहतेऽभिरमते मज्जत्यथोन्मज्जति ॥ (ibid 4, 6)

मृत्युर्नृत्यति मूर्ध्नि शश्वदुरगी घोरा जरारूपिणी
त्वामेषा ग्रसते परिग्रहमयैर्गृध्रैर्जगद्भक्ष्यते ।
धृत्वा बोधजलैरबोधबहुलं तल्लोभजन्यं रज
सन्तोषामृतसागराम्भसि मनाङ् मग्नः सुखं जीवति ॥
(ibid 4, 25)

... ...

3. शमदमादिसंपत्

எழுதப்பட்டமையானும், [1] கீர்த்திவர்மனைப் பற்றிய கி.பி. 1098 வருஷத்திய ஒரு சாஸனம் இருக்கின்றமையானும்,[2] இக்கவி கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்.

பில்ஹணன். [3]—இவரது தாய்தந்தையர், காலம் இவற்றைப் பற்றி முன்னரே கூறப்பட்டது.[4] இவர் எழுதிய நாடிகை கர்ணஸுந்தரீ [5] என்பது. பீமதேவனின் மகன் வித்யாதரனின் மகளாகிய கர்ணஸுந்தரியைக் காதலிக்க, அவனது பட்டமஹிஷி அதனைக் கண்டு கோபிக்க, பின்னர் அவளே அவனுக்குக் கர்ணஸுந்தரியை மணஞ் செய்வித்ததே இந்நூல் கூறும். காளிதாஸன் ஹர்ஷன் முதலியோர எழுதிய ரூபகங்களை இந்நூல் ஒத்தது. அரசனுடைய கூற்றே இங்கு மிகுதியாக இருத்தலின், இதன் சிறப்பு குன்றுகின்றது. இது பதினோராம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல் ஆகும்.

ராமசந்த்ரஸூரி [6].—இவர் ஆசார்யஹேமசந்த்ரரின் சிஷ்யர், இவர் எழுதிய நூல்கள் நூறு என்றும், அவற்றுள் சில ரூபகங்களே இப்போது காணப்படுகின்றன என்றும், அவற்றுள்

1. आदिष्टोऽसि ... गोपालेन । यथा ... राज्ञः कीर्तिवर्मदेवस्य दिग्विजयव्यापारान्तरितपरब्रह्मानन्दरसैरस्माभिः समुन्मीलितविविधविषयरसास्वाददूषितां इवातिवाहिता दिवसाः । ... ततो यत्पूर्वमस्मद्गुरुभिस्तत्रभवद्भिः श्रीकृष्णमिश्रैः प्रबोधचन्द्रोदयं नाम नाटकं निर्माय .... (*ibid* 1, 3-)
2. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 251,
3. बिल्हणः
4. பக். 450, 454.
5. कर्णसुन्दरी
6. रामचन्द्रसूरिः

நளவிலாஸம்[1] ஒன்று எனவுங் கூறுவர்.[2] இஃது ஒரு நாடகம். இதனுள் எழு அங்கங்கள் உள. ஈண்டு நளனின் சரிதம் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. முதலங்கத்தில் நளன் தமயந்தியின் ப்ரதிக்ருதியைப் பார்த்து காதல்கொள்வதும், இரண்டாம் அங்கத்தில் நளனின் ப்ரதிக்ருதியைக் கண்டு அவள் காதல்கொள்வதும், மூன்றும் அங்கத்தில் ஆராமத்தில் இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்வதும், நான்காவதில் ஸ்வயம்வரமும, ஐந்தாவதில் நளன் மனைவியுடன் காட்டிற்குச் சென்று அங்கு அவளை விட்டுப் போவதும், ஆறாவதில் ததிபர்ணவரசனின்[3] முன்பு தமயந்திக்குக் காட்டில் நிகழ்ந்ததை நடிப்பதும், எழாவதில் அக்னிப்ரவேசம் செய்யப் போகும் தமயந்தியை நளன் தடுப்பதும் பின்னர் இருவரும சேர்வதும் வர்ணிக்கப்பட்டன. முதன் மூன்று அங்கங்களில் சருங்காரமும், நான்காவதில் அத்புதமும், ஐந்து, ஆறு, எழு அங்கங்களில் கருணமும உணர்த்தப்பட்டன. நாடகத்தில் கவி சுவையிலே ஈடுபடவேண்டும் என உணர்த்தியவாறு[4] இறுதி மூன்று அங்கங்களில் அவர் அவவாறு இருக்கின்ருர் எனபது திண்ணம். மூன்றும் அங்கத்தில இருவரும் பாணிக்ரஹணம் செய்து

1. नलविलासम्
2. श्रीमदाचार्यहेमचन्द्रस शिष्येण रामचन्द्रेण विरचितं नलविलासाभिधानमाद्यं रूपकम् [नल. 1, 2-]
Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 644.
3. दधिपर्णः
4. रसप्राणो नाट्यविधि. [नल. 6, 22-]

கொள்வது புதிய முறையாய் இருக்கிறது. இவர் தர்க்க சாஸ்த்ரத்திலும் ஸங்கீதசாஸ்த்ரத்திலும் புலமை வாய்ந்தவர்.[1]

இவர் எழுதிய மற்றொரு நாடகம் ஸத்யஹரிச்சந்த்ரம்.[2] இதனுள் ஆறு அங்கங்கள் உள. ஹரிச்சந்த்ரனின் கதை இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டது. சண்டகௌசிகத்திற்கும் இதற்கும் சில வேறுபாடுகள் உள.[3] இரண்டு மூன்றாவது அங்கங்களைப் படிக்கும்போது கண்ணில் நீரில்லாதிருத்தல் இயலாது. அவற்றை நடிக்கும்போது எவ்வாறு இருக்கும் எனக் கூறவும் வேண்டுமா? நன்கு ஹரிச்சந்திரன் தர்மவீரனும் தானவீரனும் தயாவீரனும் இருத்தலின், அங்கிச்சுவை வீரமேயாகும். கருணம் சிறந்த அங்கச்சுவை ஆகும். இக்கவியின் நூல்களில் மேலே போகப்போக சுவை பெருகும் என இக்கவி கூறுவர்[4]. அது நளவிலாஸத்தில் எவ்வாறு இருக்கின்றதோ அவ்வாறு இங்கு இல்லையே எனத் தோன்றுகின்றது. சண்டகௌசிகத்தைக் காட்டிலும் இது சிறந்தது எனக் கூறல் தகும்.

1. *Cf.* भजन्ते कार्याणि प्रकृतिविभवं कारणगतं
प्रवादो लोकाना ध्रुवमयमनेकान्तकलुषः ।
मृदुत्वं तत् किञ्चिज्जलदपयसा विश्वविदितं
स कश्चिन्मुक्तानामथ च किल काठिन्यनिरुपः ॥
(*ibid* 2, 22)

न गीतशास्त्रमर्मज्ञा न तत्त्वज्ञाश्च ये किल ।
अपौरपशुदेश्येभ्यस्तेभ्यः पुम्भ्यो नमो नमः ॥ (*ibid* 3, 10)

2. सत्यहरिश्चन्द्रम्
3. விச்வாமித்ரரது கோபத்திற்குக் காரணம் இரண்டிலும் வேறு வகையாய் உள்ளது. இந்நாடகத்திலுள்ள [illegible] அமைந்த [illegible] அங்கு இல்லை.
4. प्रबन्धा इक्षुवत्प्रायो हीयमानरसाः क्रमात् ।
कृतिस्तु रामचन्द्रस्य सर्वा स्वादुः पुरः पुरः ॥ (सत्य. 1, 4)

காலம்.—சாளுக்யவரசனுகிய குமாரபாலனது காலத்தில் இவா இருந்தமையால் இவரது காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு என்னலாம்.

காஞ்சனன்.—இவரது தகப்பனுர் வாதீச்வரர் என்ற நாராயணன். இவர் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் கான்யகுப்ஜததை ஆண்ட ஜயதேவனுற் போற்றப்பட்டவர். இவர் எழுதிய ரூபகம் தனஞ்ஜயவிஜயம் ஆகும். இது வ்யாயோகத்தின்பாற படும்.[1] இதனுள் அங்கிச்சுவை வீரம்; அங்கச்சுவை அதபுதம். விராடநகரத்தில் துாயோதனன் பசுக்களைப் பிடித்தபோது கௌரவாகளை அர்ஜுனன் வென்றதை வஸ்துவாகக் கொண்டது இந்நூல்

பிரஹ்லாதனதேவன்.—இவரது தமையன் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூறறுண்டில் தாராவாஷன் சந்திரவதியை ஆண்ட பொழுது இவா யுவராஜாவாக இருநதார இவா பார்த்த பராக்ரமம் என்ற வயாயோகததை இயற்றினர்.[2] உததாவின் தன்மை இங்கு விரிவாகக் கூறப்படுதலால அத்புதரஸம் அங்கி என்னலாம்.

சங்கதரன்.—இவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் கான்யகுப்ஜத்தில் ஆண்ட கோவிந்தராஜனுற போற்றப்பட்டவா.

1. तत्राभवदुपाध्यायो नारायणसमाह्वयः ।
जितवादिसहस्रौघ. प्राप वादीश्वराभिधाम् ॥ (धनं. 11)
तत्सूनुः काञ्चनो नाम समस्तगुणवल्लभः । (*ibid* 13)
तेन कृतो धनञ्जयविजयो नाम व्यायोगः

2. अस्त्येव युवराजश्रीप्रह्लादननिर्मितः पार्थपराक्रमनामा व्यायोगः
(पार्थ.)
तलाम्माकमकुण्ठिताद्भुतरसस्रोतःप्लुते रूपके (*ibid* 4)

இவர் எழுதிய நூல் லடகமேலகம் என்ற ப்ரஹஸனம்.[1] இங்கு இரண்டு அங்கங்கள் உள, போக்கிலிகூட்டத்தால் மதன மஞ்சரி இந்நூலுள் பரிஹஸிக்கப்படுதலின் இந்நூலிற்கு லடக மேலகம் என்ற பெயர் வந்தது.

ஸுபடன.—இவர் எழுதியது தூதாங்கதம் என்ற சாயா நாடகம்.[2] இங்கு தூதாக அனுப்பிய அங்கதனுக்கும் இராவணனுக்கும் நிகழ்ந்த ஸம்பாஷணை வர்ணிக்கப்பட்டது. இவர் கி பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்

ஹநுமான்.—இவர் இயற்றியது மஹாநாடகம் ஆகும்.[3] அதற்கு ஹநுமந்நாடகம் எனவும் பெயர் வழங்கும். இது ஹநுமானால் இயற்றப்பட்டு வால்மீகியால் கடலில் எறியப்பட, அவற்றைப் போஜராஜன் பொறுக்கி தொடுக்கச் செய்தனன் என்ற வழக்கு உளது [4] ஹநுமான் என்ற பெயர் கொண்ட

1. गोविन्ददेवः प्रथितः पृथिव्यां श्रीमान्महामाण्डलिकाधिराजः ।
कविप्रियो नाटकदर्शनार्थमादेशयन्मां रणरङ्गमल्लः ॥ (लट. 4)
यदद्य वसन्तसमयमुचितेन कविराजश्रीशङ्खधरविरचितेन
लटकमेलकनाम्ना प्रहसनेनास्मान् विनोदय इति ।
2. महाराजाधिराजश्रीमत्त्रिभुवनपालदेवस्य परिषदाज्ञया ... श्रीसुभटेन
विनिर्मितं दूताङ्गदं नाम छायानाटकमभिनेतव्यम् ।
3. चतुर्दशभिरेवाङ्कैर्भुवनानि चतुर्दश ।
श्रीमहानाटकं धत्ते केवलं ब्रह्म निर्मलम् ॥ (महा. 14, 95)
4. रचितमनिलपुत्रेणाथ वाल्मीकिनाब्धौ
निहितममृतबुद्ध्या प्राङ्महानाटकं यत् ।
सुमतिनृपतिभोजेनोद्धृतं तत्क्रमेण
ग्रथितमवतु विश्वं मिश्रदामोदरेण ॥ (*ibid* 14, 96)
இங்கு अनृतबुद्ध्या என்பது தவறு अमृतबुद्ध्या என வருகிற பிரதிகளே போ என்ற பாடம் உடைத்தென.

ஒருவா ராமாயணம[1], ரகுவம்சம[2], சாகுநதளம்[3], தவநயா
லோகம்[4], அநாககராகவம்[5], பாலராமாயணம[6], ப்ரஸந

1. रामं दशरथं विद्धि ... (रा. अयो. 40, 9 महा. 3, 18)
कुण्डले नैव जानामि ... [रा कि. 6, 22 महा. 5, 36]
गगनं गगनाकारं ... (रा. यु. 107, 51 महा. 14, 18)
2 पित्र्यमंश ... [रघु. 11, 64 महा. 1, 30]
3 ग्रीवाभङ्गाभिरामं .. (शा. 1, 7 महा. 4, 3)
4. रक्तस्त्वं ... (ध्व. 2, 20– महा. 5, 24)
विकारोह्ययमेव ... (ध्व. 3, 17– महा. 14, 6)
5. दातव्येयं ... (अन. 3 44 महा. 1, 12)
शम्भोः ... (अन 3, 50 महा. 1, 15)
माहेश्वरः ... (अन. 3, 49 महा. 1, 16)
जात. सोऽहं ... (अन. 4, 49 महा. 1, 41)
येन स्वा ... (अन 4, 52 महा. 1, 42)
स्त्रीपु ... (अन. 4, 33 महा. 1, 43)
भूमात्र ... (अन. 4, 35 महा. 1, 47)
6 शृणुत ... [बाल 3, 27 महा. 1, 18]
दिङ्नुरा. (बाल. 1, 48 महा. 1, 21)
पार्वत्या ... [बाल. 4, 53 महा. 1, 34]
बाह्वोः [बाल. 4, 60 महा. 1, 38]

ராகவம்[1], தூதாங்கதம்[2], குந்தமாலை[3] முதலிய நூல்களி லிருந்து சில ச்லோகங்களை எடுத்து, ப்ரகரணத்திற்குத் தக்க வாறு சிறிது மாற்றியும் தாம் சிலவற்றை இயற்றியும் ஒரு நூலாய்க் கொள்ள, தொகுத்த நூலின் பயன் ஒன்றும் இல்லை என வால்மீகி என்ற ஒருவர் அதனைக் கடலில் எறிய, போஜன் என்ற ஓர் அரசன் அதனைப் பொறுக்கச் செய்திருத்தல் கூடும். ப்ரஸந்நராகவத்தில் ஏனையோருடைய ச்லோகங்களை அந்நூலா சிரியர் தம் நூலில் அவ்வாறே கூறுமையாலும், ஹநுமந்நாடகத் தில் வேறு சில நூல்களிலிருந்தும் ச்லோகங்கள் கூறப்பட்டமை யாலும், ப்ரஸந்நராகவம் இந்நூலுக்கு முற்பட்டது எனக் கொள்ளல் தகும். பிறரின் ச்லோகங்களை எடுத்தாளினும், இந் நூலாசிரியர் ஒரு பெரிய ரஸிகர் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூலிற்கு இரண்டு பாடங்கள் உள. ஒன்று தாமோ தாருடையது,[4] அதன்படி இங்குப் பதினான்கு அங்கங்கள்

1 भो ब्रह्मन् . . (प्र 4, 25 महा 1, 40)
हार कण्ठे ... (प्र. 4, 23 महा. 1, 44)
मातस्तात ... (प्र 5 18 महा. 3 8)
रामे प्रासे . (प्र. 6, 19 महा 3 11)
हा राम (प्र 5, 45, महा. 4, 14)

2 अज्ञानात् . (दूत 9, महा 8, 2)
रे राक्षसा .. (दूत. 21, महा. 8, 4)
सन्धौ वा ... दूत. 10, महा. 8 17)
रे रे रावण . . (दूत 22, महा. 8, 32)
रे रे राक्षसराज .. (दूत. 37 महा 8, 57)

3 द्यूते पण ... [कुन्द. 4, 20 महा 5, 1]

4. दामोदर

உள மறறொனறு மதுஸூதனருடையது, [1] அதனபடி ஒனபது அஙககஙகள உள இநநூலை சரவயகாவயமாகக கொளளாது தருசயகாவயமாக வெ கொணடனா எனபதும, இநநூலிறகு மஹாநாடகம என வெ பெயரிடபபடடது எனபதும விளஙக விலலை இதனைச சாயாநாடகம எனபா லயூடாஸ [2] எனற மேனுடடறிஞா, அவவாறு கூறுதறகுத தகக சானறு இலலை எனபா கீத

காலம —கி பி பனனிரணடு—பதினமூனறும நூலாகிய பாவபரகாசததில சாரதாதனயா மஹாநாடகததைக குறததிருக கினறனா, [3] போஜவரசன இவவேடுகளைப பொறுககச செய தனன, இவறறைக கொணடு இநநூல கி பி பததாம நூற றுணடில இயறறபபிருததல வேணடும எனபா சாரதாதனயா இநநூலையே குறிததிருககவேணடும எனற நியதியினமை யானும, போஜவரசனைப பறறிய செயதி உறுதியுளளது எனக கூற இயலாமையானும, இநநூல பரஸநநாகவததின காலத திறகுப பிறபடடது எனக கூறுதலே சாலும

ஜயதேவன [4] —இவா கௌணடினயகோதரததைச சாந தவா இவரின தகபபனது பெயா மஹாதேவா, தாயின பெயா ஸுமிதரா [5] இவா நயாயசாஸதரததில பெரும

1 मधुसूदन

2 Luders

3 सर्ववृत्तिविनिष्पन्न सर्वलक्षणसयुतम ।
समग्र तत्प्रतिनिधि महानाटकमुच्यते ॥

4 जयदेव

5 पर्वान्द्र कौण्डिन्यः स तत्र जयदेव श्ररणयो
स्यासीदातिथ्य न किमिह महादेवतनय ॥ (प्र 1 14)

6 लक्ष्मणस्येव यस्यास्य सुमित्रागर्भजन्मन (ibid 1 16)

புலமை பெற்ற கவிராயும் இருந்தவர்.[1] இவர் எழுதிய நாடகம் ப்ரஸந்நராகவம் ஆகும். இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. கவிகளுக்குக் கவிதை அளிக்கும் மகிழ்ச்சிபோல் பிரும்மவித்தையும் ராஜ்யலக்ஷ்மியும் அளிக்க இயலா என இக்கவி கூறுகின்றனர்.[2] இந்நூலுள் ஸீதாவிவாஹம் முதல் இராமன் திரும்பி அயோத்திக்கு வரும் வரையிலுள்ள இராமாயணக்கதை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், பல வேறுபாடுகள் உள. முதல் அங்கத்தில் இராவணனும் பாணாஸுரனும் ஸீதையை மணக்க மிதிலைக்கு வர, இருவரும் வாக்கலஹம் செய்கின்றனர். இரண்டாம் அங்கத்தில் மிதிலையில் ஒரு தோட்டத்தில் ஸீதை தோழியுடன் வர, அங்கு அப்போது இராமன் லக்ஷ்மணனோடு வருகின்றான்; இராமன் ஸீதை இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்க, அப்போது இருவர்க்கும் காதல் உண்டாகின்றது மூன்றாம் அங்கத்தில் ஸீதாராமவிவாஹம். நான்காம் அங்கத்தில் பரசுராமரின் வருகையும் அவரது பங்கமும். ஐந்தாம் அங்கத்தில் கைகேயி வரன் கேட்டது முதல் வாலிவதம் முடிய நடந்தவற்றைக் கங்கை, யமுனை, ஸரயு, கோதாவரி இவர் ஒவ்வொருவர் மூலமாகவும் ஹம்ஸத்தின் மூலமாகவும் அறிந்து ஸமுத்ரதனிடம் அறிவிக்கச் செல்லுகின்றனர் இங்கே சில அருமையான ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன சிலவற்றில் கருணைச்சுவையும்[3] சிலவற்றில் வீரச்சுவையும்[4] சிந்துகின்றன. இருப்பினும் செய்திகளெல்லாம்

1. कविनार्किकत्वयोरेकाधिकरणतामालोक्य विस्मितोऽस्मि (ibid 1, 17–)
2. न ब्रह्मविद्या न च राज्यलक्ष्मी-
   स्तथा यथेयं कविता कवीनाम् । [प्र. 1, 23]
3. हा राम हा रमण हा जगदेकवीर
   हा नाथ हा रघुपते किमुपेक्षसे माम् ॥ [प्र. 5, 45]
4. आः पापिन्पश्यतो मे रघुतिलकवधूं चोरवृत्त्यापहर्तुं
   सीतां सीतांशुलेखामिव गिरिशशिरःशायिनीमुद्यतोऽसि ।
   (ibid 5, 46)

அநுவாதமுகமாய் இருத்தலால், நூலின் சிறப்பு குன்று கின்றது. ஆறும் அங்கத்தில் ராமன் விரஹாவஸ்தையால் துன்புறறு பிறகு, இரண்டு வித்யாதரர்கள் தங்களது மாயா சக்தியால் லங்கையில் நிகழ்வதை யெல்லாம் ராமனுக்குக் காட்டுகின்றனர். ஏழாம் அங்கத்தில் இராக்ஷஸர்களின் நாசமும் இராமன் அயோத்திக்கு வருவதும் கூறப்பட்டன. இங்கே கவியே கூறுகின்ற விதமாய்ப் [1] பல சுவைகள் உணரப்படினும், அங்கிச்சுவை யாதெனை உணர இயலவில்லை.

காலம். — ந்யாயசாஸ்த்ரத்தில் மணி என்ற நூலிற்கு ஆலோகம் என்ற உரை எழுதிய பக்ஷதரமிச்ராக்கே ஜயதேவர் என்ற பெயருள்ளமையாலும், அவரே இந்நூலை எழுதியவர் எனக் கருதப்படுகின்றமையாலும், அவரது காலம் கி. பி. பதின் மூன்றும் நூற்றாண்டே ஆகும் கி. பி. 1247இல் ஜல்ஹணர் இயற்றிய ஸூக்திமுக்தாவளியில் இவரது ச்லோகங்கள் கூறப் படுதலும் அதற்கு ஒரு சான்று ஆகும்.

யசப்பாலன.—இவர் மோடவம்சத்தைச் சார்ந்தவர். இவரது தகப்பனார் தனதேவர்; தாயார் ருக்மிணீ. இவர் எழுதிய நூல் மோஹராஜபராஜயம். [2] இங்கு, கூர்ஜரத்தில் ஆண்ட சளுக்கியவம்சனன குமாரபாலன் ஹேமசந்த்ரரின் உபதேசத் தால் ப்ராணிஹிம்ஸை முதலியவற்றிலிருந்து தன்னை நீக்கிக் கொண்டமை வர்ணிக்கப்பட்டுளது. [3] இங்கு ஐந்து அங்கங்

1. प्रत्यक्षमङ्कुरितसर्वरसाभिरामम् ... (*ibid* 1, 7)
2. मन्त्रिधनदेवतनुजन्मना रुक्मिणीकुक्षिलालितेन ... यशःपाल-
   कविना विनिर्मितं मोहराजपराजयो नाम नाटकम् (मो. 1, 3-)
   श्रीमोढाह्वयवंशजः स जयति श्रीमान् यशःपाल इति (*ibid* 1, 6)
3. श्रीहेमचन्द्रक्रमपद्मसेवा-
   पवित्रभालः स कुमारपालः ।
   यत्कीर्तिजन्मेव सुधामरीचि-
   र्जगत्तमो हन्ति महोविलासैः ॥ (*ibid* 1, 41)

கள் உள். அங்கிச் சுவை சாந்தம் ஆகும். பரபோதசந்த்ரோதயத்தை இஃது ஒத்திருக்கின்றது. இந்நூல் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் ஆண்ட அஜயபாலனின் காலத்தில் இயற்றப்பட்டதாகும்.

ஜயஸிம்ஹஸூரி.[1]—இவர் எழுதிய நாடகம் ஹம்மீரமதமர்த்தனம்[2] ஆகும். வீரதவளன்[3] என்ற கூர்ஜரவரசன் வஸ்துபாலன்[4] தேஜபாலன்[5] என்ற இரண்டு மந்திரிகளின் உதவியால் ஹம்மீரன் என்ற துருஷ்கவரசனை வென்றதை இந்நூல் வர்ணிக்கின்றது. இதற்கு பல சுவைகள் இருப்பினும் மந்திரிகள் இருவரையும் புகழ்வதே கவிக்கு நோக்கம் என அறியப்படுகின்றது. இந்நூலை நாடகமாக இயற்றாது இக்கவி சம்பூவாக இயற்றியிருப்பின், அவருடைய ஆற்றல் போற்றப்பட்டிருக்கும். இதற்கு ஒன்பது அங்கங்களும் காணப்படும் என அவர் கூறினும், இதனைச் சித்ரகாவ்யம் எனக் கூறுதலே தகும். இக்கருத்து, அவர் அறியாதே, அவரது முகத்திலிருந்து வருகின்றது.[6]

காலம்.—இந்நூலை இக்கவி கி. பி. 1219க்கும் கி. பி. 1229க்கும் இடையில் இயற்றியிருப்பர் என்பர்.

வித்யாநாதன்[7]—இவர் ப்ரதாபருத்ரீயத்தியலக்ஷணங்கட்கு லக்ஷ்யமாக அந்நூலிற்கு ஒரு பகுதியாகவே ப்ரதாபருத்ர கல்யாணம்[8] என்ற நாடகத்தை இயற்றினர். ப்ரதாபருத்ரன

1 जयसिंहसूरि
2 हम्मीरमदमर्दनम्
3 वीरधवल
4 वस्तुपाल
5 तेज पाल
6 चित्रकाव्यशब्दार्थाविन दुर्मदो [ह. 2 8-]
7 विद्यानाथ
8 प्रतापरुद्रकल्याणम्

யுவராஜாவாக இருந்து அரசனாக ஆவதை இந்நூல் வர்ணிக்கும். இதற்கு ஐந்து அங்கங்கள் உள. இவர் பதினைந்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவர்.

சிங்கபூபாலன் —இவர் எழுதிய நாடிகை குவலயாவளீ என்பது. அதற்கு ரத்னபாஞ்சாலிகா என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.[1] பிரும்மாவின் ஆணைப்படி பூமி பெண்ணுருவங் கொள்ள அவளை நாரதர் ருக்மிணியிடம் சிறிது காலம் வைத்து விட்டுச் சென்றனர். யாராவது ஆண்மக்கள் அவளைப் பார்ப்பின், அவர்களின் கண்ணிற்கு அவள் ஒரு ரத்னபொம்மையாகத் தோற்றுவிக்க ஆற்றல் கொண்ட ஒரு மோதிரத்தை அவளிடம் கொடுத்தனர். அப்போது அவளுக்குக் குவலயாவளீ என்ப் பெயர். அவட்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் ஒத்த அன்பு உண்டாக, ருக்மிணி முதலில் அதற்குத் தடையாயிருந்து பின்பு அவளை அவர் மணக்குமாறு செய்கின்றனள். இந்நூலின் நடை எளிதாயிருத்தலின், இது நடித்தற்குத் தக்கதாகும்.

காலம் —சிங்கபூபாலனின் காலம் பதினைந்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனச் சரித்திரகாரர்கள் கூறுகின்றமையால், இந்நூலும் அக்காலத்ததே ஆகும்.

வேங்கடநாதன்.[2]—இவர் எழுதிய நாடகம் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்[3] என்பது. நாராயணனின் ஸங்கல்பமாகிய ஸூர்யனின் உதயம் இந்நூலிற் கூறப்படுதலால் இந்நூலிற்கு

1 श्रीसिङ्गभूपालेन प्रणीता . कुवलयावलीं नाम नाटिका प्रयोगतो दर्शय [कुव. 1, 2-]

पुरसन्दिष्टाप वि रत्नपञ्चालिए (ibid 1, 6-)

2 वेङ्कटनाथ

3 सङ्कल्पसूर्योदय

இப்பெயர் வந்தது.[1] விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தை எளிதாக ஜனங்கள் அறிவதற்கு இக்கவி இந்நூலை இயற்றினார். விசிஷ்டாத்வைதநூல்களை ஆசிரியனது முகமாய்ப் படித்தவர்களுக்கே இந்நூலின் சிறப்பு விளங்கும். இதற்குச் சாந்தமே அங்கிச்சுவை என அவரே கூறுகின்றார். இதன் அமைப்பு ப்ரபோத சந்த்ரோதயத்தின் அமைப்பினையே ஒட்டி உளது. இரண்டினுள்ளும் விவேகன், மஹாமோஹன் இவ்விருவரும் நாயகப்ரதி நாயகர்கள். இரண்டினுள்ளும் முதலில் விஷ்கம்பத்தில் காமன், ரதி இவர்களின் ப்ரவேசம். பின்னர் ப்ரபோதசந்த்ரோதயத்தில் விவேகன், மதி இவ்விருவரின் ப்ரவேசம்; ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் விவேகன், ஸுமதி இவ்விருவரின் ப்ரவேசம். இரண்டிலும் சில ச்லோகங்கள் ஒத்திருக்கின்றன.[2]

1 यद्भक्तिप्रचयात्मके दिनमुखे दृष्टिक्षमः क्षेत्रिण.
क्षिप्रं संसृतिशर्वरीं क्षिपति यत्सङ्कल्पसूर्योदयः ।
तत्त्वैरस्त्रविभूषणैरधिगतस्वाधीननित्योन्नति.
श्रीमानस्तु समे समस्तविपदुत्ताराय नारायणः ॥ (सङ्क. 1, 1)

2 एकामिषप्रभवमेव सहोदराणा-
मुज्जृम्भते जगति वैरमिति प्रसिद्धम् ।
पृथ्वीनिमित्तमभवत्कुरुपाण्डवाना
तीव्रस्तथा हि भुवनक्षयकृद्विरोधः ॥ (प्रबो. 1, 18)

सौहार्दमित्थमनवाप्य सहोदराणा-
मासीत् स्वमूलगुणभेदवशाद्विरोध. ।
एकप्रजापतिभुवामपि वैरबन्धः
स्वात्मावधिः स्वयमुदेति सुरासुराणाम् ॥ (सङ्क. 1, 49)

ஹரிஹரன் — இவர் எழுதியது பர்த்ருஹரிநிர்வேதம் என்ற நாடகம்[1]. இதற்கு ஐந்து அங்கங்கள் உள. பர்த்ருஹரி என்ற அரசன் வேட்டைக்குச் சென்று தான் இறந்ததாக மனைவிக்குச் சொல்லுமாறு வேலைக்காரனை அனுப்பித்தான். அதனைக் கேட்டு அவள் இறந்தாள். உடனே அரசன் வந்து அவளது பிரிவைப் பொறுக்காது கதறினன். அப்போது கோரக்ஷநாதர்[2] என்ற யோகியிடமிருந்து சாந்தியை அடைந்தனன். பின்னர் மனைவிக்கு உயிர் வந்தபோதிலும் அவன் ஞானமாகக் கதநிலிருந்து திரும்பவில்லை. ஈண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தம்; அங்கச்சுவைகள் சிருங்காரம், அத்புதம், கருணம் இவை மூன்றும் ஆகும். கோரக்ஷநாதர் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தமையால், இந்நூலும் அக்காலத்தது ஆகும்.

வ்யாஸஸ்ரீராமதேவன் — இவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினர். இவர் ஸுபத்ராபரிணயம், ராமாப்யுதயம், பாண்டவாப்யுதயம் என்ற மூன்று சாயாநாடகங்கள் இயற்றினர் என்பர். அவற்றுள் முதலில் இயற்றப்பட்டது ஸுபத்ராபரிணயம்[3]. இதனுள் ஒரே அங்கம் உளது. அர்ஜுனனுக்கும் ஸுபத்ரைக்கும் நடந்த மணமே இதற்கு வஸ்து ஆகும். இதனைக் கவி சாயாநாடகம் எனினும், அஃது அவ்வாறன்று எனக் கூறுவர் மேனாட்டறிஞர்.

வாமனபட்டபாணன்[4] — கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்த வேமபூபாலனின் காலத்தில் இவர் இருந்தனர். இவர் இயற்றிய நாடகம் பார்வதீபரிணயம்[5] ஆகும். இதற்கு ஐந்து

1 श्रीहरिहरभणितेन भर्तृहरिनिर्वेदनाम्ना शान्तरसप्रधानेन नाटकेन तानुपासितुमीमहे । [भर्तृ 1, 1-]

2 तदवधारयामि श्रीगोरक्षनाथपादैर्भगवद्भिर्भवितव्यम् (ibid 2 15)

3 सरससविता व्यासश्रीरामदेवेन विरचितमभिनव सुभद्रापरिणयं नाम छायानाटकम् । (सुभ 7-)

4 वामनभट्टबाण 5 पार्वतीपरिणयम्

அங்கங்கள் உள. கதாவஸ்து குமாரஸம்பவத்தில் நாதரின் வருகையிலிருந்து பார்வதியின் கல்யாணம் முடிய உள்ள கதையே ஆகும். ஆங்குள்ள கதையின் ஒரு பகுதியும், வர்ணனை களும் இங்குக் காணப்படுகின்றமையால், இந்நூல் ப்ரதிபிம் பத்தை 'ஒத்தது. ஆகலின் இதனை நடித்தால் ஸபையோரின் மனத்தை எவ்வளவு தூரம் அது கவரும் என்பது ஆராய்தற் குரியது. இந்நூலின் ஆசிரியர் காதம்பரியை இயற்றிய பாணர் எனச் சிலர் மயங்கினர். அது தவறாகும் என மஹாமஹோ பாத்யாய - ராயம்பேட்டை - க்ருஷ்ணமாசார்யா இந்நூலின் முகவுரையில் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

பரமானந்ததாஸன்.[1]—இவர்க்குக் கர்ணபூரன்[2] என மற் றொரு பெயரும் உண்டு. இவர் வங்கதேசத்தில் கஜபதிப்ர தாபருத்ரனால்[3] போற்றப்பட்டு கி. பி. 1543இல் சைதன்யசந்த் ரோதயம்[4] என்ற நாடகத்தை இயற்றினர். இதனுள் 10 அங் கங்கள் உள. மோக்ஷத்தை அடைய க்ருஷ்ணனின் உபாஸனம வேண்டும் என்றும், அவருடைய உபாஸனங்களுள் சிறந்தது நாமஸங்கீர்த்தனம் என்றும் தெளிவாய்க் கூறிப் பலரை நன்மையை அடையச் செய்த பெரியாராகிய க்ருஷ்ணசைதன யரின் சரிதை இந்நூலில் வர்ணிக்கப்பட்டது.

பூதேவசுக்லன்.[5]—இவர் கி. பி. பதினாறும் நூற்றாண்டில் இருந்தவர் உலகத்தில் தர்மம் குலைந்து அதர்மம் மேலிட்டு இருப்பதை மக்கட்கு நாடகமுகமாய் உணர்த்தவேண்டும் எனக் கருதித் தர்மவிஜயம்[6] என்ற நாடகத்தை இயற்றினர். இங்கு ஐந்து அங்கங்கள் உள; தர்மம் நாயகன் ஆகவும் அதர்மம் ப்ரதிநாயகன் ஆகவும் இருக்கின்றனர். கடைசியில் தர்மமே ஜயிக்கின்றனன்.

1. परमानन्ददासः
2. कर्णपूरः
3. गजपतिप्रतापरुद्रः
4. चैतन्यचन्द्रोदयम्
5. भूदेवशुक्लः
6. धर्मविजयम्

சேஷகிருஷ்ணன் [1] இவர் கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கம்ஸவதம் [2] என்ற நாடகத்தை ஏழு அங்கங்களில் இயற்றினார். கம்ஸன் கிருஷ்ணனைக் கொல்லல் முயன்றது முதல் கம்ஸனின் வதம் முடிய இதற்குக் கதாவஸ்து ஆகும். இந்நூல் தராக்ஷா பாகத்தில் [3] உள்ளது என்று இக்கவியே கூறுகின்றார். அங்கிச்சுவை வீரம் ஆகும், நாலாம் அங்கத்தில் ராதையின் தோழியின் பிரவேசம் சிருங்காரத்தை அங்கச்சுவையாகக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கவி விரும்பியதால் ஆகும். அப்பகுதி இல்லாமல் இருப்பின் நலம். பல ச்லோகங்கள் மனத்தை உருக்கச் செய்யினும் [4], பாத்திரங்களின் பேச்சு நீண்டதாக இருத்தலின் இந்நாடகம் நடித்தற்குப் பயன்படுமோ என்று ஆராய்தற்குரியது.

ரூபதேவன் [5] இவர் கோஸ்வாமிவம்சத்தினர், [6] சைதன்யரின் கொள்கையில் ஈடுபட்டவர். இவர் எழுதிய நாடகங்கள்

1 शेषकृष्ण

2 कंसवधम्

3 उद्यत्काव्यकथाप्रबन्धमधुरद्राक्षासदृक्षाक्षरा
स्वैरं कंसवधं बुधाश्चिरतरं गायन्तु कृष्णानुगाः । (कंस 7, 27)

4 देवकी—
नोत्सङ्गे परिशायितौ न च कराङ्गुल्यापि सञ्चारितौ
न स्तन्यं परिपायितौ न मधुरैर्गीतैश्च संलालितौ ।
सस्नेहं न निरीक्षितौ स्खलितया वाचापि नोल्लापितौ
वन्ध्याया इव वासरा मम गता रे० या भवन्तौ सुतौ ॥
(ibid 7, 8)

5 रूपदेव

6 गोस्वामि

விதக்தமாதவம்[1] லலிதமாதவம்[2] என்பன. இவற்றுள் விதக்த மாதவம் ஏழு அங்கங்களை உடையது. ராதைக்கும் கிருஷ்ண னுக்கும் உள்ள காதலும் இடையில் நேர்ந்த இடையூறுகளும் பின்னர் இருவரும் ஒன்றுகூடுதலும் கதாவஸ்து ஆகும். இங்கு அங்கிச்சுவை சிருங்காரம் ஆகும்.

குருராமகவி.[3] — இவர் வடாற்காடு ஜில்லாவில் முள் ளண்ட்ரம் என்ற கிராமத்தில் கி. பி. பதினறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர். சிதம்பரேசரின் அருள் பெற்றவர். பெரிய வித்வதகுலத்திற் பிறந்தவர். இவர் எழுதிய நூல்களுள் தற் போது அச்சில் உள்ளது ரத்னேச்வரப்ரஸாதனம்[4] என்ற நாடகம்; இதனில் ஐந்து அங்கங்கள் உள. காசியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ரத்னேச்வரரின் ப்ரஸாதத்தால் ரத்னசூடன்[5] ரத்னாவளி[6] என்ற இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் காதல்கொண்டு மணந்து கொள்ளுகின்றனர்.

நீலகண்டதீக்ஷிதர்.[7] — இவர் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் நாயக்கவரசரிடம் மந்திரியாயிருந்து துறவியானவர். தான் பல சாஸ்த்ரங்களையுங் கற்று பல வித்வான்களை ஆதரித் தவர். இவர் எழுதிய நாடகம் நளசரித்திரம்[8] என்பது. வையோர் கண்கொட்டாது நாடகத்தைப் பார்க்குமாறு உள்ள ஸம்விதானங்களையும், பாத்ரங்கள் பேசுவதை அவர் எளிதில் அறியுமாறு இனிய நடையையும் இந்நூல் கொண்டது.

1. विदग्धमाधवम्
2. ललितमाधवम्
3. गुरुरामकविः
4. रत्नेश्वरप्रसादनम्
5. रत्नचूडः
6. रत्नावली
7. नीलकण्ठदीक्षितः
8. नलचरित्रम्

தாம் அறியாத இரண்டிடங்களில்[1] இவர் சாஸ்த்ரவிஷயங்களை உணர்த்தினர். ஒரு காரியம் பலித்தால் தனது வைபவத்தால் என்றும், பலிக்காவிட்டால் மந்திரியின் யோசனையால் என்றும் அரசர் கூறுவர்[2] எனக் கூறுதல் தம் அனுபவத்தை ஒட்டிக் கூறப்பட்டிருக்கலாம்.

ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதர். — இவரது தகப்பனார் ரத்னகேட ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர்; தாயார் காமாக்ஷீ. ஆறு பாஷையில் இவர் புலமைவாய்ந்தவர். இவரால் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தஞ்சாவூரில் அரசராயிருந்த ரகுநாதபூபரின் காலத்தில் ஆநந்தராகவநாடகம், கமலினீகலஹம்ஸம் என்ற இரண்டு ரூபகங்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் கமலினீகல ஹம்ஸத்தில் நான்கு அங்கங்கள் உள. சிதம்பரத்தில் கோவிந்த ராஜப்பெருமானை ரகுநாதநாயக்கர் தரிசிக்கவந்தபோது அங்கே நடிக்கப்பட்டது. இஃது ஒரு நாடிகை. அவரது ஏழாவது வயதில் எழுதப்பட்டது. கமலினீ என்ற நாயிகைக்கும் கல ஹம்ஸன் என்ற நாயகனுக்கும் நிகழும் மணத்தை இந்நூல் கூறுவதால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

ராமபத்ரதீக்ஷிதர்.[3]—கி.பி பதினேழாம் நூற்றாண்டில் கண்டர மாணிக்கக்கிராமத்திற் பிறந்து தஞ்சாவூர் அரசராற் போற்றப் பட்ட பெரிய வித்வான்களுள் இவரும் ஒருவர். யஞ்ஞராம தீக்ஷிதர் இவரது தகப்பனர். சொக்கநாதமகி இவரது மாமனாரும்

1. बाधकं तद्विपक्षे स्यात्प्रमाणं तत्र किञ्चन (नल. 3, 7)
घटयितुमथ व्याहन्तुं वा सुरैरपि काङ्क्षितं
प्रभवति यदेवैकं वदयान्वयव्यतिरेकि च । (*ibid* 3, 8)
2. राज्यग्रहगृहीताना राज्ञामन्यादृशी मतिः ।
असिद्धिर्मन्त्रिमन्त्रेण सिद्धस्त्वस्यैव वैभवात् ॥ (*ibid* 2 10)
3. रामभद्रदीक्षितः

ம்பெயரனாவார். இவரைப் பற்றிச் சான்றுகள் பல. நீலகண்டதீக்ஷிதர் இவரது பேராசிரியர்.[1] இவர் எழுதிய நூல்களுள் இரண்டு. அவை சிருங்காரதிலகம்[2] என்ற பாணமும் ஜானகீபரிணயம்[3] என்ற நாடகமும் ஆகும். சிருங்காரதிலக பாணத்திற்கு ரஸவிலாஸம் என்ற பெயரும் உண்டு என்பர்.[4] இது தஞ்சை ஏகோஜியின் வேண்டுகோளின்படி இயற்றப்பட்டது என்பதும் மதுரையில் நடிக்கப்பட்டது என்பதும் நூலில் கூறப்பட்டன.

ஜானகீபரிணயத்தில் ஏழு அங்கங்கள் உள. விச்வாமித்திரர் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டுப் போவதிலிருந்து பட்டாபிஷேகம் வரை நிகழ்ந்த கதை ஆகும். ராக்ஷஸர்கள் சிலர் மாயாரூபங்கள் கொண்டு ஏமாற்றுகின்றனர். அவற்றுள் சில மாயாவிகளிடம் போன்ற முக்கியம் கூறப்பட்டவைகளைப் பற்றியது. முதல் அங்கத்தில் பெண்ணுடன் விச்வாமித்ரரின் ஆசிரமத்திற்கு வந்த ஜனகரிடம் சீதையைத் தனக்கு மணக்க வேண்ட ராவணன் ஸ்ரீராமவேஷத்துடன் வர, அந்த

1. यस्य स्तौति मतिं मनीषिनिदति श्रीनीलकण्ठाध्वरी
   कोण्डञ्जौतिपिकश्च यस्य कुरुते सम्माननामैन्सनन् ।
   यत्रानुग्रहदृष्टिमर्पयति च श्रीबालकृष्णो गुरुः
   सोऽयं दीव्यति चोक्कनाथनखिनामकीतदासः कविः ॥
   (जानकी. 1, 8)

   यले ... श्रौतघर्मा इव मूर्तिमन्तः चोक्कनाथनखिप्रवरा वितीर्णवन्तोऽपि प्रथमानालकन्यामन्यामिव पुनरपि स्नेहेन निरवद्या वितरन्ति स्म पदविद्यां वितरन्ति स्म पदविद्याम् (शृङ्गार. 6-)

2. शृङ्गारतिलकम्

3. जानकीपरिणयम्

4. Preface to शृङ्गारतिलकभाणम् (Nirnayasagara Edition)

அவனுடைய குறைகுறைகளையும் ஆற்றல்களையும் அவனைச் சோகதா பேசுகின்றனா. திரஸ்கரிணீவித்யாபரயோகததால அவா இருப்பது பிறாக்குத தெரியவில்லை. இரண்டாம் அஙகத தில் ஸீதை கனவில் ராமனைக கண்டு மதனுவஸ்தையுடன் இருகக, இராவணனேடு வநத ஸாரணன் முனிவேஷததுடன் அவனெதிரில் வநது இராமன் இறந்தான் எனக் கூற, ஸீதை மயககமுற அதரிமஹாஷி ஆச்ரமததிறகு வந்ததை அறிநது ஸீதை தோழியுடன ஆச்ரமததிறகுச் செல்லுகிறள் மூனருமை அஙகததில மாரீசனும் காாளனும காசயபவேஷததுடனும் பிங்களவேஷததுடனும் இராமனிடம் வந்து மாயையால் ஸீதை தன் தகப்பனரின் மரணததால தீயில விழுவதாகக் காட்ட, அதன் முன்னா மாரீசன் பிங்களனிடததிலும் காாளன் காச்யப னிடத்திலும் தாம் ராக்ஷஸா என அறியும்படித் தவறி நடகக, அப்போது ராமரின முனபு இரண்டு காச்யபாகளும் இரண்டு பிங்களாகளும் நின்றனா. இவாகளுள மாரீசன் காாளன் இவவிருவரையுமே உண்மையான காச்யபன பிங்களன் என இராமன மயக்கி, அவாது வார்ததையைக கேட்டுத தீயில் விழ ஒரு காலை ஒரு கலசின்மேல் வைகக, அது அஹல்யை ஆகிறது. உடனே மாரீசனும் காாளனும் ஓடிவிட்டனா. அதபுதம், ஹாஸ்யம் கருணம் மூன்று சுவைகளையும ஸபையோா உணருமபடி இவவங்கததை இககவி இணைததனா போலும். நான்காம் அங்கத்தில ராவணன் விதயுஜ்ஜிஹவன் ஸாரணன் மூவரும் ராமன், கௌசிகன், லக்ஷ்மணன் இவாகளுடைய வேஷததுடன் வநது ஜனகனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ராமலக்ஷ் மணாகளுடன் கௌசிகன் வருகினறனன். ஜனகனுககு யாா ராக்ஷஸாகள் எனத தீாமானிப்பதில் ஸம்யமகிழ, ராமன் வில்லை முறித்து அவளவயததைப போகக, மறைநதிருந்த ராவணன முதலியோா லங்கைக்குச் செலலுகின்றனா ஐந்தாம் அஙகத தில இராமனும் ஸீதையும் மலையின்மேல் இருநது வனாாஜியைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருகக, ஸீதையைத தூக்கிப்போக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் விராதன ராமவேஷத துடனும் ராமனைத தூககிப்போகவேண்டுமெனச் சூர்ப்பணகை ஸீதாவேஷததுடனும் வந்து, ஒருவரை யொருவர் அறியாது

இருவரும் பூ கொய்யும்போது சூர்ப்பணகை விராதனின் கழுத்தில் ஏறிப் பூ கொய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது விராதன் சூர்ப்பணகையையும், சூர்ப்பணகை விராதனையும் தூக்கிச் செல்ல ஆரம்பிக்க, ஜடாயு அப்போது அங்கு வர, இருவரும் பூமியில் விழ, லக்ஷ்மணன் அவர்களை ராக்ஷஸர்கள் என அறிந்து விராதனைக் கொன்று, சூர்ப்பணகையை விரூபப்படுத்தனன். இவற்றையெல்லாம் பார்த்து ராமனும் ஸீதையும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். இங்கு முன்னும் பின்னும் சிருங்காரச் சுவையும் இடையில் அத்புதம் ஹாஸ்யம் இரண்டும் உணரப்படுகின்றன. ஆறும் அங்கத்தில் பஞ்சவடியிலிருந்து ஸீதையை ராவணன் எடுத்துப்போனது முதல் ஹநுமான் கடலைத் தாண்டும் வரை உள்ள கதை ஒரு நாடகமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது. அதனை கடகங்களின் பலத்தால் ஸீதையும் விபீஷணன் மகளாகிய அநலையும் பிறர் அவர்களை அறியாது பார்க்கின்றனர். ஸீதையைக் காணாதபோது ராமன் புலம்பும்போது விப்ரலம்ப சிருங்காரம் உணரப்படுகின்றது; இருப்பினும் அது ப்ரேக்ஷகமாகலின அச்சுவை மிகச் சிறப்புற்று இருக்கிறது எனக் கூறல் தகாது. ஏழாம் அங்கத்தில் ராமன் நந்திக்ராமத்திற்கு வருவதற்கு முன் சூர்ப்பணகை தாபஸிவேஷங் கொண்டு ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை இவர் இறந்தனர் என்று கூற, பரதன சத்ருகனன் ஜனகன் இவர் அக்னிப்ரவேசஞ் செய்யப் போகின்றனர். அப்போது ஹநுமான் ஓடிவந்து அதனைத் தடுக்க, பின்னர் பட்டாபிஷேகம் நடக்கின்றது. இங்குச் சூர்ப்பணகையின ப்ரவேசம் கருணச்சுவையை உணர்த்த என்னலாம்.

அத்புதச்சுவையை அங்கியாக்கி ஹாஸ்யம் கருணம் இவற்றை அங்கமாக்கி இரண்டாம் அங்கம் முதல் ஐந்தாம் அங்கம் முடிய உள்ள பொருளை இக்கவி நடிக்கத் தக்கவாறு எழுதியிருந்தால், இந்நாடகம் மிகச் சிறப்புற்றிருக்கும். இவர்க்கு ராமபக்தி மிகுந்திருத்தலின் ராமனைப் பற்றிக் கூறுமிடமெல்லாம் இவர் மெய் மறந்து இருக்கின்றார் என்பது இந்நூலைப் படிப்போர்க்கு விளங்கும்.

மஹாதேவன்.[1]—இவர் கி. பி பதினேழாம் நூற்றுண்டில் தஞ்சாவூர ஜில்லா பழமார்னேரி கிராமததிற் பிறந்து தஞ்சாவூர்அரசனுற் போற்றப்பெற்றவர். இவரது தகப்பனூ கிருஷ்ண ஸூரி[2] என்பவர் இவர் எழுதிய நாடகம் அத்புததர்ப்பணம்[3] என்பது. சண்டையில் நிகழ்ந்ததைக் காட்டக்கூடிய அத்புத மணிதாப்பணத்தால் ராமனும் லக்ஷ்மணனும் போரில் நடக்த வற்றை அறிந்தமையால், இந்நாடகததிறகு இப்பெயர் வந்தது. ராமராவணப்போரே இங்குக் கதாவஸ்து. இங்குப் பத்து அங்கங்கள் உள. இக்கவியின் வாக்கு எளிய நடையில் உள்ளது.

நல்லாதீக்ஷிதா.[4]—இவர் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் கண்டரமாணிக்யகிராமத்தில் இருந்தவர். இவரது தகப்பனுர் பாலசந்த்ரதீக்ஷிதர்[5] நண்பர் வைத்யநாததீக்ஷிதரின்[6] விருப்பப் படி ச்ருங்காரஸர்வஸ்வபாணத்தை[7] இயற்றியவர். ஸுபத்ரா பரிணயநாடகமும்[8] இவரால் இயற்றப்பட்டது. மத்யார்ஜுனத்தில் மஹாலிங்கப்பெருமானின் வஸந்தோத்ஸவத்தில் ச்ருங்காரஸர்வஸ்வபாணம் நடிக்கப்பட்டது.

அநந்ததேவன்.[9]—இவர் கி பி. பதினேழாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தவர். பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை இவற்றைப் பல மாணவாகளுக்குப் போதித்தவர். இவர் ஹரி பக்தியில் ஈடுபட்டவா. இவரது தகப்பனூ ஆபதேவர்.[10] இவர் எழுதிய நாடகம் மனோனுரஞ்சனம்[11] என்பது. இதனுன் ஐந்து

1. महादेवः
2. कृष्णसूरिः
3. अद्भुतदर्पणम्
4. नल्लादीक्षितः
5. बालचन्द्रदीक्षितः
6. वैद्यनाथदीक्षितः
7. शृङ्गारसर्वस्वभाणः
8. सुभद्रापरिणयनाटकम्
9. अनन्तदेवः
10. आपदेवः
11. मनोनुरञ्जनम्

அங்கங்கள் உள. இங்குப் பக்தியே பிரதானரஸம் ஆகும். இந்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜையைக் கோக்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் கோவர்த்தன மலைக்கும் செய்ததை இங்கு இக்கவி உணர்த்துகின்றார். ஒவ்வொரு சுலோகமும் பாடுவதற்குத் தக்கதாக இருத்தலைப் பார்த்தால் கிருஷ்ணனிடத்தில் ஈடுபட்டு இவற்றைப் பாடிப்பாடிக் குதித்துக்கொண்டு இக்கவி இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது விளங்கும். இதற்கு மனோனுரஞ்சனம் என்ற பெயர் மிகப் பொருந்தும்.

கோகுலநாதன்[1]—இவர் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர். இவர் எழுதிய நாடகம் அம்ருதோதயம்[2] என்பது. இதனுள் ஐந்து அங்கங்கள் உள. பிரபோதசந்திரோதயத்தைப் போல அத்வைதக்கொள்கைகளை ஸாதாரணமக்கள் அறியுமாறு நாடகமாக இக்கவி இயற்றினார். ஐந்து அங்கங்களில் ச்ரவணம்[3] மனனம்[4], நிதித்யாஸனம்[5], ஆத்மதர்சனம்[6], அபவர்க்கப்ரதிஷ்டை[7] உணர்த்தப்பட்டன.

ஆநந்தராயமகி[8]—இவர் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தஞ்சாவூர் அரசனாகிய சரபோஜியால் போற்றப்பட்டவர். வித்யாபரிணயம்[9] என்ற நூலை வேதகவி[10] என்ற புலவர் இயற்றி அவர் தன்னைப் போற்றிய ஆநந்தராயர் என்ற மந்திரி அதனை இயற்றியதாகக் கூறினார் என்று கூறுவர்.[11]

1 गोकुलनाथ
2 अमृतोदयम्
3 श्रवणम्
4 मननम्
5 निदिध्यासनम्
6 आत्मदर्शनम्
7 अपवर्गप्रतिष्ठा
8 आनन्दरायमखी
9 विद्यापरिणयनम्
10 वेदकवि
11 Classical Sanskrit Literature by M Krishnamachariar

இது பரபோதசந்திரோதயம் போன்ற ஒரு நாடகம். இது தஞ்சாவூரில் நடிக்கப்பட்டது. இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள. இங்குச் சிவபக்தியின் உதவியால் ஜீவனுக்கும் உபநிஷத்வித்யைக்கும் மணம் நிகழ்கின்றது. கர்த்தாவனது அத்வைதக்கொள்கைகள் ஆயினும், சுவை ச்ருங்காரம் எனக் கவியே கூறினர்.[1] இவர்க்கு முன்னர் இம்முறையில் பரபோதசந்த்ரோதயம் ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் பாவனபுருஷோத்தமம்[2] என்ற நூல்கள் இருந்தன எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். பாவனபுருஷோத்தமம் என்பது அப்பய்யதீக்ஷிதர்காலத்தில் இருந்த ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்டது என்பர். வேதாரண்யத்தைக்[3] குறிப்பிடுதலால், இவர் அங்குப் பிறந்தவரோ எனத் தோன்றுகின்றது. இவர் ஜீவாநந்தனம்[4] என்ற நாடகத்தையும் இயற்றியவர் என்பர்.

விச்வநாதன்[5]—இவர் கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கோதாவரிதீரத்தில் தாராஸுரநகரத்திற் பிறந்து காசிக்குச் சென்று வஸித்தவர். இவரது தகப்பனார் த்ரிமல்லதேவர்.[6] இவர் இயற்றிய நாடிகை ம்ருகாங்கலேகை.[7] இங்குக் கர்ப்பூரதிலகன்[8] நாயகன், ம்ருகாங்கலேகை நாயிகை. நாயிகையைச்

1 अद्वैत वस्तु, शृङ्गारो रस [विद्या 1, 13]

2 भावनापुरुषोत्तम

3 दर्पणवदभिमुखाना दर्शयदात्मस्वरूपमखिलानाम् ।
विस्मयशेवधिरास्ते वेदारण्याभिध शिवक्षेत्रम् ॥ (विद्या 1 40)

4 जीवानन्दनम्

5 विश्वनाथ

6 त्रिमल्लदेव

7 मृगाङ्कलेखा

8 कर्पूरतिलक

சங்கபாலன் என்ற பிசாசன் எடுத்துச் செல்ல நாயகன் அவனைக் கொன்று நாயிகையை அடைகின்றான். இங்கு அங்கிச் சுவை ச்ருங்காரம், அங்கச்சுவை வீரம்.[1] ச்லோகங்களின் நடை எளிதாயுள்ளது

தேவராஜன் [2]—இவர் கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் திருவிதாங்கூர் ஸமஸ்தானத்து ஆச்ராமம் என்ற கிராமத்தில் பாலமார்த்தாண்டகுலசேகரவர்மராஜரால் போற்றப்பெற்றவர். இவர் எழுதியது பாலமார்த்தாண்டவிஜயம்[3] என்ற நாடகம். இதற்கு ஐந்து அங்கங்கள் உள. பத்மநாபரின் ஆணையால் பாலமார்த்தாண்டவர்மா திக்விஜயஞ் செய்து திருவிதாங்கூரில் இருக்கும் பத்மநாபஸ்வாமிகோயிலைப் புதுப்பித்ததை இந்நூல் கூறுகின்றது.

யுவராஜன் [4]—இவர் கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கோளதேசத்தில் கோடிலிங்கபுரத்தில்[5] இருந்தவர். காளியின் கிருபையால் அறிவை அடைந்து ரஸஸதநம்[6] என்ற பாணத்தை எழுதினார். சில வர்ணனைகள் புதிதாய் இருக்கின்றன.[7]

1. यद्रामो जनकात्मजापहरणे भीमोऽपि यत्क्रोधनः
   पाञ्चालीकचकर्षणे रचितवान् तत्किं न ते विश्रुतम् ।
   क्रोधोन्माथितकण्ठपीठरुधिरैरभ्यर्च्य शंभो प्रियां
   तत्तत्कर्म करोति येन भवतो नामापि न श्रूयते ॥ (मृगा. 3, 29)

2. देवराजः
3. बालमार्ताण्डविजय.
4. युवराज
5. कोटिलिङ्गपुरम्
6. रससदनम्

7. राका मुखेन, दशमीं च कपोलकान्त्या
   फालेन पञ्चमतिथि., प्रतिपन्नखाङ्कै. ।
   एषा कुहूरपि कचप्रकरेण धत्ते
   प्राय समस्ततिथिसङ्ग्रहभाजनत्वम् ॥ [रस. 45]

நீலகண்டன்.[1]—இவர் எக்காலத்தில் இருந்தவர் என்பதைத் திண்ணமாய்க் கூறவில்லை. இவர் எழுதிய வ்யாயோகம் கல்யாணஸௌகந்திகம்[2] என்பது. பீமன் ஸௌகந்திகபுஷ்பங்களைத் திரௌபதிக்குக் கொண்டுவரும் வழியில் ஹநுமானோடு சண்டையிட நேரிட, அப்போது கல்யாணன் என்ற வித்யாதரன் அவ்விருவரும் வாயுவின் பிள்ளைகள் எனக் கூறினன். அக்காரணம் பற்றி இந்நூலிற்கு இப்பெயர் வந்தது என்னலாம். இங்குப் பீமனை ஹநுமான் குந்தீமாத:[3] எனக் கூப்பிடுதலால், இவர் மலையாளதேசத்தினரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. நூலின் இறுதியில் காளிதாஸனைப் போல் தனக்கு நீலகண்டன் மறுபிறப்பைப் போக்கட்டும்[4] என இக்கவி கூறுகின்றது நோக்கத் தக்கது.

பாஸ்கரன்.—இவர் கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கொச்சியரசராலும் கள்ளிக்கோட்டை ஸாமொரினாலும் போற்றப்பட்டு ச்ருங்காரலீலாதிலகம் என்ற பாணத்தைச் சிறுவயதிலே எழுதினார்.

---

1. नीलकण्ठः
2. कल्याणसौगन्धिकम्
3. कुन्तीमातः (कल्या. பக். 18)
4. भूयोभवं क्षपयतान्मम नीलकण्ठः (ibid)

அத்யாயம் 57

அலங்காரசாஸ்த்ரம்

பொ.—அலங்காரசாஸ்த்ரத்திற்குப் பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. அவை க்ரியாகல்பம்,[1] காவ்யாலங்காரம்,[2] அலங்காரம்,[3] காவ்யலக்ஷ்ம,[4] காவ்யலக்ஷணம்,[5] ஸாஹித்யம்[6] என

1. क्रियाकल्प इति काव्यकरणविधि, काव्यालङ्कार इत्यर्थः ।
   (वात्स्यायनकामसूत्रजयमङ्गलाव्याख्याने)
   क्रियाकल्पविदश्चैव तथा कल्पविदो जनान् ॥
   (वाल्मीकिरामायणे उत्तरकाण्डे)
2. काव्यालङ्कार इत्येष यथाबुद्धि विधास्यते
   (भामहे 1, 1)
   काव्यालङ्कारसूत्राणां स्वेषां वृत्तिर्विधीयते
   (वामनकाव्यालङ्कारसूत्रवृत्तौ)
3. शास्त्रमपि अलङ्कारनाम्ना व्यपदिश्यते
   [वामने कामधेनुव्याख्यानम्]
   उपकारकत्वात् अलङ्कारः सप्तममङ्गम्
   (राजशेखरीयकाव्यमीमांसायाम्)
4. अवगम्य स्वधिया काव्यलक्ष्म
   (भामहे 6, 64)
5. यथासामर्थ्यमस्माभिः क्रियते काव्यलक्षणम्
   (दण्डिनः काव्यादर्शे 1 2)
6. पञ्चमी साहित्यविद्या
   (काव्यमीमांसायाम्)
   साहित्यश्रीमुरारेः (उद्भटालङ्कारवृत्तौ)

பன ஆகும். க்ரியாகல்பம என்பது காவ்பக்ரியாகலபம் என் பதன் ஏகதேசம் என்னலாம்.[1]

உதபத்தி—உபமாலங்காரம், நிருக்தம்[2] அஷ்டாதயாயீ[3] இவற்றின முன்னரே வழங்கப்பட்டது என்பதும், உபமை ரூபகம்[4] இரண்டும் வ்யாஸரால் அறியப்பட்டன எனபதும், ஔபமயததை ஔபகாயனரும் ரூபகத்தைப் பாதரும் கண் டனா என ராஜசேகரா கூறினா என்பதும், அந்தந்த நூல்களால் அறியப்படும் ருதாதாமனின் சாஸனததில் கதயம், பத்யம் எனற சொற்கள் காணப்படுகின்றமையால், கி. பி. 150க்கு முன்னரே காவ்யம், கத்யம் பதயம் எனப் பிரிககப்பட்டது என்னலாம்.

சரிதம்.—தறபோது காணப்படும அலங்காரசாஸ்த்ர நூல் களுள் நாட்யசாஸ்திரம் பழமையானது எனனலாம்

தமிழிலககணமாகிய தொல்காப்பியத்தின் மெய்ப்பாட் டியலில உள்ள எழு ஸூத்ரஙகள் நாட்யசாஸ்த்ரப்பகுதியின்

1 *Cf* वाचां विचित्रमार्गाणा निबबन्धु. क्रियाविधिम्
(काव्यादर्शे 1, 9)

2 लुप्तोमान्यर्थोपमानि इत्याचक्षते (निरुक्ते 3, 18)

3. उपमानानि सामान्यवचनैः (अष्टा. 2, 1, 55)
उपमितं व्याघ्रादिभि. .... (*ibid* 2, 1, 56)

4. अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् (वेदान्तसूत्रे 3, 2, 18)
... शरीररूपकविन्यस्ते. ... (*ibid* 1, 4, 1)

[illegible] இருத்தலால்,¹ தொல்காப்பியர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டினர், [illegible] கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னதாக [illegible] [illegible] சாத்திரத்தின் காலத்திற்கு [illegible] [illegible].

[illegible] நாட்டிய [illegible] [illegible] [illegible] முதல்முதலில் நாட்டியம் 36 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது² என அபிநவபாரதியிலுரை, இவர் [illegible]

1. நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப. தொ. 3

शृङ्गारहास्यकरुणा रौद्रवीरभयानकाः ।
बीभत्साद्भुतसंज्ञाश्चेत्यष्टौ नाट्ये रसाः स्मृताः ॥ (नाट्य. 6, 15)

எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று
உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப. (தொ. 4)

हासो नाम परचेष्टानुकरणात्कुहकासम्बद्धप्रलापपौरोभाग्यमौर्ख्या-
दिभिर्विभावैरुत्पद्यते (नाट्य. 7, 8)

இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே. (தொ. 5)

इष्टजनविप्रयोगाद्दारिद्र्यात् व्याधितस्तथा दुःखात् ।
परवृद्धिं वा दृष्ट्वा निर्वेदो नाम सम्भवति ॥ (नाट्य. 7, 24)

[தொ. 8; नाट्य 6, 69]; (தொ. 9; नाट्य. 6, 66-); (தொ. 10, नाट्य. 6, 79; (தொ. 11; नाट्य. 6, 54.)

2 षट्त्रिंशकं भरतसूत्रमिदं विवृण्वन् ... (अभिनवभारती. பக். 1)

உரை 6000 சலோகஙகளிலும 12000 சலோகஙகளிலும[1] எழுதபபடடது எனப பாவபரகாசனததிலும கூறபபடும

இதனுள 37 அதயாயஙகள உள. அவறறுள 6, 7, 17, 18, 20, 22 இவவாறும ரஸம, குணம, தோஷம இவறறைப பறறியன இஙகு ரஸததின தனமையும,[2] வகையும,[3] ஸதாயி பாவஙகளும[4] ஸாதவிகபாவஙகளும,[5] பாரதயாதிவருததிகளும,[6]

1 नाट्यवेदाच्च भरता सारमुद्धृत्य सर्वत ।
सङ्गह सम्प्रयोगार्हं मनुना प्रार्थित व्यधु ॥
एकं द्वादशसाहस्रै श्लोकैरेक तदर्धत ।
षड्भि श्लोकसाहस्रैर्यो नाट्यवेदस सम्भव ॥
(भावप्रकाशने 10, 34-35)

2 विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगाद्रसनिष्पत्ति (नाट्य 6, 31-)

3 शृङ्गारहास्यकरुणा रौद्रवीरभयानका ।
बीभत्साद्भुतसञ्ज्ञौ चेत्यष्टौ नाट्ये रसा स्मृता ॥ (ibid 6, 15)

4 रतिर्हासश्च शोकश्च क्रोधोत्साहौ भय तथा ।
जुगुप्सा विस्मयश्चेति स्थायिभावा प्रकीर्तिता ॥ (ibid 6, 17)

5 स्तम्भ स्वेदोऽथ रोमाञ्च स्वरसादोऽथ वेपथु ।
वैवर्ण्यमश्रुप्रलय इत्यष्टौ सात्त्विका स्मृता ॥ (ibid 6, 22)

6 भारती सात्त्वती चैव कैशिक्यारभटी तथा ।
चतस्रो वृत्तयो ह्येता यासु नाट्य प्रतिष्ठितम् ॥ (ibid 6, 24-5)

பத்து குணங்களும்,[1] பத்து தோஷங்களும்,[2] உபமை ரூபகம், தீபகம், யமகம்[3] என்ற நான்கு அலங்காரங்களும் கூறப்பட்டன.

காய்ந்த கட்டைக்குள் அக்னி வ்யாபித்திருப்பது போல் காவ்யத்துள் ரஸம் வ்யாபித்திருக்கின்றது என்றும்,[4] அது பாவங்களால் அபிவ்யக்தம் ஆகின்றது என்றும்[5], நாட்ய சாஸ்த்ரம் கூறுவதால், காவ்யத்தின் ஆத்மா ரஸம் என்பதும், அது அபிவ்யக்தமாகுமே யன்றி சொல்லாற் கூறப்படாது என்பதும், அநுராவ-சிரீபாது கொள்கைகள் என்பது வெளிப்பட்ட.

1 श्लेष प्रसाद समता समाधि-
माधुर्यमोज पदसौकुमार्यम् ।
अर्थस्य च व्यक्तिरुदारता च
कान्तिश्च काव्यस्य गुणा दशैते ॥ (*ibid* 17 96)

2. अगूढमर्थान्तरमर्थहीनं
भिन्नार्थमेकार्थमभिप्लुतार्थम् ।
न्यायादपेत विषम विसन्धि
शब्दच्युत वै दश काव्यदोषा ॥ (*ibid* 17, 88)

3 उपमा रूपक चैव दीपक यमक तथा ।
अलङ्कारास्तु विज्ञेयाश्चत्वारो नाटकाश्रया ॥ (*ibid* 17, 43)

4 सोऽर्थो हृदयसंवादी तस्य भावो रसोद्भव ।
शरीर व्याप्यते तेन शुष्ककाष्ठमिवाग्निना ॥ (*ibid* 7, 7)

5. काव्यरसाभिव्यक्तिहेतव एकोनपञ्चाशद्भावा (*ibid* 7, 6)

பாமஹரின் காவ்யாலங்காரம்.[1]—இங்கு ஆறு பரிச்சேதங்கள் உள. ஒன்றில் காவ்யசரீரம், இரண்டு மூன்றுகளில் அலங்காரம், நான்கில் தோஷம், ஐந்தில் ந்யாயங்கள், ஆறில் சப்த சுத்தி இவை கூறப்பட்டன.

இவர்க்கும் நாட்யசாஸ்த்ரவாசிரியர்க்கும் இடையில பல ஆலங்காரிகர்கள் இருந்தனா என்பதும்,[2] அவருள் ஒருவா மேதாவி என்பதும், இந்நூலிலுள்ள வாக்யங்களால் அறியப் படுகின்றன. அவருள் சிலா அநுப்ராஸத்தையும் சேர்த்து அணிகள் ஐந்து என்றனா.[3]

ப்ரதயக்ஷதநின இலக்கணத்தைக் கூறும்போது பாமஹா திங்நாகரின் இலக்கணத்தைக் கொண்டதாகவும் தாமகீாத்தியின் இலக்கணததைக கொள்ளாததாகவும் தோன்றுகின்றமையால்,[4] அவா திங்நாகர்க்குப் பின்னரும் தாமகீாத்திக்கு முன்னரும் இருந்திருததல் வேண்டும். அன்றியும் ஆனந்தவாத்தனா த்வன்யாலோகத்தின நான்காம் உத்யோதத்தில் பாமஹா

1. भामहीयकाव्यालङ्कारः
2. रूपकादिमलङ्कारं बाह्यमाचक्षते परे (भाम. 1, 14)
   उक्तं तदभिनेयार्थम् उक्तोऽन्यैस्तस्य विस्तरः । (*ibid* 1, 24)
   त एव उपमादोषाः सप्त मेधाविनोदिताः (*ibid* 2, 40)
   (மேதாவியும் மேதாவிருத்ரரும் ஒருவரே எனபது நமிஸாது வாக்யததால விளஙகும்).
3. अनुप्रासः सयमको रूपकं दीपकोपमे ।
   इति वाचामलङ्काराः पञ्चैवान्यैरुदाहृताः ॥ (*ibid* 2, 4)
4. प्रत्यक्षं कल्पनापोढं ततोऽर्थादिति केचन । (*ibid* 5. 6)
   प्रत्यक्षं कल्पनापोढमभ्रान्तम् (धर्मकीर्तेः न्यायबिन्दौ)

கூறியதை வேறுபடுத்திப் பாணன் ஹர்ஷசரிதத்தில் கூறுவதாகக் கூறுதலால்,[1] பாமஹர் பாணனுக்கு முற்பட்டவர் என்பது திண்ணம். பாமஹர் கூறிய ந்யாஸகாரர்[2] ஜிநேந்த்ரபுத்தி என நினைத்து பாமஹர் கி. பி. 700க்குப் பிற்பட்டவர் என்பர் கீத். ந்யாஸ: என்ற சொல் பலவிடங்களில் ஸூத்ரம் என்ற பொருளில் பதஞ்சலி-மஹாபாஷ்யத்தில் வழங்கிவருகின்றமையால்,[3] ந்யாஸகாரர் என்ற சொல்லால் ஸூத்ரகாரராகிய பாணினியைக் குறித்தனர் என்று கூறுவதே பொருந்தும். அன்றியும் சப்தவகையுள் பதஞ்சலிபோன்று யத்ருச்சா சப்தத்தையுங் கூறுகின்றனர்.[4] இவற்றையெல்லாம் நோக்கின் பாமஹர் கி. பி. 600க்கு முன்னர் இருந்தனர் என்னலாம்.

பாமஹர் முன்னரா தண்டி முன்னரா?

தண்டி பாமஹர்க்கு முன்னர் இருந்தனர் என்பதற்குக் கூறப்படுங் காரணங்கள் ஆவன :—

(1) ருத்ரடரின்[5] காவ்யாலங்காரத்திற்கு உரை எழுதிய நமிஸாது[6] ஆலங்காரிகர்களைக் குறிக்குமிடத்து தண்டியை முன்னரும் பாமஹரைப் பின்னருங் கூறுகின்றனர்.[7]

1. यथा 'धरणीधारणायाधुना त्वं शेषः (हर्षचरिते), शेषो हिमगिरिस्त्वं च महान्तो गुरवः स्मृताः ... (भाम. 3, 28) इत्यादिषु सत्स्वपि (ध्वन्या. 4, 4-)
2. शिष्टप्रयोगमात्रेण न्यासकारमतेन वा (भाम. 5, 36)
3. क्रियते एतन्न्यास एव (महाभा. 1, 1, 2 ; एओङ्) अपाणिनीयं तु भवति, यथान्यासमेवास्तु (*ibid* 1, 1, 1)
4. यदृच्छाशब्दमप्यन्ये डित्थादि प्रतिजानते (भाम. 5)
5. रुद्रटः
6. नमिसाधुः
7. दण्डिमेधाविरुद्रभामहादिकृतानि सन्त्येव अलङ्कारशास्त्राणि ।

(2) பாமஹா குறிககும நயாஸகாரா ஜிநேநதரபுததி, அவா தணடிகாலததிறகுப பிறபடடவா

(3) ஒரு சலோகததின பாதி[1] தணடியின நூலிலிருநது பாமஹா கூறினா எனச சிலா கூறுகினறனா

(4) நாடயசாஸதரததிற கூறபபடட பதது குணங களும தணடியாற கூறபபடடனவே யனறிப பாமஹாாற கூறபபடவிலலை

(5) ஸவபாவோககி, ஹேது, ஸூக்ஷமம, லேசம, ஆசிஸ இவறறையும, மூவகைபபடட உவமையையும, வைதாபபம, கௌடீயம இவை ஒனறலல எனபதையும, பாமஹா மறுக கினறனா[2] இவறறை யெலலாம தணடி கொளளுகினறமை யான, பாமஹா தணடியையே மறுததிருததல வேணடும

இவறறிறகுப பினவருமாறு விடை அளிககலாம —

1 குதாடா தணடியின கொளகையைக கொணடவ ராகலின, அவரது நூலின உரைகாரா தணடியை முதலிற கூறினா

2 நயாஸகாரா எனபது பாணினியைக குறிககும எனறு முனனரே கூறபபடடது

1 हिमापहामित्रधरैर्व्याप्त व्योमेत्यवाचकम्

2 स्वभावोक्तिरलङ्कार इति केचित्प्रचक्षते (भाम 2, 93)
हेतुश्च सूक्ष्मो लेशोऽथ नालङ्कारतया मत (ibid 2, 86)
आशीरपि केपाचिदलङ्कारतया मता (ibid 3 55)
यदुक्त त्रिप्रकारत्व तस्या कैश्चिन्महात्मभि
मालोपमादिस्सर्वोऽपि न ज्यायान्विस्तरो मुधा ॥ (ibid 2 38)
वैदर्भमन्यदस्तीति मन्यन्ते सुधियोऽपरे (ibid 1 31)

Cf. काव्यादर्शे 2, 5-8 2 30-32 1, 40

3 பாமஹர் கூறும் இலக்கணங்கட்கு உதாரணம் தாமாகவே கூறுகின்றார் எனக் கூறுவர்.

4. குணங்களைத் தவிர்த்து நாட்யசாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளவெல்லாம் பாமஹரால் கூறப்பட்டிருந்தால், குணங்கள் கூறாமையால் அவர் பிற்பட்டவர் என்னலாம். சில வேறு நூல்களில் விஸ்தாரமாய் உரைக்கப்பட்டிருத்தலின், தாம் அவற்றைத் தம் நூலிற் கூறவில்லை என அவரே கூறுகின்றனர்.

5 ஸ்வபாவோக்தி முதலியவற்றைப் பாமஹர்க்கு முன்னோர் கூறியிருப்பின், அவர்களை அவர் மறுத்திருத்தல் கூடும்.

இவற்றால் பாமஹர் தண்டிக்குப் பிற்பட்டவர் அல்லர் என்பது விளங்கும். அவர் அவர்க்கு முற்பட்டவரே என்பதற்குச் சில காரணங்கள் கூறலாம். அவை ஆவன —

1 தனக்கு முன்னோரால் ஐந்து அலங்காரங்களே கூறப்பட்டன என்பர் பாமஹர், பல அலங்காரங்கள் கூறப்பட்டன என்பர் தண்டி, அவை எல்லாம் பாமஹரது நூலிற் காணப்படுகின்றன [1]

2. பாமஹரின் பல வாக்கியங்கள் [2] தண்டியால் அநுவதிக்கப்பட்டன எனத் தோன்றுகின்றது

1 अनुप्रास सयमको रूपक दीपकोपमे ।
इति वाचामलङ्कारा पञ्चैवान्यैरुदाहृता ॥ (भाम 2, 4)
स्वभावाख्यानमुपमा रूपक दीपकावृती ।
इति वाचामलङ्कारा दर्शिता पूर्वसूरिभि ॥ (दण्डी. 2, 4-7)

2 किञ्च आक्षेपोऽर्थान्तरन्यासो व्यतिरेको विभावना
(भाम 2, 66, दण्डी 2, 4)
प्रेयो रसवदूर्जस्वि पर्यायोक्त समाहित । (भाम 3, 1, दण्डी 2, 5)

. . . . .

3. பாமஹர் காவ்யததைப் பத்யம், கத்யம் என இரு வகையாகப் பிரிததனர்: தண்டி மிச்ரத்தைக் கூட்டி மூவகை யாக்கினா.[1]

4. பாமஹா சப்ததததை ஸம்ஸ்க்ருதம், ப்ராக்ருதம், அபப் பிரம்சம் என மூவகையாகப் பிரிததனர்; தண்டி மிச்ரம் என்பதைக் கூட்டி நால்வகை ஆக்கினா.[2]

5. ப்ரதாபருத்ரீயத்தில் பாமஹரை ப்ராசீனராகக கூறப் பட்டுளது.[3]

காவயததில் அலங்காரததிற்குத தான் சிறப்பு என்பது பாமஹரது கொள்கை என அலங்காரஸாவஸ்வததிற் கூறப் பட்டது. அது ச்ரவயகாவ்யததில் தான்; தரச்யகாவ்யத்தில் ரஸமே சிறந்தது என்பதே அவரது கொள்கை என விவ்ருதி யோடு கூடிய உத்படரின் காவ்யாலங்காரஸாரஸங்க்ரஹததின் ப்ரஸ்தாவனையிற் கூறப்பட்டது.

தண்டி.[4]—கி. பி. 650—700 இவா தாக்ஷிணுத்யா.[5] இவா எழுதிய நூல் காவ்யாதாசம் எனபது. ஸ்வபாவோக்தியே சிறந்தது என்ற கொள்கையைக கொண்டனா. ரீதி வைதர்ப்பீ, கௌடீயா என இருவகைபபடும் என்பதும், அலங்காரங்கள் காவயத்திறகு அழகினை ஊட்டும் தர்மங்கள் என்பதும்

1. (भाम. 1, 16; दण्डी 1, 11 & 1, 31)

2. (भाम. 1, 16; दण्डी 1, 32)

3. पूर्वेभ्यो भामहादिभ्यो सादरं विहिताञ्जलिः

4. दण्डी

5. *Cf.* अतो नैवमनुप्रासं दाक्षिणात्याः प्रयुञ्जते (काव्य. 1, 60)
चोलाः कालागुरुश्यामकावेरीतीरभूमयः ।
इति देशविरोधिन्या वाच· प्रस्थानमीदृशम् (*ibid* 3, 166)

இவரால் உணர்த்தப்பட்டன. இவர்க்குமுன் பல ஆலங்காரிகள் இருந்தனர் என்பதைக் குறிக்கின்றனர்.[1] இந்த நூலிற் கூறப்பட்ட இலக்கணங்களெல்லாம் தமிழ்மொழி தண்டியலங்காரத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பல உதாரணச்லோகங்களும் அங்குள்ளனவற்றை ஒத்திருக்கின்றன. இவரே தமிழிலும் எழுதினரோ என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது.

காலம்.—இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளாகிய கர்மத்தைப்பற்றிக் கூறும் ஒரு ச்லோகம் பர்த்ருஹரியின் வாக்யபதீய காரிகையை ஒத்திருக்கின்றது.[2] ஆகலின் பர்த்ருஹரிக்கு இவர் பிற்பட்டவர் என்னலாம். வாமனர்க்கு முற்பட்டவர். வாமனன் ஜயாபீடனது காலத்தில் (கி. பி. 879—813) இருந்தாராகலின், பாணன் கி. பி. 650–700 இல் இருந்தனர் என்னலாம். தற்போது பதிப்பில் இருக்கிற அவந்திஸுந்தரீகதை பாணன் இயற்றியதாயிருந்தால், தண்டி பாரவியின் ப்ரபௌத்ரர் என்பதும் பாணர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும் காஞ்சீபுரத்தில் வசித்தனர் என்பதும் வெளிப்படை.

வாமனன்.[3]—கி பி. 730—850. இவர் காச்மீரதேசீயர் அன்று என்பதில் கொள்கைவேறுபாடுகள் உள. ரீதியே காவ்யத்தின் ஆத்மா என இவர் கூறுகின்றனர்; அக்கொள்கைக்கு

1. पूर्वाचार्यैः प्रदर्शितम् (*ibid* 2, 2)
दर्शिताः पूर्वसूरिभिः (*ibid* 2, 7)

2. निर्वर्त्ये च विकार्ये च हेतुत्वं तदपेक्षया ।
प्राप्ये तु कर्मणि प्रायः क्रियापेक्षैव हेतुता ॥ (*ibid* 2, 240)
निर्वर्त्यं च विकार्यं च प्राप्यं च त्रिविधं मतम् ।
तत्रेप्सिततमं कर्म ... ॥ (वाक्य. 3, 45)

3 वामनः

மூலம் தண்டியின் காவ்யாதர்சத்தில் இருக்கின்றது, தண்டி தாக்ஷிணாத்யர் ஆகலின் இவர் காச்மீரதேசியர் அல்லர் என்பர் சிலர். அலங்காரஸர்வஸ்வத்தில் காச்மீரதேசியரான ஆலங்காரிகர்களுடன் வாமனர் படிக்கப்படுகின்றமையாலும்[1], அவர்களுள் தண்டி கூறப்படாமையாலும், இவர் காச்மீர தேசியராய் இருக்கலாம் என்பர் சிலர்.

சிறந்த பதரசனையே ரீதி என்றும், ரீதியே காவ்யத்தின் ஆத்மா என்றும், காவ்யசோபையைச் செய்வன குணங்கள் என்றும் த்வனிபேதங்களுள் சில அலங்காரமே என்றும் குணங்களும் அலங்காரங்களும் பெரும்பான்மையும் ஒத்தன என்றும், இவர் கூறுகின்றமையால் காவ்யத்துள் அலங்காரமே சிறந்தது என்ற கொள்கையையே இவர் கொண்டனர் என்னலாம்.

இவரே காவ்யாலங்காரஸூத்ரங்களையும் அவற்றின் வ்ருத்தியையும் எழுதினர். இந்நூலுள் ஐந்து அதிகரணங்கள் உள. ஐந்தாம் அதிகரணம் பாமஹர் நூலின் ஆறும் பரிச்சேதத்தை ஒத்தது.

காலம் —ஜயாபீடனின் ஸபையில் உத்படரோடு இவர் இருந்தனர் என ராஜதரங்கிணீ[2] கூறுகின்றது. ஜயாபீடரின் காலம் கி. பி. 779—813. ஆகலின் இவரது காலம் கி. பி. 730 முதல் 850க்கு உட்பட்டது என்னலாம்.

உத்படர் [3]—காலம் கி. பி. 775—800. இவர் காச்மீரத்தில் ஜயாபீடன் ஸபையில் ஸபாபதியாய் இருந்தனர்[4]. இவர்

1 भामह उद्भट रुद्रट वामन भट्टनायक आनन्दवर्धन

2 राजतरङ्गिणी 4 495 7

3 उद्भट

4 राजतरङ्गिणी 4 495)

எழுதிய நூல் காவ்யாலங்காரஸாரம்.[1] பாமஹவிவரணமும் குமாரஸம்பவம் என்ற காவ்யமும் இவரால் எழுதப்பட்டன எனப் ப்ரதீஹாரேந்துராஜர்[2] (950—990 கி. பி.) தன் உரையிற் கூறினர். சாந்தத்தை ரஸமாக முதன்முதலிற் கூறியவர் இவரே. இவர் பாமஹரைப் பின்பற்றினும ஸ்வபாவோக்தியை ஒத்துக்கொள்ளுகின்றனர். ஸ்தாயிபாவம் வாச்யம் என்கின்றனர். இவரது கொள்கையிலும் வ்யங்கப் பொருள் வாச்யப்பொருளிற்கே அழகு ஊட்டுகின்றமையின், அது அலங்காரத்தின்பாற் படும்.

ருத்ரடன்[3].—காலம்: கி. பி. 825—850. இவரும் காச்மீர தேசியர். இவர் எழுதிய நூல் காவ்யாலங்காரம்.[4] இதற்கு உரை நமிஸாது (கி. பி. 1120) என்ற ச்வேதாம்பரஜைனர் எழுதினர். இவர் சாந்தம் ப்ரேயஸ்[5] முதலியவற்றையும் ரஸமாகக் கொண்டனர். வ்ருத்தி மதுரா, ப்ரௌடா, பருஷா, லலிதா, பத்ரா[6] என ஐவகைப்படும் என்றும், ரீதி வைதர்ப்பீ, பாஞ்சாலீ, லாடீயா, கௌடீயா[7] என நால்வகைப்படும் என்றும் அர்த்தாலங்காரம் வாஸ்தவம், ஔபம்யம், அதிசயம், ச்லேஷம்[8] இவை நான்கே சிறந்தன என்றும் ஏனைய எல்லாம் இவற்றின் விசேஷமே என்றுங் கூறுவர்.

1. काव्यालङ्कारसार:
2. प्रतीहारेन्दुराजः
3. रुद्रटः
4. काव्यालङ्कारः
5. शान्त:, प्रेयम्, निर्वेद:, (काव्या. 12, 3-4)
6. मधुरा, प्रौढा, परुषा, ललिता, भद्रा.
7. वैदर्भी, पाञ्चाली, लाटीया, गौडीया.
8. अर्थस्यालङ्कारा वास्तवमौपम्यमतिशयः श्लेषः ।
एषामेव विशेषा अन्ये तु भवन्ति निश्शेषाः ॥ (काव्य. 7, 9)

இவர் ராஜசேகரனுக்கு ப்ராசீனர் என்பது இவரது பெயரை அவர் கூறுவதால்[1] அறியப்படுகின்றது

பட்டலோல்லடர் — சுமார் கி பி 800 இவர் ரஸோத்பத்தியைப் பற்றிக் கூறினார்

ஆனந்தவர்த்தனர்[3] — சுமார் கி பி 850–900 இவர் எழுதிய நூல் த்வந்யாலோகம்[4] என்பது அது மிகவும் சிறந்த நூல்[5] அதனுள் கூறப்பட்ட கொள்கைகள் உலகத்து மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள இலக்கியங்களை ஆய்ந்து சுவைத்துப் படிக்கப் பயன்படும் அங்கு, த்வனியே காவ்யத்தின் ஆன்மா என்பதும், அத்தொனி வஸ்துத்வனி, அலங்காரத்வனி, ரஸத்வனி என மூவகைப்படும் என்பதும், அவற்றுள் ரஸத்வனியே மிகச் சிறந்தது என்பதும், அத்தொனிக்கு ஔசித்யமே சிறந்த ஸாதனம் என்பதும், காவ்யம் தொனிகாவ்யம், குணீபூத வ்யங்கியம், சித்ரம் என மூவகைப்படும் என்பதும், விருத்த ரஸங்களை ஒரு காவ்யத்தில் அழகு குன்றாது எவ்வாறு உணர்த்த வேண்டும் என்பதும், ராமாயண மஹாபாரதங்கட்கு அங்கிச் சுவை முறையே கருணம் சாந்தம் என்பதும் உணர்த்தப்பட

1 शार्ङ्गशोत्तिर्नाम शब्दालङ्कारोऽयमिति रुद्रट (का मी प० 31)

2 विभावैरुत्पादित , अनुभावै प्रत्यायित सञ्चारिभि उपचित रामादिगतो रस तदभेदभावनया नटे प्रतीयते इति उत्पत्तिवादिनो भट्टलोल्लटादय (एकावल्या तरलीका प० 85)

3 आनन्दवर्धन

4 ध्वन्यालोक

5 [illegible] அதற்குத் தொனிவிளக்கு எனப்பெயர்

டன் இவர் ஆலங்காரிகர் மாத்திரம் அல்லர், பெரிய கவியும் ஆவர், அவர் செய்த நூல்கள் விஷமபாணலீலை முதலியன ஆகலின் கவிஞர்களுள் இவர் சிறந்தவர் இந்நூலுள் நான்கு உத்யோதங்கள் உள

நூலுள் காரிகைகளும் அவற்றிற்கு விசேடவுரையான வ்ருத்தியும் உள இவ்விரண்டையும் இயற்றியவர் ஒருவரல்லர், காரிகையை இயற்றியவர் ஸஹ்ருதயர், வ்ருத்தியை இயற்றியவர் ஆனந்தவர்த்தனர் எனச் சிலர் கூறுவர்[1] அது தவறு எனக் கூறுவர் பலர்[2]

1 அபிநவகுப்தர் இயற்றிய லோசனத்தில் (பம்பாய்ப் பதிப்பு பக் 60) सहृदयालोकलोचने என்றவிடத்தும் முகுளபட்டர் இயற்றிய அபிதாவ்ருத்திமாத்ருகையில் लक्षणामार्गावगाहित्व तु ध्वने सहृदयैर्नूतनतयोपवर्णितस्य विद्यते என்றவிடத்தும் ப்ரதிஹாரேந்துராஜர் லகுவ்ருத்தியில் (பக் 79) कैश्चित्सहृदयैर्ध्वनिर्नाम अभिहित என்றவிடத்தும் सहृदय என்ற சொல் இருத்தலே அவருடைய கொள்கைக்குக் காரணம் ஆகும்

2 இங்ஙனம் கூறியது எனது ஆசிரியரான மஹாமஹோபாத்யாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியார் அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன —

यथा ध्वनिकारेण व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावोऽत्र सुतरा समर्थित

[वक्रोक्तिजीविते பக் 70]

तच्च ध्वनिकारेणैवोक्तम् 'यत्रार्थ शब्दो वा   कथित'

[व्यक्तिविवेके பக் 1]

तथा चाह ध्वनिकार: (ibid ப 11)

मया वृत्तिकारेण सतेति भाव, न चैतन्मयोक्तम् अपि तु कारिकाकाराभिप्रायेण [लोचने ப 60]

இவர் கி. பி. 855 முதல் 883 வரை ஆண்ட அவந்திவர்மனின் ஸபையில் இருந்தனர் என ராஜதரங்கிணி[1] கூறுதலால், இவரது காலம் சுமார் கி. பி. 850 முதல் 900 வரை இருக்கலாம்.

ருத்ரபட்டன்[2].—கி. பி. 900. இவர் ச்ருங்காரதிலகம்[3] என்ற நூலை இயற்றினர். நாட்யாதிகளில் ரஸஸ்திதி நாட்யசாஸ்திரத்தில் எவ்வாறு கூறப்பட்டதோ, அவ்வாறு காவ்யத்தில் ரஸஸ்திதியைத் தான் கூறுகின்றேன் என்கின்றனர்.[4] இவர் ச்ருங்காரம் முதல் சாந்தம் முடிய ஒன்பது ரஸங்களைக் கொள்ளுகின்றனர். இவரும் ருத்ரடரும் ஒருவர் என்பர் சிலர்.[5] காவ்யாலங்காரம் ச்ருங்காரதிலகம் இவற்றுள் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் வேறுபட்டிருத்தலால் இருவரும் ஒருவரல்லர் என்பர் ஏனையோர்.

இவர் ருத்ரடருக்குப் பிற்பட்டவர். அக்னிபுராணத்தில் அலங்காரத்தைப் பற்றிக் கூறிய இடத்தை ஆய்ந்து பார்த்தால், இவர் ஆனந்தவர்த்தனர்க்குப் பிற்பட்டவர் எனத் தோன்றுகின்றது.

एवं कारिकां व्याख्याय तदसद्गृहीतमलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यं प्रपञ्चयितुमाह यस्त्विति (ibid பக். 130)

ध्वनिकारेणाप्युक्तं न हि कवेरितिवृत्तमात्रनिर्वाहेण आत्मलाभः इतिहासादेरेव तत्सिद्धेः [साहित्यदर्पणे பக். 5]

1. राजतरङ्गिण्याम् (5, 34)

2. रुद्रभट्टः

3. शृङ्गारतिलकम्

4. प्रायो नाट्यं प्रति प्रोक्ता भरताद्यैः रसस्थितिः ।
यथामति मयाप्येषा काव्यं प्रति निगद्यते ॥ (शृ. 1, 5)

5. *Cf.* भावप्रकाशनम् (Introduction p p. 69-70)

சங்குகன்.[1] — சுமார் கி. பி. 850. இவர் ரஸம் அனுமானத்தால் தோன்றுவது என்ற கொள்கையைக் கொண்டனர்.[2]

ராஜசேகரன்.[3] — கி. பி. 880–920. இவர் கான்யகுப்ஜ-அரசனுகிய மஹேந்த்ரபாலனுக்கு ஆசிரியர். இவர் எழுதிய நூல் காவ்யமீமாம்ஸை.[4] அதனுள் சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹம் முதலாக சப்தஹரணம் இறுதியாகப் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள. இவர் பல நாடகங்களை இயற்றினர் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது

பட்டதௌதன்.[5] — கி. பி. 960–990. இவர் அபிநவ குப்தரின் ஆசிரியர்; காவ்யகௌதுகம்[6] என்ற நூலை இயற்றியவர். சாந்தரஸத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறினர். கவி, நாயகன், ஸாமாஜிகன் எல்லோருக்கும் ரஸாநுபவம்[7] ஒருவகைப்பட்டது என்ற கொள்கையை இவர் கொண்டனர்.

முகுளன்[8] — கி. பி. 855–883. இவர் அவந்திவர்மாவின் ஸபையில் இருந்தவர். இவரது தகப்பனர் பட்டகல்லடர்.[9] இவர் ப்ரதிஹாரேந்துராஜாவிற்கு ஆசிரியர். இவர் எழுதிய நூல் அபிதாவ்ருத்திமாத்ருகை.[10]

1. शङ्कुकः
2. रामाद्यभेदभावितेन नटे तत्प्रकाशितैरेव विभावादिभिरनुमितः स्थायी सामाजिकैश्चर्व्यमाणो रस इति अनुमितिवादी श्रीशङ्कुकः । (एकावल्यां तरलटीका ப. 85)
3. राजशेखरः
4. काव्यमीमांसा
5. भट्टतौतः
6. काव्यकौतुकम्
7. रसानुभवः
8. मुकुलः
9. भट्टकल्लटः
10. अभिधावृत्तिमातृका

பரதீஹாரேநதுராஜன[1] — கி பி 930 இவா கொஙகண தேசததவா உதபடரின காவயாலஙகாரஸாரததின உரைகாராகளுள இவரும ஒருவா தவனியை அலஙகாரததுள அடககலாம எனக கூறி ஆநநதவாததனாககு எதிாககடசியில இருநதவா

படடநாயகன[2] — சுமாா கி பி 900 இவா ஆநநதவாததனாககுப பிறபடடவா, அபிநவகுபதாககு முறபடடவா இவா ஹருதயதாபபணம[3] எனற நூலை இயறறினா தவனிதவமஸம[4] எனற நூலையும இயறறினா என வயகதிவிவேகவுரைகாரா ராஜானகருயயகா கூறுவா இவா வயஞசனா வருததியை ஒததுககொளளாது, சொலலிறகு அபிதை,[5] பாவககதவம,[6] போகம[7] எனற மூனறு வயாபாரததை ஒததுககொணடவா[8] ரஸததைக காவயததிறகு ஆதமாவாக இவா ஒததுககொளளினும, அது சொலலிறகு எடடாததால அதனை தவனியாக ஒததுககொளளவிலலை இவரைப பலவிடஙகளில அபிநவகுபதா லோசனததில மறுககினறனா

1 प्रतीहारेन्दुराज
2 भट्टनायक
3 हृदयदर्पणम्
4 ध्वनिध्वंस
5 अभिधा
6 भावकत्वम्
7 भोग
8 काव्यनाम्नशब्दव्यापारसहकृतेन साधारणीकृतेन विभावादिकेन भावकव्यापारेण नगादिगतत्वपरिहारेण साधारणतयानुसन्धीयमान स्थायी सत्त्वोद्रेकप्रकाशानन्दसंविन्मयेन भोगापरनाम्ना भावनाख्यव्यापारेण भुज्यते इति भुक्तिवादी भट्टनायक ।

[एकावल्या तरलीका பக 85]

தனஞ்சயன்[1] — கி. பி. 974-995. இவர் மாளவதேசத்து முஞ்சராஜனின் அவையில் இருந்தவர். இவர் எழுதிய நூல் தசரூபகம்[2] என்பது. வஸ்துபேதத்தாலும், நாயகபேதத்தாலும், ரஸபேதத்தாலும் நூல்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடும் என்றார். இவர் பட்டநாயகரின் கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர்.

தனிகன்[3] — இவர் தனஞ்சயரின் தம்பி, தசரூபகத்திற்கு உரை எழுதியவர்.

அபிநவகுப்தன்[4] — கி. பி. 990-1020. இவர் காச்மீர தேசத்தவர். பட்டதௌதன், பட்டேந்துராஜன்,[5] லக்ஷ்மணகுப்தன்[6] இம்மூவரும் இவருடைய ஆசிரியர்கள். பட்டோத்பலர்[7] பரமகுரு. சங்குகன், பட்டலோல்லடன், பட்டநாயகன் இவர்களுடைய கூற்றுக்களை மறுத்து, த்வனிப்ரஸ்தானத்தை நிலைநாட்டியவர்.[8] இவரது கொள்கைகளையே பின்னர் வந்த மம்மடன், விச்வநாதன், வைத்யநாதன் முதலியோர் பின்பற்றினர். ஆகலின் ஆநந்தவர்த்தனரிடத்திற் காட்டிலும்

1 धनञ्जय
2 दशरूपकम्
3 धनिक
4 अभिनवगुप्त
5 भट्टेन्दुराज
6 लक्ष्मणगुप्त
7 भट्टोत्पल
8 लोकप्रसिद्धैः कार्यकारणसहकारिभिरेव काव्ये गुणालङ्कारमहिम्ना नाट्ये चतुर्विधाभिनयमहिम्ना च अलौकिकविभावादिशब्दव्यपदेश्यैः साधारण्येन अनुसन्धीयमानैः स्वगत एव सामाजिकानां स्वानुभवजनितवासनात्मतया स्थितः रत्यादिकः स्थायी विभावादिभिः आस्वादनागमितः चिदात्मानन्दमयो रसो व्यज्यते इति व्यक्तिवादिनो अभिनवगुप्तादयः [एकावल्या तरलटीका p. 85]

இவரிடத்தில் உலகிலுள்ள மக்கள் நன்றியோடு இருத்தல் வேண்டும். இவர் நாட்டியசாஸ்த்ரத்திற்கு அபிநவபாரதி[1] என்ற உரையும் த்வந்யாலோகத்திற்கு லோசனம்[2] என்ற உரையும் எழுதினர். பரமசைவராகலின் இவர் காச்மீர சைவத்தைப் பற்றி எழுதிய நூல்கள் பல ஆகும்.

ராஜானககுந்தகன்.[3] — சுமார் கி. பி. 1000. இவரது பெயர் குந்தகனு, குந்தளனு[4] என்பது தீர்மானிக்க முடியவில்லை இவர் எழுதிய நூல் வக்ரோக்திஜீவிதம்[5] என்பது. அதனுள் ஸ்வபாவோக்தி ஒரு அலங்காரமாகாது எனவும் வக்ரோக்தியே காவ்யத்திற்கு ஜீவிதம் எனவுங் கூறியுள்ளார் இவர் பாமஹரைப் பின்பற்றியவர் என்பது வெளிப்படை. இதனுள் இருக்கும் விஷயங்களைப்பற்றி லோசனத்தில் ஆராய்ச்சி யின்மையால் இவரும் அபிநவகுப்தரும் ஸமகாலத்தவராய் இருக்கலாம் எனப் பலர் நினைக்கின்றனர்.

ராஜசேகரனின் பாலராமாயணச்லோகங்களை இவர் உதாரணமாகக் கூறுதலாலும், இவர் கூறிய காவ்யலக்ஷணத்தை மஹிமபட்டர் மறுக்கின்றமையாலும், இவர் ராஜசேகரர்க்குப் பின்னரும் மஹிமபட்டருக்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

ராஜாநகமஹிமபட்டன்.[6] — கி. பி. 1000—1035. இவர் காச்மீரதேசத்தவர்; இவரது தகப்பனர் ஸ்ரீதைர்யா[7]. இவரது ஆசிரியர் ச்யாமளர்.[8] இவர் எழுதிய நூல் வ்யக்திவிவேகம்[9].

1. अभिनवभारती
2. लोचनम्
3. राजानककुन्तकः
4. कुन्तलः
5. वक्रोक्तिजीवितम्
6. राजानकमहिमभट्टः
7. श्रीधैर्यः
8. श्यामलः
9. व्यक्तिविवेकः

அதனந்தரர் சங்குகரின் கொள்கையைப் பின்பற்றி, த்வனி அபிவ்யக்தமாகின்றது என்ற கொள்கையினை மறுக்கின்றனர். தத்வோக்திகோசம்[1] என்ற மற்றொரு அலங்கார நூலும் அவர் செய்ததாகக் கூறப்பட்டது. ராஜானகருய்யகர் வ்யக்தி விவேகத்திற்கு உரை எழுதத் தொடங்கி, அதனைப் பதம்பதமாக மறுக்கின்றனர்.

போஜன்[2] — கி. பி. 1018—1054. இவர் மாளவதேசத்து அரசர். இவர் ஸரஸ்வதீகண்டாபரணம்,[3] சிருங்காரப்ரகாசம்[4] என்ற இரண்டு நூல்களை இயற்றினர். இரண்டு நூல்களிலும் முன்னோரது கொள்கைகளுடன் அவற்றிற்கு உதாரணமாக முன்னோர் நூல்களிலிருந்து உதாரணங்களும் உரைத்தப் பட்டன. சிருங்காரமே ரஸம் எனக் கூறப்படவேண்டும் என்பதும், ரஸம் குற்றமற்ற குணங்கள் அலங்காரங்கள் இவற்றோடு கூடி காவ்யசரீரத்திற்கு அழகு ஊட்டுகின்றது என்பதும் இவரது கொள்கை. இவற்றைப் பின்னோர் ஆதரிக்கவில்லை.

க்ஷேமேந்த்ரன்.[6] — கி பி. 1030—1070. இவர் காச்மீர தேசத்தவர்; இவரது ஆசிரியர் அபிநவகுப்தர் அநந்தராஜன்,[7] கலசன்[8] இவர்களுடைய அவையில் இருந்தவர். இவர் அலங்காரத்தில் மூன்று நூல்கள் இயற்றினர். அவை ஔசித்ய

1. तत्त्वोक्तिकोशः   3 सरस्वतीकण्ठाभरणम्
2. भोजः   4. शृङ्गारप्रकाशः
5. निर्दोषस्य गुणवतोऽलंकृतस्य च काव्यशरीरस्य रसानिर्भरस्येव शोभातिशयनिष्पत्तौ रसाभियोग एव प्रष्ठोपयोगी (शृङ्गारप्रकाशे Vol 2, அ. 11, ப. 352.)
6. क्षेमेन्द्रः   8 कलशः
7. अनन्तराजः

விசாரசர்சசை,[1] ஸுவ்ருத்ததிலகம்,[2] கவிகண்டாபரணம்[3] என்பன. ஔசித்யவிசாரசாச்சையில் ஔசிதயமே காவயத்திறகு ஜீவிதம் என்கின்றா. ஆனந்தவாததனா ஔசிதயததை ரஸததிறகு அஙகமாகக் கூற, இவா அதனை அங்கியாகக் கூறுகின்றனா.

ஸுவருத்ததிலகததில் வருததங்கள் எவ்வாறு ரஸததிற்கு அபிவ்யஞசமாக ஆகின்றன என்பது உணாததப்பட்டது கவிகண்டாபரணததில் கவியின அதிகாரசமபபத உணாததப் பட்டது

மம்மடபட்டா[4] — கி. பி. 1100. இவரும் காச்மீர தேசததினா; இவா ஜையடரின் மகன்; கையடரின் தமையன. இவா எழுதிய நூல் காவ்யப்ரகாசம்[5] அதனுள் பதது உல்லாஸஙகள் உள. அவற்றுள் முன்னோரின் கொள்கைகளைத தொகுதது ஆராய்கின்றனா. ஆனந்தவாததனரது கொள்கைகளை நிலைநாட்டுகின்றனா. அலஙகாரசாஸ்தரததில் உணாததப் படவேண்டிய அனைததும் இந்நூனுள் இருககின்றமையால் இஃது எல்லோராலும் படிககப்படுகின்றது. இதறகு இப்போது முப்பது உரைகள் உள.

ராஜானகருய்யகன்.[6] — கி. பி. 1100—1150. இவா தவனிகாரரின் கொள்கையைப் பின்பறறியவா அலங்காரஸாவஸவம்[7] என்ற நூலை இயற்றினா என்பா வடநாட்டறிஞா அதனுள் உள்ள ஸூத்ரஙகளை மாததிரம அவா இயறற, வருததியை அவரது சிஷ்யா மஙகுகா இயறறினா எனபா தெனனாட்டறிஞா. இதனுள் சப்தாலங்காரங்களும அாததாலஙகாரங்களும் கூறப் பட்டன. இவரே அலஙகாராநுஸாரிணி,[8] காவயப்ரகாச

1. औचित्यविचारचर्चा
2. सुवृत्ततिलकम्
3. कविकण्ठाभरणम्
4. मम्मटभट्टः
5 काव्यप्रकाश
6 राजानकरुय्यकः
7. अलङ्कारसर्वस्वम्
8. अलङ्कारानुसारिणी

ஸஙகேதம்,[1] நாடகமீமாம்ஸை,[2] வயகதிவிவேகவிசாரம்,[3] ஸாஹிதய மீமாமஸை,[4] ஸஹருதயலீலை,[5] முதலியவறறை இயறறினா எனபா.

ஹேமசநதரன [6] — கி பி 1088-1172 இவா ஜைனா. தவனிபரஸதானததைப பினபறறியவா இவா எழுதிய நூல காவயாநுசாஸனமும [7] அதன உரையாகிய அலஙகாரசூடா மணியும.[8] பெருமபானமையும முனனோரது கொளகை களையே கூறினா

சாரதாதனயன [9] — இவா சுமாா 12-ஆம நூறறாணடில இருநதனா எனனலாம ஆாயாவாததததில மாடரபிஜயம எனற கிராமததில அவருடைய முனனோா இருநதனா பதினெடடு கலைகளிலும புலமை வாயநத படடகோபாலா இவரது தகபபனா. திவாகராிடமிருநது நாடயசாஸதரம இவா கறறனா இவா படடநாயகாின கொளகையைப பினபறறியவா இவா எழுதிய நூல பாவபரகாசனம[10] எனபது இஙகு நாடயசாஸதரம முதல காவயபரகாசம இறுதியாக உளள நூலகளில ரஸததைபபறறிச சொலலபபடடவை எலலாம ஆராயபபடடன சாநதரஸாநுபவம சரவயகாவயத தினினறு உணடாகுமே யனறி தருசயகாவயததினினறு உணடாகாது எனபது இவருடைய கொளகை

1 काव्यप्रकाशसङ्केन

2 नाटकमीमासा

3 व्यक्तिविवेकविचार

4 साहित्यमीमासा

5 सहृदयलीला

6 हेमचन्द्र

7 काव्यानुशासनम्

8 अलङ्कारचूडामणि

9 शारदातनय

10 भावप्रकाशनम्

ராமசந்தரரும்[1] குணசந்தரரும்[2] — கி பி 1100—1175 இவவிருவரும் ஹேமசசந்தரரின சிஷயாகள இவா வருததி யுடன நாடயதாபபணம்[3] இயறறியவா இஙகுப பனனிரணடு ரூபகஙகளின விசாரம உளளது

வாகபடா[4] — கி பி 1110—1140 இவரது தகபபனா ஸோமன இவா அணஹிலவபாடகபுரததில கலசன எனற ஜயஸிமமனுககு மஹாமாதயனுய இருநதனா இவா எழுதிய நூல வாகபடாலஙகாரம்[5] இதனுள ஐநது பரிசசேதஙகளில கவிதாதிகாரம, தோஷம, குணம, அலஙகாரம ரஸம இவை கூறபபடடன இதறகு ஐநது உரைகள உள

விதயாதரன[6] — கி பி 1282—1327 இவா உதகல தேசததவா இவா எழுதிய நூல ஏகாவளீ[7] எனபது விஷய விபாகததில பெருமபாலும மமமடரை அநுஸரிககினருா தவனிபரஸதானததைக கைபபறறியவா அலஙகாரலக்ஷணங களில அலஙகாரஸாவஸவகாரரைப பினபறறுகிறுா ஈணடு உதாஹரணசலோகஙகளெலலாம உதகலவரசனுகிய நர ஸிமமனைப பறறியன இநநூல அபபையதீக்ஷிதா, ஜகநாதன, விசவேசவரன இவாகளுடைய நூலகளிற குறிககபபடடது மலலிநாதா இதறகு உரை எழுதியுளளாா

ஜயதேவன்[8] — கி பி 1200—1300 இவா சநதராா லோகம்[9] இயறறியவா

1 रामचन्द्र
2 गुणचन्द्र
3 नाट्यदर्पणम्
4 वाग्भट
5 वाग्भटालंकार
6 विद्याधर
7 एकावली
8 जयदेव
9 चन्द्रालोक

பாநுதத்தன்[1] — கி. பி. 1300-1400. இவர் விதேக தேசத்தவர். இவரால் ரஸமஞ்சரீ[2] இயற்றப்பட்டது. இங்கு நாயிகை ஸ்வீயை, பரகீயை, ஸாமாந்யவநிதை என்றும், நாயகன் பதி, உபபதி, வைசேஷிகன் என்றும் பகுக்கப்பட்டனர். இதற்கு வ்யங்க்யார்த்தகௌமுதீ[3] என்ற உரையை அநந்த பண்டிதரும், ப்ரகாசம்[4] என்ற உரையை நாகேசபட்டரும் இயற்றினர். பாநுதத்தரே ரஸதரங்கிணீ[5] என்ற மற்றொரு நூலையும் இயற்றினர். அங்கு உபாதிபேதத்தால் நிர்வேதாதிகள் ஸ்தாயிபாகவும் வ்யபிசாரியாகவும் இருக்கும் என்பதை விளக்கியுள்ளார்.

வித்யாநாதன்[6]. — கி. பி 1250—1350 இவர் ப்ரதாபருத்ர யசோபூஷணம்[7] என்ற பெயர் கொண்ட ப்ரதாபருத்ரீயத்தை[8] இயற்றினர். உதாஹரணச்லோகங்களெல்லாம் த்ரிலிங்காதிபதியாகிய ப்ரதாபருத்ரனைப்பற்றியவை. இந்நூல் பெரும்பாலும் காவ்யப்ரகாசத்தின் முறையைக் கொண்டது. இருப்பினும் காவ்யப்ரகரணத்தில் த்வந்யாலோகத்தையும், நாடகப்ரகரணத்தில் தசரூபகத்தையும், அலங்காரப்ரகரணங்களில் அலங்காரஸர்வஸ்வத்தையும் இந்நூல் பின்பற்றியது.

குமாரஸ்வாமீ[9]. — இவர் மல்லிநாதரின் இரண்டாவது மகன். ப்ரதாபருத்ரீயத்திற்கு ரத்நாபணம்[10] என்ற உரை இயற்றினர்.

1. भानुदत्तः
2. रसमञ्जरी
3. व्यङ्ग्यार्थकौमुदी
4. प्रकाशः
5. रसतरङ्गिणी
6. विद्यानाथः
7. प्रतापरुद्रयशोभूषणम्
8. प्रतापरुद्रीयम्
9. कुमारस्वामी
10. रत्नापणम्

வாக்படர்[1] — கி. பி. 1300-1400. இவரது தகப்பனர் நேமிகுமாரர்[2] இவர் காவ்யாநுசாஸனம்[3] இயற்றியவர் பெரும்பாலும் காவ்யமீமாம்ஸை, காவ்யப்ரகாசம் இவற்றிலிருந்து விஷயங்கள் எடுக்கப்பட்டன

விச்வநாதன[4].—கி. பி. 1300 - 1384 —அலாவுதீன் என்ற துருஷ்கசக்ரவர்த்தியின் காலத்தில் உத்கலதேசத்தில் இவர் ஸந்திவிக்ரஹிகமஹாபாத்ரர் ஆக இருந்தனர். இவரது தகப்பனர் சந்த்ரசேகரமஹாகவி. இவர் எழுதிய நூல் ஸாஹித்ய தர்ப்பணம்[5]. இதனுள் பத்து பரிச்சேதங்களில் அலங்காரசாஸ்த்ர விஷயங்கள் எளிய நடையில் விசாரிக்கப்பட்டன. இவர் காவ்யப்ரகாசதர்ப்பணம்[6] என்ற நூலையும் இயற்றினர் என்பர்.

சிங்கபூபாலன[7]. — கி பி. 1339. இவர் விந்த்யமலை, ஸ்ரீசைலம் இரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள நாட்டிற்கு அரசராய் இருந்தவர். இவரது தகப்பனர் அநபோதன்[8]; தாயார் அந்நமாம்பா[9]. இவர் ரஸார்ணவஸுதாகரம்[10] என்ற நாட்ய லங்காரத்தை இயற்றியவர். தசரூபகவிஷயங்கள் இங்குத் தெளிவாய் உணர்த்தப்பட்டன. உதாஹரணச்லோகங்கள் காளிதாஸநாடகங்கள், ரத்நாவளீ, மாலதீமாதவம், பாலராமாயணம் இவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

கேசவமிச்ரன்[11] — கி. பி 16-ஆம் நூற்றுண்டில் இவர் இருந்தனர் இவர் அலங்காரசேகரம்[12] இயற்றியவர்.

1. वाग्भटः	7. शिङ्गभूपालः
2. नेमिकुमार.	8. अनपोत.
3. काव्यानुशासनम्	9 अन्नमाम्बा
4. विश्वनाथ·	10 रसार्णवसुधाकरः
5. साहित्यदर्पणम्	11. केशवमिश्रः
6 काव्यप्रकाशदर्पणम्	12. अलंकारशेखर

அப்பையதீக்ஷிதர்[1]. — கி. பி 1520–1593. இவர் அலங்காரசாஸ்த்ரத்தில் சித்ரமீமாம்ஸை[2], குவலயானந்தம்[3] இவற்றை இயற்றினர். சித்ரமீமாம்ஸையில் முன்னோரது கொள்கைகளின் ஆராய்ச்சியையும், குவலயானந்தத்தில் அர்த்தாலங்கார விளக்கத்தையும் செய்தனர்.

ஸ்ரீகோவிந்தன்[4]. — கி. பி. 1600 இவர்க்கு டக்குரா[5] என்ற பெயரும் உண்டு இவர் மிதிலையில் ஸ்ரீரவிகரவம்சத்திற் பிறந்தவர். காவ்யப்ரதீபம்[6] இயற்றியவர். இதற்கு நாகேசன் உத்யோதம்[7] என்ற உரையும், வைத்யநாதன் ப்ரபை[8] என்ற உரையும் எழுதினர்

ஜகந்நாதன்[9]. — கி. பி. 1620–1660 இவர் தைலங்க தேசப்ப்ராம்மணன்; யவனகன்னிகையை மணந்தவன். ஷாஜஹான் என்ற டில்லி சக்ரவர்த்தியிடம் பண்டிதராஜன்[10] என்ற பட்டம் அடைந்தவன். இவரது தகப்பனார் பேருபட்டர்.[11] அவர் சேஷரிடம் மஹாபாஷ்யமும், கண்டதேவரிடம் பூர்வமீமாம்ஸையும், மஹேந்த்ரரிடம் ந்யாயவைசேஷிகமும், ஞானேந்த்ரபிக்ஷுவிடம் வேதாந்தமும் படித்தவர். அவரே தன் மகனுக்கு எல்லாசாஸ்த்ரங்களையுங் கற்பித்தவர். அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் ரஸகங்காதரம்,[12] சித்ரமீமாம்ஸாகண்டனம்[13] இவ்விரண்டையும் ஜகந்நாதன் இயற்றினார். ரஸகங்காதரம் ஒரு

1. अप्पय्यदीक्षितः
2. चित्रमीमांसा
3. कुवलयानन्दः
4. श्रीगोविन्दः
5. टक्कुरः
6. काव्यप्रदीपः
7. उद्योतः
8. प्रभा
9. जगन्नाथः
10. पण्डितराजः
11. पेरुभट्टः
12. रसगङ्गाधरः
13. चित्रमीमांसाखण्डनम्

சிறந்த நூல். இங்குச் சுவைப்பொருளைக் கொடுக்கும் சப்தமே காவ்யம் என்றும், அக்காவயம் உத்தமோத்தமம், உததமம், மத்திமம, அதமம் என நால்வகைப்படும் என்றுங கூறுவா. இங்குள்ள உதாஹரணச்லோகங்கள் எல்லாம் இவரே இயற்றியவை.

யஞ்ஞநாராயணதீக்ஷிதா [1]. — கி பி. 1600—1650. இவா தஞ்சாவூரில் ரகுநாதநாயகரின் ஆஸ்தானபண்டிதராய் இருந்தனா. இவா எழுதிய நூல் அலங்காரரத்நாகரம் [2]. இது பிரதாபருதரீயததை ஒட்டியது. உதாஹரணச்லோகங்கள் எல்லாம் ரகுநாதநாயகரைப் பற்றியன.

ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதா [3]. — கி. பி 1600 இவர் காவய தாப்பணம் [4] இயற்றினா

ரூபதேவன். [5] — இவா உஜ்வலநீலமணி [6] இயற்றியவா. உதாஹரணச்லோககளெல்லாம கிருஷ்ணபரமாதமாவைப்பற்றியன. இதற்கு விச்வநாதசக்ரவாததி இயற்றிய சந்த்ரிகை [7] என்ற உரையும், ஸ்ரீஜீவகோஸ்வாமி இயற்றிய லோசனரோசினி [8] என்ற உரையும் உள.

நரஸிம்மகவி [9] — கி. பி 1760 இவா மஹீசூரியா இவரது தகப்பனா சிவராமஸுதி [10]. இவரது ஆசிரியா யோகாநந்த யதீந்த்ரா [11] இவர் இயற்றிய நூல் நஞ்சராஜயசோபூஷணம் [12]

1. यज्ञनारायणदीक्षितः
2. अलंकाररत्नाकरः
3. राजचूडामणिदीक्षितः
4. काव्यदर्पणम्
5. रूपदेवः
6. उज्ज्वलनीलमणिः
7. चन्द्रिका
8. लोचनरोचिनी
9. नरसिंहकवि
10. दिवरामसुधी
11. योगानन्दयतीन्द्रः
12. नञ्जराजयशोभूषणम्

இது பரதாபருதரீயததைப பினபறறியது. இவாககு அபிநவ காளிதாஸன [1] எனப பெயா உணடு

அசயுதராயன [2] — இவா கி. பி 19-ஆம நூறறுணடினா இவாககு மோடகன [3] எனற பெயரும உணடு இவரது ஆசிரியா நாராயணசாஸதிரி இவா எழுதிய நூல ஸாஹிதய ஸாரம [4] இதறகு உரையும இவரே இயறறினா

ஸ்ரீகிருஷணபிருமதநதரபரகாலஸவாமி [5] — இவரும கி பி 19-ஆம நூறறுணடினா இவா எழுதிய நூல அலஙகார மணிஹாரம [6] எனபது லக்ஷயம முழுமையும ஹரிகுணஙகளைப பறறியது

காநதிசநதரவிதயாரதனன [7] — இவரும கி பி 19-ஆம நூறறுணடினா பாலாகள எளிதில அலஙகாரசாஸதரப பொருளை அறியுமாறு இவா ஒரு நூல இயறறினா அதன பெயா காவயதீபிகை [8]

1 अभिनवकालिदास
2 अच्युतराय
3 मोडक
4 साहित्यसार
5 श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रपरकालस्वामी
6 अलङ्कारमणिहार
7 कान्तिचन्द्रविद्यारत्न
8 काव्यदीपिका

சிறப்புசசொலலகராதி

எண பககததைக குறிககும

அ

ஆ

இ

ஈ

உ, ஊ

இ

ஈ

உ, ஊ

எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ

கா

கி & கீ

கை, கொ, கோ & கௌ

ச்

சி & சீ

சு & சூ

சே, சை, சொ, சோ & சௌ

ஞா, ட, டி, டீ & டு

த

த

தா

தி & தீ

ந்

ந & நா

ப

பா

பி & பீ

பு & பூ

பெ

ம & ம

மா

மி & மீ

மு, மூ, மே, மை, மோ & மௌ

ய & யா

ர

ரா

ரி & ரு

ரூ, ரே, ரோ & ரௌ

ல் & ல

லா, லி, லீ, லெ, லே, லை, லோ & லௌ

வ்

வ

வா

வி

வீ, வெ & வே

வை & வோ

ஜ், ஜ, ஜா & ஜி

ஜீ, ஜு, ஜெ, ஜை & ஜோ

ஸ்ரீ & ஷ

ஸ & ஸ

ஸு, ஸூ, ஸெ & ஸே

ஸோ & ஸௌ

ஹ

ஹா, ஹி, ஹீ, ஹெ & ஹொ

க்ஷ & க்ஷே

PAREEKSHIT TAMPURAN, Prince of Cochin,
Palace No 16, Tripunittura
25—11—1944

Dear Vice Chancellor,

...May I request you to be good enough to convey my high appreciation of this interesting work (Patanjali's Mahabhasya) to the author, Vidyaratna Professor P S. Subrahmanya Sastri

Yours sincerely
(Sd) **Rama Varma.**

VIDHUSHEKARA BATTACHARAYA
Harishchandrapur, Malda,
Bengal, 8—1—1945

..Undoubtedly it will prove very helpful to those for whom it is meant University students with your book in their hands will certainly bless you very much. Let me hope that it will soon be complete

---

DR S MUKHERJEE, M A,
Docteur es, Lettres (Paris), Vedantatirtha Sastri etc,
Mayurbhanj Professor of Sanskrit, and Head of the Department of Sanskrit, Benares Hindu Univerity,
Benares, 12th April, 1945

The present volume of LXV-306 pages is the first volume of Dr. Subrahmanya Sastri's Lectures on Patañjali's Mahābhāsya, the great commentary of Panini's celebrated Sanskrit Grammar, the Astadhyayī In it the author has considered only the first three *āhnikas* of the Mahābhāsya consisting of the introductory bhasya and the first two sūtras of the First pada of the First Adhyāya. The text of the Mahābhāsya is quoted in original and explained in English In the course of the explanation all matters and discussions which arise out of the text have been considered and lucidly dealt with, the opinions of Kaiyata and Nāgeśabhatta being copiously drawn upon for the purpose A knowledge of

OPINIONS ON OTHER WORKS OF THE SAME AUTHOR

1. *Lectures on Patanjali's Mahābhasya Vol I*

SACHIVOTTAMA SIR C P RAMASWAMI AYYAR,
Bhaktivilas, Trivandrum
9th November, 1944

I have perused with intense interest your 'Lectures on Patanjali's Mahabhashya'

The developments of Sanskrit Grammar, not only as a branch of the Science of words and sounds, but of the philosophical concepts underlying all languages, have attracted my attention during many years I am very grateful to you for the scholarly and at the same time lucid exposition of the basic ideas of the Mahabhashya which will be of special value to persons like myself who have no professional competence adequately to explore the originals dealing with such a complicated subject

P K ACHARYA M A, PH D, D LITT I E S,
Head of the Sanskrit Department,
Allahabad University
Allahabad—November 17, 1944

I congratulate you upon your industry and scientific manner of scholarship exhibited in this publication

M HIRIYANNA, Rtd Professor of Sanskrit, Mysore
Lakshmipuram, Mysore City
18—11—1944

I have read several portions of it The Preface is quite interesting and informative, and your exposition of the first three *āhnikas*, the portion included in the present volume, is full and illuminating The book will be of great value to students of higher *Vyākaraṇa* and I trust that it will help to extend the study of this subject in our Universities

PAREEKSHIT TAMPURAN, Prince of Cochin,
Palace No 16, Tripunittura
25—11—1944

Dear Vice-Chancellor,

...May I request you to be good enough to convey my high appreciation of this interesting work (Patanjali's Mahabhasya) to the author, Vidyaratna Professor P. S. Subrahmanya Sastri

Yours sincerely
(Sd) **Rama Varma.**

VIDHUSHEKARA BATTACHARAYA
Harishchandrapur, Malda,
Bengal, 8—1—1945

...Undoubtedly it will prove very helpful to those for whom it is meant University students with your book in their hands will certainly bless you very much. Let me hope that it will soon be complete

---

DR S MUKHERJEE, M A,
Docteur es, Lettres (Paris), Vedantatirtha Sastri etc,
Mayurbhanj Professor of Sanskrit, and Head of the Department of Sanskrit, Benares Hindu University,
Benares, 12th April, 1945

The present volume of LXV 306 pages is the first volume of Dr. Subrahmanya Sastri's Lectures on Patañjali's Mahabhasya, the great commentary of Pāṇini's celebrated Sanskrit Grammar, the Astadhyāyī In it the author has considered only the first three *āhnikas* of the Mahābhāsya consisting of the introductory bhasya and the first two sūtras of the First pāda of the First Adhyāya. The text of the Mahabhāsya is quoted in original and explained in English In the course of the explanation all matters and discussions which arise out of the text have been considered and lucidly dealt with, the opinions of Kaiyata and Nāgeśabhatta being copiously drawn upon for the purpose A knowledge of

the Mahabhasya is like the acquisition of a kingdom and the learned author has certainly made the road very smooth The results of researches on the historical data concerning Panini Katyayana and Patanjali have been embodied in an excellent introduction which students will find very useful If the learned author pushes his lectures on the conclusion of the Mahabhasya he will have done a great service to Sanskrit scholarship His grasp of the subject is masterly his style is good and his explanations lucid The unequal quality of the paper and the get up of the book bear testimony to the difficulty of paper and binding materials due to the war

---

THE VISVA-BHARATI Shantiniketan
May—July 1945

The book under review is the mellowed fruit of laborious research and scholarly analysis by a Professor who has had evidently the advantage of drawing upon the accumulated research work of scholars Eastern as well as Western In achieving his end the author has furnished in the book unmistakable evidences of his independent critical understanding avoiding alike undue submissiveness to the verdict of accredited Western authorities and unhealthy conservatism in sticking to the good old indigenous tradition In the face of conflicting interpreta tions our author has maintained his own ground in and through his incisive analysis and exposition

The present volume has had its value heightened by the inclusion of a Foreward from no less an authority in this line than Mahamahopadhyaya Sri S Kuppuswami Sastriar whose sponsoring of it is a sufficient testimony to its intrinsic work

---

ADYAR LIBRARY BULLETIN—1945

The author is a teacher of many years experience and a great authority both in Sanskrit and Tamil His contributions to scholarship through his many publications have established a name for him among Orientalists The present volume is meant primarily for the use of advanced students of Universities

Yet it has a far wider appeal Through this work Prof Subrahmanya Sastri has opened up the gates of a vast region to the modern world that has till now been denied access to it through the difficulty of the language We heartily congratulate the Professor on his accomplishing this great task we welcome this publication and we eagerly await the completion of the work

---

ii *Historical Tamil Reader*

P K ACHARYA M A, DH D D LITT I E S

Allahabad—May 2 1945

Your scholarly work written on the philological lines as suggested by Dr S K Chatterjee will make it easy for non Tamil students to make an acquaintance with Tamil language and literature Your introduction and the vocabulary will be very helpful to the readers The brief history of the Tamil literature is interesting I congratulate you upon your success

---

DR LAKSHMAN SARUP, M.A D PHIL (OXON)

Officer D Acadamie (France)

Principal, University Oriental College

Lahore 4—5—1945

I heartily welcome this publication It supplies a long felt need Philologists all over the world will be glad to have such a trustworthy guide as far as Tamil is concerned

---

The weekly Mail, Madras 4—11—45

Philologists outside Madras are in bad need of translations and transliterated editions of Tamil classics for purposes of their study of Indian Languages Dr P S Subrahmanya Sastri deserves congratulations and thanks for the compilation of this very valuable book

---

The Indian Express, Madras, 26—11—1945

Historical Tamil Reader by Dr P. S Subrahmanya Sastri who is Professor of Sanskrit prepared according to the canons and requirements of modern language studies is bound to be a very useful and valuable guide to students of Tamil language and literature who may be eager to secure some control over the language units and the language mechanism based on philological investigation and allied lines of linguistic studies

---

The Adayar Library Bulletin, 1st December, 1945

This is very useful publication

---

iii *Tolkāppiyam Collatikaram*

WILLIAM A CRAIGIE, Ridgehurst, Christmas Common, Wathington, Oxon, 29th May, 1946.

Any one interested in grammar must admire the amount of study given to the subject by the Sanskrit grammarians and evidently Tamil was treated in the same thorough fashion I am sure that your commentary will be of great service to all students of the language

---

PROF. JULES BLOCH, Paris, 1—6—1946

I have just got your Śolladigaram, for which please accept both congratulations and thanks I shall study that during summer holidays

---